

Chức Nghiệp Thể Thân

Contents

Chức Nghiệp Thể Thân	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	74
25. Chương 25	77
26. Chương 26	80
27. Chương 27	82
28. Chương 28	84
29. Chương 29	87
30. Chương 30	91
31. Chương 31	93
32. Chương 32	98
33. Chương 33	101
34. Chương 34	105
35. Chương 35	110
36. Chương 36	113
37. Chương 37	116
38. Chương 38	119
39. Chương 39	123
40. Chương 40	128
41. Chương 41	130

42. Chương 42	133
43. Chương 43	135
44. Chương 44	139
45. Chương 45	143
46. Chương 46	146
47. Chương 47	149
48. Chương 48	154
49. Chương 49	157
50. Chương 50	159
51. Chương 51	163
52. Chương 52	165
53. Chương 53	169
54. Chương 54	173
55. Chương 55	177
56. Chương 56	179
57. Chương 57	183
58. Chương 58	187
59. Chương 59	189
60. Chương 60	193
61. Chương 61	195
62. Chương 62	199
63. Chương 63	202
64. Chương 64	204
65. Chương 65	208
66. Chương 66	211
67. Chương 67	216
68. Chương 68	219
69. Chương 69	221
70. Chương 70	224
71. Chương 71	227
72. Chương 72	232
73. Chương 73	237
74. Chương 74	241
75. Chương 75	244
76. Chương 76	247
77. Chương 77	249
78. Chương 78	252
79. Chương 79	258
80. Chương 80	261
81. Chương 81	264
82. Chương 82	267
83. Chương 83	271
84. Chương 84	273
85. Chương 85	276
86. Chương 86	279
87. Chương 87	283
88. Chương 88	286
89. Chương 89	288
90. Chương 90	293
91. Chương 91	298
92. Chương 92	300
93. Chương 93	304
94. Chương 94	307
95. Chương 95	312

96. Chương 96	315
97. Chương 97	318
98. Chương 98	321
99. Chương 99	324
100. Chương 100	328
101. Chương 101	330
102. Chương 102	334
103. Chương 103	339
104. Chương 104	341
105. Chương 105	347
106. Chương 106	351
107. Chương 107	354
108. Chương 108	357
109. Chương 109	359
110. Chương 110	363
111. Chương 111	365
112. Chương 112	368
113. Chương 113	371
114. Chương 114	375
115. Chương 115	379
116. Chương 116	381
117. Chương 117	385
118. Chương 118	389
119. Chương 119	391
120. Chương 120	395
121. Chương 121	399
122. Chương 122: Pn1: Chuyện Xưa	402
123. Chương 123: Pn2: Đông Chí	406

Chức Nghiệp Thế Thân

Giới thiệu

Nội dung: hiện đại, trùng sinh, giới giải trí, thể thân văn, ngược luyến tình thâm, 1×1, HENhân vật:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuc-nghiiep-the-than>

1. Chương 1

Chu Tường thử mở mắt, nhưng mắt khô khốc, ánh sáng chói lòà, hắn chỉ có thể hé mi thành một đường hẹp. Đập vào mắt hắn là một màu trắng toát lạnh lẽo, trắng đến chẳng có hơi người. Cảm giác thân thể

dần dần quay lại, hần ngửi thấy mùi thuốc sát trùng, hần biết mình đang ở bệnh viện, hần rất bất ngờ.

Vậy mà còn sống? Ngã từ vách núi cao như thế mà vẫn còn sống?

Chắc vì phẩm hạnh của hần tốt quá, nên ông trời không nỡ bắt hần đi, để hần ở lại tiếp tục phổ độ nhân gian. Mặc kệ ra sao, nhất được về một cái mạng vẫn là chuyện tốt, nhưng chẳng biết có cụt cái tay cái chân nào không. Tay hần, chân hần đều không có cảm giác. Hần sợ đến toát mồ hôi lạnh. Nếu lành lặn thì tốt, nhưng nếu tàn phế, chẳng phải sống không bằng chết?

“Chu Tường? Chu Tường? Con tỉnh rồi?” Đột nhiên, giọng nói của một người phụ nữ trung niên đập vào tai hần, thê lương và bi ai, kèm theo cả tiếng khóc than nức nở.

Chu Tường cố gắng quay đầu nhìn, một người phụ nữ khoảng hơn năm mươi tuổi, rất gầy gò, trông rất quen, nhưng mặc dù bà đang gọi tên hần, hần cũng không nhận ra bà, ai thế nhỉ?

“Chu Tường ơi...” Người phụ nữ muốn khóc, nhưng cố gắng nín nhịn, chân nam đá chân xiêu chạy ra cửa, túm lấy một y tá, kích động kêu to, “Con tôi tỉnh rồi! Con tôi tỉnh rồi! Đi gọi bác sĩ nhanh với!”

Con? Ai là con bà ấy? Chu Tường há miệng muốn nói gì đó, nhưng cổ họng khô róc đau đớn như bị lửa thiêu, cố gắng nửa ngày vẫn không phát ra được âm thanh.

Dần dần hần có thể cảm giác được tứ chi, hần giật giật ngón chân, vẫn còn, chân tay hần vẫn còn!

Chỉ chốc lát sau, một đám bác sĩ và y tá xông tới, vội vàng vây quanh hần, y tá tặc lưỡi cảm thán, “Thế mà tỉnh lại thật, mê man tới hai năm, thế mà tỉnh lại thật, đúng là kỳ tích, chúc mừng dì nhé.”

Người phụ nữ lúc này vừa khóc vừa cười, kích động không nói nên lời.

Một y tá rót nước cho Chu Tường, dùng thìa đút cho hần, từng chút từng chút, sau đó đặt nước sang một bên, nhẹ giọng nói, “Đừng vội, giờ cậu phải thích nghi trước đã.”

Chu Tường khàn khàn hỏi, “Tôi... Tôi bị sao thế?” Giọng hần khàn đặc, quả thực không giống tiếng người.

“Chu Tường.” Người phụ nữ trung niên nhào tới, vuốt ve khuôn mặt hần, khóc lóc, “Mẹ biết chắc chắn con sẽ tỉnh lại mà, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, mẹ kiên trì lắm đó.”

Chu Tường khiếp sợ nhìn bà, người phụ nữ này thật sự cho rằng hần là con của bà sao? Chu Tường lục lại trí nhớ, hoàn hảo không thiếu hụt gì, ba mươi ba năm cuộc đời hần trải qua vẫn rành rành ngay trước mắt. Tuy rằng mấy ngày trước khi chết, hần chỉ hận không thể quên hết đi những con người đó, nhưng hần không quên được, mà trong trí nhớ của hần, chắc chắn không có người phụ nữ này. Mặc dù... Mặc dù nhìn bà khóc khiến lòng hần khó chịu, nước mắt của bà rơi như vậy, đó là nước mắt của một người làm mẹ.

“Dì... Dì là... Dì, tôi không quen dì.” Chu Tường miễn cưỡng nói một câu hoàn chỉnh.

Tiếng khóc nín bặt, người phụ nữ kinh ngạc nhìn hần, bác sĩ và y tá cũng ngây đơ. Phải thật lâu sau mới hoàn hồn, bác sĩ vỗ vỗ vai người phụ nữ, “Bà Trần, não bộ của Chu Tường bị tổn thương nặng. Sau khi tỉnh lại, tình huống nào cũng có thể phát sinh, chỉ mất trí nhớ đã là may mắn phi thường rồi.”

Trần Anh lau nước mắt, run rẩy vuốt ve khuôn mặt Chu Tường, “Chu Tường, con ơi, con không nhớ mẹ thật sao? Mẹ là mẹ của con mà.”

Tên hần đúng là Chu Tường, nhưng mẹ hần đã qua đời từ khi hần tám tuổi rồi, hần nằm mơ cũng muốn mơ thấy mình có mẹ, chỉ có điều...

“Bà Trần, xin kiềm chế xúc động, đừng tạo áp lực cho người bệnh. Thế này đi, bà ra ngoài nghỉ ngơi một lát, để chúng tôi làm các bước kiểm tra cho cậu ấy, được không?”

Bác sĩ đánh mắt cho y tá, y tá liền ôm lấy Trần Anh, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Dì ơi, chúng ta cứ ra ngoài trước đi, dì bình tĩnh một chút.” Nói xong, vừa an ủi vừa dắt bà ra cửa.

Chu Tường bị đẩy khỏi phòng bệnh, đi chụp cắt lớp và làm các loại kiểm tra, đầu óc hần mờ mịt, chỉ chốc lát lại buồn ngủ. Lúc vô tình quay sang, hần thấy màn hình máy tính phản chiếu khuôn mặt hần.

Lúc nhìn được khuôn mặt mình, hần bị chấn động.

Màn hình tối đen, hình ảnh phản chiếu tuy không rõ lắm, nhưng cũng đủ để phân biệt ngũ quan, Chu Tường nhìn bản mặt đang ngẩn ra kia, ai vậy? Đó không phải hân... Người này... Là ai?

Bác sĩ quơ quơ bàn tay trước mắt hân, “Sao thế?”

“Gương.”

“Cái gì?”

Chu Tường thành linh hô to, “Đưa tôi cái gương!”

Bác sĩ hoảng sợ, nghĩ nghĩ, cuối cùng đưa một cái gương cho hân, “Mặt của cậu không việc gì, bình tĩnh, đừng kích động.”

Chu Tường giật lấy gương, trong gương là một khuôn mặt trẻ trung đẹp đẽ, nhìn chỉ khoảng hai lăm-hai sáu tuổi, đôi mắt không lớn nhưng rất có thần, tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn vô cùng khí khái nam nhi.

Chỉ có điều đây không phải là Chu Tường hân!

Chẳng trách dì kia gọi hân là con, bà ấy không nhận nhầm, bà ấy chỉ không biết, có một dã hồn trong thân thể con mình.

Nếu thế, hân là hân đã chết rồi, ít nhất thân thể hân cũng chết rồi, ngã từ vách núi cao như vậy, sao có thể không tan xương nát thịt? Nhưng giờ linh hồn của hân lại đang sống trong thân thể người khác, người thanh niên này cũng tên là Chu Tường.

Bác sĩ khó hiểu nhìn hân, “Cậu sao thế? Khó chịu chỗ nào à?”

Chu Tường ném gương đi, xụi lơ đổ vật xuống giường, lấy tay che mắt, lẩm bẩm, “Không sao.”

Hân vẫn còn đang khiếp sợ, hân phải đón nhận chuyện này thế nào?

Có lẽ bởi vì trùng tên trùng họ nên ông trời mới bắt nhầm hồn?

Vô luận như thế nào, tất cả đều quá kỳ lạ, hân vẫn luôn là người theo thuyết vô thần, yêu ma quỷ quái gì gì xưa nay hân không tin, cũng chưa bao giờ sợ sệt, nhưng chuyện này xảy ra lại làm hân chấn động. Trong một thoáng, ngoại trừ khiếp sợ, hân thật không biết nên phản ứng thế nào.

Bác sĩ am hiểu tâm lý, bèn nói, “Cậu cứ nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Cậu hôn mê hai năm, mới vừa tỉnh lại, gánh nặng tâm lý sẽ rất lớn. Đừng tạo áp lực cho bản thân, ngủ đi.”

Giọng nói mộc mạc đầy thương cảm của bác sĩ tựa như thôi miên, Chu Tường nhắm mắt lại, cảm thấy mọi mệt mỏi dâng lên, dần dần vây quanh thân thể hân.

Như vậy cũng tốt, hân sống sót, sống sót với một thân phận hoàn toàn mới. Đây là cơ hội trời ban cho hân, để hân vứt bỏ quá khứ và sống cho thật tốt.

Vứt bỏ quá khứ thất bại, quá khứ mà hân không bao giờ muốn nhớ tới nữa.

“Nào, uống canh gà đi, uống trước rồi ăn cơm, bổ dạ dày.” Trần Anh thương yêu nhìn Chu Tường, từ ái trong mắt bà khiến Chu Tường chưa xót.

Hân không thể nói với người mẹ này, rằng trong thân thể đứa con bà vất vả nuôi lớn, giờ đang chứa một kẻ khác.

“Uống đi, ngẩn ra đó làm gì? Dù con không nhớ mẹ, nhưng cũng phải nhớ mùi vị này chứ, từ nhỏ con đã thích canh mẹ hầm mà, uống đi.”

Chu Tường nhận lấy bát, húp một thìa canh gà thơm đượm, vị ngon mê người, hân nhin không được xì xụp thêm vài ngụm.

“Từ từ, cẩn thận bỏng.”

Chu Tường uống xong bát canh, nhìn sang Trần Anh, trầm giọng nói, “À... Mẹ à, đừng đưa cơm cho con hàng ngày nữa, bệnh viện có đồ ăn mà.” Hân tỉnh lại đã ba hôm, hai ngày nay trời mưa không ngớt. Mỗi lần Trần Anh đến, hân đều thấy ông quần bà ướt sũng. Người phụ nữ gầy yếu bé nhỏ này, chỉ để mang cho

con một ít đồ ăn nóng hổi, bà phải ngồi xe khách hơn nửa giờ, đi bộ thêm mười phút. Hấn vừa xót xa lại vừa cảm động, đây là cảm giác khi có mẹ mà hấn cứ nghĩ cả đời này mình sẽ không bao giờ được gặp lại.

Trần Anh bùi ngùi nói, “Đưa cơm thì sao, trước đây đồ mẹ mang đến, con có ăn được đâu.” Nhớ tới hai năm gian khổ, đôi mắt Trần Anh đỏ hoe, nhưng bà lập tức nở nụ cười, “Không nói nữa, con tỉnh lại là tốt rồi, mẹ không cần gì khác cả. Mẹ cũng không ép con làm chuyện con không muốn nữa, chỉ cần con sống tốt là được rồi.”

Chu Tường mơ hồ cảm thấy Trần Anh còn có ý khác, nhưng hấn không hỏi, sợ lại chạm đến nỗi thương tâm của bà. Theo lời bà và bác sĩ, hấn mới biết thân thể này hai năm trước bị vật nặng rơi trúng, vốn tất cả mọi người đều nghĩ cả đời hấn phải sống như thực vật, nhưng chẳng ngờ hấn tỉnh lại. Mà Chu Tường cũng biết, từ cái hôm mưa hấn vô ý rơi xuống vách núi, đến giờ cũng đã hai năm trôi qua.

Hấn đưa mắt nhìn cụ ông nằm giường bên cạnh. Trong phòng bệnh này chỉ có hai người bọn họ, ông cụ bị đột quỵ tê liệt, nằm trên giường đã hơn nửa năm, nghe nói vẫn còn ý thức, nhưng cũng chẳng khác gì người đã chết. Ông cụ không còn vợ, chỉ có một con trai độc nhất, con trai bận việc, một tuần chỉ tới được một hai lần, đôi khi Trần Anh cũng giúp đỡ chăm sóc ông. Chu Tường nhìn Trần Anh và y sĩ xoa bóp cho ông cụ đến mồ hôi đầm đìa, hấn có thể tưởng tượng ra cảnh Trần Anh chăm sóc mình hai năm nay. Người phụ nữ ấy chịu đựng bao nhiêu vất vả vì con, nhưng sau khi hấn tỉnh lại thì không hề đề cập tới. Chu Tường nhìn bà, không khỏi tưởng tượng, nếu mẹ của mình còn sống đến hôm nay, liệu có phải cũng sẽ mệt nhọc vì mình như vậy?

Trong tâm hấn dần tiếp nhận Trần Anh là mẹ, thậm chí hấn còn cảm thấy may mắn, hấn nằm mơ cũng muốn có mẹ, tỉnh dậy không ngờ lại thật sự có rồi. Ông trời không xử tệ với hấn, chẳng những cho hấn sinh mệnh thứ hai, còn trả lại cho hấn một người mẹ.

Chu Tường cơm nước xong xuôi dưới sự giám sát của Trần Anh, Trần Anh lấy quạt quạt mát cho hấn, mỉm cười nhìn hấn, đôi mắt tràn ngập yêu thương. Chu Tường bị nhìn đến ngượng ngùng, Trần Anh hỏi, “Con muốn xem TV một lát không?”

“Vâng, xem đi mẹ.”

Trần Anh bật TV, nhưng tâm tư của hai người cũng không đặt trên màn hình, Chu Tường hỏi, “Mẹ, bao giờ thì con xuất viện được?” Hấn nhận ra Trần Anh cũng không giàu có, hấn cảm giác mình đã khỏe lắm rồi, không nhất thiết phải nằm viện nữa.

Trần Anh đáp, “Không vội, mấy năm nay tốn nhiều tiền rồi, ngại gì thêm vài ngày nữa? Mẹ chỉ hy vọng con khỏe mạnh, mẹ nghe bác sĩ, các bác sĩ chữa bệnh cho con đều là người tốt, bọn họ nói chừng nào con được xuất viện thì con xuất viện chừng đó.”

Chu Tường gật gật đầu, “Mẹ à, mẹ kể cho con chuyện nhà mình đi, bác sĩ cũng bảo mẹ kể một chút, không chừng con lại nhớ ra.” Mỗi lần gọi tiếng mẹ, Chu Tường đều cảm thấy tim đập thật mau, không biết là bởi vui mừng, hay còn vì chột dạ.

Trần Anh cười cười, “Cái này cũng không cần vội, chờ con xuất viện, mẹ sẽ tìm ảnh chụp trước đây, vừa cho con xem vừa kể. Bác sĩ nói, bây giờ đầu óc con không được một mảy, cứ dưỡng sức cho tốt, đừng nghĩ ngợi gì cả.”

Chu Tường cũng không miễn cưỡng, ánh mắt vô tình đảo tới TV, TV đang phát một buổi công bố phim, màn hình vừa chuyển, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện.

Chu Tường tròn mắt.

Uông Vũ Đông!

Đạo diễn dành một cảnh đặc tả cho ngôi sao điện ảnh này, không thể phủ nhận đó là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, tao nhã và tuấn tú. Ấu phục cắt may vừa khít với dáng người, làm nổi bật lên thân thể thon dài thẳng tắp, khoe miệng nhẹ cười như gió xuân tươi mát, mê hoặc không biết bao nhiêu trái tim nữ giới. Chu Tường rất quen thuộc với ông hoàng điện ảnh này, hấn đã từng làm diễn viên đóng thế cho anh ta trong rất nhiều bộ phim, bởi vì hai người có vóc dáng và bóng lưng giống hệt nhau.

Nếu không phải vì vậy, Yến Minh Tu vẫn sẽ ghê tởm hắn, tiếc rằng khi ấy hắn không biết, nếu hắn biết, hắn sẽ rộng rãi vui vẻ làm bạn giường của Yến Minh Tu, hắn sẽ không để mình rơi vào hoàn cảnh khó coi như thế.

Trái tim quặn lên từng đợt. Trái tim này không phải của Chu Tường hấn, nhưng chẳng hiểu tại sao vẫn có thể đau đớn vì những chuyện đó. Thật sự không chịu nổi, Chu Tường tự giễu cười cười, “Mẹ à, đổi kênh khác đi.”

“Ừ.” Trần Anh quay lại nhìn, “Kia không phải Ưông Vũ Đông sao?”

“Mẹ biết?”

“Ôi, mẹ con xem TV suốt ngày đấy.” Trần Anh cười liếc hấn một cái, “Ưông Vũ Đông thì ai mà không biết, siêu sao cực kỳ nổi tiếng mà. Năm trước anh ta kết hôn, con bé nhà bà Trương khóc lên khóc xuống đòi tự sát, thật không biết lũ trẻ bây giờ nghĩ cái gì nữa.”

Chu Tường khẽ giật mình, “Anh ta... anh ta kết hôn rồi?”

Trần Anh khó hiểu nhìn hấn, “Con nhớ anh ta à?”

“Không, con không nhớ, nhưng mà không phải các sao nam đều kết hôn muộn sao, con thấy anh ta cũng chỉ mới hơn ba mươi.”

“Đúng đó, trên báo nói là anh ta với vợ đã quen thân nhiều năm. Gia thế nhà gái rất thần bí, là một quý cô cực kỳ vượt trội, phóng viên không thu được nhiều tin tức. Mẹ nhớ vợ anh ta có cái họ dễ nghe lắm, họ Yến, không phải Yến trong chim yến, mà là...”

(Yến trong chim yến viết là 燕, còn Yến ở đây là 晏 trong an nhàn/an lạc, cả hai cùng phiên âm là YAN, họ Yến gọi chính xác là họ晏.)

Trần Anh còn nói thêm gì đó, nhưng Chu Tường không nghe lọt vào tai. Trong đầu hấn chỉ lặp đi lặp lại một tin tức, Ưông Vũ Đông kết hôn với Yến Minh Mị.

Bọn họ kết hôn, Yến Minh Tu sẽ thế nào? Khóc lóc nỉ non tìm cái chết? Y say đắm Ưông Vũ Đông như vậy, tận mắt chứng kiến Ưông Vũ Đông từ bạn trai của chị gái biến thành anh rể của mình, y có phát khùng luôn không?

Ha, đúng là buồn cười. Lại nói tiếp, Yến Minh Tu, tuy chúng ta không chung đường, nhưng đều mắc phải cùng một tật xấu, đó là cứ mãi khao khát một thứ không thuộc về mình.

END1.

2. Chương 2

Nằm viện thêm hai ngày, thân thể Chu Tường đã tốt lắm, thật sự không muốn ở thêm nữa, hấn lại nói với Trần Anh rằng muốn xuất viện.

Trần Anh đến hỏi bác sĩ.

Chu Tường chờ trong phòng bệnh, cụ ông giường bên có lẽ vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, đôi khi nửa đêm nằm ngủ, nghĩ đến xung quanh còn một người, nhưng lại chẳng có âm thanh nào phát ra, kỳ thật cũng hơi đáng sợ.

Đúng lúc đó, cửa phòng bật mở, hấn cứ nghĩ Trần Anh quay về, nhưng bước vào lại là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, trong khoảnh khắc nhìn thấy người nọ, Chu Tường ngây ngẩn cả người.

Thái Uy?

Thái Uy nhìn thấy hấn cũng sửng sốt, kinh ngạc hỏi, “Cậu... Cậu cậu cậu tỉnh rồi?”

Chu Tường chớp mắt, so với Thái Uy, hắn còn kinh ngạc hơn, không ngờ chỉ mới vài ngày sau khi hồi tỉnh, hắn lại có thể gặp được anh bạn cũ của mình.

Thái Uy sải bước đến trước mặt Chu Tường, phần chân bồng bồng chụp lấy bả vai hắn, sức lực quá lớn làm hắn đau âm ỉ, Thái Uy xúc động nói, “Cậu em à, cậu không biết anh, nhưng anh biết cậu đấy.” Ngón tay đang xách đồ đạc chỉ sang giường bên cạnh, “Đó là ba anh, ba anh nằm hơn nửa năm rồi, mỗi lần đến đây anh đều gặp cậu. Haiz, ba anh tuổi này thì không nói, nhưng cậu còn trẻ vậy mà phải sống thực vật cả đời thì mẹ cậu coi như xong, không ngờ cậu tỉnh lại, tốt quá rồi.” Anh vỗ vai Chu Tường thùm thụp, khuôn mặt chính trực rạng rỡ tươi cười.

Trái tim Chu Tường vẫn còn đang run rẩy, hắn bắt được cánh tay Thái Uy, xúc động nói không ra lời. Hắn chỉ muốn gọi một tiếng “Anh Uy”, nhưng đối với Thái Uy mà nói, bây giờ hắn chỉ là một người xa lạ có cùng cái tên Chu Tường.

Thái Uy nghi hoặc nhìn hắn, “Sao thế? Khó chịu chỗ nào à? Anh gọi bác sĩ cho cậu nhé?”

“Không, không cần. Anh, anh đừng bỏ cuộc, có lẽ bác ấy cũng sẽ tỉnh lại vào một ngày không xa.”

Thái Uy bỏ đồ đạc lên bàn, sau đó ngồi xuống ghế, thở dài, “Không quá hi vọng, đột quỵ vào cái tuổi này... Hiện giờ chỉ có thể kéo dài như vậy, ông cụ nửa chết nửa sống, cả nhà ai cũng khó chịu, nhưng đầu thể trở mất nhìn cụ chết được.” Thái Uy nhìn ba mình, “Mặc kệ thế nào, bây giờ cụ vẫn đang sống.”

Giọng anh vừa ảm đạm lại vừa mệt mỏi, đáy lòng Chu Tường cũng chùng xuống. Thái Uy làm việc tốt, giỏi xử lý vấn đề, biết xã giao, quan hệ rộng, người mới vào nghề đều phải nể mặt anh, vậy nên thu nhập của anh cũng không tồi, nhưng ngoài nuôi vợ con, anh còn phải chăm lo cha già nằm viện, gánh nặng thật quá trầm trọng. Chỉ mới qua hai năm mà Chu Tường cảm thấy Thái Uy đã già đi rất nhiều.

Chu Tường muốn an ủi anh đôi câu, nhưng lại sợ nói hớ chuyện gì, nếu bảo trong thân thể này là một kẻ khác, người bình thường chắc chắn không tin.

Thái Uy im lặng nhìn vào mắt hắn, nặng nề thở dài, chùi chùi mặt, biểu cảm có phần đau đớn.

Chu Tường cẩn thận hỏi, “Sao thế?”

“Chu Tường.” Thái Uy gọi một tiếng, giọng điệu hệt như vẫn gọi hắn khi xưa, Chu Tường thầm run rẩy, “Cậu biết không, trước đây anh có một đứa em cũng tên Chu Tường, nếu còn sống thì năm nay mới 35 tuổi... Nó còn quá trẻ, quá trọng nghĩa, quá tốt bụng.” Thái Uy nửa như muốn khóc, lại nửa như muốn cười, giọng anh bắt đầu nghẹn ngào, “Nghe mẹ cậu nói, hai năm trước cậu gặp chuyện không may nhỉ? Đứa em của anh hai năm trước cũng vậy, nhưng cậu đã tỉnh lại, còn nó thì ngay cả xác cũng không tìm thấy. Cái công việc đó, là anh giới thiệu cho nó...” Thái Uy khịt mũi, “Nếu anh không...”

Lời nói bỏ ngang, nhưng nỗi bi thương và ân hận của anh như đã hoà tan trong không khí, Chu Tường chỉ thấy áp lực khôn nguôi.

Hắn cực kỳ muốn thú thật với Thái Uy, mắng anh nói hươu nói vượn, em chết thì liên quan gì tới anh. Lúc trước hắn làm mất lòng Ông Vũ Đông, chắc chắn không thể tiếp tục đứng trong nghề, chỉ có Thái Uy vẫn lo nghĩ cho hắn, tìm đủ mọi cách giới thiệu hắn vào một tổ làm phim tài liệu, tới Thập Vạn Đại Sơn quay phóng sự. Rơi vào tình cảnh ấy là vì hắn không may, nếu hắn chết thật thì không tính, đằng này vừa sống lại đã thấy Thái Uy tự trách vì cái chết của mình, hắn so với Thái Uy còn khó chịu hơn.

Bình thường Thái Uy cũng không nhiều lời với người lạ, nhưng hiện giờ không khống chế được cảm xúc, bởi vì cậu thanh niên này khiến anh tức cảnh sinh tình, nhớ lại nhiều chuyện buồn. Chính anh cũng thấy hơi ngại, bèn vội vàng hắng giọng, “Đừng để ý, anh nhớ chuyện xưa thôi. Mà này, anh tên Thái Uy, nếu không ngại thì cứ gọi một tiếng ‘anh Uy’, chúng ta cũng có duyên, về sau cứ giúp đỡ nhau.”

Chu Tường run rẩy gọi một tiếng “Anh Uy”, hắn rất muốn túm lấy Thái Uy, chạy tới quán cơm nhỏ gần bệnh viện, gọi vài món nhắm, một lít rượu trắng, uống với anh đến đã đời như ngày trước. Năm đó họ ở học viện thể thao, Thái Uy vẫn luôn chăm sóc hắn. Sau khi tốt nghiệp, hắn không kiếm được việc làm, lại mất dần dần tìm Thái Uy, cũng chính là Thái Uy sắp xếp cho hắn vào đoàn làm phim, nhận mấy việc vặt vãnh để kiếm sống. Dần dần hắn bắt đầu làm diễn viên đóng thế, thu nhập không tồi. Hai người vẫn chơi thân nhất, trong lòng Chu Tường, Thái Uy chính là anh trai của hắn.

Thái Uy cười cười, “Anh nói thật nhé, cậu đừng nghĩ nhiều. Cậu làm anh cảm thấy rất thân thiết, rất quen thuộc. Không biết có phải tại cậu cũng tên là Chu Tường không, chẳng hiểu sao anh cứ thấy cậu với nó có đôi phần giống nhau.”

Chu Tường cũng cười, Thái Uy làm sao biết được, hẳn với Chu Tường kia đúng thật là một người.

Đang định nói thêm, Trần Anh đã trở lại, “Tiểu Thái, tới thăm ba à?”

“Haiz, dì Trần, Chu Tường tỉnh sao không nói với con một tiếng? Phải ăn mừng thật lớn đi, bao giờ em nó xuất viện? Con đưa hai người đi ăn cơm.”

“Ôi thôi, con bận bịu như thế, sao dám phiền con được.”

“Có gì phiền đâu? Dì giúp con chăm sóc ba, ân tình này cả đời con cũng không đền đáp nổi.”

“Nói chuyện đó làm gì, dì nhàn rồi, con còn phải kiếm tiền nuôi gia đình, không so với dì được. Đừng khách sáo, nếu rảnh thì tới thăm ba con nhiều vào, biết đâu ông cụ bất ngờ tỉnh lại.”

Thái Uy cười cười, “Đúng ạ, nói không chừng nhà con cũng vui như nhà dì.”

Cả khuôn mặt Trần Anh bừng sáng, sung sướng vô cùng, “Tiểu Thái, nào, lại ăn trái cây.”

Ba người hàn huyên chốc lát đã hơn một tiếng, Thái Uy thay quần áo, sửa sang lại đầu tóc cho ba, sau đó rời đi.

Anh đi rồi, Trần Anh nói với Chu Tường, “Có mặt cậu ấy nên mẹ không tiện nói, không muốn phiền người ta, bác sĩ bảo ngày mai con xuất viện được rồi.”

Chu Tường mừng rỡ, “Tốt quá.”

“Mẹ thu dọn đồ đạc, con cứ nghỉ ngơi đi, mai về nhà.”

Chu Tường nhẹ giọng nói, “Mẹ, mẹ vất vả rồi.”

Trần Anh cười, vuốt vuốt mái tóc đã hơi dài của hắn, “Con tỉnh lại, vất vả bao nhiêu cũng đáng giá.”

Sáng hôm sau, bọn họ dậy rất sớm để chuẩn bị làm thủ tục xuất viện, không ngờ Thái Uy lại đến.

Thái Uy cười nói, “Dì Trần, dì chẳng chú ý gì cả, xuất viện cũng không báo với con, làm con phải đi tìm bác sĩ hỏi mới biết. Thôi đừng nói nhiều nữa, cũng đừng khách sáo với con làm gì, hôm nay con đến phụ một tay đây.”

Trần Anh ngượng quá, khách sáo vài câu, không từ chối được nhiệt tình của Thái Uy, nên chỉ đành nói cảm ơn.

Thái Uy vội vàng lo liệu thủ tục xuất viện cho bọn họ, Chu Tường thu dọn đồ đạc chất lên xe. Hai năm nằm viện, giờ xuất viện cũng không khác mấy với chuyển nhà, nếu không có xe của Thái Uy, bọn họ đúng là rắc rối to.

Bận bịu đến trưa, ai cũng mệt mỏi, Trần Anh rất lo cho Chu Tường. Kỳ thật Chu Tường chẳng có chuyện gì, hắn chỉ cảm thấy tinh lực dư thừa, thân thể này nằm liệt đã hai năm, hiện giờ thứ thiếu hụt nhất không phải nghỉ ngơi, mà là vận động.

Thái Uy lôi kéo hai mẹ con đến một nhà hàng Quảng Đông cao cấp. Thấy Thái Uy mới đổi xe, còn tiêu xài lãng phí, Chu Tường biết hai năm nay anh kiếm không tồi, thật lòng mừng cho anh.

Hắn cũng không khách sáo, vừa nói chuyện vừa ăn.

Trần Anh không có nhiều đề tài để nói, nói được vài câu thì im lặng nghe hai người tán gẫu. Một lúc sau, Thái Uy nhìn Chu Tường bằng ánh mắt cổ quái.

Chu Tường thăm cả kinh, “Sao vậy?”

“Cậu làm anh thấy rất... Rất giống người quen, tại sao vậy nhỉ.”

Chu Tường gấp gáp hỏi tường lại một chút, vừa rồi hắn không lỡ lời gì, hắn đã hết sức cẩn thận, chắc là sẽ không sao, vì thế hắn cười ha hả, “Không phải anh Uy nói rồi à, chúng ta có duyên mà.”

Thái Uy lắc đầu cười, “Cũng đúng, ai bảo cậu trùng tên trùng họ với đứa em quá cố của anh.” Nói xong lại thở dài.

Chu Tường sợ anh nhớ đến chuyện cũ, vội vàng rót cho anh một chén rượu, “Nào, anh Uy, uống đi.”

Uống quá ba lần, hai người mặt mũi đỏ lựng.

Thái Uy hỏi hắn, “Chu Tường này, đã có dự định về sau chưa?”

“Tìm việc làm thôi.”

“Trước kia cậu làm gì?”

Chu Tường chịu, quay sang hỏi Trần Anh, “Mẹ ơi, hồi trước con làm gì?”

Trần Anh vỗ trán, “Ừ nhỉ, mẹ quên mất là con không nhớ. Thế là những gì hồi trước học cũng bỏ phí rồi sao?”

“Không sao đâu.”

Trần Anh chẳng biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt không tốt lắm, “Trước kia con chụp hình cho tạp chí, còn làm người mẫu triển lãm xe các kiểu. Con nói con muốn làm ngôi sao, còn tham gia mấy khóa đào tạo gì đó, lúc ấy mẹ khuyên con phải thiết thực, nhưng con lại không nghe, ài...” Trần Anh thở dài, tựa hồ cũng ý thức được không nên nói quá nhiều, bèn cúi đầu ăn cơm.

Chu Tường ngẩn người, không ngờ chủ nhân thân thể này còn ôm giấc mộng ngôi sao. Thân thể này quả thật không tồi, nhưng trai đẹp ở Bắc Kinh nhiều như biển, nên so ra lại chẳng mấy vượt trội. Nếu không có điểm nào hơn người, cơ bản không có khả năng nổi tiếng. Hắn ở trong nghề nhiều năm, đã nhìn thấy đủ loại thanh niên trẻ tuổi ưu việt phải ảm đạm rồi đi. Muốn nổi tiếng, cho dù đã có tất cả, nhưng không gặp vận may thì cũng không thành.

Thái Uy cười, “Cậu muốn làm ngôi sao à, vừa khéo đúng nghề của anh, anh có thể giúp cậu.”

Trần Anh ngắc đầu, “Không được, bao nhiêu người muốn làm ngôi sao, có mấy ai thành công chứ? Chẳng bằng cứ an phận kiếm cái nghề ổn định.”

Chu Tường cũng gật đầu, “Anh Uy, em không định làm ngôi sao, em cũng biết điều kiện của mình không được. Anh ở công ty nghệ thuật, nếu anh muốn giúp em, hay là anh giới thiệu việc gì cho em với, phụ việc cho đoàn làm phim chẳng hạn, em làm được hết.”

Thái Uy đáp, “Được, sếp tổng bọn anh vừa mua một công ty quản lý người mẫu, còn mở cả Studio hơn một ngàn mét vuông ở Lục Hoàn Biên. Việc khá, chỉ cần không sợ khổ, nuôi mẹ không thành vấn đề.”

Chu Tường quả quyết gật đầu, “Cảm ơn anh Uy.” Bây giờ hắn đúng là không có gì cả, nếu Thái Uy đồng ý giới thiệu việc cho hắn, có thu nhập ngay, hắn mong còn chẳng được. Đã chết thì thôi không tính, nhưng còn sống thì phải nghĩ cách sống cho thật tốt.

Trần Anh mở miệng, nhưng thấy Chu Tường đã quyết tâm, bà cũng không nói thêm gì nữa, nhưng đôi mắt vẫn ngập tràn lo lắng.

END2.

3. Chương 3

Ba người cơm nước xong thì rời khỏi nhà hàng, hai giờ chiều mặt trời chói chang, Chu Tường hí hóp mắt, ngẩng đầu nhìn quảng trường thương mại phía đối diện, màn hình LED thật lớn trình chiếu đủ loại quảng cáo,

nhưng building hắt nắng nên hầu như không thấy được gì. Tình cờ, một đám mây đen nhẹ nhàng kéo tới, che khuất mặt trời, màn hình sáng rõ, đổi sang quảng cáo một nhãn hiệu đồng hồ xa xỉ, một chàng trai chậm rãi bước ra trên nền đen tinh khiết.

Chu Tường biến sắc.

Chàng trai đó chỉ mới hơn hai mươi, thân thể thon dài hoàn mỹ được bao bọc bởi Âu phục trắng muốt, tương phản mãnh liệt với khung cảnh phía sau. Y chỉ hơi ngẩng đầu, hé lộ khuôn mặt cực kỳ tuấn tú xinh đẹp, khuôn mặt ấy không có biểu cảm, đôi mắt lạnh như băng, bờ môi khép chặt, cao ngạo như thể không cho phép bất kỳ ai tới gần mình. Y nhẹ nhàng đeo một chiếc đồng hồ kim cương lên cổ tay, chỉ là động tác rất đơn giản, nhưng y thực hiện quá tao nhã, quá quý phái, quá rung động lòng người. Hầu như ai đi ngang con phố cũng phải dừng chân ngoái lại, đôi mắt trông theo chàng trai trẻ trên màn hình.

Đau đớn nhói lên trong tim, Chu Tường mặt mũi tái nhợt, cố gắng hít thở thật sâu.

Yến Minh Tu? Tại sao y... Tại sao y lại đóng quảng cáo? Với gia thế của y, cần gì phải lên màn ảnh bán rẻ tiếng cười?

Thái Uy đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, tràn ngập phần hận.

Chu Tường tỉnh trí, điều chỉnh lại nét mặt, sợ Thái Uy nhận ra điều gì.

Thái Uy cũng biết chuyện của hắn và Yến Minh Tu, bởi vậy Thái Uy cực kỳ căm ghét Yến Minh Tu, hai năm qua vẫn không thay đổi.

Xem ra, ảnh hưởng của một người tới một người, thật sự không dễ dàng biến mất như vậy.

Đối với Thái Uy, thời gian đã qua hai năm, nhưng đối với Chu Tường, những gì xảy ra cùng Yến Minh Tu chỉ như chuyện từ tuần trước, thậm chí cuộc điện thoại cuối cùng với Yến Minh Tu, hắn vẫn còn nhớ rõ mồn một. Hắn nhớ hương vị trên thân thể Yến Minh Tu, nhớ những yêu cầu vừa bốc đồng vừa ngang ngược của y, nhớ y chỉ thích làm theo ý mình, bất chấp tổn thương người khác, thậm chí cả những nụ cười của y, những cơn giận của y, tình yêu cố chấp y dành cho Ông Vũ Đông, tất cả vẫn còn rành rành trước mắt hắn. Hắn muốn mau chóng quên đi, nhưng với hắn mà nói, hết thấy đều chỉ là chuyện của vài ngày trước. Ai cũng nói thời gian là thứ thuốc tốt nhất, nếu vậy thì thời gian của hắn quá ngắn. Hắn vốn định bắt đầu lại một lần nữa, không nhìn thấy y, hắn có thể quên hết tình yêu nhục nhã đó, nhưng chẳng ngờ ngay ngày đầu xuất viện, hắn lại bị ép phải nhìn thấy y, hơn nữa hắn còn nhận ra, tương lai hắn sẽ phải nhìn thấy y không ngừng.

Trần Anh thấy Chu Tường và Thái Uy cùng xem quảng cáo, bà cũng nhìn lên, buột miệng ca ngợi, “Sao lại có đứa nhỏ đẹp trai như thế nhỉ, đẹp quá đi.”

Thái Uy khinh bỉ nói, “Đẹp mã để làm cái chó gì, vẫn là súc sinh cả thôi.”

Trần Anh kinh ngạc hỏi, “Tiểu Thái, con biết cậu ta à?”

Thái Uy rầu rĩ đáp, “Vâng, biết ạ.”

“Cậu ta sao thế? Không phải người tốt à?”

Thái Uy cười gượng, “Dì ơi, giới giải trí loạn lắm, chẳng mấy ai tốt đâu.”

Chu Tường cố ép mình không hỏi Thái Uy về Yến Minh Tu, hắn biết càng ít thì càng tốt, tốt nhất là Yến Minh Tu hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời hắn.

Quảng cáo đồng hồ chiếu hết, Chu Tường âm thầm thở phào, nhưng trái tim run rẩy vẫn chưa bình tĩnh lại. Hắn thật sự không làm thế nào được, mạo phạm Ông Vũ Đông, trở mặt với Yến Minh Tu, trượt chân ngã xuống vách núi, tất cả những điều luôn khiến hắn trắng đêm không ngủ đó, đối với hắn mà nói, đều chỉ mới phát sinh không lâu. Hắn cần thời gian, hiện giờ thứ hắn cần nhất chính là thời gian.

Thái Uy đưa mẹ con hai người về nhà, Trần Anh nhắc nhở cả buổi, cuối cùng mới ngượng ngùng nói, “Tiểu Thái à, lẽ ra dì Trần phải mời con lên ngồi một lát, nhưng nhà là dì đi thuê, sơ sài lắm, dì cũng ngại chẳng muốn con vào, hôm nay rất cảm ơn con.”

Thái Uy nhú mảy nhìn khu tập thể cũ kỹ xiêu vẹo, cảnh vật xơ xác, quả thật không phải nơi ở tốt, anh chỉ đành im lặng thở dài. Trần Anh vì chữa bệnh cho Chu Tường nên đã dùng hết tiền tiết kiệm, có lẽ còn nợ nần thêm không ít. Tuy giờ Chu Tường đã tỉnh lại, nhưng cuộc sống vất vả của hai mẹ con cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Thái Uy về rồi, Trần Anh dẫn Chu Tường đi lên, khu tập thể xập xệ bảy tầng này đã có ít nhất hai mươi năm lịch sử, hành lang u ám, cầu thang chật hẹp, vách tường bẩn thỉu nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Trần Anh thuê một căn hộ nhỏ hơn bốn mươi mét vuông, chỉ có một buồng ngủ, tuy đã cố gắng dọn dẹp, nhưng nơi này vẫn không che giấu được sự túng quẫn của chủ nhân.

Trần Anh cười nói, “Mẹ dọn phòng ngủ rồi, mua cả giường mới nữa, từ nay mẹ ngủ phòng khách là được.”

Chu Tường vội vàng nói, “Mẹ, để con ngủ phòng khách cho.”

“Thế sao được, con mới ra viện, còn phải chăm sóc thân thể, mẹ ngủ giường lót ván ở bệnh viện quen rồi, không sao đâu.”

Chu Tường nói, “Mẹ à, không được đâu, làm sao con để mẹ ngủ phòng khách, con lại chiếm phòng ngủ được.”

Hai người tranh giành vài câu, Trần Anh không lay chuyển được hẳn, đành phải đồng ý.

Bà pha một ấm trà, lấy ra một quyển album, hai người ngồi trên ghế salon trong phòng khách, Trần Anh chậm rãi kể chuyện quá khứ cho Chu Tường.

Chu Tường là một đứa nhỏ bình thường lớn lên ở thành phố, ba là viên chức, mẹ là kế toán, cuộc sống ban đầu cũng không tệ, nhưng ba cậu đã qua đời khi cậu mới vào đại học, năm cậu hai mươi bốn tuổi lại gặp sự cố, một mình Trần Anh phải gánh chịu bao nhiêu cay đắng và đau khổ, chỉ nghe cũng có thể đoán được.

Hắn không mấy hứng thú với quá khứ của Chu Tường, nhưng càng biết nhiều, hắn lại càng thương người phụ nữ này.

Trần Anh nói xong, nước mắt cũng trào ra, “Mệnh của mẹ đúng là không tốt, mẹ sắp chồng đỡ không nổi nữa. Con ơi, may mà con tỉnh lại, bằng không mẹ thật sự không chịu nổi nữa đâu.” Hai năm qua, ôm ấp hi vọng, chờ đợi một kỳ tích không biết khi nào mới xảy ra, gồng gánh hai năm, người phụ nữ gầy yếu nhỏ bé này, so với bề ngoài thì kiên cường hơn nhiều lắm.

Chu Tường nắm lấy vai bà, để bà tựa vào ngực đứa con trai duy nhất, khóc một trận cho nhẹ cõi lòng.

Trần Anh trút hết tâm tư, ngượng ngùng nhìn Chu Tường khỏe mạnh đang ngồi trước mặt, lại nhin không được phải bật cười.

Chu Tường nói, “Mẹ, khoảng thời gian con nằm viện, chắc mẹ vay nợ không ít tiền rồi? Mẹ lấy sổ sách ra đây, chúng ta kiểm lại một chút.”

Nhắc tới chuyện này, khuôn mặt Trần Anh lại ảm đạm, bà thoáng ngáp ngừng, sau đó đứng dậy, lấy trong ngăn kéo dưới kệ TV ra một quyển sổ, tất cả các khoản vay mượn đều được dùng ghim cài lại cẩn thận, Trần Anh không hổ đã từng là kế toán, sắp xếp cực kỳ gọn gàng.

Bà thở dài, “Mới đầu nhà mình còn ít tiền để dành, nhưng viện phí của con đắt quá, mẹ bán căn hộ đi, lúc đó tình hình nhà đất không tốt, nếu bây giờ bán thì chắc cũng được gần một trăm vạn, nhưng khi ấy cần tiền gấp quá...”

Chu Tường lật xem sổ ghi chép, trầm giọng hỏi, “Mẹ, tổng cộng nợ bao nhiêu?”

Trần Anh khụt khịt, “Tiền lương hưu của mẹ một tháng được hơn hai ngàn, về sau mẹ vay tiền người khác, họ hàng, bạn bè, đồng nghiệp, ai cũng cho mẹ vay một lần, bây giờ người ta thấy mẹ gọi điện cũng không thèm nghe nữa...” Trần Anh khàn khàn nói, “Hiện tại tổng cộng còn nợ ba mươi bảy vạn.”

Ba mươi bảy vạn...

Chu Tường nhắm tính tiền để dành trước đây của mình, nếu không tính nhà và xe, gửi ngân hàng có khoảng hai mươi vạn. Nhà chỉ là căn hộ cũ ba hán được đơn vị phân cho, nhưng nằm ở khu vực tốt, hai năm trước

đã có thể bán được một trăm ba mươi vạn, xe dùng rồi, bán đi cũng được khoảng hai – ba vạn. Căn hộ không bán được, hấn và Trần Anh còn phải ở, những thứ khác tập trung lại, trả nợ ba mươi bảy vạn cũng không quá khó... Chu Tường đang tính toán, lơ đãng liếc sang ảnh chụp trên album, hấn mới bình tĩnh, giờ hấn đâu còn là Chu Tường kia nữa, hấn đã “Chết” rồi! Nhưng tài sản và tiền gửi ngân hàng của hấn thì sao? Ai xử lý cho hấn? Hấn chẳng biết gì cả, làm sao hấn có thể dùng một thân phận xa lạ đi đòi tiền về được?

Chu Tường toát mồ hôi lạnh, nếu vậy, hấn không chỉ biến thành một kẻ bần cùng, mà còn là một kẻ bần cùng lưng đeo món nợ ba mươi bảy vạn?

Trần Anh thấy sắc mặt hấn khó coi, chính mình cũng u sầu buồn bã, con trai đã tỉnh lại, nhưng cuộc sống khó khăn vẫn không thể chấm dứt.

Chu Tường nhìn bà, mặc dù bà không phải mẹ ruột của hấn, nhưng hấn cho rằng mình phải có trách nhiệm chăm sóc cho bà. Bởi vì hấn chiếm cứ thân thể con trai bà, khiến cho bà vĩnh viễn mất con, còn hấn được thêm một sinh mệnh mới, hấn không thể chỉ biết nhận, hấn phải gánh lấy trách nhiệm và làm tròn nghĩa vụ của sinh mệnh này.

Chu Tường chỉnh đốn cảm xúc xong xuôi, khép sổ nợ lại, “Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, chúng ta cứ sống cho tốt, tiền do người làm ra, nợ cứ từ từ trả dần là hết.”

Trần Anh cố gượng cười, “Con nói đúng, chúng ta phải lạc quan, con tỉnh lại là mẹ có hi vọng. Ngày mai con đi kiếm việc với Tiểu Thái đi, mẹ cũng sẽ tìm việc để làm.”

Chu Tường nắm lấy tay Trần Anh, “Được.”

Cả đêm hôm đó, Chu Tường ngủ không yên, lăn qua lộn lại nghĩ ngợi làm sao kiếm ra tiền, cuối cùng hấn quyết định phải mau chóng điều tra tài sản của mình sau khi chết, bước tiếp theo sẽ tính toán dần. Tới tảng sáng hấn mới mở màn chớp mắt, lúc rời giường hấn lại nhận ra, cả đêm qua hấn không nhớ tới Yến Minh Tu, đó là dấu hiệu tốt.

Hấn rửa mặt, thay quần áo, đến công ty của Thái Uy.

END3.

4. Chương 4

Chu Tường tới công ty từ sớm.

Thái Uy bây giờ là phó tổng thường vụ, trợ thủ đắc lực của sếp tổng, việc gì cũng đến tay. Sếp tổng thường xuyên không ở Bắc Kinh, sự vụ công ty cơ bản đều do anh thu xếp. Thời gian gần đây, bất luận là quan hệ hay địa vị trong nghề của anh cũng khác hấn hai năm về trước, vậy nên bố trí một công việc cho Chu Tường cũng rất dễ dàng.

Hai năm trước, không, với Chu Tường mà nói, cùng lắm thì chỉ mới tháng trước, hấn vẫn là một thành viên của công ty này. Trước đây Thái Uy giới thiệu việc cho hấn cũng bắt đầu từ mức thấp nhất, nhưng hấn rất hài lòng, hấn làm ở đây một thời gian dài, nhân duyên tốt, quan hệ với đồng nghiệp cũng không tệ, vậy nên hấn cực kỳ thích công ty này, có thể tiếp tục làm ở đây, hấn nghĩ đó là bước khởi đầu tốt.

Chu Tường gặp được vài đồng nghiệp trước kia hấn quen, cố gắng nhịn không đến chào hỏi, trong mắt họ bây giờ, hấn chỉ là một người hoàn toàn xa lạ.

Thái Uy đưa hấn vào văn phòng của anh, cười mời hấn ngồi xuống, sau đó tự mình tiếp điện thoại, điện thoại xong, anh cầm chìa khóa nói với hấn, “Đi, anh mang cậu đến Studio xem trước. Vương tổng đầu tư hơn một ngàn vạn dựng Studio, ở Bắc Kinh hiện giờ cũng được xem là lớn, mỗi ngày tiếp nhận không ít dự án. Cậu cứ làm mấy việc nhỏ trước đã, đừng sợ mệt, làm ở đây rất linh hoạt, không chừng may mắn còn được đóng quảng cáo.”

Chu Tường cười cười, “Anh Uy, hiện giờ em cứ có việc làm là được, những cái khác không nghĩ nhiều đâu.”

Thái Uy nhìn hần khen ngợi, “Tốt, ở tuổi của cậu mà không xúc nổi, rất hiếm có. Nếu cậu làm tốt, chỉ cần có cơ hội, anh Uy nhất định sẽ giúp cậu. Anh biết cậu với mẹ không dễ sống, mẹ cậu chắc cũng vay mượn nhiều tiền chữa bệnh cho cậu rồi. Cứ từ từ tính, chuyện gì cũng sẽ vượt qua, sau này chắc chắn khá lên.”

Chu Tường cảm động. Mặc dù trong mắt người ngoài, Thái Uy vừa nghiêm khắc vừa khắt khe, thường tạo ấn tượng gian xảo và cay độc, nhưng Chu Tường hiểu, đó chỉ là lớp ngụy trang của anh giữa chốn vàng thau lẫn lộn này, thật ra Thái Uy là một người rất trọng tình nghĩa.

Thái Uy lái xe đưa hần đến Thông Châu, tới Studio ở Lục Hoàn Biên mới vừa xây dựng. Sếp tổng của họ bao trọn tòa nhà bốn tầng này, diện tích hơn một ngàn mét vuông, bên trong sửa sang lại thành một trường quay khổng lồ, mỗi tầng chia thành hai khu, chủ đề của từng khu lại khác nhau, hơn nữa còn có thể thay đổi tùy hoàn cảnh.

Vừa bước vào đã gặp mấy người mẫu chân dài diện đồ mát mẻ đi tới đi lui, trang điểm dày cộp, hai người cũng không thấy lạ, cùng lên thẳng lầu hai.

Bọn họ đi ngang qua một tổ làm phim đang quay sitcom gia đình, sau đó đến khu công năng chuyên dựng hiệu ứng đặc biệt, giờ đang quay một đoạn quảng cáo khoa học viễn tưởng, mấy diễn viên đẹp trai mặc đồ bó màu trắng bạc, đeo wire bay lượn trên không trung.

“A Lục.” Thái Uy bắt chuyện với một thanh niên béo trắng.

Thanh niên tên A Lục vội vàng chạy tới, thân thiện gọi, “Anh Uy.”

Chu Tường không biết người này, có thể là mới vào công ty.

“Giới thiệu với chú, đây là em họ xa của anh, chú sắp xếp cho cậu ấy chút việc, cậu ấy mới ra viện, đừng chọn việc nặng quá, cố gắng để cậu ấy làm quen với Studio trước, sau đó chú bố trí tiếp.”

“Vâng, không thành vấn đề, anh Uy yên tâm.”

Thái Uy nói với Chu Tường, “A Lục năm nay 24, kém cậu hai tuổi, cứ gọi A Lục đi. Cậu ta là hậu cần ở đây, phụ trách mấy việc bên lề, cậu đi theo cậu ta học hỏi, sau này có cơ hội thì làm một mình trong tổ dựng phim hay gì cũng được.”

“A Lục.” Chu Tường cười chào A Lục, sau đó gật đầu với Thái Uy, “Cám ơn anh Uy.”

Lúc mới tốt nghiệp, hần cũng học việc ở Studio và các trường quay, mấy thứ này đã hiểu nằm lòng, nói về kinh nghiệm thì hần phong phú hơn bất kỳ ai ở đây, giờ làm lại từ đầu, tuy vất vả nhưng ít ra cũng thành thạo, hần lại càng biết ơn Thái Uy giúp đỡ hần.

“Buổi chiều anh có ít việc nên trưa không ăn cùng được, anh đi trước đây.”

“Anh Uy không cần để ý đến em, em tự lo được.”

A Lục cười ha hả, “Anh Uy đi thông thả.”

A Lục là một người dễ gần, gặp ai cũng tươi cười, sau khi Thái Uy đi, A Lục đưa Chu Tường vào Studio, giới thiệu sơ vài câu, “Người mới đây, mỹ nam tử đây, mọi người đừng thèm nha, làm việc cho tốt nha.”

Vài người đang bận cười mắng cậu mấy câu.

Chu Tường đảo mắt nhìn quanh, không có ai hần biết, nhân viên trong nghề lưu động nhanh, chỉ mới hai năm ngắn ngủi mà một gương mặt quen thuộc cũng không nhìn thấy, điều này khiến hần không khỏi buồn phiền.

Hần cười thân thiện, “Tên tôi là Chu Tường, sau này còn nhờ mọi người giúp đỡ nhiều, tiểu đệ cảm ơn các vị trước.”

“Chu Tường?”

Một người vẫn đang quay lưng điều chỉnh ánh sáng, lúc này ngoảnh lại, im lặng nhìn hần.

Chu Tường sững sốt, cuối cùng cũng gặp người quen, đây là ông anh phụ trách ánh sáng từ hồi hắn còn ở công ty, cũng họ Chu, mọi người gọi anh ta là lão Chu.

Lão Chu đứng lên nhìn Chu Tường, tựa hồ nhớ tới Chu Tường trước kia, thở dài, “Xin chào.”

Hồi đó lão Chu và hắn quan hệ không tồi, lúc này mặt đối mặt, nhưng lại không có cách nào nhận nhau, Chu Tường không biết về sau mình còn phải trải qua bao nhiêu lần khó xử mà xót xa như vậy nữa.

A Lục nói với Chu Tường, “Sắp trưa rồi, cơm nước xong em đưa anh đi làm quen, bây giờ anh cứ tự xem qua một chút, nhưng phải cẩn thận, đừng đụng vào thiết bị nào nhé, đắt tiền lắm đó.”

Chu Tường gật đầu, tự đi loanh quanh tìm hiểu môi trường mới.

Chu Tường từ nhỏ đến lớn đều rất có duyên. Hắn làm người vừa khoan dung rộng lượng, vừa có nguyên tắc, ai cũng biết hắn hiền lành tốt bụng, nhưng không ai dám mạo phạm hắn. Hắn trọng tình nghĩa, ngay thẳng thật thà, chưa bao giờ ỷ vào tuổi tác và thâm niên trong nghề để chèn ép người mới. Hắn nói chuyện hài hước, có thể tán gẫu với bất cứ ai, đồng nghiệp có khó khăn cũng thường đến bàn bạc với hắn hoặc nhờ hắn hỗ trợ. Thanh niên nam nữ tiếp xúc với hắn đều thích hắn, nếu hắn không gay, có khi đã sớm cưới một cô vợ ngoan hiền.

Một người đàn ông đầy sức quyến rũ như thế, chỉ qua bữa cơm trưa đã thân thiết với tất cả mọi người. Buổi chiều bắt đầu làm việc, hắn phụ giúp lão Chu bố trí ánh sáng, làm xong thì sang hỗ trợ nhân viên đạo cụ, không hề nhàn rỗi, mặc dù hơi mệt, nhưng mọi người đều khen hắn học nhanh. Chu Tường cũng không giả ngốc.

Quay xong quảng cáo cũng gần tám giờ tối, đạo diễn khó tính, làm đi làm lại đến giờ mới hài lòng, ai cũng đói bụng, nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc định đi ăn cơm.

Lúc Chu Tường giúp lão Chu sắp xếp, lão Chu nhìn thẳng vào mắt hắn, thở dài, “Chú mày cũng tên Chu Tường...”

Chu Tường tỏ vẻ không hiểu, “Sao ạ?”

“Hồi trước anh cũng có đưa em tên Chu Tường.”

“À, em có nghe anh Uy kể rồi.”

Lão Chu nói, “Chẳng biết có phải tại trùng tên trùng họ không, sao anh cứ thấy chú mày giống nó lắm? Cách nói chuyện, thái độ làm người... Có khi tại anh tự kỷ ám thị, thực ra nó đi cũng hai năm rồi, chắc anh chẳng nhớ rõ nữa.”

Chu Tường bất đắc dĩ cười cười, không biết nên nói gì mới phải.

Đúng lúc đó A Lục có điện thoại, kêu lên, “Bây giờ? Mẹ ơi, tám giờ rồi, con đói dẹp dẹp rồi đấy.”

Có người chế giễu, “Anh Lục, bạn gái anh không mua dogfood về cho anh à?”

“Ha ha ha.”

A Lục chán nản đập máy, trừng mắt nhìn kẻ vừa lên tiếng, “Chỉ giỏi nói hươu nói vượn. Thích cười à, để xem mày còn cười được nữa không.”

“Sao không cười được?”

A Lục méo mặt, “Mọi người đừng dọn đồ nữa, việc hôm nay vẫn chưa xong, có siêu sao sắp đến quay quảng cáo.”

“A ——“

Ai cũng gào khóc thảm thiết. Tuy bọn họ thường xuyên phải làm thêm giờ để phù hợp với lịch trình của một số ngôi sao, trường hợp như thế này cũng không hiếm, nhưng hôm nay là thứ Bảy, thời gian làm việc của họ vốn đã không cố định, hiếm khi mới có ngày nghỉ, mọi người mệt mỏi chỉ muốn về nhà dưỡng sức, ai ngờ cuối cùng không về được, tệ hơn nữa là, nếu làm không tốt, ngày mai bọn họ còn phải tăng ca.

“Ai nha? Là ai vậy?”

“Yến đại thiếu gia đó, người ta đến dưới lầu rồi, cứ nhất định phải quay trong hôm nay.”

Có nữ trợ lý mới vào làm thét lên ầm ỹ, làm mọi người giật cả mình, cô nàng phấn khích giậm chân, “Yến Minh Tu! Yến Minh Tu! Em được gặp Yến Minh Tu! !”

Chu Tường tái mặt, hai bàn tay đang thu dọn đồ đạc cũng run lên nhè nhẹ.

Lão Chu bắt mắt chữ thề, quay sang lại thấy Chu Tường trắng bệch, vội vàng hỏi, “Tiểu Chu? Sao thế? Đói bụng à?”

Chu Tường ậm ừ, “À, vâng, hơi đói.”

Yến Minh Tu? Sao lại thế? Không phải hần chưa từng nghĩ tới chuyện tiếp tục làm công việc này có thể chạm mặt Yến Minh Tu, hần định sẽ không tham gia bất cứ phần việc nào liên quan tới y hết. Nhưng hần vạn lần không ngờ, chỉ mới ngày đầu tiên, hần đã phải nhìn thấy Yến Minh Tu. Hần hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, đầu óc ngay tức khắc bị đảo lộn.

A Lục cũng nhìn Chu Tường, “Chu Tường? Anh không sao chứ? Sao sắc mặt xấu thế?”

Chu Tường đứng dậy, bối rối nói, “A Lục, tôi mới xuất viện, có lẽ không trụ được lâu, hôm nay tôi về trước được không?” Chưa cần nhìn quanh, hần đã cảm giác được rất nhiều ánh mắt không đồng tình. Đàn ông mà lấy lý do sức khỏe để trốn tăng ca, hơn nữa hần còn là người mới, khó tránh khỏi bị chỉ trích, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hần cũng sẽ không đưa ra yêu cầu như thế.

A Lục tuy cũng không muốn để hần đi, bằng không những người khác nhất định sẽ bức xúc, nhưng Chu Tường được Thái Uy tự mình đưa tới, hơn nữa Thái Uy đã nói ngay từ đầu rằng thân thể Chu Tường không tốt. Cậu cũng không muốn làm khó hần, bèn quay sang hỏi lão Chu lớn tuổi nhất, “Anh Chu, anh xem thế nào? Anh Uy bảo em là ảnh mới ra viện, có khi khó chịu thật.”

Lão Chu gật đầu, “Cho cậu ta về đi, nhìn mặt cậu ta làm gì còn giọt máu nào.”

Những người khác cũng nhìn Chu Tường, quả thật trông hần không được khỏe, cả người lão đảo như sắp ngã, tuy nhiên cả ngày chẳng bị sao, vừa nghe đến làm thêm giờ đã thành thế này, cũng không có mấy người tin phục.

A Lục nói, “Thế anh tự ra gọi xe nhé, em phải làm việc, nếu không cũng chờ anh về.”

Chu Tường liên tục xua tay, “Không cần, tôi tự về được. Xin lỗi mọi người, lần sau tôi làm bù phần hôm nay, ngại quá.” Hần luôn miệng xin lỗi, sau đó thu dọn đồ đạc, gần như chạy trốn ra thang máy.

Ngay khi hần tới nơi, cửa thang máy “Đình” một tiếng, mở ra.

Chu Tường thầm run, quệt mồ hôi trán, cố gắng tỉnh táo lại.

Yến Minh Tu không biết hần, gặp mặt thì đã sao?

Cửa thang máy mở rộng, đứng đầu là chàng thanh niên trên màn hình quảng cáo hôm đó, cũng chính là ngôi sao điện ảnh Yến Minh Tu, năm nay hai mươi ba tuổi, chói lọi nửa bầu trời, chỉ khẽ chạm tay cũng đủ phồng rộp.

Yến Minh Tu đã trưởng thành hơn ngày đó.

Trí nhớ của Chu Tường vẫn dừng lại ở giai đoạn y còn thiếu niên, thích mặc áo phong quần bò, trẻ trung khỏe khoắn, còn Yến Minh Tu hiện giờ, Tây trang thoải mái, trầm ổn chín chắn, khuôn mặt không có biểu cảm, cực kỳ lạnh lùng. Chu Tường lăn lộn trong showbiz gần mười năm, xinh đẹp kiểu gì cũng đã từng nhìn thấy, nhưng vô luận ba năm trước hay hiện tại bây giờ, hần vẫn cảm thấy Yến Minh Tu là hoàn mỹ nhất, không biết ông trời gọt giũa y tinh tế nhường nào, y có thể làm mê đảo hàng vạn hàng nghìn quần chúng cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Thậm chí ngay cả bản thân hần, tự nhận đã gặp qua vô số người, chẳng phải cũng đã từng bị Yến Minh Tu mê hoặc sao?

Ý nghĩ không thể khống chế, tự động quay về khoảng thời gian hần còn ở bên Yến Minh Tu, từ lúc gặp nhau tới cú điện thoại cuối cùng, tổng cộng cũng chỉ một năm ngắn ngủi. Với hần mà nói, ký ức vẫn còn

rõ mồn một, loại cảm giác này cực kỳ quái gở, thật giống như cuối tuần trước hắn gặp một thiếu niên, đến cuối tuần này gặp lại, đối phương đột nhiên biến thành một người đàn ông từng trải. Khoảng cách hai năm với hắn chỉ là một mảng trắng xóa. Thời gian thay đổi mọi người, thay đổi rất nhiều chuyện, chỉ còn lại một mình hắn, đánh mất hai năm, rồi lại phải ép mình tiếp nhận biến đổi của hai năm đó.

Chu Tường thẳng tắp đứng bên ngoài, lúc Yến Minh Tu được một đám người hộ tống ra khỏi thang máy, thứ đầu tiên đập vào mắt y chính là hắn.

Vốn chỉ là một người xa lạ y không bao giờ liếc nhìn, nhưng đứng vào lúc y bắt gặp ánh mắt sâu thẳm phức tạp đến không ngờ của hắn, thân thể y tựa như bị hút vào, thậm chí y còn nghe thấy tiếng trái tim mình mãnh liệt rung động.

Vì sao ánh mắt kia quen thuộc đến thế?

Y khẽ cúi xuống, không thể ngăn cản trái tim đang khuấy đảo điên cuồng, y không hiểu, tại sao một người xa lạ lại mang tới cảm giác này cho y?

Hai người chỉ đứng cách nhau vài mét, tưởng chừng rất gần, nhưng phẳng phất lại xa xôi tựa muôn sông nghìn núi.

Chu Tường chỉ thấy bất lực, thời điểm phải đối mặt với Yến Minh Tu, hắn vẫn như cũ, vẫn trở nên không giống chính mình. Hắn miễn cưỡng ổn định cảm xúc, cúi đầu, định vào thang đi xuống.

Ngay lúc hắn lướt qua Yến Minh Tu, Yến Minh Tu đột nhiên quay lại. Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, y túm chặt lấy cánh tay hắn, sức lực quá lớn khiến hắn bất giác nhíu mày.

Chu Tường quay đầu nhìn y, thân thể cao gần 1m9 của Yến Minh Tu tạo cho hắn áp lực không nhỏ, hắn chỉ thấy đôi mắt Yến Minh Tu tựa như loé sáng, khóe môi y khẽ run rẩy, lạnh giá, nhưng lại không thể không thốt lên câu hỏi.

“Anh là ai?”

5. Chương 5

Ba năm trước.

“Anh Tường, anh ăn uống nhả nhặn chút được không?” Chuyên viên trang điểm Mễ Ưu xinh đẹp cầm hộp phấn dẹt sát tới.

Chu Tường cười, há miệng nhét bánh mì vào, “Trách gì tôi? Cô em xem phần trên mặt tôi này, vừa động đây đã rụng tả tả, mà trưa nay tôi chưa ăn cơm, lát nữa đói xỉu, tôi tìm cô em tính sổ.”

“Đa anh đen hơn Ưông Vũ Đông cả một tone màu, không trát nhiều phấn thì còn làm được gì.” Mễ Ưu lườm hắn, “Thôi ăn đi, cho anh năm phút rồi em make-up lại, đừng có lộn xộn nữa.”

“Trời, vẫn sớm mà, siêu sao còn chưa đến, cô em vội cái gì nha.”

Mễ Ưu rót cho hắn chén nước, “Uống nước đi, đừng nghẹn.”

“Ui cha, Mễ Ưu tốt với anh quá nha.” Tiểu Lưu thất đại lưng cho Chu Tường, “Nào, để em thít cái eo thon của anh Tường lại nào.”

Chu Tường cười mắng, “Ranh con trả thù cá nhân à, thít nữa đi, anh nôn vào mặt mày bây giờ.”

Mặc xong trang phục diễn, Chu Tường đứng tại chỗ xoay một vòng, y phục xanh thẫm ôm sát thân thể thon dài khoẻ đẹp của hắn, oai phong凛冽, rất có phong thái đại hiệp cổ trang.

“Thế nào, đẹp trai không?”

Tiểu Lưu cười nói, “Đẹp trai.” Cậu vòng ra sau lưng hắn, nhìn nhìn, “Chắc chắc, anh Tường, lưng anh với lưng Ưông Vũ Đông giống hệt nhau nha, không nhìn mặt thì không nhận ra luôn, mỗi tội anh đen hơn tẹo.”

“Nói vớ vẩn, không giống thì anh mày đóng thế kiểu gì?” Chu Tường nhảy múa tại chỗ, “Mong là hôm nay xong sớm chút, haiz, về đi hát không?”

“Đi chứ, đến quán Tam Lý Truân Nhi lần trước nhé, âm thanh tốt, cánh gà ngon đã đời.”

“Tiểu Lưu đặt phòng đi.”

“Đặt giờ nào?”

“Đặt... Bảy, tám, chín, mười, mười một giờ đi...” Chu Tường nói xong thì phì cười, bọn họ tan tầm giờ nào còn phải xem đạo diễn cao hứng hay mất hứng.

Những người khác cũng cười ồ.

Thư ký trường quay chạy đến báo cho Chu Tường, bảo hắn chuẩn bị, lát nữa bắt đầu quay phân đoạn của hắn. Chu Tường đã bàn bạc kỹ với chỉ đạo võ thuật, các động tác cũng không quá khó, hắn có thể diễn ngon lành.

Chu Tường làm cascadeur đã được sáu-bảy năm, lúc mới vào nghề, hắn chỉ làm vài việc lật vật, về sau có vị chỉ đạo võ thuật thấy vóc người hắn đẹp, tố chất thân thể cũng không tồi, hơn nữa Thái Uy còn đề bạt hắn, vậy nên hắn mới được tiếp xúc với công việc này. Hồi còn ở học viện thể thao, hắn học bơi lội, đánh đấm vân vân hắn chỉ thỉnh thoảng luyện cùng mấy anh em ở ký túc xá, không ngờ đến giờ lại thành cần câu cơm.

Danh tiếng trong nghề của hắn không tồi, tháng nào cũng nhận được hai hoặc ba công việc, hơn nữa cơ hội được diễn mấy vai phụ cũng nhiều, gần đây hắn còn làm chỉ đạo võ thuật cho một số bộ phim. Cha mẹ hắn đã qua đời, để lại cho hắn một căn hộ rất tốt, hắn là đồng tính luyện ái, cả đời không phải lo chuyện cưới vợ sinh con, vậy nên với thu nhập của hắn, cho dù sống ở Bắc Kinh quốc tế hóa đất đỏ, hắn vẫn có thể rất vô tư.

Mặc dù Chu Tường lẻ loi một mình, nhưng hắn rất lạc quan, thích vui chơi thì sẽ vui chơi, tự hắn có thể tìm niềm vui cho mình. Con người hắn vừa tích cực vừa nhiệt tình, cực kỳ cuốn hút, ai cũng thích hắn, những người trẻ tuổi mới vào nghề đều coi hắn là anh cả. Chu Tường trời sinh đã có sức quyến rũ, khiến người xung quanh chỉ muốn gần gũi, tín nhiệm hắn.

Lúc này Chu Tường không dám động đây, hắn sợ nhúc nhích thì phần lại rụng ào ào như món thịt tẩm bột chiên giòn.

Ngay khi đó, phía sau hắn vang lên một giọng nam vô cùng trong trẻo, vô cùng dễ nghe, “Anh Đông.”

Hắn đang định quay đầu lại nhìn xem đứa nhỏ nào ngọt ngào như thế, nhưng chưa kịp làm gì thì một bóng người đã nhào tới, ôm ghì lấy eo hắn, húc cho hắn lão đảo mấy bước mới đứng vững được.

Cách một lớp áo, hắn có thể cảm nhận được thân thể mạnh mẽ nóng rực kia, cùng với cơ ngực rắn chắc áp vào lưng hắn.

Chu Tường mỹ mãn, hôm nay ngày gì vậy ta, ở trường quay còn được cậu em yêu thương nhưng nhớ.

Hắn vội vàng quay lại, muốn nhìn xem là ai.

Mà sau khi hắn quay lại, cả hai đều ngớ người.

Tim Chu Tường suýt bắn ra khỏi ***g ngực, khuôn mặt này thật là đẹp dữ dội, lại còn gần sát rạt với hắn như vậy nữa. Làn da mềm mịn tìm không thấy lỗ chân lông, đôi mắt kia, cái mũi kia, cái miệng kia, chắc chắn, hắn lẫn lộn trong giới showbiz gần mười năm, thanh niên xinh đẹp kiểu gì mà chưa từng thấy qua, nhưng hôm nay vẫn hoàn toàn bị khuôn mặt của chàng trai này làm chấn động. Không biết đây là ngôi sao mới nhà ai, nóng bỏng đến thiên lý khó dung.

Yến Minh Tu cũng ngẩn người, khuôn mặt này không phải Ưông Vũ Đông, nhưng tấm lưng kia lại quá giống Ưông Vũ Đông. Y vội vàng buông tay, lùi lại mấy bước, hơi xấu hổ vì nhận nhầm người. Nụ cười nhẹ nhàng

trên mặt Chu Tường nhìn kiểu gì cũng thấy như đang châm chọc y, làm y ngượng ngùng hết sức. Y cau mày, vô lễ hỏi, “Anh là ai?”

Chu Tường không để bụng, cười nói, “Tôi là Chu Tường, cậu tìm Uông Vũ Đông à? Tôi là cascadeur của anh ấy.”

Chẳng trách giống như thế, Yến Minh Tu nhìn cái người vóc dáng tương tự, nhưng khuôn mặt lại kém xa Uông Vũ Đông này, chẳng hiểu tại sao thấy hắn rất không hợp mắt. Có lẽ bởi vì y vừa làm một điều ngu ngốc, mà nụ cười ôn hòa của người này cứ như nhắc đi nhắc lại cho y chuyện đó.

Mấy người bên cạnh thầm cười trộm, sắc mặt Yến Minh Tu càng thêm khó coi, “Anh Đông đâu?”

“Anh ấy chưa tới. Hai tiếng nữa mới đến giờ diễn của anh ấy, mà đôi khi anh ấy còn tới muộn. Nếu cậu quen thì thử gọi điện xem, đạo diễn cũng muốn anh ấy đến sớm chút.”

Yến Minh Tu liếc mắt nhìn hắn, tự ngồi xuống một bên chờ Uông Vũ Đông.

Chu Tường lén quan sát y vài lần, lòng thầm ca tụng, tiếc rằng cậu em này hình như không thích hắn cho lắm. Nhưng cậu ta nhận nhầm người cũng đâu phải lỗi của hắn, Chu Tường rất vô tội mà.

Hắn hỏi Tiểu Lưu, “Kia là ai đó, sao lại hào hứng thế?”

“Không biết luôn, giọng điệu trịch thượng lắm, vừa đến đã tìm Uông Vũ Đông. Cậu ta vào đây được nên chắc cũng có quan hệ, nói không chừng còn rất quen thân với Uông Vũ Đông ấy.”

Mễ Ưu cũng nhin không được phải đảo mắt nhìn y mấy lần, “Hay là người mới nhà ai, đẹp trai quá, đáng cũng đẹp, cứ diễn bữa phim truyền hình nào đó là nổi ngay.”

Yến Minh Tu chỉ mặc T-shirt trắng và quần bò đơn giản, nhưng cảnh sắc xung quanh nơi y ngồi lại tựa như được ***g khung, đẹp đẽ khôn kể. Vẻ đẹp của một người có thể mang lại niềm vui cho nhiều người khác, lần đầu tiên Chu Tường thấm thía triết lý này.

Hắn rất muốn tới bắt chuyện với y mấy câu, tiếc là sắp đến giờ quay phim, nên hắn chỉ đành thất vọng đi vào stage set. (*stage set/setting/scenery: cảnh bài trí trong sân khấu hoặc studio)

Đây là phân cảnh tương tự như Hồng Môn Yến (*), chỉ khác ở chỗ thời điểm diễn ra là ngày thọ đản (tiệc mừng sinh nhật) của Võ Lâm Minh chủ, nhân vật chính phụ trách múa kiếm giúp vui, sau đó nhân cơ hội ám sát Tả hộ pháp của Võ Lâm Minh.

(*): Hồng Môn Yến cho những ai chưa biết

Chu Tường ước lượng thanh kiếm trong tay, để đạt hiệu quả chân thật nhất, thanh kiếm này là hàng xịn, cảm giác rất nặng. Múa kiếm không phải thể mạnh của hắn, sở trường của hắn là công phu quyền cước rất đẹp mắt, tuy nhiên điều này cũng không làm khó được hắn.

Đạo diễn quát, “Bắt đầu đi, lát nữa tôi hô thì chú ý vào, tập trung tinh thần. Lão Vương, đứng chỗ nào thế, ánh sáng cao lên!”

Chu Tường dựa theo những gì chỉ đạo võ thuật đã hướng dẫn, bắt đầu vung kiếm, động tác của hắn vừa xinh đẹp vừa dứt khoát, nhưng đạo diễn yêu cầu rất cao, bắt hắn diễn đi diễn lại từng phân cảnh nhỏ tới bốn lần.

Yến Minh Tu vốn đang lơ đãng nhìn quanh, dần dần bị Chu Tường hấp dẫn, y híp mắt nhìn bóng dáng thon dài mạnh mẽ của hắn linh động giữa cảnh nền.

END5.

6. Chương 6

Một phân đoạn rất ngắn, nhưng phải quay đi quay lại hơn hai tiếng. Đạo diễn là tên tuổi lớn trong nước, tính tình rất kỳ quặc, trong giờ làm việc thì nhìn ai cũng thấy ngứa mắt, thiếu nữ đôi mươi xinh như làn nước cũng có thể bị ông mắng mỏ tới phát khóc. Đây là lần thứ ba Chu Tường hợp tác cùng ông, từ lâu đã hiểu tính, nên dù bị bắt diễn lại bao nhiêu lần, hắn cũng không tức giận. Không phải hắn không còn cách nào khác, mà là hắn biết, nếu mình nóng nảy thì ngài kia càng nóng nảy hơn, cả ngày hôm nay sẽ chẳng ai yên ổn.

Tới khi quay xong, Chu Tường đã mồ hôi đầm đìa, đạo diễn rất hài lòng về hắn, ngay cả tên của hắn cũng nhớ kỹ, lúc kết thúc còn nói với hắn, “Phim đang thiếu một nhân vật, nếu cậu bố trí được thời gian thì đi bàn bạc với A Thành. Đắt diễn không nhiều lắm, chỉnh sửa xong chắc lên hình khoảng hơn nửa tiếng, nhưng thù lao đảm bảo vừa lòng cậu.”

Chu Tường cười ha hả nói, “Cám ơn ngài, việc nhỏ này mà ngài còn đặc biệt giúp đỡ tôi, ngại quá. Tôi thì có gì đâu mà phải bố trí thời gian, chân chạy vật thôi mà. Vậy tôi đi nói chuyện với anh Thành nhé, sau này nếu còn cơ hội, mong Vương đạo diễn lại nhớ đến tôi.”

Vương đạo diễn mặt không biểu cảm gật đầu, nhưng cứ nhìn hai tiếng vừa rồi không nổi điên chứ mắng là có thể thấy ông hài lòng về Chu Tường như thế nào.

“A, Ông Vũ Đông đến rồi.”

Ai cũng nhìn ra cửa, Ông Vũ Đông và hai trợ lý hiện ngang bước vào. Anh ta đeo kính râm, áo quần thoải mái, vô cùng đẹp đẽ phi phàm, vừa xuất hiện đã lôi cuốn ánh mắt của tất cả mọi người.

Ông Vũ Đông là minh tinh màn bạc mới nổi vài năm gần đây, nghe nói tiềm lực rất lớn, ngay cả bộ phim cổ trang đang quay cũng được sản xuất để dành riêng cho anh ta. Ông Vũ Đông có thể nói là hội tụ đủ mọi tố chất để nổi tiếng, ngoại hình vượt trội, xử sự khéo léo, hơn nữa còn có người chống lưng. Tuy mới đầu diễn xuất hơi trúc trắc, nhưng khuôn mặt tuấn tú vẫn ngày ngày xuất hiện trên đủ loại phương tiện truyền thông, vậy nên anh ta cứ từng bước lên mây, vinh quang tột đỉnh, hiện đã là cây tiền hạng nhất trong ngành giải trí.

Chu Tường khi đó vốn chỉ nhận được một ít công việc lẻ tẻ, nhưng dựa vào vóc dáng tương tự với Ông Vũ Đông, hắn cũng được ăn theo gà chó lên trời, hiện giờ nếu Ông Vũ Đông cần cascadeur, thì cơ bản người ta đều tìm hắn.

Sau khi tiến vào, Ông Vũ Đông cười tháo kính râm xuống, không hề kiêu ngạo, thân thiện chào hỏi các nhân viên rồi bước tới xin lỗi Vương đạo diễn. Anh ta cũng không giải thích lý do mình đến trễ, chỉ uyển chuyển cười cười nhận tội.

Không ai đánh người chạy lại, Vương đạo diễn cúi chẳng nổi, bảo anh ta nhanh đi hoá trang.

Ông Vũ Đông lấy lòng Vương đạo diễn xong, quay lại nhìn Chu Tường, “Này, A Tường.”

Chu Tường gật đầu cười, “Anh Đông, đến rồi à.” Kỳ thật hắn còn lớn hơn Ông Vũ Đông vài tuổi, nhưng cả thân phận lẫn địa vị của hắn đều kém xa, có gọi Ông Vũ Đông là anh cũng phải đạo. Hắn không ghét Ông Vũ Đông, Ông Vũ Đông rất biết cách đối nhân xử thế, chỉ cần không xung đột lợi ích với mình, anh ta luôn giữ vững hình tượng cao quý tốt đẹp. Đối với mấy lời đồn không hay về Ông Vũ Đông, Chu Tường không quan tâm, hắn chỉ là một cascadeur nho nhỏ, cả đời cũng chẳng chạm được vào ích lợi của Ông Vũ Đông, hai người yên ổn vô sự, quá tốt.

Ông Vũ Đông thân mật vỗ vai hắn, “Quay xong rồi thì đi tắm thay đồ đi, cậu xem cậu mồ hôi đầm đìa, nếu bị cảm thì tôi biết tìm ai đây?”

Chu Tường cười ha hả, “Vâng, anh Đông đến là tôi lui được rồi, thế tôi đi trước nhé.”

“Ừ, gặp sau.”

Chu Tường đang định đi tẩy trang và thay quần áo, ngoảnh đầu lại thấy cậu chàng xinh đẹp vừa nãy nhận nhầm người bước vào, phỏng chừng mới đi WC. Cậu chàng xinh đẹp nhìn thấy Ông Vũ Đông, hai mắt sáng

trưng, sung sướng thốt lên, “Anh Đông.”

Ông Vũ Đông quay phắt lại, ngạc nhiên mừng rỡ vô cùng, “Minh Tu? Sao em đã về rồi?” Nói xong cũng vội vã bước tới, thân thiết ôm lấy Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu cười rạng rỡ, “Em tốt nghiệp rồi.”

“Tốt nghiệp? Vậy em không định làm việc bên đó luôn à? Cứ thế về nước?”

Yến Minh Tu nắm lấy cánh tay Ông Vũ Đông, sung sướng nhìn anh ta, đôi mắt ngập tràn ý cười trong veo, “Nước ngoài có gì hay đâu, anh cũng chẳng đến thăm em.”

Ông Vũ Đông cười cười, thấp giọng nói, “Không phải chị em đại diện thay anh rồi còn gì.”

Chu Tường đứng ngay gần đó, tình cờ nghe được, không khỏi đoán già đoán non, chị gái của cậu trai này và Ông Vũ Đông, quan hệ chắc chắn không bình thường.

Yến Minh Tu bĩu môi, “Không tính thế được.”

“Được rồi, trong nước vẫn là tốt nhất, em về là mừng rồi. Chờ anh một chút, tối nay anh Đông nhất định phải đổi gió cho em.”

Yến Minh Tu nhìn đồng hồ, “Em tưởng anh đến sớm nên mới ngồi đây đợi, giờ muộn quá rồi, tối nay còn buổi tiệc với ba, em phải đi luôn đây. Gặp được anh là tốt rồi, đổi gió để hôm khác đi.”

Ông Vũ Đông tiếc nuối, “Đúng thật, hôm nay trễ quá, thế mai thì sao? Em cứ chọn thời gian, bất chấp chuyện gì anh Đông cũng phải dành một buổi cho em, được không?”

Yến Minh Tu vui vẻ cười, Chu Tường nhìn nụ cười của y, trong lòng hơi ngứa ngứa.

Hắn tiếc rẻ thở dài, vượt qua hai người còn đang mãi hàn huyên, đi tẩy trang thay đồ. Hắn là đàn ông, chẳng sợ dầy vò làn da, chà xát kỳ cọ nửa ngày, xong xuôi hắn rửa mặt, thay quần áo đi ra ngoài.

Yến Minh Tu cũng đã rời đi, Ông Vũ Đông đang hoá trang. Chu Tường hỏi Tiểu Lưu, “Mọi người vẫn phải làm thêm à?”

Tiểu Lưu mặt như đưa đám, “Đúng đó, anh thì xong rồi, còn bọn em...” Cậu bĩu môi, chĩa chĩa Ông Vũ Đông, thấp giọng thì thào, “Bọn em vẫn phải ở lại hầu hạ anh ta.”

Chu Tường hả hê cười, “Anh về được rồi.”

Tiểu Lưu méo miệng bảo hắn, “Anh về đi, về đi đừng đến nữa.”

Chu Tường vỗ vỗ đầu cậu, cười mắng, “Cút đi, anh mày về nhà ngâm nước ấm, ăn quà vặt chơi game.”

Hắn nói rõ to, nhận về bao nhiêu oán hận. Chu Tường thả lỏng hai vai, thư thái vô cùng, ngêu ngao hát một điệu dân ca, một tay hút tui, tay kia quay quay chìa khoá, đi đến bãi đỗ xe.

Yến Minh Tu đang đứng bên đường đón taxi.

Y mới vừa xuống sân bay, nhà còn chưa kịp về, biết lịch làm việc của Ông Vũ Đông, liền mang theo cả hành lý chạy đến trường quay. Chị gái y đã nhắn trước với nhân viên để y được vào, vì muốn tạo bất ngờ cho Ông Vũ Đông, y không gọi điện, chỉ kiên nhẫn ngồi đợi, tuy phải đợi hơn ba tiếng đồng hồ, nhưng được nhìn thấy Ông Vũ Đông cũng đáng giá.

Yến Minh Tu nhớ lại khuôn mặt dịu dàng và khoẻ miệng tươi cười của Ông Vũ Đông, cảm giác mệt nhọc gì cũng không còn quan trọng.

Y nói buổi tối có bữa tiệc với ba kỳ thật là xạo, hơn mười tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, tính cả thời gian chờ ở sân bay, tổng cộng gần hai mươi tiếng y chẳng được nghỉ ngơi. Tuy chưa đến mức kiệt quệ, nhưng y không muốn tỏ vẻ mệt nhọc trước mặt Ông Vũ Đông, vậy nên y định đi tìm khách sạn ngủ tạm.

Lúc này lại đứng vào giờ tan tầm, taxi hoặc đang chở khách, hoặc đang vội về giao ban, Yến Minh Tu đứng hơn mười phút vẫn chưa có chiếc xe nào đỗ lại. Mí mắt y đã muốn sụp xuống, y bắt đầu phát cáu, định

gọi điện bảo lái xe tới đón, nhưng lại ngại bị mẹ hỏi han vì sao xuống sân bay mà không về nhà luôn, y vốn định ngày mai mới về.

Đang lưỡng lự, một chiếc xe bình dân dừng lại trước mặt y.

Chu Tường hạ kính xe, tươi cười niềm nở, vui vẻ nói với Yến Minh Tu, “Đi đâu thế, tôi chở cậu một đoạn nhé.”

Yến Minh Tu phải mất vài giây mới nhận ra đây là cascadeur của Ưông Vũ Đông. Lúc này Chu Tường mặc đồ cổ trang, hoá trang dày cộp, bây giờ không còn tạo hình nữa, nhất thời y không nhận ra.

Trong đầu Yến Minh Tu lập tức nhớ tới bóng dáng cực kỳ tượng tự của Chu Tường và Ưông Vũ Đông, giống đến nỗi chính y cũng nhầm lẫn. Từng động tác múa kiếm linh hoạt của Chu Tường cũng đảo lại trong đầu y, cả buổi chiều ngồi đợi, hầu hết thời gian, y chỉ nhìn Chu Tường đóng phim.

Yến Minh Tu nhú mày do dự.

Y cũng không biết mình bị làm sao, rõ ràng người này không đụng chạm gì tới y, nhưng y lại hơi khó chịu với hắn.

Chu Tường cười nói, “Giờ này không đón được xe đâu, nhìn trời còn sắp mưa, tan tầm tôi rảnh rồi, chở cậu một đoạn cũng được.” Chu Tường nhận thấy y chần chừ, lại cười bảo, “Sợ cái gì, xe của tôi ăn thịt người à?”

Yến Minh Tu cũng không có lý do từ chối, đành phải gật đầu, “Cám ơn nhiều.”

Chu Tường mở cốp sau, xuống xe xách hành lý cho Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu cảm thấy hắn ân cần hơi quá mức bình thường, y giữ lấy hành lý, nói, “Tôi tự làm được.”

Chu Tường mở cốp, chỉ chỉ đồng lộn xộn bên trong, “Ngại quá, hơi nhiều thứ.” Hắn rất thích vận động ngoài trời, nên trong xe còn nhiều đồ đạc chưa cất vào nhà. Vali của Yến Minh Tu không lớn, nhưng bỏ vào vẫn hơi chật chội.

Chu Tường bắt đầu dồn đồ đạc sang một bên, chừa ra một khoảng trống cho Yến Minh Tu xếp vali.

Yến Minh Tu hơi thất thần nhìn mái tóc cắt ngắn, bờ vai rộng mạnh mẽ và cái cổ thon dài của Chu Tường, tại sao phía sau lưng người này lại có thể giống Anh Đông đến thế.

Chu Tường thu dọn xong xuôi, nói với Yến Minh Tu, “Bỏ vào đi.”

Yến Minh Tu xếp vali, hai người cùng ngồi vào xe.

Chu Tường cười vươn tay phải ra, “Tôi là Chu Tường, Tường trong ‘Phi tường.’” (*bay liệng)

Yến Minh Tu cười nhẹ, bắt tay hắn, “Tôi là Yến Minh Tu.”

END6.

7. Chương 7

“Đi đâu đây?” Chu Tường nhìn Yến Minh Tu thất dậy an toàn, cả mu bàn tay trắng nõn và những ngón tay thon dài đều gợi cảm chết người.

Yến Minh Tu đang định nói khách sạn nào gần đây, chuông điện thoại chợt vang lên.

Y lấy ra xem thử, là chị hai Yến Minh Mị gọi tới. Yến Minh Mị bảo y qua chỗ cô ở tạm, sáng mai cùng về nhà ba mẹ. Yến Minh Tu rất không muốn đi, y vẫn thầm chống đối chuyện của Yến Minh Mị và Ưông Vũ Đông, nhưng dù sao Yến Minh Mị cũng là chị ruột của y, y không có lý do nào để từ chối. Vì thế sau khi

dập máy, y nói với Chu Tường địa chỉ khu căn hộ ở Tam Hoàn, đó là nơi Yến Minh Mị mua để tiện đi làm, ngày làm việc hầu như cô đều ở đó.

Chu Tường cười bảo, “Cũng gần nhà tôi nha.” Hắn quay xe, bắt đầu hòa vào làn đường chính.

Vừa đi được một đoạn, quả nhiên trời đổ mưa, Yến Minh Tu im lặng nhìn không gian mờ mịt bên ngoài cửa kính, không có vẻ muốn nói chuyện với Chu Tường.

Chu Tường chẳng ngại bắt chuyện, “Cậu là fan của Uông Vũ Đông à?” Đây là suy ra từ thái độ nhiệt thành của Yến Minh Tu với Uông Vũ Đông, hắn đã chứng kiến nhiều kiểu vồ vập của các fan đối với sao nên cũng không ngạc nhiên lắm, hắn chỉ cảm thấy hơi đáng tiếc, đứa nhỏ này lạnh đậm, không coi ai ra gì, chỉ nhiệt tình với duy nhất một mình Uông Vũ Đông, đúng là sức quyến rũ của siêu sao có khác.

Tất nhiên Yến Minh Tu sẽ không nói với người ngoài rằng Uông Vũ Đông là bạn trai của chị gái y, nên y chỉ đáp lầy lẹ, “Ừ, tôi là fan của anh Đông.”

“Cậu ký công ty nào?” Chu Tường đoán Yến Minh Tu là người mới công ty nào đó vừa săn được, bằng không cho dù bộ dạng có xinh đẹp ra sao, y cũng không thể tùy ý ra vào trường quay.

Yến Minh Tu không hiểu, “Ký công ty là sao?”

“Công ty quản lý ấy.”

Lúc này Yến Minh Tu mới ngộ ra, “Không, không ký.”

Chu Tường kinh ngạc nói, “Cậu vẫn chưa ký? Vậy có định cân nhắc vào công ty chúng tôi không? Tuy quy mô không lớn, nhưng tài lực và quan hệ trong ngành đều thuộc vào hạng nhất.”

Cuối cùng Yến Minh Tu cũng hiểu được ý của hắn, y giải thích, “Tôi không ký công ty nào cả, tôi không phải là nghệ sĩ.”

Chu Tường ngẩn người, giờ mới biết mình nhầm, hắn cười nói, “Ngại quá, nhìn cậu đẹp trai như vậy, tôi cứ tưởng cậu mới vào nghề. Tiếc thật, với điều kiện của cậu, đảm bảo nổi tiếng luôn.”

Yến Minh Tu lơ đãng đáp, “Tôi không có hứng thú.” Vui mừng khi được gặp Uông Vũ Đông bị cú điện thoại của chị hai phá hỏng toàn bộ. Y biết, trong lòng Uông Vũ Đông, y mãi mãi chỉ là đứa em trai của bạn gái, nhưng đối với riêng y mà nói, tất nhiên mọi thứ không phải chỉ có vậy...

Yến Minh Tu lạnh nhạt, Chu Tường cũng hết thấy thú vị. Đúng là hắn ngứa ngáy muốn thử Yến Minh Tu mấy câu, nhưng người ta hoàn toàn không có hứng thú với hắn. Đồng tính là sao, đồng tính là như vậy, nếu hai người vừa mắt nhau thì đã sớm đánh tiếng, nào có ai đủ kiên nhẫn đào bới vẻ đẹp nội tâm? Mặc dù Chu Tường cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng hắn không phải loại người bụng dạ hẹp hòi, có một tuyệt sắc mỹ nam làm bạn dưới cơn mưa, suốt dọc đường về nhà, chỉ vậy cũng đủ vui rồi, miễn phải làm phiền người khác.

Vì thế nên Chu Tường cũng không cố bắt chuyện với Yến Minh Tu nữa, để giảm bớt không khí xấu hổ, hắn mở nhạc lên.

Xe đã vào đoạn đường ùn tắc, lấy tốc độ rùa bò đi về phía trước. Hôm nay đúng vào thứ Sáu, trời lại mưa to, tắc đường là khó tránh khỏi. Những hạt mưa lớn vỗ ngoài thân xe bồm bộp, trong xe chỉ có giai điệu một ca khúc tiếng Anh nhẹ nhàng sâu lắng, tựa như không gian đã hoàn toàn bị ngăn cách. Cả hai người đều cảm nhận được, thế giới bên trong chiếc xe này chỉ có mình bọn họ. Thứ cảm giác ấy rất kỳ diệu, Yến Minh Tu vô thức nghiêng đầu nhìn Chu Tường, Chu Tường một tay đặt trên vô-lăng, một tay gác lên cửa kính, chống cằm nhìn màn mưa phía trước, đôi mắt không có tiêu cự, không biết đang nghĩ gì.

Chu Tường không hẳn là đẹp trai, nhưng ngoại hình rất nam tính, dáng người cũng đẹp, toàn thân tỏa ra sức hấp dẫn rất đàn ông, khuôn mặt nhìn nghiêng càng thêm cuốn hút, khá giống Uông Vũ Đông, nhưng so với Uông Vũ Đông tinh tế thanh thoát, diện mạo và khí chất của Chu Tường vẫn còn kém xa.

Yến Minh Tu đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái, vậy nên y quên không rời mắt khỏi Chu Tường. Chu Tường hình như cũng cảm nhận được, hắn nghiêng đầu nhìn y, đôi mắt khê nheo lại, còn mang theo chút mờ ám.

Yến Minh Tu ngẩn ra, ngay lập tức y có thể đọc hiểu khát vọng trong ánh mắt hắn. Y quay đi, một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, cân nhắc trong chốc lát, y thản nhiên nói, “Đến nhà anh đi.”

Lúc này đến lượt Chu Tường ngơ ngẩn, hắn giậm chân phanh, hãi hùng nhìn khoảng cách nguy hiểm giữa đầu xe mình và đuôi xe đằng trước.

Phía sau bất mãn bầm còi, Chu Tường chậm rãi thả phanh, tiếp tục tiến lên. Hắn vẫn còn đang kinh ngạc, nhin không được cười cười, “Đến thật hả, nhà tôi gần lắm.”

Bụng dạ Chu Tường nhảy nhót liên hoàn. Hắn vốn không có ý định đùa giỡn, chí ít, nhìn vẻ lãnh đạm của Yến Minh Tu, hắn không muốn đùa giỡn, cả số điện thoại của y hắn cũng không định hỏi, chẳng ngờ Yến Minh Tu lại đột nhiên chủ động. Hôm nay là ngày lành gì nha, có thể làm một lần với cực phẩm, thừa đủ cho hắn no nê lâu dài.

Yến Minh Tu gửi một tin nhắn cho Yến Minh Mị, nói mình sẽ không tới, sau đó tắt máy. Y không muốn đến nhà Yến Minh Mị, vừa nghĩ tới Uông Vũ Đông cũng từng ngủ lại đó, nhưng lại không phải cùng với y, y đã mất hết khẩu vị.

Chu Tường vốn đang tận hưởng quãng đường tắc có mỹ nam làm bạn, nhưng giờ hắn lại đâm ra nhớ nhà da diết, chỉ hận không thể một phát bay luôn về. Tiếc là hắn không bay được, nên đành phải từng chút nhích lên theo dòng xe rồng rắn.

Cha mẹ và em trai của Chu Tường qua đời vì tai nạn giao thông khi hắn còn học tiểu học. Ba hắn là phó quản đốc một xí nghiệp nhà nước, lúc nhà máy vận hành tốt, ba hắn được cấp cho một căn hộ hơn 70m² ở Bắc Nhị Hoàn. Khi ấy đất đai sần sần không có gì đặc biệt, nhưng bây giờ nhà cửa trong khu vực đó đều tăng giá lên thành khoảng hơn hai vạn một mét vuông. Căn hộ tuy cũ kỹ, nhưng có một nơi để sinh sống tại Bắc Kinh, Chu Tường cũng đã cực kỳ hài lòng.

Lúc về đến nhà, mưa đã ngớt, Chu Tường nhanh nhẹn đỗ xe, chạy ra mở cốp. Yến Minh Tu mới vừa bước xuống, Chu Tường đã xách vali của y chạy vào cổng tò vò, hắn lắc lắc mái tóc ướt, nói, “Đền tầng hai hỏng rồi, cẩn thận dưới chân.”

Yến Minh Tu quan sát cầu thang cũ kỹ, vách tường mới được sơn lại, bôi trát rất cầu thả, loại nhà cũ kiểu này thường lấy sơn quét đè lên lớp vôi vốn có để che đậy dấu tích thời gian, nhưng càng quét càng dày, càng quét càng lộ. Y nhìn nhìn vali, “Tôi tự xách được.”

Chu Tường dứt khoát đi lên lầu, “Đừng khách sáo, nhẹ ấy mà, với cả nhà tôi ngay tầng ba rồi.”

Đền tầng hai đúng là hỏng thật, bình thường còn có ánh trăng, nhưng hôm nay mưa lớn, mờ mịt không nhìn thấy gì. Chu Tường đã rất quen thuộc với hành lang này, nhắm mắt cũng có thể đi lên, nhưng hắn sợ Yến Minh Tu ngã, định lấy điện thoại soi đường cho y, chẳng ngờ điện thoại còn chưa kịp lấy, hắn đã vấp phải vali của Yến Minh Tu, để giày trơn trượt nước bùn, hắn không đứng vững, trượt chân đổ nhào xuống.

Yến Minh Tu đứng ngay phía sau hắn, một tay giữ lấy eo hắn, tay kia nắm được lan can cầu thang.

Chu Tường cũng bắt được lan can, lưng tựa vào ngực Yến Minh Tu, hắn ngượng ngùng quay đầu lại cười cười.

Trong không gian u ám, đôi con ngươi sâu thẳm của Yến Minh Tu sáng ngời đến kỳ lạ. Y nhìn Chu Tường chăm chú, khuôn mặt hai người đã gần sát, hô hấp nhẹ nhàng phả lên da, chỉ cần khẽ tiến tới là có thể hôn được môi nhau.

Chu Tường cười nhẹ, bầu không khí tốt như vậy, sao có thể không tận dụng, vì thế hắn rướn đầu lên, đặt một nụ hôn lên môi Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu khẽ giật mình, cảm thấy hơi khó chịu, nhưng đôi môi mềm mại còn vương mùi thuốc lá của Chu Tường rất nhanh đã khiến y ngây ngất, y nhẹ nhàng cắn môi hắn, đẩy sâu thêm nụ hôn.

Hai người tách ra, ánh mắt nhìn nhau bắt đầu thay đổi.

Yến Minh Tu khàn khàn nói, “Vào nhà.”

END7.

8. Chương 8

Vừa vào nhà, Chu Tường đã ép Yến Minh Tu lên tường, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt y, mỉm cười dịu dàng, “Tiểu Yến, cưng đẹp chết mẹ.”

Yến Minh Tu duỗi tay, túm lấy bên dưới đã có phản ứng của Chu Tường, nhếch miệng đáp, “Ừ, tôi biết là anh rất thích.”

Chu Tường nhẹ nhàng liếm khoe miệng y, thấp giọng nói, “Thích chứ, tất nhiên là thích rồi.”

Hắn giữ chặt sau gáy Yến Minh Tu để nụ hôn được sâu hơn, cẩn thận mút lấy đôi môi y, đầu lưỡi nhân cơ hội trườn vào khoang miệng y, quấn lấy đầu lưỡi y, lôi kéo, khiêu khích, thành thạo.

Chu Tường từ hơn mười tuổi đã phát hiện mình là gay. Qua nhiều năm, hắn cũng từng có hai mối tình, nhưng đến giờ đều chẳng còn ấn tượng. Hắn cũng có vài bạn giường, nhưng tình một đêm thì không nhiều, hắn không phải loại người quan hệ bừa bãi, đó chỉ là nhu cầu sinh lý. Với hắn mà nói, tình yêu bền vững là một thứ rất xa xỉ, chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Trong giới này, hai người gắn bó lâu dài là rất hiếm có, Chu Tường cũng khát khao gặp được một người chân tình với hắn, nhưng từ giờ cho đến khi ấy, nếu có cơ hội lên giường với mỹ nam mình vừa mắt, tất nhiên còn là nhu cầu thiết thực hơn nhiều.

Yến Minh Tu năm nay mới hai mươi tuổi, tuy không còn là thiếu niên ngây thơ, nhưng kinh nghiệm cũng không nhiều, hơi khó chống chọi với kỹ xảo mãnh liệt của Chu Tường. Cả hai cùng thở dốc, bờ môi quần quýt triển miên nhuộm màu ***.

Một bàn tay Yến Minh Tu luồn vào áo Chu Tường, vuốt ve tấm lưng khỏe khoắn trơn mịn. Bàn tay Chu Tường cũng len lỏi trong áo Yến Minh Tu, hai người khám phá nhau, nồng nhiệt và táo bạo.

Yến Minh Tu ngửa đầu, để mặc Chu Tường thỏa thích hôn liếm hầu kết và xương quai xanh. Ve vuốt dần dần hạ thấp, Yến Minh Tu ôm lấy eo hắn, lật hắn lại ép vào tường, một bàn tay luồn vào trong quần hắn, xoa nắn cặp mông rắn chắc vênh cao.

Động tác của Yến Minh Tu càng lúc càng mạnh bạo, Chu Tường vẫn đang chìm trong lửa bỏng, thật lâu sau mới cảm giác không ổn, hắn cố tỉnh táo lại, bắt lấy ngón tay Yến Minh Tu đang muốn chui vào nơi đó.

Yến Minh Tu cũng ngẩn người.

Lúc này cả hai mới ý thức được vấn đề.

Chu Tường xấu hổ nói, “Cậu là 1 à.”

Yến Minh Tu không đáp, chỉ nhú mày nhìn hắn, làm đến bước này còn bị cắt ngang, dù là ai cũng không thoải mái, nhất là Yến Minh Tu còn rất tự tôn.

Hai người như bị dội nước lạnh, lửa dục tắt ngóm, vừa ý nhau là một chuyện, nhưng lời nhau lên giường mới phát hiện cả hai cùng là 1, quả thật hơi mất hứng.

Không phải Chu Tường phản đối làm 0, nhưng đâu phải cứ cầm súng lên là có thể ra chiến trường, dù thế nào cũng phải tôi luyện, phải có thời gian chuẩn bị tinh thần. Nhìn bản mặt đen sì sì của Yến Minh Tu, hắn biết hôm nay thế là hết.

Chu Tường chán nản, tuyệt sắc mỹ nam ở ngay trước mắt hắn, hôn cũng đã hôn, sờ cũng đã sờ, chẳng ngờ giữa đường kẹt luôn tại phần ai trên ai dưới. Lúc này kể cả hắn có muốn tiếp tục, cũng không thể kéo lại hưng phấn đã trôi tuột đi.

Yến Minh Tu mất hứng, xách vali lên nói, “Tôi đi đây.”

Chu Tường giữ y lại, “Áy đừng, bên ngoài vẫn đang mưa, cậu định đi chỗ nào. Khu này đất trũng, xe không ra được đâu. Tuy chúng ta không thành, nhưng tôi đâu đến mức xua đuổi cậu. Cậu đã đến đây rồi thì cứ ngủ lại đêm nay đi.”

Yến Minh Tu nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa vẫn dai dẳng không ngừng, ngẫm lại mình tại sao phải rời đi, đúng là vấn đề lớn.

Chu Tường đón lấy vali, đẩy sang tủ giày bên cạnh, “Nào, vào trong đi, giờ chúng ta ăn cơm, giải quyết vấn đề dân sinh trước đã.”

Lúc này Yến Minh Tu mới có cơ hội quan sát căn hộ của Chu Tường.

Căn hộ khoảng hơn bảy mươi mét vuông, hai buồng ngủ, hai phòng chính, bố cục không hợp lý lắm, nhưng cũng không có vẻ chật chội, mặc dù đã lâu đời nhưng bài trí khá hiện đại, nơi chốn đều có thể thấy chủ nhân cẩn thận giữ gìn. Hoàn toàn khác nơi ở của đàn ông độc thân, căn hộ của Chu Tường rất sạch sẽ ngăn nắp, nhẹ nhàng mà ấm cúng, hoàn toàn trùng khớp với cảm giác Chu Tường mang đến cho người ta.

Chu Tường cấp tốc điều chỉnh lại tâm tình, rồi như thể chưa có gì xảy ra, hân đưa cho Yến Minh Tu một đôi dép lê.

Lúc này hai người nóng bỏng ngay bậc thềm, cả giày cũng chưa kịp cởi, ngấm lại vừa rồi cuồng nhiệt, thật có phần xấu hổ.

Yến Minh Tu bước vào nhà, Chu Tường rót nước cho y, tươi cười niềm nở, “Tối nay muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“Thế cậu xem TV nhé, tôi đi nấu cơm.”

Yến Minh Tu gật đầu, nét mặt cũng dịu đi.

Phòng bếp xây kiểu mở rộng, nối liền sang phòng ăn, ngăn cách với phòng khách bằng một vách thủy tinh trong suốt, Yến Minh Tu chỉ cần nghiêng đầu là có thể nhìn thấy Chu Tường cầm cúi nấu cơm.

Y híp mắt nhìn bóng dáng không ngừng di động, cảm thấy bụng dưới lại rục rịch nóng lên.

Y ảo tưởng người đang ở đó làm cơm chiều cho y là Uông Vũ Đông.

Bóng lưng cực kỳ tương tự với Uông Vũ Đông dần dần nhạt nhòa, sau đó hoàn toàn biến thành Uông Vũ Đông trong tâm tưởng của y, tựa như chỉ một giây nữa thôi, người kia sẽ quay đầu lại, khuôn mặt nho nhã tuấn tú của Uông Vũ Đông sẽ mỉm cười dịu dàng, hỏi y tối nay muốn ăn gì.

Y ảo tưởng mình có thể ôm lấy người nọ từ phía sau, xé bỏ quần áo của người nọ, làm tất cả những chuyện vô liêm sỉ với người nọ, lưu lại trên thân thể người nọ thật nhiều vết tích chỉ thuộc về mình.

Đột nhiên, bóng dáng kia nghiêng đầu quay lại, khuôn mặt Chu Tường đánh nát ảo tưởng ngọt ngào của y, Chu Tường cười hỏi, “Cậu có ăn được cay không?”

Lồng ngực Yến Minh Tu trào lên một ngọn lửa vô danh, y nhát gừng đáp, “Không ăn.”

Chu Tường cũng cảm giác thấy y không vui, nhún vai không để ý nữa. Yến Minh Tu nhỏ hơn hẳn ít nhất mười tuổi, hẳn chưa đến mức giận dữ với một đứa trẻ con.

Sau khi cha mẹ mất, hắn từng sống tạm với bà con họ hàng, nhưng cảm giác khi ấy quá khổ sở. Người thân không muốn đèo bồng hắn, đá qua đá lại, hắn không chịu nổi nên một mình bỏ về. Vì vậy từ khi lên lớp bốn, hắn đã có thể tự đi chợ, tự nấu cơm, tự giặt giũ, tự lo toan cuộc sống cho mình, đến bây giờ thì làm việc nhà đã trở thành sở trường của hắn.

Nửa tiếng sau, cơm chín, hắn cũng làm xong ba món mặn và một món canh. Hắn bưng đồ ăn nóng hổi thơm phức lên bàn, nói với Yến Minh Tu, “Mau tới ăn đi, hơn tám giờ rồi.”

Yến Minh Tu đi đến, nhìn đồ ăn đã bày biện cẩn thận, đều là những món thông thường mà rất nhiều năm qua y chưa được nếm. Y ngồi xuống, nhịn không được khen ngợi, “Anh làm không tệ, thơm lắm.”

Chu Tường cười hì hì nhéo mặt y, “Ăn nóng càng thơm, nào nào, ăn đi, ăn xong cười với anh Tường một cái.”

Chu Tường vừa rộng lượng vừa khéo léo, Yến Minh Tu cũng không cẩu kính được nữa, chỉ ngượng ngùng cười cười, gắp một miếng khoai tây bỏ vào miệng.

Chu Tường múc canh cho y, “Sao? Ăn ngon không?”

Lần đầu tiên Yến Minh Tu nhồm miệng cười thật lòng, “Không tồi, ngon lắm.”

Chu Tường cũng vui vẻ, “Thế thì ăn nhiều vào, trong tủ lạnh còn lê tuyết đường phèn hôm qua tôi làm, để bụng lát nữa tráng miệng.”

Hai người cùng ăn cơm trong không khí hòa hợp, khó xử ngại ngùng lúc mới vào nhà tựa như chưa từng phát sinh.

END8.

~Lê tuyết đường phèn:

9. Chương 9

Ăn cơm xong, Yến Minh Tu tiếp tục xem TV, Chu Tường dọn dẹp nhà bếp.

Dọn sạch sẽ, hắt bưng tráng miệng và trà lên. Đã lâu không có người tới nhà hắt, bình thường rất ít khi hắt mời ai về nhà, mà kể cả mời thì vừa vào cửa cũng chỉ làm luôn việc chính, tất nhiên không có thời gian uống trà tâm sự.

Mục đích không đạt thành quả là đáng tiếc, nhưng được trò chuyện với Yến Minh Tu trong đêm mưa cũng rất lãng mạn, vì thế nên tâm trạng Chu Tường không hề tồi.

Chu Tường bắt chuyện với Yến Minh Tu, hỏi y giờ đang làm gì vân vân. Yến Minh Tu đi học sớm, năm nay mới hai mươi tuổi đã tốt nghiệp đại học, hiện tại y về nước làm việc. Thông tin y tiết lộ không nhiều, nhưng Chu Tường vẫn rất hứng thú, hai người trò chuyện khá lâu. Chu Tường rất hài hước, rất chừng mực, đến cuối cùng Yến Minh Tu cũng thôi câu nệ, thỉnh thoảng còn nở một nụ cười khiến ruột gan hắt nhộn nhạo.

Chu Tường nhìn y, không thể ngừng rung động, đã từ rất lâu hắt không có loại cảm giác này.

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã hơn mười giờ. Yến Minh Tu ngáp một cái, Chu Tường cũng mệt mỏi, hôm nay cả hai đều rã rời.

Chu Tường cười cười, “Bắt cậu nói chuyện lâu quá, chắc cậu mệt lắm, đi tắm rồi ngủ đi.”

Yến Minh Tu mở vali lấy áo ngủ, sau đó vào nhà tắm. Lúc y bước ra, Chu Tường đang tưới nước cho mấy chậu hoa trong nhà. Hắt quay đầu lại, nhìn thấy Yến Minh Tu mặc áo ngủ rộng rãi và quần short, xinh đẹp vô cùng, và cũng cực kỳ mời gọi.

Hai người nhìn nhau, có hứng thú, nhưng nhớ lại xấu hổ mấy tiếng trước, chẳng người nào dám tiến lên. Chu Tường chỉ chỉ phòng ngủ, “Tôi mang chăn sạch ra rồi, đêm nay cậu chịu khó ngủ cùng tôi vậy. Phòng cho khách lâu rồi chưa quét dọn, không ở được.”

Yến Minh Tu gật đầu, xoay người đi vào phòng ngủ.

Chu Tường tắm rửa xong xuôi, Yến Minh Tu hình như đã ngủ rồi. Hắt lén lút bước vào, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của y. Thử ghé vào nhìn, đúng là Yến Minh Tu ngủ thật, hai hàng mi dài rợp bóng hình cánh quạt, sống mũi cao thẳng, bờ môi cong cong, khuôn mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ tới cực điểm. Chu Tường chỉ ngấm suông cũng thấy tim đập dồn dập.

Hắt tự nhận mình không phải loại người thích trông mặt bắt hình dong, nhưng hắt cũng không thể không thừa nhận, nam giới trong cái vòng luẩn quẩn này phần lớn đều nông cạn. Đàn ông còn chú trọng sức hút thị giác hơn cả phụ nữ, đồng giới thì chỉ cần xem mặt mũi ai được, vóc người ai đẹp, vui vẻ với ai thì lên tiên. Gặp nhau thấy vừa mắt là sẵn sàng tụt quần làm việc, hơi đầu rảnh rồi đi nghiên cứu vẻ đẹp nội tâm? Ngoại hình Yến Minh Tu như vậy, Chu Tường không muốn động lòng cũng khó.

Hôm nay không phát sinh chuyện gì, Chu Tường vẫn luôn cảm thấy vài phần tiếc nuối, vậy nên hắn cúi xuống hôn trộm lên mặt Yến Minh Tu một cái, sau đó bò lên giường, nằm ngủ bên cạnh y.

Sau khi hắn nằm xuống, Yến Minh Tu nhẹ nhàng mở mắt, đôi con ngươi lóe lên một thứ cảm xúc phức tạp.

Yến Minh Tu ngồi dậy, cả quãng đường dài quá mệt mỏi, ngủ một mạch đến hơn hai giờ chiều. Lúc tỉnh lại, y vẫn thấy bàng hoàng, trong một khoảnh khắc còn không biết mình đang ở đâu.

Lắc lắc đầu cố nhớ lại, lúc này y mới biết mình đến nhà một người đàn ông xa lạ, còn ngủ cùng giường với hắn.

Từ trước đến nay Yến Minh Tu chưa bao giờ tới nhà kẻ khác, càng không bao giờ đưa ai về nhà mình, nhưng chẳng hiểu sao hôm qua y lại có thể thần thiên đi theo Chu Tường. Trong đầu y cứ quanh đi quẩn lại bóng lưng Chu Tường làm cơm cho y.

Y ngơ ngác nhìn bên giường trống trải, đáy lòng chợt nảy sinh một thứ cảm giác xa lạ, khiến cho y phải mơ màng suy ngẫm.

Đúng lúc ấy Chu Tường bước vào, thấy y đã tỉnh, hắn nhíu mày, “Cậu ngủ say thật đấy, liền một mạch mười bốn tiếng đồng hồ.”

Cổ họng Yến Minh Tu hơi khản, y thấp giọng nói, “Tôi mới xuống sân bay, hơn hai mươi giờ không ngủ.”

Chu Tường cười bảo, “Tôi chuẩn bị bàn chải và khăn mặt mới rồi đấy, cậu đi rửa mặt rồi ra ăn cơm, để tôi hâm lại cho cậu.”

Yến Minh Tu ngủ đến choáng váng, lắc lư đi vào phòng tắm, bàn chải và khăn mới đặt trên bồn rửa mặt, nhìn thật giống như muốn mời y ở lại nơi này, Yến Minh Tu buồn cười nghĩ.

Rửa mặt xong bước ra, mùi thơm của đồ ăn nóng hổi ào vào xoang mũi y. Nhiều năm sống ở nước ngoài, y luôn luôn một mình, hôm nay vừa ngủ dậy đã có người chuẩn bị bữa sáng, cảm giác không tệ.

Chu Tường kéo ghế, “Nhanh vào ăn cơm, chắc cậu đói rồi nhỉ.”

Yến Minh Tu gạt đầu, duỗi lưng, “Không ngờ ngủ lâu như thế.”

Chu Tường ngồi bên cạnh nhìn y ăn cơm, hỏi, “Hôm nay cậu phải về nhà à? Để tôi đưa về nhé.”

Yến Minh Tu gạt đầu, “Không cần, hết mưa rồi, tôi tự đón xe được.”

“Khách sáo làm gì, hôm nay tôi nghỉ mà.”

“Không cần.” Yến Minh Tu trầm giọng.

Chu Tường đành phải nói, “Được rồi, bình thường chỗ này vẫn bắt được xe.”

Yến Minh Tu ăn uống xong, mở điện thoại, mấy cuộc gọi nhớ đều từ chị hai, thấy hơi phiền lòng, y nghĩ nghĩ, gọi lại.

“Alo? Minh Tu? Sao thế, sao lại tắt máy?”

“Hết pin.”

“Em không sạc pin ở khách sạn à? Em đang ở đâu, trời mưa sao không gọi chị tới đón?”

“Không cần, hôm qua mưa lớn quá, bây giờ em về nhà luôn.”

“Em ở khách sạn nào? Chị đến đón nhé?”

“Không cần, em gọi xe rồi.”

“Em sao thế? Sao giọng uể oải thế, bị cảm à?”

Chẳng biết tại sao, vừa nghe giọng chị hai là y đã phiền muộn trong lòng, chỉ bực không thể ngắt luôn máy, y cố nhịn nói, “Không sao, em tự về được, đừng lo.”

Yến Minh Tu cúp điện thoại, im lặng thở dài.

Chu Tường ngồi trên ghế sa lon, mỉm cười hỏi, “Đi luôn à?”

“Ừ.” Yến Minh Tu gật đầu.

“Lưu số đi.”

Yến Minh Tu cầm điện thoại của hắn, nhập vào số của mình.

Lúc y trả lại máy cho Chu Tường, Chu Tường ôm cổ y, hé miệng cười, “Còn gặp lại không?”

Yến Minh Tu híp mắt, hơi thở thơm mát phả lên mặt Chu Tường, “Nếu anh đồng ý để tôi bên trên.”

Chu Tường tủm tỉm nói, “Đó cũng không phải vấn đề lớn, nhưng cậu có kinh nghiệm không? Tôi công lực yếu, không thụ thương nổi đâu.”

Yến Minh Tu mỉm cười, “Anh cứ thử là biết, không phải sao?”

Chu Tường nhẹ nhàng hôn môi y, “Hay là hôm nay ở lại đây?”

Yến Minh Tu đứng dậy, “Hôm nay phải về nhà, để khi khác.”

Chu Tường tỏ vẻ tiếc nuối, “Đi thôi, tôi đưa cậu xuống lầu.” Hắn chưa từng ân cần với bạn tình nào như vậy.

Chu Tường tiễn Yến Minh Tu lên taxi, xong xuôi mới tiếc nuối quay vào nhà. Hắn nghịch nghịch điện thoại, nhìn dãy số mới nhập, bắt đầu mừng tượng lần gặp sau với Yến Minh Tu.

END9.

10. Chương 10

Chu Tường nghỉ ngơi hai ngày, hắn cứ có việc là phải bận bịu đến nửa đêm, còn lúc nhàn rỗi thì cả tuần cũng không ra khỏi nhà. Hai ngày nay hắn nhắn cho Yến Minh Tu hai cái tin, nhưng tin nào cũng như đá chìm đáy biển. Chu Tường hơi thất vọng, phỏng chừng nếu hắn có chủ động hẹn y, y cũng sẽ không trả lời.

Đúng lúc một người mẫu tên A Bắc mới quen tháng trước hẹn hắn đi ăn, còn nói muốn dẫn theo một người bạn, bảo hắn đến đón.

Chu Tường nhàn rỗi không có việc gì làm nên đi.

Hai người này mới tới thủ đô, mặt mũi không tệ, nhưng không có tiền, cũng không có hậu thuẫn, mỗi tháng phải nhận một ít việc lật vật hoặc chụp quảng cáo cho mấy shop đồ cũ để sống qua ngày, thỉnh thoảng sẽ tìm Chu Tường nhờ một bữa cơm, Chu Tường cũng rất vui lòng đưa bọn họ đi ăn ngon. Kiếm sống ở Bắc Kinh rất khó, hắn có thể thông cảm với mấy đứa nhỏ này. Cơm nước xong, hắn đưa hai người về, A Bắc kéo hắn lại, tỏ ý muốn cùng hắn chơi 3P, Chu Tường nhìn vẻ mặt khát khao của hai tiểu yêu tinh, thật sự không chịu nổi, một còn chưa xong, gồng gánh cả hai chắc hắn toi luôn cái mạng già, hắn không có thể lực đó, nên từ chối bảo mình có việc phải đi ngay.

Cậu thanh niên mới quen không vui nói, “Anh Tường, hay là anh chương mất em?”

Chu Tường cười khở, “Đâu có, anh có việc thật mà.” Hắn cũng đâu thể nói toẹt ra là anh không chiều nổi hai chú mày đâu, mất mặt chết.

A Bắc kéo áo hắn không cho đi, “Anh Tường, em lỡ nổ với bạn là kỹ thuật anh được lắm, anh vào một lát cho vui.”

Chu Tường vỗ vỗ mặt cậu, “Đừng kéo, hôm nay anh có chuyện thật, bạn anh đang chờ.”

“Bạn nào thế? Bạn đang chờ ở nhà?” A Bắc cụt hứng.

“Không phải mà, ngoan, đừng kéo nữa.”

A Bắc bắt mãi thở dài, sau mới nói thật, “Anh Tường, hai bọn em muốn nhờ anh một chuyện.”

“Chuyện gì thế?” Chu Tường cũng biết chắc là có việc, chẳng bằng cứ nói luôn từ đầu.

“Công ty anh nhận người mẫu phải không, anh giúp bọn em đưa hồ sơ nhé.”

“Ừ, chuyện nhỏ.”

“Cám ơn anh Tường.” A Bắc hôn hần một miếng.

Chu Tường cười cười, “Cám ơn làm gì.”

A Bắc ai oán nói, “Anh Tường, em muốn làm với anh không phải vì thế, em thích anh thật đấy, anh không lên nhà chút được à?”

Chu Tường đau đầu, đang định nói thêm gì đó, điện thoại chợt vang lên. Hần lấy ra xem thử, chẳng ngờ là Yến Minh Tu gọi tới.

Hần mừng rỡ, lập tức nghe máy, “Alo?”

“Alo, anh đang ở đâu?”

“Tôi, tôi vừa xong việc, đang định về nhà.”

“Đến ăn cơm với tôi đi.”

“Được thôi, cậu đang ở đâu, tôi đến đón.”

“Không cần, Công Thế, tôi đưa anh địa chỉ, anh đến thẳng đây đi.” Nói xong liền cúp máy.

Chu Tường cắt điện thoại, ngẩng đầu thấy hai khuôn mặt ranh mãnh đang cười cười nhìn hần. Không gian trong xe vừa nhỏ vừa yên tĩnh, nhất định hai bọn chúng đã nghe được rồi.

“Trách không được mà, hèn gì cứ khăng khăng đòi về. Giọng nghe êm tai thế, ca sĩ à?” A Bắc nháy mắt hỏi.

Chu Tường chỉ cười, cũng không giải thích.

“Nếu anh Tường đã hẹn với mỹ nhân, bọn em tất nhiên không dám níu kéo, đi mau đi.”

Chu Tường xoa đầu cậu, “Đưa hồ sơ cho anh, nếu anh Tường giúp được thì sẽ giúp hết mình.”

Chờ hai người lên lầu, Chu Tường cấp tốc lái xe đến Công Thế.

Theo tin nhắn của Yến Minh Tu, hần tìm được một nhà hàng món Thái. Lúc hần bước vào phòng riêng, Yến Minh Tu đang ngồi trên tràng kỷ, chân bắt chéo, cúi đầu xem menu, tác phong như thể đang cân nhắc hợp đồng vài triệu, nữ phục vụ khúm núm đứng bên cạnh, vụng trộm ngắm nghía khuôn mặt y, hai mắt lấp lánh.

Chu Tường tiến đến, cả hai người cùng ngẩng lên nhìn, hần vui vẻ chào Yến Minh Tu, “Ngại quá, tôi đến muộn.”

“Không sao, tôi cũng vừa tới.”

Chu Tường ngồi xuống bên cạnh y, nữ phục vụ lập tức rót trà cho hần, nước trà có mùi hơi kỳ quái, không biết có phải khẩu vị Thailand không.

Yến Minh Tu gấp menu lại, “Mang nhiều đồ lên trước.”

Chu Tường vội nói, “Đừng gọi nhiều quá, tôi ăn nhẹ trước rồi.” Thực ra hần đã no căng bụng.

“Anh dùng bữa rồi?”

“À, không, ăn vặt ở nhà thôi, giờ không đói lắm.”

“Đồ ăn cũng không nhiều.” Yến Minh Tu đưa menu cho nữ phục vụ.

Nữ phục vụ rời đi, căn phòng sang trọng rộng thênh thang chỉ còn hai bọn họ, Chu Tường bảo, “Tôi thấy ngồi bên ngoài cũng được mà, hai người chúng ta đâu cần phòng riêng lớn như vậy.” Nhìn thôi cũng biết tiêu phí không xoàng.

Yến Minh Tu không để ý hắn nói gì, chỉ dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chăm chăm bờ môi của hắn.

Chu Tường nói thêm vài câu, thấy Yến Minh Tu vẫn còn nhìn, không khí cũng bắt đầu thay đổi, hắn bèn hắng giọng một cái, nhấn mạnh, “Sao hôm nay rảnh rồi hẹn tôi vậy, tôi nhắn tin cậu không nhắn lại, cứ tưởng cậu quên tôi rồi.”

Yến Minh Tu thần nhiên đáp, “Lười trả lời.”

Tính nét ngạo mạn kiểu Yến Minh Tu kỳ thật khá đáng ghét — Ấy là nếu nói về người bình thường, còn thời điểm Yến Minh Tu bộc lộ cá tính này, Chu Tường chỉ thấy biểu cảm nào của y cũng hết sức mê người, ngay cả thái độ lười biếng lạnh nhạt kia cũng khiến bụng dạ hắn ngứa ngáy. Hắn thắc mắc liệu có phải mình đói khát quá rồi hay không, nếu biết trước thì hắn đã lên lầu với bọn A Bắc, nói không chừng sau khi xong chuyện, hắn sẽ thôi mơ mộng về người trước mắt này, bản thân hắn cũng đỡ phải biến thành một kẻ luôn háo sắc động dục.

Yến Minh Tu liếc nhìn hắn, yêu thích và khát vọng trong mắt Chu Tường không hề bị che đậy, mà thực ra cũng không cần thiết phải che đậy, đàn ông thẳng thắn mới là tốt nhất, hành động theo nhu cầu thôi.

Chu Tường ghé sát vào y, nhẹ giọng hỏi, “Vậy rốt cuộc cậu đã quên tôi hay chưa?”

Yến Minh Tu nắm lấy cằm hắn, ngón tay khẽ lướt qua bờ môi hắn, “Có lẽ là mới nhớ tới.”

Chu Tường phì cười, “Rất đúng lúc.” Hắn cúi đầu cắn lấy môi y, nhẹ nhàng kéo kéo, “Ngày nào tôi cũng nhớ cậu.”

Yến Minh Tu thấp giọng hỏi, “Nhớ tôi? Muốn tôi đền anh sao?”

“Thực ra là muốn đền cậu, nhưng cậu không đồng ý, tôi chỉ đành chịu ảm ức vậy.”

“Anh thật chưa từng làm 0?”

Chu Tường đùa, “Chưa, hồi trước ai cũng chướng mắt tôi, chê tôi bộ dạng lão thành, lớn lên rồi lại càng không được. Trong giới này 0 nhiều 1 ít, bao nhiêu mỗi ngon đang chờ tôi, sao tôi phải đi tìm người đền mình?”

Yến Minh Tu nhẹ nhàng luồn tay vào áo hắn, nắm lấy vòng eo thon gọn, khàn khàn nói, “Nói vậy, nếu anh theo tôi thì là lần đầu tiên nhĩ.”

Chu Tường cười đáp, “Cũng có thể, cậu muốn chịu trách nhiệm không?”

“Chưa đền được mà trách nhiệm cái gì, chứng cứ đâu?”

“Thế thì cậu đền luôn đi vậy,” Chu Tường lấp kín khuôn miệng y, đầu lưỡi đảo qua đảo lại, giữa nụ hôn nóng bỏng, hắn thì thầm, “Bằng không cậu tìm tôi ăn cơm làm gì.”

Yến Minh Tu cũng thôi nói lời thừa, cả hai đều đã trưởng thành, không có gì phải ngượng ngịu, y nồng nhiệt đáp lại Chu Tường, tưởng tượng cảnh tối nay được ép người này xuống giường, mạnh mẽ làm tình, cảm giác ấy hẳn phải rất tuyệt vời.

Y sẽ dùng tư thế quay lưng, y sẽ nắm lấy tóc hắn, buộc hắn nâng mông thật cao, cơ bắp săn chắc và thân hình duyên dáng nhất định sẽ khiến hưng phấn của y tăng vọt, bởi vì chúng cực kỳ giống với Uông Vũ Đông.

Y nằm mơ cũng muốn mơ thấy được cùng Uông Vũ Đông.

Chính giữa lúc hai người đang điên cuồng hôn môi, tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó mấy nữ phục vụ bưng đồ ăn vào.

Chu Tường muốn đẩy Yến Minh Tu ra, mặc dù hắn không ngại về bản thân mình, nhưng hắn cũng không muốn dọa sợ mấy cô bé chỉ mới đôi mươi tuổi.

Nhưng Yến Minh Tu lại túm chặt eo hắn, càng thêm mạnh bạo ép hắn xuống tràng kỷ, đầu lưỡi liếm láp hai hàm răng hắn. Chu Tường không thể khép miệng, nước miếng trong suốt tràn ra.

Mấy nữ phục vụ sợ đến choáng váng, nhất thời không biết nên bước vào hay lui ra, cứng đờ đứng đó.

Yến Minh Tu hôn đã đời mới liếm môi, quay đầu lạnh lùng nhìn các cô, “Mang đồ ăn lên, ngăn ngở làm gì.”

Chu Tường sờ sờ khoe miệng, dịu dàng cười với mấy cô nàng, muốn động viên bọn họ một chút.

Yến Minh Tu hí mắt nhìn hắn, lúc này y mới ý thức được, Chu Tường không phải chỉ cười kiêu đó với một mình y, hắn cười với tất cả mọi người như vậy.

Điều này khiến y rất không thoải mái.

Mấy nữ phục vụ cố gắng giữ bình tĩnh, cẩn thận bày đồ ăn lên bàn. Chu Tường nhìn vẻ xấu hổ của bọn họ, cảm thấy hơi áy náy, bèn nói, “Mọi người cứ để đồ ăn lại rồi ra ngoài đi, không cần phục vụ đâu.”

Mấy cô gái nhìn hắn, lại nhìn trộm sang Yến Minh Tu, sau đó đỏ mặt bỏ chạy.

Chu Tường đẩy đẩy vai Yến Minh Tu, cười nói, “Không ngờ nha, gan cậu to phết nhỉ.”

Yến Minh Tu không phản ứng, “Ăn cơm đi.”

Vốn phòng riêng này dành cho mười người ngồi, nhưng vì Yến Minh Tu, nhà hàng đặc biệt đổi bàn lớn thành bàn chữ nhật cho sáu người, Chu Tường và Yến Minh Tu ngồi đối diện nhau, nhăm nháp các món Thái bày biện tinh xảo.

Chu Tường tiện tay gấp mấy miếng, ca ngợi, “Mùi thơm thật đó, tôi đi ngang nhà hàng này mấy lần, nhưng chưa vào bao giờ.”

Yến Minh Tu không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng đáp lời hắn, rồi y hỏi, “Anh bao nhiêu tuổi?”

Chu Tường chớp mắt, “Ba mươi một tuổi ụ, tuổi thật là già hai mươi chín.”

“Công việc của anh là cascadeur?”

“Đúng vậy, đóng thế.”

“Rất nguy hiểm?”

“Nguy hiểm không phải vấn đề chính, thực ra thời gian gặp nguy hiểm không nhiều, nhưng có rất nhiều động tác diễn viên chính không làm được, để đảm bảo hiệu quả thì phải dùng diễn viên đóng thế.”

“Anh làm bao lâu rồi?”

“Để tính xem, mười chín tuổi tốt nghiệp trường thể thao, hơn một năm làm nhân viên bán hàng, về sau vào nghề cũng chỉ làm chạy vật, thực sự bắt đầu đóng thế chắc là từ năm hai mươi hai, gần tám năm rồi.”

Yến Minh Tu khẽ nhún mày, “Bình thường làm lâu như vậy cũng phải được phân mấy vai phụ chứ, chắc anh diễn không tốt lắm.”

Chu Tường không để bụng, cười cười, “Cậu nói cũng phải, tôi không được phân nhiều vai lắm. Thực ra bộ dạng như tôi rất hợp đóng mấy vai bại tướng dưới tay đại hiệp, nhưng nhân vật trong phim chỉ có hạn. Nếu có cơ hội kiếm thêm tiền, tôi cũng vui vẻ làm luôn, còn không thì cứ đóng thế cũng đủ sống rồi.”

Yến Minh Tu nói, “Nhưng anh đâu thể làm đóng thế cả đời, vài năm nữa thân thể yếu đi thì tính sao?”

Chu Tường thoải mái nói, “Đến lúc ấy tôi sẽ chuyển sang làm người đại diện gì đó, dù sao tôi cũng đã quen nghề, nghĩ xa quá làm gì.”

Hắn thuộc kiểu người sống ung dung, vô gia vô thất, vô ưu vô lo, một mình một cõi, hắn không cần phụng dưỡng mẹ già, không cần cưới vợ sinh con, hắn chỉ cần chuẩn bị tiền dưỡng lão cho mình là đủ.

Hắn nghĩ, Yến Minh Tu mới hơn hai mươi, trong mắt một thanh niên đầy hoài bão và triển vọng như y, kiểu sống không trừ tính của hắn rất khó tưởng tượng, mà hắn cũng không có ý định nói rõ cho y hiểu.

Yến Minh Tu nhìn Chu Tường, thấy hắn có vẻ thật sự mãn nguyện với hiện tại, nghĩ thầm người này đúng là hết như vẻ ngoài, chẳng có tiền đồ. Yến Minh Tu cũng không rõ mình bắt đầu vì cái gì, có lẽ bởi y vẫn luôn muốn tìm thấy bóng dáng Uông Vũ Đông trên người Chu Tường, mà Chu Tường thì chẳng thể nào sánh với Uông Vũ Đông được.

Liệu có nên dùng quan hệ giúp hắn một chút không? Yến Minh Tu bắt đầu phân vân.

ENDmười.

~Bạn nào hay đi nhà hàng chắc biết, các nhà hàng thường có phòng riêng hoặc không gian khép kín cho khách vip hoặc nhóm khách nào đông đông, những phòng như vậy Trung Quốc gọi là bao sương, còn Việt Nam mình thì không có tên riêng.

()

11. Chương 11

Chu Tường chỉ ăn một chút rồi buông đũa, đồ ăn rất ngon, nhưng hắn không nuốt nổi nữa. Vì rảnh rỗi nên hắn vừa nói chuyện vừa bóc cua hấp, nhúng thịt cua trắng nõn vào curry vàng trong veo thơm nức mũi, sau đó đặt lên đĩa cho Yến Minh Tu.

Cứ chỉ lấy lòng rành rành này khiến Yến Minh Tu khá dễ chịu, nhưng từ nhỏ y đã quen được người khác hầu hạ, nên cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, rất thoải mái hưởng thụ Chu Tường phục vụ mình.

Y nhận ra được, Chu Tường thích y. Chu Tường là một trong số rất ít những kẻ vốn vả y mà không bị y đá rưng, bởi vì cái vốn vả của Chu Tường không hề gây phản cảm cho người khác, mà ngược lại còn khiến họ cảm nhận được lòng nhiệt thành và sự ân cần của hắn.

Dùng bữa xong, Chu Tường lấy cốc đi vệ sinh, hắn muốn thanh toán tiền.

Yến Minh Tu chỉ cho hắn, “Phòng này có WC.”

“Thôi, tiện ra ngoài hút thuốc.” Bữa cơm này phỏng chừng tốn kém không ít, nhưng Chu Tường nghĩ, tốt xấu gì mình cũng đã có thu nhập, Yến Minh Tu mới tốt nghiệp đại học, chắc là chưa tìm được việc đâu.

Chu Tường đi vệ sinh, lúc quay về tới thẳng quầy thu ngân, nói muốn thanh toán tiền.

Nhân viên thu ngân vừa nhìn biên lai đã nói, “Thưa ngài, bàn của ngài đã ký hóa đơn, không cần thanh toán nữa.”

“Là sao cơ?”

“Nhà hàng chúng tôi có chế độ hội viên, phòng riêng là hội viên thanh toán, không cần trả tiền mặt.”

Chu Tường à một tiếng, đúng nhỉ, tiết kiệm được tiền.

Hắn quay về phòng, thấy Yến Minh Tu đã đứng lên định ra ngoài, Chu Tường chống tay lên khung cửa, cười hỏi y, “Mới hơn chín giờ tối, chúng ta tìm chỗ nào uống một chén nhé?”

Yến Minh Tu lắc đầu, “Không có hứng.”

“Thế cậu muốn đi đâu?”

“Nhà anh.”

Chu Tường cười ha hả, rồi hạ giọng mờ ám, “Sao tôi không biết cậu sốt ruột đến thế nhỉ.”

Yến Minh Tu đáp, “Tôi chỉ không thích những nơi ồn ào.”

“Đi, về nhà tôi, nhà tôi yên tĩnh.”

Lúc ra ngoài, Chu Tường tự động đi lấy xe, Yến Minh Tu nghĩ nghĩ, gọi lái xe đến mang xe của y về, còn y thì ngồi cùng xe với Chu Tường.

Căn hộ của Chu Tường vừa nhỏ vừa cũ kỹ, nhưng không biết tại sao Yến Minh Tu lại rất thích, có lẽ bởi vì ở đó có hương vị của “Nhà”, còn có cả không khí sinh hoạt gia đình.

Hai người về đến nơi, Chu Tường cởi áo khoác ném lên ghế sa lon, quay lại hỏi Yến Minh Tu, “Cậu tắm trước hay tôi tắm trước? Hay là...” Hắn liếm môi, cười mờ ám, “Cùng tắm?”

Yến Minh Tu nhéo nhéo cằm hắn, “Anh trước đi, tắm cho sạch rồi lên giường chờ tôi.”

Chu Tường cười đáp, “Không thành vấn đề.” Nói xong thì ngậm nga một điệu dân gian đi vào nhà tắm, tắm xong còn đặc biệt xịt một tí nước hoa.

Nhân lúc Yến Minh Tu tắm rửa, hắn lấy gel bôi trơn và bcs ra, mấy thứ này bình thường vốn không phải dùng trên người hắn, Chu Tường cảm thấy khá kỳ lạ. Hắn luôn giữ vững hình tượng đàn ông tiêu chuẩn, ấy vậy mà cũng có ngày làm 0. Chẳng biết có đau không nữa, nhưng thôi kệ, nếu khó chịu thì đã chẳng có nhiều gay tình nguyện để người ta cắm vào, trải nghiệm này hắn phải rất mới mẻ và kích thích.

Chu Tường còn thấp cả nển thơm để tăng không khí lãng mạn, làm tình quan trọng nhất là tính giải trí, nếu sung sướng thì vị ngon nhớ lâu, nhất là hắn còn được cùng mỹ nhân như Yến Minh Tu, dứt khoát phải cực kỳ chú trọng.

Một lát sau, Yến Minh Tu bước vào phòng ngủ, nhìn thấy Chu Tường chỉ mặc một chiếc quần lót tam giác màu đen, ngồi ở đầu giường cười tà với y. Khuôn mặt Chu Tường không quá xuất sắc, nhưng rất có hương vị đàn ông, vóc dáng hắn cực kỳ đẹp, thân thể thon dài khỏe khoắn đúng tiêu chuẩn phái mạnh, cơ bắp rất cân đối và tinh tế, không hề lộ liễu khoa trương, thứ giữa hai chân được bao bọc bởi lớp vải đen, gợi cảm và ý nhị khiến người ta phải phun máu mũi.

Yến Minh Tu rất hài lòng về ngoại hình của Chu Tường, thêm cả tính cách của hắn, vừa khéo léo vừa nhiệt tình, tiến lùi rất đúng mực, khiến cho một gã đàn ông ba mươi tuổi như hắn cực kỳ thành thực và quyến rũ, ép người ta nhận không được phải khao khát dạy dỗ hắn một phen.

Chu Tường cười cười với y, “Trước tiên nói cho rõ đã, ngày mốt tôi còn phải đi làm, nếu kỹ thuật của cậu không tốt lắm thì nhớ báo trước, đừng hãm hại tôi nha.” Nghe nói lần đầu tiên còn có người phải nhập viện, hắn chỉ muốn thử một chút mà thôi, không định nhục mặt như thế đâu. Lời ra miệng tuy rất thận trọng, nhưng ánh mắt Chu Tường lại trắng trợn càn quét trên ngực Yến Minh Tu. Cơ thịt quá đẹp! Làn da nhẵn mịn phản quang, Yến Minh Tu lúc mặc quần áo nhìn hơi gầy, cũng có thể do y quá cao, nhưng không ngờ cởi quần áo ra thì thân thể lại rắn chắc như vậy, kết hợp với đôi chân thẳng tắp thon dài cùng khuôn mặt mỹ miều, chắc chắn, tâm trạng hắn lúc này cũng tương tự như một gã straight sắp được lên giường với tuyệt thế mỹ nữ.

Ngón tay thon dài của Yến Minh Tu nhẹ nhàng cởi bỏ khăn tắm, ánh mắt Chu Tường dõi theo từng chuyển động của y, ngón tay kia chỉ cần kéo nhẹ một cái là hắn có thể chiêm ngưỡng thứ hắn muốn.

Khăn tắm chậm rãi bị kéo ra, rớt xuống đất, kích thích cái thứ giữa hai chân Yến Minh Tu hoàn toàn khác hẳn khuôn mặt nồn nà mềm mại của y, Chu Tường nhìn mà giật cả mình.

Yến Minh Tu thông thả bước đến, Chu Tường ngồi thẳng dậy, túm lấy cánh tay y, kéo y lên giường. Hắn sà xuống trên người y, khe khẽ cười nói, “Minh Tu, cưng mê chết anh rồi.” Hắn cũng từng nói qua rất nhiều lời ong bướm trên giường, nhưng câu này thật sự được thốt lên từ đáy lòng hắn.

Bàn tay Yến Minh Tu đặt trên người hắn khẽ chuyển động, y khàn khàn đáp, “Tôi sẽ cho anh thấy kỹ thuật của tôi có tốt hay không.”

Chu Tường cúi đầu cười cười, ngậm lấy đôi môi mềm mại như cánh hoa của Yến Minh Tu, tinh tế thưởng thức. Yến Minh Tu cũng không ngừng vuốt ve cánh tay hắn, làn da căng mịn thật sự quá hấp dẫn.

Chu Tường hôn đủ, bắt đầu chuyển từ môi xuống cằm y, răng nanh nhè nhẹ gặm cắn. Nhịp thở của Yến Minh Tu bắt đầu gấp gáp, y lật người ép Chu Tường xuống dưới, một tay bắt lấy vật cứng của hắn, vuốt ve lên xuống.

Chu Tường cũng nắm lấy thứ nóng rực to lớn của Yến Minh Tu, kích thích thật sự quá giật mình, khiến cho hắn kích động không thôi. Hai người vừa hôn môi vừa vỗ về dục vọng của đối phương, tựa như một đôi rắn cuộn mình cuộn lấy nhau, nhiệt độ thân thể không ngừng tăng lên, mạch máu như sắp sôi trào.

Yến Minh Tu vỗ vỗ cặp mông rắn chắc của Chu Tường, “Xoay người lại.”

Chu Tường hiểu ý, đổi tư thế nằm ngược lại với Yến Minh Tu, một tay xoa nắn bắp đùi y, một tay nắm lấy vật to lớn cương cứng của y, há miệng ngậm vào. Chu Tường kỹ xảo rất tốt, chỉ mới liếm vài lần, thứ to lớn của Yến Minh Tu đã càng thêm cứng rắn.

Cùng lúc đó, nửa thân dưới của Chu Tường cũng phơi bày trước mắt Yến Minh Tu, Yến Minh Tu gạt hai chân hắn sang hai bên, đổ gel ra tay, sau đó tách mở hai cánh mông hắn, ngón tay thon dài thuần thực thăm dò nụ hoa khép chặt, chậm chậm tiến vào.

Chu Tường cảm thấy hơi khó chịu, xoay xoay mông, Yến Minh Tu vỗ vỗ cái mông hắn, “Đừng nhúc nhích.”

Chu Tường cố ý cọ xát phần cương cứng của mình vào ngực Yến Minh Tu, khoang miệng ra sức mút vào vật to lớn của y, một bàn tay còn đùa giỡn hai túi tinh căng tròn.

Ngón tay Yến Minh Tu đã vào sâu trong thân thể Chu Tường, nhờ gel trơn, y từ từ khuấy động, rút ra rồi lại tiến vào. Chu Tường chỉ cảm thấy trong mông có thêm vật lạ, tuy không phải quá đau đớn, nhưng chắc chắn là không dễ chịu, chẳng lẽ cảm giác làm 0 là thế này? Quả thực chẳng mấy hay ho.

Đang buồn bực, hắn cảm giác được Yến Minh Tu lại chen vào thêm một ngón tay, việc này trước kia hắn làm thì rất bình thường, nhưng giờ áp dụng ngược lên người hắn lại hoàn toàn khác hẳn.

Chu Tường ngẩng đầu, thở phò phò nói, “Ái, nhẹ thôi, kỳ quá.”

Yến Minh Tu đẩy đẩy thân dưới vào hắn, “Đừng nói, lát nữa sẽ cho anh thích, cứ ngậm đi.”

Chu Tường bĩu môi, vươn đầu lưỡi mạnh bạo mút liếm đỉnh vật cứng của Yến Minh Tu, Yến Minh Tu hít sâu một hơi, suýt nữa thì bắn tinh, y giận dữ vỗ mông Chu Tường, ngón tay đâm sâu vào bên trong hắn.

Chu Tường khẽ kêu lên, “Mẹ nó... Đau, nhẹ thôi.”

Giọng Yến Minh Tu tuy mang đậm cảnh cáo, nhưng lời nói ra lại nhuốm màu ***, “Tôi còn phải đề anh nữa, nếu giờ anh làm tôi bắn ra, tôi đây chỉ có thể lấy tay thay vào vậy.”

Chu Tường cười nói, “Cậu bắn là vì cậu kém cỏi, trách gì tôi nha.”

Yến Minh Tu rút ngón tay ướt át ra ngoài, cấp tốc ngồi dậy, nửa quỳ phía sau Chu Tường, “Đeo bao cho tôi.”

Chu Tường lấy bao ra, xé vỏ, vừa dùng miệng phục vụ Yến Minh Tu, vừa đeo bao cho y.

Vật kia của Yến Minh Tu đã cứng ngắc nổi gân xanh, tên đã trên đây, nóng lòng muốn chọc vào trong thân thể Chu Tường, rong ruổi cả đêm dài.

Chu Tường hào phóng nằm trên người y, hai tay ôm lấy cổ y, “Nhẹ thôi đó.”

Yến Minh Tu nhìn khuôn mặt hắn, trong lòng dấy lên một cảm giác khác thường, y kéo Chu Tường dậy, lật mình bắt hắn nằm úp sấp.

Chu Tường kinh ngạc, “Cậu thích tư thế này à?”

Lời còn chưa dứt, Yến Minh Tu đã ấn đầu hắn xuống giường, “Đừng nói gì cả, tập trung vào.” Nói xong, y ôm ngang eo Chu Tường, cầm lấy phần thân thể cực đại của mình, đỉnh vật cứng lập tức chen vào lỗ nhỏ chỉ mới hơi hơi mở rộng.

Chu Tường bắt đầu cảm thấy đau, nghiêng răng kêu, “Nhẹ thôi... Á... Đau quá.”

Lúc này Yến Minh Tu cũng không kìm nổi mình nữa, bờ vai rộng của Chu Tường, xương bả vai duyên dáng, tấm lưng mịn màng lấp lánh mồ hôi, tất cả đều khiến y sôi trào. Tấm lưng kêu gọi như trùng khớp với hình ảnh Ông Vũ Đông trong tâm trí, Yến Minh Tu chỉ cảm thấy máu trong người điên cuồng dồn về thân

dưới, gào thét đòi hỏi phải hung ác chiếm đoạt người này, phải phát tiết tất cả khát vọng và ham muốn vào bên trong người này.

Yến Minh Tu không cho phép Chu Tường lùi lại, còn thít thò to thúc mạnh vào thân thể Chu Tường.

Chu Tường hít một ngụm khí lạnh, nghĩ thầm thăng nhóc này quả nhiên chỉ giỏi khoe khoang, kỹ thuật thổi nát gì đây, không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mấu chốt là, hắn không có cách nào bắt Yến Minh Tu dừng lại, chỉ có thể bị động cam chịu cho y tiến vào.

Yến Minh Tu thở ra một hơi thật dài, Chu Tường chưa bao giờ được nghe tiếng thở dài nào thỏa mãn như thế, nhất thời trong lòng có chút cao hứng.

Yến Minh Tu cố định eo Chu Tường, bắt đầu chậm chậm ra vào.

Chu Tường chôn chặt đầu dưới nệm giường, chống chọi với từng đợt công kích của vật lạ trong thân thể. Nếu đau thì hắn còn nhịn được, nhưng hắn cảm thấy có một thứ cứ tiến tiến lùi lùi trong mông rất quái dị, trước kia hắn chỉ biết tiến vào người khác, chưa từng gặp phải thứ cảm giác này.

Động tác của Yến Minh Tu bắt đầu nhanh dần, hơn nữa còn thành tạo tìm kiếm điểm mẫn cảm của Chu Tường, mỗi lần xuyên vào là một lần nghiêng theo từng phương hướng khác nhau, mãi tới khi Chu Tường phải bật kêu thành tiếng.

Đau đớn ban đầu qua đi, cùng với từng đợt tiến nhập của Yến Minh Tu, Chu Tường cũng cảm thấy từng trận khoái cảm kỳ quặc. Hắn mất tự chủ lắc lắc cái mông, không biết vì muốn thoát khỏi thứ cảm giác xa lạ đó, hay vì muốn đón nhận thêm càng nhiều.

Yến Minh Tu bắt đầu ra vào như cuồng phong bão táp, bấp bệch rần rần đập ten té vào mông Chu Tường, đôi mắt vì khoái cảm dâng trào mà mơ màng xa thẳm. Tấm lưng Chu Tường quỳ sắp mặc cho y chiếm đoạt, tựa như đã hoàn toàn hợp làm một với bóng dáng tao nhã tinh tế của Ông Vũ Đông, sức lực dưới thân y càng lúc càng mạnh bạo, càng lúc càng điên cuồng, đâm chọc khiến Chu Tường phải không ngừng rên rỉ.

Chu Tường bị đè nghiêng đến mất hết sức lực, Yến Minh Tu vỗ về eo hắn, vẫn tiến vào từ phía sau. Mồ hôi lấm tấm trên lưng Chu Tường khiến y bất giác chỉ muốn cúi xuống liếm láp.

Hai người hoàn toàn không giống như lần đầu tiên làm tình, hai thân thể phối hợp nhịp nhàng và tuyệt vời tới kinh ngạc. Yến Minh Tu siết lấy Chu Tường, làm ba lần trong một đêm, lần nào cũng kết thúc bằng cao trào đỉnh điểm mà ngôn từ không cách nào diễn tả. Tới lần cuối cùng, cổ họng Chu Tường đã ảm ách tất tiếng, chỉ có thể mặc cho Yến Minh Tu một lần lại một lần đẩy dục vọng vào bên trong hắn, không thể kìm nén được mình.

END11.

12. Chương 12

Nắng sớm rơi xuống bờ vai trần, giờ đã sang thu, nhưng mặt trời vẫn còn rất bóng, vì vậy Chu Tường tỉnh lại.

Hắn nhìn đồng hồ treo tường, lâu lắm rồi hắn không ngủ thẳng đến trưa. Hồi còn nhỏ hắn rất thích ngủ, nhưng sau khi ngoài ba mươi tuổi, hắn lại cảm thấy dành thời gian để ngủ là vô cùng lãng phí.

Tối hôm qua mệt quá, Chu Tường nhích nhích bấp bệch, thân thể đau nhức không thôi, hắn lại càng không muốn động dậy.

Âm thanh khàn khàn của Yến Minh Tu vọng tới từ trên đỉnh đầu hắn, “Tỉnh rồi à?”

“Ừ...” Chu Tường trở mình, “Mẹ nó, mỗi nứ, ranh con này... Nhìn đoán không ra.” Yến Minh Tu vẻ ngoài sáng láng xinh đẹp, tại sao lên giường lại biến ngay thành dã thú, sức mạnh quá kinh hồn, mà sức bền cũng quá...

Yến Minh Tu đắc ý ngâm nga, “Kỹ thuật của tôi đạt chuẩn chưa?” Y nhin không được đưa tay xoa nhẹ mông Chu Tường, xúc cảm thật tốt.

Chu Tường nói, “Xương cốt anh đây sắp nát rồi, mệt chết mất. Nếu mai anh không dậy được, cũng phải bồi thường chi phí bỏ bê công tác đó.”

Yến Minh Tu thuận miệng hỏi, “Mai anh quay gì?”

“Vẫn là cảnh thay Ưông Vũ Đông thôi.”

Yến Minh Tu ừ một tiếng, “Anh ấy tới à?”

Chu Tường cười nói, “Muốn gặp anh ta hả? Tôi cũng không biết, siêu sao đâu có tiết lộ hành tung cho tôi.” Hắn hỏi ngược lại, “Cậu quen Ưông Vũ Đông à?”

“Ừ, Chúng tôi... Ba mẹ chúng tôi biết nhau.”

“Chẳng trách, mới đầu tôi còn tưởng cậu cùng công ty với anh ta chứ.” Chu Tường lại trở mình, nằm bẹp dí trên giường, xương sống muốn thẳng cũng không xong, mà muốn cong cũng chẳng được, tư thế nào cũng thấy khó chịu, hắt khàn khàn kêu lên vài tiếng.

Yến Minh Tu bộc phát lương tâm, một tay đặt trên lưng hắn, vừa xoa vừa nói, “Vốn định bảo anh nấu cơm, tôi đói bụng rồi, nhưng anh không xuống giường được, thôi gọi đồ bên ngoài đi.”

Chu Tường hừ hừ hai tiếng, “Ai nói tôi không xuống giường được? Tôi chỉ lười thôi. Mà cứ gọi cơm ngoài đi...” Hắn với tay lấy điện thoại, “Cậu thích ăn gì?”

“Cái gì sạch sẽ.”

“Ngoài khu có hàng cháo tôi hay ăn, mở cửa 24h, sạch lắm.”

“Thế anh xem rồi gọi đi.” Yến Minh Tu ngáp một cái, khuôn mặt trơn mịn cọ cọ trên ngực Chu Tường, lười biếng như mèo con.

Chu Tường vuốt ve tấm lưng trần của y, tuy thân thể không thoải mái, nhưng tâm trạng hắn rất tốt.

Mà Yến Minh Tu đang từ cọ nhẹ cũng biến thành há miệng ngậm lấy viên thịt nhỏ trước ngực Chu Tường, đầu lưỡi đảo qua đảo lại.

Chu Tường bị y liếm đến nhột, đẩy đẩy đầu y nói, “Bú sữa mẹ đó à, đứng lên đi, quán kia giao hàng nhanh lắm.”

Yến Minh Tu liếm môi, tiếc rẻ buông hắn ra.

Chu Tường một tay chống thân ngồi dậy, động tác đặc biệt không tự nhiên.

Yến Minh Tu nhìn hắn dùng tư thế đỡ lưng kỳ quái đi vào phòng tắm, trong lòng dấy lên cảm giác thỏa mãn và đắc chí. Thực ra y cũng không ngờ tối qua mình làm nhiều lần như vậy, người đàn ông này kích thích vượt quá sức tưởng tượng của y.

Yến Minh Tu rất kén chọn, từ nhỏ đến lớn y đều chỉ thưởng thức những thứ tốt đẹp nhất, kể cả bạn giường trong thời gian du học nước ngoài cũng đều là mỹ nam cực kỳ hiếm thấy. Tất nhiên Chu Tường kém xa những người đó, lại càng không thể sánh với Ưông Vũ Đông, nhưng hắn lại rất hợp khẩu vị y. Tính cách của hắn, nụ cười của hắn, thậm chí cách hành xử trên giường của hắn, tất cả đều khiến Yến Minh Tu vô cùng hài lòng.

Mà điều quan trọng nhất, dáng người của Chu Tường cực kỳ giống Ưông Vũ Đông, chỉ cần nhìn tấm lưng trần của hắn là y có thể lập tức cứng lên, y thích làm tình với người đàn ông này, thích vô cùng.

Chu Tường tắm rửa xong thì đồ ăn được mang tới.

Yến Minh Tu cũng đã rửa mặt, tươi trẻ mát mẻ bước ra từ phòng tắm. Phòng bật điều hoà rất ấm áp, y chỉ mặc quần ngủ của Chu Tường, bờ vai rộng lớn và vòng eo thon gọn đặc biệt quyến rũ.

Chu Tường huýt sáo, “Minh Tu, cương thế này mà làm ngôi sao, không biết mê chết bao nhiêu người.”

Yến Minh Tu tâm trạng tốt, nhếch miệng cười nói, “Tôi cứ mê chết anh là đủ rồi.”

Chu Tường hôn gió một cái, “Chết từ lâu rồi mà, nhanh ra ăn cơm.”

Hai người tựa như một đôi tình nhân lâu năm, sau một đêm cuồng nhiệt, ngủ thẳng đến giữa trưa, tỉnh dậy tiện tay mặc lên áo ngủ không biết của người nào, ngồi đối diện nhau cùng ăn bữa sáng, không khí vừa thoải mái lại vừa hòa hợp.

Ăn uống xong, Chu Tường nhận được điện thoại của Thái Uy.

“Alo, anh Uy.” Hấn vẫn còn ngậm thìa, ậm ờ nói.

Âm thanh như động đất của Thái Uy vang tới, “Mới dậy?”

“À, ha ha, chính xác.”

“Ranh con tôi qua phóng đàng với ai?”

“Nói anh cũng không biết.”

Thái Uy cười mắng, “Không biết xấu hổ, lên tinh thần ngay, anh đang có chân chỉ đạo võ thuật, chú mày nhận không? Không phải phim mà là quảng cáo.”

“Bao giờ?”

“Nếu thích thì cuối giờ chiều đến đây thương lượng.”

“Được bao nhiêu vậy?”

“Đảm bảo chú mày vừa lòng.”

“Hay, anh nhấn địa chỉ đi, chiều em qua.”

Gác máy, Yến Minh Tu cau mày nhìn hấn, “Anh định đi à?”

“Ừ, có người giới thiệu việc cho tôi, tôi phải đi bàn bạc. Cậu cứ ở lại đây nhé? Tối tôi về đón cậu, chúng ta ra ngoài ăn.”

Yến Minh Tu bất mãn nói, “Anh đừng đi.”

Chu Tường ngăn người.

“Hôm nay ở nhà với tôi.”

Chu Tường yêu thương xoa đầu y, “Anh hai cũng muốn ở nhà chơi với cưng, nhưng mà chức nghiệp vẫy gọi. Anh hai đang muốn nhận thật nhiều công tác chỉ đạo võ thuật, sau này từ từ chuyển hướng dần.”

Yến Minh Tu mất hứng, “Anh làm cái nghề đó thì kiếm được bao nhiêu, chẳng bằng ở nhà với tôi.”

Chu Tường cười đáp, “Chắc chắn kiếm được hai tháng tiền cơm, vậy là khá rồi. Ngoan, chịu khó đợi một chút, tôi về ngay.”

Hấn thay quần áo, cố gắng không nhìn sắc mặt đen thùi lùi của Yến Minh Tu, nhanh nhẹn rời nhà. Hy vọng lát nữa Thái Uy không phát hiện hấn đi đứng bất thường, nếu không chắc sẽ chế giễu hấn miệt mài.

Chu Tường bàn việc với biên kịch mất hai tiếng, xác định rõ nội dung và yêu cầu của quảng cáo, thù lao cũng đã đàm phán xong xuôi, hấn vội vàng đứng dậy cáo từ.

Hấn cũng không muốn phải làm việc trong ngày nghỉ, hấn chỉ háo hức về nhà nông thả với Yến Minh Tu.

Thái Uy gọi hấn, “Này, A Tường, vội cái gì, tối nay đến nhà anh ăn cơm đi? Lâu lắm chị dâu không gặp chú rồi đấy.”

“Để hôm khác, tối em có việc rồi.”

“Mẹ kiếp, việc gì? Đạo này lại cùng tiểu yêu nào thiêu thân lao vào lửa hả?”

Chu Tường cười khì khì, “Anh Uy, anh ghen đấy à? Đàn ông đã kết hôn nhìn em ung dung tự tại có đổ mắt không? Hê hê, để nhìn kỹ đôi mắt nhỏ xinh cái nào, đổ không? Đổ không?”

Thái Uy chụp lấy tay hấn, cười mắng, “Đ*t, ông đây có vợ yêu làm ấm giường, mày đổ mắt chết luôn đi.”

“Còn lâu đây mới đỏ.” Chu Tường cười ha hả, “Thế này mới tự do. Mà thôi, xin lỗi chị dâu hộ em, hôm nay em có việc thật, về đây.”

Thái Uy nện vào lưng hắn, “Cút đi.”

Chu Tường hôn gió, “Anh Uy, cảm ơn anh giới thiệu việc cho em, hôm nào em mời hai người ăn cơm.” Nói xong thì lượn nhanh như chớp.

Hắn định mua ít bia và đồ ăn vặt trên đường, vừa khéo tối nay có trận đấu của Real Madrid, hai người cùng xem bóng đá, quá đã.

Hắn mua đồ xong xuôi, lòng như lửa đốt phi về nhà, “Minh Tu, tôi về rồi.”

Không thấy giày của Yến Minh Tu ngoài cửa, Chu Tường hơi thất vọng, nhưng vẫn chưa bỏ cuộc gọi thêm hai tiếng, trong nhà trống trải, không có ai trả lời.

Hai mươi năm qua, căn hộ cũ kỹ này ngoại trừ hắn thì rất ít người lui tới, hắn đã không còn nhớ cảm giác khi nói “Tôi về rồi” và được đáp lại là như thế nào, hắn cứ đinh ninh rằng hôm nay mình có thể thử.

Tiếc là Yến Minh Tu đã rời đi, hắn vẫn chỉ có một mình.

Chu Tường không thể che giấu nỗi thất vọng, chán nản bỏ đồ đạc lên bàn. Trên bàn vẫn còn hộp đồ ăn nhanh hai người ăn lúc trưa, tựa như chứng minh cho hắn thấy, ngoài hắn ra, chưa từng có ai đến nơi này.

Gia đình Thái Uy rất tốt với hắn, nhưng đó vẫn không phải nhà hắn. Thái Uy nói đúng, hắn rất đỏ mắt, đỏ mắt ghen tị với cuộc sống hạnh phúc của gia đình họ. Có lẽ trời sinh Chu Tường là mệnh cô đơn, cả nhà hắn ra đi khi hắn mới mười tuổi, đã vậy hắn còn là gay. Lấy vợ sinh con là chuyện đương nhiên, nhưng hắn vĩnh viễn không thể làm được, mà tìm một người đồng tính thật lòng với hắn, đã khó lại càng thêm khó. Hắn cũng từng ngủ với một số người, nhưng cuối cùng vẫn chẳng có ai ở lại bên cạnh hắn.

Hắn cũng muốn có một gia đình.

Chu Tường thở dài, đột nhiên nhớ lại mấy chuyện bùi ngùi, tâm trạng hắn cũng sa sút hẳn.

Hắn đứng dậy, nhanh nhẹn thu dọn bàn ăn, sau đó còn chưa từ bỏ ý định, nhấn một cái tin cho Yến Minh Tu, “Tối nay có trận bóng, đến nhà tôi xem cùng đi, tôi mua nhiều đồ ăn lắm.”

Tin nhắn này cũng như rất nhiều tin nhắn trước, đá chìm đáy biển, không hề có hồi âm.

END12.

13. Chương 13

Sáng sớm hôm sau, Chu Tường lái xe đến trường quay. Hôm nay quay ngoại cảnh, tất cả tập trung ở trường quay rồi cùng xuất phát bằng xe bus.

Hôm nay sẽ vất vả, phải quay ở dưới nước, đại khái là một màn chiến đấu dưới nước dài khoảng năm – sáu phút, cần dùng cascadeur một nửa thời gian. Lúc này trời đã vào thu, giữa trưa nóng nhất cũng chỉ 18, 19 độ, dưới nước còn lạnh hơn nhiều.

Chu Tường không phàn nàn, nghề này chính là như vậy, có lạnh buốt răng cũng phải qua được cảnh này, kiếm tiền đâu có dễ.

Hơn nửa tiếng sau, Uông Vũ Đông và trợ lý mới xuất hiện. Đạo này Chu Tường hay gặp anh ta, trước đây hai người vẫn quay riêng biệt, nhưng nghe đâu bộ phim tiếp theo của Vương đạo diễn sẽ là một siêu phẩm 3D huyền huyền, Uông Vũ Đông đang muốn vào vai chính, nên cũng phải hăng hái đến trường quay hơn xưa.

Tuy diễn viên đóng thế và diễn viên chính không cần quay song song, nhưng nếu cùng phối hợp thì hiệu quả càng cao. Vương đạo diễn là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, mỗi lần bấm máy quay đều muốn Uông Vũ Đông và Chu Tường cùng đến, nhưng đại bộ phận thời gian Chu Tường diễn, Uông Vũ Đông sẽ không xuất hiện, vậy nên hôm nay anh ta có mặt, Vương đạo diễn tươi tắn hẳn lên.

Chu Tường đang hoá trang trong rạp lưu động, Ưông Vũ Đông bước vào. Chu Tường qua gương nhìn thấy anh ta, cười chào hỏi, “Anh Đông, đến rồi hả.”

Ưông Vũ Đông cũng cười, sau đó quay sang nói với Mễ Ưu, “Quý cô, xin nhuộm lại tóc mai cho hần, tóc hần rõ ràng đen hơn tóc tôi.”

Mễ Ưu nhìn đồng hồ, thời gian không còn nhiều, nhưng vừa mở miệng định nói, Chu Tường đã kéo tay áo cô, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô đừng lên tiếng.

Chu Tường từ nhỏ đã phải nếm trải tình người ấm lạnh, nhìn mặt đoán ý là kỹ năng sống cơ bản nhất. Kiểu tính cách như Ưông Vũ Đông, hần đã nắm được tám – chín phần mười, chỉ cần liếc mắt cũng đủ biết tâm trạng Ưông Vũ Đông đang cực kỳ kém. Tuy vẫn tươi cười rạng rỡ, nhưng phồng chùng siêu sao cũng bị công ty ép đến lấy lòng Vương đạo diễn, vì phải đi từ sáng sớm nên đang bất mãn cực kỳ.

Chu Tường chẳng thà kết giao với những người bộp chộp nhưng ngay thẳng, còn hơn phải xích mích với kiểu người trong ngoài bất nhất như Ưông Vũ Đông. Tốt nhất là cứ chiều theo ý anh ta, vậy nên hần nhắc nhở Mễ Ưu còn chưa trải đời, Ưông Vũ Đông tâm trạng không tốt, có lẽ cố ý dùng bọn họ để gây phiền phức cho Vương đạo diễn.

Mễ Ưu bắt măn bĩu môi, nhuộm tóc không mất nhiều thời gian, nhưng mấu chốt là tạo hình tóc của Chu Tường đã xong cả rồi, nếu muốn nhuộm thì phải tháo tóc giả xuống, chờ nhuộm xong lại đội lên, ít nhất cũng sẽ muộn mười phút. Thời gian đã ấn định, đến lúc đó Vương đạo diễn có mắng chửi thì cũng chỉ mắng chửi cô và Chu Tường.

Ưông Vũ Đông không để ai vào mắt, ngồi xuống bên cạnh Chu Tường, chuyên viên trang điểm riêng lập tức hoá trang cho anh ta.

Mễ Ưu chẳng còn cách nào khác, đành phải vội vàng tháo tóc giả để nhuộm tóc thật cho Chu Tường. Thuốc nhuộm dùng loại tốt, rất nhanh đã lên màu. Tiểu Lưu cũng phụ cô một tay, hai người cố hết sức nhưng cuối cùng vẫn muộn năm phút. Phó đạo diễn đánh mặt bước vào, nhú mày nhìn Mễ Ưu đội tóc giả cho Chu Tường, không hài lòng nói, “Tất cả đang phải chờ ba người các cô cậu.”

Mễ Ưu rối rít xin lỗi, ám ức đến mắt đỏ hoe.

Chu Tường áy náy cười cười, “Anh Trương, ngại quá, tối qua thua thảm hại, nếu không em đã dậy sớm hơn nửa giờ.”

Phó đạo diễn là fan bóng đá thâm niên, ngay lập tức bị phân tâm, cười hì hì bảo, “Anh mày dự đoán chuẩn lắm, đêm qua anh thắng bốn ngàn.”

“Đúng thế, anh Trương đoán rất chuẩn.”

Hai người nói chuyện thêm vài câu, Mễ Ưu đã chuẩn bị tốt cho Chu Tường, Chu Tường chạy theo phó đạo diễn, xin lỗi Vương đạo diễn mấy lần, Vương đạo diễn vừa mắt hần, nên cũng không làm khó hần.

Chu Tường nhẹ nhõm thở phào.

Lần này trước tiên hần phải diễn cảnh chiến đấu với đạo tặc trên bờ, sau đó đeo wire từ mặt nước bay lên thuyền, cứu nữ diễn viên chính bị rơi xuống sông.

Phân đoạn trên bờ đã quay tốt, tiếp theo đến cảnh hần giơ bội kiếm, thi triển “Lăng ba vi bộ”, bay lên thuyền.

Đoạn này hần làm lại hai lần, nhưng Vương đạo diễn vẫn không hài lòng với động tác của hần, cảm thấy chưa đủ phiêu dật.

Dây thép thít vào người rất khó chịu, tiết trời se lạnh mà phải mặc quần áo mỏng manh cũng khiến Chu Tường không thoải mái. Hần cắn răng diễn đi diễn lại, đến lần thứ năm thì phân cảnh mười giây ngắn ngủi này mới đạt yêu cầu.

Tiếp theo là đoạn từ trên thuyền nhảy xuống nước.

Để hạn chế thời gian nữ diễn viên phải ngâm trong nước, cũng để mình đỡ tốn thời giờ thay quần áo qua lại, hắn quyết lần đầu phải thành công.

Hắn đã thảo luận động tác này rất kỹ với chỉ đạo võ thuật, nên hiện giờ hắn cảm thấy rất chắc ăn.

Đạo diễn hô bắt đầu, Chu Tường thét lên tên nữ chính, tiêu sái lộn mèo, từ trên thuyền nhảy xuống nước. Nước sông lạnh thấu xương, tựa như ngàn mũi kim đâm vào da thịt, hắn lập tức bơi về phía nữ diễn viên. Hắn luyện bơi đã nhiều năm, tư thế dưới nước cực kỳ xinh đẹp, chỉ vài động tác đã tới bên nữ chính, ôm lấy mỹ nhân đang lạnh tím tái vào lòng.

“Tốt lắm!” Vương đạo diễn rất hài lòng gật đầu, “Cảnh này qua!”

Nữ diễn viên run rẩy nói, “Anh Tường, lạnh quá à.”

“Anh biết anh biết, ngoan, chịu khó thêm chút, em còn phải diễn tiếp với Uông Vũ Đông đó.” Chu Tường không khỏi cảm thương cho cô, hắn chỉ tới đây là xong, nhưng nữ diễn viên này còn phải diễn thêm cảnh anh hùng cứu mỹ nhân dưới nước với Uông Vũ Đông.

Nữ diễn viên nức nở kêu, “Cho em lên bờ nhanh với, lạnh chết mất.”

Chu Tường mang theo cô cùng bơi về thuyền, trên thuyền đã có nhân viên sẵn sàng kéo bọn họ lên.

Hai người lập tức đi vào rạp lưu động, Chu Tường nhanh nhẹn thay quần áo ướt sũng ra, lấy khăn bọc quanh người cho ấm.

Mễ Ưu cười ha hả sấy tóc cho hắn, “Chúc mừng anh Tường nha, một phát ăn liền.”

Chu Tường cũng cười, “Đương nhiên, anh Tường của cô em là phải một phát ăn liền.” Hắn hí hóp hưởng thụ ngón tay Mễ Ưu luồn qua mái tóc, máy sấy thổi gió rất ấm, thân thể lạnh như băng cũng ấm áp dần lên.

Lúc Yến Minh Tu mang đồ ăn bước vào rạp, thứ đầu tiên y nhìn thấy là Chu Tường vẻ mặt thoả mãn nửa dựa vào người một cô gái xinh đẹp, sung sướng để cô ta sấy tóc cho mình. Yến Minh Tu nhủ mày, không biết tại sao nhìn bộ dáng đó của hắn cực kỳ khó coi.

Chu Tường vừa hé mắt, kinh ngạc hỏi Yến Minh Tu, “Ô? Sao cậu lại đến đây?”

Yến Minh Tu trừng hắn một cái, lạnh nhạt nói, “Uông Vũ Đông đâu?”

“À, đang quay ngoài kia.” Hắn nhìn nhìn cái túi to trong tay Yến Minh Tu, trên túi còn có logo khách sạn, chẳng lẽ y đặc biệt tới đưa cơm cho Uông Vũ Đông? Chu Tường cảm thấy trong lòng hơi khang khác, rõ ràng hai người đã ngủ với nhau, nhưng Yến Minh Tu nhìn thấy hắn lại ra vẻ như chẳng có chuyện gì, còn cố tình chạy đến cái nơi xa lắc này chỉ để đưa cơm cho Uông Vũ Đông, đãi ngộ của siêu sao đúng là tốt thật.

Yến Minh Tu lạnh lùng liếc hắn, quay đầu đi về phía bờ sông.

Mễ Ưu kinh ngạc hỏi, “Anh quen cậu ta à?”

Chu Tường ừ một tiếng, “Hôm đó ra về gặp, tiện chỗ cậu ta một đoạn.”

Mễ Ưu bĩu môi, “Bề ngoài thì đẹp đẽ mà sao tính tình méo mó thế.”

Chu Tường nhún vai, “Ai biết được.”

Chu Tường hong khô người xong thì Uông Vũ Đông cũng đã hoàn thành đoạn diễn, lúc này đến phiên anh ta run cầm cập đi vào suối ấm trong rạp. Yến Minh Tu vẫn theo sát phía sau, thậm chí còn sấy tóc cho Uông Vũ Đông trước mặt Chu Tường, thỉnh thoảng lại sầm mặt liếc Chu Tường vài cái.

Chu Tường không hiểu sao Yến Minh Tu cư xử như thế, đột nhiên nhớ lại, hay là vì hôm qua hắn không ở nhà chơi với y, nên y giận rồi?

Chu Tường không muốn theo đuôi lấy lòng y, nên hắn cũng làm bộ như hai người không quen biết, tự lấy một phần cơm gà, vừa ăn vừa nói chuyện với mấy người cùng công ty.

So với thực đơn nghèo nàn của bọn họ, Ônng Vũ Đông và Yến Minh Tu cao cấp hơn nhiều. Bốn món mặn, một món canh mang đến từ khách sạn sang trọng, đóng hộp plastic cẩn thận ngăn nắp, sạch sẽ vô cùng.

Chu Tường nghĩ thầm gia cảnh thằng nhỏ Yến Minh Tu này chắc phải tốt lắm, nghe nói Ônng Vũ Đông cũng rất có tài lực, hai nhà lại còn quen biết nhau, Yến Minh Tu chắc chắn không phải hạng xoàng, hèn gì y cứ tỏ vẻ khinh thường công việc của hắn.

Chu Tường đối với chuyện này cũng không nghĩ gì nhiều, mỗi người mỗi cảnh thôi. Điều duy nhất khiến hắn buồn bực chính là thái độ lãnh đạm của Yến Minh Tu, chẳng lẽ giữa hai người chỉ có như vậy?

Buổi chiều vẫn còn mấy đoạn phải quay, nhưng chủ yếu là Ônng Vũ Đông diễn. Đầu tiên Chu Tường sẽ vào vai một tên côn đồ bị đại hiệp Ônng Vũ Đông đuổi đánh, sau đó chuyển sang tạo hình giống Ônng Vũ Đông, chờ Vương đạo diễn sắp xếp.

Mọi người lại lục tục hoá trang cho các diễn viên khác, Chu Tường nhàn rỗi không có gì làm, ngồi trong một góc nghịch điện thoại. Vừa lơ đãng ngẩng đầu, hắn đã thấy Yến Minh Tu đi về hướng này.

Chu Tường cũng đứng lên, cười cười với y.

Yến Minh Tu nói, “Anh ra đây.”

Chu Tường hơi ngạc nhiên, đi theo Yến Minh Tu ra khỏi rạp, hai người tới một nơi cách xa đoàn làm phim, đứng khuất sau mấy thân cây để tránh bị nhìn thấy.

Chu Tường cười nói, “Vẫn còn giận à, hôm qua về không thấy cậu, tôi thất vọng lắm đó.”

Yến Minh Tu không để ý đến hắn, đi thẳng vào vấn đề, “Quan hệ của tôi với anh, anh chưa nói cho kẻ khác chứ?”

Chu Tường ngần người, “Sao nói được, tôi không có sở thích chia sẻ sinh hoạt cá nhân.”

Về mặt Yến Minh Tu hơi dịu đi, nhưng tựa như lại lập tức nhớ ra chuyện gì đó, y sảng giọng hỏi, “Thế cuối cùng thì anh là đồng tính luyến ái, hay nam nữ gì cũng xoi?”

Chu Tường bất đắc dĩ đáp, “Tôi chỉ thích nam.”

“Thế mà anh với chuyên viên trang điểm gì kia thân mật quá nhỉ.”

Chu Tường cười hì hì, “Cậu đang ghen đấy à? Mẽ Ưu là tôi giới thiệu vào công ty mà, bạn bè thôi.”

Yến Minh Tu cười nhạt vì chữ ghen này.

Chu Tường vốn chỉ định đùa một chút, nhưng nhìn vẻ khinh thường của Yến Minh Tu, hắn không những xấu hổ, mà còn cả ngượng ngùng, “Cậu với Ônng Vũ Đông thân thiết thật đấy, còn đặc biệt mang cơm đến, không phải cậu thích anh ta chứ?”

Hắn chỉ thuận miệng hỏi, nhưng sắc mặt Yến Minh Tu lại trở nên rất khó coi, y vô lễ đáp, “Anh ấy là bạn trai của chị tôi, anh đừng có nói càn!”

Chu Tường ngần người, thì ra là thế, hèn gì hai người gần gũi như vậy, có điều Ônng Vũ Đông giấu cũng kín thật, không một ai biết anh ta đã có người yêu.

Yến Minh Tu lạnh lùng nói, “Chuyện này không được phép để lộ.”

“Yên tâm đi.” Giọng điệu Yến Minh Tu càng thêm vô lễ, Chu Tường càng cảm thấy nói chuyện với y chẳng có ý nghĩa gì. Tuy hắn tốt tính, nhưng hắn chỉ tốt với những người cũng tốt với hắn, còn Yến Minh Tu như vậy, hắn thật chẳng muốn mặn mà, vì thế hắn nói, “Thôi nhé”, rồi bỏ đi.

Yến Minh Tu đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng Chu Tường, đôi mắt khê nheo lại.

Khi hắn hoá trang và mặc quần áo giống Ônng Vũ Đông, ngay cả Yến Minh Tu cũng không phân biệt được. Nếu không có tấm lưng giống Ônng Vũ Đông đến thế, thì cái người đàn ông này chẳng còn gì đáng để phải y chú ý.

Cuộc nói chuyện với Yến Minh Tu khiến tâm trạng Chu Tường cũng chẳng còn tốt đẹp, phân cảnh cuối cùng hẳn bị NG* đến sáu – bảy lần, tất cả mọi người chờ hẳn kết thúc để đi ăn cơm, nhưng chẳng ngờ Chu Tường lại kéo thời gian đến hơn nửa giờ, ai cũng phải kinh ngạc. (*NG là cảnh quay hỏng trong lúc đóng phim.)

Cũng may Chu Tường nhân duyên tốt, mọi người đều kiên nhẫn đợi hẳn. Chu Tường tự bản thân cũng thấy ngại, cố gắng chỉnh đốn tâm tình, cuối cùng cũng quay xong.

Lúc đó Uông Vũ Đông và Yến Minh Tu đã đi trước từ lâu, Chu Tường rầu rĩ thu dọn đồ đạc, lái xe về nhà.

Vì địa điểm quay ngoại cảnh cách xa nội thành, quãng đường đi mất hơn hai tiếng, bụng hẳn đói kêu ầm ầm.

Vất vả lắm mới về đến nhà, hẳn xách cơm hộp ba chân bốn cẳng đi lên lầu, nhưng vừa tới nơi đã ngây ngẩn cả người.

Yến Minh Tu đeo tai nghe, nghiêng người dựa vào khung cửa, nhìn thấy hẳn lên lầu, thản nhiên liếc hẳn một cái.

END13.

14. Chương 14

Chu Tường kinh ngạc, “Sao cậu lại đến đây?” Mặc dù bất ngờ thật, nhưng hẳn vẫn không giấu nổi mừng rỡ.

Yến Minh Tu gỡ tai nghe xuống, “Anh không hoan nghênh?”

“Nào có, vào nhà đi.”

Chu Tường mở cửa cho Yến Minh Tu vào.

Yến Minh Tu từ phía sau nhìn chiếc cổ thon dài của Chu Tường, rất muốn lao vào cắn một miếng, trút hết tất cả oán giận trong lòng.

Y lái xe gần ba tiếng đồng hồ để tới trường quay gặp Uông Vũ Đông, nhưng cuối cùng Uông Vũ Đông lại muốn đến chỗ chị hai, mà y còn phải tươi cười đưa anh ta đi, y quả thực giận đến sắp nổ tung.

Vậy nên y tới tìm Chu Tường. Lúc y thượng Chu Tường, y có thể tự thôi miên rằng mình đang cùng với Uông Vũ Đông, như vậy lòng y sẽ dễ chịu hơn đôi phần.

Chu Tường hỏi y, “Ăn cơm chưa? Tôi mua đồ ăn nhanh đây, chờ chút, tôi làm cho cậu ăn.”

“Không cần, tôi gọi cơm rồi.” Mới vừa nói xong, chuông cửa đã vang lên, Yến Minh Tu ra mở, Chu Tường nhìn thấy bên ngoài là nhân viên giao hàng của khách sạn đối diện khu tập thể.

Hắn lắc đầu cười, “Nhóc con giỏi hưởng thụ.”

Yến Minh Tu nhìn Chu Tường, lại nghĩ tới mình sắp coi người này là Uông Vũ Đông, trong lòng cũng hơi chột dạ, nhin không được nói, “Hôm nay anh mệt mỏi cả ngày, nên ăn uống cho tốt.”

Chu Tường rất vui vẻ, đùa, “Không sai, người đau như đây này.” Hẳn ngồi vào bàn, dọn thức ăn lên, “Đến ăn đi, thơm quá.” Chu Tường gấp một miếng sườn nướng, há miệng cắn, thịt rất tươi, ướp đậm đà, cực kỳ ngon miệng.

Yến Minh Tu nhìn vẻ thỏa mãn của hẳn, hơi hơi muốn cười, “Cũng bình thường, tôi làm ngon hơn.”

Chu Tường kinh ngạc, “Cậu biết nấu cơm?”

Yến Minh Tu lơ đãng nói, “Thời gian sống ở nước ngoài tôi đều tự nấu cơm. Tôi không thích trong nhà có người lạ.”

“Hôm nào cho tôi thưởng thức tay nghề đi.”

“Không thành vấn đề.” Yến Minh Tu nghĩ nghĩ, “Sắp tới anh có việc không?”

“Cả tuần sau nhàn rồi, làm nghề này hay ở chỗ đó, không biết khi nào thì bắt ngờ được nghỉ.”

“Vậy tôi ở lại đây.” Yến Minh Tu nhìn hần một cái, cũng không hỏi ý kiến, bởi vì y biết Chu Tường chắc chắn sẽ đồng ý. Y không mù, y nhìn ra được Chu Tường có bao nhiêu hứng thú với y. Vừa đúng lúc y không muốn về nhà, cũng không muốn ở khách sạn một mình.

Bọn họ đều vì nhu cầu, Yến Minh Tu rất thích hình thức chung sống như vậy.

Chu Tường mong còn chẳng được, hần khẽ cười, “Cậu muốn ở bao lâu cũng được.” Hiếm khi có mỹ nam bầu bạn cả kỳ nghỉ, trong nhà còn thêm tiếng người, quả thực hần không có lý do gì để từ chối.

Dùng bữa xong, hai người lại làm tình. Cả hai đều là dã thú tràn đầy tinh lực, nhiệt liệt mà quần quýt mập mạp, tất cả các góc ngách trong căn hộ nhỏ hẹp đều lưu lại dấu tích tình ái.

Đã từ lâu Chu Tường không sống kiểu sống hoang đường như vậy.

Hần và Yến Minh Tu cùng ăn cùng ở, rất ít khi ra ngoài, mỗi ngày điên cuồng làm tình rồi mệt mỏi nhắm mắt ngủ, ngủ thẳng đến chiều hôm sau. Đôi lúc bọn họ gọi đồ ăn mang đến, cũng có khi cả hai cùng đi siêu thị mua nguyên liệu nấu cơm. Bọn họ cùng xem phim, cùng chơi game, dần dần càng thêm thân thiết, Yến Minh Tu tươi cười cũng nhiều hơn trước.

Từ xưa đến nay Yến Minh Tu vẫn là người khó sống chung, y rất ít bạn bè, bởi vì chẳng mấy ai chịu được tính khí thất thường của y, nhưng Chu Tường thì có thể. Chẳng những có thể, Chu Tường còn rất giỏi dỗ dành y. Vào những lúc quan trọng, nhường nhịn Yến Minh Tu tự cao và chưa chín chắn, đối với Chu Tường mà nói, cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Đàn ông luôn đặc biệt kiên nhẫn trước những sinh vật xinh đẹp, huống chi Chu Tường vốn đã là một người rất kiên nhẫn và khoan dung rộng lượng. Đôi lúc Yến Minh Tu trở mặt, Chu Tường vẫn có thể để y tùy ý làm càn, không so đo nhiều với y nữa.

Bởi vậy Yến Minh Tu bắt đầu cảm thấy sống cùng Chu Tường rất thoải mái, rất nhẹ nhõm.

Bọn họ tựa như một đôi tình nhân bình thường, cuộc sống dường như chỉ có lẫn nhau.

Càng ở chung lâu, Chu Tường càng cảm thấy Yến Minh Tu giống một đứa nhỏ. Chỉ cần thỏa mãn yêu cầu của y, y vẫn sẽ là một người dễ chung sống. Hần cũng đâu có dự định kết hôn với Yến Minh Tu, cần gì phải để ý chuyện đối phương tính tình tốt hay xấu?

Tại thời điểm đó, chưa nói Yến Minh Tu, ngay cả Chu Tường cũng không hề thật lòng.

Sáu ngày nhàn hạ trôi qua rất nhanh, Chu Tường phải đi nhận công việc chỉ đạo võ thuật cho quảng cáo lần trước, còn Yến Minh Tu cũng bị người nhà một ngày hai lần gọi đến phát phiền, cuối cùng quyết định về nhà một chuyến.

Chu Tường sắp tới giờ hẹn nên đi trước, Yến Minh Tu nhìn hần mang giày, trong lòng bất chợt nảy sinh cảm giác không tình nguyện. Y túm lấy cánh tay Chu Tường, lật hần lại, ép vào tường mạnh mẽ hôn môi.

Chu Tường cũng ôm lấy thắt lưng nhỏ gọn của Yến Minh Tu, nhắm mắt đáp lại nụ hôn nồng nàn. Yến Minh Tu luồn tay vào áo hần, không muốn để hần rời đi, vừa nghĩ tới Chu Tường phải đi làm loại việc mệt gần chết mà chẳng kiếm được vài đồng, Yến Minh Tu thật muốn nói với hần, tôi bao anh được, nhưng y biết Chu Tường rất hài lòng với công việc của mình, y cũng không có cách nào mở miệng.

Chu Tường khẽ cười nói, “Ai ai, được rồi, sở nữa tôi không đi được, mà cậu cũng không đi được.”

“Thế thì đừng đi, ngoài trời đang mưa.”

“Không được, làm việc là phải nghiêm túc.” Chu Tường cười, “Không nỡ hã, không nỡ thì cương cũng đừng đi, ở lại để anh thương cưng nhé?”

Yến Minh Tu nhéo lưng hần, “Tôi phải về nhà, hôm khác lại đến.”

“Ừ, cậu muốn đến lúc nào cũng hoan nghênh.” Chu Tường liếm liếm vành tai y, mờ ám nói, “Làm với cậu thích lắm, nếu không nhìn thấy cậu, chỉ cần nhớ về cậu là tôi cũng đủ sướng rồi.”

Những lời tán tỉnh kiểu này, Chu Tường hầu như cứ mở miệng là nói, Yến Minh Tu nghe cũng rất thoải mái. Y cắn cắn môi môi hẳn, “Có cứng cũng không được nã pháo lung tung, nếu anh để kẻ khác thượng anh, tôi sẽ không tha cho anh.”

Chu Tường bật cười, “Có cậu rồi, tôi còn cần ai nữa.” Hắn cũng không để lời của Yến Minh Tu vào đầu, hẳn không biết Yến Minh Tu nghiêm túc hay chỉ đang nói đùa.

Yến Minh Tu chưa bao giờ giữ quan niệm trinh tiết, nhưng y lại vô thức coi Chu Tường là của mình, có lẽ vì y là người đầu tiên thượng Chu Tường, hoặc cũng có thể vì y xem Chu Tường như Uông Vũ Đông. Y không thể chịu nổi cảnh Chu Tường cùng với người khác.

Dù cảm thấy ý nghĩ này có vấn đề, nhưng y cũng chẳng muốn đi sâu nghiên cứu, ở trong lòng y, chỉ có một mình y được cắm vào móng Chu Tường.

Chu Tường đi rồi, Yến Minh Tu mới bật điện thoại lên.

Mấy hôm nay để tránh bị mẹ và chị hai khủng bố, mỗi ngày y chỉ bật máy vài giờ. Lúc này vừa khởi động lên đã có tin nhắn từ một tiếng trước của Uông Vũ Đông: “Anh Đông mời em ăn cơm.”

Yến Minh Tu ngây ngất, nổi chán nản vì Chu Tường phải đi ngay lập tức biến thành hư không, y nhanh chóng nhắn tin trả lời, sau đó vọt đi tắm rửa. Chính đốn bản thân tử tế xong xuôi, y đến thẳng khách sạn.

END14.

15. Chương 15

Cha của Uông Vũ Đông rất giàu có, tổng tài sản trị giá đến vài tỷ, tuy nhiên lại chỉ học hết tiểu học, dù đã phát lên nhiều năm, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ lộ ra vài phần thô kệch và thiếu kiến thức. Uông tổng kết hôn muộn, cưới về một người mẫu cực kỳ xinh đẹp, nên Uông Vũ Đông sinh ra cũng là một bé trai xinh đẹp. Vì tuổi đã lớn mới có con, hơn nữa mặt mũi phong thái của con trai còn giống y hệt mẹ, nên Uông tổng yêu thương Uông Vũ Đông vô cùng.

Nhà họ Uông tuy không thiếu tiền, nhưng trình độ đều không cao, mà trong xã hội bây giờ, cầm tiền không bằng nắm quyền. Uông Vũ Đông tuy cũng là con nhà giàu, nhưng không ai không biết ba anh ta chỉ là nhà giàu mới nổi, vậy nên Uông tổng mới phải gắng sức nịnh bợ các gia tộc quyền quý có thể lực ở thủ đô, nhà họ Yến chính là thân cây lớn nhất mà Uông tổng đang đeo bám.

Lẽ ra với trình độ của nhà họ Uông, có thể ngồi cùng bàn ăn một bữa cơm với nhà họ Yến cũng đã là vinh dự lớn lao, Uông tổng đến năm mớ cũng không dám hi vọng, nhưng làm cha sao có thể thua kém con trai. Uông Vũ Đông trời sinh đã thích làm tâm điểm gây chú ý, sau khi tốt nghiệp học viện thương mại Thường Thanh, anh ta không chịu thử sức với thương trường, mà chỉ khẳng khẳng muốn làm ngôi sao, vì vậy Uông tổng liên vùng mấy trăm vạn đãi hân một bộ phim cổ trang cho con trai. Chẳng có gì bất ngờ, Uông Vũ Đông nổi tiếng. Thực ra đó vẫn chưa phải chuyện đáng mừng nhất, mà là sau khi anh ta nổi tiếng, thiên kim tiểu thư nhà họ Yến lại bất ngờ mê đắm nhân vật anh ta thủ vai, vì thế, dưới sự theo đuổi cuồng nhiệt của Uông Vũ Đông, hai người thuận lý hợp tình, trở thành một cặp.

Gia chủ nhà họ Yến rất ghét diễn viên, trong mắt ông, Uông Vũ Đông không xứng với con gái mình. Nhưng dù vậy, ông cũng không tiện ra mặt phản đối, bởi vì yêu đương là quyền của bọn trẻ. Hơn nữa tài lực, ngoại hình, bằng cấp, phẩm hạnh của Uông Vũ Đông đều không có tí vết, bản thân anh ta còn rất biết xoay sở, vậy nên dần dần ông cũng ngầm đồng ý.

Chỉ có một điều ông không ngờ nổi, chẳng riêng gì con gái thích Uông Vũ Đông, mà ngay cả con trai út khi đó chỉ mới mười sáu tuổi, từ thời khắc Uông Vũ Đông bước chân qua cổng chính, cũng đã dán mắt vào anh ta không rời.

Hiện giờ thiên kim tiểu thư nhà họ Yến đã đến tuổi lập gia đình, trưởng bối hai nhà đang dự định ngồi xuống nói chuyện, bàn bạc hết các vấn đề từ lễ đính hôn đến lễ cưới.

Mẹ của Yến Minh Tu ngày ngày gọi điện chính là để giục y về nhanh, đôi bên hai nhà cùng ăn một bữa cơm thân mật, nhưng Yến Minh Tu tuyệt nhiên không muốn góp mặt. Vài tiếng đồng hồ ngồi nghe thảo luận về đám cưới của Ông Vũ Đông và chị hai? Y chỉ thấy buồn nôn.

Vì thế Ông Vũ Đông nhắn tin cho y. Cả nhà đều biết Yến Minh Tu vẫn luôn nghe lời ông anh rể tương lai này.

Yến Minh Tu sung sướng tràn trề đi đến chỗ hẹn với Ông Vũ Đông, kết quả vừa vào cửa đã phải nhìn thấy cảnh nhà Yến và nhà Ông gặp gỡ thông gia, khuôn mặt y lập tức xụ xuống.

Vì nề mặt bề trên nên y không tiện đập cửa bỏ đi, chỉ đành hậm hực ngồi xuống.

Ông Vũ Đông cũng lập tức ngồi xuống cạnh y. Anh ta đâu dám làm mất lòng cậu em vợ Yến Minh Tu này, nếu không phải Yến phu nhân bắt anh ta gọi Yến Minh Tu tới, anh ta nhất định chẳng thừa hơi đi làm chuyện bất lợi như thế. Vậy nên sau khi ngồi xuống, anh ta liền dịu dàng xin lỗi, “Minh Tu, ngại quá, đi bắt anh phải gọi em đến. Nhưng anh thật lòng muốn mời em một bữa, ngày mai được không?”

Yến Minh Tu tất nhiên không thể giận hờn Ông Vũ Đông, nhưng sắc mặt y cũng không mấy đẹp đẻ, “Không cần, mai em có việc rồi.”

Ông Vũ Đông còn muốn nói thêm, nhưng Yến phu nhân đã ra hiệu gọi Yến Minh Tu đến.

Yến Minh Tu tức giận bước tới, “Mọi người cứ bàn là được, có phải con kết hôn đâu, gọi con đến làm gì?”

Yến phu nhân lườm y một cái, “Chuyện cả đời của chị hai con, cả nhà cùng đi không phải càng trang trọng sao?”

“Thế sao anh cả không đến?”

“Anh con đi công tác, không về được.”

“Thế con cũng có thể không về được?”

Yến phu nhân nhú mày, “Con sao thế? Cùng ăn bữa cơm mà cũng khó khăn vậy à? Con bận cái gì mới được?”

“Công ty của con mới khởi bước, còn phải quản lý cả công ty của ba, mẹ nói xem con có bận không? Về sau mấy chuyện thế này đừng gọi con, con không có ý kiến gì hết.”

Yến phu nhân ai oán nói, “Nếu không có chuyện thì mẹ không được gặp con à? Con học đại học trong nước cũng được, có gì phải ra nước ngoài? Lúc đó mẹ đã không đồng ý rồi, bây giờ con tốt nghiệp còn chẳng chịu về nhà, hay là nhà mình chứa không nổi con nữa?”

Yến Minh Tu nhìn về mặt tủi thân và ảm ức của mẹ, thái độ cũng hoà hoãn, “Mẹ, con không có ý đó, con bận thật.”

Không phải trong nhà không thể chứa nổi y, mà là y không muốn phải nghe chuyện của chị hai và Ông Vũ Đông ở nhà, không biết gì mới là tốt nhất. Hai người định sẽ đính hôn vào cuối năm nay, mỗi lần y về nhà, đề tài trên bàn cơm đều xoay quanh chuyện đó. Y biết Ông Vũ Đông mãi mãi không thuộc về y, nhưng tránh được lúc nào thì hay lúc ấy, y chỉ muốn lờ tai yên tĩnh một chút.

Bữa cơm tẻ ngắt vô vị, nhìn Yến Minh Mị và Ông Vũ Đông tình tứ cười với nhau, Yến Minh Tu chỉ cảm thấy buồn phiền không ngớt, chẳng muốn gì hơn là bỏ cửa chạy lấy người.

Vừa đúng lúc đó, tiếng báo tin nhắn vang lên, y lấy điện thoại ra nhìn, là Chu Tường gửi tới một chuyện cười.

Y chưa từng trả lời Chu Tường, nếu có chuyện, y sẽ gọi trực tiếp, nhưng bây giờ y chỉ muốn ngay lập tức thoát khỏi chỗ này, vừa đúng lúc tin nhắn của Chu Tường giúp y phân tâm, vậy nên y nhắn lại : Anh đang ở đâu?

Chu Tường lập tức phản hồi : Ở Studio quay quảng cáo.

Yến Minh Tu hỏi: Chỗ nào? Tôi đến tìm anh.

Chu Tường mừng rỡ, Yến Minh Tu chẳng những trả lời tin nhắn, còn nói muốn tới tìm hắn. Yến Minh Tu thật sự khó nắm bắt, mỗi lần Chu Tường cảm thấy giữa hai người chẳng có gì nhiều, Yến Minh Tu sẽ nhích lại gần một chút, không nhiều lắm, chỉ một chút, nhưng cũng đủ khiến lòng hắn ngứa ngáy không yên, làm cho hắn muốn tới gần Yến Minh Tu nhiều thêm nữa, hắn muốn biết y còn có thể cho hắn niềm vui như thế nào.

Lần đầu tiên Yến Minh Tu chủ động gọi cho hắn, lần đầu tiên Yến Minh Tu cười với hắn, lần đầu tiên Yến Minh Tu trả lời tin nhắn của hắn, tất cả đều khiến hắn vui vẻ. Tựa như thắng cấp đánh quái trong game, hắn cảm thấy thỏa mãn khi dần dần chinh phục BOSS cuối.

Gần gũi chung sống với Yến Minh Tu làm Chu Tường đôi lúc nhớ đến hương vị của mối tình đầu. Tuy rằng mối tình đầu như thế nào thì hắn quên rồi, nhưng tâm trạng khắp khắp phập phồng này, hắn vẫn còn nhớ rõ.

Chu Tường nhấn địa chỉ cho Yến Minh Tu. Công việc chỉ đạo võ thuật rất đơn điệu, hắn phải điều chỉnh những yêu cầu phi thực tế của đạo diễn, sau đó truyền đạt từng động tác lại cho diễn viên, khi diễn viên không làm được thì hắn cũng bắt đầu lo lắng. Vậy nên ở giữa trường quay bí bức khó chịu, hắn hết sức chờ mong Yến Minh Tu xuất hiện, mỗi lần nhìn thấy Yến Minh Tu, tâm trạng hắn đều rất vui vẻ.

Yến Minh Tu cũng thật sự chịu hết nổi bữa tiệc tra tấn này, cuối cùng y cũng chẳng buồn để ý đến bề trên, tìm lý do chạy trốn, lên xe phóng đi tìm Chu Tường.

Hơn một tiếng sau, Yến Minh Tu đến trường quay, tâm trạng Chu Tường như thể cung nghênh lễ vật đã chờ đợi từ lâu.

Sẵn thời gian nghỉ, Yến Minh Tu túm Chu Tường đến WC, thô bạo chà đạp đôi môi hắn.

Dưới sức ép của y, Chu Tường phì phò thở, khàn khàn hỏi, “Sao cậu lại đến? Không phải về nhà à?”

Yến Minh Tu cắn môi hắn, “Đừng nói.” Bàn tay không khách sáo luồn vào quần Chu Tường.

Chu Tường kéo tay y lại, “Đừng có bảo cậu muốn làm ở đây đây.”

“Tôi muốn làm ở đây.” Đôi mắt Yến Minh Tu loé sáng dị thường.

Chu Tường cười khổ, “Đừng điên thế, lát tôi còn phải về.”

Yến Minh Tu lật người hắn, ép hắn lên cánh cửa, một bên túm quần hắn, một bên găm cán vành tai hắn, “Cho tôi làm.”

Chu Tường nghĩ nếu mình trẻ lại mười tuổi, có thể sẽ đồng ý làm tình ngay trong WC, nhưng đến cái tuổi này, hắn thật sự không thích hợp làm chuyện điên rồ như vậy. Hắn giãy giụa muốn đẩy Yến Minh Tu, nhưng không ngờ sức lực của Yến Minh Tu quá lớn, y túm lấy hai tay hắn, đè nghiêng hắn lên cánh cửa.

Buổi sáng hai người mới vừa làm, phía dưới Chu Tường vẫn còn mềm và ẩm, Yến Minh Tu chẳng cần phí sức đã có thể chen vào.

Chu Tường khó chịu rên một tiếng, vội vàng nhấc, “Mang bao...”

Yến Minh Tu mất diếu tại ngơ, lập tức cầm rút.

Cả hai gần như ăn mặc chỉnh tề, chỉ có quần của Chu Tường tụt xuống đầu gối, ngực dán trên cánh cửa, mặc cho Yến Minh Tu thỏa sức ra vào, thân thể hắn đập lên mặt gỗ vang càn cạch.

Mặt Chu Tường đỏ phừng phừng, nếu bây giờ có người vào...

Yến Minh Tu cũng biết nơi này thiếu an toàn, vậy nên sau khi trút hết bất mãn trong lòng, y cũng nhanh chóng kết thúc công chuyện.

Hai chân Chu Tường mềm nhũn, được Yến Minh Tu ôm ngồi xuống nấp bồn cầu.

Chu Tường chịu kích thích quá lớn, ánh mắt vẫn còn thẳng thốt, hắn lau mồ hôi trán, thở phì phò, “Lũ trẻ các cậu khoái chơi trò kích thích quá...”

Yến Minh Tu sờ sờ mặt hắn, nhìn không được lại hôn lên đôi môi sưng đỏ, “Tôi nghĩ anh thích kích thích.” Chu Tường hỏn hỏn thở, “Ranh con cậu, bình thường cứ im im, ai ngờ điên như vậy... Ai da, không được, tôi phải về.” Chu Tường kéo quần định đứng lên.

“Đừng vội.” Yến Minh Tu lấy khăn tay, hiểm khi dịu dàng lau chỗ đó cho hắn.

Chu Tường xấu hổ vô cùng, Yến Minh Tu còn bạo dạn hơn cả hắn năm hai mươi tuổi.

Yến Minh Tu ôm eo hắn, giúp hắn đứng lên, mặc quần lại cho hắn, cài thắt lưng cẩn thận, đôi môi cọ xát chóp mũi hắn, “Tôi chờ anh tan ca.”

Chu Tường lơ mơ cảm thấy mối quan hệ của hai người bắt đầu trở nên nguy hiểm. Trong giới này, ngủ vài lần với ai không quan trọng, nhưng nếu thật sự động lòng thì chẳng phải chuyện đùa. Chu Tường cũng giống với đại đa số gay khác, tuy khát khao tình cảm chân thành, nhưng cũng âm thầm sợ hãi nó.

16. Chương 16

Hơn mười một giờ đêm Chu Tường mới xong việc, Yến Minh Tu tuy có vẻ không phải là người kiên nhẫn, nhưng y vẫn lẳng lặng ngồi trong một góc, đeo tai nghe nhắm mắt nghỉ ngơi, im lặng chờ hắn.

Không ai biết y đang nghĩ gì, mặc dù tất cả trong trường quay đều phải giật mình sống sót vì dung mạo của y.

Thỉnh thoảng Chu Tường sẽ ngoảnh lại, nhìn thấy Yến Minh Tu lãnh đạm ngồi một bên, đôi khi y cũng liếc mắt nhìn hắn.

Yến Minh Tu đang chờ hắn, một thứ cảm xúc không cách nào hình dung dần dần tràn ngập nội tâm Chu Tường.

Có người đợi hắn tám – chín tiếng, đợi từ buổi chiều đến nửa đêm, đợi tới khi hắn xong việc. Hắn không biết Yến Minh Tu xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng hắn cảm động.

Chưa từng có ai chờ lâu như vậy để cùng hắn về nhà, Chu Tường không biết phải hình dung tâm trạng mình lúc này ra sao. Yến Minh Tu chính là người có thể khiến kẻ khác mê muội như vậy, đôi khi y rất lãnh đạm, đôi khi y lại làm những chuyện khiến hắn bất ngờ, y là một người rất thần bí, Chu Tường càng lúc càng không thể rời mắt khỏi y.

Sau khi xong việc, Chu Tường đến bên cạnh Yến Minh Tu đang nhắm mắt nghỉ ngơi, sờ sờ mũi y.

Yến Minh Tu mở mắt, “Xong rồi?”

Chu Tường dịu dàng cười, “Ừ, bắt cậu chờ lâu quá, cậu cứ về trước có phải hơn không?”

“Một mình chẳng có nghĩa gì.” Yến Minh Tu đứng dậy, thử duỗi tay chân, “Đi thôi, đi ăn gì đã. tôi biết một quán Nhật không tồi, tôi cũng lái xe đến, chúng ta đi xe tôi.”

Chu Tường đáp, “Đi, cậu dẫn đường nhé.”

Hai người xuống lầu, nhìn thấy chiếc Lexus SUV của Yến Minh Tu, Chu Tường cười nói, “Nhóc con cậu đúng là con nhà giàu.”

Người nhà họ Yến đều không thích chơi trội, không bao giờ khoe mẽ, chiếc xe này chỉ là phương tiện dùng thay đi bộ, nhưng trong mắt Chu Tường, một đứa trẻ như Yến Minh Tu lái Lexus trên dưới một trăm vạn đã là rất khác thường.

Yến Minh Tu thuận miệng nói, “Là của ba tôi.”

Chu Tường “Ồ” một tiếng, “Thế tôi đi theo cậu, đi thôi, đói bụng quá rồi.”

Giờ này lái xe rất thoải mái, chưa đến nửa tiếng đã tới nhà hàng Nhật Bản. Gần mười hai giờ đêm, không còn nhiều khách đến dùng bữa, hai người vào một phòng riêng ngồi nệm tatami, Chu Tường tiện tay lật menu, bụng lo ngay ngáy.

Chỗ này quá chật chội, mười cái vây cá mà tính hơn một ngàn?

Lần trước Yến Minh Tu đã mời hắn ăn cơm, hôm nay còn chờ hắn lâu như vậy, đúng lý hợp tình thì hắn nên trả tiền bữa này, nhưng bữa này tốn bao nhiêu đây...

Chu Tường âm thầm thở dài, nhưng rất nhanh đã nghĩ thoáng lên. Tiền chỉ là vật ngoài thân, cứ làm sao cho thoải mái là được.

Yến Minh Tu gọi bảy – tám món, Chu Tường ngay cả giá cũng không muốn nhìn, sợ làm hỏng mắt tâm trạng thưởng thức mỹ vị.

Sau khi các món đã được bày lên, nhân viên phục vụ ra ngoài đóng cửa lại, trong gian phòng trang nhã chỉ còn hai người bọn họ.

Chu Tường rót rượu cho Yến Minh Tu, cười nói, “Minh Tu, hôm nay bắt cậu chờ lâu quá, ngại thật, tôi thấy cậu ngồi đến phát buồn ngủ.”

“Không sao, tôi cũng không có gì làm.”

“Cậu bảo cậu đang gây dựng sự nghiệp phải không? Đạo này cậu bận gì thế?”

“Tôi đang điều vốn.” Yến Minh Tu hình như không thích nói chuyện công việc với hắn, “Ném thử Ngưu Bàng ti này đi, bổ thận.”

Chu Tường cười hì hì, “Thận của anh Tường tốt lắm, anh nhìn sức bền của cứng, cứng mới cần bồi bổ.” Hắn ám chỉ chuyện ở WC hồi chiều.

Yến Minh Tu lườm hắn một cái, cái lườm rất mờ ám, cũng tình tứ vô biên, lườm đến tim gan Chu Tường run lấy bầy.

“Ăn nhiều một chút, công việc của anh không cố định thời gian, tính chất lại nguy hiểm, rất có hại cho sức khỏe.”

Chu Tường nhấp một ngụm rượu, thấp giọng nói, “Sao đột nhiên quan tâm đến tôi thế.”

Yến Minh Tu hí mắt nhìn hắn, “Anh phải giữ thân thể cho tốt, bởi vì tôi thích ở bên anh.”

Chu Tường chỉ cảm thấy mặt nóng phừng phừng, trái tim đập loạn, chưa kịp suy nghĩ đã buột miệng thốt lên, “Hay cậu đến sống với tôi đi.”

Lời vừa nói hết, cả hai cùng ngẩn ngơ.

Yến Minh Tu trầm ngâm dùng đũa khuấy tương mù-tạt, Chu Tường cũng cúi đầu, âm thầm hối hận hành vi thiếu suy nghĩ của mình.

Chắc chắn Yến Minh Tu đang sợ phát khiếp, vừa mới biết nhau được hai tuần, hắn đã muốn sống chung với người ta.

Kỳ thật trong lòng Chu Tường cũng không nghĩ vậy, hắn tuyệt đối sẽ không sống chung với một người hắn không hiểu rõ. Cho dù thân thể hắn và đối phương có hòa hợp bao nhiêu, thì chuyện sống chung vẫn cần phải thận trọng cân nhắc, vạn nhất tính cách hai người không hợp, đến lúc ấy trở mặt cũng quá khó coi, hắn đã ngần này tuổi, sao còn ăn nói lung tung như thế, hắn bị cái gì vậy chứ?!

Chu Tường thật muốn đập cho mình vài cái.

Cũng may Yến Minh Tu không tỏ thái độ gì, chỉ dùng trầm ngâm thay cho lời từ chối.

Chu Tường nhẹ nhõm thở ra, nhưng đồng thời trong lòng lại ỉn ỉn thất vọng. Hắn phát giác bản thân càng lúc càng không bình thường, chỉ cần là chuyện liên quan tới Yến Minh Tu, hắn xử sự luôn luôn thiếu lý trí.

Đáy lòng hắn rung lên mãnh liệt, Yến Minh Tu có sức ảnh hưởng lớn đến hắn như vậy, hắn sẽ không thật lòng thích y chứ?

Chu Tường đã qua cái thời phấn đấu hết mình vì tình yêu, một kẻ đầu ba như hắn, đem lòng yêu thương Yến Minh Tu hai mươi tuổi chưa trải sự đời, tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Chu Tường hạ mắt, cố

gắng che giấu cảm xúc. Nếu bây giờ cho hắn lựa chọn, hắn chẳng thà tiếp tục làm bạn giường của Yến Minh Tu, còn hơn phải rơi vào bi lụy cảm tình.

Tuy nhiên nhìn những gì trước mắt, hắn có thể thấy tất cả rồi rầm đều chỉ xuất phát từ bên phía hắn. Yến Minh Tu chuyển hướng đề tài, gấp cho hắn một miếng sushi trứng cá, “Ăn đi, chỗ này làm ăn tử tế, đồ rất tươi.”

“Ừ, tươi.” Chu Tường rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường, “Hương vị không tồi.”

Tựa như chưa hề có chuyện phát sinh, hai người tiếp tục ăn uống và trò chuyện.

Đúng lúc đó, điện thoại của Yến Minh Tu bất chợt vang lên.

Y thấy là Ông Vũ Đông gọi tới, lập tức nghe máy, “Alo?”

“A, Minh Tu hả?” Giọng điệu Ông Vũ Đông hình như đã say khướt.

“Anh sao thế? Uống rượu à?”

“À, ừ, em đến đây, anh mời em dùng bữa.”

“Anh đang ở đâu? Em tới đón anh.”

“Anh ở... Không biết...”

Bên cạnh có người đón lấy điện thoại, “Alo, xin chào, mời ngài đến đón ngài Ông, ngài ấy đang ở Đường Hội, uống nhiều quá.”

“Tôi đến ngay bây giờ, phiền anh để ý anh ấy.” Yến Minh Tu lập tức đứng dậy.

Giọng Ông Vũ Đông đã lè nhè nghe không ra nguyên bản, Chu Tường chỉ biết có người uống rượu nhưng không rõ là ai, hắn hỏi, “Bạn cậu uống rượu à?”

“Ừ.” Yến Minh Tu đáp, “Anh chờ một chút, tôi đưa anh ấy về nhà rồi quay lại.” Nói xong, y vội vàng xỏ giày rồi xông ra ngoài.

Chu Tường đang định bảo không cần, hắn tự về được, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Yến Minh Tu đã chẳng thấy đâu. Không biết người bên kia là ai, có thể khiến cho Yến Minh Tu lòng như lửa đốt, Chu Tường nhìn bàn ăn bày biện hoa mỹ, bất giác cảm thấy mất hết khẩu vị.

Hắn phân vân không biết nên trả tiền rồi về nhà, hay nên ngồi chờ ở đây như Yến Minh Tu căn dặn?

Cuối cùng hắn quyết định tiếp tục ăn cơm, đợi lát nữa Yến Minh Tu đưa bạn về xong, có thể sẽ quay lại thật.

Chờ hai tiếng đồng hồ, tới khi thật sự không chờ nổi nữa, hắn mới thử gọi điện cho Yến Minh Tu, có kết nối, nhưng Yến Minh Tu gác máy ngay.

Yến Minh Tu chính là người như thế, một giây trước vẫn còn gấp đồ ăn cho hắn, quan tâm thân thể hắn, một giây sau đã có thể vô tình ngắt điện thoại của hắn, kiểu cư xử mưa nắng thất thường như vậy, cho dù Chu Tường có tốt tính thế nào, cuối cùng vẫn không chịu nổi.

Hắn khe khẽ thở dài, gọi nhân viên đến tính tiền.

Bữa ăn này mất hơn ba ngàn, nhiều hơn cả một tháng tiền cơm của hắn, nhưng hắn không phàn nàn, hắn vốn không phải người keo kiệt, hơn nữa hắn còn xác định hôm nay mời Yến Minh Tu, chỉ có điều bữa ăn này thật sự không thoải mái, Yến Minh Tu mới gấp vài miếng đã bỏ đi, thậm chí đi còn chẳng thèm về.

Tuy nghĩ vậy có phần thiếu chín chắn, nhưng Chu Tường cảm thấy mình như bị lừa dối, hắn mang theo tâm trạng ảm đạm về nhà.

END16.

~Ngư bồng là cây này:

Còn Ngư bồng ti là món này:

Đừng hỏi mình, vào quán Nhật mình chỉ ăn cơm nắm, thậm mình khỏe lắm.

()

17. Chương 17

Chu Tường tắm rửa xong, lên giường nằm, liếc mắt nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ sáng.

Thực ra hắn rất mệt, nhưng lại ngủ không yên, tâm trạng hắn vẫn còn ảm ảm, trong đầu cứ lặp đi lặp lại hơn mười tiếng đồng hồ cùng trải qua với Yến Minh Tu.

Hắn đang lo cho bản thân, dù Yến Minh Tu có hấp dẫn thế nào, hắn cũng không thể giống lũ thanh niên miệng còn hôi sữa đâm đầu vào tình yêu. Lý trí phân tích, tuy nằm mơ hắn cũng muốn có một mối tình lâu dài, có một người tâm đầu hợp ý để cùng chung sống, nhưng Yến Minh Tu hiển nhiên không phải người đó. Yến Minh Tu rất chối lợi, rất trẻ tuổi, hắn cũng biết y không nằm trong tầm với của hắn.

Hắn không nên để tâm tới Yến Minh Tu như vậy, quá nguy hiểm...

Chu Tường nhắm mắt lại, cố gắng ép mình phải ngủ.

Đang mơ màng, chuông cửa thành linh vang lên. Chu Tường hoảng sợ, hắn mở mắt nhìn đồng hồ, gần năm giờ sáng, ai có thể ấn chuông lúc này?

Chẳng lẽ là...

Chu Tường nhảy xuống giường, chạy đến nhìn qua mắt mèo, hắn mở cửa, nồng nặc mùi rượu đứng bên ngoài là Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu ngày thường kiêu căng lãnh đạm, đây là lần đầu tiên Chu Tường nhìn thấy bộ dạng say bí tỉ của y.

Yến Minh Tu thấy hắn mở cửa, lập tức bổ nhào lên người hắn, miệng lẩm nhẩm mấy lời đứt quãng, “Mẹ kiếp, tôi là cái chó gì...”

Chu Tường không nghe rõ, “Sao cơ? Cậu nói gì?”

Yến Minh Tu vừa cao vừa nặng, Chu Tường đỡ y, suýt thì không đứng vững, hắn vất vả vỗ về Yến Minh Tu, vừa dìu vừa kéo y vào phòng ngủ, cũng may nhà hắn nhỏ, không cần đi quá xa.

Yến Minh Tu vẫn lảm bảm mấy lời Chu Tường nghe không hiểu, Chu Tường bật đèn, nhìn bộ dạng nhếch nhác của y, chẳng biết nên làm thế nào.

Hắn cởi quần áo và giày cho Yến Minh Tu, lấy khăn ướt lau mồ hôi cho y, sau đó rót cho y cốc nước, giúp y uống giải rượu.

Yến Minh Tu mở mắt, ngơ ngác nhìn hắn, hoặc cũng có thể đang nhìn xuyên qua hắn để nghĩ về người kia.

“Minh Tu? Cậu tỉnh chưa? Khó chịu chỗ nào à?” Nói đứt lời Chu Tường mới cảm thấy mình vô nghĩa, người say thì làm gì có chỗ nào dễ chịu?

“Cậu bảo đi đón bạn cơ mà? Sao cũng say luôn rồi? Bạn cậu về nhà kiêu gì? Sao cậu đến được đây? Mẹ kiếp, đừng có bảo cậu uống rượu lái xe đấy nhé, giờ phạt nghiêm lắm, cậu dám thật à? Nguy hiểm quá!”

Ánh mắt Yến Minh Tu dần tìm về tiêu cự, y khàn khàn nói, “Là anh à.”

Lúc này đến phiên Chu Tường ngẩn cả người, chỉ đành bất đắc dĩ bảo, “Cậu uống nhiều quá.”

Yến Minh Tu lấy tay che mắt, ánh đèn quá chói.

Y thật lòng thật dạ tốt với Uông Vũ Đông, cả đời này y chưa từng tốt với ai như vậy, nhưng tại sao Uông Vũ Đông lại là anh rể tương lai của y? Hơn nửa đêm y lái xe đến hộp đêm đón Uông Vũ Đông, Uông Vũ Đông lại la hét muốn tìm vợ yêu, cuối cùng chị hai của y cũng đến, hai người cùng nhau về nhà.

Uông Vũ Đông là cái quái gì? Không quyền không thế, nếu anh ta không phải người yêu của chị gái y, y đã sớm dùng thủ đoạn để chiếm lấy anh ta, nhưng trên đời này quả thật có vài thứ, dù y có là Yến Minh Tu cũng không thể nào đoạt được.

Tốt với anh ta bao nhiêu cũng là uống phí.

Yến Minh Tu trở mình, ngửi thấy mùi bột giặt bình dân trên ga trải giường, bất thành linh cực kỳ hoảng hốt.

Tại sao y lại ở đây? Y có bao nhiêu chuyện để làm, tại sao y phải lãng phí thời gian vào một gã đàn ông chỉ có tấm lưng tương tự với Uông Vũ Đông? Đến tận cùng thì y đang làm cái gì?

Một bàn tay lạnh lạnh áp lên trán y, tựa như cơn gió mát, giảm bớt khô nóng và phiền muộn cho y, âm thanh mềm nhẹ đầy từ tính của Chu Tường lướt qua tai y, “Tôi tắt đèn nhé, cậu ngủ đi.” Giọng nói ấy tràn ngập hương vị nam tính rất êm tai, khiến người nghe an tâm đến kỳ lạ.

Yến Minh Tu hé mắt, quả nhiên đèn đã tắt, Chu Tường nằm xuống bên cạnh y.

Yến Minh Tu mở to mắt, nhịn không được xoay người ôm lấy eo hắn, vùi mặt vào ngực hắn.

Tuy Yến Minh Tu không nói gì, nhưng Chu Tường biết y đang sa sút tinh thần, hắn vỗ về tấm lưng y, khe khẽ cười nói, “Ngoan, ngủ đi, ngủ dậy là hết khó chịu.”

Đây là lần đầu tiên hai người chỉ ôm nhau ngủ mà không làm gì.

Yến Minh Tu không ngờ vòng tay của Chu Tường lại ấm áp đến thế, bàn tay rất dịu dàng, giọng nói rất dễ nghe. Người đàn ông này, hình như còn có rất nhiều điều đáng để y khám phá.

Ôm hắn, Yến Minh Tu cảm thấy an tâm.

Cuối cùng y cũng thả lỏng, chậm chậm nhắm mắt lại.

Yến Minh Tu bị mùi thơm đánh thức, bụng đói sôi ùng ục, mặc dù mí mắt vừa sưng vừa nặng, nhưng y vẫn vật lộn ngồi dậy.

Y đang ở nhà Chu Tường, căn phòng này y rất quen thuộc.

Y mặc quần áo của Chu Tường vào, đẩy cửa ra, thấy Chu Tường đeo tạp dề đang tắt bếp trong nhà bếp, miệng còn khẽ ngâm nga một khúc nhạc dân gian.

Yến Minh Tu dựa vào tường nhìn hắn thật lâu, dần dần làm quen với hình ảnh này. Không thể không thừa nhận, y thích cảm giác được ở bên Chu Tường, nói thế nào nhỉ, cực kỳ dễ chịu.

Chu Tường chín chắn, còn có công việc của riêng mình, hắn sẽ không quấy rầy y, Chu Tường rộng lượng, dù y ăn nói khó nghe, hắn cũng không để bụng, Chu Tường luôn tươi cười, dù tâm trạng y cực kỳ kém cũng không thể nổi giận với hắn, hơn nữa, làm tình với hắn tuyệt vô cùng, Chu Tường là một bạn giường gần như không có khuyết điểm. Một người như vậy, tựa như chính là tất cả những gì y cần.

Mà điều quan trọng nhất, khi ở bên Chu Tường, mặc dù chỉ là tự dối gạt mình, nhưng y có thể phần nào quên đi nỗi ám ảnh với Uông Vũ Đông.

Y bước tới, gõ gõ lên tấm vách thủy tinh.

Chu Tường quay lại, tươi cười rạng rỡ với y, “Dậy rồi hả, vẫn còn sớm, tôi cứ tưởng cậu phải ngủ đến ba bốn giờ chiều.”

“Tôi đói.”

“Vừa đúng lúc, sắp xong rồi.”

Yến Minh Tu ngồi xuống bàn ăn, chống cằm nhìn bóng dáng Chu Tường đảo qua đảo lại. Ngay cả khi ở nhà mình, y cũng chưa từng cảm nhận được không khí gia đình ngào ngạt như vậy, chẳng lẽ bởi vì phòng bếp và phòng ăn nhà y cách nhau quá xa?

Hay là có lẽ vì không phải cùng một người nấu cơm?

Chu Tường bưng bữa sáng thịnh soạn lên.

Yến Minh Tu nhìn thoáng qua, “Làm nhiều thế?”

“Cậu nhìn xem mấy giờ rồi, bữa sáng kết hợp bữa trưa đó. Hôm qua cậu uống nhiều quá nên hôm nay tôi bồi bổ cho cậu đây.” Chu Tường lấy cả sushi hôm qua đóng gói mang về đặt trên bàn, “Vẫn còn tươi lắm, cậu không ăn phí quá.”

Yến Minh Tu nhớ lại hôm qua bỏ rơi Chu Tường, đáy lòng có cảm giác hơi là lạ, “Ngại quá, hôm qua tôi không quay lại được, anh đợi lâu không?”

“Không sao, tôi ăn xong cũng về luôn.” Chu Tường không để bụng, “Cháo hơi nóng đấy, thổi đi đã rồi ăn.”

Yến Minh Tu uống một ngụm nước ấm, sau đó thẳng thắn nói, “Đưa cho tôi một chìa khóa nhà đi.”

Chu Tường ngơ ngác nhìn y.

Yến Minh Tu nhíu mày, “Chuyện mới nói hôm qua, anh chưa quên chứ?”

Khuôn mặt Chu Tường đỏ bừng lên vì phần khích, “Cậu, cậu muốn... Cậu muốn dọn tới đây thật?”

“Ừ.” Yến Minh Tu gật đầu, nhìn về mừng rỡ không thể che giấu của Chu Tường, chẳng biết tại sao trong lòng y cũng ấm áp dễ chịu, “Ngoại trừ thỉnh thoảng phải về nhà.”

Chu Tường cảm thấy khoảng thời gian này quá dài rồi. Hắn mời người tình một đêm mới quen biết hai tuần về sống chung, và đối phương đồng ý.

Lý trí nói với hắn, như thế này không ổn, hắn hiểu người kia được bao nhiêu? Ngộ nhỡ không hợp nhau thì sao? Nhưng mẹ kiếp, lúc này hắn chỉ muốn ôm hôn Yến Minh Tu, hắn phần chần chờ, bao nhiêu năm rồi, cuối cùng thì căn hộ này cũng sắp có người thứ hai, hơn nữa còn là người mà hắn mê đắm.

Chu Tường sung sướng lao qua bàn ăn, quả quyết hôn y một miếng, “Cực cưng ơi, nhiệt liệt hoan nghênh.”

Yến Minh Tu nắm lấy cằm hắn, thấp giọng nói, “Nói cho rõ trước đã, anh phải đồng ý với tôi hai việc.”

“Cậu nói đi.”

“Thứ nhất, lúc ở cùng tôi, không được dây dưa với đàn ông khác. Thứ hai, không được can thiệp vào cuộc sống của đối phương.”

Chu Tường vỗ vỗ hai má y, mỉm cười, “Nhất trí.”

Đón thêm một người tới ở nhà mình hóa ra cũng không khó khăn như Chu Tường vẫn tưởng, có lẽ bởi vì Yến Minh Tu chưa từng che giấu khuyết điểm, Chu Tường đã sớm làm quen với tính cách của y, lâu dần thành am hiểu, vậy nên hai người sống chung coi như hòa hợp.

Yến Minh Tu mang đến một ít đồ dùng sinh hoạt và máy tính. Chu Tường nghe nói y muốn gây dựng sự nghiệp, bèn dọn dẹp lại phòng cho khách, đặt bàn làm việc vào đó, phòng cho khách này hồi xưa là phòng của hắn, giờ thành phòng làm việc là vừa đẹp.

Buổi chiều đầu tiên Yến Minh Tu chuyển đến, Chu Tường mở chai Lafite báu vật ra chúc mừng, chai rượu này là do một nhà chế tác tặng riêng cho hắn đã lâu, hắn vẫn tiếc của không dám uống, nhưng ngày hôm nay có ý nghĩa rất trọng đại đối với hắn, bởi vì hắn đón một người khác vào cuộc sống của mình, đón người đó vào nhà của hắn. Bất kể bọn họ có thể đi được bao xa, ít nhất người nọ vẫn sẽ làm bạn với hắn trong một khoảng thời gian, hắn sẽ không còn cô đơn nữa.

Đêm hôm đó, bọn họ điên cuồng làm tình, dùng tất cả những phương thức trần trụi nhất, trắng trợn nhất, để trút hết tất cả những khao khát sâu thẳm nhất, khó che giấu nhất vào đối phương.

Những ngày chung sống của họ chính thức bắt đầu.

Trước mắt, cả hai đều coi như làm nghề tự do. Công việc của Chu Tường thuộc loại làm một lần – nghỉ mấy tháng, lúc rảnh rỗi thường tụ tập bạn bè, uống rượu xem bóng đá, nhưng hiện giờ có Yến Minh Tu, số lần hắn về nhà tăng lên rõ rệt. Yến Minh Tu thì đang khảo sát một hạng mục, thường xuyên phải ra ngoài, nhưng hầu như mỗi lần y về nhà, Chu Tường đều đã chuẩn bị sẵn đồ ăn để trong tủ lạnh, để bất kể khi nào y về cũng sẽ có cái ăn.

Bọn họ sống chung cực kỳ hài hòa, không để tâm đến công việc và bằng hữu của nhau, đến tận bây giờ Chu Tường vẫn không biết Yến Minh Tu làm gì, chỉ biết là chất lượng cuộc sống của y rất tốt. Hắn không hỏi, bởi vì hắn đã rất vừa lòng với hiện tại rồi.

Một hôm, Chu Tường có điện thoại, hắn ngẩn người nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, không ngờ đã hơn một năm trôi qua mà Lan Khê Nhung vẫn còn liên hệ với hắn.

Tâm tình phức tạp, hắn nhận cuộc gọi, đầu bên kia truyền tới một giọng nam rất êm tai, nhưng rõ ràng còn mang theo cả vài phần lúng túng, “Anh Tường, em về rồi.”

Chu Tường cười đáp, “Ồ, cậu vẫn dùng số này à, lâu quá không gặp.”

“Vâng, em vẫn dùng...”

Hai người cùng giọng gao.

Chu Tường khách sáo nói, “Anh thấy tin tức về cậu trên TV, bộ phim mới rất thành công, bao giờ chiếu anh nhất định sẽ đi xem ủng hộ, để hôm nào anh Tường mời cậu ăn cơm.”

Ai nghe cũng hiểu những lời này chỉ là nói cho có lệ, nhưng Lan Khê Nhung không thuận theo đó mà gác máy, ngược lại còn thoáng trầm ngâm, “Anh Tường, hôm nay anh rảnh không, chúng ta gặp nhau nhé.”

“Không được rồi, hôm nay anh có việc, để khi khác, cậu vừa về chắc cũng mệt, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Anh Tường.” Lan Khê Nhung ngắt lời hắn, “Anh giận em à?”

“Đâu có, đừng nghĩ nhiều, anh có việc phải làm thật. Bây giờ cậu đã là sao rồi, không thể tùy tiện hẹn gặp người khác nữa, anh cũng chỉ nghĩ cho cậu thôi.”

Lan Khê Nhung hít một hơi thật sâu, “Anh Tường, em muốn gặp anh, ngay bây giờ.”

Chu Tường ngừng một chút, bất đắc dĩ nói, “Khê Nhung, chúng ta có gặp cũng chỉ thêm khó xử, đã vậy thì gặp làm gì? Anh là đồng tính, còn cậu thì không, khi ấy chúng ta chỉ đơn giản như thế, chẳng ai đúng, chẳng ai sai. Giờ cậu đã sáng rực một khoảng trời, anh Tường chúc mừng cậu, thế thôi.”

“Anh Tường.” Trước khi hắn dập máy, Lan Khê Nhung đã hấp tấp hạ giọng, “Em muốn xin lỗi anh, trước đây là em không hiểu chuyện.”

Chu Tường “Ừ” một tiếng, điềm đạm nói, “Anh không trách cậu, giờ anh đang bận, nói chuyện sau nhé.” Dứt lời, hắn dập máy không chút do dự.

Ném điện thoại lên sofa, Chu Tường thở dài một tiếng.

Lan Khê Nhung hiện đang là cây tiền lớn nhất của công ty hắn. Lúc mới vào nghề, quan hệ giữa y và Chu Tường rất khăng khít, khi đó Chu Tường là đàn anh của y, vì ấn tượng tốt với đứa nhỏ vừa trong sáng vừa tài hoa này, hắn thường hay giúp đỡ y. Chu Tường là đồng tính, tất nhiên khó tránh khỏi động lòng trước một thanh niên ưu tú, nhưng hắn chưa bao giờ có ý nghĩ dựa vào quyền lợi trong tay để hiếp bức người khác, hắn chỉ muốn giúp đỡ y, thẳng thắn vô tư giải bày thiện cảm đối với y, nhưng Lan Khê Nhung lại hiểu lầm, còn tỏ vẻ bị sỉ nhục khi Chu Tường nghĩ ý muốn giúp mình, thậm chí công khai châm chọc Chu Tường, khiến Chu Tường xấu hổ mãi không thôi.

Cách làm của Lan Khê Nhung rất thiếu chín chắn, nhưng Chu Tường không trách y, hai người chỉ dần dần xa cách.

Sau đó Lan Khê Nhung được góp mặt trong một bộ phim bom tấn của Hollywood, tương lai rộng mở, Chu Tường cũng mất liên lạc với y, gần như đã hoàn toàn quên mất chuyện về y.

Không ngờ Lan Khê Nhung lại gọi điện cho hắn. Chu Tường vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn tự hào vì Lan Khê Nhung đạt được thành tựu. Qua cuộc nói chuyện hôm nay, hắn cảm nhận được Lan Khê Nhung đã trưởng thành hơn nhiều, điều này khiến hắn thực sự vui mừng, tuy nhiên vì quá khứ không mấy hay ho của cả hai, Chu Tường quả thật không muốn tiếp xúc lại với y.

Đáng tiếc hai người lại cùng một công ty, có muốn tránh mặt cũng không được.

Sau hôm đó, Thái Uy gọi điện cho hắn, nói công ty tổ chức tiệc chào mừng Lan Khê Nhung, bảo hắn phải đến góp mặt.

Lúc ấy Yến Minh Tu cũng ở bên cạnh, Chu Tường không chút do dự từ chối, “Anh Uy, nhà em có việc.”

Thái Uy hỏi ngược lại, “Nhà chú mày thì có việc gì?”

Chu Tường cười đáp, “Ước hẹn với giai nhân.”

“Xéo.” Thái Uy không khách sáo nói, “Khê Nhung nhấn mạnh rồi, nhất định chú mày phải đến, nó nói trước kia là nó không hiểu chuyện, chú mày giúp đỡ nó nhiều, không có chú mày sẽ không có nó ngày hôm nay, nó muốn xin lỗi và cảm ơn chú mày.”

“Ôi trời, làm gì mà long trọng thế. Chân đóng thế nho nhỏ như em thì giúp cậu ta được cái gì, công lao giúp cậu ta phát có chia đều cũng chẳng đến lượt em. Anh Uy, coi như em xin anh, chuyện gì em cũng không gạt anh, anh cũng biết bọn em khó xử thế nào mà, em không đến đâu, ngoan, mọi người cứ tự chơi đi.”

“Không được, tối nay sếp cũng đến, chú mày cũng biết sếp đánh giá nó cao thế nào rồi đấy, chú mày mà không đến chẳng phải là không nể mặt sếp à?”

Chu Tường bắt đầu dĩ đầu hàng, “Rồi rồi rồi, biết rồi, haizz...”

Hắn cúp điện thoại, Yến Minh Tu nhìn hắn một cái, “Sao thế, gặp ai thế, sao miễn cưỡng vậy?”

“Hồi trước có một đàn em, giờ phát rồi, nhưng lúc đó bọn tôi hơi khó nói, tôi không muốn đi.” Chu Tường cam chịu đi thay quần áo, “Bắt bí nhân viên, ài, cậu hâm lại đồ ăn buổi trưa nhé, tối nay tôi không về được.”

Yến Minh Tu nhìn Chu Tường nhăn nhó mặt mày, trong lòng không thoải mái, “Nếu không muốn đi thì đừng đi, công việc của anh có cái gì đâu, cứ để tôi nuôi anh.”

Chu Tường cười sờ sờ mặt y, “Cục cưng ơi, lời cưng nói làm anh xao xuyến quá.” Nhưng hắn tất nhiên sẽ không cho là thật, hắn hôn Yến Minh Tu một miếng, cầm ví tiền, điện thoại và chìa khóa, rời nhà.

END17.

18. Chương 18

Lão tổng công ty bọn họ bao trọn hội trường một khách sạn lớn để tổ chức tiệc mừng Lan Khê Nhung. Thực ra Lan Khê Nhung cũng từng về nước hai lần, nghe đâu là để chuẩn bị ra đĩa nhạc, nhưng bộ phim điện ảnh kia phải quay hơn một năm mới hoàn thành, mà sau khi hoàn thành, địa vị của y ở trong nước đã khác hẳn.

Hôm nay hầu hết người trong công ty đều có mặt, công ty bọn họ quy mô không lớn, chỉ khoảng bảy tám chục nhân viên, nhưng hiệu suất và lợi nhuận rất cao. Ông chủ tai to mặt lớn, làm ăn trải rộng, tính cách hơi kì dị nhưng bản chất rất tốt, phúc lợi cho nhân viên không tệ, vô luận là Chu Tường hay bất kỳ ai khác cũng đều rất thoải mái khi làm việc ở đây.

Chu Tường bước vào khách sạn, nhìn thấy đầu tiên là Thái Uy đang đón khách dưới sảnh, hắn bèn đến chào hỏi.

Thái Uy bận rộn không đếm xỉa tới hắn, “Tự lên đi, tầng hai ấy.”

Không ít nhân vật có máu mặt trong giới giải trí cũng đến dự tiệc, quả là rất hoành tráng, hôm nay ít nhất cũng phải có hơn ba trăm người, chưa tính các phóng viên. Vương tổng rõ ràng đang muốn tạo thế cho Lan Khê Nhung.

Chu Tường tuy chỉ là một cascadeur nho nhỏ, nhưng nhiều người biết hắn, hắn cũng biết không ít, hơn nữa hắn tốt tính, cư xử khéo léo, dọc đường bị người quen đến chào hỏi, đáp lễ không xuể.

Lên tầng hai, rốt cuộc hắn cũng thấy Lan Khê Nhung và Vương tổng bị vây kín giữa đại sảnh.

Bên ngoài Lan Khê Nhung vẫn hệt như trên TV, cao lớn khôi ngô, gương mặt như ngọc, cười lên có hai lúm đồng tiền cực kỳ đáng yêu, phong thái thanh thoát nhưng mạnh mẽ đan xen giữa đàn ông và thiếu niên, khiến cho người khác thiện cảm vô cùng.

Chu Tường nhìn Lan Khê Nhung bây giờ sự nghiệp viên mãn, hoàn toàn khác hẳn thiếu niên vừa tốt nghiệp học viện điện ảnh, tương lai mờ mịt, thường mang nỗi luyến tiếc đến nhà hắn cùng ăn cơm ngày nào.

Hắn thông thả tiến lại.

Lan Khê Nhung và Vương tổng cũng nhìn thấy hắn, ánh mắt Lan Khê Nhung đột ngột sáng lên, nhìn chăm chăm Chu Tường không rời, vẻ mặt còn hơi kích động.

Chu Tường thoải mái chào hỏi, “Khê Nhung, anh Tường chúc mừng cậu chiến thắng trở về.” Sau đó quay sang cười với Vương tổng, “Vương tổng về rồi hả.” Nói xong liền tự giác ra đón khách cùng Vương tổng, không dành thời gian cho Lan Khê Nhung nữa.

Ánh mắt Lan Khê Nhung thoáng hiện vẻ thất vọng, nhưng xung quanh vẫn còn rất nhiều người đang nói chuyện với y, nên y chỉ đành thỉnh thoảng lén nhìn sang Chu Tường.

Chu Tường thấp giọng nói với Vương tổng trước khi đi vẫn còn béo trắng, “Vương tổng, ngài hơi nặng nề rồi.”

Vương tổng hừ hừ hai tiếng, “Sao nào?”

Chu Tường nháy mắt, “Ngài đến Tây Tạng ăn chay niệm phật, ba tháng không dính đồ mặn, về đến nơi có phải nhìn ai cũng ngon mắt không?”

Vương tổng lườm hắn, “Chú mày trông ngon quá lạ, hay là ngẫm* nhỉ?” (*Quy tắc ngẫm – Đại khái là đi lên bằng thân xác)

Chu Tường cười nói, “Xin mời, cậu còn không được nha.”

Vương tổng trợn trắng mắt liếc hắn, “Chỉ bê non mới được thôi nhé, lại đây tôi hỏi ít chuyện.”

Hai người ghé vào một bên, Vương tổng hỏi, “Nghe nói Vương đạo diễn không ưng Uông Vũ Đông lắm, cậu ở trường quay có biết tại sao không?”

“Không hợp nhau ấy mà. Vương đạo diễn dễ cáu, Uông Vũ Đông cũng không chịu nhịn, qua lại thường xuyên thì mâu thuẫn thôi.”

Vương tổng nhíu mày, “Bộ phim lần này tôi đầu tư không ít đâu, đừng có rắc rối gì là được, hôm nào tôi phải nói chuyện riêng với Tiểu Uông vậy.”

“Ngài nói thì anh ấy phải nghe chứ.”

Vương tổng ngượng ngùng đáp, “Chưa chắc, Tiểu Uông giờ có phải như ngày xưa nữa đâu.”

“Là sao cơ?”

“Trèo lên cao lắm rồi.”

“Ý là sao ạ? Trèo lên đâu?”

Vương tổng ngó quanh, đột nhiên trừng mắt lườm hắn một cái, “Nhóc con sao tọc mạch thế?”

Chu Tường oan ức, “Không phải ngài khơi mào à?”

Hai người đang định nói tiếp, sau lưng Chu Tường lại vang lên tiếng gọi của Lan Khê Nhung.

“Anh Tường.”

Chu Tường quay lại, Lan Khê Nhung đã thoát được vòng vây, giờ đang lảng lạng nhìn hắn. Chu Tường biết có tránh cũng không thoát, chỉ đành gãi đầu bảo, “Ra ban công nói chuyện?”

Hai người ra ban công, khép cửa lại. Bên ngoài hơi lạnh, Chu Tường châm một điếu thuốc, cười cười, “Khê Nhung, nhìn cậu bây giờ, anh rất hạnh diện.”

Đôi mắt xinh đẹp của Lan Khê Nhung vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, y nhẹ giọng nói, “Anh Tường, em thật lòng xin lỗi anh, lúc đó em thiếu hiểu biết.”

“Thôi quên đi, chuyện qua rồi, đừng nhắc lại nữa.”

Lan Khê Nhung cúi đầu, rầu rĩ nói, “Lúc ấy em cũng không rõ mình bị sao nữa... Em cứ tưởng anh tốt với em, giúp đỡ em, xem em là bạn, nhưng không ngờ anh lại có ý nghĩ khác, em cảm thấy bị sỉ nhục. Thực ra, mặc kệ anh muốn gì, anh cũng đã giúp đỡ em rất nhiều, thế mà em lại...”

Chu Tường hít một hơi thuốc, thản nhiên đáp, “Đúng thật anh xem cậu là bạn, nói đúng hơn là làm em trai. Nhưng cậu cũng biết rồi đấy, anh là gay, anh cũng như đàn ông bình thường nhìn thấy gái đẹp thôi, hướng gì ngày nào cậu cũng lượn lờ trước mặt anh. Khi đó anh chỉ muốn hỏi cậu thẳng hay cong, nếu cậu không thích, tất nhiên anh sẽ không quần lấy cậu, chúng ta vẫn sẽ làm bạn... Mà thôi bỏ đi, chuyện trước kia đừng nhắc lại nữa, anh cũng sai, dọa cậu sợ.”

Lan Khê Nhung ngẩng đầu, xúc động nói, “Anh Tường, em xin lỗi anh, tất cả là lỗi của em, em biết anh là gay, nhưng em vẫn thích anh tốt với em, cuối cùng lại khiến anh hiểu lầm. Em cư xử như vậy mà anh vẫn rộng lượng, không chấp nhặt với em, em... Anh tha lỗi cho em được không?”

Chu Tường nhớ lại chuyện cũ, thật lòng quá ngán ngẩm.

Khi đó, vào thời điểm cả hai cùng chẳng vui vẻ gì, hắn cực kỳ muốn chạy đến hỏi Lan Khê Nhung, mày bảo mày không gay, thế sao ngày nào mày cũng mò đến nhà tao? Hở ra cái là bám dính lấy tao, tao tỏ thái độ thì đm mày lại làm trò uất ức, có cái thể loại cư xử như mày à?

Tuy nhiên, mặc dù Lan Khê Nhung hiểu lầm hắn, hắn cũng không nổi giận với y, hắn nghĩ y còn nhỏ tuổi, còn chưa trưởng thành. Chu Tường khuyên giải chính mình, sau đó nhấn nhĩn, dù sao hắn cũng thật lòng thích thẳng bé này, tất nhiên không muốn trở mặt với nó, cùng lắm thì tránh xa nó ra là được.

Nay Lan Khê Nhung đã có thể ngấm lại, còn hối hận xin lỗi hắn, hắn cảm thấy chuyện này kết thúc như vậy là đủ viên mãn.

Vậy nên hắn ôn hòa nói, “Anh Tường không trách cậu, trước đây cũng không trách cậu, đừng nghĩ nhiều làm gì, cùng một công ty, lúc này không gặp thì lúc khác cũng phải gặp, về sau thế nào cứ hay thế đó, đừng tự ôm thêm gánh nặng làm gì, nhé?”

Đôi mắt Lan Khê Nhung hoe hoe đỏ, y sải bước nhào đến, mạnh mẽ ôm chầm lấy Chu Tường, nghẹn ngào thốt lên, “Anh Tường, hơn một năm qua em nhớ anh lắm.”

Giờ lại làm sao nữa đây?

Chu Tường ngẩn cả người.

“Lúc mới tới Mỹ, đến nói em còn chẳng sôi, đâu đâu cũng lạ lẫm, hết như lúc mới đến Bắc Kinh, nhưng ở đó không còn ai tốt với em như anh nữa, bao nhiêu lần em muốn gọi cho anh mà không dám. Em càng ngày càng hối hận, em rất muốn quay về tìm anh. Anh Tường, em xin lỗi, chúng ta có thể lại như trước đây không?” Lan Khê Nhung cọ cọ trong lòng hắn như một đứa trẻ, trút ra hết tâm sự của mình, càng nói càng khổ sở.

Chu Tường cũng hơi mềm lòng, hắn thở dài, vỗ vai Lan Khê Nhung, “Anh không giận, đừng khóc nữa.”

Lan Khê Nhung cố nén, nhưng giọng nói đã nghẹn nghệt bất thường, y dụi mắt, cầm tay Chu Tường hỏi, “Anh Tường, chúng ta lại như trước được không? Em lại đến nhà anh ăn lẩu được không?”

Chu Tường nghĩ lại nhà mình bây giờ đang nuôi vật sống, nhưng hẳn đâu thể từ chối một bữa cơm, vậy nên hẳn thoải mái nói, “Không thành vấn đề, lúc nào cũng hoan nghênh.”

Cuối cùng Lan Khê Nhung mới nhoẻn miệng cười.

“Thôi, quay vào đi, khách đến đủ rồi, không thể thiếu nhân vật chính được.”

Hai người quay lại bữa tiệc, chủ trì bắt đầu khoa trương giới thiệu thành tích của Lan Khê Nhung. Lan Khê Nhung bước lên bục, lễ phép cảm ơn một đồng người, mặc dù chỉ toàn lời khách sáo xã giao, nhưng y nói rất khéo léo.

Chu Tường bùi ngùi xúc động, đứa nhỏ còn chưa mọc tóc năm nào đã trưởng thành thật rồi.

Người quen tới bắt chuyện nhiều, tối hôm đó Chu Tường bị chuốc đến say chổng vó, Lan Khê Nhung phải lái xe đưa hẳn về nhà.

Nơi ở của Chu Tường, Lan Khê Nhung không thể quen thuộc hơn được nữa. Những ngày tháng cô độc tại Mỹ, đã không biết bao nhiêu lần y nằm mơ thấy mình xách theo đồ ăn, đi qua khu tập thể nhỏ, gõ cốc cốc lên cánh cửa ầm ập, một người anh hài hước hiền hoà sẽ đón y vào, nghe y kể lể chuyện công việc không như ý, giúp y giải toả mọi khúc mắc buồn phiền.

Dừng xe dưới lầu, Lan Khê Nhung bảo lái xe về trước, để y tự mình đỡ Chu Tường lên nhà, dự định đêm nay sẽ ngủ lại đây.

Y lấy chìa khóa của Chu Tường mở cửa, trong nhà tối om, y quen tay mò mẫm tìm công tắc trên tường, bật đèn lên.

Tiếng bước chân đột nhiên truyền tới, có một người mặc đồ ngủ rộng rãi đi ra. Lan Khê Nhung ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau với Yến Minh Tu, cả hai cùng sững sốt.

Nhìn cách ăn mặc của Yến Minh Tu, rõ ràng là sống tại đây, chẳng lẽ... là bạn trai của Chu Tường? Lan Khê Nhung không thể tiếp nhận chuyện quá đột ngột này, y lớn tiếng hỏi, “Cậu là ai?” Y chỉ mong sao Yến Minh Tu là kẻ trộm vừa đột nhập vào nhà, nhưng y biết, không có kẻ trộm nào mang ngoại hình yêu nghiệt như Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu cũng giận điên, đầu ngón tay run lấy bẫy. Chu Tường say khướt, được một gã đàn ông trẻ tuổi tuần tú ôm trong lòng, thậm chí hai người còn song song về nhà, vào lúc hai giờ sáng!

Chu Tường lên giường với y ngay lần đầu gặp mặt, y cũng biết trước kia Chu Tường nhất định không phải loại giữ gìn, nhưng nếu đã cùng với y, tại sao hẳn còn dám nửa đêm mang đàn ông về nhà?!

Hai người hằm hè nhìn nhau, gương súng sẵn sàng.

Yến Minh Tu lạnh lùng đáp, “Những lời này tôi hỏi mới đúng? Ai cho phép cậu tự tiện vào nhà chúng tôi?” Cổ tình nhấn mạnh hai chữ “Chúng tôi”.

Khuôn mặt tuần tú ửng hồng vì rượu của Lan Khê Nhung ngay lập tức tái nhợt.

Anh Tường có bạn trai... Đúng vậy, tại sao anh Tường không thể có bạn trai? Tại sao anh Tường không thể có, chẳng lẽ là để chờ đợi y?

Lan Khê Nhung cảm thấy chua xót, không thể nói rõ chính mình đang nghĩ ngợi gì, y chỉ biết mình cực kỳ căm ghét gã thanh niên trước mặt này, gã dựa vào cái gì mà đứng ở đây, đây là nơi thuộc về y và anh Tường.

Tính tình Yến Minh Tu vốn đã không tốt, lúc này còn điên tiết chỉ muốn xách chổi ra đuổi Lan Khê Nhung, y thô bạo bước đến, định đón lấy Chu Tường, “Về đi, cút nhanh đi.”

Lan Khê Nhung không chịu buông tay, hai người giằng co một trận, Chu Tường đổ nhào xuống.

Yến Minh Tu lập tức đỡ được hẳn.

Lan Khê Nhung nhìn hai bàn tay trống trải của mình, trong lòng khó chịu gần chết.

Yến Minh Tu lạnh lùng liếc mắt, “Về đi, Chu Tường có chủ rồi, sau này khỏi nhớ nhung nữa.”

Lan Khê Nhung cảm hận trùng trùng nhìn Yến Minh Tu, xoay người đập cửa bỏ về.

Yến Minh Tu nhìn Chu Tường bất tỉnh nhân sự, lửa giận ngùn ngụt trong lòng.

Y không thể chịu được việc Chu Tường có ý với người khác, ánh mắt của Chu Tường chỉ được phép hướng về một mình y.

END18.

19. Chương 19

Đã lâu Chu Tường không uống rượu, hần lờ mờ tỉnh lại định trở mình, nhưng vừa nhúc nhích, cả người đã đổ nhào xuống đất. Hần he hé đôi mắt nhập nhèm, phát hiện mình đang nằm ngoài sofa trong phòng khách, trên người còn được đắp một cái chăn mỏng.

Chu Tường không nhớ mình về nhà kiểu gì, nhưng thôi, an toàn về đến nơi là được.

“Tỉnh rồi?”

Chu Tường giật mình, lắc lắc cái đầu, chỉ thấy Yến Minh Tu đang ngồi trước bàn, lạnh lùng nhìn hần.

Cả người đau ê ẩm, chắc đã nằm ghế cả đêm, khỏi phải nói Chu Tường khó chịu thế nào, “Lưng tôi đau quá, ôi...” Hần bò lại lên sofa, ai oán hỏi, “Cậu để tôi ngủ trên ghế cả đêm à?”

Yến Minh Tu vẫn chưa nguôi giận, hừ lạnh đáp, “Chẳng lẽ cho anh hôi rình lên giường nằm?”

Chu Tường nghĩ thầm, giường của tôi mà, nhưng say xỉn quá thật rất đáng ghét, thôi thế cũng được, đỡ phải giặt ga trải giường.

Hần mơ màng nhắm mắt lại, đầu nặng vô cùng, hần cũng không muốn nhúc nhích.

Yến Minh Tu nện ly nước “choang” một cái lên mặt bàn thủy tinh, cao giọng hỏi, “Không muốn biết hôm qua anh về kiểu gì à?”

“Ồ? Tôi về kiểu gì? Ai đưa tôi về?” Hần nghĩ chắc là Thái Uy.

“Một gã trẻ tuổi rất đẹp trai.” Yến Minh Tu ngồi xuống bên cạnh hần, giọng điệu khó chịu, “Sức hấp dẫn của anh không nhỏ nhỉ, nếu hôm qua tôi không có nhà, chắc sáng nay các người đã cùng thức dậy trên giường?”

Chu Tường vắt óc cố nhớ lại, chẳng lẽ Lan Khê Nhung đưa hần về? Ngoài Lan Khê Nhung và Thái Uy thì không còn ai biết nhà hần.

Chu Tường nghiêng đầu, hai mắt mở lớn, “À, tôi biết ai rồi, đồng nghiệp thôi.” Hần liếm liếm đôi môi khô khốc, cười, “Cậu ghen à?”

Yến Minh Tu thẹn quá hoá giận, “Anh đừng có tưởng mình to.” Nói xong liền đứng phắt dậy, cầm chìa khóa sập cửa bỏ đi.

Chu Tường ngơ ngác nhìn ghế sofa trống trải, tiếc là giờ hần say quá, không có sức lực để thắc mắc nhiều. Hần lảo đảo đi vào phòng ngủ, đổ vật xuống giường, lập tức ngáy khò khò.

Xế chiều tỉnh lại, Chu Tường tắm tấp một cái cho sạch, tiện thể thay ga trải giường, tìm gì đó bỏ bụng.

Di động của hần rơi dưới sofa, pin long cả ra ngoài, vừa bật lên đã thấy một đồng cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của Lan Khê Nhung.

Chu Tường gọi lại, kết nối thông, giọng nói trầm trầm của Lan Khê Nhung truyền đến, “Anh Tường, sao giờ mới bật máy?”

“Ngủ say quá, điện thoại rơi lúc nào chẳng biết.” Chu Tường xoa nắn thái dương, “Hôm qua cậu đưa anh về à? Làm phiền cậu quá.”

“Sao anh khách sáo với em thế?” Lan Khê Nhung thở dài, thấp giọng nói, “Người kia là bạn trai anh à?”

Chu Tường qua loa “Ừ” một tiếng, “Cậu gặp rồi à?” Yến Minh Tu không hẳn là bạn trai của hắn, tới giờ hai người vẫn chưa hứa hẹn gì, cùng lắm thì chỉ là bạn giường? Hắn cũng không biết định nghĩa quan hệ của mình và Yến Minh Tu ra sao.

“Anh Tường, anh...”

Chu Tường thấy y có vẻ muốn nói lại thôi, bèn hỏi, “Sao thế?”

“Anh thích cậu ta à?” Vừa hỏi xong, Lan Khê Nhung đã muốn rút ngay lại mấy lời ngu xuẩn này, nhưng tiếc rằng quá muộn.

Chu Tường thẳng thắn đáp, “Thích, ở chung không tệ.”

Lan Khê Nhung trầm ngâm, “Anh bảo muốn mời em ăn cơm đúng không? Khi nào?”

“Để xem nào, từ giờ đến cuối tuần anh rỗi.”

“Tốt, nhưng anh đừng đưa bạn trai theo được không?”

“Vì sao?”

“Anh mời em ăn cơm, sao phải đưa cậu ta đến?”

Chu Tường và Yến Minh Tu đều không can thiệp vào cuộc sống của đối phương, vậy nên hắn cũng không nghĩ nhiều, “Ừ, thế không đưa cậu ta theo.”

Lan Khê Nhung nhẹ thở ra, “Vậy em chờ điện thoại của anh.”

Chu Tường cúp máy, giờ mới nhớ lại cảnh Yến Minh Tu sập cửa bỏ đi lúc sáng, chẳng lẽ hiểu lầm gì mình và Lan Khê Nhung rồi?

Tuy Yến Minh Tu hay cáu kỉnh chẳng rõ nguyên do, nhưng cứ nghĩ đến chuyện y có thể ghen vì mình, Chu Tường không khỏi vui mừng, hắn lập tức gọi điện cho Yến Minh Tu.

Chuông đổ vài tiếng, ngắt máy.

Ôi, giận ghê thế.

Chu Tường ngẫm nghĩ, thử gọi lại mấy lần, cuối cùng Yến Minh Tu mới chịu nhấc máy, y bực mình hỏi, “Cái gì?”

Chu Tường cười nói, “Anh vừa ngủ dậy, tự nhiên nhớ cưng lạ thường, đang ở đâu đấy?”

“Công ty.”

“Tối nay về ăn cơm không?”

“Không.”

“Còn giận à?”

Yến Minh Tu không đáp.

“Hôm qua là đưa em hồi trước thôi, cậu ta tốt bụng đưa tôi về, cậu cũng đừng có nhìn thấy trai đẹp là suy ngay ra bọn tôi mờ ám chứ, bạn bè bình thường thôi mà.”

“Làm sao tôi không suy, gã ta nhìn tôi như nhìn kẻ địch.”

“Sao lại thế, cậu ta cũng uống nhiều rồi, người say làm gì ai mà hiểu được, cậu nghĩ nhiều quá. Cưng ơi, có phải cưng đang ghen đấy không?” Chu Tường cười hi hi.

Yến Minh Tu hơi ngượng, lạnh lùng đáp, “Anh mới nghĩ nhiều đó, tôi chỉ hy vọng anh nhớ kỹ những gì đã giao hẹn, đừng có dây dưa với kẻ khác, bằng không thì đừng tìm tôi nữa.”

Chu Tường tưởng tượng về mặt Yến Minh Tu nhe răng nhếch mép, buồn cười, “Yên tâm đi, giờ trong đầu anh chẳng có ai ngoài cưng đâu, đừng giận nữa, tối về ăn cơm nhé, muốn ăn gì để anh làm cho?”

Cuối cùng Yến Minh Tu mới chịu nguôi ngoai, miễn cưỡng nói, “Làm gì cũng được.”

Sáu giờ tối, Yến Minh Tu về nhà. Chu Tường đang vừa xem TV vừa nấu cơm, thấy y bước vào thì cười, “Về rồi hả?” Nói xong liền nhào đến ôm lấy y, ngoác miệng hôn chụt một cái, híp mắt nhìn y, “Lúc ghen cũng đẹp trai quá xá à.”

Yến Minh Tu nhú mày, “Tôi đã bảo anh nghĩ nhiều quá.” Y đẩy hăn ra, đi thay quần áo.

Xong xuôi quay lại thì đồ ăn cũng đã sẵn sàng, Chu Tường ngâm nga khe khẽ, múc cho Yến Minh Tu một bát canh đầy, “Nào, uống đi cho nóng.”

Yến Minh Tu nhìn Chu Tường mặc đồ ở nhà và tạp dề, trông vậy mà lại có vài phần phóng khoáng, ngón tay thon dài khoẻ khoắn loay hoay bày biện bát đĩa sứ trắng tinh, nhìn cũng khá thích mắt.

Vừa lúc TV chuyển sang tiết mục giải trí, cô nàng MC kích động tuyên bố hôm nay chương trình mời được một vị khách quý — Lan Khê Nhung.

Chu Tường nhin không được phải ngẩng đầu nhìn TV, Lan Khê Nhung mặc Âu phục thoải mái, mỉm cười bước ra.

Yến Minh Tu nhìn theo ánh mắt hăn, mặt mũi lập tức xụ xuống.

Chu Tường biết Yến Minh Tu mất hứng vì người trên TV, vội vàng hạ mắt, vờ lấy điều khiển định đổi kênh.

Yến Minh Tu giật điều khiển, hung hăng trừng mắt lườm hăn, sau đó quay lại xem TV.

MC bắt đầu phần khởi tuyên dương doanh thu phòng vé của Lan Khê Nhung trên thị trường nước ngoài, thêm cả đĩa nhạc sắp phát hành. Lan Khê Nhung tâm sự đôi lời về thành công hơn một năm qua, sau đó bắt đầu khuôn sáo cảm ơn người này người nọ. Cuối cùng y mỉm cười, nói xin được gửi lời cảm ơn đặc biệt nhất tới người anh trai đã chăm sóc mình khi còn là một người mẫu nhỏ nhoi không có tên tuổi.

Chu Tường nhú mày, vui đầu ăn cơm.

Yến Minh Tu hỏi hăn, “Nói về anh à?”

“Không phải đâu, cascadeur còm như tôi thì giúp được gì cậu ta.”

Dưới sự chất vấn quá nhiệt liệt của MC, Lan Khê Nhung chẳng biết vô tình hay cố ý, lỡ miệng nói ‘anh Tường’, rất nhanh, hầu như không ai phát hiện, nhưng hai người đang xem TV ở đây thì nghe rõ rành rành.

Chu Tường liếc sang Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu hừ lạnh một tiếng, “Quan hệ tốt nhỉ.”

Chu Tường bắt đầu cảm thấy không đúng, Yến Minh Tu ghen thì đáng yêu thật đấy, nhưng tính tình quái gở sớm nắng chiều mưa thế này, thực ra cũng hơi dễ ghét.

Đâu phải hăn bị Yến Minh Tu bắt gian tại trận, chẳng qua chỉ là mấy chuyện nhỏ tí không đáng kể, Yến Minh Tu mĩa mai giấu cọt như thế để làm gì, tựa như y đang cố tình gây sự.

Hăn thở dài, “Lúc ấy cậu ta cũng không dễ sống, cùng một công ty, tôi giúp cậu ấy một chút thì có sao, Minh Tu, cậu đang làm gì đó? Tại sao cứ phải làm quá chuyện này lên?”

Yến Minh Tu nện đũa lên bàn, Chu Tường nói như thế y là mẹ vợ già cố tình sinh sự, nhưng y không thể kiểm soát được lửa giận, trực giác nói cho y biết Lan Khê Nhung không nghĩ giống Chu Tường, cũng không hề có ý định chỉ làm bạn bình thường của Chu Tường.

Yến Minh Tu muốn nổi cáu, nhưng Chu Tường đã nói như vậy, nếu y còn cáu thì chẳng khác nào bị nói trúng tim đen. Y điên tiết siết chặt hai nắm tay, cổ thả lỏng, tắt TV, nén giận nói, “Ăn cơm đi.”

Chu Tường múc thêm canh cho y, nhẹ nhàng bảo, “Minh Tu, đừng giận, Chu Tường tôi nói được thì làm được, khi ở cùng cậu, tuyệt đối không đụng vào người khác.”

Yến Minh Tu ngẩng đầu, im lặng nhìn hắn, “Tôi không thích gã kia, tôi muốn anh đừng gặp mặt gã kia nữa, được không?”

Chu Tường hơi khó xử, “Minh Tu, bọn tôi làm cùng công ty.”

“Không được lên gặp gã ta.”

Chu Tường cười khổ, “Minh Tu... Chúng ta đã thống nhất, không can thiệp vào cuộc sống của nhau.”

Về mặt Yến Minh Tu tựa như đã bị chọc giận, nhưng y cố sức nhịn xuống.

Chu Tường hơi hoảng, hắn không thể tin được Yến Minh Tu có thể làm ra biểu cảm hung ác như vậy.

Cuối cùng, Yến Minh Tu thở dài, “Anh nói đúng, tôi không xen vào nữa.” Nói xong liền cúi đầu, tiếp tục dùng bữa.

Chu Tường cũng vui đầu ăn cơm, nhưng vừa ăn vừa lo lắng. Hắn cảm thấy quan hệ giữa mình và Yến Minh Tu đã bắt đầu thay đổi.

END19.

20. Chương 20

Yến Minh Tu quả nhiên vẫn còn giận, vài ngày liên tiếp không về nhà.

Ban đầu Chu Tường cũng không để ý, nhất là khi bận rộn, nhưng qua mấy ngày sau, hắn bắt đầu bất ổn trong lòng, hắn cảm thấy căn hộ của mình vắng lặng thiếu tiếng người, nơi nơi đều là bóng dáng của Yến Minh Tu, thế rồi hắn ngộ ra, hắn nhớ Yến Minh Tu rất nhiều.

Tính tình Chu Tường rất tốt, nhưng không phải không có nguyên tắc của mình. Hắn chưa bao giờ nhường nhịn người nào nhiều đến vậy, chỉ có một mình Yến Minh Tu. Mặc dù hắn không nghĩ mình làm sai chuyện gì, nhưng hắn bắt đầu không chịu nổi việc Yến Minh Tu nói không trở lại là không trở lại, thờ ơ không tiếp điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn.

Buổi tối, Chu Tường ăn cơm một mình, không vui vẻ, không ngon miệng. Hắn buồn đũa, nhìn phía đối diện trống không, bất giác cảm thấy lo sợ. Đến lúc này hắn buộc phải thừa nhận, Yến Minh Tu đã sớm đi vào lòng hắn.

Đàn ông đến tuổi của hắn, muốn thừa nhận mình thích một người, cần phải có rất nhiều can đảm, chưa nói tới chuyện người đó còn là một đứa con trai kém hắn mười tuổi. Nếu hai người cứ mãi chung sống như vậy, Chu Tường vẫn sẽ rất bình tâm, nhưng hiện giờ Yến Minh Tu không nói hai lời đột nhiên biến mất, khiến Chu Tường bắt đầu cảm thấy một nỗi khủng hoảng xưa nay chưa từng có.

Khi còn ở bên nhau, hắn chưa từng nghĩ tới cảm giác của mình khi Yến Minh Tu rời đi.

Hiện giờ hắn đã biết, hắn rất khó chịu.

Đã bao nhiêu năm hắn không phải thấp thỏm chuyện tình cảm lúc gần lúc xa, khi được khi mất kiểu này rồi? Chu Tường thấy mình như một thằng nhóc con đang ngây ngất trong mối tình đầu. Không thể kiềm chế, phải tiếp cận Yến Minh Tu, xúc động nhất thời mời Yến Minh Tu về sống chung, mê muội vì Yến Minh Tu, thỏa hiệp vì Yến Minh Tu, để rồi cuối cùng bàng hoàng nhận ra, tất cả những gì hắn làm, đều là bởi hắn bắt đầu thật sự thích Yến Minh Tu.

Chẳng trách hắn bồn chồn ngờ nghệch vì mối quan hệ với Yến Minh Tu như vậy.

Chu Tường thở dài, tâm trạng khá nặng nề, nhưng đầu óc lại hơi hơi phấn khởi.

Hắn là kẻ dám làm dám nhận, tìm được người mình thích đâu phải dễ dàng, hắn không thể buông tay như thế, huống chi hai người đã sống cùng với nhau, chỉ cần hắn cố gắng, có lẽ Yến Minh Tu cũng sẽ thích hắn, đến lúc ấy không phải nhà nhà cùng vui sao.

Chu Tường ăn cơm không vô, lại tiếp tục gọi điện và nhắn tin cho Yến Minh Tu. Mấy ngày trước hắn chỉ nhắn tin cười nói hời hợt như không có việc gì, nhưng hôm nay hắn đã yếu thế, vậy nên hắn nhắn, “Minh Tu, đừng giận nữa, tôi nhớ cậu lắm, về nhà đi, chúng ta nói chuyện lại.”

Nếu Yến Minh Tu vẫn không quay về, hắn chỉ có thể vào phòng làm việc tìm thử xem ở đâu có địa chỉ chỗ làm của Yến Minh Tu, tự thân đến tìm y, ngoài cách đó, hắn không biết làm gì khác.

Nhưng khiến hắn bất ngờ, khoảng hơn mười giờ tối, Yến Minh Tu về nhà.

Chu Tường mừng suýt điên, nhào đến ôm lấy y, mạnh bạo hôn một miếng, “Cực cưng ơi, hết giận rồi à? Mấy ngày cưng không về, anh thấy trong nhà chẳng đâu vào đâu cả.”

Về mặt Yến Minh Tu dịu đi một chút, tuy nhiên y vẫn chưa chịu bỏ qua, “Anh bảo muốn nói chuyện với tôi, chuyện gì? Nếu vẫn là mấy câu cũ thì dẹp đi.”

Chu Tường vò đầu, trầm ngâm, không biết chọn từ ngữ sao cho thích hợp, bèn nói thẳng ra luôn, “Minh Tu, tôi có thể theo đuổi cậu không?”

“Cái gì?”

“Tôi muốn theo đuổi cậu.” Chu Tường thành khẩn nói, “Không phải như bây giờ, cậu đến đây hơn ba tháng rồi, chúng ta sống chung không tệ, tôi rất thích cậu, tôi không biết trong lòng cậu nghĩ thế nào, nhưng tôi muốn ở gần bên cậu, tôi muốn thật sự cùng với cậu, thế nên, tôi có thể theo đuổi cậu không?”

Yến Minh Tu ngẩn người, vẻ mặt như thể không cách nào hình dung, “Anh thích tôi?”

Chu Tường gật gật đầu, hơi mắc cỡ, “Tôi nói chuyện hay làm việc đều khá thẳng thắn, thích cậu cũng chẳng có gì mà không dám nhận. Tôi rất thích cậu, cậu cũng đâu phải vô cảm với tôi đúng không, nếu không thì cậu đã chẳng tức giận mấy ngày nay như thế, đúng không? Cậu cho tôi một cơ hội được không?”

Đôi mắt sáng trong của Yến Minh Tu nhìn hắn chằm chằm, dù bề ngoài hắn có vẻ bình tĩnh, nhưng nội tâm lại cuộn trào xúc cảm.

Ý của Chu Tường rất dễ hiểu, hắn muốn nói chuyện yêu đương, chứ không phải tiếp tục làm bạn tình cùng ăn cùng ở.

Yến Minh Tu nghĩ, mình hắn phải nên tức giận với yêu cầu tham lam vô độ của Chu Tường, nếu y biết mối quan hệ này vướng víu như vậy, ngay từ đầu nhất định y đã không giao thiệp với hắn. Nhưng y lại không thể nổi giận, thậm chí nhìn Chu Tường ngại ngùng đứng đó, nhìn ánh mắt vừa hiền hoà vừa kiên định của hắn, ngay cả mấy lời châm chọc mỉa mai y cũng nói không ra.

Có lẽ ở chung lâu cũng sẽ nảy sinh cảm tình, ít nhiều y vẫn không đành lòng với hắn.

Hơn nữa, chuyện Chu Tường nói thích y còn khiến y đặc chí vô cùng, tâm trạng bức bối khó chịu cả tuần qua cũng tốt hơn nhiều lắm. Thực ra y không quá bất ngờ, y đã sớm nhận thấy ánh mắt Chu Tường tràn ngập mê đắm với y, kiểu ánh mắt như vậy, từ nhỏ đến lớn đã có rất nhiều người dùng để nhìn y, nhưng hiện giờ nghe chính miệng hắn nói ra, y vẫn cảm thấy hơi là lạ.

Yến Minh Tu cười nhẹ, ngạo nghễ nói, “Được thôi, anh cứ theo đuổi tôi, nhưng nếu anh đã muốn thế, thì không được gặp lại Lan Khê Nhung kia nữa, tôi nhắc lại, tôi không thích gã ta.”

Chẳng biết tại sao, gã họ Lan khiến y có cảm giác bị uy hiếp, vậy nên y căm ghét cực kỳ.

Chu Tường cười nói, “Minh Tu, anh thấy cưng đúng là ghen với cậu ta đó, cưng nhận đi, nhận đi cho anh Tường vui nào.”

Yến Minh Tu nhú mồm nói, “Anh đang đánh trống lảng đấy à?”

“Không dám, tôi biết rồi, trừ phi bắt buộc phải gặp ở công ty, còn lại thời gian cá nhân, tôi sẽ không bao giờ gặp riêng cậu ta.”

Lúc này Yến Minh Tu mới gạt đầu hài lòng, “Anh nấu cơm đi, tôi đói rồi.”

Chu Tường dịu dàng nói, “Sao muộn thế này còn chưa ăn, ngồi chờ một lát, tôi làm ngay đây.”

Chu Tường tận tâm tận lực dốc dành hai ngày, cuối cùng cũng vỗ về được Yến Minh Tu, hai người lại khôi phục cuộc sống như trước, chỉ khác ở chỗ, Chu Tường bắt đầu đối đãi Yến Minh Tu bằng cả tấm chân tình.

Chu Tường dù ăn nói hay hành xử cũng đều khéo léo khôn ngoan, nhưng trên phương diện tình cảm, hắn vẫn còn bám sát chủ nghĩa lý tưởng rất đơn thuần. Mặc dù trước đây hắn có không ít bạn tình, nhưng tất cả cũng chỉ để thỏa mãn nhu cầu sinh lý, đến thời điểm hắn nhận ra mình thích một người, hắn có thể bình tâm tĩnh ý, đặc biệt hết lòng vì riêng mình người đó. Hắn vốn không phải là kẻ trăng hoa ong bướm, khi hắn tìm được người quý giá của hắn, hắn muốn toàn tâm toàn ý hướng về người đó, cùng người đó nói lời yêu, cùng người đó bước về phía trước.

Hắn cũng rất hài lòng về quan hệ hiện giờ với Yến Minh Tu, không ít người cũng bắt đầu từ trên giường, sau đó thật lòng gắn kết với nhau, chỉ ngấm lại cũng đủ vui rồi. Tuy Chu Tường không quá nắm chắc, nhưng cảm giác được thành đôi với Yến Minh Tu thật tuyệt vời, thật hấp dẫn, vậy nên hắn chỉ phân vân một lát, rồi nhất quyết đắm đầu vào.

Chu Tường vốn cũng đã rất tốt với Yến Minh Tu, nay lại càng tốt hơn nữa, Yến Minh Tu ở nhà chỉ cần duỗi tay nằm không, sinh hoạt hàng ngày đều do Chu Tường thu xếp. Bản thân Yến Minh Tu không phải người lười biếng, lúc sống một mình ở nước ngoài, y cũng có thể tự chăm sóc mình, nhưng sau khi cùng sống với Chu Tường, y bắt đầu không làm gì cả. Y ỷ lại mọi thứ vào Chu Tường, nhưng y không nhận ra điều đó, y chỉ nghĩ, Chu Tường thích y, nên như vậy là lẽ đương nhiên.

Những ngày tháng đó là quãng thời gian mãn nguyện nhất của Chu Tường, hắn có công việc thu nhập không tồi, có người mình yêu làm bạn, hắn dùng trái tim đầu tư một mối tình, hắn tràn ngập niềm tin vào tương lai tươi sáng. Cuộc sống của hắn khi ấy, quả thật không có gì phiền não.

Hôm đó hắn đến công ty tìm Thái Uy, vừa khéo chạm mặt Lan Khê Nhung.

Hắn chào Lan Khê Nhung một tiếng, không nhiều lời gì thêm, hắn đang có việc cần bàn với Thái Uy. Chẳng ngờ bàn việc xong, bước ra khỏi văn phòng, Lan Khê Nhung vẫn đang tựa vào tường chờ hắn.

Chu Tường hơi bất ngờ.

Lan Khê Nhung thấy hắn đi ra, cười đón hắn, “Hôm nay trùng hợp quá, rất đúng lúc, lát nữa đi đâu ăn cơm nhé.”

Chu Tường nhớ tới Yến Minh Tu, tuy áy náy, nhưng thật lòng hắn cũng không muốn quá thân cận với Lan Khê Nhung, thứ nhất vì cả hai đã từng tan rã trong không vui, thứ hai vì Lan Khê Nhung bây giờ đâu còn như xưa nữa, quá thân mật với y cũng chẳng hay ho gì, vậy nên hắn ngấm nghĩ rồi từ chối, “Hôm nay có việc mất rồi, để khi khác vậy.”

Lan Khê Nhung thất vọng thấy rõ, “Anh Tường, anh quên mất anh đã mời em ăn cơm rồi à?”

Chu Tường lúng túng nói, “Đạo này anh bận quá, mà anh nghĩ chắc cậu cũng bận, anh thấy ngày nào cậu cũng phải đi quảng bá, cứ đợi bao giờ rảnh xong việc thì tính sau.”

Lan Khê Nhung sao có thể không hiểu mấy lời này chỉ là nói suông, khéo môi y run run, nhịn không được nói, “Anh Tường, em cứ tưởng anh là người rộng lượng, nhưng không ngờ đến giờ anh vẫn chưa chịu tha lỗi cho em.”

Chu Tường vội vàng giải thích, “Đừng nghĩ thế, anh hết giận từ lâu rồi.”

“Thế thì sao còn phải lạnh nhạt với em?” Đôi mắt Lan Khê Nhung ngập tràn ai oán, “Chúng ta đã từng rất khăng khít, chẳng lẽ không thể trở lại như xưa à? Giờ bao nhiêu người vây quanh em, nhưng em vẫn chỉ xem một mình anh là bạn, bởi vì em biết anh thật lòng tốt với em. Anh Tường, chúng ta không thể lại như xưa sao?”

Chu Tường thở dài, “Khê Nhung, chúng ta không thể trở lại như xưa được. Cậu đã không còn là người mẫu không tên, mà anh cũng không phải độc thân một mình nữa. Cậu nói xem, cậu có thể như xưa, mỗi ngày

quần lấy anh không rời không? Cậu không thể, mà anh cũng không thể, chúng ta đều đã có lối riêng, nhưng anh thề, anh tuyệt đối không còn trách cứ gì cậu.”

Lan Khê Nhung đập tường, “Anh Tường, nói qua nói lại, anh lảng tránh em vì bạn trai nhỏ chứ gì? Cậu ta ghen phải không?”

Chu Tường càng lúc càng khó xử, hần nhăm rồi, Lan Khê Nhung không hề trưởng thành, ăn nói cư xử vẫn hàm hồ, vẫn thiếu chín chắn như thế. Hần nhìn nhìn xung quanh, may mà không có ai.

Hần cũng không muốn nói gì thêm, chỉ có thể vỗ vai y, khuyên nhủ, “Khê Nhung, chuyện qua rồi thì để nó qua đi, anh Tường thấy cậu đã thành danh rồi, thật sự mừng thay cho cậu, chỉ có điều chúng ta...”

Lan Khê Nhung thình lình túm lấy tay hắn, xoay người ép nghiêng hắn lên tường, khuôn mặt khả ái thân thiện luôn nở nụ cười trước ống kính lúc này vằn vẹo vì tức giận, “Anh Tường, em thật lòng rất ân hận, ân hận sao không về sớm một chút. Anh cũng từng thích em mà, em đúng là quá ngu xuẩn, tự nhiên lại bị dọa sợ. Bạn trai kia tốt hơn em ở chỗ nào? Anh nói cho em biết, chúng ta còn có thể không? Em muốn bắt đầu lại một lần nữa với anh, không phải bạn bè, không phải anh em, em muốn cùng với anh.”

Chu Tường trợn mắt nhìn.

END20.

21. Chương 21

Đôi mắt Lan Khê Nhung đỏ hoe, y cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi đầu, chưa từng nói chuyện yêu đương, thậm chí y còn chẳng biết mình thích nam hay nữ, nhưng trực giác của y nói, y không muốn nhường anh Tường cho kẻ khác.

Ở thời điểm y tay trắng, chỉ có Chu Tường luôn tốt với y, những kẻ vô vậ sẵn đón y sau khi y nổi tiếng, chẳng có giá trị gì.

Chu Tường chớp chớp mắt, cấp tốc trấn tĩnh lại, “Khê Nhung, cậu biết mình đang nói gì chứ?”

“Em biết.”

“Cậu bỏ ra trước đã.” Chu Tường đẩy y, đẩy không được, Lan Khê Nhung vẫn ngoan cố nhìn hắn, hắn chỉ đành bất đắc dĩ bảo, “Cậu bỏ ra đã, nếu có ai nhìn thấy thì chẳng biết cậu sẽ bị đồn những gì đâu.” Chu Tường gắng sức đẩy y ra.

Lan Khê Nhung rũ mắt, kích động nhất thời cũng đã lắng xuống, “Em nói thật đó. Anh Tường, em không tin tưởng những người khác, bọn họ đều có ý đồ riêng, chỉ mình anh là thật lòng tốt với em.”

Chu Tường cười khổ, “Anh cũng có ý đồ chứ, lúc ấy anh cũng chỉ vì cậu đẹp trai thôi.”

Lan Khê Nhung mím môi nhìn hắn, “Ít nhất khi em chẳng là gì cả, chỉ có mình anh giúp đỡ em vô điều kiện. Em biết trước đây anh có thích em, nhưng bây giờ thì sao, chẳng lẽ một chút cảm tình cũng không còn nữa?”

Chu Tường không biết phải giải thích với y thế nào, cảm giác khi đó của hắn với Lan Khê Nhung, nói là thích cũng không hẳn, tựa như lần đầu tiên hắn nhìn thấy Yến Minh Tu, đó là hắn bị bề ngoài hấp dẫn. Chu Tường chưa bao giờ phủ nhận mình thích mã ngoài, nhưng nếu muốn hắn đặt đối phương ở trong lòng, tất nhiên còn phải cần cả một quá trình dài. Lan Khê Nhung chưa cho hắn thời gian thì đã trở mặt với hắn, có thích hay không cũng chẳng thể chấp nhận kiểu cư xử như vậy, từ lâu hắn đã không còn cảm giác gì...

Huống hồ bây giờ hắn còn có Yến Minh Tu.

Lan Khê Nhung đột nhiên quay ngoắt nói muốn cùng hắn, hắn chỉ cảm thấy phiền lòng và bất đắc dĩ, bởi vì hắn biết Lan Khê Nhung không phải gay.

Hắn thở dài, “Khê Nhung, cậu không thích đàn ông, đừng làm loạn nữa được không?”

“Nhưng em thích anh.”

“Đó không phải là thích, mà là dựa dẫm. Cậu không có bạn bè gì ở Bắc Kinh, người thân cũng không có, cậu cảm thấy anh đáng tin cậy, nên mới dựa dẫm vào anh. Nhưng cậu không thích đàn ông, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Lan Khê Nhung ầm ỨC nắm chặt bàn tay, đôi môi run nhẹ.

Chu Tường khẽ giọng nói, “Cậu về ngắm lại cho kỹ, cậu không còn nhỏ nữa, có thể tự nghĩ thông rồi.”

Lan Khê Nhung vẫn muốn phản bác, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải. Nếu Chu Tường vẫn còn độc thân, nhất định hẳn sẽ không từ chối y như vậy. Phần uất trong lòng không có chỗ trút ra, y tức giận co chân đạp ngã lẫn thùng rác.

Chu Tường nhúc nhúc đầu âm ỉ, cũng không nói thêm gì, chỉ vòng qua Lan Khê Nhung rồi bỏ đi.

Lan Khê Nhung nhìn theo bóng lưng hắn, đôi mắt ngập tràn không cam tâm.

Chu Tường lái xe đến trường quay nội cảnh. Bộ phim *Uông Vũ Đông* thủ vai chính tuy gặp phải không ít trắc trở, nhưng cuối cùng cũng sắp hoàn thành, hôm nay Chu Tường diễn thay *Uông Vũ Đông* một đoạn chiến đấu trong quán trọ.

Hắn vừa đến đã cảm giác không khí bất thường, mọi người đi đi lại lại trong im lặng, không ai nói chuyện với ai.

Hắn vào sâu bên trong, thấy Vương đạo diễn và *Uông Vũ Đông* đang đứng đối mặt nhau. Vương đạo diễn hình như rất tức giận, còn *Uông Vũ Đông* tuy vẫn nở nụ cười thương mại, nhưng có vẻ cũng rất miễn cưỡng.

Hai người này bất hòa không phải một sớm một chiều, nhất là thời gian gần đây, *Uông Vũ Đông* bận rộn đi quảng bá không ngừng nghỉ, bay tới bay lui khắp cả nước, trong khi Vương đạo diễn lại yêu cầu rất cao đối với tác phẩm của mình, thường xuyên giữ *Uông Vũ Đông* lại quá giờ, làm chậm trễ lịch trình của anh ta, vậy nên hai người tranh chấp mãi vấn đề này, cuối cùng hầu như đều là *Uông Vũ Đông* nhượng bộ. Nhưng cứ nhìn tình hình trên, ai nấy đều hiểu sớm muộn gì *Uông Vũ Đông* cũng sẽ không nhượng bộ nữa.

Chu Tường thấy tình cảnh trước mặt, tất nhiên chẳng diễn đến nỗi xông vào làm vật hi sinh, bèn túm lấy *Mễ Ưu* định đi hoá trang.

Ngay khi hắn vừa tạt qua, Vương đạo diễn liếc mắt thấy hắn, lập tức chỉ vào hắn, thét to, “Chu Tường.”

Tiếng rống làm Chu Tường giật bản mình, hắn vội vàng bước lại, “Dạ, Vương đạo diễn, ngài gọi tôi?”

Wương đạo diễn lạnh lùng hỏi, “Cậu có thời gian phải không?”

Chu Tường không biết nên trả lời thế nào, đành phải nói có.

“*Uông đại* mình tỉnh đừng diễn nữa, sửa lại kịch bản đi, cảnh này cứ cho nhân vật chính đội hắc mao sa* che kín khuôn mặt, toàn bộ để Chu Tường diễn!” (**Mũ rộng vành có vải lụa đen bao quanh để giấu mặt*)

Uông Vũ Đông biến sắc, không ngờ Vương đạo diễn chẳng thêm nể mặt mình.

Chu Tường cũng biến sắc, không ngừng kêu khổ, “Ồi, Vương đạo diễn đừng đùa chứ, tôi chỉ là đóng thế, tôi diễn không nổi vai của anh *Đông* đâu.” Hắn trộm liếc *Uông Vũ Đông* một cái, thấy *Uông Vũ Đông* tái mét mặt nhìn hắn.

Chu Tường biết mình xúi quẩy lắm rồi. Vương đạo diễn làm mất mặt *Uông Vũ Đông* trước bao nhiêu người như thế, tất nhiên *Uông Vũ Đông* không thể làm gì Vương đạo diễn, nhưng anh ta hoàn toàn có thể dày dạn hắn. Giờ hắn chỉ dám cầu nguyện *Uông Vũ Đông* rộng lượng một chút, lần này Vương đạo diễn hại hắn thảm quá.

Wương đạo diễn vẫn chưa vừa lòng, cố tình hô to, “Ngài ấy không có thời gian! Diễn không tốt chẳng bằng đừng diễn nữa, dù sao che mặt rồi thì hai người cũng chẳng khác gì nhau, vừa lúc cho cậu kiếm thêm ít tiền, *Uông đại* mình tỉnh kiếm thêm ít thời gian, nhà nhà vui, người người vui!”

Toàn bộ nhân viên trường quay đều nghe thấy Vương đạo diễn oang oang châm chọc, ai cũng gửi đến Chu Tường một ánh mắt thương cảm.

Chu Tường chỉ âm thầm thở dài, hẳn sẽ không phát biểu gì hết, vì nhất định cứ mở mồm ra là sai.

Nụ cười trên mặt Ông Vũ Đông đã biến đi đằng nào, anh ta khinh khỉnh nói, “Làm đi, cho hẳn diễn đi, tôi không có ý kiến.” Nói xong liền rút kính râm ra khỏi túi áo ngực, đeo lên, quay ngoắt bỏ đi.

Trợ lý của anh ta vội vàng đuổi theo, vừa kéo anh ta lại, vừa cúi đầu khom lưng nói xin lỗi Vương đạo diễn.

Chu Tường nhìn trợ lý tội nghiệp cuống quýt như vậy, nghĩ thầm có khi mình chưa phải người xui xẻo nhất.

Ông Vũ Đông gạt tay trợ lý ra, không thèm ngoảnh lại, cất bước đi thẳng một mạch.

Chu Tường ngơ ngác đứng chết trân, không biết giờ nên làm thế nào.

Wương đạo diễn gần đến run lấy bầy, “Đàn ra đây làm gì?! Sửa kịch bản! Cảnh này để Chu Tường diễn!”

Chu Tường thật muốn quỳ xuống dập đầu, mặt như đưa đám, “Wương đạo diễn ơi, ngài đừng đùa tôi nữa, tôi không diễn được đâu, tôi mà dám diễn vai của anh Đông, ngài nói về sau tôi phải sống thế nào?”

Wương đạo diễn chẳng thèm nghe hẳn rên rỉ, “Sống thế nào là sống thế nào? Người xem có phân biệt được ai với ai đâu. Gã ta đi quảng bá khắp nơi, tâm tư còn chẳng thèm để vào vai diễn, cậu là cascadeur của gã, gã không làm được thì cậu làm, đi hoá trang ngay.”

Chu Tường bất đắc dĩ phải đi theo chuyên viên tạo hình. Vừa ra khỏi tầm nhìn của Vương đạo diễn, hẳn lập tức lấy điện thoại gọi ngay cho Thái Uy, kể lại hết sự tình.

Thái Uy hùng hù hỏ hỏ quát tháo lão già thích gây chuyện, nhưng anh cũng không có thẩm quyền phân xử chuyện này, chỉ có thể khuyên Chu Tường cứ diễn trước đã, nhưng đoạn diễn đó nhất định không được ghép vào phim, kiểu hành vi khách át giọng chủ như thế, Ông Vũ Đông nhất định sẽ không bỏ qua.

Chu Tường chẳng còn cách nào khác, chỉ đành cam chịu đội mũ che kín mặt diễn cho xong phân cảnh đó.

Đại bộ phận đoạn phim này đều được quay từ phía sau, nếu hẳn đội mũ che mặt và chú ý đừng zoom quá gần thì quả thật cũng không nhìn ra sự khác biệt, qua vài công đoạn cắt nối biên tập, hoàn toàn có thể lấy giả làm thật.

Nhưng ai trong trường quay cũng biết hẳn là đồ dỏm, hơn nữa chuyện này chẳng cần tới ngày mai cũng sẽ bị truyền ra, Ông Vũ Đông bị cascadeur hất cẳng, trò cười lớn như thế, nhất định sẽ là tin hút khách số một.

Chu Tường lẫn lộn trong giới showbiz đã bảy tám năm trời, lúc nào cũng rất thận trọng, chưa từng làm mất lòng ai, chẳng ngờ hôm nay lại thành công cốc.

Quay đi quay lại đến chín giờ tối, lúc về tới nhà, Chu Tường đã rã rời cả thể xác lẫn tinh thần.

Yến Minh Tu đang nhàn nhã đọc sách, thấy hẳn ủ ê trở về, y hỏi, “Sao thế?”

Chu Tường nhớ tới quan hệ của Yến Minh Tu và Ông Vũ Đông, không thể kể cho y biết được, chỉ nói là quay phim hơi mệt.

Yến Minh Tu rót cho hẳn ly nước, Chu Tường vừa kể miệng uống, chuông cửa đã vang lên.

Chu Tường đi ra, nhìn qua mắt mèo, thấy Thái Uy đang đứng bên ngoài.

Hắn mở cửa, kinh ngạc hỏi, “Anh Uy, sao lại đến đây?”

Thái Uy giơ cái hộp trong tay lên, “Hôm nay có người biểu Đại áp cua, vẫn còn sống, chị dâu phần chú mày một con đây, cái này phải ăn luôn, không đợi được.”

Chu Tường cảm động, hẳn biết Thái Uy cố ý đến vì chuyện hôm nay.

Hắn mời Thái Uy vào, Thái Uy liếc thấy Yến Minh Tu, không khỏi ngẩn người.

Chu Tường cười cười, “Anh Uy, đây là... Bọn em mới sống chung không lâu, chưa kịp báo với anh.”

“Hai người sống cùng?” Thái Uy kinh ngạc hỏi lại.

Chu Tường gạt đầu.

“Mẹ kiếp, sao giờ mày mới nói?” Xét theo lối suy nghĩ của một gã straight, sống cùng tức là đã xác định?

Chu Tường xấu hổ cười, “Để em giải thích một chút...”

END21.

22. Chương 22

Chu Tường tóm tắt sơ quan hệ của mình với từng người, còn giới thiệu khái quát hai người cho nhau.

Yến Minh Tu không có địch ý với Thái Uy, chủ yếu vì y đã nghe Thái Uy nói “chị dâu” ngay từ lúc vào cửa, vậy nên y khách sáo bắt tay Thái Uy, song thái độ vẫn không quá nhiệt tình.

Chu Tường đã quen với tính nết của y, nên chỉ vội vàng mời Thái Uy vào nhà ngồi.

Thái Uy nhìn nhìn Yến Minh Tu, tái phát bệnh nghề nghiệp, “Tiểu Yến hả, cậu ở công ty nào thế, sao tôi chưa biết gì về cậu nhỉ?”

Yến Minh Tu khẽ nhú mày.

Chu Tường vội nói, “Anh Uy, cậu ấy không làm nghề mình đâu.”

Thái Uy kinh ngạc, “Thật hả? Điều kiện tốt thế mà không làm nghệ sĩ à? Chỉ với khuôn mặt này, có nghề nào kiếm nhiều tiền hơn được nữa?”

Yến Minh Tu lắc đầu, “Không thích.” Riêng chuyện y không nghe dạy dỗ đã khiến quan hệ của y với ba đủ căng thẳng rồi, nếu giờ còn đi làm ngôi sao, chắc ba đánh chết tươi y luôn, huống hồ y cũng thật sự không có hứng thú với cái nghề bán rở tiếng cười này.

Thái Uy tiếc rẻ thở dài, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, anh đưa danh thiếp cho Yến Minh Tu, cười nói, “Tôi với A Tường là anh em tốt, nếu cậu đổi ý thì nhớ phải tìm tôi, đừng có tìm người khác đấy.”

Yến Minh Tu nể mặt Chu Tường nên cũng cười nhạt nhẽo, nhận lấy danh thiếp.

Thái Uy nói với Chu Tường, “Nhà chú có người, anh đi trước vậy. Cua phải ăn luôn, có gì gọi điện nói chuyện sau.”

Chu Tường biết Thái Uy đến tìm hẳn vì chuyện của Uông Vũ Đông và Vương đạo diễn, nhưng có mặt Yến Minh Tu nên anh không tiện nói

Tiền Thái Uy về, Yến Minh Tu hỏi, “Anh ta đến gặp anh làm gì? Có chuyện gì à?”

Chu Tường qua loa đáp, “Chuyện công việc thôi, không quan trọng.” Nghĩ đến Yến Minh Tu không chỉ là em vợ, mà còn là fan ruột của Uông Vũ Đông, chuyện này nhất định không thể nói với y, ai biết y sẽ phản ứng thế nào.

Yến Minh Tu vốn cũng chỉ thuận miệng hỏi, nhưng kiểu trả lời có lệ của Chu Tường lại làm y không thoải mái. Hầu như có chuyện gì Chu Tường cũng đều nghe theo y, đương nhiên y cũng đã quen nếp sống đó, hưởng thụ, hưởng thụ sự ân cần và bao dung của Chu Tường. Giờ Chu Tường đột nhiên có chuyện gạt y, y bắt đầu thấy hơi khó chịu, sầm mặt nói, “Chuyện gì mà không nói cho tôi được? Chuyện gì mà phải tránh mặt tôi? Tôi là người ngoài à?”

Chu Tường thấy sắc mặt y thay đổi, biết y lại cáu kỉnh, vội dỗ dành, “Sao cậu lại là người ngoài được, cậu là vợ tôi mà.” Nói xong còn cười gian xảo, “Đừng nghĩ nhiều, không có gì quan trọng thật, mấy người ở trường quay mâu thuẫn với nhau ấy mà, càng nói nhiều càng to chuyện, lông gà vỏ tỏi thôi, chắc cậu không đủ kiên nhẫn nghe đâu.”

Yến Minh Tu hơi nguôi nguôi, y nhìn Chu Tường mặt mũi tái nhợt, chẳng hiểu sao lại thấy không nỡ, bèn kéo hẳn ra sofa ngồi, “Nhìn anh mệt mỏi quá, nghỉ ngơi một lát, tôi đi nấu cơm.”

Chu Tường toét miệng cười thỏa mãn, kìm lòng không đậu phải ôm lấy eo y, cọ cọ mặt lên bụng y, “Thật hả? Cậu nấu cơm cho tôi hả?”

Yến Minh Tu nhìn vẻ chờ mong của hắn, tâm trạng cũng tốt lên, “Có cua đây còn gì, để làm cho anh Đại Áp của hấp.”

“Tuyệt vời, tôi không biết làm món đó, đi theo cậu học nghề nhé.”

“Anh không nằm nghỉ à?”

“Không cần, nhìn cậu là tôi lên tinh thần ngay.” Chu Tường vội vàng đứng dậy, ghé đầu hôn Yến Minh Tu, hôn xong còn tình tứ nói, “Một ngày không gặp cũng là anh...”

Trước đây Yến Minh Tu cứ nghe người ta lời ngon tiếng ngọt là thấy ghê tởm, lúc này Chu Tường cũng nói mấy câu y hệt, nhưng lọt vào tai lại khiến y khoan khoái cả người, mỗi lần Chu Tường ra về *** ô nói những lời đó, Yến Minh Tu chỉ muốn hung bạo đè hắn xuống làm, bởi vì ngoại trừ mấy câu tình tứ xuôi tai, cái miệng hắn còn có thể phát ra nhiều âm thanh khác vô cùng dễ chịu, nhất là những tiếng rên rỉ lúc hứng tình, Yến Minh Tu vừa nghĩ đến đã thấy cả người nóng ran.

Hai người áp sát như thế, Chu Tường lập tức nhận ra phản ứng thân thể của Yến Minh Tu, hắn lùi lại mấy bước, đắc ý cười cười, “Minh Tu, anh thấy cũng cũng muốn anh lắm nha ~”

Hai người sống chung đã mấy tháng, kể từ khi Chu Tường thổ lộ, bọn họ bắt đầu chuyển từ hình thức độc lập không can thiệp lẫn nhau sang hình thức trắng mặt cuồng nhiệt yêu, vậy nên ngày thường ngọt ngào không kể xiết, chỉ cần có hứng, hai người lúc nào cũng có thể làm tình.

Nhưng hôm nay Chu Tường mệt thật, hắn không muốn làm, giờ chỉ thích ăn cơm.

Yến Minh Tu đẩy hắn xuống sofa, giơ tay định kéo quần hắn, thấp giọng nói, “Tại anh chọc tôi đấy nhé...”

Chu Tường chớp chớp mắt, không muốn phá hỏng hứng thú của Yến Minh Tu, nhưng vì quá mệt mỏi, hơn nữa chuyện hôm nay vẫn còn canh cánh trong lòng, hắn cũng chẳng có cách nào tập trung. Yến Minh Tu hôn nửa ngày mới nhận thấy Chu Tường lơ đãng.

Sắc mặt y bắt đầu không tốt, “Anh nghĩ cái gì đó? Đang cùng với tôi mà còn nghĩ sang chuyện khác?”

Chu Tường lập tức hồi hồn, áy náy tràn trề nói, “Minh Tu, tôi mệt quá...”

Yến Minh Tu nhìn hắn một lát.

Ngay lúc Chu Tường nghĩ y sẽ nổi giận như mọi lần, Yến Minh Tu lại rời khỏi người hắn, “Tôi đã bảo nằm nghỉ mà anh không nghe, khiêu khích tôi rồi lại kêu mệt, lần sau mà còn dám thế, xem tôi có thịt chết anh không.”

Yến Minh Tu véo cái mông hắn cho hả giận, sửa sang lại quần áo, xoay người đi vào bếp.

Chu Tường ngẩn ngơ nhìn y vo gạo, trong lòng ảm áp lạ thường.

Tuy Yến Minh Tu hay cáu giận, tính tình cũng bướng bỉnh, nhưng Chu Tường cảm nhận được tâm tư của y cũng đặt trên hắn, y không còn chỉ nghĩ đến bản thân như ngày trước, thỉnh thoảng y cũng sẽ quan tâm hắn, mỗi một lần như vậy đều khiến hắn vui sướng không ngừng. Hắn dùng tất cả tấm lòng để tốt với Yến Minh Tu, đồng thời cũng có thể nhận về một chút gì đó, điều này tiếp thêm rất nhiều động lực cho hắn. Hắn biết bây giờ Yến Minh Tu vẫn chưa có nhiều tình cảm với hắn, nhưng vào những lúc thế này, hắn cảm thấy mình và y có lẽ sẽ có một ngày cùng hướng về nhau.

Chu Tường thư thái nằm trên sofa, không thể nén nụ cười.

Tuy gặp phải rất nhiều khó khăn trong cuộc sống, nhưng dù thế nào, hắn vẫn đang hạnh phúc vô cùng.

Nằm một lát, hắn thấy thể lực cũng khôi phục đôi phần, bèn đứng dậy đi vào bếp, định phụ y một tay. Hắn hầu hạ Yến Minh Tu đã thành quen, thỉnh thoảng được chăm sóc, hắn đúng là chẳng biết làm sao.

Yến Minh Tu quay đầu nhìn hắn một cái, tiếp tục bận rộn.

Chu Tường lấy tạp dề treo trên cửa tủ lạnh đeo vào cho y. Thắt xong một cái nơ bướm, hắn ôm ngang eo Yến Minh Tu, gác cằm trên vai y.

Yến Minh Tu cao hơn hắn khoảng 4 – 5 cm, tư thế này vừa đẹp.

Yến Minh Tu không nhận được chế nhạo, “Anh làm gì thế, vương vís chứ có giúp được gì đâu?”

“Tôi muốn xem cậu làm thế nào, để lần sau còn làm cho cậu ăn.”

“Xem làm gì, từ nay nếu có cua thì tôi làm là được.” Yến Minh Tu thuận miệng nói.

Âm thanh khàn khàn mềm mại của Chu Tường vang lên bên tai y, “Từ nay cứ có cua là cậu làm à?”

“Ừ.” Yến Minh Tu tùy tiện trả lời.

“Nếu có một ngày cậu không ở bên tôi nữa, tôi sẽ mua cua mang đến nhà cậu để cậu làm.”

Yến Minh Tu khẽ ngừng lại, “Chỉ cần anh không gây chuyện, tôi sẽ mãi ở bên anh.”

Chu Tường vốn chỉ định đùa một chút, không ngờ lại nhận được lời hứa hẹn này, hần đột nhiên kích động, không thể nhịn xuống câu hỏi, “Minh Tu, như bây giờ cậu có hài lòng không?”

“Chắc là có.” Yến Minh Tu ngẫm nghĩ, không có gì không hài lòng, có ăn có uống, có người làm bạn, cho dù người này không phải người y muốn, nhưng y ở cùng hần cũng không tồi, Chu Tường là sự lựa chọn thứ nhì tốt nhất của y bây giờ.

Ánh mắt Yến Minh Tu bỗng chốc mơ màng, nụ cười hòa nhã thanh tú của Ôn Vũ Đông hiện ra trong đầu y. Y vẫn luôn ảo tưởng người đang đứng phía sau mình là Ôn Vũ Đông, nhưng càng ngày y lại càng cảm thấy, rất khó để tìm kiếm bóng dáng Ôn Vũ Đông trên người Chu Tường. Bởi vì tính cách của Chu Tường vô cùng rực rỡ, hần là một người độc lập, với một nhân cách hoàn toàn độc lập, hần không thể “giống” Ôn Vũ Đông theo ý nguyện của y. Có đôi lúc Yến Minh Tu sẽ quên mất lý do ban đầu mình đến với hần, nhưng hiện giờ y cũng không muốn thay đổi gì cả, y thích đón nhận tất cả những gì Chu Tường dâng tặng y.

Chu Tường lại truy vấn, “Tôi vẫn chưa dám hỏi cậu, người nhà cậu... Đã biết gì chưa?”

Yến Minh Tu chăm chú xắt hành xanh, tựa như không để ý, đáp, “Biết một ít.”

“Vây... Họ phản ứng thế nào?”

“Tôi xuất ngoại vì trốn tránh bọn họ, anh thử nói xem?”

Yến Minh Tu từ thời cấp 2 đã nhận thấy mình không có hứng thú với con gái, thậm chí còn cực kỳ chán ghét bị các cô gái vây quanh, tuy nhiên lúc ấy y vẫn nghĩ mình cũng chỉ ngu dại như lũ con trai khác, cũng không ý thức được tính hướng của mình có vấn đề.

Mãi tới khi lên cấp 3, vô tình nhìn thấy một bộ phim GV trên mạng, y mới nhận ra mình có ham muốn với thứ gì.

Y có một anh trai và một chị gái, y không cần gánh vác trọng trách, có thể nói là được nuông chiều nhất nhà, bởi vậy y cũng gây ra nhiều chuyện quái đản và bướng bỉnh. Sau khi cha mẹ bắt đầu nhận ra y không bình thường, vì chột dạ, y bỏ trốn sang Mỹ du học. Tuy nhiên tới bây giờ, y đã có chủ kiến vững chắc của chính mình, cha mẹ lại càng không có cách quản giáo y. Mọi người đều nghĩ y sống rất tự do, nhưng trái tim y đã bị một người nắm giữ, sao còn có thể tự do được?

Y vĩnh viễn không thể quên, năm đó vô tình xem qua một trailer phim chiếu rạp, bóng lưng phiêu diêu khoáng đạt của người áo trắng ấy đã khiến y rung động và kinh diễm đến nhường nào.

Chu Tường thấy y cúi đầu suy tưởng, nghĩ có lẽ y đang rất mất mát, không khỏi tự giễu nói, “Dù có thế nào, cha mẹ cậu cũng chỉ lo cho cậu mà thôi, như tôi đây, muốn có người trông coi mình mà còn chẳng được.”

Yến Minh Tu biết cha mẹ hần đã qua đời từ lâu, nghĩ đến Chu Tường hơn hai mươi năm nay đều chỉ có một mình, cũng hiểu được hần không dễ sống.

Chu Tường vẫn từ phía sau ôm eo Yến Minh Tu, Yến Minh Tu đi đâu, hần theo đến đó, hai người ăn ý không tiếp tục nói những chuyện nặng nề, mà chỉ hỏi qua đáp lại vài câu thảo luận của Đại Áp, không khí ấm áp hòa hợp vô cùng.

Chu Tường vẫn nuôi ảo tưởng, rồi sẽ có một ngày căn hộ của hần nghênh đón thêm một chủ nhân, có lẽ ngày ấy cũng sắp đến rồi...

END22.

23. Chương 23

Ngày hôm sau, Chu Tường đến công ty gặp Thái Uy, không ngờ Vương tổng vạn năm không thấy mặt cũng tới.

Chu Tường nghĩ chắc tình hình nghiêm trọng rồi, cực kỳ căng thẳng.

Wang tổng nhìn mặt hắn là biết ngay hắn đang nghĩ gì, ông nhún nhún vai, sau mới nói, “Đừng căng thẳng, không có gì đâu.”

Chu Tường như trút được gánh nặng, Vương tổng là người rất đáng tin, ông nói không có gì thì nhất định sẽ không có gì.

“Hôm qua Thái Uy báo với tôi, tôi liền gọi ngay cho Ông Vũ Đông. Vương đạo diễn hơn cậu ta cả ba chục tuổi, là thế hệ đi trước rồi, tính tình không sửa được, tuy lão ấy thỉnh thoảng lại lên cơn, nhưng quả thật rất có tài, Ông Vũ Đông cũng hiểu là không nên chấp nhặt với lão ấy. Hôm qua tôi nói chuyện với cậu ta lâu lắm, cậu ta bảo mấy ngày nữa sẽ đến xin lỗi Vương đạo diễn. Bên phía Vương đạo diễn thì tôi nhờ nhà tài trợ khuyên giải rồi, phân đoạn kia sẽ không bị đưa vào phim, cậu đừng lo.”

Chu Tường cười khỏ, “Làm tôi sợ muốn chết, tôi chỉ là đóng thế nhỏ nhoi, bên nào cũng không đụng vào được đâu.”

Wang tổng cũng cười, “Hai cái người kia, tôi chỉ mong họ nhanh hoàn tất bộ phim rồi thu tiền về, đừng có thêm rắc rối là được. Cậu ở trường quay để ý một chút, có chuyện gì cứ báo ngay cho tôi.”

“Tôi hiểu rồi.”

“À, nghe Thái Uy bảo cậu mới có bạn trai đến sống cùng hả? Thế nào rồi, thật lòng đấy à?”

Chu Tường dở khóc dở cười, “Anh Uy, em thấy từ sau khi kết hôn, miệng anh càng lúc càng rảnh, chị dâu chăm nuôi tốt quá nhỉ.”

Thái Uy cười mắng, “Mẹ kiếp, đừng có khinh anh, chuyện này tốt thế còn gì? Ranh con lêu lổng một mình bao nhiêu năm, chẳng lẽ không muốn tìm tình yêu đích thực? Anh mừng cho mày còn chẳng được đấy.”

Wang tổng cũng gật đầu, “Đúng đó, lâu lắm tôi không về, xa rời cuộc sống hiện đại quá rồi. Họp thường niên năm nay nhớ mang cậu ta đến cho tôi xem thử cái.”

“Còn hơn một tháng nữa cơ mà, đến lúc đó nói sau.” Chu Tường biết Yến Minh Tu không thích tiếp xúc với nhiều người, có lẽ y cũng chẳng muốn tới đâu.

Wang tổng nhún vai, “Sao thế? Thái Uy quản lý vô khối ngôi sao mà còn phải khen cậu ta đẹp trai không ngớt, tôi chỉ muốn nhìn thử chút thôi mà.”

Chu Tường thở dài, “Wang tổng ơi, cậu ta không thích làm nghệ sĩ đâu, hai người bỏ cuộc đi.” Hai lão bánh quẩy này nghĩ gì trong đầu là hiện hết lên mặt.

Thái Uy nhún vai, “Tiếc thật. Nhìn mặt cậu ta xong, soi gương nhìn lại mặt mình, đời người sao mà bi thảm thế.”

Chu Tường đắc ý trong lòng, nghĩ đến hiện giờ hắn đang một mình độc chiếm Yến Minh Tu, cảm thấy thật sự quá may mắn.

Hai ngày sau Chu Tường lại đến trường quay, lần đầu tiên Ông Vũ Đông tới sớm hơn hắn, giờ đang hoá trang.

Hắn thấp thỏm bước đến, cung kính gọi, “Anh Đông.”

Ông Vũ Đông nhìn thấy hắn qua gương, cười bảo, “Lại đây.” Nói xong còn quan sát hắn một lượt từ chân lên đầu, ánh mắt rất chuyên chú.

Chu Tường cảm thấy khí lạnh cũng chui từ chân lên đầu theo cái nhìn của anh ta.

Hắn gượng gạo đi đến bàn hoá trang, Mễ Ưu lo lắng nhìn hắn.

Uông Vũ Đông chợt nói, “Này, đợi đã, xoay một vòng cho tôi xem.”

Chu Tường chớp mắt, bồn chồn không để đầu cho hết, nhận lệnh xoay một vòng.

Uông Vũ Đông trầm trầm cười, “Chuẩn, quả đúng là giống. Tôi xem đoạn phim cậu diễn rồi, khán giả nhất định sẽ không biết nhân vật chính không phải Uông Vũ Đông, có vẻ tôi tìm được cậu làm cascadeur là rất có lời.”

Chu Tường toát mồ hôi lạnh, “Anh Đông đừng giấu tôi mà, dáng người tôi chỉ giống anh chút thôi, chứ lúc đóng phim thì cả khí thế lẫn phong thái đều kém xa. Khán giả bình thường có thể bị gạt, nhưng các fan điện ảnh và những người hiểu nghề, chỉ liếc sơ cũng biết tôi là đóng thế rồi, không thể so sánh với anh được.”

Uông Vũ Đông nheo mắt nhìn hắn, cười, “Cậu nói thế tôi ngại quá. Đi hoá trang đi, làm cho tốt, sau này còn nhiều cơ hội hợp tác.”

Chu Tường gạt đầu, nụ cười của Uông Vũ Đông nhìn kiểu gì cũng thấy không thoải mái, hắn linh cảm đây sẽ là lần cuối cùng hắn hợp tác với Uông Vũ Đông, nhưng phải vậy thì hắn mới dám thử phào. Mất đi một phần thu nhập không phải vấn đề lớn, nếu hắn bất cẩn mạo phạm Uông Vũ Đông, có khi chỗ dung thân cũng chẳng còn. Uông Vũ Đông không chỉ có địa vị cao, mà hậu thuẫn phía sau cũng cực kỳ lớn, anh ta là đại nhân vật mà Chu Tường tuyệt đối không thể dây vào, vậy nên Chu Tường tình nguyện tránh xa anh ta ra một chút.

Hôm nay Uông Vũ Đông đến để diễn lại phân đoạn chiến đấu trong quán trọ, còn Chu Tường phải quay một phân đoạn khác ở setting bên cạnh.

Chu Tường thử nhìn sang phía Uông Vũ Đông. Vương đạo diễn vẫn yêu cầu hà khắc như thường, mọi người đều biết thực ra ông không cố ý nhắm vào Uông Vũ Đông. Vương đạo diễn đối với ai cũng vậy, ở trường quay, ông chính là Hoàng đế, nói một thì không được hai, nhưng dưới con mắt của Uông Vũ Đông bề ngoài nho nhã, bụng dạ kiêu căng thì Vương đạo diễn chẳng khác nào chĩa mũi dùi vào anh ta, nhất là trước đó hai người vừa mới xích mích, Vương đạo diễn lại không chịu kìm chế, cứ liên tục hô to gọi nhỏ anh ta, nên anh ta đa nghi cũng đúng.

Bởi vậy nên dù phân đoạn đã miễn cưỡng hoàn thành, không khí giữa hai người vẫn không hề dễ chịu.

Chu Tường nhìn mà kinh hồn táng đảm, hắn cũng thầm cầu nguyện bộ phim này nhanh nhanh kết thúc, để hắn còn lĩnh tiền rồi cao chạy xa bay.

Đảo mắt đã vào đông.

Mùa đông Bắc Kinh năm nay cực kỳ lạnh, mới đầu tháng mười một đã có tuyết rơi. Thời tiết tuy lạnh giá, nhưng Chu Tường và tiểu thiếu gia Yến Minh Tu vẫn luôn ấm áp bên nhau.

Chu Tường đã quen với cuộc sống được nhìn thấy Yến Minh Tu mỗi buổi sáng, được nằm cạnh Yến Minh Tu mỗi buổi tối.

Mới đầu hắn nghĩ, Yến Minh Tu bướng bỉnh ngạo mạn như vậy, ngày ngày ở chung nhất định sẽ phát sinh mâu thuẫn, nhưng trên thực tế, hắn lại thấy bản thân mình tận lực chăm lo cho cuộc sống của cả hai. Hắn rất cố gắng chiều theo tính tình thất thường của Yến Minh Tu, nên hai người hầu như không có xung đột, phần lớn thời gian đều rất hài hòa. Ban đầu Yến Minh Tu chỉ mang một ít đồ dùng đơn giản đến nhà hắn, nhưng tới hiện tại thì trong căn hộ này đâu đâu cũng là dấu vết của Yến Minh Tu.

Chu Tường vẫn như cũ, có việc thì làm, không có việc thì nghỉ ngơi nhàn nhã, công ty của Yến Minh Tu đã hoạt động hơn nửa năm, giờ cũng đang trên đà đi vào quỹ đạo. Thời gian Yến Minh Tu ở nhà càng ngày càng ít, phần lớn suy nghĩ của y đều đặt vào sự nghiệp.

Chỉ có điều, dù ban ngày bận rộn thế nào, buổi tối nếu không phải đi xã giao, phần lớn thời gian y đều về nhà ăn cơm với Chu Tường. Chu Tường biết đó chỉ là tính cách của y, nhưng hắn vẫn vui thầm trong bụng.

Hắn cảm thấy cuộc sống của mình và Yến Minh Tu lúc này cũng không khác vợ chồng son là mấy, vừa sôi nổi lại vừa ngọt ngào, hắn rất mãn nguyện với hiện tại.

Cuối tháng, bộ phim điện ảnh do Uông Vũ Đông thủ vai chính dự định sẽ đóng máy. Các cảnh quay của Chu Tường cũng đã hoàn tất, giờ hắn chỉ cần đến dự buổi ra mắt chúc mừng theo thông lệ, hôm đó sẽ có rất nhiều phóng viên tới đưa tin và quảng bá.

Thực ra một nhân vật nhỏ nhoi như hắn có tới hay không cũng chẳng thành vấn đề, nhưng không ngờ Vương đạo diễn lại đích thân dẫn hắn phải đến uống rượu mừng, chuyện này khiến Chu Tường hoảng sợ không nhẹ.

Buổi chiều ngày quay phân đoạn cuối cùng của Uông Vũ Đông, Chu Tường tới góp mặt, thấy không ít phóng viên đã chờ sẵn, chuẩn bị lao lên phỏng vấn Uông Vũ Đông bất cứ lúc nào.

Chu Tường đang ngồi một bên tán gẫu với đồng nghiệp, đột nhiên trước cổng trường quay truyền tới một trận xôn xao.

Mọi người cùng quay ra nhìn, chỉ thấy một chàng trai khoác áo lông cừu đen sang trọng bước vào, tuy đã giấu mặt bằng kính râm và khăn quàng cổ, nhưng các phóng viên chỉ cần liếc một cái cũng nhận ra đây là Lan Khê Nhung.

Một phóng viên xông lên phía trước để phỏng vấn, Lan Khê Nhung tháo kính, khách sáo cười cười, chậm rãi đẩy microphone ra, “Hôm nay tôi chỉ đến tìm bạn, mọi người tha cho tôi đi.” Nói xong thì bỏ mặc đám phóng viên, đi một mạch về phía Chu Tường.

Chu Tường đứng dậy. Từ sau cuộc nói chuyện không mấy vui vẻ lần trước, đã hơn hai tháng hắn chưa gặp Lan Khê Nhung. Thỉnh thoảng Lan Khê Nhung cũng gọi cho hắn, nhưng hắn không biết phải nên nói gì với y.

Lan Khê Nhung dịu dàng cười với hắn, “Anh Tường, nghe nói hôm nay anh đóng máy, em đến thăm anh đây.” Y đặt bánh ngọt mang theo lên bàn, vẫy tay với các nhân viên trong trường quay, “Mọi người đến ăn thử đi, bánh Mousse xoài tiệm này ngon lắm.”

Một đám người nhốn nháo lao tới cướp bánh ngọt, Lan Khê Nhung nhân cơ hội kéo Chu Tường ra chỗ khác.

Chu Tường cười bảo, “Cám ơn nhé, thực ra hôm nay anh chẳng có việc gì, đến chúc mừng thôi.”

Hai người đứng trong một góc cách xa đám đông, Lan Khê Nhung cố ý quay lưng về phía đám phóng viên, y nhẹ giọng nói, “Anh Tường, em nhớ anh lắm, chịu không nổi nên phải đến đây thăm anh.”

Chu Tường vỗ vai y, “Anh vừa nghe album mới của cậu, hồi trước cậu luyện thanh cho anh nghe, anh đã biết giọng cậu hay bẩm sinh rồi.”

Lan Khê Nhung thở dài, “Anh Tường, anh định cứ khách sáo với em như vậy mãi sao?”

Chu Tường ngượng ngùng bảo, “Đâu có, thấy sự nghiệp cậu phát triển, anh mừng thật mà.”

“Đợt vừa rồi em phải đi quảng bá đĩa nhạc, hôm qua mới về Bắc Kinh. Em vẫn còn nhớ anh hứa sẽ mời em một bữa, em nghĩ chắc anh không định thực hiện đâu, nên hôm nay tiện mang bánh đến chúc mừng, cũng coi như ăn bữa cơm với anh.” Về mặt Lan Khê Nhung có chút cô đơn.

Chu Tường rất hồ thẹn, bất kể lúc ấy có phải khách sáo hay không, đúng là hắn đã hứa mời Lan Khê Nhung ăn cơm, nay người ta về nước cũng hơn nửa năm rồi, mà bữa cơm kia mãi vẫn chưa được giải quyết. Thực ra nếu Lan Khê Nhung không thổ lộ với hắn, có lẽ chờ đến khi Yến Minh Tu quên mất Lan Khê Nhung, hắn sẽ tìm Lan Khê Nhung tán gẫu một chút. Vốn cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng từ khi Lan Khê Nhung nói mấy lời đó với hắn, mọi thứ đã không còn như xưa.

Giờ hắn lại càng không biết nên đối diện với Lan Khê Nhung thế nào, chỉ có thể bảo trì khoảng cách, nhưng nhìn đôi mắt thâm quầng và khuôn mặt mệt mỏi của Lan Khê Nhung, hắn biết y vừa mới trở về, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã vội chạy đến đây tìm hắn. Bản chất Chu Tường rất dễ mềm lòng, thấy y như vậy thì vô cùng áy náy.

Hắn xoa đầu Lan Khê Nhung, “Thế này đi, bọn anh định xong việc thì đi ăn cơm, cậu đi cùng luôn nhé, càng đông càng vui.”

Lan Khê Nhung gật đầu, “Anh Tường, trường quay bí quá, anh xuống lầu đi dạo với em được không?”

Chu Tường biết y bị nhiều người nhìn chòng chọc nên không thoải mái, buộc lòng phải đồng ý, “Chờ anh lấy áo khoác đã.”

Chu Tường khoác áo, một trước một sau đi ra cửa với Lan Khê Nhung. Hắn cũng không quen bị phóng viên sầm soi, cảm thấy tay chân lóng ngóng rất thừa thãi, cũng may phóng viên ở đây rất lịch sự, không quay phim chụp ảnh loạn xạ ngầu.

Lúc ra đến cửa, trùng hợp có một người cũng bước vào.

Chu Tường cả kinh, ngơ ngác nhìn Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu cũng nhìn hắn, lại nhìn Lan Khê Nhung, sắc mặt lập tức biến đổi.

END23.

24. Chương 24

Lúc này, các phóng viên và nhân viên trường quay cũng nhận ra không khí giữa ba người không ổn.

Yến Minh Tu vẻ mặt băng giá, Lan Khê Nhung vẻ mặt cứng ngắc, còn Chu Tường thì không biết làm sao.

Tuy người ở đây không biết Yến Minh Tu, cũng không biết tại sao ba người bọn họ lại như thế, nhưng ai cũng nhận ra Lan Khê Nhung không hợp với anh chàng tuần tú mới xuất hiện này.

Rất có khả năng sẽ thành tin hot, tất cả mọi người phấn khởi vô cùng, háo hức mong chờ tình thế phát triển.

Chu Tường tiến lên nắm lấy cánh tay Yến Minh Tu, “Minh Tu, sao lại đến đây? Tôi mới vừa gặp Khê Nhung, đang định đi hút thuốc, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.” Hắn vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho Yến Minh Tu, ý bảo y chú ý bên cạnh còn rất nhiều phóng viên.

Lan Khê Nhung cũng nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, dù có mâu thuẫn thật, y cũng sẽ không biến mình thành đề tài cho báo lá cải.

Yến Minh Tu gạt tay Chu Tường ra, máy móc nói, “Tôi không đến tìm anh.” Nói xong thì lách mình vượt qua hắn, bước về phía Uông Vũ Đông.

Chu Tường xấu hổ, Lan Khê Nhung tức thì bị thái độ của Yến Minh Tu chọc giận, nhưng vẫn phải cố sức đè nén trong lòng, y đẩy đẩy Chu Tường, “Anh Tường, chúng ta đi hút thuốc.”

Chu Tường liếc nhìn theo Yến Minh Tu, giờ không phải lúc thích hợp để dỗ dành y, ở đây còn rất nhiều người quan sát, hắn bị Lan Khê Nhung chậm chậm đẩy ra ngoài. Hai người tới một góc nhỏ phía sau tòa nhà, thấy xung quanh không có ai mới thở phào nhẹ nhõm.

Lan Khê Nhung cau mày, “Anh Tường, bạn trai anh tính tình tệ quá, em có làm gì cậu ta đâu, lần nào cậu ta gặp em cũng sừng sừng sộ sộ.” Y đã quên mất lần đầu tiên nhìn thấy Yến Minh Tu, vẻ mặt y cũng đầy thù hận.

Chu Tường ngược ngược cười, “Hiểu lầm ấy mà, thực ra cậu ta rất dễ sống chung.” Hắn càng nói càng chột dạ, hai người này rõ ràng còn chẳng nói chuyện với nhau, vừa nhìn thấy mặt đã gườm sùng sấn sảng, chẳng lẽ do sức quyến rũ của hắn quá lớn? Ngẫm lại, hắn đúng là dở khóc dở cười.

Lan Khê Nhung không hút thuốc lá, y chỉ đứng nhìn Chu Tường thổi khói, sau đó lại không yên tâm nhìn vào bên trong sảnh, cứ nhớ đến Yến Minh Tu là y khó chịu trong lòng.

“Anh Tường, em biết anh rất bao dung, nhưng có một số người không thể chiều mãi được, càng chiều càng được nước lấn tới, em không muốn anh phải uất ức.”

Chu Tường cười cười, “Nói linh tinh, hai người có hợp thì mới sống cùng nhau được, không hợp thì đã chia tay rồi, cái gì mà uất ức với không uất ức. Khê Nhung, anh ở với cậu ta cũng không tệ, không phải như cậu nghĩ đâu, yên tâm đi.”

“Yên tâm?” Lan Khê Nhung cười khỏ một tiếng, “Em chỉ ước hai người sớm chia tay.”

Chu Tường gương gạo quay mặt đi, hiện giờ hẳn không thể trò chuyện thoải mái với Lan Khê Nhung như xưa được nữa. Lan Khê Nhung không chỉ có tiếng tăm khác hẳn, mà thái độ của y cũng càng lúc càng kỳ lạ, hẳn thật sự không biết phải trả lời y thế nào.

Lan Khê Nhung nghiêng đầu nhìn Chu Tường, “Anh Tường, em có cảm giác anh sẽ không cùng cậu ta được bao lâu đâu, đừng bảo em rửa anh, nhưng loại người không coi ai ra gì như cậu ta hoàn toàn không xứng với anh. Em đợi anh. Tới khi anh kết thúc với cậu ta, anh sẽ thấy em vẫn còn đứng đợi. Đúng là em không thích đàn ông, nhưng em rất thích anh, ở bên anh, em cảm thấy an tâm.”

Chu Tường dập đầu thuốc, thấp giọng nói, “Khê Nhung, đồng tính luyến ái không phải chuyện hay ho, cậu đừng để bị kéo vào. Cậu còn có ba có mẹ, cậu làm thế để làm gì? Hơn nữa anh với cậu ta thật sự hợp nhau, cậu với anh chỉ là phút hồ đồ thôi, sớm muộn gì cậu cũng tìm được một cô gái tốt, đến lúc đó cậu sẽ hiểu ra.”

Đôi mắt Lan Khê Nhung vẫn ngập tràn không cam tâm, y khó khăn thốt lên, “Anh Tường, anh chẳng biết gì cả, một năm qua em suy nghĩ rất nhiều, nghĩ về anh... Mà thôi, em nói gì anh cũng không chịu tin. Em chỉ hy vọng anh đừng trốn tránh em, vẫn coi em là bạn bè.”

Chu Tường cười cười, “Khê Nhung, anh coi cậu là bạn bè, nhưng cũng mong cậu từ nay đừng nhắc lại mấy lời này nữa.” Nhất là cái câu mong chờ hẳn và Yến Minh Tu chia tay, hẳn thật sự không thích nghe.

Lan Khê Nhung cúi đầu, khóe môi khẽ nhếch lên, biểu lộ sự ảm ức của y.

Chu Tường nói, “Về thôi, ngoài này lạnh lắm.” Nói xong thì khoác áo quay vào hội trường.

Lan Khê Nhung biết hẳn lo lắng vì Yến Minh Tu, trong lòng lại càng thêm ghen ghét.

Hai người chỉ ra ngoài gần mười phút, mà lúc trở về đã lạnh rùng mình.

Yến Minh Tu đang đứng chờ cách đó không xa, Ông Vũ Đông bận rộn, hai người chưa nói được mấy câu. Mặc dù y không ra khỏi phòng, nhưng Chu Tường cảm thấy không khí xung quanh y cũng chẳng ấm áp hơn mình và Lan Khê Nhung là mấy.

Chu Tường liền bỏ mặc Lan Khê Nhung, tự mình đi đến đó, cười nói, “Minh Tu, đến tìm Ông Vũ Đông à, đến sao không báo trước một tiếng.”

Yến Minh Tu liếc hẳn, “Nếu tôi báo trước, chẳng phải các người sẽ đổi ngay địa điểm hút thuốc sao?”

Chu Tường làm lơ lời châm chọc của y, mặt không biến sắc đỡ dành y, “Minh Tu, hôm nay là tiệc mừng đóng máy bộ phim, người tham dự nhiều lắm, tôi cũng đâu biết là cậu ta sẽ đến.”

Yến Minh Tu quay đầu liếc Lan Khê Nhung một cái, thấy Lan Khê Nhung cũng đang nhìn chằm chằm về phía này, ánh mắt rất sâu, rất chìm, lửa giận trong lòng y lại càng bùng phát. Kẻ đó có ý đồ với Chu Tường, y dám khẳng định.

Yến Minh Tu kéo Chu Tường, “Anh lại đây.”

Hai người ra ngoài từ cổng sau, bên ngoài là ban công khép kín, nhưng khe cửa sổ lỏng lẻo, gió vù vù quất vào, mùa đông không ai đến đây.

Yến Minh Tu cầm tức nhìn hẳn, “Vừa rồi các người nói gì với nhau?”

“Hút thuốc thôi mà, bên ngoài lạnh quá, nói cái gì được nữa, chẳng bằng nhanh chóng quay về thăm cưng.”

“Có phải gã ta có ý đồ gì với anh không? Nếu không thì tại sao lại nhìn tôi kiểu đó?” Yến Minh Tu lộ rõ vẻ chán ghét.

Chu Tường trấn an, “Không, cậu nghĩ nhiều quá, cậu ta là straight đó. Chắc các cậu hiểu lầm gì nhau thôi. Có lẽ hôm đó cậu ta say, thái độ không được tốt, hai người các cậu lườm tới lườm lui, lườm đến bốc hỏa, nhất định là hiểu lầm rồi.”

Yến Minh Tu nhìn bộ dáng ung dung của Chu Tường, trong bụng bắt đầu sinh nghi.

Chu Tường tiến đến, quàng lại khăn cho y, “Bên ngoài lạnh, sao ăn mặc phong phanh thế này?”

Yến Minh Tu “Ừ” một tiếng, “Áo lông này đủ ấm.”

“Thật không? Mỏng như thế cơ mà.” Chu Tường nhéo nhéo cánh tay y, lại sờ sờ quần y, “Đừng bảo cậu chỉ mặc một cái quần nhé? Lạnh thế này mà chỉ mặc một cái thật à?”

“Đâu có lạnh lắm.”

“Giữa đông còn lạnh hơn, để chuẩn bị áo lót giữ ấm cho cậu mặc.”

Hai người đưa qua đây lại, Yến Minh Tu đã bị hấn ép lên tường, Chu Tường vừa hôn môi y vừa nói, “Môi cũng lạnh buốt rồi này, cậu mà lạnh hồng luôn thì tôi phải làm sao.”

Yến Minh Tu có cảm giác Chu Tường đang cố lảng sang chuyện khác, y vừa định nói gì đó, đầu lưỡi Chu Tường đã luồn vào miệng y.

Yến Minh Tu bắt giác ôm lấy eo Chu Tường.

Khung xương của Chu Tường không nhỏ, nhưng eo lại cực kỳ gọn, mặc dù đã qua nhiều lớp áo, Yến Minh Tu vẫn có thể cảm nhận thấy đường cong của hắn, y nhịn không được luồn tay vào, vuốt ve làn da ấm áp.

Chu Tường bị bàn tay lạnh buốt làm rùng mình, cười mắng, “Chỉ có cậu đó, chẳng nói tiếng nào đã thò tay vào, lạnh chết tôi mất.”

Yến Minh Tu thấy hắn run run, tâm tình cũng tốt lên đôi phần, cười bảo hắn, “Anh còn nói nữa, tôi sẽ lột hết anh ra.”

Chu Tường vuốt ve khuôn mặt Yến Minh Tu, tựa vào người y, vui vẻ cười nói, “Lột hết ra rồi làm gì nữa?”

Yến Minh Tu khàn khàn đáp, “Lột hết rồi đương nhiên là thịt anh, lần nào bị tôi làm, thân thể anh cũng nóng phùng phùng, tiện sưởi ấm cho tôi luôn.”

Chu Tường mở ám cười, “Hôm nào chúng ta thử bên ngoài đi, hơi lạnh một chút, nhưng mà rất tình thú.”

“Anh muốn thử thật không... Nếu bị đông cứng dính vào nhau thì sao?” Yến Minh Tu vừa vuốt ve thắt lưng hắn, vừa nhè nhẹ hôn môi hắn.

Chu Tường tưởng tượng cảnh hai người đông cứng dính vào nhau giữa lúc làm tình, nhịn không được bật cười ha hả.

Chỉ khi ở trước mặt nhau, hai người mới có thể nói ra những lời tán tỉnh hạ lưu như vậy, độ ấm xung quanh rất thấp, nhưng cả hai dựa sát vào nhau, ngực áp ngực, môi kề môi, không ai thấy lạnh, ngược lại còn ấm áp dạt dào.

Nhưng một giọng nói, tựa như tiếng sấm sét, đánh nát thế giới nhỏ bé ngọt ngào của họ.

“Minh Tu?!”

Hai người quay phắt đầu lại, Ônng Vũ Đông đang trợn mắt kinh hãi nhìn bọn họ. Anh ta chưa thay đồ diễn, toàn thân vẫn mặc y phục đại hiệp, ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ vô cùng, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt chỉ còn lại kinh ngạc, lông mày nhíu chặt, tựa như không thể tin nổi cảnh tượng trước mắt mình.

Yến Minh Tu gần như chẳng cần suy nghĩ, thẳng tay đẩy Chu Tường ra, lực đẩy quá lớn, thiếu chút nữa làm Chu Tường té ngã.

Ánh mắt Chu Tường chuyển từ Ônng Vũ Đông sang Yến Minh Tu, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Uông Vũ Đông cố ép mình trấn định, thản nhiên liếc qua Chu Tường, trong đôi mắt hàm chứa cảnh cáo và khinh bỉ không thêm giấu giếm, sau đó trầm giọng nói với Yến Minh Tu, “Minh Tu, theo anh ra đây một lát.”

Yến Minh Tu siết chặt bàn tay, toàn thân không ngừng run rẩy, y thậm chí còn chẳng buồn nhìn lại Chu Tường, sải bước theo sau Uông Vũ Đông.

Chỉ chốc lát, hai người đã khuất dạng.

Chu Tường vẫn ngơ ngác đứng ngoài ban công. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hắn hoàn toàn không kịp phản ứng.

Cú đẩy vừa rồi của Yến Minh Tu, thật giống như muốn lập tức phủ đi tất cả quan hệ với hắn, khiến cho hắn trần ngập bất an. Hắn nghĩ có lẽ Yến Minh Tu quá hoảng loạn vì bị anh rể tương lai phát hiện, hắn chỉ có thể tự an ủi mình như thế, mặc dù hắn biết Yến Minh Tu đã lâu, Yến Minh Tu chưa bao giờ hoảng loạn vì bất cứ chuyện gì.

Thực ra, Chu Tường mới quá hoảng loạn.

Ánh mắt cảnh cáo và khinh bỉ của Uông Vũ Đông khiến cho hắn bất an vô cùng, thái độ tuyệt tình cắt đứt của Yến Minh Tu cũng làm hắn bất an. Hắn buồn bã nghĩ, có lẽ ở thời điểm tính hướng khác thường của mình bị người nhà phát hiện, ai cũng sẽ phản ứng như vậy thôi.

Hắn không ngừng tự nói với mình, đừng nghĩ nhiều, nhưng trước sau vẫn không thể quên được bóng dáng Yến Minh Tu bỏ đi, thậm chí y còn chẳng ngoái lại nhìn hắn một lần.

END24.

25. Chương 25

Cuối cùng bộ phim cũng đã hoàn tất, mọi người vừa mệt mỏi, vừa hưng phấn.

Có người còn treo biểu ngữ băng rôn, chúc mừng ngày đóng máy.

Uông Vũ Đông phải trả lời phỏng vấn ngay trong trường quay, chụp ảnh với dàn nhân viên và băng rôn biểu ngữ, xong xuôi mới đưa Yến Minh Tu rời đi.

Đoàn làm phim đã book mấy bàn tiệc ở khách sạn để ăn mừng, Uông Vũ Đông tuy không tham gia, nhưng những chuyện khác yêu cầu góp mặt, anh ta đều đã hoàn thành.

Hôm nay Chu Tường vốn cũng rất hào hứng, nhưng sau khi Yến Minh Tu đi, hắn lại trở nên chán nản, cuối cùng ngược lại là Lan Khê Nhung cùng hắn đi ăn.

Tiệc tùng đến khuya, tất cả đều say khướt, diện khùng bát nháo không kiêng nể gì. Mọi người vất vả bảy – tám tháng liền, đựng phải rất nhiều khó khăn, nhất là chiến tranh giữa đạo diễn và diễn viên chính còn làm tôm tép đứng ngoài lo ngay ngáy, cuối cùng thì tất cả cũng đã xong xuôi, ai nấy đều không tránh khỏi xúc động, uống được hay không uống được cũng nốc tới bến.

Ngược lại, Chu Tường bình thường vẫn uống được thì hôm nay lại chỉ nhấp vài ngụm. Lan Khê Nhung ngồi bên cạnh hắn, ôn lại chuyện xưa. Chu Tường vẫn còn bất an, nhưng mọi người đều ở đây, hắn không có cách nào trốn đi được.

Lan Khê Nhung rót cục nhện không nổi, hỏi hắn, “Anh Tường, bạn trai anh với Uông Vũ Đông quan hệ thế nào? Vừa rồi hai người đó cùng đi.”

Chu Tường nói, “Ừ, bọn họ biết nhau.”

Lan Khê Nhung nhúu mày.

Chu Tường lập tức giải thích, “Không phải như cậu nghĩ đâu.”

Lan Khê Nhung thấp giọng nói, “Thật không, em thấy có vẻ không đơn giản như thế.”

Chu Tường không thể tùy tiện tiết lộ đời tư của Ông Vũ Đông, nhưng nhớ lại chuyện vừa xảy ra, ánh mắt cảnh cáo của Ông Vũ Đông trước khi đi, rồi phán đoán của Lan Khê Nhung lúc này, chẳng hiểu sao hắn chỉ thấy căm tức, giận đến tím tái mặt mày, “Cậu đừng có đoán mò, thật sự không phải như cậu nghĩ!”

Lan Khê Nhung kinh ngạc nhìn Chu Tường, vẻ mặt còn có phần tủi thân, “Anh Tường, anh giận em à?”

Chu Tường thở dài, “Không...”

“Hồi đó em nghi ngờ anh có ý đồ đen tối, anh cũng chưa bao giờ tức giận với em. Lúc ấy em thiếu hiểu biết, anh vẫn có thể bao dung cho em, nhưng giờ chỉ vì một câu vu vơ mà anh lại giận em. Anh Tường, hình như em nhầm rồi, anh thật sự rất thích cái gã họ Yên kia đúng không?” Ánh mắt Lan Khê Nhung ảm đạm vô cùng.

Chu Tường thấp giọng nói, “Khê Nhung, anh thích cậu ta chứ, nếu không thì sao anh sống cùng cậu ta được. Nhưng chuyện này cậu đừng nói gì cả, cậu ta không phải người trong ngành giải trí, anh cũng không muốn liên quan gì đến Ông Vũ Đông hết.”

Lan Khê Nhung không đáp, chỉ rầu rĩ hớp một ngụm rượu, sau đó chua xót nói, “Anh Tường, chúng ta đúng là không quay lại được.”

Chu Tường không có tâm trạng an ủi y, chính hắn cũng đang rối bời, không biết chuyện này sẽ phát triển thành thế nào nữa.

Tiệc tùng đến mười giờ mới kết thúc, Chu Tường uống không nhiều, vẫn có thể lái xe về nhà, nhưng Lan Khê Nhung thì không được. Chẳng hiểu y say thật hay cố ý giả say, cứ đeo trên người Chu Tường, nhất quyết nói mình không đi nổi.

Mặc kệ y đi nổi hay không, mùi rượu nồng nặc thế này tuyệt đối không lái xe được. Y đến đây vì Chu Tường, Chu Tường chẳng có cách nào khác, đành phải gánh vác trách nhiệm đưa y về.

Lan Khê Nhung nhìn thì gầy, nhưng thân hình rất cao, vì say nên cũng cực kỳ nặng. Chu Tường thở hồng hộc, dựa theo lời y tả, đưa y về nhà, đang mùa đông lạnh mà hắn mồ hôi đầm đìa.

Hắn mở cửa, đây là một căn hộ hơn hai trăm mét vuông, bài trí đơn giản nhưng cực kỳ xa hoa. Chu Tường không khỏi nhớ đến căn hộ nhỏ Lan Khê Nhung thuê hồi trước, so với hiện giờ đúng là một trời một vực, hắn cũng khó nén nổi vài phần hâm mộ.

Còn đang mải quan sát, cả người Lan Khê Nhung đã đổ nhào xuống.

Chu Tường vội vàng đỡ lấy y, chẳng ngờ lại vấp phải một cái chân dài của y, kết quả là cả hắn và Lan Khê Nhung cùng ngã lăn xuống sàn gỗ bóng lộn.

Lan Khê Nhung thở hổn hển nằm trên người Chu Tường, đôi mắt y là mắt hạnh điển hình, hơn nữa còn cực kỳ sáng, ý cười trong đôi con ngươi to tròn thuần khiết và thân mật, không biết đã mê hoặc bao nhiêu con người.

Nhưng vào lúc này, trong đôi mắt ấy chỉ còn lại men say tràn đầy và dục vọng.

Chu Tường nghĩ cứ như vậy sẽ có chuyện không hay, hắn vội vàng đẩy Lan Khê Nhung ra, định đứng dậy.

Lan Khê Nhung đè cánh tay hắn lại, cúi đầu mạnh mẽ lấp kín đôi môi hắn.

Chu Tường nhú mảy.

Miệng Lan Khê Nhung chỉ toàn mùi rượu, nhưng đây không phải điều quan trọng, mấu chốt là y lần đầu tiên hôn môi với đàn ông, hoàn toàn không biết cách, y chỉ gặm cắn miệng hắn, day nghiêng loạn xạ, răng nanh còn va vào răng hắn.

Chu Tường bình tĩnh đập vào lưng y.

Lan Khê Nhung bị đau, tách ra.

Chu Tường lập tức đẩy y xuống, nhanh nhẹn đứng lên, trầm giọng nói, “Lần sau đừng uống nhiều thế, cậu có biết uống rượu đâu.” Hấn biết Lan Khê Nhung không say, người say không thể có sức lực lớn như vậy.

Lan Khê Nhung khàn khàn nói, “Anh Tường, tại sao anh không chờ em?” Y nói rất nhỏ, tựa như chỉ để cho mình nghe.

Chu Tường không trả lời, hấn nhặt điện thoại rơi trên đất, bỏ đi không quay đầu lại.

Chu Tường cứ tưởng tối nay Yến Minh Tu nhất định sẽ không về, nhưng chẳng ngờ đèn trong nhà lại sáng.

Hấn bước vào, quả nhiên Yến Minh Tu đang ngồi trên sofa, không xem TV, cũng không đọc sách. Y cứ ngồi như thế, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì. Thấy hấn về, y ngược lên nhìn hấn, khuôn mặt vẫn tái nhợt.

Chu Tường lúng túng đứng ngay bậc thềm, “Cậu... Cậu về rồi hả.”

Yến Minh Tu lạnh nhạt nói, “Những lời này tôi nói mới phải? Các người ăn cơm đến giờ mới xong? Khách sạn không đóng cửa à?” Yến Minh Tu nhìn đồng hồ trên tường, gần hai giờ sáng.

Chu Tường đáp, “Bọn tôi ăn cơm xong còn đi uống rượu, mấy người kia làm loạn quá. Nếu biết cậu ở nhà thì tôi đã về sớm hơn.”

“Tại sao tôi không thể ở nhà?” Yến Minh Tu hỏi ngược lại.

Chu Tường ngập ngừng đáp, “Hôm nay Uông Vũ Đông...”

Sắc mặt Yến Minh Tu càng thêm nặng trĩu, “Không liên quan đến anh, đừng nhắc lại chuyện đó.”

Chu Tường tháo giày, cởi áo khoác treo lên giá, cẩn thận quan sát vẻ mặt Yến Minh Tu, ngồi xuống bên cạnh y.

Yến Minh Tu bình tĩnh nói, “Tôi gọi cho anh mấy lần, sao anh không nghe?”

“À, điện thoại hết pin, màn hình lớn hao pin lắm.” Chu Tường còn đặc biệt lấy di động ra để chứng minh, nhưng mới chỉ tiện tay bấm một cái, màn hình đã sáng rực.

Chu Tường ngẩng người, cúi đầu nhìn, thấy hình nền là bức ảnh Lan Khê Nhung đẹp trai hợp mốt.

Yến Minh Tu cũng thấy, lập tức giật lấy điện thoại, vẻ mặt không thể khó coi hơn.

Chu Tường trong phút chốc đã hiểu vấn đề.

Khi đó iPhone đời đầu mới tung ra thị trường, nóng phồng tay, hầu hết người trong giới showbiz đều chạy theo trào lưu, Chu Tường cũng không thoát được ảnh hưởng, vì thế hấn cũng sắm một cái. Giờ thì xung quanh đều là iPhone, kiểu dáng giống nhau, thỉnh thoảng lẫn lộn cầm nhầm cũng là bình thường.

Nhìn hình nền là ảnh Lan Khê Nhung, Chu Tường lập tức nghĩ ra, cái điện thoại hết pin của hấn chắc đến giờ vẫn nằm trong túi áo, nhưng hấn lại nhặt của Lan Khê Nhung mang về nhà.

Nhưng thế này thì nên giải thích ra sao?

Yến Minh Tu quơ quơ cái điện thoại kia, vẻ mặt bắt đầu dữ tợn, “Anh có muốn giải thích gì không?”

Đầu óc Chu Tường quay tít, quyết định nói thật, “Ừ... Cậu ấy uống rượu, không lái xe được, tôi đưa cậu ấy về nhà. Điện thoại của cậu ấy rơi xuống, tôi tưởng của tôi nên mới cầm nhầm.”

Yến Minh Tu hung tợn nói, “Chu Tường, anh tưởng lời của tôi là gió thoảng bên tai chắc? Tôi đã nói anh đeo bao giờ được tiếp xúc với nó!”

Lửa giận tích tụ trong lòng Yến Minh Tu bùng phát, y vung tay quẳng chiếc điện thoại văng xuống đất.

END25.

26. Chương 26

Chu Tường nhìn chiếc điện thoại bị ném xuống sàn nhà, cúi đầu không nói.

Hắn không muốn cãi nhau với Yến Minh Tu, nhưng hắn cũng mệt mỏi chẳng muốn giải thích thêm gì. Hắn chỉ đưa một người bạn uống say về nhà, chỉ vậy thôi cũng bị chất vấn quát tháo như thế. Yến Minh Tu bướng bỉnh và ngạo mạn không phải mới ngày một ngày hai, nhưng riêng hôm nay lại khiến Chu Tường khó tiếp nhận. Có lẽ bởi vì chuyện ban ngày vẫn còn đầy ứ trong lòng hắn, thái độ hấp tấp muốn phủ sạch quan hệ của Yến Minh Tu, cho dù vì lý do gì, vẫn khiến trái tim hắn lạnh lẽo.

Yến Minh Tu thấy Chu Tường không nói lời nào, càng thêm giận dữ. Trong đầu y không ngừng vọng lại tiếng thở dài của Uông Vũ Đông, Uông Vũ Đông nhìn y bằng ánh mắt khó hiểu, hỏi y vì sao phải dây dưa với loại người như Chu Tường.

Ánh mắt đỏ tựa như cây kim đâm vào lòng y.

Y cũng bắt đầu mờ mịt, tại sao y phải dây dưa với Chu Tường? Vì bóng lưng giống Uông Vũ Đông sao? Yến Minh Tu y không có được thứ mình muốn, nên chỉ đành bằng lòng với một thay thế phẩm sao? Từ khi nào y trở nên thảm hại như thế?

Thậm chí ngay cả cái thứ thay thế phẩm này, luôn miệng nói thích y, nhưng sau lưng y cũng chẳng ngoan ngoãn gì.

Yến Minh Tu chưa bao giờ phải chịu đựng nỗi nhục nhã lớn đến vậy, ***g ngược y pháp phòng phần nộ. Chu Tường giữ im lặng không thể khiến y nguôi giận, mà ngược lại, thái độ cam chịu của hắn càng làm y nóng nảy điên cuồng.

Yến Minh Tu giận dữ quát, “Mẹ nó chứ, anh nói gì xem nào?! Anh đã hứa với tôi, ngoại trừ gặp mặt ở công ty, tuyệt đối không bao giờ đi riêng với nó, hóa ra toàn là nói dối hết con mẹ nó luôn à? Anh còn đến cả nhà nó cơ đấy? Nó là siêu sao lớn thế cơ mà, đưa nào đưa nó về chẳng được, ai khiến anh phải đưa?!” Tối giờ, chuyện đã không còn đơn giản về Lan Khê Nhung, Yến Minh Tu chỉ đang cần tìm một nơi để trút hết những điên rồ trong bụng.

Chu Tường ngẩng đầu, khuôn mặt hắn không còn vẻ vui cười của ngày thường, hắn chỉ thản nhiên hỏi lại, “Minh Tu, đừng chuyện bé xé ra to được không? Tôi chỉ đưa một người say về nhà, nhưng còn cậu thì sao?” Giọng nói của hắn tràn đầy mỗi một, áp lực và bất mãn trong lòng cũng khiến trái tim hắn bắt đầu mất sức.

Yến Minh Tu hừ lạnh, “Đưa đến tận nhà rồi, còn quay lại đây làm gì? Tôi nghe nói trước kia anh với nó lúc nào cũng dính vào nhau, nó đến nhà anh chơi còn chẳng cần báo trước. Nếu tôi không có ở đây, chắc anh với nó đã nói lại tình xưa từ đời nào rồi nhỉ?”

Yến Minh Tu càng nói càng thấy mình giống một mụ đàn bà chanh chua cố tình gây sự, nhưng y không thể kìm lại được, y có cảm giác mình chỉ đang là một người đứng xem, trơ mắt nhìn thể xác của chính mình không ngừng phun ra những câu từ cay nghiệt. Y cũng không biết mình đang nghĩ gì, có lẽ y muốn nhìn thấy Chu Tường nổi giận, hoặc có lẽ y chỉ muốn nổi giận với Chu Tường. Người này mê hoặc y, khiến y càng ngày càng xa cách Uông Vũ Đông, thậm chí ngay cả khi bị Uông Vũ Đông bắt gặp, cho dù y biết mình và Uông Vũ Đông không có hi vọng, nhưng y cũng không bao giờ muốn Uông Vũ Đông biết chuyện của y và Chu Tường. Điều đó khiến y phần nộ, khiến y kinh hoàng, khiến y chẳng còn muốn gì hơn ngoài ổn định lại tất cả.

Chu Tường sầm mặt, đứng phắt dậy, “Minh Tu, tôi không muốn cãi vã với cậu. Tự cậu ngẫm lại xem mình nói có lý hay không, đêm nay tôi ra ngoài ngủ.” Hắn túm lấy áo khoác định rời khỏi nhà, hắn không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa, nếu cứ tiếp tục thế này, hắn sợ chính mình sẽ...

Yến Minh Tu chụp lấy bả vai hắn, thô bạo quăng hắn vào tường, hung tợn nhìn hắn, “Anh dám đi?” Sức lực y lớn đến kinh người, Chu Tường cảm giác xương vai mình sắp nứt.

Hắn bắt lấy cánh tay Yến Minh Tu, quát, “Cậu bỏ ra, cậu còn định ồn ào đến bao giờ?”

Yến Minh Tu trước tiên là sửng sốt, hai người quen nhau đã gần một năm, Chu Tường chưa bao giờ nổi giận với y, chứ đừng nói là lớn tiếng quát tháo y. Yến Minh Tu giận đến cánh tay cũng run lẩy bẩy.

Khó xử với Ông Vũ Đông còn chưa tính, thậm chí ngay cả Chu Tường cũng dám to tiếng với y, to tiếng với y chỉ vì một gã Lan Khê Nhung mặt mũi như đàn bà!

Gần như không kịp suy nghĩ, y giáng cho Chu Tường một bạt tai, khoe môi run rẩy, “Anh vì nó mà quát nạt tôi?”

Chu Tường sững sờ, không dám tin nhìn Yến Minh Tu.

Đánh người không đánh vào mặt, một cái tát trong hoàn cảnh như vậy có bao nhiêu nhục nhã, nhìn sắc mặt tái xanh của Chu Tường là có thể hiểu được.

Hắn đẩy Yến Minh Tu ra, lạnh lùng nói, “Rốt cuộc thì đến bao giờ cậu mới chịu lớn lên? Nếu tôi thật sự muốn có gì với Lan Khê Nhung, tại sao còn phải chờ đến hôm nay? Chu Tường tôi đối với cậu thế nào, chẳng lẽ cậu không hiểu được? Ngay cả chút tin tưởng ấy mà cậu cũng không có, tất cả những cố gắng của tôi trong thời gian qua, cậu vứt mẹ nó hết cho chó gặm à?”

“Tức là anh đang hỏi hận? Hối hận vì ngày xưa không cặp luôn với Lan Khê Nhung?”

“Chuyện này liên quan gì đến cậu ta? Đến tận lúc này cũng chẳng có liên quan gì đến cậu ta hết! Tất cả toàn là cậu đoán mò! Tôi còn đang muốn hỏi cậu đây, hôm nay lúc ở ban công, cậu có ý gì? Ngay cả cha mẹ biết mà cậu còn không sợ, thì tại sao Ông Vũ Đông biết cậu lại sợ? Cùng với tôi làm cậu nhục nhã thế cơ à?” Chu Tường một mạch trút hết uất ức trong lòng, chỉ cảm thấy hả hê, nhưng nhìn lại sắc mặt khó coi tới cực điểm của Yến Minh Tu, trái tim hắn lại đau âm ỉ. Hắn không biết hắn và Yến Minh Tu liệu có thể nào kết thúc ngay tại đây không, đã ở bên nhau lâu như thế, đến tận bây giờ vẫn chưa từng xô xát, hắn không biết trận cãi vã này sẽ để lại hậu quả gì.

Chu Tường nhắc tới Ông Vũ Đông, Yến Minh Tu tựa như bùng nổ, đôi mắt rét căm căm, y chỉ thẳng vào mặt hắn, lạnh lùng nói, “Chuyện của tôi, chưa đến lượt anh lăm lăm miệng, anh là cái đéo gì?”

Đôi môi Chu Tường mấp máy, muốn phản bác điều gì đó, nhưng trái tim lại như bị siết chặt, hắn nói không ra lời.

Yến Minh Tu yêu cầu hắn hết thứ này tới thứ nọ, ở trong mắt hắn, tuy rằng như vậy rất trẻ con, nhưng hắn vẫn nghĩ đó là vì Yến Minh Tu quan tâm đến hắn. Tới lúc này hắn mới biết, hóa ra hắn còn chẳng đủ tư cách để nghi ngờ hành động của Yến Minh Tu.

Hai điều trái ngược nhau đến thế, gần một năm sau khi chung sống, lần đầu tiên trần trụi đập vào mắt hắn, cho dù hắn có muốn lãng tránh, có muốn mù quáng phớt lờ cũng không thể được.

Bởi vì Yến Minh Tu không có tình cảm gì với hắn.

Sống chung đã lâu như vậy, Chu Tường cứ nghĩ hai người đang dần đi vào quỹ đạo, hóa ra tất cả chỉ là hắn mơ mộng hão huyền, trái tim của Yến Minh Tu đặt ở tít trên cao, cao đến nỗi hắn không thể nào với tới.

Chu Tường không muốn tiếp tục tranh cãi, lúc này hai người đã đủ khó coi rồi.

Hắn gật đầu, “Chu Tường tôi không là gì cả.” Gạt cánh tay Yến Minh Tu đang kiềm giữ hắn, hắn nắm lấy áo khoác, bỏ đi.

Hắn quên mất nơi này là nhà hắn, từ lâu hắn đã nghĩ đây cũng là nhà của Yến Minh Tu. Hắn chỉ biết hiện giờ ở chỗ này, hắn tràn ngập thất vọng và đau đớn, hắn thật sự không chịu nổi nữa.

Yến Minh Tu cảm thấy lòng bàn tay trống rỗng, y nhìn theo bóng lưng Chu Tường, không chịu nổi hình ảnh hắn bỏ đi, y vội vã túm lấy hắn, “Mẹ kiếp, anh muốn đi đâu?”

Chu Tường thản nhiên đáp, “Minh Tu, tôi không xen vào chuyện của cậu, cậu cũng đừng xen vào chuyện của tôi. Quý ước sống chung của cậu, cậu đừng quên.” Hắn đẩy Yến Minh Tu ra, mở cửa bỏ đi, không quay đầu lại.

Yến Minh Tu nhìn hành lang vắng vẻ, chỉ cảm thấy gió lạnh từng cơn lướt qua đôi bàn tay.

Chu Tường lái xe trên phố, vô mục đích, hắn không có nơi nào để đi.

Nếu là trước kia, nhất định hắn sẽ chẳng nói hai lời chạy đến nhà Thái Uy, hắn ngủ trên giường hay sofa cũng được. Nhưng giờ Thái Uy đã có vợ, vợ anh còn đang mang thai, Chu Tường không thể đến quấy rầy họ vào giờ này được. Kể từ lúc lập gia đình, Thái Uy đã bị bao vây trong một tấm lưới vô hình rộng lớn, anh không còn thuộc về riêng mình, đương nhiên cũng không còn thuộc về bạn bè. Dần dần, Chu Tường và Thái Uy càng ngày càng xa cách, Chu Tường không thể hơn nửa đêm trắng trọn gọi điện cho anh nữa, lại càng không thể quấy rối giấc ngủ của gia đình anh.

Bạn bè xung quanh từng bước đều có cuộc sống riêng, Chu Tường cũng cảm thấy mình ngày càng cô độc, tựa như người thân cứ lần lượt biến mất, chỉ có mình hắn bị bỏ lại nơi này.

Hắn cũng muốn có gia đình, hắn cũng muốn kết hôn, nhưng tiếc là, hắn không thể làm được.

Có lẽ bởi ngoài tuổi ba mươi, hầu hết bạn bè đều đã thành gia lập nghiệp, làm người ai cũng có tâm lý theo số đông, mặc dù chẳng ai giục hắn, nhưng hắn cũng không tránh khỏi sốt ruột. Chỉ có điều muốn tìm một người đàn ông thật tâm với hắn, cùng xác định tương lai với hắn, thật sự quá khó khăn. Hắn biết rõ Yến Minh Tu không thể là người đó, nhưng hắn thích y, hắn chỉ muốn... Chỉ muốn đặt cược một phen, hắn chỉ thử một lần thôi, miễn cho sau này phải hối hận.

Hắn cứ nghĩ mình không quyết định nhầm, nhưng đến hôm nay hắn mới hiểu những cố gắng của hắn có bao nhiêu giá trị trong mắt y.

Hắn khó chịu quá, hắn không biết mình phải làm gì.

END26.

27. Chương 27

Cuối cùng Chu Tường cũng không chịu nổi, tìm một khách sạn ngủ qua đêm. Rõ ràng nơi đó là nhà của hắn, nhưng hắn lại giống như vừa bị đuổi ra ngoài.

Hắn ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh lại, tỉnh lại vì đói bụng.

Sau khi mở mắt, hắn ngồi trên chiếc giường xa lạ, ngẩn ngơ thật lâu, nghĩ lại chuyện đêm qua, càng nghĩ càng đau đầu.

Hắn rửa mặt, xuống lầu trả phòng. Giữa trưa nắng ấm nhất, hắn ra khỏi khách sạn, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt hắn, thời tiết tốt như vậy, nhưng tâm trạng hắn vẫn u ám vô cùng.

Hắn ngồi trong xe nửa ngày, quyết định về nhà.

Hắn không thể không về nhà, mặc kệ thế nào, trốn tránh vẫn là vô ích.

Hắn cũng hơi hối hận hôm qua tranh cãi với Yến Minh Tu. Hắn biết rõ tính tình của Yến Minh Tu mà vẫn chấp nhặt với y, nhưng hắn thật sự không nhịn nổi nữa, Yến Minh Tu nói những lời đó khiến hắn không thể không chế được mình.

Đã lâu hắn không tức giận như vậy, thương tâm như vậy.

Nhưng nếu tỉnh táo ngẫm lại, hắn vẫn không muốn kết thúc với Yến Minh Tu, hắn đã dồn hết mọi thứ vào mối tình này, sao có thể dễ dàng buông tay đến thế. Dù Yến Minh Tu không thích hắn, nhưng hắn không thể ngăn cản được mình thích Yến Minh Tu.

Vậy nên hắn quyết định về nhà, nếu Yến Minh Tu vẫn còn ở đó, hắn sẽ ôn hòa nhã nhặn nói lại cho rõ, tất cả chỉ là hiểu lầm, có lẽ cứ thẳng thắn giải thích là giải quyết được.

Vì thế hắn lái xe về, nhưng điều làm hắn thất vọng chính là Yến Minh Tu không còn ở nhà nữa.

Hắn bước vào, liếc mắt đã thấy chiếc điện thoại bị quăng xuống đất. Hắn đi qua nhặt lên, màn hình còn sáng, nhưng rất nhòe nhoẹt, mặc dù vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều thông báo cuộc gọi nhỡ.

Chu Tường lấy điện thoại của mình ra, định gọi báo cho Lan Khê Nhung, nhưng vừa bấm số mới nhớ, điện thoại của Lan Khê Nhung vẫn còn ở đây, hần dờ khóc dờ cười.

Hắn cầm điện thoại của người ta về, Lan Khê Nhung bận rộn như thế, không có điện thoại nhất định là bỏ lỡ không ít chuyện quan trọng.

Hắn vội vàng gọi cho Thái Uy xin số trợ lý của Lan Khê Nhung. Gọi thử một lần, quả nhiên Lan Khê Nhung đang ở cùng trợ lý.

“Alo? Anh Tường?” Lan Khê Nhung có vẻ khá mừng rỡ.

“Khê Nhung, ngại quá, điện thoại cậu ở chỗ anh.”

“Gì cơ?”

“Hôm qua anh đưa cậu về, điện thoại cậu rơi xuống đất, anh tưởng là của anh nên mới nhặt mang về, cuối cùng còn lỡ tay làm hỏng.”

Lan Khê Nhung nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, “À, không thất lạc là được rồi. Kệ nó đi, quan trọng là bên trong còn lưu nhiều cuộc gọi và tin nhắn, nếu để người khác nhặt được thì phiền to.”

“Ngại thật đấy, hôm qua anh say quá nên lẫn, cậu đang ở đâu? Giờ anh đi mua máy mới mang đến cho cậu nhé?”

“Không cần đâu, lát nữa em xong việc, để em qua nhà anh lấy... Hay là anh hẹn ở đâu đi, không cần mua mới, em còn nhiều điện thoại fan tặng lắm, dùng không hết được.”

Chu Tường vô cùng áy náy, “Sao thế được, để anh mua đèn cậu một cái, dù sao cũng là anh làm hỏng.”

“Anh Tường, không cần thật mà, em có nhiều rồi, anh mua thêm làm gì cho phí, em chỉ cần lấy lại sim thôi. Hay là thế này đi, hẹn ở quán cà phê hồi trước hay đến nhé?”

“Ừ, thế hẹn ở đó đi.”

Chu Tường tắm rửa, ăn nhẹ một chút, sau đó lái xe đến quán cà phê cách nhà hắn không xa, vừa kịp giờ hẹn.

Hắn ngồi chưa bao lâu thì Lan Khê Nhung đã tới. Lan Khê Nhung vẫn ăn mặc như lần trước, kính râm to sụ, khăn quàng cổ che kín nửa khuôn mặt, nếu không nhìn kỹ, tuyệt đối không đoán được y là ai.

Giờ này quán cà phê rất vắng khách, hai người ngồi trong một góc yên tĩnh, Lan Khê Nhung tháo kính và khăn, thoải mái nhìn quanh, cảm thán nói, “Chỗ này gần như chẳng thay đổi gì cả.”

“Đúng vậy.” Nơi ở trước của Lan Khê Nhung cũng không xa, căn hộ y thuê không có internet, nên y thường xuyên chạy đến đây vào mạng, Chu Tường rảnh rỗi không có việc gì cũng hay đến ngồi cùng y một lúc. Khi đó nhàn nhã bao nhiêu, hiện giờ Lan Khê Nhung ngồi đối diện, Chu Tường chỉ nơm nớp lo y bị người khác nhận ra.

Hắn trả điện thoại cho y, giải thích, “Ngại thật, làm hỏng mất của cậu, hôm qua anh cũng say quá.”

Lan Khê Nhung cười nói, “Anh Tường, không sao thật mà. Sáng nay không tìm thấy em cũng hơi hoảng, may mà ở chỗ anh. Nếu có người ác ý nhặt được, nhất định phiền to.”

Chu Tường trêu đùa, “Sao thế, có ảnh nóng à?”

“Ảnh nóng thì không, nhưng linh tinh thì có nhiều.”

Chu Tường làm mặt tiếc rẻ, “Màn hình hỏng, phí quá.”

Lan Khê Nhung cười nói, “Anh Tường, anh có xem thì em cũng không ngại, em biết anh sẽ không nói lung tung. Anh là người rất đáng tin.”

Chu Tường cũng cười, “Mong là không làm trễ việc gì của cậu.”

“Không sao, hôm nay trợ lý không liên lạc được với em nên đến tận nhà kiểm tra, tiện thể gọi em dậy luôn. Anh Tường, anh nhắn tâm thật đấy, hôm qua em say thế mà ném em xuống sàn.”

Chu Tường ngượng ngùng nói, “Cậu có say đâu.”

“Kể cả thế thì anh cũng đừng bỏ mặc em dưới đất chứ, ít ra cũng phải đỡ em lên sofa.”

Chu Tường vừa định mở miệng, hai nhân viên phục vụ đã bước tới, lí nhí hỏi, “Xin lỗi, anh là Lan Khê Nhung ạ?”

Lan Khê Nhung ngẩng đầu nhìn hai cô, mỉm cười.

Hai cô gái đỏ bừng mặt, lấp ba lấp bắp, “Thật, đúng là thật... Xin anh ký tặng chúng em một chữ với...”

Lan Khê Nhung nhận cuốn sổ hai cô đưa tới, ký tên rất nhanh, sau đó dịu dàng cười, “Hai bạn ơi, tôi muốn nói chuyện với bạn tôi một lát, chốc nữa đừng quấy rầy được không?”

“Vâng vâng, cảm ơn anh!” Hai cô gái cuống quýt rời đi, đi ba bước ngoái lại một lần.

Chu Tường cười khì khì, “Hồi trước ai ngờ được chú em lại có ngày này.”

Lan Khê Nhung cũng cười, “Em cũng không ngờ, mới hơn một năm trước thôi, chụp cả bộ ảnh mà chỉ kiếm được ngàn rưỡi, may mà lúc ấy có anh, nếu không một mình em ở Bắc Kinh chắc đã khổ cực đủ đường.”

Hai người uống cà phê thơm phức, nhàn nhã ôn lại chuyện xưa, thỉnh thoảng cười ha hả, đôi lúc lại cảm khái vô cùng. Đây là lần đầu tiên hai người thoải mái ngồi tâm sự từ sau khi gặp lại, không xin lỗi, không có ý đồ, không tranh chấp, chỉ như hai lão bạn lâu năm, thoải mái trò chuyện.

Hàn huyền tới gần ba giờ chiều, điện thoại của Lan Khê Nhung đổ chuông, y nói bữa tối phải đi xã giao, nhưng ánh mắt nhìn Chu Tường lại tiếc nuối khôn cùng, thậm chí còn hỏi hần có muốn đi cùng không.

Trong đầu Chu Tường vẫn còn một đồng chuyện ngổn ngang, thật sự không rảnh đi xã giao, vì thế hai người tạm biệt.

Chu Tường về đến nhà, vẫn không thấy Yến Minh Tu. Hần do dự mãi, cuối cùng thử gọi cho y, không ngờ chuông chỉ reo một tiếng đã tắt máy.

Hần chán nản ném điện thoại sang một bên, uể oải vô cùng. Mặc dù cảm thấy mình thế này thật quá kém cỏi, nhưng hần vẫn không thể không lo sợ. Hần sợ Yến Minh Tu sẽ cứ như vậy mà tạm biệt hần, hần không muốn buông tay.

END27.

28. Chương 28

Buổi tối, Chu Tường nhận được điện thoại của Thái Uy, Thái Uy khẩn báo cho hần, bộ phim điện ảnh tiếp theo của Vương đạo diễn rất có thể sẽ lại hợp tác với Uông Vũ Đông, công ty Uông Vũ Đông vẫn muốn hần làm cascadeur.

Chu Tường kinh ngạc, “Vương đạo diễn còn hợp tác được với Uông Vũ Đông? Hai người cãi nhau to thế cơ mà?”

“Vương đạo diễn không thích đâu, nhưng bên bỏ vốn muốn Uông Vũ Đông diễn để đảm bảo doanh thu phòng vé. Giờ đang loạn lắm, nhưng chắc Vương đạo diễn vẫn phải chịu thôi.”

Chu Tường chỉ thấy hơi mệt, “Anh Uy, lần này em không muốn làm.”

“Cái gì? Tại sao?”

“Anh cũng biết chuyện lúc trước còn gì, Uông Vũ Đông nhất định cũng ngứa mắt em rồi, mà em cũng thấy khó xử. Anh nói xem, nếu lần này hai người đó lại cãi cọ, lời em ra làm vật hi sinh thì em toi bởi thế nào nữa? Em chẳng thà bỏ một khoản tiền còn hơn phải dây vào họ.”

“Chú mày bản khoán cũng đúng, nhưng lần này Vương tổng bọn mình cũng là một trong số những nhà đầu tư chính, ổng vẫn muốn chú mày làm tiếp. Dù thế nào thì công ty vẫn là chỗ dựa cho chú mày mà, chú mày đâu có trực tiếp xúc phạm Uông Vũ Đông, chắc gã ta không đến nỗi hẹp hòi như thế chứ.”

“Em thấy anh ta không vừa mắt em nữa đâu, tránh đi là tốt nhất, em thật sự không muốn dây.” Nếu chỉ xét riêng vấn đề lần trước, có lẽ Chu Tường sẽ không dè dặt như vậy, nhưng Uông Vũ Đông đã biết chuyện của hắn và Yến Minh Tu, bây giờ Uông Vũ Đông mà hòa nhã với hắn mới là kỳ quái. Đừng nói hợp tác, sau này hắn còn đang tính tránh mặt Uông Vũ Đông.

Thái Uy tiếc rẻ nói, “Cũng phải, chú mày cứ tự quyết định, đằng nào anh cũng còn nhiều việc khác cho mày. À đúng rồi, lần này Lan Khê Nhung diễn nam thứ chính đấy, thằng bé giờ là sao hot nhất công ty, Vương tổng đầu tư cho nó kinh hoàng lắm.”

“Tốt quá, thằng nhỏ rất có tài, chưa bao giờ phụ kỳ vọng của Vương tổng.”

Thái Uy đáp, “Ừ, nó tưởng chú mày lại đóng thế Uông Vũ Đông nên mừng lắm, nó bảo hai đứa có thể diễn chung, kể cả chú mày không được lộ mặt thì nó vẫn vui. Bây giờ chú mày không làm nữa, chắc nó thất vọng lắm đây. Thằng bé rất biết ơn, đối với chú mày không tồi.”

Chu Tường cười cười, “Em với cậu ta thì diễn chung cái gì, bảo cậu ta cứ chú ý vai của mình thôi. Em chỉ đóng thế, sao diễn chung với cậu ta được.”

“Đến lúc đó nó có oán giận gì thì chú mày tự đi mà giải quyết.”

Tán nhảm vài câu, hai người cúp máy.

Chu Tường nhìn lịch, từ hôm cãi nhau đã qua ba ngày, Yến Minh Tu vẫn chưa về, điện thoại cũng không nghe. Lần nào y cũng vậy, nói kệ là sẽ kệ luôn, Chu Tường chẳng biết nên làm thế nào với y cho phải.

Hắn đang định kiếm gì ăn, tiếng mở cửa lại vang lên, có người mới từ ngoài vào.

Chu Tường vội vàng sải bước ra phòng khách, quả nhiên nhìn thấy Yến Minh Tu.

Hắn hơi xúc động, “Về rồi hả?”

Yến Minh Tu lạnh lùng nhìn hắn, “Lấy đồ.” Nói xong liền đi thẳng vào phòng làm việc, lấy trong ngăn kéo ra một tập hồ sơ.

Chu Tường theo y vào phòng, đóng cửa lại, nghiêm túc nói, “Minh Tu, chúng ta nói chuyện được không?”

“Tôi không có thời gian.” Yến Minh Tu không buồn ngẩng đầu, kiểm tra giấy tờ trong tập hồ sơ, cầm lên định bỏ đi.

Chu Tường chắn trước cửa, không chịu buông tha, “Minh Tu, chúng ta nói chuyện.”

Yến Minh Tu hằm hằm nhìn hắn, “Chẳng phải đã thống nhất không can thiệp gì đến nhau sao? Không có gì để nói hết.”

Chu Tường cười khổ, “Hôm đó tôi cũng nóng, cả hai chúng ta đều mất bình tĩnh, thực ra chỉ có chút hiểu lầm, giờ nói cho rõ lại được không? Trước tiên tôi thề, tôi và Lan Khê Nhung không là gì cả. Trong lòng tôi chỉ có cậu, chúng ta ở bên nhau lâu thế rồi, chẳng lẽ cậu muốn vì một ít hiểu lầm mà làm to chuyện lên mãi sao?”

Bộ giáp sừng sộ của Yến Minh Tu bắt đầu buông lỏng, nhưng y vẫn căm giận trừng trừng nhìn Chu Tường.

Chu Tường thấy hơi khó thở, “Nhiều hay ít, cậu cũng thích tôi chứ?”

Yến Minh Tu ngẩn người, không biết nên trả lời hắn thế nào. Thích? Người y thích chính là Uông Vũ Đông mãi mãi không thuộc về y, chứ không phải một thứ thay thế phẩm.

Tại sao Chu Tường có thể có ý nghĩ như thế? Dựa vào cái gì mà Chu Tường nghĩ y thích hắn? Điều này khiến y sợ hãi, thậm chí Chu Tường hỏi như vậy còn khiến y lúng túng, bởi vì y đang nghi ngờ tình cảm của chính mình.

Chẳng lẽ là do y đã quá thân thiết với Chu Tường, thân thiết đến nỗi quên giữ lại một khoảng cách? Y tuyệt nhiên không muốn để Chu Tường sinh ra thứ ảo tưởng sai lầm đó.

Trước sau vẫn không có câu trả lời, Chu Tường cũng đã thành quen, nhưng không phải hẳn không chán nản. Hắn thậm chí còn có cảm giác, dù hẳn cố gắng cách nào cũng không thể làm trái tim Yến Minh Tu rung động. Tình cảm của hắn như bị rớt vào một cái động không đáy, hắn đã phải nỗ lực rất nhiều, nhưng đối phương chỉ biết cúi đầu, giận hờn, không chịu đáp lời hắn dù chỉ một câu, hắn định cứ tiếp tục thế này đến khi nào nữa?

Ngay cả một người luôn lạc quan và rộng rãi như Chu Tường, rồi cũng có ngày phải nếm qua đắng cay thất bại.

Chu Tường ủ rũ chán nản, đáy lòng Yến Minh Tu cũng mãnh liệt rung lên. Y rất thích sống chung với Chu Tường, nhưng y không bao giờ muốn dính vào bất kỳ khúc mắc tình cảm gì với hắn. Có lẽ ngay từ đầu, đồng ý dọn đến sống với hắn đã là một quyết định hấp tấp và sai lầm, giờ vấn đề đã xảy ra, âu cũng là lúc phải nên sửa sai.

“Tôi nghĩ, có lẽ tôi nên chuyển đi.” Thời điểm nói những lời này, lòng bàn tay Yến Minh Tu đã mướt mồ hôi, khóe môi nặng trĩu, tại sao y lại ngập ngừng như thế?

Chu Tường ngẩng phắt lên nhìn y, trong mắt hắn chỉ còn hoảng sợ, “Minh Tu!” Đôi vai hắn rũ xuống, không phải hắn không biết điều Yến Minh Tu muốn, Yến Minh Tu chỉ muốn một bạn tình, y không cần tình yêu, thứ đó và mục đích ban đầu của y hoàn toàn khác biệt. Trong cái vòng luẩn quẩn này, quan hệ tùy theo hứng là cực kỳ bình thường. Người ta chung sống, tâm sự, lên giường với nhau cho bớt cô quạnh, nhưng chẳng ai nghĩ đến chuyện lâu dài, được ngày nào hay ngày đó, tới khi một trong hai người cảm thấy nên chấm dứt, thì cứ như vậy mà chấm dứt trong yên bình. Đó là kiểu quan hệ rất hài hòa, không bao giờ phải trở mặt to tiếng. Ngay từ đầu, hắn và Yến Minh Tu cũng ôm tâm tư như vậy để đến với nhau, nhưng hắn đã đi quá giới hạn. Hắn cảm thấy chưa đủ, hắn thích Yến Minh Tu, hắn muốn nhiều hơn, nhưng Yến Minh Tu không thích hắn.

Là hắn phá luật trước, hắn không có tư cách yêu cầu đối phương chiều theo ý hắn.

Nhưng nếu cứ như vậy kết thúc cùng Yến Minh Tu, hắn không muốn, hắn không thể chịu được, vì thế hắn chỉ có thể chua xót nói, “Minh Tu, tại tôi nghĩ nhiều quá, cậu đừng chuyển đi. Chúng ta cứ trở lại quan hệ như lúc đầu là được, chúng ta cứ quay lại giống trước kia được không?”

Hắn không nở, hắn thật sự không nở. Nếu tình cảm có thể dễ dàng vứt bỏ như thế, bao nhiêu nước mắt đã không phải rơi?

Đáy lòng Yến Minh Tu đau nhói, ngay cả hô hấp cũng không dễ dàng, y chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi thứ cảm xúc xa lạ này, vậy nên y cúi đầu, trầm giọng nói, “Để nói sau.” Nói xong liền cầm tài liệu, định bỏ đi.

Chu Tường ôm cổ y, “Minh Tu, chúng ta ở chung rất tốt, tôi mong cậu đừng đi.” Chu Tường cho tới bây giờ vẫn chưa từng cầu xin ai như vậy, hắn cảm thấy mình thật đáng xấu hổ, nhưng hắn không quan tâm.

Tóc Chu Tường quét ngang qua má Yến Minh Tu, nhẹ nhàng và mềm mại, hơi ngứa ngứa, tựa như chúng đang khẽ cào vào tim y, từng đợt từng đợt.

Người này thích y đến thế, y thật muốn cho cái gã họ Lan kia nhìn thấy cảnh này.

Uất ức với Lan Khê Nhung bị kìm nén trong lòng, nháy mắt tiêu tan không ít, Yến Minh Tu vuốt tóc Chu Tường, buồn bực hỏi, “Vậy chuyện của anh với gã họ Lan, tôi còn can thiệp được không?”

“Chẳng lẽ lại không được?” Chu Tường bất đắc dĩ đáp, “Cậu đúng là tổ tông của tôi.”

Sắc mặt Yến Minh Tu cuối cùng mới dịu xuống.

Chu Tường tận dụng cơ hội, nói không ít lời hay, giọng tỏ lần này có vẻ như đã trôi qua. Nhưng Chu Tường biết, càng tới gần Yến Minh Tu, hắn lại càng khao khát y, càng khao khát y, hắn lại càng phải kiềm chế chính mình. Tiếp tục sống chung với Yến Minh Tu nhất định không phải biện pháp tốt, nhưng hắn biết mình luyến tiếc.

Họ vọng có một ngày, hẳn cũng có thể thoải mái buông tay Yến Minh Tu.

END28.

29. Chương 29

Chớp mắt đã sắp đến Tết Nguyên Đán, Chu Tường cảm thấy mấy ngày này tâm trạng Yến Minh Tu càng lúc càng kém. Thường thường y sẽ tự nhốt mình trong phòng làm việc, thỉnh thoảng lại ngẩn người an vị trước TV, không nói câu nào.

Đến một hôm hẳn rốt cục không nhịn nổi nữa, hỏi Yến Minh Tu làm sao vậy, có phải công việc không suôn sẻ không, dù sao cuối năm cũng rất bận bịu.

Hắn vẫn không biết Yến Minh Tu cụ thể đang làm gì, hình như có liên quan đến tài chính hay đầu tư linh tinh, nhưng mấy thứ đó Chu Tường không hiểu, mà hẳn cũng lười hỏi, hẳn chỉ biết Yến Minh Tu thu nhập không tồi, mua đồ luôn chọn thứ tốt nhất, hai người không phân chia các khoản sinh hoạt phí, chưa từng so đo ai tiêu nhiều hơn ai, vậy nên nhờ ơn của Yến Minh Tu, Chu Tường cũng được dùng kè không ít đồ xịn. Cuối năm là thời điểm rất nhiều sự vụ dồn lên cần giải quyết, tất nhiên sẽ bận rộn, ngay cả Chu Tường không phải đi làm cũng bị lôi đến chuẩn bị họp thường niên các kiểu, nhìn bộ dáng Yến Minh Tu, phỏng chừng chắc bận đến điên rồi.

Yến Minh Tu lắc đầu, “Không có gì.” Nói xong thì bình tĩnh vào nhà.

Chu Tường có muốn đỡ đần y cũng không được.

Sáng sớm hôm nay, Chu Tường lại đến công ty. Thái Uy bắt hắn làm trợ lý, phụ trách tổ chức họp thường niên, cuối năm các khách sạn cũng cập rập, Chu Tường và Tiểu Trương phòng kế hoạch chạy qua chạy lại mấy nơi vẫn chưa tìm được địa điểm phù hợp.

Hắn vừa bước vào cửa, Thái Uy từ xa đã nhìn thấy hắn, vội vàng chạy đến kéo hắn lại, cẩn thận nói với hắn, “A Tường, anh không ngờ chú mày bản lĩnh cao thế đấy.”

Chu Tường chẳng hiểu gì.

“Biết chưa, Vương đạo diễn chỉ đích danh chú mày tham gia phim mới, lão ấy nói sẽ cho chú mày một vai phụ.”

Chu Tường kinh ngạc, “Thật à?”

“Thật, mày thu phục lão diễn đó kiểu gì thế?”

“Em biết đâu được, hay là mắng em rất sướng?”

Thái Uy bật cười, “Có khả năng, dù sao cơ hội này chú mày cũng không được bỏ qua, bao nhiêu người chém giết nhau chỉ để thò mặt vào phim của lão đó. Chú mày làm được lần này, có khi về sau khỏi cần đóng thế nữa.”

Chu Tường đã ba mươi, hồi mới vào nghề, hẳn cũng có một ít mơ mộng được thành danh, nhưng càng làm lâu, va chạm càng nhiều, hẳn mới biết muốn thành danh, kể cả có sẵn tất cả điều kiện mà không gặp thời thì cũng chịu, hưởng chỉ hắn còn chẳng có thứ gì, không ngờ cơ hội lại thật sự đến với hắn.

Chu Tường thực ra cũng không quá ham thích làm ngôi sao, nhưng hắn muốn kiếm thêm tiền. Nâng cao chất lượng cuộc sống là bản năng của con người, Chu Tường tuy không bị vật chất ám ảnh, nhưng nếu có cơ hội kiếm thêm thì hẳn cũng không muốn bỏ qua.

“Nhưng mà Uông Vũ Đông...”

“Ờ, quan tâm gã ta làm gì, giờ chú mày có phải đóng thế cho gã nữa đâu. Vương đạo diễn chủ động mời chú mày, hai người diễn hai vai khác nhau, liên quan gì đến gã. Mà Vương tổng cũng ủng hộ chú mày lắm,

ông đang định mời biên kịch đi ăn cơm, nói khéo để chú mày với Lan Khê Nhưng có thêm đất diễn.” Thái Uy phấn khởi vỗ vỗ cánh tay hắn, “A Tường à, anh Uy vẫn hy vọng chú mày kiếm khá một chút, chú mày chỉ có một mình, nhân lúc còn trẻ phải tích góp nhiều vào.”

Chu Tường cười nói, “Cám ơn anh Uy, thế em có phải liên hệ với trợ lý của Vương đạo diễn không?”

“Ừ, đi theo anh, bọn họ đang ở phòng họp đấy.”

“Cái gì? Bọn họ là những ai?”

“Vương tổng, Vương đạo diễn, mấy người bên Uông Vũ Đông, à, có cả hai nhà đầu tư, tiện thể hôm nay mở cuộc họp luôn, nhưng Lan Khê Nhưng có việc không đến được.”

“Không được đâu, người ta đang họp, em vào làm gì.”

“Sợ cái gì, chú mày cũng trong danh sách diễn viên mà, đi thôi đi thôi.” Thái Uy lôi kéo hắn vào phòng họp.

Vương tổng gật đầu với hắn, Chu Tường chào hỏi một lượt, sau đó cười cười lấy lòng Vương đạo diễn, ngài đạo diễn này rất khó hầu hạ, Chu Tường được nâng đỡ mà vừa mừng vừa lo.

Vương đạo diễn vẫn đeo bộ mặt thờ ơ, “Ngồi đi.”

Uông Vũ Đông thần nhiên liếc hắn một cái, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng.

Chu Tường thầm run. Xem ra Uông Vũ Đông đã bất mãn với hắn đến độ xã giao tối thiểu cũng chẳng buồn làm, mà cũng phải thôi, Yến Minh Tu là em vợ tương lai của anh ta, làm gì có ai muốn em vợ mình là đồng tính, đã vậy còn dây dưa tình ái với một kẻ ngay bên cạnh mình. Chỉ nghĩ cũng thấy đủ kỳ cục.

Chu Tường cũng không nhìn anh ta, tránh được thì tránh là tốt nhất, Uông Vũ Đông không nể mặt hắn thì cũng phải nể mặt Vương tổng và Vương đạo diễn.

Không khí rất kỳ dị, mấy nhà đầu tư vất óc nghĩ cách điều hoà quan hệ giữa Vương đạo diễn và Uông Vũ Đông. Vương đạo diễn năm nay đã hơn sáu mươi, mọi người chiều lòng ông cũng phải, nhưng Chu Tường nhìn thái độ của Uông Vũ Đông, hắn linh cảm bộ phim lần này chắc chắn sẽ phát sinh chuyện, đến lúc đó hắn phải trốn thật xa.

Hội nghị kết thúc, Vương đạo diễn đi trước, mấy người công ty cũng lần lượt tản ra, Vương tổng đang muốn nói vài câu với Chu Tường, nhưng lại thấy Uông Vũ Đông đứng cách đó không xa đang nhìn Chu Tường đầy ẩn ý.

Chu Tường biết anh ta muốn nói chuyện với hắn, nhưng hắn cực kỳ không muốn.

Vương tổng nhìn qua nhìn lại hai người, “Vũ Đông, cậu tìm Chu Tường à?”

Uông Vũ Đông gật đầu.

“Để tôi giới thiệu cascadeur khác cho cậu nhé, tôi biết một người rất phù hợp.”

Uông Vũ Đông khách sáo cười cười, “Cám ơn ngài Vương, bao giờ rảnh tôi sẽ xem thế nào.”

Vương tổng nhú mày, “Thế hai người nói chuyện đi. Chu Tường lát nữa đến văn phòng tôi.”

Nói xong, Vương tổng kéo theo cả Thái Uy rời đi.

Phòng họp chỉ còn lại hai người, Chu Tường khách sáo hỏi, “Anh Đông tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Nghe nói lần này cậu không muốn đóng thế nữa?”

Chu Tường gật đầu, “Dạo này tôi hơi bận, thế nên...”

“Chu Tường, đừng có nói nhảm, vai phụ kia so với làm cascadeur của tôi thì bận rộn hơn nhiều, cậu sao có thời gian rảnh được.”

Chu Tường gượng gạo cười, “Anh Đông, tôi khó khăn lắm mới nhận được một vai diễn, chắc anh hiểu cho tôi mà.”

“Có gì đâu mà không hiểu. Nhưng chúng ta hợp tác nhiều lần rồi, giờ cậu bảo tôi tạm thời đổi người, tôi không quen, nếu người mới không thạo việc như cậu, làm chậm tiến độ ra mắt phim của tôi, lúc đó tính thế nào?” Ông Vũ Đông nửa cười nửa không hỏi.

Chu Tường toát mồ hôi lạnh, “Anh Đông, anh xem...”

“Thôi, không phải cậu vì chuyện của Minh Tu nên mới tránh mặt tôi sao, showbiz lớn như thế, cậu định tránh kiểu gì?”

Chu Tường không đáp.

“Chuyện của Minh Tu, theo lý thuyết thì không tới phiên tôi can thiệp, nhưng tôi không dám để chị gái nó biết. Minh Tu rất có triển vọng, không thể cứ dây dưa mãi với cậu được.”

Chu Tường âm thầm siết chặt bàn tay, vẫn không nói gì.

“Chu Tường.” Ông Vũ Đông sâu cay nói, “Người ngay thẳng không nói bóng gió. Tôi biết cậu đang toan tính điều gì, trèo được vào nhà họ Yến thì cả đời khỏi cần lo, nhưng cậu cũng là người thông minh, chẳng lẽ đến giờ vẫn không hiểu? Các cậu đều là đàn ông, cậu có sinh con cho nó, hay gả cho nó được không? Nếu chọc giận nhà họ Yến, ai cũng không cứu được cậu. Chúng ta quen biết ba – bốn năm rồi, tôi có lòng tốt mới phải nói để cậu tỉnh ngộ, cậu nhận được vai phụ kia đã là giỏi lắm rồi, một vừa hai phải thôi.”

Những lời này của Ông Vũ Đông cực kỳ đùng chạm, Chu Tường giận đến run lấy bẫy, quanh co lòng vòng, mĩa mai châm chọc, chẳng bằng ngay từ đầu cứ chỉ thẳng mặt chữ hán ăn bằm cho xong.

Vấn đề là hán cóc biết nhà Yến Minh Tu làm cái chó gì.

Ông Vũ Đông nhìn mặt Chu Tường xanh mét, khinh miệt cười cười, “Chu Tường, Tết Nguyên Đán này tôi sẽ đính hôn với chị hai của Minh Tu, đến lúc đó chúng tôi sẽ công khai quan hệ, tôi chính thức là người nhà họ Yến. Cậu thử nói xem, nếu quần chúng biết em vợ tôi yêu đương đồng tính với cascadeur của tôi, tin tức này có đủ giải trí nửa năm không? Tôi không muốn gánh vác hậu quả đó, mà tôi tin rằng cậu cũng không muốn.”

Chu Tường trầm giọng nói, “Chuyện của chúng tôi đến bây giờ vẫn không định công khai, anh nghĩ nhiều quá.”

Ông Vũ Đông cười khẩy, “Trong nghề này, có bao nhiêu bí mật đương sự không định công khai, nhưng tin tức vẫn bị tiết lộ?”

Chu Tường siết chặt hai nắm tay, chỉ sợ chính mình không kìm chế nổi. Hắn không phải như lũ thanh niên chưa trải đời, hắn biết người nào hắn không thể gây hấn.

Ông Vũ Đông nhìn hắn, “Đóng thế cho tôi, cậu cứ nhận việc đi, người khác tôi không yên tâm. Bộ phim này đầu tư rất lớn, là bước tiến vào thị trường Châu Á của tôi. Tôi không muốn hình tượng bị ảnh hưởng chỉ vì cascadeur diễn không đủ hoàn mỹ, tôi vẫn khá tin nhiệm cậu. Chuyện thù lao tôi đảm bảo sẽ vừa lòng cậu, nói đến nước này, chẳng lẽ cậu vẫn không chịu nể mặt tôi?”

Chu Tường nhin rồi nhin, nhin đến gan ruột sắp nổ tung.

Hắn tự nói với mình, đây là xã hội, đây là cuộc đời.

Cuối cùng hắn gật đầu, cắn răng nói, “Anh Đông đã nói thế, tôi sao dám từ chối nữa.”

Ông Vũ Đông hài lòng nhìn vẻ mặt Chu Tường, biết hai mục đích hôm nay đều đã đạt thành, liền đi qua vỗ vai hắn, “Những gì hôm nay tôi nói với cậu, cậu về suy nghĩ lại cẩn thận. Tôi không phản đối cậu kiểm soát, nhưng tôi khuyên cậu nên sớm chấm dứt với Minh Tu đi, có lẽ cậu không thích nghe mấy lời này, nhưng đó đều là vì tốt cho cậu thôi.”

Ông Vũ Đông bỏ đi đã lâu, Chu Tường vẫn không ra khỏi phòng họp. Hắn cứ đứng ở đó, đứng đến nỗi bắp chân tê rần.

Hắn tự giễu cười cười, cuối cùng quay bước bỏ đi, lúc này mới đến văn phòng của Vương tổng.

Vương tổng đang bắt chéo chân ngồi đọc sách, Chu Tường vừa ngồi xuống sofa bên cạnh, ông đã lên tiếng, “Không có gì đâu, chỉ định dặn cậu hai việc. Việc thứ nhất, nếu Vương đạo diễn với Ông Vũ Đông có chuyện gì thì báo ngay cho tôi, việc thứ hai, tôi đã tranh thủ kiểm thêm đất diễn cho cậu, cơ hội này phải nắm chắc vào. Thực ra ngoại hình cậu không tồi, gặp thời biết đâu lại phát.”

Chu Tường gật đầu, nhịp tim vẫn còn dồn dập, hắn ngáp ngừng mãi mới dám hỏi, “Vương tổng, tôi tò mò chuyện này được không?”

“Hở? Tò mò chuyện gì?”

“Bạn gái của Ông Vũ Đông, anh ấy bảo anh ấy sắp đính hôn.”

“À, cậu cũng biết rồi à, đúng đấy, Nguyên Đán, còn mời tôi mà.”

“Anh ta... Nhà bạn gái anh ta, gia thế ra sao? Nghe nói, nghe nói hoành tráng lắm?”

Vương tổng lắc đầu cười, “Tin tức của cậu không nhạy rồi. Thực ra cũng chẳng phải bí mật gì lớn lắm, trước kia thì đúng, nhưng bây giờ ván đã đóng thuyền, Ông Vũ Đông còn ước cả thiên hạ đều biết ấy chứ.”

Chu Tường chỉ thấy hoảng hốt, “Vương tổng, đừng có đùa tôi nữa, nói thẳng luôn ra đi.”

Vương tổng hí mắt chê cười hắn, “Khó đoán thế cơ à? Danh gia vọng tộc mang họ Yến ở Bắc Kinh này được mấy người? Chẳng phải chỉ có một thôi sao?”

Chu Tường mở trừng hai mắt, lập tức ngộ ra, “Yến, Yến Đức Giang?”

“Đúng vậy, làm gì còn ai có thể khiến Ông Vũ Đông cuống quýt lên như thế, hừ.” Vương tổng bĩu môi, cười khẩy một tiếng, “Đẹp trai đúng là sướng thật, giờ thì cậu ta hãnh diện nhất rồi.”

Chu Tường vã mồ hôi lạnh.

Nếu ngay cả Yến Đức Giang mà hắn cũng không biết, thì hắn chẳng phải người sống trong thời đại thông tin nữa rồi.

Tuy trước đây hắn vẫn cảm thấy họ Yến khá đặc biệt, nhưng kể cả có mọc thêm mười cái đầu, hắn cũng không ngờ nổi Yến Minh Tu chính là cháu nội của Yến Đức Giang. Đại nhân vật chỉ cần giậm chân một cái là cả nước chấn động ba lần, tại sao có thể cùng một thế giới với hắn được.

Vô lý, quá vô lý.

Vương tổng thấy mặt mũi hắn trắng bệch, ngạc nhiên bảo, “Sao vậy? Đừng kinh ngạc thế chứ, có là thiên tiên thì vẫn phải lấy chồng thôi.”

Chu Tường miễn cưỡng lắc đầu, “Tôi chỉ không ngờ...”

“Ai mà ngờ được, hồi đó ba của Ông Vũ Đông muốn đến biếu quà còn chẳng qua nổi cổng, giờ thì sướng rồi, nuôi được thằng con vàng mà lại.” Giọng điệu Vương tổng có chút khinh thường, ông cũng xuất thân ba đời phú quý, nhưng tất nhiên không thể cùng đẳng cấp với nhà họ Yến. Mấy người nhà Ông Vũ Đông hồi đó khúm núm nịnh bợ ông bao nhiêu, giờ trèo lên cao xong, kẻ nào cũng quay lại dè ông một bậc, tất nhiên ông cũng có đôi phần khó chịu.

Nói chuyện thêm vài câu, Vương tổng vạch trần Ông Vũ Đông sau khi quen thân được với Yến tiểu thư thì hợm hình thế nào, Chu Tường nào còn tâm trạng lắng nghe, trong đầu hắn giờ chỉ có Yến Minh Tu.

Cuối cùng hắn mới hiểu bản tính duy ngã độc tôn của Yến Minh Tu từ đâu mà có, khổ thân y phải chui rúc trong căn phòng cũ hơn mười mét vuông với hắn. Sống chung gần một năm, Chu Tường lúc này mới bắt đầu cảm thấy không chân thực.

Trên đường về nhà, hắn vẫn còn bàng hoàng, mấy lần suýt tông vào đuôi xe đằng trước. Hắn suy nghĩ cả quãng đường, cuối cùng quyết định giả vờ như chưa biết gì cả. Ngoại trừ bản thân Yến Minh Tu, hắn không cần gì nữa, nếu Yến Minh Tu không muốn nói với hắn, hắn cũng sẽ không hỏi. Cứ ở bên nhau như vậy là tốt lắm rồi.

END29.

30. Chương 30

Buổi tối, Yến Minh Tu về nhà, thấy Chu Tường nhìn mình bằng ánh mắt quái đản.

Đạo này tâm trạng y rất buồn bực, nguyên nhân chính là vì lễ đính hôn của chị hai và Uông Vũ Đông sắp tới, đã nhiều ngày y không để mắt đến Chu Tường, “Sao thế? Nhìn tôi làm gì?”

Chu Tường giật mình, vội vàng bảo, “Không có gì, tôi thấy gần đây cậu cứ lơ đãng, việc thì nhiều thật, nhưng đừng cố sức quá.”

Yến Minh Tu chỉ đứng đưng “Ừ” một tiếng.

Chu Tường bước tới, vỗ vỗ mặt y, “Trông cậu bất thường thật đấy, hay là nghỉ ngơi mấy hôm đi, tôi sợ cậu lái xe không an toàn.”

“Không sao.” Yến Minh Tu tóm lấy tay hắn, vùi mặt vào cổ hắn, nhẹ cắn cắn dọc theo xương quai xanh khêu gợi.

Chu Tường khẽ hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.” Yến Minh Tu đặt hắn lên sofa, vừa hôn vừa cởi quần áo hắn, hai người đã bốn – năm ngày chưa làm, vừa đụng vào nhau đã như bị điện giật.

Lúc Yến Minh Tu ra sức trên người hắn, Chu Tường thở hổn hển, cười hỏi, “Sao cậu cứ thích tư thế phía sau vậy?”

Yến Minh Tu ngừng lại, Chu Tường không nén được tiếng rên, bị ép phải cảm nhận vật cứng nóng rực của Yến Minh Tu bên trong cơ thể.

Yến Minh Tu cúi đầu, khàn khàn đáp, “Thế này sâu hơn.” Bàn tay y vuốt ve tấm lưng căng mịn mồ hôi của Chu Tường, mỗi lần y thúc vào, tấm lưng này sẽ gập lên thành một đường cong duyên dáng, hại y càng làm càng nghiện.

Mặc dù giống nhau đến vậy, nhưng ý thức của Yến Minh Tu vẫn rất tỉnh táo, dần dần y không có cách nào coi Chu Tường là Uông Vũ Đông. Vào những lúc thế này, khi y rong ruổi trên thân thể hắn, y đã không còn ảo tưởng hắn là Uông Vũ Đông. Y biết, cái người đang hoà hợp với y, đưa y tới khoái cảm cực hạn này, chính là Chu Tường.

Chu Tường cũng bận rộn chuẩn bị tiệc cuối năm, thời gian rời nhà ngày càng nhiều. Có đôi khi Yến Minh Tu trở về mà không nhìn thấy hắn, y sẽ buồn bực.

Tối hôm đó Chu Tường lại không ở nhà, Yến Minh Tu ăn uống qua loa, sau đó lên mạng trong phòng làm việc.

Lơ đãng lướt web, y vô tình đọc được một tin từ hơn nửa tháng trước, “Lan Khê Nhung uống cà phê cùng bạn, trò chuyện rất vui vẻ.” Bức ảnh rõ ràng bị chụp trộm, nhân vật và cảnh nền đều mờ mịt, nhưng Yến Minh Tu chỉ liếc một cái cũng nhận ra người ngồi đối diện với Lan Khê Nhung là Chu Tường. Y xem lịch, chính là một ngày sau trận cãi nhau.

Yến Minh Tu cố kìm nén, tắt trang web, cầm điện thoại do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không gọi chất vấn Chu Tường, nhưng nỗi căm ghét Lan Khê Nhung càng lúc càng bùng phát.

Mặc dù Chu Tường đã cam đoan hắn và Lan Khê Nhung hoàn toàn trong sạch, nhưng Yến Minh Tu vĩnh viễn không thể quên ánh mắt Lan Khê Nhung lúc mới gặp y. Căn cứ vào cái nhìn ghen ghét căm thù đó, y tuyệt đối không tin Lan Khê Nhung chỉ coi Chu Tường là bạn.

Cứ nghĩ tới hai người nọ cùng một công ty, có thể hứng lên gặp gỡ nhau tại một nơi y không biết, vào bất cứ lúc nào, trò chuyện vui vẻ giống như trên ảnh chụp, Yến Minh Tu chỉ hận không thể ép Chu Tường nghỉ việc. Không chiếm được Uông Vũ Đông đã khiến y thất bại tràn trề, nếu ngay cả Chu Tường cũng không trị được, vậy thì Yến Minh Tu y chẳng phải thất bại cả đời sao.

Vừa đúng lúc đó, Chu Tường mở cửa vào nhà, hắn còn mang về đồ ăn khuya cho Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu không có hứng ăn uống, chỉ đi thẳng vào vấn đề, “Ngày 28 tháng trước anh có gặp Lan Khê Nhung nhỉ?”

Chu Tường ngẩn người, cổ vất óc nhớ lại, chắc là hôm hắn mang điện thoại trả cho Lan Khê Nhung. Hắn cẩn thận quan sát vẻ mặt Yến Minh Tu, sợ y lại phát hỏa.

Hắn thấp giọng nói, “Tôi đi trả điện thoại cho cậu ấy, sao cậu lại biết?”

Yến Minh Tu mỉa mai cười cười, “Lên báo rồi kìa, sao thế, hai người nói chuyện vui quá, nhập tâm quá, bị chụp trộm cũng không biết à?”

Chu Tường thở dài, hắn thật sự mệt mỏi cứ phải chạy theo tính tình lên xuống thất thường của Yến Minh Tu, giờ hắn chỉ muốn quay bước bỏ đi luôn.

Cũng may lần này Yến Minh Tu không định làm khó hắn, y chỉ lạnh mặt cầm lấy đồ ăn khuya hắn mua về, “Đang lúc tôi đói bụng.”

Chu Tường thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng bắt đầu lo lắng. Nếu Yến Minh Tu biết hắn sẽ đóng phim chung với Lan Khê Nhung, chẳng hiểu y còn phản ứng thế nào.

Nhưng hắn chưa đọc kịch bản, có khi nhân vật của hắn và Lan Khê Nhung còn chẳng liên quan đến nhau. Mặc kệ thế nào, hắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hơn nữa lần này hắn vẫn phải đóng thế cho Uông Vũ Đông. Dù hắn muốn tránh mặt Lan Khê Nhung cũng không thể được, nên giấu được một ngày thì cứ giấu thôi.

Mỗi lần nghĩ đến Yến Minh Tu sẽ lại làm âm lên vì chuyện này, Chu Tường mệt mỏi vô cùng.

Từ sau khi biết gia thế của Yến Minh Tu, hắn cảm thấy khoảng cách giữa hắn và y đã xa xôi không thể tưởng. Hắn không dám ôm hi vọng có thể cùng Yến Minh Tu đi đến cuối con đường, hắn cũng không biết cứ tiếp tục dây dưa thì còn ý nghĩa gì.

Hắn hiểu hết tất cả, nhưng hắn vẫn không muốn buông tay, bởi vậy mỗi ngày bình thường như thế này, hắn đều cực kỳ trân trọng, hắn thật sự không muốn gặp thêm phiền muộn gì nữa.

Mấy ngày cuối năm trôi qua rất nhanh, Chu Tường bận tới mảy tới mảy, chỉ riêng chuyện sửa sửa chuẩn bị tiệc đã tiêu tốn hết thời gian của hắn. Hắn cũng hai lần gặp Vương tổng ở công ty, nghe Vương tổng nói lễ đính hôn của Uông Vũ Đông sẽ được tổ chức trong kỳ nghỉ Tết. Nghỉ Tết xong, Uông Vũ Đông muốn cùng vợ chưa cưới đi du lịch, cả hai sẽ trở về đúng vào lễ khởi quay bộ phim mới nhất. Vương đạo diễn rất không hài lòng, nhưng nghe bảo ngay cả thiệp mời cũng đã phân phát xong hết rồi.

Lúc Vương tổng nói những lời này cũng cực kỳ bất mãn, “Lễ khai mạc mời bao nhiêu nghệ sĩ và truyền thông như thế, đến lúc đó nếu nam chính không tới kịp thì sao? Chúng tôi nhờ thầy tính toán mới ra được ngày đó, mọi người đã thống nhất cả rồi, thế mà chỉ vì kế hoạch đi du lịch với Yến đại tiểu thư, cậu ta dám yêu cầu chúng tôi đổi ngày, cậu nói xem chuyện này ai chấp nhận được? Giờ hai người đó lại tiếp tục giằng co, chẳng hiểu bộ phim này có thuận lợi lắm mấy không nữa.”

Có lẽ Vương tổng thấy Chu Tường vừa đáng tin, vừa không phải kẻ lăm lăm, mấu chốt là ở trong nghề cũng không có sức ảnh hưởng, nên thường thường gặp chuyện không thể nói với ai sẽ đi tìm hắn trút bầu tâm sự. Tất nhiên Chu Tường phụ họa Vương tổng, vì hắn cũng chẳng ưa gì Uông Vũ Đông.

Vương tổng đột nhiên nhớ ra, “À? Không phải cậu bảo không muốn đóng thế cậu ta nữa mà? Sao tôi nghe Thái Uy bảo cậu lại đổi ý rồi? Lần trước cậu ta giữ cậu lại để nói chuyện này à?”

Chu Tường lảng tránh vấn đề chính, “Vâng, anh ấy sợ người mới thiếu kinh nghiệm, muốn tôi tiếp tục làm.”

Vương tổng vỗ vai hắn, “Cũng không phải chuyện xấu, nhưng mà mệt đấy, Thái Uy đảm phán thù lao cho cậu rồi, nhất định vừa lòng cậu.”

Chu Tường miễn cưỡng cười cười, “Vâng, cứ kiếm được tiền là tôi vừa lòng.”

Tết Nguyên Đán chưa tới, nhưng tin tức Uông Vũ Đông sắp đính hôn đã lan truyền rộng khắp. Rầm rộ đánh tiếng, dành thời gian cho các fan chuẩn bị tâm lý, xong xuôi Uông Vũ Đông mới thoải mái công khai thừa nhận mình sẽ đính hôn vào dịp Tết này, vì để giữ gìn danh tính của vị hôn thê, buổi lễ sẽ chỉ mời bạn bè và họ hàng thân thích, anh ta không muốn người nhà đôi bên bị quấy rầy.

Tin tức này khiến không ít fan cuồng tan nát cõi lòng, tất cả đều cố đoán già đoán non xem vị hôn thê kia rốt cuộc là ai, tuy không có nhiều nguồn tin tiết lộ, nhưng ai cũng dám khẳng định cô gái đó địa vị không tầm thường. Trong khoảng thời gian độc thân cuối cùng, Uông Vũ Đông lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của giới truyền thông.

Chu Tường về nhà, thấy Yến Minh Tu cũng đã về, hần nhẹn không được hỏi, “Chị cậu đính hôn với Uông Vũ Đông à?”

Yến Minh Tu quay lại, vẻ mặt trước đó một giây vẫn còn bình tĩnh lập tức thay đổi, “Anh hỏi làm gì?”

Chu Tường biết Yến Minh Tu không thích người khác hỏi thăm chuyện nhà mình, vội nói, “Thì là chị của cậu mà, tôi thuận miệng hỏi chút thôi, cậu không muốn nói cũng được.”

Yến Minh Tu rất phiền muộn, y thậm chí còn chẳng muốn đến dự lễ đính hôn, sợ mình thất thố, y chỉ cứng rắn nói, “Anh nghe được tin đồn gì?”

Chu Tường lắc đầu, giả vờ không biết, “Có nghe gì đâu.”

Yến Minh Tu không mấy tin tưởng, ngay cả trên mạng còn đầy rẫy phỏng đoán thân phận của chị hai y, Chu Tường ở trong nghề, làm sao có chuyện không biết gì hết. Thực ra Yến Minh Tu không cố ý giấu giếm gia cảnh nhà mình, trước đây y nghĩ không cần thiết phải nói với Chu Tường, còn hiện giờ y chỉ không muốn cho hắn biết. Y sợ thái độ của Chu Tường sẽ thay đổi, nếu Chu Tường cũng nịnh bợ y như những kẻ khác, y sẽ ghê tởm hắn.

Nhưng lúc này bộ dạng chẳng quan tâm của Chu Tường lại khiến y tò mò, y nhin không được hỏi, “Bao nhiêu người thắc mắc chị tôi là ai, anh không muốn biết à?”

Chu Tường uống một ngụm nước, thản nhiên đáp, “Nhất định là rất xúng doi với Uông Vũ Đông.”

Yến Minh Tu nhú mày, thái độ này của Chu Tường tất nhiên đã giảm bớt rất nhiều phiền phức cho y, nhưng đáy lòng y lại bắt đầu ngờ vực.

Chu Tường nhìn y, tựa như đoán được y đang nghĩ gì, hần bước tới, ngồi lên đùi y, ôm cổ y cười nói, “Chúng ta sống chung gần một năm rồi, cậu chưa bao giờ đề cập đến người nhà, tôi nghĩ cậu không muốn nói nên cũng không hỏi. Chuyện này đâu có ảnh hưởng gì, phải không?”

Yến Minh Tu híp mắt nhìn hắn, nhẹ giọng đáp, “Đúng vậy.”

Chu Tường cúi xuống liếm láp đôi môi y, Yến Minh Tu khẽ ngửa đầu, hai người uyển chuyển hôn môi, tất nhiên không có gì bất ngờ, nụ hôn phát triển thành một màn kịch liệt.

Hiện giờ Yến Minh Tu càng lúc càng dựa dẫm vào Chu Tường. Trước đây, y tìm kiếm bóng dáng Uông Vũ Đông trên người Chu Tường, hiện tại, y lợi dụng Chu Tường để quên đi chuyện của Uông Vũ Đông và chị hai. Hai mục đích trước và sau trái ngược hoàn toàn, vừa điên cuồng lại vừa bình thản, bình thản đến nỗi y không nhận ra tình cảm của mình đã biến đổi từ bao giờ, y chỉ biết mình phải mãnh liệt làm tình với Chu Tường.

END30.

31. Chương 31

Tiệc thường niên diễn ra trước lễ Giáng Sinh một tuần, hôm đó ngoại trừ nhân viên công ty, còn có không ít giới truyền thông. Chu Tường mãi đến lúc ấy vẫn còn tắt bật.

Lan Khê Nhung lẽ ra phải ở sảnh lớn, chẳng biết tại sao lại tới cửa sau khách sạn tìm hân.

Chu Tường đang tranh thủ lúc rảnh rỗi hút thuốc, nhìn thấy y thì ngạc nhiên hỏi, “Sao cậu lại chạy đến đây?”

Lan Khê Nhung cười nói, “Em tìm anh cả tối, không ngờ anh lại trốn ở đây.”

“Anh có trốn đâu, anh làm hậu cần mà, cậu quay lại nhanh đi, không lát nữa lại có người đến tận đây gọi.”

“Em ra đây hít thở không khí.” Lan Khê Nhung dịu dàng nhìn hân, “Anh Tường, anh vất vả rồi.”

“Anh không sao, mà anh cũng có làm không công đâu.” Chu Tường dập thuốc.

“Em không ngờ chúng ta có thể đóng phim cùng nhau, em rất mong chờ cảnh được diễn chung với anh.”

Chu Tường ngẩn người, “Chúng ta có cảnh chung à?”

“Có chứ, anh chưa đọc kịch bản à?”

“À à, cậu đóng em trai của Ưng Vũ Đông, chắc là chúng ta sẽ có vài cảnh diễn chung.”

“Không phải, không phải lúc anh đóng thế, mà là nhân vật của anh cơ, chúng ta có diễn chung mà.”

Chu Tường cười nói, “Anh có biết đâu, anh chỉ vào vai phụ, Vương đạo diễn chưa đưa kịch bản cho anh.”

“Đó là vì kịch bản mới vẫn chưa sửa xong, Vương tổng để anh xuất hiện nhiều lắm, em xem kịch bản cũ rồi, hình tượng của anh rất chính diện. Anh Tường, em mong lắm.” Đôi mắt Lan Khê Nhung lấp lánh, chớp chớp nhìn hân.

Chu Tường cũng khá hăng hái, tuy nhiên không thể lộ liễu biểu hiện ra ngoài, “Mấy hôm nữa anh đi tìm biên kịch hỏi qua một chút.”

“Lễ Giáng Sinh có buổi họp đấy, đến lúc đó anh hỏi là đẹp.”

“Ừ.”

Lan Khê Nhung khẽ mỉm cười, “Anh Tường, Giáng Sinh anh làm gì? Ăn mừng với... Bạn trai à?”

“Ừ, chắc thế. Hai bạn anh đều bận, vẫn chưa định gì cả.” Chu Tường tuy cũng từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng hân chưa hỏi Yến Minh Tu, chẳng rõ Yến Minh Tu có từ chối luôn không.

Lan Khê Nhung có vẻ mất mát, “Anh Tường, nếu vẫn chưa lên kế hoạch thì anh đón Giáng Sinh với em đi, chúng ta đi ăn lẩu.”

Chu Tường cười, “Cậu bận rộn như thế, anh thấy chắc cậu chẳng có thời gian đâu.”

“Nếu anh đi với em, em sẽ gạt hết tất cả các chuyện khác, em nói thật đó.” Lan Khê Nhung cực kỳ nghiêm túc nhìn hân.

Chu Tường lúng lúng thoái thác, “Đến lúc đó tính sau.”

Hai người chuyện trò thêm vài câu, Lan Khê Nhung nhìn đồng hồ, bắt đầu dĩ quay về bàn tiệc. Chu Tường ở lại hút thuốc một mình, nhìn bầu trời xanh như màu mực, đầu óc rối bời. Hân nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng chẳng đưa ra được kết luận cho chuyện nào.

Hôm đó, gần hai giờ sáng Chu Tường mới về nhà, bận bịu suốt ngày, cả người hân rã rời.

Làm hân bất ngờ chính là Yến Minh Tu vẫn chưa ngủ, hình như y đang đợi hân, làm hân cảm động vô cùng.

Yến Minh Tu rót cho hân ly nước ấm, “Lại đây uống nước.”

Chu Tường cởi áo khoác, ngồi vào bàn, đôi tay lạnh buốt ôm ấp ly thủy tinh ấm áp.

Yến Minh Tu nhìn mặt hân đỏ bừng vì lạnh, đưa tay sờ thử, cau mày nói, “Anh không lái xe à, sao lạnh thế?”

“Họp xong còn phải phụ thu dọn.”

Yến Minh Tu không thích nhìn bộ dáng Chu Tường vất vả một chút nào, y cảm thấy cực kỳ chứng mắt, trong suy nghĩ của y, công việc Chu Tường làm giá trị quá nhỏ, thế mà Chu Tường vẫn cứ hài lòng.

Y thấp giọng hỏi, “Hợp thường niên công ty, chắc Lan Khê Nhung cũng đến?”

Chu Tường ngẩn người, “Ừ” một tiếng.

“Hai người có nói chuyện không?”

“... Không, cậu ta dự tiệc trong sảnh, tôi phụ trách hậu cần, tôi cũng không gặp cậu ta.” Chu Tường hơi chột dạ, nghĩ lại mấy lời của Lan Khê Nhung hôm nay, hần lại càng lo lắng. Hần vẫn đang tìm cơ hội nói với Yến Minh Tu chuyện mình nhận vai trong phim mới của Uông Vũ Đông, hơn nữa Lan Khê Nhung cũng góp mặt, nhưng nhìn thái độ của Yến Minh Tu, hần càng lúc càng không dám mở miệng.

Yến Minh Tu hài lòng gật đầu, những ngón tay chuyển từ khuôn mặt tới vành tai hần, “Sau này đừng hằng hái làm chuyện bao đồng nữa, anh xem, lạnh buốt rồi này.”

Chu Tường rất tự nhiên bảo, “Đồng nghiệp mà, giúp đỡ nhau là bình thường.”

Yến Minh Tu lắc đầu, “Đi tắm rồi ngủ sớm đi.”

Chu Tường uống hết nước rồi đi tắm, xong xuôi vào phòng ngủ, hần thấy Yến Minh Tu đã nằm sẵn trên giường.

Hần bò vào chăn, từ phía sau ôm lấy Yến Minh Tu, nhẹ giọng hỏi, “Minh Tu, Giáng Sinh này cậu có kế hoạch gì chưa?”

Yến Minh Tu xoay người lại, “Anh định thế nào?”

Chu Tường cười nói, “Để tôi quyết định à? Thế cả ngày hôm đó cậu sẽ dành thời gian cho tôi hả?”

Yến Minh Tu gật đầu, “Mấy ngày lễ kiểu này cũng không có gì đặc biệt.”

“Cứ náo nhiệt từng bưng là đặc biệt rồi, chúng ta đi ăn rồi đi xem phim nhé? Lần trước có cậu bạn giới thiệu cho tôi nhà hàng món Âu ngon lắm, nghe nói rất nổi tiếng, phải xếp hàng đặt chỗ từ ba tháng trước cơ. Bạn tôi quen ông chủ, để tôi bảo cậu ta sắp xếp nhé?”

“Ừ, anh xem rồi quyết định đi.” Yến Minh Tu không có hứng thú với mấy ngày toàn dân tụ hội, nhưng nhìn Chu Tường phấn chấn, y cũng tình nguyện đón mừng với Chu Tường, y nói, “Thế để tôi đặt khách sạn, chúng ta đổi chỗ...”

Đổi chỗ làm gì, khỏi cần nói cũng biết. Chu Tường cười trộm, “Ý kiến hay, tôi cũng đang định nói thế.”

Một bàn tay Yến Minh Tu khoác trên lưng hần, đôi mắt đen láy dưới ánh trăng lặng lẽ nhìn hần.

Chu Tường có cảm giác mình đã bị ánh mắt đó hút hồn, làm cách nào cũng không dứt ra được. Hai người cứ nằm như vậy, im lặng nhìn nhau, đã từ rất lâu họ không nhìn kỹ đối phương.

Chu Tường thấp giọng hỏi, “Cậu đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì.”

Chu Tường mỉm cười, “Minh Tu, lúc này tôi rất hạnh phúc, còn cậu thì sao?”

Yến Minh Tu chớp mắt, khẽ “Ừ” một tiếng. Không nói có, không nói không, chỉ “Ừ” một tiếng.

Chu Tường cười nhắm mắt lại.

Yến Minh Tu tiến sát tới, cánh tay mạnh mẽ ôm trọn lấy Chu Tường như thể muốn gói gọn Chu Tường trong ***g ngực, nếu xét hình thể của Chu Tường thì tư thế này trông hơi buồn cười, nhưng Yến Minh Tu cảm nhận được hơi thở của Chu Tường phả lên cổ y, rất ấm áp.

Cứ mãi thế này cũng không có gì không tốt.

Ngày lễ Giáng Sinh, Yến Minh Tu bảo sẽ về sớm. Chu Tường ở nhà chờ y, chờ y về thay quần áo, sau đó bắt đầu xuất phát.

Hôm đó vừa là ngày lễ, vừa là thứ Sáu, đường phố đông nghìn nghịt, lái xe còn chậm hơn đi bộ, may mà nhà hàng Âu cách nhà Chu Tường không xa, bình thường lái xe mười lăm phút là đến, nhưng hôm nay tốn mất một giờ.

Nhà hàng kín chỗ, nhưng không khí vẫn rất yên tĩnh, hoàn toàn đối lập với đoàn người ùn ùn ngoài kia.

Xung quanh đều là các cặp tình nhân, hai người đàn ông mặt đối mặt dùng bữa bên ánh nến thực sự bắt mắt, nhất là ngoại hình của Yến Minh Tu còn quá rực rỡ, càng khiến người khác phải chú ý, hầu như tất cả mọi người đều trộm nhìn bọn họ.

Chu Tường không ngờ lại có tình huống khó xử như vậy, hẩn kín đáo chú ý về mặt Yến Minh Tu, sợ y nổi giận.

Yến Minh Tu vẫn trưng bộ dáng không coi ai ra gì, thấy Chu Tường nhìn nhìn, y còn cười bảo, “Anh căng thẳng cái gì, đừng để người lạ ảnh hưởng tâm trạng mình, ăn đi.”

Lúc này Chu Tường mới dám thở phào nhẹ nhõm, hẩn cười nói, “Cậu bị người khác nhìn mãi thành quen rồi à?”

Yến Minh Tu khẽ nhún vai, không có ý kiến.

“Nhìn cậu bình tĩnh như thế, không làm ngôi sao đúng là đáng tiếc.”

Yến Minh Tu lắc đầu cười, “Tôi ghét cái nghề không có riêng tư, làm gì cũng bất tiện.”

Chu Tường đáp, “Đúng đó, cậu không tưởng tượng nổi đâu, có nhiều phóng viên rất đáng sợ. Chuyện xưa từ hơn mười năm trước, chính đương sự cũng đã quên, nhưng phóng viên có thể bới ra bằng sạch. Làm nghệ sĩ không phải dễ dàng, điều hạnh phúc nhất trên đời này là, mình có tiền mà người khác không biết.”

Chu Tường kể cho Yến Minh Tu nghe mấy scandal kinh điển trong giới showbiz, ngày thường bọn họ không nói tới vấn đề này vì Yến Minh Tu có vẻ không quan tâm lắm, nhưng hôm nay y lại chăm chú lắng nghe. Hai người đã lâu chưa tâm sự nhiều như thế, bữa tối này vui vẻ đến lạ thường.

Ăn uống xong, hai người cùng đi lấy xe, ngay đúng lúc bọn họ chuẩn bị ngồi lên xe, một giọng nữ bất ngờ vang đến, “Minh Tu?”

Hai người cùng lúc quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái cao gầy xinh đẹp và một người đàn ông đeo kính râm đang đứng phía sau bọn họ.

Chu Tường liếc mắt đã nhận ra người đeo kính râm là Ưông Vũ Đông.

Yến Minh Tu nhìn thấy hai người nọ, lập tức biến sắc, ấp úng gọi một tiếng, “Chị.”

“Minh Tu, em cũng đến đây ăn cơm à? Sao lúc này chị không nhìn thấy em nhỉ?” Yến Minh Mị nói xong liền bước tới, để ý thấy Chu Tường bên cạnh Yến Minh Tu, cô thoáng sững sờ.

Ưông Vũ Đông tháo kính nhìn Chu Tường, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo.

Trong thoáng chốc, Chu Tường lúng túng chẳng biết trốn vào đâu, hẩn chỉ có thể mạnh bạo tự trấn an mình, cười cười lễ phép với Yến Minh Mị.

Yến Minh Mị không cười, cô gần như ngay lập tức nghi ngờ mối quan hệ giữa em trai và người đàn ông này. Không phải Yến Minh Mị không biết tính hướng của Yến Minh Tu có vấn đề, nhưng cô cũng giống như cha mẹ, luôn luôn lựa chọn cách quên đi.

Cô nhìn Chu Tường, lại nhìn Yến Minh Tu, “Minh Tu, đây là bạn em à?”

Đôi môi Yến Minh Tu hơi run rẩy, hiện giờ y chỉ thấy được hình ảnh Yến Minh Mị kéo tay Ưông Vũ Đông, nhìn kiểu gì cũng chương vô cùng.

Ưông Vũ Đông ôm eo Yến Minh Mị, nhẹ giọng nói, “Đó là đồng nghiệp từng hợp tác với anh, chính anh giới thiệu bọn họ cho nhau đấy.”

Yến Minh Mị tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa thể yên tâm hoàn toàn, cô quay lại, dùng ánh mắt hỏi Ưông Vũ Đông.

Uông Vũ Đông đáp lại bằng một cái nhìn trấn an, “Hôm nay chắc bọn họ có việc.”

Yến Minh Tu gượng gạo nói, “Bọn em còn công chuyện, đi trước.”

“Này.” Yến Minh Mị giữ lấy y, “Em vội cái gì, chị với Vũ Đông đang định đi xem phim, đi cùng nhé.” Cô trước sau vẫn không an tâm, muốn thử quan sát thái độ của hai người này.

Yến Minh Tu mất kiên nhẫn nói, “Em với anh ấy còn có việc, không xem phim được, anh chị cứ đi với nhau đi.”

Yến Minh Mị nhạy cảm, nhận thấy tâm trạng Yến Minh Tu không tốt, cô khẽ nhủ mày, “Em sao thế? Vội cái gì?”

Yến Minh Tu lắp lại, “Em có việc.” Nói xong liền bấm khóa mở xe, gọi Chu Tường, “Đi thôi.” Sau đó ngồi trước vào ghế lái.

Chu Tường cũng ngồi xuống ghế phụ, hần cảm thấy có hai cặp mắt nóng rát vẫn chăm chăm dán vào lưng mình.

Bọn họ không đi xem phim nữa, đúng như Chu Tường dự đoán.

Không khí dọc đường rất nặng nề, Yến Minh Tu không nói nửa lời, sắc mặt cực kỳ kém.

Chu Tường nghĩ có lẽ y lo lắng sợ chị gái phát hiện, hần cũng không biết nên nói gì, chẳng có cách nào an ủi, chỉ đành trầm ngâm theo y.

Yến Minh Tu lái xe về nhà, đi thẳng vào phòng làm việc, đóng sầm cửa lại.

Chu Tường nhìn cánh cửa đóng chặt, hần biết mình lại một lần nữa bị nhốt bên ngoài trái tim của Yến Minh Tu, và vẫn cứ như thế, hần không có nổi một cơ hội bước vào.

Chuyện hôm Giáng Sinh, hai người rất ăn ý cùng nhau không nhắc lại, tựa như chưa từng có chuyện xảy ra, nhưng Yến Minh Tu càng ngày càng trầm lặng.

Hai ngày trước tết Nguyên Đán, Vương đạo diễn triệu tập hội nghị một lần nữa. Chu Tường chỉ là tôm tép nên không ai báo cho hần, nhưng tới lúc họp, Vương tổng không thấy hần có mặt, bèn tự mình gọi điện bảo hần đến luôn, muốn để hần tiếp xúc thêm với một số người.

Chu Tường nhận được điện thoại liền vội vàng lái xe tới, tuy nhiên hần vẫn bị muộn nửa giờ. Không ngờ vừa mở cửa bước vào, hần đã thấy ngay cảnh Vương đạo diễn và Uông Vũ Đông đổ mặt tía tai.

Thấy hần vào, ai cũng hướng mắt nhìn về phía hần, Chu Tường chỉ hận không thể biến thành người vô hình, làm gì có ai muốn làm bia ngắm bần?

Vương tổng cũng không ngờ hai người này sẽ lại tranh cãi, vội vã ra hiệu bảo Chu Tường tìm chỗ ngồi xuống.

Chu Tường khom lưng chạy qua, ngồi xuống bên cạnh Vương tổng.

Chỉ nghe Uông Vũ Đông lạnh lùng nói, “Tôi đính hôn là chuyện lớn cả đời, những người khác đều đã đồng ý lùi lại ngày bấm máy, tại sao Vương đạo diễn không chịu dàn xếp một chút? Kỳ nghỉ này tôi nhất định phải đi, mong Vương đạo diễn thông cảm.”

Vương đạo diễn đập bàn, “Ngày khởi quay đã ấn định từ hai tháng trước, cậu bảo sửa là sửa, có nghĩ tới sẽ chậm trễ bao nhiêu chuyện khác không? Tôi nhất quyết không đổi lịch, nếu cậu không đến, danh sách diễn viên sẽ không có tên cậu!”

Nói đến đây, mâu thuẫn giữa hai vị này coi như đã vô pháp hóa giải, ba nhà đầu tư mặt mũi buồn rầu, Vương tổng chớp chớp mắt, lười chẳng muốn quan tâm.

Uông Vũ Đông tức giận đến nỗi khuôn mặt bắt đầu vằn vện, “Được lắm, Vương đạo diễn cứ tìm người khác mà thay thế tôi, hy vọng ngài có thể kiếm được người phù hợp.”

“Có đầy người phù hợp hơn cậu!” Vương đạo diễn cũng giận dữ thở phì phò, liếc mắt thấy Chu Tường còn chưa ngồi nóng chỗ, ông lạnh lùng gọi, “Chu Tường!”

Chu Tường giật nảy cả mình, tất cả mọi người đều nhìn hấn.

Vương đạo diễn “Hừ!” một tiếng thật to, “Tôi thấy Chu Tường phù hợp nhất. Cậu là cascadeur của Uông Vũ Đông, lại cũng biết đóng phim, giờ vai của Uông Vũ Đông cứ giao cho cậu, không phải đóng thế, mà tôi sẽ để cậu đóng luôn nhân vật chính!”

Lời này vừa nói ra, tròng mắt mọi người thiếu điều rớt xuống, văn phòng lặng ngắt như tờ. Chu Tường bị dọa sợ phát khiếp, thở mạnh một cái cũng không dám.

Những người quen thân với Chu Tường đều nhìn hấn đầy thương cảm.

Ai cũng biết Vương đạo diễn nói vậy không phải vì Chu Tường có tài hoa, cũng không phải vì Chu Tường phù hợp với vai diễn, mà là vì như thế mới khiến Uông Vũ Đông nhọc nhằn nhất.

Bị chính cascadeur của mình hất cẳng, nếu chuyện này đồn ra ngoài, Uông Vũ Đông sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ giới showbiz.

Một chiêu này của Vương đạo diễn, quả thật quá ngoan độc, tiện tay còn lôi Chu Tường lên đứng mũi chịu sào.

END31.

32. Chương 32

Chu Tường tái mét mặt, không dám ngẩng đầu, hấn có thể cảm giác vô số ánh mắt đều dừng trên người hấn, mỗi ánh mắt là một mũi kim, chích cho hấn đứng ngồi không yên.

Trong bụng hấn đã lôi cả Vương đạo diễn và Uông Vũ Đông ra mắng chửi nghìn lần, hai con trâu húc nhau, tại sao còn phải lôi hấn vào?!

Vương tổng đứng ra hoà giải trước tiên, “Ồ kia, Vương đạo diễn bớt giận đã, chút hiểu lầm thôi mà, cứ bàn bạc rồi từ từ giải quyết, đừng kích động thế chứ.”

Vương đạo diễn chẳng phải kích động bình thường, mà thiếu điều còn muốn đứng lên đập bàn, ông kiên quyết nói, “Chả có gì cần bàn bạc hết, tôi thấy Chu Tường không tệ, tôi đề cử cậu ta làm nhân vật chính. Chu Tường, cậu có dám nhận không?”

Chu Tường ngẩng đầu, ánh mắt sắc như dao của Uông Vũ Đông lia sang hấn, hấn miễn cưỡng cười cười, “Vương đạo diễn hay đùa quá.”

“Ai bảo tôi đùa, tôi đây chả biết đùa là gì! Tôi làm phim cả đời, nhìn người không bao giờ sai. Tôi cảm thấy cậu làm được thì nhất định cậu sẽ làm được. Nếu giờ cậu nhận lời, chỉ cần cậu nhận lời, vai chính lập tức là của cậu!”

Mấy nhà đầu tư nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa, ai cũng góp lời khuyên can. Bọn họ ném tiền tươi thóc thật vào đây hết rồi, quảng bá rầm rộ Uông Vũ Đông vào vai chính hết rồi, giờ mà đổi sang một cascadeur bé tẹo tèo teo không tên không tuổi, ai mà chịu được, ngay cả Vương tổng cũng chẳng chịu được.

Chu Tường chỉ hận không thể bỏ của chạy lấy người. Giờ thì một xu hấn cũng chẳng cần, mà hấn cũng chẳng cần cái vai phụ kia nữa, hấn chỉ muốn cao chạy xa bay khỏi cái ekip làm phim điên rồ này. Uông Vũ Đông giờ nổi như cồn, chưa kể còn có nhà họ Yên làm hậu thuẫn phía sau, sờ vào Uông Vũ Đông, mai này hấn còn trụ nổi trong nghề được chắc?

Hấn chỉ muốn kiếm thêm ít tiền, ai biết tình thế lại thành như bây giờ?

Uông Vũ Đông ừ dột nói, “Chu Tường, trả lời đi chứ. Vương đạo diễn cực lực đề cử cậu như thế, cậu đâu thể phụ kỳ vọng của ngài ấy, phải không?”

Thái Uy muốn nói đỡ cho Chu Tường, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Vương tổng kéo lại. Thái Uy vai vế không cao, lúc này lên tiếng thì cũng chỉ thành vật hi sinh.

Vương tổng đứng dậy, vẻ mặt ông đã không vui, giọng điệu cũng không còn khách sáo, “Mọi người hợp tác đến lúc này, rút tiền quảng bá, rút tiền đầu tư, bây giờ nảy sinh mâu thuẫn, tôi nghĩ đối với ai cũng là thiệt hại? Giờ cả ba nhà tài trợ đều ở đây, nói khó nghe một chút thì người xuất tiền mới là ông chủ, khúc mắc cá nhân của hai vị, có thể nể mặt chúng tôi mà tạm gác đi không? Đừng hành động theo cảm tính, đừng mang mâu thuẫn riêng vào công việc, được chứ?”

Lời đã nói đến thế, tiềm lực của Vương tổng cũng không thể xem thường, tất nhiên không ai dám mạo phạm ông, trong nháy mắt, cả văn phòng lại chìm vào im lặng.

Thật lâu sau, Ông Vũ Đông mới nói, “Ngài Vương, tôi nào dám không nể mặt ngài, nhưng Vương đạo diễn khinh người quá đáng. Nói cũng đã nói rồi, tôi cũng có sĩ diện, Vương đạo diễn đã tặng vai chính cho người khác, tôi đâu thể trơ mặt chạy theo đòi về?”

Ngụ ý là muốn Vương đạo diễn rút lại những lời vừa này.

Vương đạo diễn ương ngạnh, nhất quyết không chịu thỏa hiệp, ông uống một ngụm nước, chậm rãi nói, “Vương tổng, tôi không hành động theo cảm tính. Đối với tôi, Chu Tường thích hợp vào vai chính hơn Ông Vũ Đông. Tôi có thể cho ngài rất nhiều lý do, hơn nữa còn là lý do cực kỳ thuyết phục. Phim của tôi dùng người mới không phải lần đầu, chỉ cần là phim do tôi đạo diễn, tôi sẽ làm cho ra làm, chưa một lần khiến các nhà đầu tư thất vọng. Tôi và Ông Vũ Đông không thể tiếp tục hợp tác, nếu cố gượng ép, tôi cũng không thể quay được những thước phim tôi muốn. Cho dù không phải Chu Tường thì cũng sẽ là một người khác, tóm lại, tuyệt đối không phải Ông Vũ Đông.”

Ông Vũ Đông giận đến run lấy bẫy, nếu không có trợ lý giữ lại, anh ta đã sớm đứng dậy bỏ về.

Vương đạo diễn khiêu khích liếc Ông Vũ Đông một cái, sau đó nói với các nhà đầu tư, “Tôi không nói đùa, Chu Tường có thể diễn vai chính, hơn nữa còn diễn rất tốt, bộ phim này sẽ hoàn thành trọn vẹn. Tôi không cần Ông Vũ Đông, tôi cũng sẽ không bao giờ hợp tác với cậu ta nữa. Tôi nói cho rõ, nếu có cậu ta thì không có tôi, các vị có thể thay tôi bằng người khác.”

Không ai dám thay đạo diễn, Vương đạo diễn lúc này đã thật sự quyết tâm.

Mấy nhà đầu tư bắt đầu nhìn nhau, Ông Vũ Đông tái xanh tái xám, vài lần định đứng lên bỏ chạy, những người khác nín thở không dám nhúc nhích.

Vương đạo diễn hỏi Chu Tường, “Chu Tường? Cậu nói đi, cậu có dám nhận hay không? Nếu cậu nhận lời, giá trị của cậu lập tức nâng cao, cậu muốn cái gì cũng được.”

Chu Tường không ngốc, sao có thể dễ dàng tin lời ông.

Nổi tiếng nhờ một bộ phim cũng không phải không có khả năng, nhưng khả năng lớn hơn là hắn sẽ chết chìm trong nước miếng các fan của Ông Vũ Đông, bị xa lánh ghẻ lạnh trong giới showbiz. Sau bộ phim này sẽ không còn ai dám hợp tác với hắn, cuối cùng hắn chỉ có thể ngậm ngùi tìm đường khác mưu sinh.

Chỉ nghĩ đến hậu quả cũng đủ phát run.

Chu Tường chỉ là một cascadeur nho nhỏ rất an phận, tuy cũng có thời mơ mộng được làm ngôi sao, nhưng khi cơ hội đột ngột rút lên đầu, phản ứng bản năng của hắn cũng chỉ là sợ hãi.

Vương tổng thở dài thườn thượt, “Chuyện này không thể vội quyết định, ngài cứ cho Chu Tường thời gian suy nghĩ, hôm nay giải tán thôi. Vương đạo diễn, ngày mai tôi sẽ bàn bạc riêng với ngài.” Nói xong thì túm Chu Tường bỏ đi, Thái Uy cũng theo sát phía sau.

Vào văn phòng của Vương tổng, Vương tổng tức giận co chân đạp ghế, chửi rủa âm ỉ, “Một lão già ngu si, một thằng ranh dân đen! Đ*o có việc gì, chỉ giỏi kiếm chuyện đổ lên đầu bố mày!”

Hai người còn lại không dám thở mạnh.

Nghe nói Vương tổng đầu tư hơn một ngàn vạn cho bộ phim lần này, là một trong những hạng mục đầu tư lớn nhất của ông vào năm sau, hiển nhiên ông phải nóng nảy.

Vương tổng đi tới đi lui nửa ngày, cuối cùng thở phò phò ngồi phịch xuống ghế, híp mắt nhìn Chu Tường.

Chu Tường cũng nhìn lại ông, thấp giọng nói, “Vương tổng, ngài nghĩ cách giúp tôi đi, tôi vẫn còn muốn kiếm cơm bằng nghề này, ai mà ngờ lại bị nhét vào nòng bắn pháo.”

Vương tổng gõ gõ mặt bàn, sốt ruột ra mặt, “Cậu cứ về trước đi, để tôi tính lại đã. Mai tôi sẽ nói chuyện với Vương đạo diễn, nếu lão ta vẫn khăng khăng không dùng Ông Vũ Đông thì tôi sẽ tìm người khác, chắc cậu không liên lụy đâu, nhưng nếu lão ấy cứ nhất quyết đòi cậu diễn thì cậu cứ diễn luôn đi vậy, đằng nào cũng tiện hơn tìm người khác thay vào.”

Chu Tường thấp giọng bảo, “Vương tổng, tôi không diễn được vai chính đâu, tôi chỉ là cascadeur thôi.”

“Nếu cả đời chỉ định đóng thế cho kẻ khác thì cậu đúng là thằng bất tài!” Vương tổng đập bàn, “Về đi về đi, để tôi nghĩ đã, hai ngày nữa tôi gọi cho!”

Chu Tường xoay người định đi, Thái Uy cũng muốn đi theo, nhưng bị Vương tổng gọi lại, “Thái Uy ở lại đây.”

Thái Uy vỗ vai Chu Tường, sự quan tâm của anh khiến Chu Tường nhẹ nhõm ít nhiều, hần miễn cưỡng nhếch miệng cười cười, sau đó cúi đầu rời khỏi văn phòng.

Hai ngày nữa là sang năm mới, tâm trạng Chu Tường vẫn rất nặng nề.

Mấy hôm nay hần vẫn thấp thỏm chờ điện thoại của Vương tổng, nhưng Vương tổng không gọi cho hần, mà Yến Minh Tu từ khi đó cũng chưa về nhà, thậm chí còn chẳng báo cho hần một tiếng. Chu Tường nghĩ chắc y phải đón Tết với gia đình, còn phải dự lễ đính hôn của Ông Vũ Đông và chị gái, có lẽ mấy ngày tới cũng không về. Nếu là bình thường, Chu Tường nhất định sẽ gọi điện nhắn tin cho Yến Minh Tu, nhưng hiện tại hần đang rối như tơ vò, mất hết tinh thần, hơn nữa chắc Yến Minh Tu cũng chẳng buồn nhắn lại.

Thái Uy có gọi cho hần một lần, nói thẳng ra là nếu Vương đạo diễn cứ cố chấp, thì Chu Tường vẫn sẽ phải nhận vai chính. Đằng nào Ông Vũ Đông cũng đã mất mặt, nếu Chu Tường không nhận vai, tất nhiên sau này sẽ chẳng thể theo nghề được nữa, nhưng nếu Chu Tường chịu làm, ít ra còn có cơ hội một bước lên mây, nếu thật sự lên mây, Ông Vũ Đông sẽ không thể làm gì hần. Chuyện này giống như đánh cược, cược xem Chu Tường có mệnh sống hay không.

Chu Tường nghĩ Thái Uy nói không phải không có lý, hần bèn hỏi Thái Uy đây có phải ý của Vương tổng hay không.

Thái Uy áp úng nửa ngày mới bảo không phải, là ý của riêng anh.

Lúc ấy Chu Tường không tỏ thái độ gì, chỉ nói muốn suy nghĩ lại. Kỳ thật hần vẫn đang hy vọng Vương tổng có thể tìm đường khác cho hần, hần nghĩ mãi không ra cách nào, chỉ mong Vương tổng nhìn xa trông rộng có thể thay hần quyết định chuyện này.

Vậy nên hần vẫn thấp thỏm chờ điện thoại của Vương tổng.

Ngày mừng hai Tết, cũng chính là ngày Ông Vũ Đông đính hôn với Yến Minh Mị, Chu Tường không chờ được điện thoại của Vương tổng, nhưng hần lại chờ được Yến Minh Tu.

Lúc đó đã hơn hai giờ sáng, Chu Tường đang ngủ, bất thành lình điện thoại vang lên.

Hần thấy là Yến Minh Tu gọi tới, ngay lập tức bấm nút nghe máy, bên kia truyền đến một giọng nói lạ hoắc, “Chào ngài, ngài là bạn của người sở hữu số điện thoại này sao?”

“À vâng, xin hỏi anh là ai?” Chu Tường căng thẳng, hần rất sợ người bên kia nói bọn họ đang ở bệnh viện.

Người kia đáp, “Bạn của ngài uống say, tôi thấy điện thoại này thường xuyên gọi cho ngài, phiền ngài đến đón cậu ấy, một tiếng nữa chúng tôi đóng cửa rồi.”

Chu Tường thở phào, “Say rượu à? Một mình cậu ta?”

“Đúng, một mình cậu ấy.”

Chu Tường vừa mặc quần dài vừa nói, “Anh nhắn địa chỉ giúp tôi.”

Chu Tường phóng xe đến quán bar bằng tốc độ nhanh nhất. Bên trong quán bar chỉ còn vài nhân viên đang thu dọn để chuẩn bị đóng cửa, Yến Minh Tu nằm trên ghế sofa, say đến không biết trời đất.

Chu Tường ngồi xuống bên cạnh y, vỗ vỗ khuôn mặt đỏ phừng phừng, Yến Minh Tu không phản ứng.

Hắn hỏi bartender, “Cậu ta uống bao lâu rồi?”

“Từ chín giờ, cậu ấy không nói chỉ cả, chỉ uống thôi.”

Vậy là mượn rượu giải sầu rồi, hắn không hiểu vì sao Yến Minh Tu phải đến đây uống rượu một mình, hôm nay không phải lễ đính hôn của chị gái y và Uông Vũ Đông sao? Tại sao y không ở nhà?

Chu Tường thanh toán tiền, bartender giúp hắn mang Yến Minh Tu lên xe.

Nhà Chu Tường ở tầng ba, khu tập thể cũ không có thang máy, hắn nửa ôm nửa khiêng Yến Minh Tu vào nhà, giữa mùa đông khắc nghiệt mà hắn mồ hôi đầm đìa.

Ném Yến Minh Tu lên giường, hắn ngồi bên cạnh thở phò phà cả buổi, Yến Minh Tu quá nặng.

Nghỉ ngơi một lát, hắn đứng dậy giúp Yến Minh Tu cởi áo khoác, giày và quần dài, cởi sạch chỉ để lại quần lót, sau đó hắn nhét y vào chăn, sợ y cảm lạnh, hắn còn mang cả chăn sưởi điện ra.

Chu Tường vào nhà tắm, lấy khăn mặt và nước ấm ra để lau mặt cho Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu cả người đầy mùi rượu, hắn lau vài lần, Yến Minh Tu đột ngột trở mình, chậm rãi mở mắt, nhưng ánh mắt rất mơ màng, không có tiêu cự.

Chu Tường khẽ gọi, “Minh Tu?”

Yến Minh Tu hé miệng thở, cổ họng phát ra những âm thanh ồm ồm kỳ cục, Chu Tường nghe không hiểu.

Hắn định đứng dậy rót cho y cốc nước, nhưng Yến Minh Tu kéo hắn lại, hình như đang nói gì đó.

Hắn cúi xuống, muốn nghe xem Yến Minh Tu nói cái gì, Yến Minh Tu vung tay ôm lấy cổ hắn, khẽ thăm thì, “Anh Đông.”

END32.

33. Chương 33

Chu Tường ngẩn người, nghĩ mình nghe nhầm.

Yến Minh Tu lại khẽ gọi thêm một tiếng “Anh Đông”, thậm chí không biết lấy sức lực từ đâu, y nhào lên người Chu Tường, cuống quýt hôn hắn, miệng vẫn thì thào gọi “Anh Đông”.

Chu Tường như bị sét đánh, sững người mặc cho Yến Minh Tu hôn cắn loạn xạ.

Anh Đông? Y đang gọi ai?

Trước mắt hắn nhật nhòa, hình ảnh Uông Vũ Đông nho nhã phóng khoáng hiện lên trong đầu hắn. Ánh mắt Yến Minh Tu nhìn Uông Vũ Đông rõ ràng khác hẳn bình thường, tại sao khi ấy hắn lại không nhận ra? Bởi vì Yến Minh Tu là em vợ của Uông Vũ Đông sao?

Tại sao Yến Minh Tu lại ở bên hắn, tại sao y chỉ thích tư thế quay lưng khi làm tình, tại sao y uống rượu một mình vào ngày Uông Vũ Đông đính hôn, tất cả đều đã có đáp án.

Chu Tường có cảm giác như một mũi dao nhọn vừa đâm vào tim hắn, đâm sâu đến máu chảy đầm đìa.

Hắn có thể chấp nhận Yến Minh Tu không thích hắn, chấp nhận y cả đời không thích hắn, đó không phải lỗi của y, nhưng, y xem hắn là... Thế thân?

Chu Tường không chỉ đau lòng, mà còn nhục nhã.

Dù ở đâu hần cũng không sánh được với Uông Vũ Đông. Uông Vũ Đông chỉ mặt xía xói hần, hần phải nhin, vì kè sinh nhai, hần không thể làm gì khác. Trong phim hần đã là thể thân của Uông Vũ Đông, nhưng tại sao đến cả ngoài đời, hần vẫn phải làm thể thân cho anh ta? Rốt cuộc hần nợ Uông Vũ Đông cái gì, tại sao hần phải nhục nhã như vậy?

Chu Tường chưa bao giờ bị khinh rẻ đến mức đó, hần không biết nên phản ứng thế nào.

Hần đẩy mạnh Yến Minh Tu ra, hoảng hốt bỏ chạy, chạy khỏi căn nhà của chính mình.

Hần lái xe không mục đích, lao đi khắp nơi giữa đêm khuya lạnh lẽo, càng lúc càng hoảng hốt, hần không biết mình phải đến nơi nào.

Hai mắt dần mờ đi, tới khi không nhìn rõ phía trước, hần đỗ lại ven đường. Điều hòa trong xe rất ấm áp, nhưng hần vẫn lạnh lẽo, khóe miệng còn nếm được vị mặn mặn. Đã bao năm rồi hần không khóc, cuộc sống trước đây của hần luôn luôn bình lặng, cảm xúc lúc đó cũng rất vững vàng. Chỉ trong một năm quen biết Yến Minh Tu, nôn nóng, tương tư, ngỡ vực vô căn cứ, phiền não, thương tâm... Hần đã nếm qua tất cả.

Nói đến thể diện, sao hần có thể ảo tưởng cùng một đứa nhỏ kém mình mười tuổi bàn chuyện yêu đương?

Từ đầu đến cuối, chỉ có hần bị lừa dối. Dù hần cố gắng đến mức nào, Yến Minh Tu cũng sẽ không bao giờ yêu hần, Yến Minh Tu chỉ xuyên qua hần để nhìn Uông Vũ Đông, Chu Tường hần sẽ mãi mãi không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của y, càng không thể xuất hiện trong trái tim y.

Ngay từ đầu hần đã chẳng có cơ hội nào cả, nhưng hần vẫn ngu xuẩn ôm ấp ảo tưởng suốt một năm trời.

Chu Tường hần đúng là ngu dốt.

Hần lau nước mắt trên mặt, trừng trừng nhìn ngã tư đường mờ tối, trong lòng âm ỉ khó chịu, khó chịu đến nỗi hần không biết phải làm gì.

Hần thật lòng yêu Yến Minh Tu, nhưng trong cuộc sống hằng ngày, trong những lúc làm tình, trong toàn bộ khoảng thời gian ở bên nhau, Yến Minh Tu chỉ coi hần là một người khác, thậm chí còn là một người hần cực kỳ căm ghét. Nghĩ đến đây, hần chỉ cảm thấy gan ruột như muốn nổ tung.

Một chiếc xe thể thao từ phía trước lao vụt qua, bất thành lĩnh, tiếng phanh xe chói tai phá tan màn đêm tĩnh lặng.

Chu Tường tưởng có tai nạn, thử quay lại nhìn, chỉ thấy chiếc xe kia đột ngột quay đầu, chạy về phía hần.

Chu Tường nhìn qua cửa kính, thấy Lan Khê Nhung chỉ mặc một chiếc áo len nhảy xuống xe, từng bước đi lại đây. Hần vội vàng lau sạch nước mắt, mở cửa ra.

Lan Khê Nhung vẫn còn đang ngáp ngừng, nhìn thấy rõ là Chu Tường thì kinh ngạc hỏi, “Anh Tường, là anh thật đó à? Em cứ thấy cái xe này quen quen, hơn nửa đêm anh đỗ ở đây làm gì? Vùng này nhiều ăn cướp lắm!”

Chu Tường xuống xe, thấp giọng nói, “Uống hơi nhiều, đang nghỉ một lát.”

Lan Khê Nhung đến gần, vừa nhìn đã phát hiện Chu Tường hơi lạ. Trên người Chu Tường đúng là vẫn dính mùi rượu của Yến Minh Tu, nhưng trông hần hoàn toàn không có vẻ say, Lan Khê Nhung chỉ liếc một cái cũng nhận ra mí mắt sưng đỏ của hần.

Y nhíu mày, bước tới thêm vài bước, đưa tay chạm khẽ lên mắt Chu Tường, kinh hoảng, “Anh Tường, anh sao thế?” Chuyện gì có thể khiến một người đàn ông lạc quan phóng khoáng, nửa đêm ngồi khóc ở ngã tư đường?

Chu Tường ngượng ngùng cúi đầu, “Không sao, cậu nhanh vào xe đi, cẩn thận bị cảm.”

Lan Khê Nhung nắm lấy cảm hần, bắt hần ngẩng đầu lên, giận dữ hỏi, “Anh nghĩ em ngu lắm à? Tại sao lại thành thế này?”

Chu Tường gạt tay y ra, “Cậu đừng để ý đến anh, anh về trước đây.”

Lan Khê Nhung túm lấy vai hắn, không cho hắn lên xe, lạnh lùng hỏi, “Anh cãi nhau với bạn trai nhỏ kia phải không? Vì thế nên nửa đêm mới chạy ra đây? Đó là nhà của anh, sao anh không bảo nó cút đi?”

“Đừng đoán mò...”

“Hừ, đoán mò nhưng lại trúng đấy.” Đôi mắt Lan Khê Nhung lộ vẻ bi thương, “Anh Tường, sao anh phải khóc vì nó, anh vẫn còn là anh Tường của em đó chứ?”

Chu Tường thở dài, lúc này hắn không muốn đối diện với bất kỳ ai, càng không muốn bị người ta chất vấn, hắn đẩy Lan Khê Nhung ra, “Mặc kệ anh được không? Anh muốn ngồi một mình, cậu cứ coi như chưa nhìn thấy anh được không?”

Lan Khê Nhung vẫn không buông tay, “Không được, em không thể coi như chưa nhìn thấy, anh theo em về nhà em.”

“Anh không đi, Khê Nhung, anh nói lại lần nữa, bỏ tay ra.” Chu Tường vừa khó xử, vừa cúi kính, hắn chỉ muốn trốn đi thật xa.

“Em không bỏ thì sao? Anh định đâm em à?” Lan Khê Nhung không lùi bước, nhìn chằm chằm Chu Tường, “Anh muốn đâm thì đâm đi, em vẫn còn nợ anh một cú đâm.”

Chu Tường nhìn đôi môi y lạnh tím tái, mở miệng cũng phả ra khói trắng, nhưng y vẫn kiên quyết không chịu buông tay. Tất nhiên hắn cảm động, nhưng lúc này hắn thật sự không có tâm trạng đối co với y.

Hắn rũ bờ vai, ảm đạm nói, “Khê Nhung, cậu bỏ ra đi, hiện giờ anh chỉ muốn được ở một mình, coi như anh Tường cầu xin cậu, anh đã khó chịu lắm rồi, cậu cứ kệ anh được không?”

Lan Khê Nhung nắm lấy bàn tay đang run rẩy của hắn, không cam lòng nhưng lại không biết làm sao, nhìn Chu Tường chán nản kiệt quệ, trái tim y cũng nhói lên từng cơn.

Chu Tường đẩy y ra, xoay người ngồi lên xe, đóng cửa lại, lập tức rời đi.

Qua kính chiếu hậu, hắn thấy Lan Khê Nhung vẫn đứng tại chỗ nhìn theo hắn, nhìn tới khi hắn quẹo xe, biến mất.

Chu Tường lang thang cả đêm, hắn không ngủ được, cũng không tỉnh táo được, cuối cùng hắn lái xe đến công ty, ngồi trong xe ngẩn ngơ hai tiếng đồng hồ. Lúc này trời đã tảng sáng, sau khi công ty mở cửa, hắn vào văn phòng của Thái Uy, trèo lên sofa nằm.

Hơn chín giờ, Thái Uy đến, vừa vào cửa đã nhìn thấy hắn, anh giật mình.

Chu Tường không ngủ, thân thể hắn rất mệt mỏi, nhưng hắn vẫn không thể ngủ. Nghe thấy tiếng động, hắn liền ngồi dậy, “Anh Uy.”

Thái Uy kinh ngạc nhìn hắn, “Chú mày sao thế?”

Anh nhìn dáng vẻ kiệt quệ của Chu Tường, rõ ràng rất khác lạ.

Chu Tường không ngại Thái Uy chê cười hắn, “Cãi nhau, em muốn yên tĩnh chút.”

Thái Uy “Ồ” một tiếng, cũng không nghĩ chuyện này nghiêm trọng gì, hai người sống chung tất nhiên phải có lúc tranh cãi, anh còn cười cười trêu hắn, “Bao nhiêu năm rồi anh chưa thấy chú mày thế này nhỉ? Đúng là đổi mới. Để anh xem nào, ối, khóc đấy à? Không sao không sao, lúc anh với chị dâu mày mới lấy nhau, cứ ba ngày là có hai ngày cãi vã, giờ thì ngon rồi, cứ dần dần là hợp thôi.” Thái Uy vỗ vỗ đầu hắn.

Tất nhiên lời an ủi này không có tác dụng với Chu Tường, nhưng hắn cũng không có cách nào nói thật với Thái Uy. Những gì hắn nghe thấy, những gì hắn biết được đêm hôm qua, hắn dám cam đoan không một người nào có thể chấp nhận. Đến tận bây giờ, đầu hắn vẫn còn ong ong vang, tinh thần rã rời kiệt quệ, trái tim vừa nặng vừa đau.

Thái Uy nhìn vẻ mặt hắn cứng đờ như tượng, ý thức được trận cãi vã này chắc không giống bình thường, anh bèn thôi đùa giỡn, nhẹ giọng hỏi, “Nghiêm trọng à?”

Chu Tường lắc đầu, “Anh Uy, đừng hỏi gì cả, em ở đây nghỉ ngơi chút được không?”

“Ừ, cứ nghỉ đi.” Thái Uy rót cho hắn chén nước ấm, “Uống nước đã, môi nứt ra rồi.”

Chu Tường cầm chén, ngẩn ngơ nhìn.

Thái Uy thấy hắn như vậy, nghĩ thầm có lẽ hai người sẽ chia tay, vội vàng muốn hắn dời chú ý sang chuyện khác, anh thật sự không muốn nhìn bộ dạng này của Chu Tường, bèn hỏi, “Mấy hôm nay Vương tổng có liên hệ chú mày không?”

Chu Tường lắc đầu, hắn sao còn nhớ nổi Vương tổng nữa.

Thái Uy thở dài, “Ông nói ông gọi nhưng chú mày không nghe, thực ra là muốn anh mở miệng trước. Bộ phim mới của Vương đạo diễn, Vương tổng bảo anh nói với chú mày, Vương đạo diễn rất xem trọng chú mày, cứ để chú mày tự quyết định.”

Chu Tường ngẩn người, “Sao cơ? Cái gì tự quyết định?”

“Thì là chú mày tự quyết định xem nhận hay không nhận, có khi hai lão họ Vương này không thuyết phục được nhau, mà cũng chẳng dám làm mất lòng nhau, nên vứt quyền quyết định lại cho chú mày?”

Chu Tường vẫn còn mờ mịt, hắn uống một ngụm nước, cố gắng tỉnh táo lại, “Để em tự quyết định? Em không biết...”

Thái Uy nghiêm túc nhìn hắn, “Chu Tường, chú mày không thể không biết được, phải tự quyết định.”

Chu Tường cười khỏ, “Anh Uy, lúc này em chẳng còn tâm trạng, hơn nữa em thực lòng không biết có nên nhận hay không, nói thật, em hơi sợ.”

Thái Uy vỗ lưng hắn thùm thụp, “Chuyện cãi nhau riêng tư không được để lẫn vào chính sự. Việc này ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai sau này của chú mày đó, chú mày phải ưu tiên suy nghĩ trước đi!”

Chu Tường miễn cưỡng lấy lại tinh thần, hắn biết Thái Uy nói đúng, có hay không có tình yêu thì cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, hắn hỏi, “Anh Uy, anh thấy em nên làm gì?”

Ánh mắt Thái Uy tràn đầy kiên định, “Nhận.”

“Nhận?”

“Đúng, nhất định phải nhận. Lần trước anh đã nói rồi, đằng nào chú mày cũng đã làm mất lòng Uông Vũ Đông, mặc kệ chú mày nhận vai hay không, chuyện hôm đó cũng đã đồn hết ra ngoài, mọi người đều biết chú mày chiếm chỗ của Uông Vũ Đông. Trong cái ngành này, địa vị Uông Vũ Đông thế nào, địa vị chú mày thế nào? Chú mày nghĩ về sau còn ai dám thuê chú mày làm việc nữa? Ai dám vì chú mày mà gây hấn với Uông Vũ Đông? Kết cục coi như đã định, nếu bây giờ chú mày không dám làm, chú mày sẽ chìm ngấm trong cái ngành này, nhưng nếu chú mày quyết tâm làm, có lẽ còn có cơ hội phát lên. Vương tổng và Vương đạo diễn đều nâng đỡ chú mày, nhất là Vương đạo diễn, anh nhìn Vương đạo diễn, chưa làm Uông Vũ Đông mất hết mặt mũi thì lão ấy chưa chịu yên. Chú mày nhận vai, cho dù không nổi tiếng, ít nhất còn được thù lao cầm về, sau này không tiếp tục lặn lội trong showbiz được nữa, thì vẫn có vốn đầu tư làm cái khác. Thế nên chú mày không thể bỏ lỡ cơ hội này!”

Thái Uy nói rất có lý, nhất là câu “Làm Uông Vũ Đông mất hết mặt mũi” khiến nhịp tim Chu Tường dồn dập hẳn lên.

Hắn hốt tay trên vai diễn của Uông Vũ Đông, chắc chắn Uông Vũ Đông phải giận phát điên, cứ nghĩ đến xưa nay hắn chỉ là cascadeur của Uông Vũ Đông, bây giờ thân phận hoán đổi, hắn biến thành nhân vật chính, dù chỉ là trong phim, nhưng Chu Tường vẫn thấy sáng khoái vô cùng. Mặc dù trong mắt Yến Minh Tu, cả đời hắn chỉ xứng đáng làm thể thân của Uông Vũ Đông, nhưng thể thân hắn cũng có một ngày khiến Uông Vũ Đông mặt xám mày tro!

Chu Tường nhận thấy một đợt khoái cảm vắn vẹo trào lên.

Không vì cái gì khác, chỉ cần có thể tranh giành với Uông Vũ Đông, có thể ngẩng cao đầu trước mặt Uông Vũ Đông, không phải hèn mọn, không phải nhục nhã, Chu Tường quyết tâm đón nhận cơ hội hắn chẳng hề nắm chắc này.

Trái tim hắn run rẩy, hắn rất tò mò, nếu Yến Minh Tu biết hắn cướp vai chính từ trên tay anh Đông của y, về mặt y sẽ như thế nào.

Chu Tường hắn chỉ đóng thế Uông Vũ Đông ở trong phim, còn ngoài đời thực, đừng mong hắn tiếp tục làm thế thân cho anh ta!

Thái Uy hỏi, “Chú mày nghĩ sao?”

Chu Tường quay lại nhìn anh, rành mạch nói từng chữ, “Anh Uy, em làm.”

END33.

34. Chương 34

Đêm đó Chu Tường ngủ lại nhà Thái Uy. Thực ra hắn không muốn, vợ của Thái Uy chỉ còn ba tháng nữa là sinh, hắn sợ quấy rầy gia đình anh, nhưng Thái Uy không cho hắn từ chối, khẳng khái lôi hắn về nhà.

Thái Uy giúp Chu Tường liên hệ với Vương đạo diễn để nói lời đồng ý, Vương đạo diễn rất vui mừng, dặn Chu Tường thứ Bảy này có mặt tại khách sạn XX để tham dự lễ khởi quay, lúc đó sẽ tuyên bố luôn chuyện đổi vai chính trước giới truyền thông.

Nói chuyện với Vương đạo diễn xong, Thái Uy lại gọi cho Vương tổng, hai người trao đổi nửa ngày, sắc mặt Thái Uy khi cúp máy không được tốt, Chu Tường biết Vương tổng không muốn hắn nhận vai, dù sao ông cũng là người làm ăn, còn phải lo lắng vấn đề doanh thu phòng vé. Hiện giờ ông không phản đối được nữa, ông vẫn nghĩ Chu Tường sẽ lùi bước, ai ngờ hắn lại nhận lời. Vương tổng suy nghĩ một hồi, cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan tới Thái Uy, nên tất nhiên ông phải khó chịu với Thái Uy.

Thái Uy làm người rất có tình nghĩa, anh không nói lại gì với Chu Tường, chỉ dặn hắn thứ Bảy phải đến đúng giờ.

Tự trong lòng Chu Tường cũng hiểu, hắn cực kỳ biết ơn Thái Uy.

Tối hôm đó Chu Tường ngủ ở phòng dành cho khách nhà Thái Uy. Chuông điện thoại bất chợt vang lên, hắn thử nhìn, là Yến Minh Tu gọi tới.

Yến Minh Tu rất ít khi chủ động gọi cho hắn, theo lý thuyết, y cũng sẽ không vì hắn đi liền hai ngày mà nhớ hắn, có lẽ Yến Minh Tu đã lỡ mở nhận thấy điều gì đó khác thường.

Chu Tường hít vài hơi thật sâu, trái tim vẫn đau buốt từng đợt, ngón tay hắn run run, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Alo? Chu Tường?” Âm thanh cực cần của Yến Minh Tu cực kỳ nổi bật giữa đêm đen yên tĩnh.

“Ừ, tôi đây.” Hắn tựa vào đầu giường, không bật đèn, chỉ ngồi trong bóng tối, hai mắt mông lung nhìn trần nhà đen như màu mực.

“Hai hôm nay anh đi đâu? Sao không về nhà?”

Chu Tường nhàn nhạt đáp, “Tôi có việc.”

“Anh ở lại làm thêm à? Sao không gọi báo cho tôi? Bây giờ anh về nhà ngay.”

Chu Tường cảm thấy hô hấp bắt đầu khó khăn, hắn ngồi thẳng dậy, cố gắng hít thở, thật lâu sau mới ép được mình nói ra những lời này, “Tạm thời tôi không về, bao giờ cậu dọn ra ngoài thì báo với tôi một tiếng.” Nói xong câu đó, hắn chỉ cảm thấy toàn thân rệu rã, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày, người chấm dứt quan hệ lại chính là hắn, hắn nghĩ hắn sẽ mặt dày đeo bám Yến Minh Tu, cho tới khi Yến Minh Tu chán hắn, không buồn liếc mắt nhìn đến hắn nữa.

Đầu bên kia im lặng, một lát sau, âm thanh lạnh lẽo băng giá của Yến Minh Tu từ từ truyền đến, “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói, bao giờ cậu dọn đi thì báo với tôi một tiếng, để tôi về nhà.”

“Đ*t mẹ anh biết mình đang nói cái gì không? Chu Tường?! Anh đuổi tôi?! Anh dám đuổi tôi hả?!”

Không cần tận mắt nhìn, Chu Tường cũng biết Yến Minh Tu đang nổi trận lôi đình như thế nào, cũng may hắn không ở đó, chỉ nghe thôi mà da đầu hắn đã phát run.

Chu Tường cực kỳ bình tĩnh nói, “Yến Minh Tu, tôi thật lòng thật dạ với cậu, nhưng cậu coi tôi là thứ gì, trong lòng cậu biết rồi đấy. Dọn ra khỏi nhà tôi đi, cứ xem như tôi bị đá, chúng ta kết thúc thôi.”

Yến Minh Tu giận điên, “Anh đang nói cái gì? Mẹ kiếp anh nói lại cho rõ!”

Chu Tường cười khở một tiếng, “Được, tôi nói lại cho cậu rõ. Cậu thích anh rể của cậu, đại minh tinh Uông Vũ Đông, tôi nói thế đã đủ rõ chưa?”

Đầu bên kia đột ngột im lặng.

Sự im lặng như lưỡi dao cắm sâu vào tim Chu Tường.

Thậm chí Yến Minh Tu còn không buồn phản bác một câu, điều này cũng chẳng lạ, hắn không xứng đáng được nghe vài lời nói dối vô hại của y, sự thẳng thắn bộc trực này đã quá đủ tàn nhẫn đối với hắn.

Chu Tường không nén nổi ghen tức, “Yến Minh Tu, cậu thật biết cách giày vò người khác. Tôi tự ti mặc cảm, tôi bỏ cuộc, tôi không muốn cả trong phim lẫn ngoài đời đều phải làm thể thân của Uông Vũ Đông. Cậu dọn ra ngoài đi, nhanh lên, tôi cũng muốn về nhà sớm một chút.” Hắn nói xong liền dập máy. Hắn không dám tiếp tục nghe giọng nói của Yến Minh Tu, nếu không cẩn thận bật khóc thì quá nhục nhã, hắn không muốn phải tiếp tục nhục nhã nữa.

Cúp máy xong, hắn trần trọc cả đêm vẫn không ngủ được. Chỉ cần nhắm mắt lại, hắn sẽ nhớ đến quãng thời gian được ở bên Yến Minh Tu.

Ngày tháng trôi quá nhanh, nhanh đến nỗi hắn không kịp phản ứng, càng lúc càng lún sâu vào, nếu Yến Minh Tu không uống say bộc lộ chân tình, hắn thật không biết mình sẽ còn u mê đến bao giờ nữa.

Cũng tốt, tất cả đã kết thúc, kết thúc mẹ nó hết đi.

Hắn đau đớn nhắm mắt lại.

Chu Tường ở nhà Thái Uy hai ngày, tới khi Thái Uy không nhìn nổi bộ dáng hắn sa sút tinh thần nữa, anh bèn xách hắn đến công ty, bảo hắn hỗ trợ xử lý mấy việc xã giao.

Hắn vừa đến công ty được một lúc, Tiểu Lưu chạy lại báo có người tìm hắn.

Chu Tường hỏi là ai, Tiểu Lưu nói là một anh chàng đẹp trai cực kỳ, nhưng vẻ mặt rất không tử tế.

Trực giác Chu Tường biết đó là Yến Minh Tu, nhưng hắn nghĩ Yến Minh Tu sẽ không bao giờ chủ động đến tìm hắn, nhất là sau khi hắn nói ra những lời kia. Yến Minh Tu kiêu căng ngạo mạn, có lẽ đã rời khỏi nhà hắn từ lâu rồi.

Chu Tường nghĩ nghĩ, bảo Tiểu Lưu mời người kia vào phòng đợi, hắn sắp xếp nốt mấy việc rồi tới ngay.

Lúc hắn đến được phòng tiếp khách, lòng bàn tay đã ẩm ướt mồ hôi, hắn loay hoay một lát, nhưng tay trơn quá nên vẫn không mở được cửa.

Đúng lúc hắn đang muốn thử lại, cánh cửa đã bật mở từ bên trong, Yến Minh Tu xuất hiện trước mặt hắn, đôi mắt sắc như dao chăm chăm nhìn hắn.

Dưới mắt y thâm quầng, trông có vẻ rất mệt mỏi, nhưng khí chất và tác phong cao quý vẫn không hề giảm đi.

Y nắm lấy cổ tay Chu Tường, kéo hắn vào phòng, sập cửa lại.

Chu Tường im lặng nhìn y.

Đôi môi Yến Minh Tu khẽ run rẩy, thật lâu sau, y mới rít qua kẽ răng, “Anh giỏi thật, bao nhiêu ngày không chịu về nhà.”

Chu Tường vẫn nhìn y, khó chịu tới không thở nổi. Trong căn phòng chật hẹp, từng tế bào của hắn tựa như cùng chung hô hấp với Yến Minh Tu, hắn không biết phải làm thế nào.

Khẽ hít sâu một hơi, hắn miễn cưỡng giữ mình bình thản, “Cậu đã dọn đi chưa?”

Yến Minh Tu hung ác nói, “Anh muốn tôi vào là tôi phải vào, anh muốn tôi đi thì tôi phải đi? Anh xem tôi là cái chó gì?”

Chu Tường run giọng nói, “Vậy cậu xem tôi là cái gì?”

Yến Minh Tu tái nhợt, “Chuyện của Uông Vũ Đông... Không liên quan đến anh. Chính anh đã nói chúng ta trở lại quan hệ như ngày trước, chỉ làm bạn tình, anh lấy tư cách gì mà xen vào nhiều như thế?”

Chu Tường khàn khàn đáp, “Tôi không dám xen vào, tôi chỉ muốn chấm dứt với cậu. Cho dù là bạn tình, tôi cũng không muốn lúc lên giường bị nhìn thành kẻ khác.”

Yến Minh Tu siết chặt nắm đấm, “Chu Tường, tôi thích Uông Vũ Đông, nhưng tôi và anh ấy vĩnh viễn không có cơ hội. Tôi tình nguyện ở bên cạnh anh, chỉ cần từ nay về sau anh không được nhắc tới vấn đề đó nữa. Bây giờ theo tôi về nhà.”

Chu Tường không dám tin nhìn y, “Yến Minh Tu, ở trong mắt cậu, tôi dè tiện đến mức đó à? Cậu tìm người khác chơi đi, tôi không theo hầu cậu được nữa.”

Nếu hắn thật sự chỉ xem Yến Minh Tu là bạn giường, hắn sẽ chẳng buồn để ý trong lúc làm tình Yến Minh Tu nghĩ tới ai. Nhưng kể từ giờ phút hắn thật sự thích Yến Minh Tu, hắn đã không thể chấp nhận chuyện đó, chẳng những hắn muốn lánh tránh Yến Minh Tu, mà hắn còn bắt đầu ghen ghét Uông Vũ Đông.

Yến Minh Tu nghiêng răng đáp, “Chu Tường, anh nói những lời này, anh đã suy nghĩ chưa? Chúng ta như vậy thì có gì không tốt? Tôi muốn sống cùng anh, chúng ta vẫn cứ như cũ không được sao? Nếu anh muốn làm ngôi sao, tôi đầu tư cho anh, anh muốn diễn gì thì diễn, chỉ cần cùng với tôi, anh được lợi hơn kẻ khác rất nhiều, anh thật sự muốn chấm dứt sao?”

Nếu không phải tâm trạng đang bất ổn, Chu Tường đã bật cười.

Nếu trước kia Yến Minh Tu muốn đầu tư cho hắn, hắn đã vui vẻ nhận ngay, nhưng bây giờ nghe y nói thế, hắn chỉ thấy nhục nhã.

Chu Tường hắn chỉ là một người bình thường, hắn không thanh cao, nhưng hắn cũng không vô liêm sỉ.

Hắn gượng cười đau đớn, “Yến Minh Tu, tôi lặp lại lần nữa, tôi không dè tiện như thế. Không chiếm được Uông Vũ Đông không phải là lý do để cậu chà đạp kẻ khác. Nếu tôi muốn trục lợi bất kỳ thứ gì từ cậu thì tôi đã sớm làm rồi, nhưng tôi không phải loại người đó. Chu Tường tôi ăn no mặc ấm, rất hài lòng về cuộc sống của mình, tôi không cần cậu bố thí cho tôi gì cả. Trước kia là mắt tôi mù, nên tôi mới đem lòng yêu cậu.” Lúc nói những lời này, Chu Tường cảm giác trái tim mình cũng bật máu. Nếu không có ngày hôm nay, hắn sẽ mãi mãi không bao giờ biết mình yêu Yến Minh Tu đến mức nào.

Yến Minh Tu giận đến tím tái, y chỉ thẳng vào mặt Chu Tường, lạnh lùng nói, “Được lắm, Chu Tường, coi như anh giỏi. Lời anh nói hôm nay, mai này đừng hối hận.”

Chu Tường không dám ở lại đây thêm một giây nào nữa, hắn sợ lòng mình sẽ nát mất.

Vậy nên hắn bỏ ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại sau lưng hắn, tựa như đóng lại trái tim hắn.

Gần như ngay tức khắc, cánh cửa lại thô bạo bật mở, Yến Minh Tu từ bên trong lao ra, túm chặt lấy bả vai hắn, đẩy hắn đập lưng vào tường. Đôi mắt Yến Minh Tu chẳng chút tơ máu, tựa như đã phát điên, y bóp mạnh cằm hắn, lạnh lẽo nói, “Tôi chưa thấy thằng ngu nào d*o biết thức thời như anh! Anh nghĩ tôi là cái chó gì? Không phải anh vẫn luôn chạy theo đít tôi à? Tôi ép anh hả? Giờ anh dựa vào cái gì mà chỉ trích

tôi? Chẳng lẽ sức hấp dẫn của anh lớn hơn Uông Vũ Đông cơ à? Anh là cái thá gì mà đòi sĩ diện với tôi?! Anh là cái thá gì mà đòi đuổi tôi đi?!”

Cho tới hôm nay, trong ấn tượng của Chu Tường, Yến Minh Tu vẫn luôn lạnh lùng ngạo mạn, thỉnh thoảng hơi trẻ con, tính tình khá hóm hỉnh, nói năng khá cay độc, rất tự tôn, nhưng càng tiếp xúc nhiều, hẳn phát hiện thực ra y cũng không chín chắn như những gì y biểu hiện, khi ở nhà y cũng thích cười, lúc làm tình y cực kỳ điên cuồng, có đôi lúc y cũng sẽ làm nũng với hẳn.

Trong cảm nhận của hẳn, Yến Minh Tu vẫn chưa trưởng thành kia và Yến Minh Tu tàn độc dữ tợn trước mắt hẳn bây giờ, hoàn toàn không phải một người.

Chu Tường cố sức gạt Yến Minh Tu ra, hẳn muốn rời khỏi đây. Nơi này, người này, hẳn không muốn nhìn thấy thêm một giây nào nữa.

Yến Minh Tu tóm lấy tay hẳn, bẻ ngoặt ra sau lưng. Y không quan tâm hiện giờ cả hai đang đứng giữa hành lang, y chỉ khóa chặt Chu Tường, hờn hển giữ chặt hẳn, không cho hẳn bỏ đi. Y có cảm giác nếu lúc này y buông tay Chu Tường thì sẽ... Thì sẽ thế nào, y cũng không biết, nhưng y không muốn để Chu Tường rời đi.

Mặc dù Chu Tường là cascadeur chuyên đóng thế các màn võ thuật, nhưng mấy chiêu thức của hẳn đều chỉ mang tính chất biểu diễn, động tác thì đẹp, nhưng số lần hẳn đánh lộn ngoài đời chỉ đếm trên đầu ngón tay, mới vùng vẫy hai ba lượt đã bị Yến Minh Tu tóm gọn.

Chu Tường giận dữ nói, “Buông ra, cậu có biết đây là đâu không?”

Nếu lúc này có người tới, hẳn biết phải giấu mặt chỗ nào?

Yến Minh Tu nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh sợ mất mặt? Lúc trước đeo đuổi bám dính lấy tôi sao không sợ mất mặt? Giờ còn làm trò cái quái gì? Anh thích đuổi là đuổi tôi được chắc? Anh nghĩ tôi là cái gì?”

Chu Tường đang định há miệng nói, phía sau đã vọng tới tiếng bước chân dồn dập. Gần như ngay lập tức, hai cánh tay đang khóa chặt hẳn bị nói lỏng, chỉ nghe một tiếng kêu khê, Yến Minh Tu đã ngã nhào xuống đất.

Chu Tường đứng thẳng dậy, nhìn thấy Lan Khê Nhung không biết đã chạy đến từ lúc nào, giờ đang bùng bùng giận dữ nhìn xuống Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu lập tức bật dậy, không chút do dự bỏ nhào vào Lan Khê Nhung, hai mắt y đỏ quạch, điệu bộ như thể muốn tươi sống cắn chết Lan Khê Nhung.

Hai người đánh giết nhau ngay tại hành lang chật hẹp, tất cả nhân viên công ty đều hốt hải chạy tới, Chu Tường cũng lao vào định can ngăn, lại oan uổng ăn ngay vài cú đấm.

Mọi người phải dốc hết sức bình sinh để tách Yến Minh Tu và Lan Khê Nhung ra, có lẽ do sợ kẻ khác biết chuyện, bọn họ không chửi rửa nhau câu nào, chỉ điên cuồng đánh đập đối phương, những người vào can đều bị trúng đòn oan, cả hành lang hỗn loạn không thể tưởng.

Thái Uy và Vương tổng cuối cùng cũng chạy đến, Thái Uy mặt mũi tái xanh, lớn tiếng hỏi, “Sao lại thế này?”

Yến Minh Tu và Lan Khê Nhung đều không nói lời nào, chỉ hung ác nhìn trừng trừng đối phương.

Chu Tường vừa tức mình vừa sốt ruột, đối mặt với ánh mắt nghiêm khắc của Vương tổng, hẳn nói cũng không ra lời.

Vương tổng nhìn Lan Khê Nhung, rồi nhìn sang Yến Minh Tu, vẻ mặt ông lập tức thay đổi, ông bước đến, thử uớ mồm, “Cậu Minh Tu?” Không thể trách ông không nhận ra y, Yến Minh Tu lúc này vừa nhếch nhếch lại vừa hung tợn, khác hẳn hình tượng quý công tử cao ngạo thường ngày.

Yến Minh Tu ngẩng đầu, thản nhiên liếc ông một cái.

Vương tổng sắp điên rồi, Yến tiểu thiếu gia bị nghệ sĩ công ty ông đánh, chuyện này mà đồn ra, tiếng xấu muôn đời. Ông vội vội vàng vàng khoác vai Yến Minh Tu, “Minh Tu, tôi không biết xảy ra chuyện gì, nhưng

chắc chắn là hiểu lầm rồi, nào, đến văn phòng tôi nói chuyện nhé.” Nói xong thì phân bua luôn miệng, nửa kéo nửa rước y rời đi.

Yến Minh Tu quay đầu lại, chỉ thẳng vào Chu Tường, lạnh lùng nói, “Tôi chưa bỏ qua đâu.” Y nhìn hẩn thật sâu, sau đó mới đi theo Vương tổng.

Thái Uy và Lan Khê Nhung thấy thái độ của Vương tổng với Yến Minh Tu, cũng lập tức đoán được thân phận Yến Minh Tu không bình thường. Thái Uy đánh mắt hỏi Chu Tường, Chu Tường quay mặt đi.

Lan Khê Nhung chẳng dư hơi quan tâm nhiều như thế, y nắm lấy cánh tay Chu Tường, thấp giọng nói, “Anh Tường, anh lại đây.”

Y kéo Chu Tường vào WC cho nhân viên, cẩn thận đóng cửa lại.

Chu Tường nhìn khuôn mặt xanh tím của y, trong lòng áy náy khôn tả.

Lan Khê Nhung hít thật sâu mấy hơi, sau đó mới hỏi, “Anh nói cho em biết, chuyện gì xảy ra thế?”

Chu Tường khẽ đáp, “Bọn anh chia tay.”

Lan Khê Nhung thoáng giật mình, nhưng lập tức gạt đầu đầy quyết đoán, “Tốt!”

Chu Tường thở dài, hẩn không muốn nói thêm gì nữa.

Lan Khê Nhung tiếc rẻ bảo, “Lẽ ra phải đấm nó thêm vài cú.”

“Khê Nhung...” Chu Tường nhẹ giọng nói, “Cậu đừng kích động như vậy nữa, thân phận cậu ta không bình thường, anh không muốn chuyện này ảnh hưởng đến sự nghiệp của cậu.”

Lan Khê Nhung cau mày hỏi, “Là sao cơ? Nó là ai thế?”

Chu Tường ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn không nói cho y biết, “Đừng hỏi, anh chỉ hi vọng sau này cậu đừng xen vào chuyện của anh nữa. Anh với cậu ta đã kết thúc, không còn quan hệ gì cả.” Chu Tường cẩn rằng nói nốt mấy lời cuối, trong đầu hẩn lại hiện lên đôi mắt đỏ ngầu và vẻ mặt không cách nào hình dung của Yến Minh Tu trước khi bỏ đi.

Lan Khê Nhung hé miệng thì thầm, “Vương tổng khách sáo như thế, chắc chắn nó không phải tầm thường, nhưng em chẳng sợ, anh đừng lo cho em. Mà anh Tường, anh cũng vì thế nên mới cùng nó à? Em không tin anh là người như vậy.”

Chu Tường làm gì còn tâm trạng giải đáp, hẩn chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, “Khê Nhung, về sau đừng ra mặt thay anh nữa. Đây là chuyện riêng của anh, không muốn liên lụy đến cậu. Hôm nay cảm ơn cậu, anh đi trước đây.”

Lan Khê Nhung kéo hẩn lại, kiên quyết nói, “Hôm nay em sẽ ở bên anh. Hoặc là anh theo em đi, hoặc là em đi theo anh.”

Chu Tường thở dài, “Đừng thêm phiền cho anh được không?”

“Anh muốn nói gì kệ anh, giờ anh đi ăn cơm với em, hoặc là em vẫn đi theo anh.”

Chu Tường nhẹ nhàng đẩy y ra, mở cửa rời khỏi WC. Hẩn tới văn phòng của Thái Uy, Lan Khê Nhung đã nói là làm, bám sát theo sau hẩn.

Thái Uy quả nhiên đang chờ hẩn trong văn phòng.

Chu Tường nhót Lan Khê Nhung bên ngoài, hẩn bước vào, đối diện với cái nhìn nghiêm khắc của Thái Uy.

“Anh Uy, xin lỗi, lại làm phiền anh rồi.”

Thái Uy đập bàn, “Biết thế là tốt! Chuyện riêng của hai đứa chúng mày, sao lại làm loạn đến tận công ty? Còn kéo cả Lan Khê Nhung vào nữa?! Mày to đầu thế rồi mà đ*o có não à?”

Đầu óc Chu Tường giờ đang loạn vô cùng, hẩn chẳng thể suy nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa.

Thái Uy thấy hấn dần dần mất hồn thì cũng hơi mềm lòng, nhưng anh vẫn giận dữ bảo, “Thế tóm lại bạn trai mày là ai, nói thật cho anh biết!”

Chu Tường thì thảo đáp, “Cậu ta là em vợ Ông Vũ Đông.”

Thái Uy trợn mắt, “Mày nói gì? Em vợ Ông Vũ Đông? Yên... Người nhà họ Yên hả?”

Chu Tường trống rỗng nhìn xuống mũi giày, khẽ gật đầu.

Thái Uy thở dài, “A Tường, sao chú mày... Sao chú mày lại dây dưa với cậu ta? Người như thế mà chú mày cũng dám lại gần à? Đã thế còn làm ầm lên nữa!”

Chu Tường hết cách giải thích, chỉ đành im lặng.

“Hai đứa cãi nhau, có phải tại chú mày cướp vai chính của Ông Vũ Đông không?”

Chu Tường gật gật, lại lắc lắc.

Thái Uy than thở, “Vụ này phiền to... Chú mày về giấu lại cho kỹ đi, không ai giải quyết hộ chú mày được. Dù gì anh vẫn hi vọng chú mày nhận vai, nhớ cho kỹ, thứ Bảy phải đến đúng giờ. Nếu chú mày không tham dự lễ khởi quay thì chẳng ai giúp được gì nữa đâu. Anh biết chú mày nhiều áp lực, nhưng anh nghĩ chú mày cũng chả còn đường lùi nữa, đừng để kẻ khác làm ảnh hưởng, cứ phải sống vì mình.”

Chu Tường gật đầu, thấp giọng đáp, “Anh Uy, em sẽ đến. Em sẽ không bỏ lỡ cơ hội này vì bất luận kẻ nào.” Có thể đây là cơ hội đánh bại Ông Vũ Đông duy nhất trong cuộc đời hấn, mặc kệ ý tưởng này có nực cười và ngu ngốc cỡ nào, nó vẫn là động lực lớn nhất giúp hấn đương đầu với khó khăn và gánh nặng.

END34.

35. Chương 35

Chu Tường quyết định xong, cảm thấy mình quả thật không còn đường lùi, hoặc là từ nay về sau hấn hết đường kiếm cơm nhờ ngành giải trí, hoặc là hấn liều mạng lần này, kể cả cuối cùng không phát được, thì hấn cũng tích đủ vốn tìm kẻ khác mưu sinh.

Hiện giờ đang là giai đoạn mấu chốt, không phải lúc để thương nhớ mối tình tan nát kia, điều khiến hấn lo lắng nhất chính là sau này làm sao kiếm sống. Hấn thân cô thế cô, không nơi nương tựa, nếu hấn còn chẳng nuôi nổi bản thân thì không có ai giúp hấn được nữa.

Lúc Chu Tường ra khỏi văn phòng của Thái Uy, Lan Khê Nhung vẫn chờ hấn ngoài hành lang. Y cầm một cục nước đá áp lên mặt, đối với nghề sĩ mà nói, khuôn mặt chính là cần câu cơm, Yên Minh Tu chỉ đâm lên mặt Lan Khê Nhung, nhất định là cố ý.

Chu Tường và Lan Khê Nhung đều đã bình tĩnh lại không ít, hai người nhìn nhau hồi lâu, Lan Khê Nhung bật cười trước, y nói, “Anh Tường, không ngờ em cũng có ngày đánh lộn để giành giật tình nhân, mà tình nhân còn là đàn ông.” Hình như cười lên là để quên vết thương trên mặt, trông y hơi nhăn nhó.

Chu Tường cẩn thận kiểm tra mặt y, giận dữ nói, “Lần sau đừng kích động thế nữa, báo hại anh Uy còn phải xử lý hậu quả cho cậu. Giờ cậu nổi tiếng thật, nhưng dù sao vẫn là người mới, đừng có để tiếng xấu đồn ra.”

“Em biết rồi. Anh Tường, anh vẫn quan tâm em lắm.” Lan Khê Nhung nhìn hấn thật sâu.

Chu Tường bị y nhìn đến mất tự nhiên, “Cậu về nhà đi nghỉ ngơi đi, anh...” Nhất thời hấn cũng không biết mình nên làm gì, hấn rất muốn về nhà, nhưng chẳng rõ Yên Minh Tu đã đi chưa.

Lan Khê Nhung nói, “Em nghe anh Uy kể rồi, bây giờ anh ở nhà anh ấy à? Chị dâu sắp sinh, anh ở đây không tiện đâu, đến nhà em đi.”

Chu Tường quả quyết lắc đầu, nếu Lan Khê Nhung chỉ coi hắn là anh em, hắn ở nhờ nhà y vài bữa cũng không thành vấn đề, nhưng giờ chuyện với Yến Minh Tu còn đang lộn xộn, hắn không thể tiếp tục nhập nhằng với Lan Khê Nhung, làm vậy còn loạn hơn.

Lan Khê Nhung chân thành nhìn hắn, “Anh Tường, em không có ý gì khác đâu. Anh làm sao ở khách sạn mãi được, hồi trước em cũng hay đến nhà anh ngủ nhờ, giờ em chỉ muốn báo đáp lại anh thôi. Anh vào nhà em rồi còn gì, rộng rãi lắm, thừa chỗ cho anh ở lại.”

Chu Tường thở dài, “Khê Nhung, cảm ơn cậu. Nhưng anh không đến được đâu, đêm nay anh cứ ở tạm chỗ anh Uy để sáng mai còn về nhà. Yến Minh Tu cao ngạo sĩ diện, chắc giờ này đã chuyển đi rồi, anh về nhà chuẩn bị một chút, đến thứ Bảy còn phải tham dự lễ khởi quay.”

Lan Khê Nhung vẫn chưa từ bỏ, “Ít nhất tối nay cũng phải ăn cơm với em chứ, anh hứa lâu thế rồi, chẳng lẽ không định thực hiện sao?”

Chu Tường nhìn Lan Khê Nhung bầm tím nửa bên mặt, đôi mắt tràn trề hi vọng nhìn hắn, lời từ chối đã ra tới miệng lại không dám thốt lên, hắn đành phải gật đầu, “Được rồi, hôm nay anh Tường mời cậu một bữa.”

Lan Khê Nhung sung sướng nhoẻn cười.

Chu Tường và Lan Khê Nhung lái xe đến một nhà hàng hội viên chế*, nhà hàng này do một người quản lý thành lập, ra ra vào vào đều là danh nhân trong giới showbiz. Dùng bữa ở đây không sợ bị quấy rầy, hơn nữa khung cảnh đẹp, đồ ăn ngon, nên các ngôi sao và nghệ sĩ rất thường lui tới. (*Nhà hàng chỉ dành cho hội viên)

Vừa mới bước vào đã gặp người quen, nhưng đều là “Người quen” của Lan Khê Nhung, bọn họ cũng biết Chu Tường, nhưng tất nhiên chẳng ai hơi đâu để ý đến tôm tép như hắn.

Hai người được đưa đến một góc yên tĩnh. Lan Khê Nhung gọi đồ ăn, tuy nói Chu Tường mời, nhưng có vẻ Lan Khê Nhung cũng không định để hắn trả tiền.

Chu Tường chẳng có tâm trạng ăn uống, trong đầu hắn chỉ luẩn quẩn mấy lời Yến Minh Tu nói, cùng với vẻ mặt phẫn nộ tới tận vẹo của y. Từng câu từng chữ đều như mũi dao đâm vào tim hắn, mãi đến lúc này hắn vẫn chưa thể hoàn hồn, thỉnh thoảng hắn lại sững sốt, cảm thấy mình như đang nằm mơ. Rõ ràng mọi thứ đều đang tốt đẹp, rõ ràng hắn và Yến Minh Tu đang chung sống rất vui vẻ, tại sao chỉ trong nháy mắt, tất cả lại biến thành thế này? Tại sao hắn và y lại trở mặt với nhau đến mức này?

Hắn sẽ không bao giờ cùng làm cơm với y được nữa, không thể cùng chơi game, cùng xem TV với y được nữa, không thể thỏa thích triền miên khắp các góc ngách trong căn hộ chật hẹp với y được nữa, chỉ nghĩ tới đây thôi, hắn đã cảm thấy trái tim mình như bị đục ra một lỗ, bất kể dùng thứ gì cũng không thể lấp đầy.

Trong đầu hắn thậm chí còn sinh ra một âm thanh, âm thanh đó nói cho hắn biết, hắn sai rồi, nếu hắn không vạch trần hết thấy, ít nhất hắn vẫn còn có thể hòa hợp với Yến Minh Tu, tại sao hắn không vờ như chưa biết, để tiếp tục những ngày sống hạnh phúc bên Yến Minh Tu? Hắn đã nghĩ cái gì, tại sao hắn lại đẩy mọi chuyện đi xa đến mức này?

Nhưng Chu Tường cũng hiểu, nếu được làm lại một lần, hắn cũng vẫn không thể tỏ vẻ như chưa hay biết. Không có lý do cao thượng nào cả, mà chỉ bởi vì hắn thật lòng yêu Yến Minh Tu, hắn không thể chịu nổi việc Yến Minh Tu coi hắn là người khác.

Lan Khê Nhung thấy hắn lơ đãng, trong lòng rất không thoải mái, nhưng y biết Chu Tường vừa chấm dứt một mối tình, tất nhiên không thể một sớm một chiều khôi phục tinh thần, hắn còn cần thời gian.

Y quơ quơ tay trước mắt Chu Tường, than thở, “Anh Tường, anh lại nhớ cậu ta đấy à?”

Chu Tường giật mình, xấu hổ nhìn Lan Khê Nhung, đôi mắt ảm đạm không có ánh sáng.

Lan Khê Nhung thở dài, “Một ngày nào đó anh sẽ không nhớ cậu ta nữa. Đến khi ấy em sẽ có cơ hội.”

Chu Tường tựa như không nghe thấy, chỉ cúi đầu dùng bữa, bộ dạng vẫn ngơ ngẩn mất hồn.

Lan Khê Nhung buông đũa, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút cô đơn.

Kết thúc bữa ăn lặng lẽ, Chu Tường lái xe đến nhà Thái Uy.

Lúc vào nhà, hần hơi ngại. Thái Uy vẫn chưa về, chỉ có một mình chị dâu, tuy hần là gay, chị dâu cũng rất nhiệt tình với hần, nhưng hần vẫn không tránh được khó xử, bèn kiếm cớ xuống lầu mua thuốc. Hần định tránh đi một lát, không muốn chị dâu hỏi thăm đời sống tình cảm của hần, chờ Thái Uy về thì hần cũng lên lầu.

Hần đứng ngoài cửa siêu thị nhỏ gần khu tập thể, trời rất lạnh, nhưng hần không định vào nhà, hần muốn cho mình tỉnh táo lại đôi chút.

Vừa lúc đó, Thái Uy gọi tới, Chu Tường nghe máy, “Anh Uy, anh về rồi à?”

Thái Uy tức giận bảo, “Về cái gì, công ty còn chẳng ra được đây này.”

Đáy lòng hần chùng xuống, nghĩ rằng Vương tổng mắng anh, “Sao thế?”

“Yến Minh Tu đứng chắn ngoài cửa không cho anh về.”

Chu Tường nín thở, thật lâu cũng không biết nói gì.

Lúc hần và Lan Khê Nhung đi, Yến Minh Tu vẫn đang trong văn phòng của Vương tổng, có lẽ y quay ra không tìm thấy hần, nên giờ đang làm khó Thái Uy.

Chu Tường cố gắng trấn định, “Anh Uy, em... Bây giờ em đến ngay.”

“Đừng, anh biết chú mày không muốn gặp cậu ta, nhìn cậu ta như thế, có khi vừa gặp đã lại đánh lộn. Haizz, Vương tổng khuyên không được, lát nữa Vương tổng gọi, chú mày đừng nghe máy, cứ giả vờ không biết đi.”

“Thế anh thì sao?”

“Anh ngủ lại văn phòng, anh không tin cậu ta dám đứng cả đêm.”

Chu Tường nói, “Không được, chị dâu sắp sinh, trong nhà phải có người, anh về đi.”

“Anh không về được, chú mày trông chị dâu hộ anh.”

Chu Tường thở dài, “Anh Uy, anh về đi, em xin lỗi, đến giờ này còn chuốc thêm phiền cho anh.”

“Nói cái gì buồn nôn thế...”

Chu Tường cúp máy, sau đó gọi cho Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu nhận điện rất nhanh, giọng điệu lạnh lẽo như đông thành đá, “Anh đang ở đâu?”

“Đừng làm khó anh Uy nữa, cậu tìm tôi làm gì?”

“Chu Tường, tôi đã nói, chuyện này tôi chưa bỏ qua.”

“Minh Tu, giờ cậu muốn thế nào?”

“Anh về nhà, ngay lập tức.”

Chu Tường im lặng.

“Chu Tường, anh đừng tưởng Yến Minh Tu tôi dễ tính. Bây giờ anh về nhà ngay, nếu không thì đừng hòng tôi để yên.”

Chu Tường chỉ cảm thấy rét lạnh, lạnh đến từng ngón tay hần run run. Hần thấp giọng đáp, “Được rồi, giờ tôi về. Tối nay chúng ta giải quyết hết mọi chuyện.”

END35.

36. Chương 36

Chu Tường lái xe về nhà.

Từ khi sinh ra hắn đã sống ở căn hộ đó, suốt ba mươi năm, vậy mà bây giờ chỉ vì một người, hắn lại không dám về nhà.

Chính hắn mang người kia tới, rồi chính hắn lại muốn đuổi người kia đi. Yến Minh Tu cao ngạo tự tôn, có lẽ y không chịu nổi việc bị đối xử như thế, nên mới làm ầm lên với hắn.

Có thể ở trong lòng Yến Minh Tu, hắn chỉ là một bạn giường kiêm bảo mẫu, có cũng được, mà không có cũng chẳng sao.

Chu Tường hít sâu một hơi, lấy chìa khóa mở cửa.

Yến Minh Tu đang ngồi trên sofa, lạnh lùng nhìn hắn.

Chu Tường vẫn giống mọi ngày, cởi áo khoác ngay bậu cửa, thay dép lê, tiện tay bỏ chìa khóa lên tủ giày, từng động tác đều là thói quen của hắn khi về nhà, Yến Minh Tu đã thấy hắn làm những việc này rất nhiều lần. Cảnh tượng quen thuộc vẫn cứ lặp lại, tựa như chưa từng có biến cố xảy ra giữa hai người, tựa như một ngày bình thường nọ, Yến Minh Tu về nhà sớm hơn hắn.

Chu Tường dồn hết định lực của toàn bộ cuộc đời hắn, giữ vẻ mặt bình thản, hắn bước vào, lạnh nhạt nói, “Cậu vẫn chưa dọn đồ à, để tôi phụ một tay nhé.”

Ánh mắt Yến Minh Tu lập tức biến đổi, y đứng bật dậy, túm lấy cổ áo Chu Tường kéo lên cao, chỉ thiếu điều vung tay đập hắn.

Chu Tường bắt lấy cánh tay y, không chịu thua nhìn lại y.

Yến Minh Tu nghiêng rằng, “Cuối cùng thì anh bị làm sao? Mẹ kiếp, não anh bị nước vào à? Đang yên đang lành mà anh làm cái gì?”

Chu Tường vung tay gạt y ra, trầm giọng nói, “Đêm hôm đó cậu uống say, quay về đây ôm hôn tôi, luôn miệng gọi ‘anh Đông’. Tôi chỉ là thằng đống thế chả có cái cóc gì, không sánh được với một đầu ngón chân của ‘anh Đông’ đâu. Nhưng kể cả vậy thì tôi vẫn có lòng tự trọng, lúc cậu chơi tôi, cậu chỉ nghĩ đến ‘anh Đông’, tôi không chịu nổi, người bình thường đều không chịu nổi. Tôi đã nói đủ rồi, mời cậu dọn đi ngay, đi tìm ‘anh Đông’ của cậu đi.”

Yến Minh Tu tái mặt. Tuy rằng y cũng đoán đêm đó mình uống say, lỡ miệng nói những lời không nên nói, nhưng y đã quên bằng sạch. Lễ đính hôn của chị hai và Uông Vũ Đông như một cái tát giáng xuống y, nhưng đồng thời cũng cho y một loại giải thoát. Y cảm thấy rốt cuộc mình cũng có thể buông tha hi vọng, dù y khao khát đến thế nào, vẫn có những thứ y mãi mãi không bao giờ chiếm được. Y không thể cướp đi bất cứ điều gì của chị ruột mình, vậy nên y chỉ đành buông tay. Trong một đêm đó, y mang tất cả thất bại và mất mát dồn vào từng ly rượu, không phải y muốn trút hết nỗi lòng hay gì cả, y chỉ muốn nhớ lại, nhớ lại cái ngày y mới mười mấy tuổi, đối với tính hướng của mình còn mơ hồ sợ hãi, trên màn ảnh rộng nhìn thấy Uông Vũ Đông.

Một bóng dáng thuần trắng cực kỳ phóng khoáng, dùng tư thế tao nhã vô cùng, nhẹ nhàng rơi xuống nước. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, trường bào ướt đầm, bờ vai rộng lớn, vòng eo thon gọn, cặp mông căng tròn như ẩn như hiện, gợi cảm đến mê người. Yến Minh Tu thậm chí vẫn còn nhớ rõ từng đợt kích thích cuộn trào trong mạch máu, khi tấm lưng đó chậm rãi xoay lại, hé lộ khuôn mặt tuần tú vô cùng, không có điểm nào làm y thất vọng. Kinh diễm bởi thân thể một người đàn ông, đối với Yến Minh Tu khi ấy chỉ mới mười sáu tuổi mà nói, là một cú đánh cực đau, cực mạnh. Từ đó về sau, tuy gặp gỡ rất nhiều người đẹp, nhưng y vẫn không thể nào quên ấn tượng ban đầu đối với Uông Vũ Đông, sợ hãi, xen lẫn cùng khao khát.

Khi ấy, y không bao giờ có thể ngờ, người kia sẽ trở thành thứ mà y vĩnh viễn không có được.

Giây phút Uông Vũ Đông đính hôn với chị hai, thật giống như lời tuyên bố thất bại dành riêng cho Yến Minh Tu. Lòng ngực y ầm ịch, thậm chí y còn chẳng nhớ mình tới quán bar bằng cách nào, tại sao lại uống say, được Chu Tường đưa về nhà từ bao giờ.

Tất nhiên y cũng không nhớ mình đã nói gì với Chu Tường đêm đó.

Giờ Chu Tường nói lại cho y hay, nói lại bằng một vẻ tức giận chưa từng có.

Y không ngờ Chu Tường lại phản ứng mạnh đến vậy.

Lúc còn trong buổi tiệc, nhìn người người cười nói với nhau, y chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo. Y muốn về nhà với Chu Tường, y muốn gặp Chu Tường, bởi vì Chu Tường có thể an ủi y, y chưa bao giờ mãnh liệt muốn nhìn thấy Chu Tường đến thế, muốn cảm nhận được Chu Tường đến thế.

Bởi vì Chu Tường sẽ luôn ở đó, dù y có nói gì, làm gì, Chu Tường vẫn sẽ luôn ở đó.

Thế nhưng bây giờ, ngay cả Chu Tường cũng muốn rời đi.

Y thức dậy, không có thân thể ấm áp của Chu Tường, không có khăn mặt mát lạnh, không có bữa sáng nóng hổi.

Lúc y say đến choáng váng đầu óc, Chu Tường lại không ở bên cạnh chăm sóc y, y không chịu nổi khung cảnh đìu hiu như thế, y giận đến nhức đầu cả ngày.

Y nghĩ chắc là Chu Tường có việc phải rời nhà gấp, không ngờ Chu Tường trắng đêm không về. Y nhịn rồi nhịn, cuối cùng nhịn không nổi nữa, y gọi cho Chu Tường, y muốn nghe Chu Tường giải thích, không ngờ lại chỉ nghe được Chu Tường đuổi y đi.

Chu Tường ngoan ngoãn hầu hạ y cả một năm trời, đuổi y đi!

Yến Minh Tu không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, trong khoảnh khắc đó, y có cảm giác như bị vứt bỏ.

Không thể nào, chỉ có y mới có thể chấm dứt mối quan hệ này, Chu Tường dựa vào cái gì mà vứt bỏ y?

Chu Tường nhìn khuôn mặt Yến Minh Tu bắt đầu vặn vẹo, tựa như y sẽ nhào lên cắn hắn bất cứ lúc nào, hắn cẩn thận lùi lại vài bước, “Nếu cậu cần tôi giúp thì để tôi thu dọn phụ cậu, đừng nói gì nữa, mấy hôm sau tôi về.”

Yến Minh Tu lạnh lẽo nhìn hắn, “Mấy hôm sau anh về? Thế mấy hôm nay anh đi đâu? Đừng tưởng tôi không biết, anh lại đến chỗ Lan Khê Nhung chứ gì. Nếu tôi không gọi anh về, chắc đêm nay anh vẫn ngủ luôn trong nhà nó? Anh hấp tấp đuổi tôi đi như thế, chắc là vì nó chứ gì?”

Chu Tường đau đầu vô cùng, “Chuyện của tôi với cậu thì liên quan gì đến cậu ấy?”

“Anh càng ngày càng dính lấy nó, rồi lại quay sang cắt đứt với tôi. Anh dám nói không liên quan?” Yến Minh Tu không tin Chu Tường có thể buông tay y dễ dàng như thế, khả năng duy nhất chính là hắn bị cái thằng mặt búng ra sữa Lan Khê Nhung kia mê hoặc.

Chu Tường thở hổn hển, tức giận nhìn Yến Minh Tu, gằn từng chữ nói, “Không. Liên. Quan. Thì sao? Yến Minh Tu, cậu còn chưa hiểu à, chúng ta đến nước này, tất cả là vì cậu! Người cậu yêu là Uông Vũ Đông, cậu còn phải làm nhục tôi làm gì?”

Yến Minh Tu nổi trận lôi đình, “Tôi làm nhục anh bao giờ?! Đến tận hôm nay tôi vẫn chưa từng nói tôi thích anh, tôi không có nghĩa vụ phải thích anh, tự anh cũng hiểu chứ?! Chúng ta sống chung lâu như thế, anh dựa vào đâu mà đến lúc này còn làm mình làm mẩy? Chúng ta cứ tiếp tục như trước thì có gì không hay?”

Chu Tường nhắm mắt lại, trái tim hắn đã lạnh buốt hoàn toàn. Từng lời Yến Minh Tu nói như đâm vào lòng hắn, dù rất muốn khóc, nhưng hắn không khóc được. Hắn khàn khàn đáp, “Không hay, đúng là cậu... không có nghĩa vụ phải thích tôi, cứ thích anh Đông của cậu đi, buông tha cho tôi đi.”

Yến Minh Tu siết chặt nắm tay, hung ác trợn mắt nhìn hắn, cố ép mình không đập cửa bỏ đi. Y không cam lòng, tại sao ngay cả Chu Tường cũng đẩy y ra?

Đang lúc giằng co, chuông điện thoại của Yến Minh Tu vang lên. Cả hai lập tức bị kéo về thực tại.

Yến Minh Tu bực bội lời điện thoại ra định ném, nhưng nhìn thấy cái tên đang nhấp nháy, y lại ngập ngừng không biết làm sao.

Chu Tường bất giác mở miệng, “Là anh Đông hả, sao không nghe đi.” Hấn không biết tại sao mình biết, nhưng hấn có thể đoán được.

Nghe máy đi, để tôi được thưởng thức giọng điệu và biểu cảm của cậu khi nói chuyện với Ưông Vũ Đông, để tôi được hoàn toàn mất hết hy vọng.

Yến Minh Tu liếc Chu Tường một cái, cuối cùng vẫn nhận điện, “Alo, anh Đông.”

Giọng nói buồn bã của Ưông Vũ Đông truyền đến, “Minh Tu, giờ em có nói chuyện được không?”

Yến Minh Tu nhìn Chu Tường, Chu Tường cũng nhìn y, căn phòng rất nhỏ, đêm khuya thanh tĩnh, Ưông Vũ Đông nói gì, Chu Tường đều nghe thấy rõ.

Chu Tường khẽ cười cười châm chọc, nụ cười còn mang theo cả bi thương.

Yến Minh Tu chỉ cảm thấy Chu Tường cười như vậy quá chướng mắt, y vốn định vào buồng trong nói chuyện, nhưng cuối cùng đổi ý, y nhìn Chu Tường, bình tĩnh đáp, “Được, anh nói đi.”

Giọng điệu Ưông Vũ Đông cực kỳ mệt mỏi, “Minh Tu, em có biết bộ phim mới nhất anh hợp tác với Vương đạo diễn không?”

“Chuyện trong nghề của anh, em không rõ lắm.”

“Anh nói ngắn gọn. Anh đính hôn với Minh Mị, rất nhiều người ghen ghét, bây giờ áp lực càng lúc càng nặng, bao nhiêu người muốn anh mất mặt. Vương đạo diễn là lão già điên khốc nghiệt, chỉ quay một bộ phim mà nơi nơi làm khó anh, đã vậy còn bắt anh chọn giữa lễ đính hôn và lễ khởi quay. Tất nhiên anh phải lấy Minh Mị làm trọng, kết quả là Vương đạo diễn dùng lý do đó, khẳng khái yêu cầu truất vai chính của anh.”

Lúc này Yến Minh Tu đang loạn cả đầu, hơi đầu mà nghe Ưông Vũ Đông lải nhải. Y chỉ chăm chú nhìn biểu cảm biến hóa trên mặt Chu Tường, y thấy lúc Chu Tường nghe Ưông Vũ Đông nói, khuôn mặt hấn lộ rõ vẻ khinh thường. Y rất muốn biết biểu cảm đó có nghĩa là gì, đây là lần đầu tiên y thấy mất kiên nhẫn khi nói chuyện với Ưông Vũ Đông, “Anh Đông, vậy anh định xử lý thế nào? Em có thể điều động vốn cho anh dùng, hoặc là anh cứ tìm anh cả, anh ấy am hiểu ngành giải trí hơn em.”

Ưông Vũ Đông thở dài, “Thực ra anh gọi cho em, là có chuyện muốn nhờ em giúp.”

“Em? Em giúp anh được gì?”

“Em biết Vương đạo diễn lấy vai chính của anh giao cho ai không?”

Yến Minh Tu nhíu mày, sắc bén hỏi, “Ai?”

Ưông Vũ Đông hít một hơi thật sâu, “Chu Tường.”

Yến Minh Tu giật mình, trợn mắt nhìn Chu Tường.

Chu Tường cũng không sợ, trừng mắt nhìn lại Yến Minh Tu.

Hấn không nhìn lầm, Ưông Vũ Đông đúng là kẻ tiểu nhân hai mặt, ba hoa đến nhuần nhuyễn. Vừa nghĩ tới chuyện nơi nơi mình bị loại người như thế đàn áp, ngay cả người mình yêu cũng yêu loại như gã, hấn chỉ cảm thấy sôi máu, giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Yến Minh Tu nhìn Chu Tường thật sâu, nhẹ giọng nói, “Anh Đông, anh nói đi.”

“Chu Tường vốn chỉ là cascadeur của anh, giờ Vương đạo diễn lại muốn lấy vai của anh cho hấn. Nếu chuyện này mà thành thật, anh Đông sẽ chẳng còn thể diện gì. Ai thay anh cũng được, nhưng Chu Tường thì không được, em hiểu không? Anh bị cascadeur của mình hất cẳng, Ưông Vũ Đông anh lẫn lộn showbiz bao nhiêu năm rồi, chữ bới gièm pha anh cũng ném đủ rồi, chỉ duy nhất có nỗi nhục này... anh Đông thật sự không chịu được.”

Yến Minh Tu nhìn vẻ mặt Chu Tường, lòng tràn đầy nghi hoặc, “Anh Đông, Chu Tường không có hậu thuẫn, thay thế hắn cũng dễ dàng thôi, đâu cần phải căng thẳng như thế?”

Uông Vũ Đông cười khở, “Chu Tường đúng là không có hậu thuẫn, nhưng Vương đạo diễn cực lực đề cử hắn chỉ để bôi nhọ anh. Hơn nữa sếp tổng của hắn, cũng là một gã họ Vương, con trai của Vương bộ trưởng, chắc em có gặp rồi, Vương tổng này thái độ rất mập mờ, còn bảo cứ để Chu Tường tự quyết định. Bây giờ Vương tổng đang dồn lực nâng đỡ Lan Khê Nhung, bộ phim này Lan Khê Nhung cũng có tham dự, nếu Chu Tường vào vai chính, công ty bọn họ sẽ độc chiếm nam chính và nam thứ chính. Hôm nay anh nghe nói Chu Tường đã đồng ý rồi.”

Đồng tử Yến Minh Tu lập tức co rút, tin tức Lan Khê Nhung sẽ vào vai nam thứ chính thô bạo túm lấy tim y.

Chu Tường cùng đóng phim với Lan Khê Nhung! Chu Tường chưa bao giờ nói với y chuyện này!

Yến Minh Tu nghiêng răng, “Chuyện từ bao giờ?”

“Trước lễ Giáng Sinh đã ầm ĩ rồi, ngày mốt bọn họ sẽ tổ chức họp mặt mừng khởi quay ở khách sạn XX, kết hợp với tuyên bố thay đổi diễn viên chính. Nếu Chu Tường đến, anh sẽ bị cả nước cười vào mặt.” Uông Vũ Đông thở dài, “Minh Tu, anh biết quan hệ của em và Chu Tường, lần này em phải giúp anh Đông, không thể để hắn tới đó được.”

Yến Minh Tu đứng đối diện Chu Tường, không khí cực kỳ trầm trọng. Đôi mắt Yến Minh Tu tràn đầy băng giá, nhìn trừng trừng như thể muốn xuyên thủng Chu Tường.

Y giữ tư thế nhìn Chu Tường không chớp mắt, lạnh lẽo nói, “Anh Đông, anh cứ yên tâm, em sẽ không cho hắn đi.”

Chu Tường đứng bật dậy.

Uông Vũ Đông thở phào nhẹ nhõm, “Minh Tu, cảm ơn em, anh định rút ngắn ngày nghỉ với Minh Mị, mai anh sẽ bay đêm về nước để kịp dự lễ khởi quay.”

Yến Minh Tu dập máy, Chu Tường nhìn y, đôi mắt tràn trề tuyệt vọng, nhưng hắn vẫn kiên định gần từng tiếng, “Nhất định tôi sẽ đến.”

Yến Minh Tu cười khẩy, “Anh đừng hòng. Nếu tôi để anh và thằng ranh con Lan Khê Nhung cùng đóng phim, thì từ nay về sau tôi không mang họ Yến.”

END36.

37. Chương 37

Nhịp thở hỗn loạn, ***g ngực phập phồng, Chu Tường nhìn người trước mặt, cảm thấy y sao quá xa lạ. Đôi mắt hắn chất chứa thất vọng đến cực điểm, hắn chậm chạp mở miệng, “Yến Minh Tu, cậu có biết vai diễn kia có ý nghĩa thế nào với tôi không? Tôi làm mất lòng Uông Vũ Đông, sau này nhất định không còn chỗ dung thân nữa, tôi đặt cược tất cả vào vai diễn đó, chỉ có liều mạng tiến lên, tôi mới có thể sống yên ổn.”

Yến Minh Tu tất nhiên không để bắn khoả của hắn trong lòng, y còn ước sao Chu Tường rời khỏi ngành showbiz, dù sao Chu Tường cũng chỉ là phạm tôp tép, hắn có biến mất thì cũng chẳng ảnh hưởng đến ai. Riêng đối với y, y chỉ cần Chu Tường cắt đứt mọi quan hệ với Lan Khê Nhung. Nuôi sống Chu Tường, với y mà nói, chỉ là một chuyện hết sức cón con.

Yến Minh Tu ném điện thoại xuống sofa, không nhin được bình luận, “Anh không biết tự lượng sức à, anh nghĩ trình độ anh thế nào mà đòi diễn vai chính của anh Đông? Tối khi phim công chiếu, người ta sẽ chửi rủa anh thậm tệ, đến lúc ấy anh yên thân được à? Anh sẽ chỉ càng thêm nhục nhã thôi.”

Chu Tường cười khẩy, “Trong mắt cậu thì Ông Vũ Đông là thần, còn tôi chỉ là cọng rác. Tôi diễn được hay không chẳng cần cậu phát biểu, cậu cũng chẳng có tư cách ngăn cấm tôi đi.”

Khuôn mặt Yến Minh Tu lộ vẻ dữ tợn, “Anh cứ thò chân thử bước ra ngoài xem, ba cái trò múa may của anh chỉ đẹp lúc đóng phim thôi, tôi sẽ trời anh lại, không cho anh đi đâu hết.”

Chu Tường không nén nổi xót xa, “Yến Minh Tu, cậu tình sâu nghĩa nặng với Ông Vũ Đông, tôi không còn lời nào để nói. Trong mắt cậu, ngoại trừ anh ta, những người khác chẳng là gì cả, chúng ta ở bên nhau đã một năm rồi, có lẽ đối với cậu, tôi cũng chỉ ngang bằng cái rắm.”

Đôi môi Yến Minh Tu run rẩy, nhìn đau đớn trong mắt Chu Tường, trái tim y nhói lên từng đợt, y nghiến răng, “Chu Tường, việc gì anh phải cướp vai của anh ấy? Làm nhục anh ấy thì anh được cái gì? Chẳng lẽ là để diễn cùng với Lan Khê Nhung?! Nếu anh muốn đóng phim, muốn diễn vai chính, tôi sẽ giúp anh, tôi sẽ tìm đạo diễn và biên kịch nổi tiếng nhất cả nước cho anh, anh cứ chọn lựa tùy thích, anh muốn diễn cái gì thì diễn luôn cái đó, tôi xuất tiền cho anh, cho anh đóng phim điện ảnh, phim truyền hình tùy ý anh, như vậy anh đã vừa lòng chưa?”

Về mặt Chu Tường nửa như khóc, lại nửa như cười, “Yến Minh Tu, chúng ta chung sống đã lâu như thế, tại sao cậu chưa bao giờ làm những điều đó cho tôi? Xem gia thế nhà cậu, đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì đúng không? Nếu không phải tôi uy hiếp anh Đông của cậu, chắc cậu chẳng bao giờ lo nghĩ cho tôi đâu nhỉ, tôi nói có đúng không?”

Trong quan hệ giữa hai người, chỉ có Chu Tường không ngừng trả giá, hắt trả giá, nhưng Yến Minh Tu chưa bao giờ hồi đáp hắt cái gì. Tất nhiên không phải Chu Tường tốt với y để chờ hồi đáp, thậm chí hắt còn nghĩ, Yến Minh Tu không giúp hắt, không phải vì y tiếc tiền, mà là vì y chẳng cần phải nghĩ cho hắt. Dù Yến Minh Tu có không mấy may mắn nhích, Chu Tường hắt vẫn sẽ trở mặt nhào tới móc tìm ra trao cho y, thế nên y cần gì phải phí hơi tốn sức?

Chu Tường chỉ cảm thấy mình quá thảm hại, nếu từ đầu hắt biết Yến Minh Tu chỉ coi hắt là thể thân, hắt sẽ chấm dứt mối quan hệ này ngay lập tức, hắt sẽ không bao giờ để mình có cơ hội rung động vì y, nhưng hiện giờ tất cả đã quá muộn rồi.

Yến Minh Tu lạnh lùng nói, “Anh đừng xuyên tạc ý của tôi. Mặc kệ nguyên nhân có phải vì anh Đông hay không, tôi cũng vẫn không cho anh đi. Tôi sẽ không bao giờ để anh có cơ hội mất đi này lại với Lan Khê Nhung...”

Ngoài dự kiến của Yến Minh Tu, Chu Tường đột ngột thét lên, “Mẹ kiếp cậu vờ vĩnh cái chó gì! Tôi biết cậu hơn một năm, chỉ có đụng tới Ông Vũ Đông, cậu mới mất bình tĩnh, chỉ có đụng tới Ông Vũ Đông, cậu mới hành xử khác thường, Ông Vũ Đông trong mắt cậu là thần thánh, còn tôi đéo là cái gì cả, sao cậu không nhận mẹ nó luôn đi? Lôi Lan Khê Nhung vào làm gì, chuyện này liên quan gì đến cậu ta? Chu Tường tôi từ nay về sau quan hệ với ai, đóng phim với ai, kiếm ăn thế nào, đéo liên quan gì đến Yến Minh Tu cậu hết! Tôi cũng đéo cần biết anh Đông nhà cậu mất mặt hay mất mũi, vai chính kia tôi nhất định phải diễn! Còn bây giờ à, cậu cút khỏi nhà tôi ngay!” Chu Tường nói hết những lời này, nước mắt cũng rơi xuống.

Hắt không chịu được, Yến Minh Tu bảo vệ Ông Vũ Đông vô điều kiện, hắt hận Ông Vũ Đông đến phát cuồng. Không, có lẽ không phải hận, mà là đồ kỵ. Hắt đồ kỵ với Ông Vũ Đông đến phát cuồng.

Ông Vũ Đông cái gì cũng có. Ngoại hình, tài năng, gia thế, địa vị, tình yêu của Yến Minh Tu.

Còn Chu Tường hắt thì có cái gì? Hắt ghen tị vì Ông Vũ Đông có những thứ hắt không thể có, chính ghen tị thúc giục hắt cướp vai diễn của Ông Vũ Đông, làm xấu mặt Ông Vũ Đông, cho dù hắt không bao giờ có thể chiến thắng Ông Vũ Đông, nhưng chỉ như vậy cũng đủ khiến hắt vui rồi.

Kể cả khi hắt biết, hắt vĩnh viễn sẽ không bao giờ chiến thắng được Ông Vũ Đông.

Trong mắt Ông Vũ Đông, hắt chỉ là một thằng ất ơ đen đui bị Vương đạo diễn thuận tay kéo vào, tất nhiên hắt còn chẳng xứng đáng làm đối thủ của anh ta. Thậm chí anh ta sẽ không bao giờ biết, Yến Minh Tu mà hắt liều mạng yêu thương, cũng đã trao tất cả trái tim cho anh ta rồi.

Chu Tường hắt, mãi mãi chỉ là thể thân của Ông Vũ Đông. Ông Vũ Đông phía trước gạt hái thành công và vinh dự, phía sau gạt hái danh vọng và tình yêu, còn thể thân hắt, chẳng là gì cả.

Chưa từng có một khắc nào hắn cảm thấy mình hèn mọn đến thế, vinh quang của Uông Vũ Đông chiếu rọi góc tối âm u của hắn, tựa như từng mũi kim chích vào hắn, hắn đã đủ nhứt nhối, càng chưa nói tới nhất dao Yến Minh Tu đâm vào tim hắn lúc này.

Những gì Yến Minh Tu cho hắn, không chỉ có thương tâm, mà còn cả nhục nhã vô bờ.

Cho dù hắn biết làm như vậy chỉ tăng thêm mâu thuẫn, ngay cả khi hắn chẳng có lợi lộc gì, hắn vẫn muốn tranh giành vai chính với Uông Vũ Đông. Hắn không cam lòng, hắn muốn cướp đi một thứ gì đó từ trên tay Uông Vũ Đông, dùng nó để chống đỡ cho lòng kiêu hãnh đã sụp đổ của hắn.

Những điều này, Yến Minh Tu sẽ không bao giờ hiểu.

Hắn biết, ở trong mắt Yến Minh Tu, hắn hiện giờ chỉ là một gã dê tiện dám cả gan xúc phạm Uông Vũ Đông, Yến Minh Tu sẵn sàng lấy tiền bạc ra dụ hắn, chỉ để đổi về sĩ diện cho Uông Vũ Đông.

Hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Yến Minh Tu sững sờ nhìn nước mắt trên mặt Chu Tường, lần đầu tiên trong đời, y không biết phải làm gì.

Y chưa bao giờ thấy Chu Tường khóc, Chu Tường lúc nào cũng tươi cười, cười khoan dung, cười dịu dàng, cười thân thiện, cười am hiểu. Trong mắt Yến Minh Tu, Chu Tường tựa như không bao giờ phiền não, hay ít nhất, Chu Tường cũng không bao giờ giải bày phiền não trước mặt y.

Nhưng chỉ trong một đêm, tất cả đều thay đổi. Y thấy Chu Tường lạnh nhạt rồi bướng bỉnh, hiện giờ, y lại thấy Chu Tường bất lực rơi nước mắt.

Trái tim nhói lên từng đợt, y thật sự không biết mình bị làm sao, vẻ mặt Chu Tường lặng lẽ khóc, là thứ chứng mất nhất trên đời này đối với y.

Y cũng không biết nên phản bác lời Chu Tường nói như thế nào.

Y làm vậy không hoàn toàn vì Uông Vũ Đông. Yêu cầu của Uông Vũ Đông, đúng là y không cách nào cự tuyệt, nhưng còn một nguyên nhân khác, một nguyên nhân lớn hơn, y không chịu nổi việc Chu Tường đóng phim với Lan Khê Nhung. Nhất định Lan Khê Nhung sẽ thừa cơ xen vào đúng lúc quan hệ của y và Chu Tường rạn nứt. Y đã từng nghe Uông Vũ Đông nói qua, thực hiện bộ phim này phải tới hoang mạc phía Tây Bắc ghi hình ba tháng. Ở một nơi hoang vu hẻo lánh, không có gì tiêu khiển, Lan Khê Nhung và Chu Tường sống chung ba tháng, đến khi trở về sẽ như thế nào? Chu Tường có thay lòng đổi dạ không? Hắn có còn thích y nữa không?

Y không thể phiêu lưu như thế, y vẫn chưa hiểu rõ con tim mình, nhưng y chỉ biết một điều duy nhất, y không muốn Chu Tường rời khỏi y. Y đã quen có Chu Tường bên cạnh, y đã quen với việc Chu Tường cho y tất cả, hơn nữa sau khi ảo tưởng về Uông Vũ Đông tan biến, y càng cần Chu Tường ở bên y. Chu Tường là người duy nhất có thể an ủi y, cũng là người duy nhất y có thể an tâm kề cận.

Y sẽ không nhường Chu Tường cho bất luận kẻ nào, y sẽ không để Chu Tường góp mặt trong bộ phim kia!

Chu Tường lau nước mắt, cầm chìa khóa, xoay người bỏ đi.

Yến Minh Tu quát, “Anh đi đâu?”

Chu Tường không trả lời, chỉ thẳng bước ra cửa.

Yến Minh Tu lập tức đuổi theo, Chu Tường đã sớm đề phòng, hắn quay phắt lại, nắm đám lao về phía Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu không ngờ Chu Tường dám đánh mình, Chu Tường cũng không ngờ mình dám đánh Yến Minh Tu. Nhưng hắn đang quá nóng nảy, trước khi hắn kịp nhận thức, cánh tay hắn đã vung lên, mặc dù hắn có chân chửi, nhưng nắm đám vẫn giáng thẳng xuống khuôn mặt ngơ ngàng của Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu lão đảo lùi lại, đập vào tủ giày, y khẽ kêu một tiếng, phải vịn vào thành tủ mới không ngã nhào xuống đất.

Chu Tường thở hổn hển, vội vàng vớ lấy tay nắm cửa, hắn muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Yến Minh Tu lao tới, ôm chặt hần từ phía sau, sức lực vô cùng lớn, y đè nghiêng hần xuống đất, tới khi hần không thể động dậy.

Hần không biết Yến Minh Tu lấy sức mạnh từ đâu, hần giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng đôi tay y như hai gọng kìm kẹp chặt cánh tay hần.

Chu Tường trừng trừng nhìn Yến Minh Tu, đôi mắt hần đỏ ngầu, “Bỏ ra, mày điên rồi à?!”

Yến Minh Tu cũng nhìn hần, kiên quyết nói, “Anh đừng hòng đi đâu hết.”

Chu Tường phát điên, gào thét chửi bới, “Mày có thèm thường Uông Vũ Đông đến mấy, nó cũng đéo bao giờ đóai hoài đến mày đâu! Nó là anh rể của mày đó! Cần tình yêu của mày làm cái cứt gì, nó đéo bao giờ thích lại mày đâu, mãi mãi không bao giờ!”

“Tôi biết.” Yến Minh Tu bình tĩnh lạ thường. Tất cả những chuyện đó y đều biết, nhưng cho đến lúc này vẫn chưa từng có ai dám nói thẳng vào mặt y. Y cứ mình sẽ phải nổi trận lôi đình, phải thẹn quá hóa giận, nhưng y lại không. Y cảm thấy chính mình đã có thể bình thản tiếp nhận sự thực này, có lẽ vì thất vọng đã lâu, y thậm chí cũng không còn thương tâm nhiều nữa.

Hiện giờ trong đầu y chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là phải giữ lấy Chu Tường.

Chu Tường giãy giụa bật mạng, giãy giụa đến mồ hôi đầm đìa, hần thở hồng hộc nói, “Yến Minh Tu, mày đúng là quá thảm hại, chỉ vì một kẻ chẳng bao giờ yêu mình...” Hần còn muốn nói thêm nhiều nữa, nói thật nhiều những lời khó nghe, nhưng hần lại im bật, bởi vì từng câu từng chữ thốt ra, tựa như hần đang chế giễu chính mình.

Chỉ vì một người mãi mãi không bao giờ yêu hần, hần biến mình thành thảm hại thế này, hần làm gì có tư cách châm chọc kẻ khác.

Yến Minh Tu móc dưới bàn trà ra một đoạn dây thừng, rất cũ kỹ, tựa như từ hơn mười năm trước chưa có ai dùng đến. Rất nhanh gọn, y tóm lấy hai tay Chu Tường, trói lại.

Chu Tường thấy Yến Minh Tu làm thật, hần điên cuồng hét lớn, “Yến Minh Tu, mày bỏ ra! Uông Vũ Đông chỉ mất một vai diễn, còn tao nếu không đi, tao sẽ mất hết sự nghiệp, tao bắt buộc phải đi!”

“Mất hết thì mất hết, tôi nuôi anh.” Yến Minh Tu vẫn bình thản và ác nghiệt.

Chu Tường đỏ bừng hai mắt, cắn hận trừng trừng nhìn Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu trói hần lại, nắm lấy cằm hần, trầm giọng hỏi, “Chu Tường, anh thích tôi phải không?”

Chu Tường không nói gì, vẫn trừng mắt nhìn y.

Yến Minh Tu vuốt ve chiếc cằm đã lún phún râu của hần, nhẹ giọng nói, “Cứ tiếp tục thích tôi đi, cái gì anh cũng có.” Y cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi Chu Tường, “Tôi cho anh tất cả những gì anh muốn, nhưng anh không được phép nghĩ đến bất kỳ kẻ nào khác.”

Chu Tường nhắm mắt, nghiêng đầu sang một bên, trái tim nguội lạnh.

END37.

38. Chương 38

Yến Minh Tu ôm Chu Tường về phòng ngủ, ném hần lên giường, cởi áo khoác và quần dài của hần.

Y bị Chu Tường đầm đái túi bụi, mặt mũi bầm tím, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, mồ hôi đầm đìa.

Chu Tường bị trói cứng, không thể nhúc nhích, chỉ có thể lạnh lùng nhìn Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu coi như không thấy, y lột sạch Chu Tường tới khi chỉ còn quần lót, sau đó nhét hẳn vào chân, “Anh cứ ở đây hai ngày, đừng mơ đến chuyện ra ngoài, tôi sẽ trông coi anh.”

Chu Tường phẫn nộ, “Yến Minh Tu, mày là thằng khốn nạn.”

Yến Minh Tu vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của hắn, “Sau lễ khởi quay tôi sẽ thả anh ra. Tôi nói được thì làm được, thứ Hai tôi sẽ đưa anh đến gặp đạo diễn Trương Linh, ông ta đang ấp ủ dự án phim mới, tôi sẽ đề cử anh vào vai nam chính, vai diễn đó sẽ không thua kém vai của anh Đông, anh còn gì không hài lòng nữa?”

Đôi mắt đen nhánh của Chu Tường nhìn y không chớp, “Yến Minh Tu, nếu tao nói tao muốn vai chính của Uông Vũ Đông thì sao?”

Yến Minh Tu nhú mày, lạnh lùng đáp, “Anh muốn diễn vai chính của anh Đông, hay anh muốn được diễn cùng với Lan Khê Nhung?”

“Tao muốn vai chính của Uông Vũ Đông! Mày có cho không?” Chu Tường nghiêng răng nghiêng lợi nhìn y.

Khuôn mặt Yến Minh Tu hơi vặn vẹo, y không hiểu Chu Tường cố chấp như thế vì lý do gì, thật lâu sau, y mới nói, “Vai chính của anh Đông không phải thứ anh có thể diễn, hơn nữa bây giờ anh ấy đã là người nhà họ Yến chúng tôi, không thể để chúng tôi mất mặt.”

Chu Tường cười như mỉa, “Mày nói đúng, tao sao xứng được diễn vai của Uông Vũ Đông, tao sẽ làm bản hình tượng của nó.”

“Anh biết thế là tốt, anh cùng lắm mới chỉ đóng thế anh Đông vài lần, chẳng lẽ anh thật sự nghĩ mình có thể vào vai chính? Đến lúc diễn không đạt, người mất mặt cũng chỉ có anh.” Không phải Yến Minh Tu chưa từng xem Chu Tường thực diễn, tuy chỉ là đóng thế, nhưng muốn nhập vai cũng phải kết hợp cả với biểu cảm và lời thoại. Chu Tường chỉ là một cascadeur bình thường, kỹ thuật diễn bình thường, không thể so sánh với Uông Vũ Đông thành thạo và chuyên nghiệp. Hình tượng mà Uông Vũ Đông xây dựng luôn luôn là đại hiệp tuấn kiệt phi phàm, vô dục vô cầu, hào hoa phóng khoáng, Chu Tường muốn vào những vai đó, y cảm thấy hẳn chỉ thuần túy không biết lượng sức. Nếu y xuất tiền tìm cho Chu Tường một hình tượng hợp với hắn, ngược lại còn có thể giúp hắn nổi tiếng. Tuy y không bao giờ muốn Chu Tường nổi tiếng, nhưng nếu Chu Tường đã thích, y cũng sẵn sàng thỏa mãn hắn, coi như đó là y bồi thường cho hắn.

Yến Minh Tu cảm thấy sắp xếp như vậy là rất hợp tình hợp lý, y không hiểu Chu Tường còn ngoan cố vì cái gì, tại sao hắn lại chẳng chịu hiểu cho y.

Chu Tường khàn khàn nói, “Kể cả vai diễn đó không hợp với tao, thì nó cũng là thứ tao giành được bằng chính sức mình. Yến Minh Tu, tao không cần mày bố thí, tao muốn cắt đứt hoàn toàn với mày, tao hy vọng mày hiểu được điều đó.”

Yến Minh Tu híp mắt, “Anh nói lại lần nữa.”

Chu Tường không sợ hãi nhìn thẳng vào y, “Tao nói, tao muốn cắt đứt hoàn toàn với mày.”

Yến Minh Tu nằm đè lên trên hắn, nắm lấy cằm hắn, y dùng sức quá mạnh, khiến Chu Tường đau ê ẩm. Yến Minh Tu lạnh lùng nói, “Chu Tường, anh đừng tiếp tục không biết điều.”

Chu Tường nghiêng răng nghiêng lợi, “Thả tao ra.”

Yến Minh Tu kiên quyết nói, “Không bao giờ.”

Chu Tường lật eo, muốn hất Yến Minh Tu xuống, nhưng Yến Minh Tu quá cao lớn, y chống hai tay hai bên đầu Chu Tường, cúi xuống nhìn hắn, đôi con ngươi sâu thẳm đối diện thẳng với ánh mắt hắn.

Chớp mũi hai người đã rất gần nhau.

Yến Minh Tu thở dốc nhẹ nhẹ, “Chu Tường, anh đừng bước bình nữa. Tôi đã nói đến mức này rồi, anh còn muốn thế nào?”

Chu Tường nhắm mắt lại, hẳn biết có khai thông cũng vô ích.

Xúc cảm mềm mại chạm khê lên môi hắn, Chu Tường mở mắt, Yến Minh Tu đang hôn hắn, nhẹ nhàng, đôi mắt đen láy vẫn nhìn hắn không chớp.

Chu Tường muốn nghiêng đầu tránh, Yến Minh Tu bắt lấy cằm hắn, ép hắn tiếp nhận nụ hôn triền miên.

Yến Minh Tu khẽ khàng thở dốc, lần đầu tiên y mềm mỏng thỏa hiệp với Chu Tường, “Anh Tường, đừng giận nữa, chúng ta quay lại như trước, cứ giống như trước không phải tốt hơn sao?”

Chu Tường cười khan, “Cậu có thể yêu tôi như yêu Ưng Vũ Đông không?”

Yến Minh Tu im lặng nhìn hắn. Y không thích Chu Tường so sánh mình với Ưng Vũ Đông, Chu Tường và Ưng Vũ Đông hoàn toàn khác biệt. Ưng Vũ Đông là mối tình đầu của y, là báu vật trong lòng mà y vĩnh viễn không bao giờ chiếm được, là anh rể của y, còn Chu Tường...

Chu Tường là gì?

Chu Tường là người nấu cho y những bữa cơm ngon lành đa dạng, là người luôn nằm xuống trước ủ ấm chân gối cho y, là người đầu tiên y nhìn thấy khi về nhà, là người ngay lập tức có thể giúp y thả lỏng, là người lúc nào cũng tươi tắn cười với y, là người rất ăn ý với y khi làm tình, là người có thể mang tới cho y khoái cảm cực hạn nhất.

Chu Tường không giống Ưng Vũ Đông, Ưng Vũ Đông chỉ tồn tại trong ảo tưởng của y, còn Chu Tường là sự thực.

Nụ cười trên mặt Chu Tường cực kỳ âm đạm, “Không thể phải không? Vậy thì chúng ta cũng không thể quay về như trước được nữa.”

Yến Minh Tu chỉ cảm thấy tâm loạn vô cùng, có thứ gì đó nhưng đang muốn phá tan lý trí, trào ra ngoài, nhưng y mạnh mẽ kìm nén lại. Đến tột cùng thì y muốn làm gì với Chu Tường, đặt Chu Tường ở đâu, ngay cả chính y cũng không biết.

Y chỉ biết duy nhất một điều, y không muốn rời xa Chu Tường.

Chu Tường nhìn Yến Minh Tu trầm lặng, cảm thấy mình đã tuyệt vọng đến tận cùng.

Nếu Yến Minh Tu nói thích hắn, chẳng cần biết có phải dối trá hay không, có lẽ hắn đã dao động.

Nhưng quả thật đúng như hắn nghĩ, ngay cả nói dối, Yến Minh Tu cũng chẳng buồn làm cho hắn, cái thứ thẳng thắn thành thật của y khiến tim hắn lạnh buốt.

Hắn nhắm mắt, nghiêng đầu, hắn không còn muốn suy nghĩ gì thêm nữa.

Hắn cảm giác thấy Yến Minh Tu im lặng chui vào chỗ, hai tay vòng qua hông hắn, vuốt ve làn da nóng rực của hắn.

Yến Minh Tu nhỏ giọng nói sau lưng hắn, “Chu Tường, tôi nhớ anh.”

Y cởi nốt quần lót của Chu Tường, tách hai đùi hắn, dùng tư thế từ phía sau quen thuộc, chen vào bên trong hắn.

Chu Tường không lên tiếng, chưa có lần chăn gối nào khiến hắn khó chịu như lúc này, nhưng ngay cả sức lực để phản kháng, hắn cũng không còn nữa.

Yến Minh Tu ôm chặt eo hắn, nặng nề va chạm, sự im lặng của Chu Tường khiến y hoảng sợ, y khàn khàn thở dốc, nhịn không được thì thào bên tai hắn, “Chu Tường, tôi nhớ anh.”

Âm thanh ấy thậm chí còn lấn theo chút tử thần, nhưng Chu Tường vẫn không đáp lời y.

Y bắt đầu phần nộ, xoay người đè lên trên hắn, nắm lấy hai bắp đùi hắn, hung ác ra vào.

Chu Tường vùi mặt xuống chỗ, cắn chặt môi, vẫn không lên tiếng. Yến Minh Tu càng muốn giày vò hắn, hắn càng không muốn cho y toại nguyện.

Nhưng hắn hiểu, Yến Minh Tu có thể dễ dàng đạp lên tự tôn của hắn, bởi vì cho đến tận lúc này, y vẫn không chịu nhìn mặt hắn. Toàn bộ giá trị của Chu Tường đối với Yến Minh Tu, vẹn vẹn chỉ là tấm lưng cực kỳ giống với Ưng Vũ Đông.

Chu Tường mở mắt ra, phía trước là ánh sáng xưa nay hắn chưa từng thấy.

Hắn có thể buông tay Yến Minh Tu, chỉ cần cho hắn đủ thời gian.

Yến Minh Tu cũng không dần vặt hắn đến nửa đêm như thường lệ, chỉ làm một lần rồi ngừng lại.

Ham muốn từ một phía khiến y khó chịu vô cùng, dù thân thể có thỏa mãn, nhưng trái tim vẫn trống rỗng. Y rất nhớ những ngày mình và Chu Tường điên cuồng hòa nhập, cảm giác sung sướng tột đỉnh đó, y còn có thể tìm lại nữa không?

Yến Minh Tu lấy khăn ướt lau sạch cho Chu Tường, sau đó lại ủ hắn vào chăn.

Chu Tường vẫn quay lưng về phía y, y cảm thấy không thoải mái, bèn lật Chu Tường lại.

Chu Tường nhìn y, chậm rãi nhắm mắt.

Yến Minh Tu mạnh mẽ ôm hắn vào lòng, y dùng một thứ âm thanh khàn khàn nhẹ nhàng, chỉ đủ cho hai người nghe, nói với hắn, “Anh Tường, tôi sẽ không coi anh là Ông Vũ Đông nữa.”

Chu Tường vẫn không nói.

Màn đêm, tĩnh lặng như cái chết.

Lúc thấy Lan Khê Nhung gọi điện cho Chu Tường, Yến Minh Tu định ném vỡ tan điện thoại, nhưng y cố nhịn xuống, bình tĩnh lưu tên Lan Khê Nhung vào blacklist.

Yến Minh Tu quả nhiên đã nói là làm, y giam lỏng Chu Tường hai ngày. Y không canh phòng Chu Tường, mà là khóa trái cửa, giấu hết chìa khóa và điện thoại đi, trừ phi Chu Tường không sợ nhục nhã, gào thét xin cứu mạng, hoặc Yến Minh Tu tự tay thả hắn đi, hắn không có biện pháp bước ra khỏi cửa.

Hắn sống ở đây đã ba mươi năm, hàng xóm láng giềng không ai không biết hắn, hắn không dám làm chuyện nhục nhã đó.

Xế chiều ngày tổ chức lễ khởi quay, Lan Khê Nhung, Thái Uy và Vương tổng cùng gọi cho Chu Tường, nhưng điện thoại chỉ báo bận liên tục. Ba người cũng bận đến tối mịt tối mày, không có cách nào để tâm đến hắn, nên cũng đành thôi.

Tám giờ tối, Chu Tường không xuất hiện, thay vào đó là Ông Vũ Đông giày da Âu phục, tựa như chưa từng có mâu thuẫn phát sinh, bình thần ung dung đón nhận vai chính. Đến khi đó tất cả mới choáng váng.

Trước bao nhiêu ống kính máy quay và mấy chục cặp mắt của phóng viên, Vương đạo diễn không thể trở mặt với Ông Vũ Đông, chỉ đành thuận theo anh ta, ra vẻ vui mừng phấn khởi chào đón nghi thức khởi quay. Tựa như không có gì thay đổi, tựa như không có gì xảy ra, lời đồn Ông Vũ Đông bị hất cẳng cũng tự động tiêu tán.

Ai cũng vui mừng.

Chỉ có Chu Tường nhìn thời gian chậm chậm trôi qua, giống như máu nóng trong thân thể cũng dần dần cạn kiệt, càng ngày càng lạnh lẽo.

Hắn cũng đã sớm bỏ cuộc.

Có lẽ chỉ khi bất chấp tất cả mới có thể trèo lên nhận vai diễn đó, mà hắn thì hiển nhiên không làm được.

Hắn không ham đổi đời nhờ vai chính đó, trời sinh hắn chỉ là một kẻ diễn thay, bất luận hắn tranh đấu ngoan cường thế nào, sự thật chứng minh hắn cũng chẳng khác một thằng hề là mấy.

Hắn chỉ có thể là một thể thân.

Chu Tường không còn cảm giác gì cả, không thất vọng, không phẫn nộ, không tiếc nuối, bởi vì Yến Minh Tu cho hắn hai ngày để chuẩn bị tinh thần, nên hắn cũng rất bình tĩnh đón nhận.

Sáng hôm sau, Yến Minh Tu trả lại chìa khóa và điện thoại cho hắn, còn nói muốn dẫn hắn đi gặp đạo diễn Trương Linh.

“Tôi nói được thì làm được, nhất định tôi sẽ tìm một bộ phim phù hợp với anh. Anh muốn nổi tiếng đến mức nào tôi cũng có thể giúp anh.”

Chu Tường không thể phản kháng, bị y lôi lên xe.

Yến Minh Tu hẹn gặp Trương đạo diễn tại một quán cà phê trong khách sạn. Hai người đến sớm mười phút, cùng ngồi đợi Trương Linh.

Chu Tường nói muốn vào WC.

Bề ngoài hắn rất bình tĩnh, nên Yến Minh Tu cũng không nghĩ nhiều, để hắn tự đi. Chẳng biết tại sao, nhìn Chu Tường biến mất trong lối rẽ, bóng dáng hắn vẫn như thường ngày, vẫn rất giống Ông Vũ Đông, nhưng Yến Minh Tu đã không thể nào nhìn xuyên qua hắn để tìm Ông Vũ Đông được nữa. Y biết rõ, hắn chính là Chu Tường.

Nếu lúc ấy y cũng biết, đây là lần cuối cùng y nhìn thấy Chu Tường, y sẽ nguyện đánh đổi hết tất cả mọi thứ, chỉ để quay lại ngày hôm nay.

END38.

39. Chương 39

Chu Tường đi tìm Thái Uy, biết Thái Uy không ở công ty, hắn bèn đến thẳng nhà anh.

Vợ Thái Uy hôm nay hơi khó chịu, nên anh xin nghỉ ở nhà. Lúc Chu Tường tìm tới cửa, anh ngăn cả người, rồi lập tức túm lấy cổ áo hắn, giận dữ quát, “Mẹ mày, đi đâu hai ngày nay? Nếu mày chưa chết thì giải thích tao nghe!”

Chu Tường mệt mỏi đẩy Thái Uy vào nhà, “Anh Uy, vào trong rồi nói.”

Thái Uy cũng phát giác sắc mặt Chu Tường tái xanh tái xám, tựa như mới trải qua kiếp nạn gì, anh lại càng thêm lo lắng.

Anh biết Chu Tường hơn mười năm, Chu Tường cực kỳ có trách nhiệm, cực kỳ giữ chữ tín, nếu đã hẹn thì nhất định sẽ tới, nếu đã nói thì nhất định sẽ làm. Kể cả khi đổi ý vào phút chót, Chu Tường cũng sẽ không tắt máy và mất tích, nhất định hắn sẽ thông báo cho bọn họ, khả năng duy nhất chính là ngay cả Chu Tường cũng không kiểm soát được tình hình.

Bởi vậy nên Thái Uy rất lo lắng, anh chỉ sợ Chu Tường gặp phải bất trắc gì, đêm qua anh đã định đến nhà hắn, nhưng vợ anh lại đột nhiên khó ở, anh không làm cách nào được, còn Lan Khê Nhung lúc này cũng đã chạy đến nhà Chu Tường.

Lan Khê Nhung còn chưa báo về tin tức, Chu Tường đã xuất hiện trước mặt anh.

Thái Uy kéo hắn vào nhà, ném hắn lên sofa, vợ anh từ buồng trong đi ra, lo lắng nhìn cả hai.

Thái Uy bảo vợ cứ vào nghỉ ngơi, anh thuận tay đóng cửa phòng ngủ lại, xong xuôi mới ngồi xuống bên cạnh Chu Tường, nghiêm trọng hỏi, “Cuối cùng là chú mày bị sao?”

Chu Tường cũng lười biện lý do, chậm rãi đáp, “Yến Minh Tu không cho em đi.”

“Yến Minh Tu không cho chú mày đi? Tại sao?” Thái Uy ngộ ra rất nhanh, Yến Minh Tu là em vợ của Ông Vũ Đông.

Chu Tường nhìn anh, xác nhận suy đoán trong lòng anh, “Ông Vũ Đông gọi cho cậu ta, bảo cậu ta không được để em đi, cậu ta... Tóm lại, em không đến được.”

“Đ*т mẹ nó, ỷ thế hiếp người!” Thái Uy giận điên, thiếu điều hất bàn, “Nó cấm mày đi cách nào? Chẳng lẽ nó trói mày lại?”

Chu Tường không đáp, chẳng khác nào thừa nhận.

Thái Uy phần nộ, “Cái chó gì vậy?! Chúng mày tốt xấu gì cũng yêu nhau lâu như thế, chẳng lẽ cả chút tình cảm nó cũng không có?! Đừng nói Uông Vũ Đông còn chưa chính thức kết hôn với chị nó, kể cả có kết rồi thì nó cũng không thể ác độc như vậy chứ?!”

Chu Tường thở dài, “Anh Uy, giờ có nói gì cũng vô ích. Chỗ Vương đạo diễn với Vương tổng, em chẳng biết giải thích thế nào, mà em cũng không dám gặp hai người đó.”

“Mày đừng có gặp! Vương đạo diễn đang phát rồ, Vương tổng cũng thế. A Tường, anh đã bảo mày rồi, mày không đến thì từ nay về sau đừng hòng làm cái nghề này nữa, mày hiểu không?” Thái Uy cẩn thận quan sát sắc mặt Chu Tường, chỉ sợ hấn không chịu nổi.

Chu Tường hơn hai mươi tuổi tốt nghiệp, mới đầu chỉ làm chân chạy vặt trong tổ làm phim, đại bộ phận hấn kiếm sống nhờ thể lực, thu nhập cũng thấp, dần dần mới có thể diễn mấy vai phụ xuất hiện một đôi lần, lẫn lộn ba bốn năm mới bắt đầu đóng thế. Tuy cascadeur trong giới showbiz chỉ là nghề hạng quèn, nhưng ít ra thu nhập so với thành phần trí thức bình thường vẫn tốt hơn nhiều lắm. Chu Tường không phải lo cưới vợ sinh con, chỉ riêng tiền kiếm vào cũng đủ giúp hấn sống vô tư, chưa kể vài năm nay tích lũy quan hệ, hấn cũng nhận được một ít công tác chỉ đạo võ thuật, tương lai chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều. Những thứ đó đều là hấn dùng cố gắng bao nhiêu năm đổi lấy, nhưng giờ chỉ vì một chuyện này, tất cả đã tan nát.

Chu Tường không chỉ làm mất lòng Uông Vũ Đông, mà còn làm mất lòng Vương đạo diễn, hơn nữa còn khiến Vương tổng giận đến điên, hấn chỉ là thân tôm tép, sau này tiếp tục đứng trong nghề kiểu gì? Khỏi cần nói cũng biết.

Chu Tường cười khổ, “Anh Uy, sao em lại không hiểu, nhưng em làm gì còn cách nào...”

Thái Uy thở dài, bụng dạ cũng chán nản. Từ khi còn đi học, Chu Tường đã là đứa em thân thiết nhất của anh, anh thật lòng không muốn thấy Chu Tường mất đi công việc.

Chu Tường cúi đầu, thấp giọng nói, “Anh Uy, em cũng biết sau này không làm cascadeur được nữa, em muốn hỏi anh còn giúp được em kiếm việc khác không. Em định tích góp ít tiền, đủ vốn thì mở cửa hàng gì cũng được.”

Thái Uy thở dài, “Đừng vội, cứ nghỉ ngơi vài ngày đã.”

Chu Tường có vẻ quẫn bách, “Anh Uy, em không thể không vội, bây giờ... Yến Minh Tu vẫn đang ở nhà em, em chẳng biết làm thế nào, em chỉ muốn tránh xa cậu ta, càng xa càng tốt.”

Thái Uy tức cười, “Yến Minh Tu? Ăn vạ ở nhà chú mày không chịu đi? Đã không biết nhục còn muốn làm gì?”

“Em không biết, em muốn tránh cậu ta, chắc ít lâu sau cậu ta sẽ bỏ đi thôi, nhưng hiện giờ có gì kiếm sống được thì em sẽ làm luôn, em không muốn nhàn rỗi.” Nhàn rỗi sẽ làm hấn miên man suy nghĩ rất nhiều, hấn đã qua cái tuổi thần tiên mơ mộng, lúc này điều quan trọng nhất không phải tình yêu cay đắng, mà là kế sinh nhai.

Thái Uy ôm đầu suy nghĩ cả buổi, cuối cùng mới miễn cưỡng mở miệng, “Thực ra thì có, nhưng mà việc rất khổ.” Vừa dứt lời, anh đã im bặt, tựa như không muốn nói tiếp mấy câu sau.

“Anh Uy, em có phải chưa bao giờ chịu khổ đâu, anh nói đi, cứ kiếm ra tiền là được. Bây giờ nếu em tự tìm việc thì cũng chẳng được gì, chỉ còn biết trông cậy vào anh, chỉ có anh mới giới thiệu được cho em vài nơi thích hợp.”

Thái Uy không chịu nổi sự kiên trì của hấn, đành phải nói, “Đợt trước anh quen một người chuyên làm phim tài liệu, lần này cậu ta đang định đến Thập Vạn Đại Sơn nghiên cứu bộ tộc thần bí không bao giờ xuống núi, ghi hình lại tập tính sinh hoạt, phong tục lâu đời linh tinh của họ. Giờ cậu ta vẫn đang tập trung người, chú mày ở đoàn làm phim nhiều năm, tác phong nghề nghiệp thế nào chú mày biết rõ, rất phù hợp với yêu cầu. Nhưng làm phim phóng sự cực khổ lắm, khác hấn giới showbiz, bọn họ không làm vì lợi nhuận, mà là vì khoa học. Nguồn tài chính của họ chủ yếu đến từ quốc gia và một số tổ chức cá nhân, đãi ngộ không thể giống diễn viên bình thường, hơn nữa để quay được mấy đoạn phim hiểm lạ còn phải rất gian khổ, không nắm vững địa bàn cũng nguy hiểm cực kỳ.” Thái Uy nhìn hấn thật sâu, “Đi một lần có khi vài tháng, cũng

có khi vài năm. Chu Tường, anh thật lòng không muốn chú mày đi, nhưng đây là công việc trước mắt duy nhất anh có thể tìm được.”

Chu Tường ngẫm nghĩ, “Em đi, công việc này phù hợp với em, giờ không phải em chọn việc, mà là việc chọn em.”

Thái Uy thở dài thườn thượt, “A Tường, chú mày nghĩ cho kỹ đi. Vào rừng nguyên sinh vất vả cực kỳ, còn phải mang theo đủ loại thiết bị linh tinh linh kinh. Anh khuyên chú mày nên chờ thêm mấy ngày, để anh đi hỏi xung quanh một vòng đã, tạm thời chú mày cứ ở nhà anh là được.” Thái Uy nói xong cũng rất hối hận, anh không muốn Chu Tường đi. Tuy có nhiều người đi cùng, phương diện an toàn chắc không thành vấn đề, nhưng vào cái nơi rừng sâu núi thẳm như thế, chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Chu Tường cả đời sống ở thành phố, làm sao chịu nổi? Anh rất hối hận mình quá mau mồm.

Chu Tường lắc đầu, “Anh Uy, thế là tốt lắm rồi, thật đấy. Cứ để em đi đi, tổ làm phim tài liệu không liên quan đến giới giải trí, cũng sẽ không vì chuyện của Uông Vũ Đông mà bài xích em. Nói không chừng về sau tích đủ kinh nghiệm, em còn có thể chuyển sang nghề này luôn. Anh Uy, yên tâm đi, em tự chăm sóc tốt.”

Thái Uy chần chừ nửa ngày, không chịu nổi Chu Tường kiên quyết, đành phải gọi điện cho người phụ trách đoàn làm phim, giới thiệu sơ qua về Chu Tường. Thái Uy cũng có tiếng tăm trong nghề, những người anh giới thiệu đều rất uy tín, bên kia vui vẻ nhận lời ngay, hẹn Chu Tường hôm sau đến gặp mặt rồi bắt đầu xuất phát, ngoại trừ hai bộ quần áo thì không cần mang thêm gì, đồ đạc leo núi bọn họ đã chuẩn bị hết rồi, quần áo bình thường thực ra cũng không dùng được. Đoàn làm phim hình như đang rất vội vã.

Thái Uy không ngờ bọn họ gấp rút như thế, Chu Tường cũng trở tay không kịp. Thái Uy lại hỏi hẩn thêm lần nữa, có định đi thật không.

Chu Tường nghĩ tới hoàn cảnh mình hiện giờ, lại nhớ đến thái độ của Yến Minh Tu, hẩn gật đầu.

Chu Tường tới gặp người phụ trách, sau đó ngồi máy bay đến thẳng Quảng Tây.

Điện thoại của hẩn vẫn tắt máy. Hẩn biết Yến Minh Tu và Lan Khê Nhung đang tìm hẩn, nhưng lúc này hẩn không muốn nghe bất cứ người nào, hẩn chỉ muốn vùi đầu vào công việc. Có lẽ một năm rưỡi sau hẩn trở về, tất cả đã yên ổn lại, đến lúc đó hẩn sẽ một lần nữa trừ tính cuộc đời mình.

Người duy nhất hẩn liên hệ là Thái Uy, thực ra Thái Uy gọi cho người phụ trách, đòi gấp hẩn bằng được. Thái Uy biết lý do hẩn không bật máy, nhưng Thái Uy cũng khổ, Yến Minh Tu và Lan Khê Nhung đồng thời khùng bỏ điện thoại anh.

Tuy hai người đó không biết gì cả, nhưng vẫn linh cảm Thái Uy nắm được thông tin về Chu Tường.

Chu Tường đang phải đương đầu với khó khăn lớn nhất trong đời người, Thái Uy tuy rất cực, nhưng cũng không nói lại với hẩn chuyện gì, chỉ dặn hẩn phải tự chăm sóc bản thân. Một năm sau mọi thứ sẽ lắng xuống, có lẽ chính là lúc hẩn trở về để làm lại từ đầu. Mọi thứ đều có thể xảy ra, chỉ cần hẩn biết tự lo cho bản thân, vui vẻ trở về.

Lúc trao đổi qua điện thoại cũng đã nói đường vào núi rất hiểm trở, nhưng khi ấy Chu Tường tuyệt không nghĩ tới, chờ đợi hẩn phía trước là vận mệnh quái quỷ thế nào.

Mới đầu tất cả vẫn còn rất thuận lợi, bọn họ tiến hành theo thông lệ, được dân địa phương dẫn đường tới lưng chừng núi Thập Vạn Đại Sơn. Nơi này rời xa trần thế, cảnh sắc tươi đẹp, không khí trong lành, khiến cho vài người lớn lên ở thành phố xao huyền vô cùng.

Mục tiêu nằm cách đó hơn 100km, dọc đường đi bọn họ có thể xin ngủ nhờ trong thôn, thôn làng ở đây có cả sóng di động, nhưng nếu tiếp tục tiến tới, chỉ không đầy hai ngày, đừng nói sóng di động, ngay cả một con gà cũng chẳng có, đến lúc ấy bọn họ sẽ bắt đầu cuộc sống màn trời chiếu đất. Dù vậy nhưng ai cũng ôm tinh thần cao cả hết mình vì khoa học và xã hội, mọi người chung sống rất hài hòa, đoàn kết nhất trí, giúp đỡ lẫn nhau trong rừng sâu núi thẳm. Chu Tường cảm thấy đoàn làm phim này thoải mái hơn giới showbiz nhiều lắm, ít nhất nội bộ sẽ không lục đục, bất kể là nhà khoa học hay nhà thám hiểm, lòng dạ ai cũng rất đơn thuần.

Sống chung với họ vài ngày, được thiên nhiên và ý chí hun đúc, Chu Tường có cảm giác mình đã khá hơn nhiều. Mỗi ngày hắn đều mệt mỏi rã rời, thời gian nhưng nhớ Yến Minh Tu cũng không có nhiều, đây quả thực là thu hoạch ngoài ý muốn.

Vào núi ngày thứ tám, bọn họ tá túc tại thôn xóm cuối cùng có liên hệ với bên ngoài. Ô tô không thể đi tiếp, bọn họ phải đeo hành lý, xách thiết bị, tự thân vận động.

Đêm đó ai cũng ăn uống no nê rồi đi ngủ sớm, chuẩn bị mặt trời mọc là xuất phát ngay.

Chu Tường không ngủ được, chẳng biết tâm tình bất ổn thế nào, hắn trần trọc không thể nằm yên.

Nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ tối.

Hắn nhịn không được, lấy điện thoại định gọi cho Thái Uy, không biết vì sao hắn rất bất an, hắn lo chị dâu xảy ra chuyện, dù sao chị dâu cũng sắp đến ngày sinh.

Đây đã là thôn làng cuối cùng có sóng di động, một khi hắn vào núi sẽ không thể liên lạc với ai, lúc đó có muốn gọi về cũng đã muộn.

Hắn sạc pin qua loa khoảng hai mươi phút, sau đó cầm điện thoại đi đến nơi cao nhất trong thôn, tìm chỗ có sóng mạnh.

Vừa bật máy, mấy chục tin nhắn và cuộc gọi nhờ hiện lên, làm hắn giật cả mình.

Tất cả đều từ Yến Minh Tu và Lan Khê Nhung, hắn không đọc, hắn sợ phải nhìn thấy những gì hắn không muốn.

Hắn gọi cho Thái Uy, nhưng Thái Uy tắt máy. Hắn không biết Thái Uy bị Yến Minh Tu và Lan Khê Nhung quấy rầy nên tắt máy, hay là điều hắn lo sợ đã thật sự ứng nghiệm, hắn chỉ có thể thầm cầu nguyện chị dâu mẹ tròn con vuông.

Điện thoại vẫn còn pin, hắn quyết định gọi cho Lan Khê Nhung. Khiến Lan Khê Nhung lo lắng nhiều như thế, trong lòng hắn cũng rất áy náy.

Lan Khê Nhung nhận cuộc gọi ngay lập tức, hét lên, “Anh Tường! Anh đi đâu thế? Tại sao không nghe điện? Anh có biết em sốt ruột phát điên lên không? Anh Uy chỉ nói anh đi công tác, còn chẳng thèm nói anh công tác chỗ nào, anh không tin em đến thế sao?!” Câu cuối cùng còn đặc biệt tủi thân.

Chu Tường áy náy đáp, “Anh đi công tác thật, dạo này bận quá nên không bật máy...”

“Anh muốn lừa cả em đấy à? Anh Uy kể lại với em rồi, anh tắt máy để trốn tránh Yến Minh Tu. Hôm đó em đến nhà anh, nhưng trong nhà chẳng có ai cả, nếu em gặp cái thằng súc sinh vô lương tâm đó, em nhất định phải đánh chết nó!”

Chu Tường thở dài, “Khê Nhung, coi như anh Tường xin cậu, tránh xa cậu ta ra đi. Cậu ta không phải người chúng ta có thể dựa vào, anh đã cắt đứt với cậu ta rồi, cậu cứ coi như cậu ta chưa từng tồn tại. Bây giờ anh rất tốt, công việc này anh cũng thích. Mấy tháng nữa anh về, đến lúc đó chúng ta gặp nhau.”

Lan Khê Nhung cũng thở dài, “Nghe được giọng anh là em yên tâm rồi, ít nhất anh cũng phải cho em biết anh đang làm gì, ở nơi nào chứ?”

Chu Tường bèn kể sơ qua một chút.

Lan Khê Nhung nghe xong thì khá lo lắng, “Có vẻ không an toàn.”

“Không sao, trong đoàn có hơn hai mươi người, chỉ khổ cực thôi, chứ mở mang được rất nhiều thứ, đừng lo cho anh. Điện thoại sắp hết pin, ngày mai anh lên núi sẽ không có tín hiệu nữa, bao giờ về anh sẽ liên lạc, đừng lo.”

Lan Khê Nhung lưu luyến không rời níu kéo hắn nói thêm vài câu, cuối cùng mới nằng nặc bảo “Em chờ anh về”. Chu Tường biết câu đó có ý gì, nhưng lúc này hắn chẳng còn cách nào đáp lại y. Có lẽ hơn một năm sau hắn trở về, nếu khi đó hắn đã quên Yến Minh Tu, hắn sẽ thử quên Lan Khê Nhung một lần, nhưng bây giờ hắn không muốn.

Mới vừa gác máy với Lan Khê Nhung, điện thoại từ Yến Minh Tu đã lập tức đánh tới, Chu Tường do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nhận cuộc gọi.

Giọng Yến Minh Tu rất mệt mỏi, còn lẫn theo cả tức giận, “Cuối cùng anh cũng chịu mở máy.”

Chu Tường cảm thấy hơi quá trùng hợp, nhin không được hỏi, “Cậu nghe lén điện thoại của tôi?”

“Đúng thế, chứ không anh muốn tôi gọi cho anh 24/24 à?”

Chu Tường giận đến nói không ra lời.

“Anh chạy đến cái nơi xa lắc đó là vì trốn tôi?” Mấy ngày nay Yến Minh Tu đã bị Chu Tường làm cho phát điên, điên đến nỗi y chẳng còn sức cáu giận nữa. Lúc y thông qua phần mềm nghe được hần và Lan Khê Nhung “tâm sự”, y chỉ cảm thấy trái tim co rút đau đớn, có lẽ Chu Tường sẽ chẳng bao giờ chủ động gọi cho y.

“Tôi đi vì công việc.” Chu Tường cố hết sức giữ mình bình tĩnh.

Yến Minh Tu mệt mỏi nói, “Chu Tường, anh về đi, anh cứ chống đối tôi làm gì? Cứ thế này có lợi gì cho anh?”

“Tôi không chống đối cậu, tôi lên núi là để làm việc. Yến Minh Tu, cậu đã dọn khỏi nhà tôi chưa?”

Yến Minh Tu nghiêng răng, “Không, tôi sẽ ở nhà anh, chờ anh về.”

Chu Tường thấp giọng hỏi, “Tại sao cậu không chịu buông tha cho tôi?”

Yến Minh Tu trầm ngâm, thật lâu sau mới đáp, “Tôi muốn bắt đầu lại một lần nữa với anh, tôi thích cảm giác ở bên anh, lý do này đã đủ chưa?”

Đáy lòng Chu Tường bắt đầu rối loạn, “Nếu cậu nói những lời này trước khi ôm tôi gọi Uông Vũ Đông, tôi sẽ đồng ý hết tất cả.”

“Chu Tường! Anh đừng có quá trốn! Anh còn muốn tôi thế nào nữa?”

Chu Tường nhìn mảnh rừng tối đen u ám, trống rỗng nói, “Minh Tu, cậu không hiểu... Cậu coi tôi là thế thân của Uông Vũ Đông, cảm giác đó đối với tôi là như thế nào. Cậu cũng không hiểu vai diễn kia có ý nghĩa như thế nào với tôi. Nếu hai chúng ta đã không thể hiểu nhau, thôi thì cứ vậy đi.”

“Chu Tường!” Yến Minh Tu biết hần sắp dập máy, vội vàng hét lên, giọng nói của y còn mang theo đôi phần tử thân đã được che giấu kỹ, “Anh còn thích tôi không?”

Trái tim Chu Tường lại bắt đầu đau đớn.

Yến Minh Tu chậm chạp nói, “Anh vẫn thích tôi phải không? Anh Tường, anh cứ tiếp tục thích tôi đi, tôi sẽ không xem anh là Uông Vũ Đông nữa, bởi vì tôi đã...”

Điện thoại đột ngột tắt.

Chu Tường nhìn màn hình đen ngòm, đúng là hết pin rồi.

Hần nhìn thật lâu, thật lâu sau mới mệt mỏi quay về phòng, nằm trên giường, trắng đêm mất ngủ.

Ngày đầu tiên gặp Yến Minh Tu, kinh diễm và ái mộ, trở thành hình ảnh duy nhất trong đầu hần lúc này, trái tim hần đau như bị dao cắt.

Có được sinh mệnh mới, những ngày cuối cùng này, chính là ký ức Chu Tường không bao giờ muốn nhớ lại.

Ngày thứ tư lên núi, trời đột ngột mưa to, đường đất lầy lội không chịu nổi, bọn họ đi lại rất gian nan. Tất cả đều chỉ còn biết dựa vào ý chí để tiến tới, vì nơi này không có chỗ cho bọn họ dừng chân, ngay cả người dẫn đường cũng không biết phải chống chọi thế nào.

Quá nửa đêm, đất đá sụt lở, đội hình tan rã, thất lạc nhau, cùng đường, trong đêm đen, tất cả đều mất phương hướng, Chu Tường cũng không ngoại lệ.

Chu Tường luôn đi phía sau đội ngũ, lúc sạt lở, mọi người tản ra, chạy trốn hỗn loạn, hắn cũng chạy vào sâu trong núi, chờ đến khi an toàn, hắn mới phát hiện liên lạc đã đứt, hắn không biết mình đang ở chỗ nào.

Hắn không có kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã, không biết càng tản ra chạy loạn thì càng nguy hiểm, tại thời điểm đó, hắn chỉ biết hoảng sợ. Nếu có người bên cạnh, có lẽ hắn đã không đưa ra quyết định sai lầm đến thế, nhưng xung quanh chỉ là bóng đêm đen kịt, giữa rừng nguyên sinh tràn ngập những mối nguy hiểm không tên, phán đoán của một người lớn lên ở thành phố, phần nhiều đều bị nỗi sợ hãi tác động. Hắn càng chạy càng hoảng, la bàn đã bị nước mưa làm hỏng, hắn chỉ có thể không ngừng lao tới, cuối cùng kiệt sức, thất lạc trong rừng sâu.

Chu Tường mãi mãi không thể quên cảm giác đó, một chân bước hụt xuống khoảng không. Nỗi sợ hãi khi thân thể mình rơi xuống, chính là nỗi sợ hãi ăn sâu vào tận trong xương tủy.

Hắn hoàn toàn không biết mình tới gần vách đá từ bao giờ, ba mươi năm cuộc đời thoáng qua óc hắn, sau đó, hắn không còn biết gì nữa.

END39.

40. Chương 40

Chuyện cũ ngày xưa đảo qua não Chu Tường như ngựa phi nước đại, không thể trách hắn còn nhớ rõ, bởi thực sự đối với hắn thì chuyện cũng chỉ vừa mới phát sinh. Trái tim hắn vẫn còn rung động vì bất cứ điều gì Yến Minh Tu làm, khi Yến Minh Tu túm lấy cánh tay hắn, hắn có cảm giác hô hấp của mình cũng ngừng lại theo.

Chẳng lẽ y nhận ra hắn?

Không thể nào... Ai cũng nghĩ hắn đã chết, Yến Minh Tu sao có thể ngờ hắn lại mở mắt trong thân thể người khác.

Yến Minh Tu chăm chú nhìn khuôn mặt Chu Tường.

Đây là một người hoàn toàn xa lạ, rất bình thường, không có gì đặc biệt, thậm chí Yến Minh Tu cũng không nhớ mình đã gặp người này ở đâu. Nhưng ngay khi ánh mắt y chạm tới hắn, khi hai người lướt qua nhau, trái tim y đột nhiên nảy lên mãnh liệt.

Thứ cảm giác đau đớn từ trong tâm khảm này khiến y không biết làm sao, y chỉ vô thức túm lấy hắn, y muốn biết vì lý do gì.

Chu Tường dùng hết sức bình sinh, cố giữ vẻ ngoài bình thản, hắn hờ hững hỏi, “Thưa ngài, có chuyện gì vậy?”

Yến Minh Tu ngẩn người, y đang bị sao thế?

Y vẫn muốn hỏi, đến tột cùng thì hắn là ai, nhưng y không nói nên lời. Bọn họ vốn không quen biết, vấn đề này lại không đầu không đuôi, người ta sao có thể trả lời y?

Chu Tường gật đầu với y, chậm rãi rút tay khỏi kìm kẹp của y.

Yến Minh Tu vẫn nhìn hắn, cánh tay kia rất gầy, dù khung xương người này không nhỏ, nhưng trông hắn có vẻ bệnh trạng.

Mà bất luận nhìn kiểu gì, hắn cũng không có nửa phần đáng để y chú ý.

Lúc Chu Tường xoay người vào thang máy, Yến Minh Tu đột nhiên phát hiện, bóng lưng người này khá giống với “Hắn”, chẳng qua người này rất gầy, quá gầy nên không rõ hình thể.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân khiến y cảm thấy người này quen thuộc?

Trái tim y lại mãnh liệt đập dồn.

Chu Tường bình tĩnh bước vào thang máy.

Khi cánh cửa từ từ khép lại, hần ngẩng đầu, bắt gặp Yến Minh Tu vẫn đang nhìn hần.

Ánh mắt hai người lại một lần nữa giao thoa, nhưng lần này, cửa thang máy đã rất nhanh đóng lại.

Xuống tới nơi, Chu Tường chỉ cảm thấy hai chân rệu rã, hần phải chống tay lên tường mới giữ được mình đứng vững. Gặp lại Yến Minh Tu là một cú sốc lớn đối với hần, dù bây giờ hần đã thay da đổi thịt, nhưng dưới cái nhìn của Yến Minh Tu, hần vẫn có cảm giác như mình bị nhìn thấu, bị bóc trần.

Hần không bao giờ, không bao giờ muốn liên quan gì tới Yến Minh Tu nữa.

Ông trời cho hần sinh mệnh thứ hai, không phải để hần tiếp tục vướng mắc với sai lầm ngày trước, mà là để hần được sống cuộc sống hoàn toàn mới. Hần không thể bị Yến Minh Tu phát hiện bí mật này.

Hần muốn tránh xa Yến Minh Tu hơn nữa.

Khi Chu Tường tái nhợt về đến nhà, trong nhà thơm lừng mùi thịt, nổi đất trên bếp lò sôi sùng sục khói trắng, hương vị giản đơn mà quen thuộc khiến trái tim hần ấm áp hẳn lên.

Trần Anh ló đầu ra khỏi bếp, “Con về rồi hả?”

Chu Tường đứng ngoài cửa, nhìn người phụ nữ hiền lành đang tươi cười hầm canh gà cho con trai, trong lòng xúc động vô cùng.

Sống mũi cay cay, hần vội nói, “Mẹ ơi, con về rồi.”

“Chưa ăn gì đúng không, mà ăn rồi cũng phải húp thêm bát canh. Con mới ra viện, hai năm nay chẳng ăn được gì, người ngòm yếu lắm, giờ phải tắm bổ lại.”

Hai năm nay hần duy trì sinh mệnh chỉ bằng dịch dinh dưỡng và thức ăn lỏng, thân thể tất nhiên chẳng khỏe mạnh gì. Chu Tường biết bây giờ mình gầy trơ xương, nhưng hần cảm giác trạng thái cũng không tệ lắm, thân thể này còn trẻ, khôi phục như xưa chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Hai người ngồi vào bàn, cùng thưởng thức bữa cơm nóng hổi. Chu Tường kể cho Trần Anh hôm nay hần đã làm việc gì, học được thêm điều gì.

Trần Anh lắng nghe rất chăm chú, đôi mắt sáng long lanh. Ánh mắt của bà rất dễ hiểu, đó là hi vọng, hi vọng vào tương lai.

Ăn cơm xong, Chu Tường gọi cho Thái Uy. Thái Uy giới thiệu việc cho hần, dù thế nào thì ngày đầu tiên cũng phải báo tình hình và cảm ơn anh.

Thái Uy nghe hần kể lại một ngày làm việc, anh cũng mừng thay cho hần, “Lúc này A Lục cũng gọi, bảo cậu hòa nhập với đồng nghiệp rất tốt, tiếp thu nhanh, ai cũng thích cậu. Nhưng lúc tối cậu khó chịu phải về trước, bây giờ thế nào rồi?”

Chu Tường cười nói, “Không sao, chắc là hai năm nay em đói quá, thân thể yếu. Mẹ em đang nghĩ cách bồi bổ lại, thời gian tới béo lên chút là ổn ngay.”

“Đúng đó, cậu gầy quá. Mà công việc thì đừng lo, khó chịu thì cứ về nhà nghỉ trước, anh không trừ lương đâu, hoàn cảnh cậu không giống người khác, phải đặc biệt chú ý vào.”

Chu Tường cảm kích nói, “Anh Uy, cảm ơn anh.” Dù trong kiếp trước hay ở kiếp này, Thái Uy vẫn luôn là quý nhân của hần, mỗi khi hần cùng đường, anh luôn xuất hiện, kéo hần đi vào quỹ đạo.

“Đúng rồi, nghe nói hôm nay cậu gặp Yến Minh Tu?” Thái Uy vờ như lơ đãng hỏi hần.

Đúng là không gì qua mắt được Thái Uy, Chu Tường thầm nghĩ. Lúc ấy Yến Minh Tu gây chú ý không nhỏ ngay ở cửa thang máy. Một người luôn kiệm lời và lạnh nhạt, đột nhiên sôi nổi vì một kẻ xa lạ, chuyện này quả thật rất kỳ quặc, chẳng trách tin tức đã lọt đến tai Thái Uy.

Chu Tường chỉ đáp sơ sơ, “Vâng, có gặp qua.”

“Tại sao Yến Minh Tu lại hứng thú với cậu?” Thái Uy không hiểu, Yến Minh Tu chẳng coi ai ra gì, tại sao đột nhiên lại túm lấy Chu Tường không cho đi?

Chu Tường đáp, “Em không biết, hay là nhận nhầm người?”

Thái Uy trầm ngâm một lát, đắn đo, “Chu Tường, cậu tránh xa gã ta một chút. Anh biết hoàn cảnh hiện giờ của cậu, nếu có dịp thì phải tranh thủ tạo quan hệ với người có thế, nhưng gã họ Yến kia không được. Tài lực gã ta rất lớn, không bao giờ để ai vào mắt, tùy tiện lại gần chẳng những không có lợi, mà còn bị khinh cho nhục mặt. Anh không gạt cậu đâu, cá nhân anh rất ác cảm với gã ta, mà nhân phẩm gã cũng có vấn đề. giới showbiz thực ra nhỏ lắm, có khi hôm nào cậu lại phải đụng mặt gã, mặc kệ gã ta vì mục đích gì mà hứng thú với cậu, cậu cũng đừng thân cận gã ta làm gì. Anh Uy sẽ không hại cậu, cậu phải nhớ cho rõ lời anh, được không?”

Chu Tường kiên định nói, “Anh Uy cứ yên tâm, người không nên dây thì em tuyệt đối không dây, em nghe lời anh.”

Thái Uy thở phào nhẹ nhõm, “Vây là tốt rồi, anh cũng đi hỏi thăm chuyện này khắp nơi, đúng là kỳ quặc...”

Hai người nói thêm vài câu, chào tạm biệt rồi cúp máy.

Chu Tường ảm ảm cảm thấy bất an, nhưng lại không biết nỗi bất an này sinh ra từ đâu.

Hắn tự giễu, có lẽ chắc vì mình đang mang nợ ba mươi bảy vạn đi.

END40.

41. Chương 41

Ngày hôm sau, Chu Tường ở nhà nghỉ ngơi, hắn suy nghĩ mãi, cuối cùng quyết định đi tìm hiểu chuyện hai năm trước, xem báo chí đưa tin thế nào.

Hắn vào quán net, search tên đoàn làm phim năm đó, một loạt trang web hiện ra, trong nháy mắt ấy, trái tim của hắn cũng như thất lạc. Có lẽ trên đời này chẳng ai hiểu tâm trạng của hắn, hắn đang tra tin tức về cái chết của mình.

Tuy chuyện đã xảy ra hai năm, nhưng bất ngờ là tin đăng lên vẫn rất nhiều, Chu Tường đọc kỹ từng link, càng lúc càng khó chịu.

Tai họa không chỉ giáng xuống mình hắn, còn một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi cũng bị đất đá chôn vùi, rất nhiều người bị thương, đội cứu hộ phải truy tìm những người thất lạc, toàn bộ kỳ vọng và nhiệt huyết của đoàn làm phim cũng tan thành mây khói.

Sau khi hắn rơi xuống vực, vì mưa lớn rửa trôi dấu vết, đội cứu hộ không có đầu mối, rà soát một tuần vẫn không tìm được thi thể của hắn, nên chỉ đành xử lý như mất tích. Tất nhiên không ai dám tin hắn còn sống, bởi vì trong suốt hai năm qua, hắn chưa từng xuất hiện.

Chu Tường cũng muốn biết thân thể mình ở nơi nào, nghĩ đến mình có lẽ đang nằm trong khe núi, mưa đập gió vùi, biến thành đồng xương trắng cô độc, hắn khó chịu tới muốn khóc. Lần đầu tiên hắn nhận thấy rõ rằng mình “Đã chết”, nhưng ngay cả cơ hội được an táng đàng hoàng, hắn cũng không có nổi.

Nếu được, hắn muốn tìm về thân thể của mình, nhưng đêm đó hắn chạy đến nơi nào, chính hắn cũng không biết, ngay cả đội cứu hộ còn không tìm thấy, huống gì là hắn.

Chu Tường nhìn chăm chăm vào màn hình, thứ cảm giác nặng nề này rất khó hình dung. Thân thể đã làm bạn với hắn ba mươi năm, là tài phú lớn nhất cha mẹ để lại cho hắn, thân thể khỏe mạnh tràn đầy sức sống, giờ đã bị hắn đánh mất, tựa như thứ duy nhất cha mẹ để lại cho hắn cũng biến mất, ai sẽ chứng minh cha mẹ hắn đã từng tồn tại trên đời này?

Chu Tường ngồi lặng thật lâu, đau đớn không cách nào tưởng tượng, nhưng không có một ai nghe hẳn tâm sự.

Hắn cố điều chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục xem một ít thông tin, nhưng lần này không tìm được thêm gì quan trọng. Hắn ngẫm nghĩ, thử search tên Lan Khê Nhung, biết được Lan Khê Nhung từ khi hắn đột ngột qua đời đã chuyển sự nghiệp sang nước ngoài, chỉ thỉnh thoảng y mới về nước. Hiện giờ y đã là minh tinh điện ảnh người Hoa nóng phồng tay ở Hollywood, tuy vẫn chưa có cơ hội được nhận vai chính, nhưng tầm ảnh hưởng quốc tế của y đã vượt xa những nghệ sĩ người Hoa bình thường.

Chu Tường thật sự mừng thay cho Lan Khê Nhung.

Đối với lỗ hổng hai năm qua, hắn vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

Vì thế hắn lại search tin về Ôn Vũ Đông.

Bộ phim nọ, cuối cùng Ôn Vũ Đông vẫn không được tham dự. Tuy nhiên nguyên nhân không phải vì Vương đạo diễn đá anh ta ra, mà là bởi Ôn Vũ Đông có “Vấn đề sức khỏe”, rất tiếc phải tự rút lui. Bỏ qua bộ phim đó cũng không ảnh hưởng gì đến Ôn Vũ Đông, trên thực tế, chỉ nửa năm sau, anh ta liên tiếp nhận mấy dự án mới, đưa sự nghiệp của mình lên đỉnh cao chói vót, gặt hái vô số giải thưởng cao quý. Chu Tường mặc dù chẳng ưa gì anh ta, nhưng không thể không thừa nhận anh ta là diễn viên trời sinh, cực kỳ có tài, anh ta ứng dụng kỹ năng diễn xuất vào mọi mặt trong cuộc sống, bất kể là trên màn ảnh hay ngoài đời thực, anh ta luôn đạt hiệu quả cao. Bản lĩnh của Ôn Vũ Đông, có những người cả đời cũng không tu luyện được.

Không chỉ có sự nghiệp nóng phồng tay, nửa năm trước Ôn Vũ Đông còn chính thức làm đám cưới với vị hôn thê thân phận thần bí. Mãi đến ngày kết hôn, tất cả mới ngỡ ngàng, hóa ra vị hôn thê của anh ta chính là cháu gái duy nhất của Yến Đức Giang. Tuy đại hội khóa XX chuẩn bị bước vào nhiệm kỳ mới, năm nay Yến Đức Giang sẽ quy ẩn, nhưng không một ai dám khinh thường tiềm lực của ông, còn chưa kể tới con trai ông chính là đại nhân vật đang từng bước thăng tiến trong Quốc hội. Ôn Vũ Đông đã trèo được lên một cây đại thụ sừng sững che khuất bầu trời, địa vị anh ta trong giới showbiz bây giờ đã không còn ai sánh nổi.

Chu Tường nhìn bức ảnh Ôn Vũ Đông rạng rỡ ngời ngời, không thể không sinh lòng ghen tị.

Ôn Vũ Đông có thể nói là cả đời xuôi gió, người người ái mộ, mỹ mãn vô cùng. Còn hắn, hắn chỉ là một kẻ xúi quẩy, toi mạng rồi mà chẳng tìm được xác.

Chu Tường tự giễu cười cười, nếu không phải vì Yến Minh Tu, hắn cũng sẽ không điên rồ đến mức tự so sánh mình với Ôn Vũ Đông. Lẽ ra hắn phải nơi nơi nịnh bợ Ôn Vũ Đông, nhưng tất cả đều đã thay đổi, bởi vì Yến Minh Tu, thành công của Ôn Vũ Đông như đang ngày ngày cười nhạo thất bại của hắn, mặc dù có khi chính bản thân Ôn Vũ Đông cũng đã quên bống mất hắn là ai.

Chu Tường run rẩy tiếp tục, lần này hắn gõ tên Yến Minh Tu.

Nửa năm sau khi hắn gặp chuyện không may, Yến Minh Tu đột nhiên đóng quảng cáo. Vì vùng tiền quảng bá rộng khắp, hơn nữa nhờ vào ngoại hình ưu việt đến cực hạn, mười lăm giây quảng cáo ngắn ngủi đã đưa Yến Minh Tu lên đỉnh cao chói vót, lời mời tới tấp ào đến, hợp đồng tới tấp ập về, có thể nói, y chỉ nhắc chân vu vơ cũng đã bước tới hạng siêu sao.

Đây là sức mạnh của đồng tiền, đồng tiền biến những chuyện không thể thành có thể.

Nhưng Yến Minh Tu cũng là đối tượng gây tranh cãi nhiều nhất. Y không bao giờ cười trước ống kính, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh tanh, y không ký tên tặng fan, cũng không tham gia các tiết mục giao lưu gặp gỡ, y không có tai tiếng, cũng không tạo cơn sốt, ngoại trừ nhận một ít quảng cáo và vai diễn thích hợp, y không làm gì cả. Y không cần trả giá để nổi tiếng, nhưng y vẫn nắm trong tay vinh quang tột đỉnh.

Ý kiến về y hầu như trái ngược, có người yêu cái vẻ “Cool” của y đến chết đi sống lại, có người chửi y chẳng đáng một đồng.

Bất kể thế nào, mọi người đều biết y là thái tử gia nức tiếng kinh thành, dù nghi ngờ con đường thành danh của y, nhưng không ai dám làm cản trước mặt y.

Yến Minh Tu cứ dùng phương thức kỳ quái như vậy, rực rỡ chói lọi trong giới showbiz gần hai năm nay.

Chu Tường nhìn khuôn mặt cứng rắn lạnh lẽo trên màn hình, cảm thấy người này thật xa lạ.

Yến Minh Tu ngày trước, dù ngạo mạn nhưng vẫn có thể cười, chuyện Uông Vũ Đông kết hôn thật sự đã kích y đến vậy? Nhưng tại sao đột nhiên y lại thành ngôi sao? Hồi đó Chu Tường hay đùa rằng y rất dễ nổi tiếng, lúc nào y cũng tỏ vẻ khinh bỉ cái nghề này.

Mặc kệ thế nào, tất cả đều đã không còn liên quan đến hắn. Hiện tại hắn chỉ muốn kiếm tiền thật nhanh, trả hết nợ, sau đó cùng Trần Anh chuyển đến một nơi ở tốt hơn.

Nơi ở!

Chu Tường nhớ tới căn hộ của mình. Đó là tài sản cha mẹ để lại cho hắn, sau khi hắn “Chết”, ai đã thay hắn xử lý? Bây giờ căn hộ đang đứng tên ai?

Hắn đột nhiên muốn quay về.

Căn hộ đó, cho tới bây giờ hắn cũng không có ý định bán đi, bởi vì đó là nơi hắn lớn lên, là sợi dây gắn kết giữa hắn và cha mẹ hắn.

Nhưng vừa nghĩ tới sau khi mình “Chết”, căn hộ sẽ bị xử lý thế nào, hắn bắt đầu sốt ruột không thôi.

Hắn quyết định hôm nay phải về xem thử, kể cả khi nhà hắn đã thuộc về người khác, hắn cũng muốn tận mắt nhìn lại một lần.

Chu Tường rời khỏi quán net, ngồi xe bus về khu tập thể trước kia mình sống. Hắn rất quen thuộc nơi này, bởi vì với hắn mà nói, hắn mới chỉ rời đi cuối tuần trước thôi.

Khu tập thể cũng đã thay đổi một chút, nhưng nhìn chung vẫn không đáng kể, dù sao chỗ này cũng chỉ là khu dân cư cũ kỹ lâu đời.

Hắn bước lên cầu thang quen thuộc, cầu thang vẫn tối mịt như xưa, nhưng hắn cảm thấy thân thiết vô cùng. Hắn ước gì mình có thể tiếp tục sống tại đây.

Lên lầu hai, hắn gặp một cụ ông. Hắn định gọi “Cụ Trương”, nhưng rồi cấp tốc nhịn xuống, hắn phải luôn nhắc nhở chính mình, hắn đã không còn là Chu Tường kia nữa, những người hắn biết, giờ đã không còn nhận ra hắn nữa.

Hình như cụ Trương thấy người thanh niên cứ nhìn chằm chằm này khá kỳ quặc, bèn khách sáo gật đầu, tránh sang bên để hắn bước tiếp.

Trái tim Chu Tường nện thình thình, hắn cứng đờ bước lên lầu ba, dừng lại trước cửa nhà mình, không có gì thay đổi, vẫn là cánh cửa màu xanh cũ kỹ và rỉ sét.

Chu Tường vươn tay, vuốt ve cánh cửa vào nhà, hắn mơ màng nghĩ, nếu hắn lấy chìa khóa ra, mở cửa, căn hộ ấm áp này vẫn sẽ vắng lặng chào đón hắn trở về.

Nhưng hắn không dám.

Hắn không có người thân hay lui tới, nên hắn quen để chìa khóa sơ-cua trong hộp cứu hỏa, giấu kín tại khe hở giữa bình chữa cháy và cuộn dây. Hắn định thử mở hộp cứu hỏa xem chìa khóa còn hay mất, nhưng lại sợ trong nhà có người.

Hắn còn đang chần chừ, đột nhiên trong nhà truyền ra tiếng bước chân!

Chu Tường hết hồn, không kịp suy nghĩ, vội vàng lên lên lầu trên, nấp sau cầu thang nhìn xuống.

Thật lâu sau đó, cửa mở, một người đeo kính râm, đội mũ lưỡi trai thông thả đi ra, cẩn thận khóa cửa chống trộm lại.

Dù đã giấu mặt, nhưng Chu Tường chỉ cần liếc mắt cũng biết, đó là Yến Minh Tu.

Trái tim hắn nhói lên.

END41.

~Hộp cứu hỏa cho dễ hình dung:

42. Chương 42

Yến Minh Tu không biết có người đang rình, y kéo thấp vành mũ, khóa cửa kỹ càng rồi đi xuống lầu.

Chu Tường vẫn đang núp trên cầu thang, không dám thở mạnh, mãi tới khi Yến Minh Tu đã ra đến đầu khu tập thể, hắn mới dám đứng lên. Trái tim vẫn nện thình thình, hắn im lặng nhìn cánh cửa quen thuộc, bụng dạ rối bời.

Tại sao Yến Minh Tu lại ở đây? Y không thể ở đây, dù cải trang kỹ thế nào, nếu ngày ngày ra vào nơi này cũng sẽ bị người xung quanh phát hiện, chưa có nghệ sĩ nào sống trong khu tập thể cũ kỹ này, nếu lộ ra sẽ thành phiền phức lớn đối với dân ở đây.

Câu nói của Yến Minh Tu, “Tôi sẽ ở nhà anh, chờ anh về.” cứ quanh quẩn trong đầu hắn.

Hóa ra tất cả những gì Yến Minh Tu nói, hắn đều nhớ rất kỹ, hắn thậm chí còn nhớ rõ giọng điệu của y khi nói những lời này, tựa như xuyên qua màn đêm tối đen như mực, đánh thẳng vào tận sâu trong đáy lòng hắn.

Chẳng lẽ y thật sự đang chờ hắn trở về?

Chu Tường ngẫm nghĩ, lập tức phủ định.

Hắn đã chết, Yến Minh Tu còn chờ hắn làm gì? Nếu y chờ hắn thì phải chờ đến lúc nào? Có lẽ y chỉ tới đây để lấy lại vật gì đó, dù sao y cũng từng sống với hắn một năm, nơi nơi trong nhà đều có dấu tích của y.

Sự thật cuối cùng là thế nào, chỉ cần mở cửa vào xem sẽ biết, nhưng Chu Tường không dám, Yến Minh Tu đột nhiên bước ra đã làm hắn đủ thót tim rồi.

Chu Tường quyết định, phải xem chìa khóa còn trong hộp cứu hỏa không, sau đó mới tính tiếp.

Hắn xuống lầu, khề khàng như kẻ trộm, không ngừng để ý xung quanh, căng tai để phòng từng âm thanh nhỏ nhất, dù sao bây giờ hắn cũng đã là “Người lạ”, nếu tùy tiện đi vào, hắn sẽ thật sự biến thành kẻ trộm.

Sau khi xác định xung quanh không có ai, hắn nhanh nhẹn mở hộp cứu hỏa, thò ngón tay kiểm tra khe hở giữa bình cứu hỏa và cuộn dây, vừa sờ thử, quả nhiên đụng tới một mảnh kim loại nhỏ. Hắn vội vã lấy ra, đúng là chìa khóa nhà của hắn!

Chỗ để chìa khóa sơ-cua chỉ có mình hắn biết, lúc Yến Minh Tu mới chuyển vào, hắn cũng đã nói với y một lần, nhưng có lẽ y đã quên, vậy nên sau khi hắn gặp nạn, chìa khóa vẫn nằm nguyên tại đó.

Chu Tường mừng rỡ, rất muốn mở cửa vào nhà luôn, muốn xem nhà hắn đã thay đổi thế nào, cảm giác như có một thứ lôi kéo thân thể hắn tiến tới, nhưng hắn cố sức kìm mình lại.

Hắn trả chìa khóa về chỗ cũ, bao giờ tìm được thời cơ an toàn, hắn mới dám hành động.

Nếu trong nhà có người, nếu có người đột nhiên từ ngoài vào, hắn không thể mạo hiểm như thế.

Chu Tường rời khỏi nhà hắn.

Hắn quyết định điều tra chuyện hậu sự của mình một chút, nhất là tình hình tài sản. Hai mươi vạn gửi ngân hàng là tiền mồ hôi nước mắt hắn tích góp bao lâu, dù thế nào cũng phải tìm cách lấy về, nếu không, dựa vào đồng lương ba ngàn một tháng hiện giờ, trừ đi tiền thuê nhà và sinh hoạt phí, món nợ ba mươi bảy vạn, chắc cả đời hắn cũng không trả nổi.

Chu Tường về nhà, Trần Anh đang đeo kính lão, chăm chú đọc tờ rơi quảng cáo. Hắn đi qua xem, hóa ra là quảng cáo tìm người giúp việc của một công ty môi giới.

Chu Tường nhú mày, “Mẹ, mẹ gần sáu mươi rồi còn định đi làm giúp việc?”

Trần Anh vẫn đang chăm chú đọc, “Không phải giúp việc, mà là hộ lý. Hôm nay mẹ gặp đồng nghiệp cũ ở chợ, con dâu bà ấy mới sinh cháu, con đoán xem hộ lý một tháng kiếm bao nhiêu tiền?”

Chu Tường lắc đầu.

“Sáu ngàn.” Trần Anh thở dài, “Lời thật đấy, làm một tháng mà được sáu ngàn, mẹ định đi học một khóa đào tạo, để về sau làm hộ lý luôn.”

“Mẹ, một khóa đào tạo hết bao nhiêu tiền? Chủ trả sáu ngàn, nhưng phải chia phần cho bên môi giới chứ, đến tay mình cũng chỉ còn một nửa thôi.”

“Một nửa cũng được, còn hơn ngồi không ở nhà, kiếm thêm đồng nào hay đồng ấy chứ.”

Chu Tường nhìn sắc mặt Trần Anh vàng như nến, thân thể cũng gầy yếu, bà đến tuổi này mà vẫn phải bôn ba kiếm sống, hẳn đau lòng vô cùng.

Nhưng hẳn lại không làm cách nào ngăn cản được bà, bây giờ bọn họ rất cần tiền, Trần Anh nói đúng, kiếm thêm chút nào hay chút ấy. Hắn lật lật quảng cáo, thấy nội dung khá sơ sài, “Mẹ, chỗ này có đáng tin không, hay là lừa đảo đấy, để hôm nào con đi với mẹ xem.”

“Thứ Hai được không?”

“Không được, con phải đi làm.”

“Người ta chỉ mở cửa các ngày làm việc thôi, sao bây giờ?”

Chu Tường ngẫm nghĩ, “Con mới được nhận, không tiện xin nghỉ phép, đợi hai tuần nữa con đi với mẹ. Mẹ cũng tranh thủ nghỉ ngơi đi, mẹ chăm sóc con bao lâu nay cũng đủ mệt rồi.”

Trần Anh nhúu mày, “Thế cũng được.”

Cơm nước xong, Chu Tường gọi cho Thái Uy. Hắn mới vào công ty, ai cũng nghĩ hắn chưa biết gì nhiều, chỉ giao cho hắn mấy việc nhỏ nhất, vậy nên hiện giờ hắn chỉ có lương cứng. Hắn định nhờ Thái Uy hỗ trợ, tìm giúp hắn việc làm thêm, việc gì cũng được, miễn là kiếm ra tiền.

Bình thường nhất định không ai dám đề xuất yêu cầu này với một người mới quen, nhất là khi người nọ đã giúp mình tìm công việc ổn định, nhưng có lẽ vì Chu Tường đã quá quen thuộc với Thái Uy, trong tiềm thức, hắn vẫn cảm thấy hắn và Thái Uy rất thân thiết, nên lúc gọi điện cũng chẳng lúng túng gì.

Về phía Thái Uy, nếu một kẻ mới vào làm mà dám đòi hỏi anh như thế, anh đã cúp máy từ đời nào, nhưng chẳng rõ tại sao, anh thật lòng muốn giúp đỡ Chu Tường.

Chu Tường trình bày rất thành khẩn, nói mẹ hắn để chữa bệnh cho hắn đã phải bán đi căn nhà, tuy vậy nhưng nợ nần vẫn còn chồng chất, nên bây giờ hắn thực sự cần phải kiếm ra tiền.

Thái Uy nghe xong, trong lòng cũng khó chịu. Có lẽ bởi vì Chu Tường tạo cho anh cảm giác rất quen thuộc, có lẽ bởi vì Trần Anh nhiều lần chăm sóc ba anh, hoặc cũng có lẽ bởi vì tên hắn là Chu Tường, hắn khiến anh nhớ đến người anh em còn chưa tìm được di thể, nhớ đến nỗi áy náy chôn sâu trong lòng, anh muốn thông qua việc trợ giúp ‘Chu Tường’ này, để chính mình được nhẹ nhõm đi đôi chút.

Tóm lại, Thái Uy lập tức gật đầu. Đầu năm thường có vài hợp đồng quảng cáo nhỏ, việc sắp xếp người đều do một tay anh xử lý. Anh nghe Trần Anh nói trước kia Chu Tường cũng muốn làm ngôi sao, nếu lúc này nâng đỡ hắn, nói không chừng hắn lại nổi tiếng.

Thái Uy bố trí cho hắn một lần screen test (chụp thử/diễn thử), có tạp chí hạng B đang cần vài tấm hình quảng cáo sản phẩm bảo vệ da cho nam giới, thời gian là cuối tuần này, Thái Uy tạm thời xếp hắn vào đó.

Chu Tường rất vui. Mấy thứ quảng cáo chỉ cần cái mặt này, nếu là trước kia hắn sẽ không bao giờ ngó đến, nhưng hiện giờ ‘Chu Tường’ trẻ tuổi cũng khá đẹp trai, dù không quá nổi trội, nhưng để chụp mấy quảng cáo ít vốn kiểu này thì dư sức.

Tối ngày chụp quảng cáo, phải đến sớm nửa giờ để test. Chu Tường bước vào, đây là một nhà dân được sửa thành studio tạm thời, diện tích rất nhỏ, nhìn cũng không chuyên nghiệp.

Vài nam thanh niên đến ứng tuyển mặt mũi buồn xo, Chu Tường có thể lý giải tâm trạng của mấy đứa nhỏ mới vào nghề này, hầu hết đều ôm mộng tưởng hào huyền về tương lai, sau đó thất vọng vô cùng khi phải đối diện với thực tế.

Chụp hình quảng cáo cho tạp chí không nổi tiếng, tiền công nhiều nhất cũng chỉ sáu – bảy ngàn, còn phải cắt về cho công ty coi như phí môi giới, tới tay người mẫu chắc còn khoảng hai ngàn, nhưng kể cả không được đồng nào thì vẫn có rất nhiều người chen chúc xếp hàng muốn được lên báo ảnh. Mặc dù đây chỉ là một studio sơ sài, kết hợp với một tạp chí không tên tuổi, nhưng vẫn đòi hỏi tính ganh đua rất cao.

Sự thật tàn khốc như vậy đó.

Mấy thanh niên vừa nãy chắc không ưng ý địa điểm làm việc như thế này, lúc screen test cũng khó tránh khỏi tỏ thái độ, tất nhiên sẽ không được lòng các nhân viên. Chu Tường thì ngược lại, rất thản nhiên, nói chuyện hòa nhã, vừa thành khẩn, lại vừa có trách nhiệm, tuy tuổi hơi cao, ngoại hình cũng không quá xuất sắc, nhưng hấn vẫn dễ dàng chiếm được công việc này.

Hắn ở studio nhỏ xíu đến cuối ngày, vì cần ba tấm ảnh, nên hấn phải cười mấy tiếng đồng hồ liên tục, cười đến nhức quai hàm, lặp đi lặp lại chỉ đúng một động tác, tạo dáng đến bao giờ phù hợp yêu cầu thì thôi, chụp một lèo hơn bốn trăm shoot.

Xong việc, Chu Tường lê lét tắm thân rã rời về nhà.

Sau giờ cơm, hấn gọi điện cho Thái Uy, Thái Uy rất vui vẻ, nói tiền thù lao lần này chia cho Chu Tường năm phần, về sau có việc khác, anh sẽ nghĩ cách nâng giá lên cho hấn.

Chu Tường vô cùng biết ơn Thái Uy. Quy định của công ty bọn họ rất nghiêm khắc, vì Thái Uy phụ trách nên mới có thể quyết định chuyện trả thù lao, bình thường người mới nhiều nhất cũng chỉ được ba phần, Thái Uy cho hấn một nửa, chính là cực kỳ ưu ái hấn.

Thái Uy trước đây cũng thế, lúc hấn còn làm cascadeur, Thái Uy chỉ cắt về công ty hai đến ba phần, số còn lại đều cho hấn cả. Nếu không có Thái Uy, Chu Tường chỉ tốt nghiệp học viện thể thao, không biết còn phải lăn lộn qua bao nhiêu công việc mới ổn định được cuộc sống, chính Thái Uy tặng cho hấn một đường mưu sinh, giúp cho hấn cơm áo vô lo. Còn bây giờ, tuy hấn đã chết một lần, nhưng Thái Uy vẫn tiếp tục giúp hấn.

Thù lao chụp một quảng cáo bằng một tháng tiền lương của hấn, nếu hấn có thể nhận thêm vài việc làm ngoài, cuộc sống của hấn và Trần Anh sẽ cải thiện rất nhiều.

Hấn quyết định sau khi lĩnh tiền phải mua TV ngay, nếu không Trần Anh ở nhà sẽ rất nhàm chán.

END42.

43. Chương 43

Sáng thứ Hai, Chu Tường đến Studio như thường lệ, bởi vì hấn còn đang trong giai đoạn học nghề, nên chỉ có thể làm một số việc vặt vãnh, những việc này mười năm trước hấn cũng đã làm, không ngờ hiện giờ lại gặp lại chúng.

Lúc hấn tới, không ít đồng nghiệp đã đến trước rồi, hấn thấy mấy cô gái đang ríu rít thảo luận gì đó.

“Không thể nào? Yến Minh Tu không nói gì hết?”

“Thiệt đó, tớ chẳng nghe anh ta mở miệng bao giờ, còn đang nghĩ hay là anh ta câm điếc, lúc lên phim giọng nói ***y thế cơ mà, chẳng lẽ là ***g tiếng?”

“Ai bảo thế, người ta chỉ không thích nói chuyện thôi, như vậy càng cool chứ sao.”

“Cool gì mà cool, tớ thấy bất bình thường thì có, người của công chúng mà cứ thế sao được. Chẳng nói chẳng cười, nếu không có gia thế đồ sộ với ngoại hình đẹp trai thì làm sao mà nổi được.”

Chu Tường bước qua bọn họ, khẽ cười nói, “Các cô nương, trong giới này lắm người nhiều miệng, những lời đó nói với người nhà thôi, đừng để ai khác nghe được.”

Mấy cô gái ngẩn người, không ngờ một người mới như Chu Tường lại chỉ bảo ngược cho các cô.

Chu Tường cũng biết mình không phải đàn anh ngày trước nữa, nhưng hấn nhất thời nhịn không được nên phải xen vào.

Tuy đúng là hấn muốn khuyên nhủ mấy cô bé còn chưa trải đời này, nhưng nguyên nhân chủ yếu là vì hấn thật sự không muốn nghe bất cứ chuyện gì về Yến Minh Tu, tiếc rằng hấn biết điều này là không thể, chỉ cần hấn còn kiếm ăn bằng cái nghề này, hấn sẽ còn phải tiếp nhận đủ loại tin tức về Yến Minh Tu.

Cũng may A Lục đi qua đúng lúc, giảm bớt xấu hổ cho hấn. A Lục trừng mắt, “Mấy mẹ trẻ ơi, rảnh rồi không có gì làm hả? Những lời này mà cũng dám nói lung tung cơ à? Có biết “Yến” trong Yến Minh Tu là cái gì không? Hay là định ăn vài lần khổ thì mới chịu nhớ? Nhanh đi làm việc đi!”

Mấy cô gái lập tức giải tán, ai đi lo việc này.

Chu Tường phụ lão Chu bưng bê thiết bị chiếu sáng, tuy đang làm việc nhưng hấn rất lơ đãng, trong đầu không ngừng nhớ tới khuôn mặt lạnh như băng của Yến Minh Tu.

Hấn thật sự không ngờ Yến Minh Tu lại biến thành như vậy, y có vẻ chẳng bận tâm gì với cái nghề này, nhưng nếu đã vậy thì tại sao còn làm?

“Cẩn thận!” Lão Chu hét lớn, túm lấy Chu Tường.

Chu Tường giật mình bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện suýt nữa thì mình bước hụt xuống bậc thang. Hấn ngã thì chẳng sao, nhưng nếu thiết bị hỏng, hấn đền không nổi.

Lão Chu nén giận nhìn hấn, tự tay đón lấy thiết bị, “Sao thế, nghĩ cái gì vậy?”

Chu Tường áy náy cười, hấn vẫn giữ thói quen cũ, thích đùa đùa để giảm bớt xấu hổ, vì thế hấn nói, “Em chỉ đang nhớ món sườn xào chua ngọt chị dâu thôi mà.”

Lời vừa thốt ra, cả hai cùng cứng đờ lại.

Chu Tường chỉ hận không thể tự vả miệng mấy cái. Hấn rốt cuộc phải cần bao lâu mới có thể thích ứng với thân phận này?

Thực ra cũng không thể trách hấn, trong trí nhớ của hấn, một tháng trước hấn vẫn đang là Chu Tường kia, ngẩn ngui một tháng sau, hấn lại biến thành Chu Tường này. Hấn phải thay đổi tác phong ứng xử và nói năng, còn phải giả bộ xa lạ với những người thân quen trước đây, hơn nữa lúc nào cũng phải đề phòng, mà nghĩ thì dễ hơn làm, dù hấn cẩn thận đến đâu, thỉnh thoảng cũng có lúc lỡ miệng.

Lão Chu trở mắt nhìn hấn, “Chú mày nói gì?”

Chu Tường vội vàng đáp, “Là... Là anh Uy kể với em, anh Uy luôn miệng khen cơm chị dâu nấu, lần trước có bảo với em mà.”

Lão Chu nửa tin nửa ngờ nhìn hấn, “Lần cuối cùng cậu ta đến nhà anh ăn cơm, ít nhất cũng phải hai năm trước rồi, ừ đúng, lúc Chu Tường còn ở đây.” Nói xong, lão Chu lại càng thêm ngờ vực nhìn hấn.

“Đúng thế đúng thế, anh Uy cũng bảo thế, tại em cùng tên với người anh em đã khuất của anh ấy. Hôm trước em gọi cho anh Uy báo cáo tình hình ngày đầu tiên đi làm, em bảo anh Chu giúp đỡ em nhiều, nói qua nói lại, anh Uy mới cảm thán, kể là ngày xưa anh Chu Tường cũng thân với anh Chu lắm, hai anh còn đến nhà anh ăn cơm, thế nên em mới... Đùa anh Chu tí thôi.” Chu Tường nghĩ lời bào chữa này thế là ổn, nhưng hấn vẫn căng thẳng đến toát mồ hôi lạnh.

Lão Chu “À” một tiếng, “Thế hả, thế bao giờ có dịp, anh bảo chị dâu làm cơm cho hai đứa ăn.”

“Vâng, anh Chu nhớ nhé.”

Qua chuyện với Lão Chu, Chu Tường thầm nhắc nhở mình, sai lầm này nhất định không được tái phạm, nhất định không được.

Bận rộn từ sáng đến chiều, lúc gần tan tầm, Chu Tường nhận được điện thoại của Thái Uy. Thái Uy vội vã nói với hấn, “Chu Tường, anh đang có việc này, cậu đến ngay đi, anh nghĩ cậu có khả năng.”

“Dạ? Bây giờ? Nhưng em vẫn chưa tan ca.”

“Cứ bảo A Lục một tiếng, cậu bắt xe lại đây, nhanh lên, để anh nhân địa chỉ cho.”

“Vâng vâng, được rồi.” Chu Tường vừa nghe đến tiếng ra tiền, mặt nhợt cả ngày tựa như tan thành khói, tinh thần phần chần hấn lên. Hấn chào A Lục một tiếng, sau đó vội vàng đi tới địa chỉ Thái Uy cho.

Chu Tường đến nơi, đây là một tòa office building lớn, hấn lên một tòa soạn báo chuyên về game võ hiệp.

Lúc được nhân viên dẫn vào, hấn thấy văn phòng đang tạm thời được dùng làm chỗ hoá trang, Thái Uy ngồi chờ hấn bên trong.

Thái Uy vừa nói với chuyên viên trang điểm, “Nhanh một chút.”, vừa kéo Chu Tường ngồi xuống, vỗ vai hấn.

Chu Tường nhìn mấy người lập tức chạy lại hóa trang cho hấn, trong lòng cũng đoán được đại khái có chuyện gì.

Thái Uy giải thích, “Có cái game đang định làm lễ kỷ niệm một năm, giao cho tòa soạn này thu xếp. Giờ còn thiếu một video người thật đóng, anh thấy cậu hợp với hình tượng nhân vật nên gọi cậu đến.”

Chu Tường cười nói, “Cám ơn anh Uy, em thật không biết phải cảm ơn anh bao nhiêu cho đủ.”

Quay video ngắn kiểu này kiếm được nhiều hơn chụp ảnh cho tạp chí hạng trung, hơn nữa một khi tiếp xúc được với công nghiệp game, nếu thể hiện tốt, sau này còn có rất nhiều cơ hội phát triển. Rượu thơm không sợ ngô nhỏ sâu, nếu xuất hiện nhiều, tạo dựng được quan hệ, tích lũy đủ tài nguyên, sau này kiếm cơm ăn không thành vấn đề. Năm đó Thái Uy cũng từng bước đi hấn lên như thế, mà hiện tại năng lực của Thái Uy còn cao hơn trước nhiều, vậy nên Chu Tường cũng rất kỳ vọng vào tương lai.

Thái Uy cười cười, “Cảm ơn cái gì, cậu với mẹ sung túc là anh an tâm rồi. Bây giờ nghe cho kỹ đây, lần này còn có mấy người cùng screen test với cậu, hầu hết đều biết võ thuật, nên động tác sẽ đẹp hơn cậu nhiều, cậu phải giữ bình tĩnh, thực ra mấy động tác đó chỉ cần luyện nhiều là thành thực, cậu phải chú ý đến chi tiết, đừng có bắt chước tư thế của họ làm gì.”

Chu Tường gật đầu, nghĩ thầm cho dù có bắt chước thì hấn cũng không thua, nhưng hấn vẫn phải nhắc mình không được thể hiện quá đà, bằng không sẽ rất khả nghi.

Thay trang phục và hóa trang xong, Chu Tường nhìn chính “mình” trong gương, cảm thấy thật kỳ quái, hấn biết đây không phải là hấn, trên thực tế, quả thật đây không phải là hấn, nhưng hiện tại hấn đã hòa làm một với cơ thể này.

Thái Uy cũng nhìn hấn, khen, “Không tồi, không tồi, đẹp trai lắm. Nhưng mà gầy quá, phải ăn nhiều lên, gầy quá không hấp dẫn.”

“Từ lúc ra viện, em lên 2-3 kg rồi, một thời gian nữa là như bình thường.” Chu Tường cười cười, thử xoay một cái.

Thái Uy ngừng lại, ngơ ngác nhìn hấn.

Chu Tường kinh ngạc hỏi, “Sao thế?”

Thái Uy lăm lăm, “Cậu... Xoay hướng khác xem.”

Chu Tường xoay hướng khác, hấn nghe Thái Uy ở phía sau thở dài một tiếng.

Chu Tường quay lại, hỏi, “Anh Uy, sao thế?”

Thái Uy cười khỏ, “Giống quá... Tầm lưng rất giống, vận mệnh kỳ quái thật.”

Chu Tường không khỏi ngẩn người, “Anh bảo lưng em rất giống cậu em đã khuất của anh?”

Thái Uy nôn nao trong lòng, thở dài nói, “Giống lắm, lúc trước cậu gầy quá nên nhìn không ra, bây giờ có da có thịt, càng lúc lại càng giống. Vóc dáng đứa em anh cũng tựa tựa như cậu, nhưng thân hình thì khỏe khoắn hơn.”

Trong lòng Chu Tường cũng trào lên một đợt bi ai.

Tấm lưng, lại là tấm lưng, nếu hắn không có tấm lưng giống Uông Vũ Đông, nhất định vận mệnh của hắn sẽ khác bây giờ, ít nhất hắn cũng không phải là đời khi mới ba mươi tuổi.

Thái Uy miễn cưỡng cười cười, “Đi thôi, anh đưa cậu qua. Cứ yên tâm, bọn họ nể mặt anh, chắc chắn sẽ ưu tiên cậu. Nếu không nắm chắc thì anh cũng không dám gọi cậu đến đây.”

Anh đưa Chu Tường vào một căn phòng, bên trong có hai giá đặt camera, vài người đang ngồi trước bàn, các ứng viên đã hóa trang đều đứng ở một bên.

Một nhân viên bật video quảng bá game lên, tua lại vài lần một động tác khoảng 4-5s của nhân vật, sau đó bảo bọn họ làm lại động tác này.

Đây chỉ là một động tác công phu quyền cước bình thường, đối với riêng Chu Tường thì cực kỳ đơn giản, hắn chỉ nhìn hai lần đã nhớ nằm lòng.

Lần lượt từng người vào diễn, những người này đến screen test đương nhiên đều rất tự tin, động tác cũng không phải kém, nhưng so với Chu Tường là cascadeur chuyên đóng thế các cảnh võ thuật thì vẫn còn thua xa.

Đến phiên Chu Tường lên sân khấu, hắn cố ý giấu nghề để bản thân nhìn không quá chuyên nghiệp, nhưng mặt khác hắn cũng rất muốn nhận được công việc này, nên động tác vẫn cực kỳ nhuần nhuyễn, tuyệt không có sơ suất, khiến cho mấy người bình bầu, bao gồm cả Thái Uy, đều phải sửng sốt không thôi.

Tuy màn công phu chỉ dài 4-5s, nhưng lúc thực hiện vừa phải lưu loát liền mạch, vừa phải sống động đẹp mắt, để làm được những điều này là cực kỳ khó, Chu Tường chỉ quan sát mấy lần đã đạt đến trình độ như vậy, thật sự quá kỳ diệu.

Mà Chu Tường cho tới giờ vẫn chưa từng nói hắn đã học qua võ thuật, hơn nữa mấy chiêu thức vừa rồi, mặc dù vẫn còn hơi trúc trắc, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy giống... Giống người anh em đã khuất của Thái Uy.

Thái Uy tim đập thình thịch, thế gian này nhiều điều trùng hợp quá, có lẽ ông trời đưa Chu Tường này tới đây, chính là để anh bù đắp lại sai lầm.

Chu Tường không tốn sức, thành công nhận được vai diễn. Tuy đoạn phim chỉ dài hơn mười giây, mà cũng chỉ có vài người đủ điều kiện mới được lộ mặt trước ống kính, nhưng Chu Tường vẫn vui vẻ vô cùng, lần này ít nhất hắn kiếm được một vạn.

Screen test hoàn thành, hắn được thông báo ngày giờ chính thức khởi quay, Thái Uy có việc phải về trước, Chu Tường nghe phổ biến xong xuôi, cũng đang định về nhà.

Lúc hắn ra đến cửa, có người gọi hắn lại, hắn quay đầu nhìn, là một phụ nữ khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, lúc này cũng ở trong số người bình bầu.

Chị ta khách sáo cười với hắn, “Xin chào, chị họ Trương, cậu cứ gọi chị Trương đi.”

“Em chào chị Trương.”

Chị Trương hỏi hắn, “Mới vào nghề à? Sao trước đây chưa thấy cậu bao giờ?”

Chu Tường cười đáp, “Em có vào nghề gì đâu, chỉ làm một ít việc linh tinh thôi. Anh Uy hỗ trợ em, thỉnh thoảng cho em nhận vài việc làm thêm.”

Chị Trương bảo hắn, “Nào, ra đây ngồi nói chuyện. Vừa này chị thấy cậu diễn đẹp lắm.”

Chu Tường biết có hi vọng, phỏng chừng người này có thể giới thiệu việc cho hắn, nên hắn cùng chị ta ra sofa ngồi.

Vừa ngồi xuống, chị Trương đã nói thẳng luôn, “Cậu muốn làm cascadeur không?”

Chu Tường sửng sốt, nhất thời không biết trả lời sao, hắn đâu chỉ muốn, mà hắn đã làm sáu – bảy năm rồi.

“Dáng người cậu không tồi, béo thêm chút nữa là vừa đẹp. Nhất là lúc cậu xoay người, bả vai, cổ, vành tai, tất cả đều giống một người lắm. Những kẻ khác không phát hiện ra tài nguyên, nhưng chị liếc mắt một cái là biết luôn đấy.”

Chu Tường bắt đầu bất an, không biết tại sao hắn có linh cảm xấu, hắn cẩn thận hỏi, “Giống ai ạ?”

Chị Trương đắc ý cười cười, “Ông Vũ Đông, chắc chắn cậu biết nhỉ.”

END43.

44. Chương 44

Tâm trạng Chu Tường trong nháy mắt đó, thật sự là trăm mối ngổn ngang.

Hắn muốn cười, muốn khóc, muốn đập bàn, muốn đập tường.

Ông Vũ Đông, lại là Ông Vũ Đông, cascadeur, lại là cascadeur!

Hắn không hiểu liệu có phải mình bị nguyên rửa rồi hay không, sống lại với một sinh mệnh hoàn toàn mới, những hắn vẫn không thể thoát khỏi bóng ma của Ông Vũ Đông, cái thứ nguyên rửa đó, e rằng đã in dấu trong linh hồn hắn, chứ không phải trong thân thể hắn.

Hắn căm ghét Ông Vũ Đông, căm ghét làm thể thân của Ông Vũ Đông, bất kể là trong phim hay ngoài đời thực.

Trong nháy mắt đó, hắn chỉ có cảm giác như ông trời đang đùa giỡn hắn, tựa như sâu thẳm trong bóng tối, có thứ gì đó túm lấy hắn, kéo hắn bước đi, khiến hắn không cách nào thoát ra được, khiến hắn cảm thấy bản thân như bị bao quanh bởi một thành lũy chật hẹp, khiến hắn không thể hô hấp.

Hắn thở ra một hơi dài, miễn cưỡng mỉm cười, “Đương nhiên là biết. Chị Trương, thật cảm ơn chị.”

Chị Trương cũng cười, “Không có gì, đôi bên cùng có lợi mà.” Trong mắt chị ta, Chu Tường đương nhiên sẽ nhận lời ngay. Chưa nói thù lao cho cascadeur của một siêu sao như Ông Vũ Đông lớn tới mức nào, kể cả không trả tiền thì vẫn có vô khối người lao vào tranh cướp, mặc dù không được xuất hiện trên màn ảnh, nhưng có thể tham gia vào ekip làm phim của Ông Vũ Đông, quen biết những người đó, chỉ cần được cất nhắc đôi chút, tương lai sẽ rộng mở không thể tưởng. Cơ hội ngàn năm có một như thế, Chu Tường chỉ là một chân chạy vặt, làm sao dám từ chối cho đành.

Nhưng chị ta không ngờ Chu Tường chỉ khách sáo bảo, “Chị Trương, đúng là cơ hội tốt, nhưng em phải bàn bạc với anh Uy trước đã.”

“Anh Uy? Thái Uy?”

“Vâng, em là nhân viên của Tự Tinh, thuộc quyền anh ấy quản lý, anh Uy không cho phép bọn em tự nhận việc, có gì đều phải được anh ấy đồng ý đã.”

Chị Trương phì cười, “Nhóc con cậu đúng là...” Chị ta định nói ngây thơ, nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được, chỉ cười cười hỏi, “Tiểu... Cậu họ gì?”

“Chu.”

“Ừ, Tiểu Chu này, chị Trương nói cho cậu vài lời thật lòng nhé, cậu cứ nghe là được, đừng kể lại với ai, hiểu không?”

Chu Tường biết chị ta định nói gì, bà chị này trông thì lớn hơn hắn, nhưng mảnh khảnh thủ đoạn so ra vẫn chưa bằng hắn, vì thế hắn chỉ không biến sắc gật đầu.

Chị Trương cười nói, “Thái Uy làm người không tồi, rất biết săn sóc cấp dưới, nhưng mà chuyện này cậu không nhất thiết phải bàn bạc với anh ta. Tự cậu ngắm xem, cascadeur đâu có lộ mặt trên màn ảnh, chỉ

cần lưng thôi, nếu cậu đồng ý, danh sách diễn viên cuối phim sẽ không có tên cậu, lúc đó cậu còn được bù đắp bằng nhiều tiền hơn, ai sẽ biết là có cậu nào? Chị hiểu quy định của mỗi công ty là khác nhau, bình thường nhân viên không được nhận việc ngoài, nhưng cậu chỉ cần kín đáo làm, đừng nói cho người khác là được, như vậy Thái Uy cũng không biết gì cả. Hơn nữa, thông qua hết mấy quy định lằng nhằng của công ty, tiền về tay cậu nhiều nhất cũng chỉ còn ba phần, cậu chịu được mãi không? Chị Trương cũng thấy tiếc thay cho cậu.”

Chị Trương có lo lắng riêng của mình. Nếu Chu Tường thật sự muốn thông qua công ty thì chị cũng chẳng tổn thất gì, nhưng dựa theo quy định của ngành này, chị giới thiệu việc hời như thế cho Chu Tường, Chu Tường ngoại trừ trích phần trăm phí môi giới về cho công ty, tất nhiên còn phải chia lại ít nhiều ưu đãi cho chị, nếu thế thì tiền đến tay Chu Tường cũng chẳng được là bao, chị chỉ sợ Chu Tường chê ít không muốn làm. Nhưng nếu Chu Tường tự nhận làm ngoài, phí môi giới cho chị và tiền thu về của Chu Tường đều nhiều hơn hẳn.

Chu Tường cũng biết tổng suy tính của chị ta, nhưng dù sao chuyện này hẳn cũng tuyệt đối không đáp ứng.

Thứ nhất, tự nhận việc mà không thông qua Thái Uy là ngu xuẩn ham nhỏ bỏ lớn, chỉ có gà con vừa vào nghề mới bị lừa bởi ích lợi trước mắt như thế, bà chị họ Trương này cũng độc, vì vài đồng tiền mà sẵn sàng hại người mới. Giới giải trí nhỏ như vậy, Thái Uy giao thiệp rộng như vậy, khả năng giấu giếm được anh hầu như không có, nếu biết hẳn làm thế, Thái Uy sẽ thất vọng về hẳn, lúc đó chẳng khác nào hẳn lấy đá tự đập vào chân. Thêm nữa, quan trọng hơn nữa, hẳn nhất định sẽ không tiếp tục làm cascadeur của Ưông Vũ Đông, hẳn thậm chí không muốn gặp lại Ưông Vũ Đông, chỉ cần nghĩ đến nụ cười thân thiện đối trá của Ưông Vũ Đông, hẳn đã muốn vung nắm đấm.

Chu Tường liền cười nói, “Chị Trương, chị nói có lý, nhưng anh Uy giúp đỡ em nhiều, nếu giấu anh ấy thì em không nỡ, cứ để em thử bàn bạc với anh ấy xem sao, em nghĩ chắc anh ấy sẽ tán thành thôi. Thế này đi, chúng ta lưu số điện thoại, có gì em liên hệ chị sau, chị thấy thế nào?”

Về mặt Chị Trương bắt đầu không tốt, nhưng vẫn cố hết sức không để lộ ra ngoài, “Thôi cũng được, bàn bạc xong thì gọi cho chị, nhưng mấy lời chị nói, cậu cứ suy nghĩ lại đi, được chứ?”

Chị Trương nháy máy để Chu Tường lưu số, sau đó không cam lòng bỏ đi.

Chu Tường lê tấm thân rệu rã về đến nhà, mấy ngày nay hẳn không có phút nào rảnh rỗi. Ngựa không dừng vó chạy qua chạy lại, hẳn mệt muốn chết rồi.

Vừa vào nhà đã nghe tiếng khóc nức nở, hẳn phát hoảng, chỉ thấy Trần Anh nằm trên sofa, thấp giọng nghẹn ngào.

“Mẹ? Sao thế?” Chu Tường vội vã bước đến, vô cùng bất an.

Trần Anh thấy hẳn về, cuống quýt lau nước mắt, “Con về rồi à, mẹ quên không nấu cơm...”

“Mẹ, không sao, con không đói. Mẹ khóc cái gì thế? Có chuyện gì vậy?”

Trần Anh cúi đầu không nói, Chu Tường một mực truy hỏi, lúc này bà mới vừa khóc vừa kể, hôm qua bà tự đến đăng ký tham dự khóa đào tạo hộ lý, ai ngờ người môi giới lại là tên lừa đảo, nhận ba trăm đồng tiền đặt cọc rồi bỏ chạy chẳng thấy người.

Số tiền tuy không lớn, nhưng cuộc sống của hai mẹ con bây giờ rất túng quẫn, Trần Anh âm ức vô cùng.

Người phụ nữ này đã trải qua quá nhiều bất hạnh, hiện giờ chỉ một việc nhỏ cũng dễ dàng gây ảnh hưởng tới bà.

Chu Tường bực bội cực kỳ, hẳn không thể trách Trần Anh vì sao không chờ hẳn cùng đi, mỗi ngày hẳn đều về nhà trong tình trạng kiệt sức, Trần Anh có lẽ cũng biết hẳn không sắp xếp được thời gian nên mới tự đi, không ngờ lại gặp lừa đảo thật.

Tiền, không có tiền thì làm gì cũng khổ.

Tất nhiên không phải Chu Tường chưa từng chịu khổ, từ tiểu học hẳn đã mất cha mẹ, bao nhiêu năm hẳn lăn lộn trưởng thành chỉ có một mình, nhưng từ nhỏ đến lớn, hẳn chưa từng phải lo lắng về đồng tiền. Hẳn

có căn hộ cha mẹ để lại và tiền gửi ngân hàng, có tiền bồi thường từ bên gây ra tai nạn, tiền nuôi dưỡng từ đơn vị công tác của cha mẹ, còn có tiền thân thích họ hàng và ông bà nội ngoại tiếp tế, sau khi hấn lớn lên, những khoản này không còn nữa, nhưng lúc đó hấn cũng đã tự kiếm sống nuôi mình. Hấn chưa bao giờ nợ nần ai, nên hấn cũng không biết tâm trạng lo âu bức bách này là như thế nào.

Tựa như một tảng đá lớn đè lên vai hấn, nặng tới nỗi hấn không thở nổi.

Trần Anh khóc bảo, “Mẹ cứ nghĩ con tỉnh lại là ác mộng đã qua, nhưng mà... Số tiền lớn thế, bao giờ chúng ta mới trả hết được.”

Chu Tường ôm chầm lấy người phụ nữ gầy gò nhỏ bé, nhẹ giọng an ủi. Tuy cả thể xác và tinh thần hấn đều đã mệt mỏi, nhưng hấn không thể bỏ mặc người mẹ này, hấn không làm được. Bất kể khó khăn thế nào, hấn là đàn ông, là một người con, là hy vọng duy nhất của Trần Anh, hấn phải cắn răng mà bước tới.

Chu Tường lại nghĩ đến sổ tiết kiệm của mình, chỉ cần lấy được sổ tiết kiệm về, hấn có mặt khẩu, hấn có thể rút hết tiền ra. Nhưng mà hấn đã “Chết”, ngộ nhờ tài khoản ngân hàng bị gạch bỏ rồi thì sao, hấn hoàn toàn chẳng biết chuyện hậu sự của mình bị xử lý thế nào. Họ hàng của hấn đều ở rất xa, ai có thể đến giúp hấn lo liệu chuyện này?

Hấn biết muốn lấy lại căn hộ là không có khả năng, nhưng còn tiền gửi ngân hàng, hấn nhất định phải nghĩ cách mang về. Chỉ cần có hơn ba mươi vạn kia, gần mười vạn còn lại, nhịn ăn nhịn mặc hai – ba năm là trả hết.

Đó là hy vọng lớn nhất của hấn bây giờ.

Ngày hôm sau, Chu Tường xin về sớm một tiếng, muốn đi kiểm tra giấy chứng tử của mình. Hấn cầm theo đạo cụ của công ty — Thẻ phóng viên giả, dán ảnh mình vào, sau đó đến đồn công an nơi hấn ở khi ấy, nói muốn theo dõi tai nạn bất ngờ của đoàn làm phim lên núi hai năm về trước.

Hấn cố ý chọn thời điểm trước giờ tan tầm khoảng năm phút, ngồi trong đồn chỉ có một nữ cảnh sát trẻ tuổi, phỏng chừng mới nhậm chức, không biết làm như vậy là không hợp quy định. Lúc này những người khác đều đã về nhà, cô chẳng hỏi được ai, chỉ ngẩn ngừ nhìn hấn.

Chu Tường kiên nhẫn dụ dỗ, nói không ít lời hay, bộ dạng hấn vốn cũng khá đẹp trai, mồm miệng khéo léo, lại có thẻ phóng viên, cô cảnh sát cuối cùng cũng đồng ý cho hấn tra xét.

Hấn lục nửa ngày vẫn không tìm thấy giấy chứng tử của mình, hấn tìm tên, địa chỉ nhà, thậm chí cả số chứng minh thư, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Hấn không có chứng tử? Trong lòng hấn bắt đầu ập ủ một tia hy vọng.

Hấn lại vào quán net tra thông tin, nếu bất ngờ xảy ra sự cố như hấn, ít nhất phải mất tích hai năm mới có thể đăng ký làm giấy chứng tử. Tính từ ngày hấn gặp chuyện đến nay cũng vừa đúng hai năm, tức là bây giờ đã có thể đăng ký, nhưng mấu chốt là ai sẽ đăng ký cho hấn? Nhất định sẽ không có ai đến làm giúp hấn, trừ phi họ hàng thân thích của hấn nghe tin, muốn thừa hưởng tài sản, nhưng hấn và bọn họ không liên lạc đã nhiều năm, có khi họ còn chẳng biết chuyện hấn đã chết.

Nếu không có xác nhận tử vong, liệu có phải tài sản cũng không bị phân cách, tài khoản cũng không bị gạch bỏ? Hấn phải xác nhận lại chuyện này. Tim Chu Tường đập thành hình, vừa nghĩ tới sổ tiết kiệm vẫn còn đang ở đó, hấn kích động không thôi, tựa như trước mắt lập tức sáng lên niềm hi vọng.

Lúc về nhà, Chu Tường cố ý mua một ít hoa quả, những ngày vào siêu thị, tùy tiện ném bất cứ thứ gì lên xe đẩy đã không còn nữa, nhưng hấn vẫn tràn ngập niềm tin vào tương lai.

Chuyện của Chị Trương, hấn cũng không kể cho Thái Uy, vì ngay từ đầu hấn đã không có ý định nhận lời.

Sáng hôm sau đến công ty, Thái Uy gọi hấn lên văn phòng.

Thái Uy hỏi khi nào thì quay video cho tạp chí game, Chu Tường bảo ngày mười sáu.

Thái Uy vỗ đùi, “Vừa kịp, ngày mốt cậu đến xưởng phim một chuyến, anh vừa tìm cho cậu vai phụ trong một phim dân quốc, quay một – hai ngày là xong, cậu cứ nhận vai đó trước đi.”

Chu Tường hai mắt sáng rực, hấn không ngờ nhanh như vậy đã có thể tham diễn phim truyền hình, Thái Uy tựa như đang dành cho hấn hết tất cả cơ hội, phần ân tình này hấn thật không biết phải cảm tạ Thái Uy thế nào mới đủ.

Thái Uy cười nói, “Thôi thôi, đừng cảm ơn nữa, anh làm vậy cũng không hoàn toàn là vì cậu. Anh chỉ muốn mẹ cậu dễ chịu hơn một chút, còn nữa, anh cảm thấy cậu với đứa em anh rất có duyên, cứ nhìn cậu là anh lại nhớ đến nó.”

Chu Tường ít nhiều cũng hiểu tâm lý muốn bồi thường của Thái Uy, nhưng hấn thật sự không muốn Thái Uy phải áy náy vì hấn, hấn xui xẻo, không phải là lỗi của Thái Uy.

Hấn nhin rồi nhin, cuối cùng vẫn bật ra, “Anh Uy, chuyện đó không phải lỗi của anh, anh đừng tự trách mình như thế.”

Thái Uy nhướn mày, “Sao cậu biết là chuyện gì?”

“Em... Cũng nghe phong thanh rồi, hôm anh tâm sự, em cũng lên mạng tra thông tin, có thể đoán được là chuyện gì.”

Thái Uy thở dài, “Cậu không hiểu...” Anh phát phát tay, “Thôi đi làm việc đi.”

Chu Tường nhìn bộ dáng khổ sở của Thái Uy, trong lòng chua xót không thôi.

Ngày mười hai, hấn đến xưởng phim ngoại thành Bắc Kinh. Xưởng phim này mới mở hai năm trước, bây giờ đã có không ít phim cổ trang được quay tại nơi này, cùng lúc có thể gặp hai đến ba đoàn làm phim song song bận bịu, thường thường còn có phóng viên và các fan ngồi đợi bên ngoài.

Chu Tường tìm được người phụ trách đoàn làm phim, người phụ trách đang bận đến điên, chỉ xem xét hấn mấy giây, sau đó búng tay “Tách” một cái, “Được, đủ tư cách, đi thay đồ hoá trang trước đi, xong rồi thì ngồi chờ đó, cảnh của cậu chưa đến, nhân rồi không có việc gì thì cứ tự đi xem loanh quanh, nhưng đừng đi xa quá.” Người phụ trách nói rào rào như súng máy, không cần ngừng lại thở, tới khi Chu Tường kịp phản ứng thì gã đã bỏ đi đâu mất dạng.

Chu Tường bất đắc dĩ cười cười, chủ động đi vào hoá trang. Đã lâu hấn chưa nhìn thấy đoàn làm phim nào loạn như vậy, toàn bộ trường quay rối tung rối mù, nếu để hấn thu xếp, tuyệt đối sẽ không mất trật tự thế này, hấn muốn tìm người để hỏi mình nên mặc đồ như thế nào, nhưng tìm mãi vẫn chẳng thấy ai.

Lãng phí hơn một tiếng đồng hồ, lúc hấn hóa trang và thay đồ diễn xong xuôi thì cũng đã tới giờ cơm trưa. Sau khi ăn xong, thấy vẫn còn sớm, Chu Tường bèn tự đi tham quan một vòng, lần đầu tiên hấn tới xưởng phim này, quy mô đúng là không nhỏ.

Hấn đi đến một trường quay đang làm phim cổ trang, cẩn thận ngắm nghía một tòa thành trì hoa văn trạm trổ, thâm ca ngợi bộ phim này đầu tư hoành tráng quá.

Hấn nhìn đến say mê, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, không đợi hấn phản ứng, bả vai đã bị một sức mạnh cực lớn tóm lấy. Ngay sau đó, thân thể hấn bị bắt xoay ngược lại.

Hấn trợn mắt nhìn, khuôn mặt của Yến Minh Tu bất thành linh hiện ra trước mắt hấn.

Thời gian tựa như đột ngột mơ hồ, không gian cũng hoàn toàn vắng vẻ, cậu thanh niên ba năm trước ôm chầm lấy hấn từ phía sau, cùng với người đàn ông cao hơn hấn nửa cái đầu lúc này, tựa như đang hòa làm một. Các đường nét không có gì thay đổi, vẫn đẹp đẽ sáng ngời khiến kẻ khác không thể nào rời mắt, nhưng người này giờ đã không còn sự ngây ngô ngạo mạn tuổi thiếu niên, mà thay vào đó là lạnh lùng, chín chắn và cứng cỏi.

Hơn nữa, đối với hai bọn họ, những thân thiết dung hợp ngày nào đã biến thành khoảng cách xa vời của sự sống và cái chết.

Đôi môi Yến Minh Tu run rẩy, hai bàn tay đặt trên vai Chu Tường cũng vô thức siết chặt.

Không phải hấn, quả nhiên không phải hấn.

Đã biết rất rõ là không thể nào, nhưng giây phút nhìn thấy một bóng lưng tương tự, y vẫn chỉ muốn bám vào chút hy vọng, hy vọng được nhìn thấy hắn một lần.

Nhưng mà...

Khuôn mặt Yến Minh Tu tái nhợt, hầu như không có huyết sắc.

Chu Tường cũng run rẩy, Yến Minh Tu túm vai hắn rất đau, nhưng hắn không lên tiếng, hắn cần thứ đau đớn này nhắc nhở hắn phải giữ mình tỉnh táo.

Hai chân hắn như muốn nhũn ra, giờ phút đối mặt với Yến Minh Tu, hắn vẫn không có cách nào giữ bình tĩnh được, hắn chỉ muốn chạy trốn, hắn muốn trốn khỏi đây càng xa càng tốt, nếu không hắn sẽ không còn là mình nữa.

Hắn miễn cưỡng mở miệng, “Cậu... Làm gì vậy?”

Yến Minh Tu như bị sét đánh, lập tức rút tay về, lạnh lùng nhìn hắn.

Không phải “Hắn”, chỉ là một người xa lạ, nhưng y đã từng gặp “Người xa lạ” này một lần. Bình thường y chẳng buồn nhớ mặt bất kỳ ai, nhưng hiện tại y lại nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy người này, đáy lòng y chấn động như sóng gào gió cuốn. Người này, liên tục hai lần, khiến y làm ra những hành động không thể không chế, đến tột cùng thì hắn là ai?

Trợ lý của Yến Minh Tu đứng bên cạnh ngơ ngác nhìn, Yến Minh Tu lúc nào cũng vô cảm, sao đột nhiên lại có hứng thú với người này? Mà đây còn là lần thứ hai rồi đó.

Trợ lý nhỏ giọng hỏi, “Minh Tu? Cậu biết cậu ta à?”

Yến Minh Tu vẫn không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Chu Tường, y lạnh nhạt nói, “Không biết.” Y muốn xoay người rời đi, nhưng đôi chân lại không thể cất bước, người này mang đến cho y một cảm giác không cách nào hình dung, y không biết mình bị làm sao nữa.

Chu Tường âm thầm tự nhéo mình một cái, đau đớn giúp hắn tỉnh táo lại, hắn điềm đạm nói, “Ngài Yến, tôi có biết ngài, nhưng khẳng định ngài không biết tôi. Xin hỏi ngài tìm tôi có việc sao?”

Yến Minh Tu không đáp, sau khi xem xét hắn một hồi, xác định hắn vẫn chỉ là một người chẳng đáng để y liếc mắt, hắn không thể gây ra ảnh hưởng lớn tới vậy cho y.

Ngay lúc y đang muốn xoay bước bỏ đi, một giọng nói xa lạ đột nhiên vang lên, “Chu Tường, đến cậu rồi đấy, lại đây chuẩn bị nhanh!”

Yến Minh Tu khựng lại, trợn trừng mắt nhìn Chu Tường, “Anh tên gì?”

Chu Tường siết chặt đôi bàn tay, mồ hôi lạnh tẩm tẩm trên trán, “Tôi tên Chu Tường.”

END44.

45. Chương 45

Yến Minh Tu rút qua kẽ răng, “Anh tên Chu Tường?”

Chu Tường là một cái tên phổ biến, không có chỗ nào đặc biệt, nhưng người này lại khiến y sôi trào những xúc động xưa nay chưa từng có, y không thể hiểu tại sao đột nhiên mình lại chú ý tới một người xa lạ, mà người xa lạ này còn tên “Chu Tường”, hắn cũng tên là Chu Tường?

Hai chữ Chu Tường, thật giống như một lời nguyện rửa, chỉ trong nháy mắt có thể gặm nát trái tim y. Tại sao, tại sao người này cũng tên Chu Tường, là ông trời đang trêu cợt y sao?

Chu Tường lướt qua Yến Minh Tu, vội vã chạy về đoàn làm phim dân quốc. Hắn chạy trốn rất nhanh, cũng không quay đầu lại, hắn muốn vứt hết những hoang mang rồi bời lại phía sau, kể cả cái người khiến hắn buồn khổ không nguôi kia nữa, vứt hết lại phía sau.

Yến Minh Tu vẫn đứng tại chỗ, thật lâu sau mới giật mình bừng tỉnh.

Trợ lý vừa lo lắng, vừa khó hiểu nhìn y.

Yến Minh Tu nói với gã, “Điều tra hắn, càng chi tiết càng tốt.”

Vai diễn của Chu Tường rất đơn giản, là bạn cùng lớp với nam chính và nữ chính, khi nam chính docks hết lòng yêu nữ chính, hắn chỉ cần nói vài câu khích lệ, sau đó cùng cười đùa là xong.

Nhưng dù có đơn giản đến thế, hắn vẫn NG bảy lần liền.

Ai cũng chỉ cần hai lần là qua, một mình hắn như vậy, tất nhiên những người khác rất không hài lòng, hắn chỉ là một vai phụ nhỏ xíu mà lại làm lãng phí thời gian của cả đoàn. Chu Tường mặt đỏ tai hồng, hắn càng muốn trấn tĩnh sau cuộc gặp gỡ với Yến Minh Tu, lại càng cảm thấy bản thân mình không ngăn nổi xúc động.

Nếu không quên lời thoại thì cũng nói được một nửa rồi đột nhiên ngớ ra, hắn làm cascadeur nhiều năm như thế, cũng từng đóng mấy chục vai phụ rồi, nhưng cho tới giờ hắn vẫn chưa từng gặp phải tình huống này, hắn thật muốn cho mình vài cái tát.

Nếu không phải người phụ trách nề mặt Thái Uy, có lẽ hắn đã bị đuổi thẳng cổ ra ngoài.

Mãi đến cuối cùng hắn mới miễn cưỡng đọc xong lời thoại, kết thúc một ngày tra tấn.

Không ngờ sau khi xong việc, Thái Uy lại đích thân đến đón hắn. Chu Tường vẫn đang áy náy từ chiều đến giờ, cảm thấy mình đã làm mất mặt Thái Uy, mà Thái Uy còn đến đón hắn, hắn ngại không để đầu cho hết. Nhất định là Thái Uy bị người phụ trách gọi đến phàn nàn, nên mới đích thân cố ý tới đây.

Vừa nhìn thấy hắn, Thái Uy đã cười nói, “Anh biết cậu muốn nói gì rồi, thôi khỏi cần nói nữa. Lần đầu đóng phim mà, chuyện quá bình thường. Anh kể cậu nghe cái này, thằng em Chu Tường của anh, lần đầu bước lên trước ống kính, nó được phụ diễn cho một người mẫu, người mẫu kia cao hơn nó, nên đạo diễn bảo nó đứng lên một cái hòm. Thế quái nào mà vừa nói xong nó đã quên luôn được, bước hụt một cái, ngã lăn kèn ra đất, mà nó ngã thì thôi kệ nó, ai đời nó còn nhào cả lên người gã người mẫu kia, làm gã ta giật tím cả mặt, ha ha, xấu hổ hơn cậu nhiều!”

Chu Tường nhìn Thái Uy, bảy-tám năm về trước, lần đầu tiên đóng phim, hắn làm diễn viên chính nổi điên, khi đó thật đúng là trò cười cho thiên hạ, Thái Uy lúc ấy cũng đứng bên cạnh nhìn. Xuống sân khấu, anh cười hắn rõ lâu, sau đó hai người đến một quán rượu nhỏ, uống đến say khướt chẳng biết trời trăng gì. Những ngày tháng đó tựa như chuyện gì cũng không phải to tát, chỉ cần có rượu, có anh em, cười ha hả là xong.

Dùng cảm khi ấy của hắn đang ở nơi nào, chẳng lẽ cũng chết theo thân thể hắn rồi sao?

Khóe mắt hắn cay cay, thiếu chút nữa đã khóc.

Thái Uy thấy mắt hắn đỏ hoe, cười nhạo, “Không phải chứ, đừng khóc, cậu vẫn còn thua xa thằng em anh, nó không bao giờ khóc vì mấy chuyện này.” Thái Uy nói xong, thở dài nhìn hắn, “Cậu đừng bao giờ khóc, chẳng ra dáng đàn ông.”

Chu Tường lắc lắc đầu, cười bảo, “Làm gì có, em khóc bao giờ?” Bộ dạng hắn lúc này quả thật không còn chút nào giống với “Chu Tường” trước kia. Từ trước tới giờ hắn vẫn luôn thoải mái, suy nghĩ rất thoáng, bởi vì đối với hắn, không có chuyện gì đau đớn hơn mất đi cha mẹ, mà hắn đã mất cha mẹ rồi, còn thứ gì có thể đánh ngã hắn được nữa?

Tại sao chỉ vì một gã đàn ông, mà hắn lại biến mình thành phụ nữ, thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng gửi luôn vào?

Ba mươi bảy vạn thì có là gì, còn sống là còn hi vọng, chịu khổ một chút thì đã sao, ít nhất hắn vẫn có thể đón nhận thế giới này, được ban tặng một cuộc đời mới, chính là ưu ái lớn nhất mà ông trời dành cho hắn.

Ở trong thoáng chốc đó, Chu Tường cảm giác thân thể nhẹ nhõm đi nhiều, mặc dù hắn vẫn bị nợ nần và bóng ma của Yến Minh Tu đè nén, nhưng hắn đã bắt đầu học được cách điều tiết, khuyên răn chính mình phải lạc quan hơn. Hắn còn có một người mẹ hiền, hắn còn có một người anh tốt.

Thái Uy vỗ vỗ vai hắn, “Thôi không sao, lần đầu đóng phim, thể hiện không đạt là chuyện bình thường, làm vài lần khắc quen.”

Chu Tường gật đầu, “Anh Uy, em thật may mắn được biết anh.”

“Đúng đó, chú nhóc may mắn lắm. Cứ lạc quan lên, khó khăn rồi sẽ qua hết. Đi thôi đi thôi, anh đưa cậu đi ăn cơm, mà thôi, đến nhà anh đi, hôm nay chị dâu bảo phải về đúng giờ.”

“Vâng, em cũng muốn nhìn đôi song sinh của anh.” Hắn gặp chuyện không may vào đúng thời điểm chị dâu sắp sinh con, chị dâu trước đó mới đi siêu âm, là hai bé gái. Hai bé chính là cháu ruột của hắn, cả đời hắn sẽ không có con, nên hắn muốn dành cho con của Thái Uy những gì tốt đẹp nhất. Chẳng ngờ thế sự vô thường, hai bé gái còn chưa ra đời thì hắn đã gặp nạn, bây giờ ngẫm lại, chúng cũng được hai tuổi rồi.

Không ngờ lời này lại khiến Thái Uy kinh ngạc, anh nhìn hắn bằng ánh mắt rất kỳ quái, “Song sinh?”

Chu Tường ngẩn người, hắn nhớ rõ đúng là hai bé gái song sinh mà, chẳng lẽ hắn nhầm rồi?

Thái Uy cau mày hỏi, “Ai nói cho cậu biết vợ anh sinh đôi?”

Chu Tường nhất thời căng thẳng, hắn không biết mình nói sai cái gì, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, “Em nghe... Nghe người khác nói.”

“Vợ anh đúng là mang thai hai đứa, nhưng cuối cùng chỉ sinh được một, một đứa chết lưu trong bụng mẹ, chuyện này chắc chắn không có người ngoài biết, tại sao cậu lại biết? Cậu nghe ai nói?”

Trước mắt Chu Tường biến thành một màu đen, không ngờ hắn cẩn thận đi cẩn thận lại, cuối cùng vẫn lỡ lời, hắn trăm triệu lần không ngờ mình lại sơ suất thế.

Thái Uy cũng không có nghi ngờ gì khác, anh chỉ cho rằng bí mật riêng tư đã bị người trong công ty biết được. Một đứa con chết lưu, đối với hai vợ chồng anh là chuyện đau đớn nhất trên đời, vợ chồng anh không muốn cho bất kỳ người nào biết, mà anh cũng tưởng sẽ chẳng có ai biết được. Nào ngờ đã giấu kín đến vậy, mà chuyện này vẫn chẳng còn gì bí mật ở công ty? Ngay cả người mới như Chu Tường cũng biết rồi?

Điều này khiến anh vừa cảm phẫn, vừa hoài nghi.

Nếu Chu Tường đã biết, thì tại sao hắn lại không biết luôn chuyện một trong hai đứa không thể ra đời? Nếu hắn thật sự không biết, chẳng lẽ hắn có thể lỡ miệng trùng hợp đến vậy?

Thái Uy nghiêm mặt nhìn hắn, “Rốt cuộc là ai nói với cậu?”

Chu Tường tái mét mặt, quanh co giải thích, “Em quên mất rồi, mà có khi em nhớ nhầm. Chị Bạch cũng mới sinh em bé mà, hôm nọ mọi người thảo luận chuyện nuôi con, hình như có ai nói anh Uy sinh đôi, chắc là em nhớ nhầm. Hôm ấy nói nhiều lắm, em nghe không kỹ, chắc là nhầm anh với ai rồi.”

Thái Uy không mấy tin tưởng. Anh nghĩ Chu Tường sợ anh thương tâm, nên mới cố ý giấu anh. Chuyện này truy cứu cũng chẳng để làm gì, Thái Uy không muốn hỏi lại, nhưng anh chỉ thấy kỳ quái, tại sao bí mật lộ ra ngoài được?

Chuyện vợ anh sinh đôi, anh chỉ nói với một mình Chu Tường, cả công ty không còn ai biết. Chu Tường không phải loại người lắm miệng, anh quen biết Chu Tường bao nhiêu năm, anh hiểu rất rõ con người hắn.

Vậy thì rốt cuộc là ai nói ra? Chu Tường này làm sao mà biết được? Thái Uy cảm thấy cực kỳ quái dị, nhưng lại không thể nói rõ quái dị ở chỗ nào, cuối cùng anh chỉ đành nhin xuống, “Về sau nếu lại có người nói lung tung chuyện của anh, nhớ phải báo lại cho anh biết.”

Chu Tường cứng ngắc gật đầu, nghĩ thầm từ nay nói năng phải cẩn trọng, không thể phạm sai lầm như hôm nay nữa.

Chu Tường lên xe Thái Uy. Yến Minh Tu và trợ lý cũng đang dừng xe cách đó không xa, Yến Minh Tu chăm chú dõi theo Chu Tường, mãi tới khi chiếc xe nọ biến mất khỏi tầm nhìn.

Chu Tường này cũng là người Tự Tinh? Hơn nữa còn là nhân viên của Thái Uy?!

Cái người trùng tên trùng họ này, tại sao lại có nhiều điểm giống với Chu Tường đến thế? Nếu nói là trùng hợp thì quá kỳ lạ, thật giống như hai sinh mạng chồng chéo lên nhau.

Yến Minh Tu càng lúc càng hiếu kỳ, y quay sang nói với trợ lý, “Quảng cáo Âu phục kia, anh bảo hắn đến quay cùng tôi.”

Khương trợ lý gật đầu, rất chuyên nghiệp note lại chỉ thị của Yến Minh Tu vào sổ tay.

END45.

46. Chương 46

Chu Tường được gặp cháu gái ở nhà Thái Uy, cô bé đã biết chạy nhảy, nhanh nhẹn và rất đáng yêu, hơn nữa còn đặc biệt thích hắn, vừa nhìn thấy hắn đã quần lầy không rời.

Thái Uy cười nói, “Quái nhỉ, con bé nhà anh chẳng thân với ai hết, chưa bao giờ bám người lạ như thế, cậu là người đầu tiên đấy.”

Chu Tường ôm bé trong lòng, cảm động dâng trào. Lúc bé còn ở trong bụng mẹ, hắn cũng từng sờ thử, hắn thậm chí vẫn còn nhớ rõ rung động nhẹ nhàng khi ấy, vậy mà giờ bé đã lớn thế này. Hắn là kẻ vừa chết đi sống lại, còn đứa bé này là một sinh mệnh mới hoàn toàn, hắn nhất thời bùi ngùi khôn kể.

Bữa cơm tối, Chu Tường cực kỳ cẩn thận. Dù sao Thái Uy và vợ anh cũng đã từng rất quen thuộc với hắn, ban ngày hắn vừa nhớ miệng, nên bây giờ hắn càng thêm kín kẽ. Nhìn bộ dáng hắn câu nệ kiểu cách, chị dâu không ngừng cười hắn bên lên, Chu Tường có khổ mà không nói nên lời.

Cơm nước xong xuôi, Chu Tường từ chối khéo Thái Uy đưa hắn về, hắn muốn tự đi xe bus.

Hắn về đến nhà lúc hơn mười giờ, Trần Anh vẫn đang chờ hắn, bà múc cho hắn một bát canh gà hầm đương quy.

Chu Tường nghĩ, bây giờ không có lúc nào hắn không cảm nhận được tình thương của mẹ, đây là điều đáng giá nhất, quý báu nhất của hắn từ sau khi sống lại.

Ngày hôm sau, trợ lý Tiểu Khương của Yến Minh Tu liên hệ với Thái Uy. Hai người có biết nhau, tuy không quen thân, nhưng Tiểu Khương nghĩ Thái Uy nhất định sẽ đáp ứng, dù sao đối với một người mới, được đóng quảng cáo cùng Yến Minh Tu, chẳng khác nào đi dọc đường bắt được miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống.

Không ngờ Thái Uy thẳng thừng cự tuyệt.

Tiểu Khương kinh ngạc không thôi, nghĩ thầm Thái Uy bị cái gì thế, chẳng phải làm vậy là hại Chu Tường sao, cơ hội ngàn năm một thuở, chẳng lẽ trên đời còn có lần thứ hai?

Tiểu Khương liền hỏi Thái Uy nguyên nhân, Thái Uy tất nhiên sẽ không nói toạc ra rằng mình ghét Yến Minh Tu, nhưng đối với chuyện Yến Minh Tu đặc biệt tìm Chu Tường, trong lòng anh hết sức kinh ngạc. Anh ngẫm nghĩ một lát, trả lời, “Công việc của cậu ấy tôi đã sắp xếp cả rồi, không có thời gian trống nữa, hơn nữa thân thể cậu ấy không tốt, không được gắng sức quá.”

Những lời này rõ ràng qua quýt, Tiểu Khương tất nhiên rất ngờ vực, nhưng lại không tiện vạch trần. Thái Uy đã nói thế, gã cũng không dám miễn cưỡng, chỉ đành cúp máy, định trao đổi lại với Yến Minh Tu rồi tính sau.

Cuộc điện thoại của Khương trợ lý làm Thái Uy càng thêm cảnh giác. Lúc nghe được chuyện lần trước Yến Minh Tu túm lấy Chu Tường ngay trước cửa thang máy, anh đã cảm thấy rất bất thường, nhưng rồi lại

không rõ bất thường ở đâu, lần này Yến Minh Tu còn chỉ mặt gọi tên Chu Tường cùng đóng quảng cáo, hai người này không liên quan gì tới nhau, tại sao Yến Minh Tu lại chú ý tới Chu Tường?

Thái Uy không muốn để Chu Tường đi, bởi vì anh cực kỳ căm ghét Yến Minh Tu. Yến Minh Tu đã gián tiếp hại chết một Chu Tường, anh sẽ không đưa Chu Tường này tới bên y nữa. Anh có cảm giác điều này giống như một điềm gở.

Vậy nên anh cũng không nói lại chuyện đó với Chu Tường, sợ Chu Tường động lòng vì tiền, nên anh thay mặt hắt từ chối luôn.

Cuối cùng Trần Anh cũng đã tìm được một công ty môi giới chính quy, bắt đầu tham gia lớp đào tạo hộ lý. Bà có việc để làm, tinh thần phấn chấn lên không ít, Chu Tường thấy vậy cũng vui vẻ vô cùng.

Hơn một tháng nay, ngoại trừ tiền lương, Chu Tường còn có thù lao đóng quảng cáo và phim ngắn, kiếm được hơn một vạn. Chu Tường rất hài lòng với khởi đầu này, nếu có thể bảo trì thu nhập như vậy, cho dù hơi mệt, nhưng trả hết nợ nần cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Thời gian rảnh rỗi, Chu Tường dùng để rèn luyện thân thể. Ngày nào cũng được Trần Anh hầm canh gà cho ăn, hần đã béo lên không ít, nhưng nằm liệt hai năm trên giường, xương cốt gân mạch đều cứng ngắc, hần không cách nào nhẹ nhàng dẻo dai như xưa được nữa. Lần trước quay video game hần cũng đã nhận thấy rồi, tuy rất nhiều động tác hần cảm giác mình có thể làm, nhưng thân thể lại không nghe theo hần. Nếu sau này còn cơ hội như thế, hần hy vọng có thể biểu diễn trình độ ngày trước của mình.

Nếu có khả năng, hần vẫn mong được quay về làm nghề cũ. Mặc dù vào showbiz sẽ phải mạo hiểm đụng mặt Yến Minh Tu và Ưông Vũ Đông, nhưng bản khoản lớn nhất của hần lúc này vẫn là cơm áo gạo tiền. Cascadeur là chức nghiệp của hần, là công việc hần quen thuộc nhất, thuận buồm xuôi gió nhất. Hần kiếm sống bằng nghề cascadeur bảy – tám năm rồi, bây giờ đổi sang những thứ khác, hần chẳng biết mình phải làm gì.

Nếu không tình cờ gặp lại Thái Uy, nếu Thái Uy không cho hần công việc này, thì ngay cả kiếm kế sinh nhai bình thường hần cũng không thể làm được, nếu vậy thì lúc này hần đã ra sao? Không bằng cấp, không tay nghề, thậm chí không quen biết ai cả, có lẽ hần chỉ có thể làm bảo vệ, làm nhân viên tiếp thị linh tinh... Khổ sở hơn lúc này rất nhiều.

Hiện giờ hần đã thay đổi thân thể, thành một thanh niên trẻ tuổi và khá đẹp trai, hần hy vọng thông qua sự trợ giúp của Thái Uy, từng bước tiến vào showbiz, dù cả đời chỉ được đóng vai phụ, thì hần vẫn có thể nuôi sống mình và Trần Anh.

Hần xác định nghề nghiệp của mình sẽ là cascadeur chuyên đóng thế các cảnh võ thuật, đó là sở trường lớn nhất của hần. Vì mục tiêu này, hần phải rèn luyện thân thể cho thật tốt, để từng bước tiến tới mục tiêu.

Thứ Bảy được nghỉ, Thái Uy gọi cho Chu Tường, bảo hần đến công ty một chuyến.

Chu Tường hỏi có chuyện gì thế.

Thái Uy vui vẻ nói, “Lão sếp bọn mình đi nước ngoài mới về, ổng muốn gặp cậu.”

Vương tổng?

Chu Tường không biến sắc hỏi, “Sao đột nhiên Vương tổng lại hứng thú với em vậy?”

“Lúc này anh vừa nói chuyện với ổng, cậu cứ đến đây đi, lát thể hiện trước mặt sếp một tí. À đúng rồi, Vương tổng còn đi cùng một người nữa, người này chắc chắn cậu cũng biết.”

“Ai vậy?”

“Ngôi sao sáng giá nhất của công ty chúng ta, Lan Khê Nhung.”

Trái tim Chu Tường căng thẳng.

Hần cúp máy, vội vàng rời nhà. Lên xe khách, hần nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trên cửa kính, lẩm bầm tự thôi miên, bây giờ mày đã không còn là Chu Tường kia nữa, nói năng hành xử phải cẩn thận, phải rất rất cẩn thận.

Không ai có thể tin một người chết rồi lại đang sống trong thân thể một người khác, ngàn vạn lần đừng để lộ chính mình.

Tới công ty, Chu Tường quen chân đi thẳng đến phòng giám đốc. Hắn bước vào, quả nhiên ba người nợ đang ngồi nói chuyện phiếm.

Hắn cố ý giả vờ căng thẳng, lễ phép chào Vương tổng, nhưng ánh mắt lại không thể kìm nén, khe khẽ liếc sang Lan Khê Nhung.

Lan Khê Nhung không thay đổi gì nhiều so với hai năm trước, vẫn là khuôn mặt búp bê, nhìn lúc nào cũng như đang tủm tỉm, nếu cười lên thì đáng yêu vô cùng. Năm tháng tựa như không ảnh hưởng đến y, chỉ trừ đôi mắt giờ đã sâu không thấy đáy.

Lan Khê Nhung thần nhiên liếc hắn một cái, khẽ nhú mày.

Y đã nghe Thái Uy nói Chu Tường này và anh Tường có rất nhiều điểm tương đồng, nhưng y vẫn không tin. Chu Tường là một cái tên khá phổ biến, nhưng anh Tường của y không giống với bất luận kẻ nào.

Chỉ có điều, ngay tại giây phút nhìn thấy người này, trái tim y lại thoáng run rẩy.

Khuôn mặt không giống, nhưng dáng người quả thật rất tương tự, nhất là phong thái này, thần nhiên, thanh mát, tuy tuổi không lớn, nhưng lại tạo cho người khác cảm giác rất vững vàng.

Thời điểm hai người đối mặt với nhau, trong mắt Chu Tường có một thứ quen thuộc rất khó hình dung, khiến cho y không thể nào giữ bình tĩnh được.

Thái Uy nói đúng, người này thật sự rất giống anh Tường.

Đôi mắt Lan Khê Nhung lập tức u ám, ***g ngực đau buốt không ngừng, anh Tường...

Vương tổng xem xét Chu Tường hồi lâu, sau đó thở dài thườn thượt, “Duyên phận mà, đều là duyên phận.”

Thái Uy chỉ vào Chu Tường, bảo, “Vương tổng, đứa nhỏ này không dễ sống, để chữa bệnh cho cậu ta, mẹ cậu ta nợ nần không ít tiền. Nếu có cơ hội nào phù hợp, ngài ưu tiên cậu ta đi.”

“Tôi biết rồi. Khê Nhung, MV mới của cậu đang thiếu nam phụ đúng không? Cậu thấy cậu ta thế nào?”

Lan Khê Nhung nhìn Chu Tường thật sâu, “Được.”

Vương tổng cười cười, “Tôi cũng thấy được. Chỉ cần ngoại hình không vượt qua cậu là được.”

Chu Tường thừa cơ lấy lòng, “Người bình thường sao có thể đẹp trai hơn cậu ấy.”

Ai cũng thích nghe lời hay, nhất là Vương tổng của bọn họ. Chu Tường trước kia cũng dựa vào cái miệng, cười cười chọc Vương tổng vui vẻ, nên được lòng ông hơn các nhân viên khác nhiều, bằng không thì hắn chỉ là một cascadeur nho nhỏ, sao có thể tâm sự chuyện trò với Vương tổng được.

Vương tổng thích kiểu người như hắn, bèn cười nói, “Thế để Chu Tường diễn đi, nhưng mà tôi nói trước, cậu phải diễn cho tốt vào. MV này không giống mấy quảng cáo với video quảng bá game lần trước cậu làm đâu nhé, đây là một trong số MV chủ chốt của Lan Khê Nhung. Album lần này của Lan Khê Nhung đã tiêu thụ hơn một triệu bản, bao nhiêu người tranh cướp nhau để vào vai nam phụ, tôi nể mặt Thái Uy, nể mặt cựu nhân viên Chu Tường, nên mới cho cậu cơ hội đó. Nếu cậu diễn không tốt thì phải nhường lại cho người khác ngay.”

Chu Tường sung sướng suýt nhảy cẫng lên.

Được góp mặt trong MV mới của Lan Khê Nhung còn có lời hơn diễn một trăm quảng cáo!

Vương tổng ngắm nghía khuôn mặt hắn hồi lâu, “Bộ dạng cũng được đấy, hay là cậu đi cắt mí đi, độn thêm cằm vào, tôi đài thọ cho.”

Quai hàm Chu Tường suýt thì rớt xuống đất, hắn không muốn phẫu thuật thẩm mỹ, hắn cảm thấy khuôn mặt đứa nhỏ này đã rất đẹp rồi.

Thái Uy cười nói, “Vương tổng đùa cậu đấy mà.”

Lan Khê Nhung từ đầu tới cuối vẫn im lặng, lúc này đột nhiên mở miệng, “Thế này là được rồi.” Y thần nhiên liếc Chu Tường, “Anh cố diễn cho tốt, đừng làm xấu mặt cái tên này.”

Nói xong, y thở dài một tiếng rất khẽ, đứng dậy bỏ ra ngoài.

Vương tổng cau mày bảo, “Thằng nhóc này hôm nay sao thế, tính tình quái gở.”

Thái Uy cũng khổ sở trong lòng, “Trước kia Khê Nhung với Chu Tường rất thân thiết, hai người xưng anh gọi em, lúc Chu Tường gặp chuyện không may... Ngài cũng thấy rồi còn gì, Khê Nhung thiếu điều sụp đổ.”

Vương tổng gật đầu, “Chuyện cũng hai năm rồi, thằng nhỏ đúng là nặng tình nặng nghĩa.”

Chu Tường cúi đầu, chỉ còn biết thở dài.

Vương tổng và Thái Uy muốn nói chuyện riêng, Chu Tường ra ngoài, tình cờ gặp Lan Khê Nhung ở hành lang.

Lan Khê Nhung nhìn hẩn, ánh mắt ẩn chứa thăm dò.

Chu Tường cười cười, “Anh Lan, tôi rất hân hạnh được góp mặt vào MV mới của anh, cảm ơn anh đã tạo điều kiện.”

Lan Khê Nhung ảm đạm cười cười, “Cứ gọi tên tôi là được rồi, anh lớn tuổi hơn tôi phải không?”

“Ừ, tôi sắp hai mươi bảy, lớn hơn cậu một chút.”

Lan Khê Nhung rút điện thoại ra, “Lưu số đi, tôi sẽ dặn trợ lý thông báo lịch trình cho anh.”

“Tốt quá.”

Hai người trao đổi số điện thoại, Lan Khê Nhung lại nhìn hẩn, khoe miệng khẽ cong lên thành một nụ cười châm chọc, “Anh may lắm đấy.”

Chu Tường ngẩn người.

“Nếu không phải anh cũng có cái tên này, nếu không phải anh giống với anh ấy, sẽ chẳng có ai giúp đỡ anh như vậy. Anh phải cảm ơn Chu Tường kia đi.”

Chu Tường hạ mắt, miễn cưỡng cười cười, “Cậu nói đúng.”

Sắc mặt Lan Khê Nhung đột nhiên tái nhợt, y run rẩy cất điện thoại, nói với hẩn, “Thôi, anh để tôi một mình một lát.”

Chu Tường nhìn vẻ thương tâm của y, trong lòng hẩn cực kỳ khổ sở. Hẩn cố nén xúc động an ủi y, quay bước rời khỏi đó.

Đối với mọi người, hẩn đã “Chết”, thôi thì cứ để hẩn “Chết” luôn đi.

END46.

*Bonus cái ảnh canh gà hầm đương quy:

47. Chương 47

Sáng thứ Bảy, Chu Tường nhận được điện thoại của Vương tổng, lúc ấy hẩn vẫn còn đang ngủ, nhìn thấy tên người gọi thì vội vàng ấn nghe.

“Alo, Vương tổng ạ?”

“Tiểu Chu à, vẫn chưa dậy hả?”

“Haha, hôm qua mệt quá.”

“Hôm nay chắc cũng mệt đấy, dậy nhanh đi, tôi vừa sắp xếp cho cậu một cái quảng cáo, bây giờ cậu qua luôn đi.”

“Dạ? Luôn bây giờ à?”

“Ừ, siêu sao đã chỉ đích danh cậu rồi, còn gọi đến nhà tôi cơ mà.” Giọng Vương tổng có chút kỳ quái.

Chu Tường xoa xoa mặt, “Ai thế à?”

“Yến Minh Tu.”

Chu Tường lập tức tỉnh táo lại, “Yến... Yến Minh Tu?”

Wang tổng tưởng hấn kích động quá, bèn nói, “Ừ, chính là Yến Minh Tu đó. Chẳng biết cậu ta ưng ý cậu ở đâu, nhưng dù sao đây cũng là cơ hội ngàn năm, nhóc con số may đấy. Đóng quảng cáo với Yến Minh Tu, đóng MV với Lan Khê Nhung, tương lai tươi sáng hấn lên rồi. Nhưng MV của Khê Nhung vẫn đang trong giai đoạn lên kế hoạch, bắt tay vào làm chắc cũng phải mấy tháng nữa, còn quảng cáo của Yến Minh Tu thì ngay trước mắt, nếu bánh đã rụng lên đầu thì cứ tóm lấy đi.”

“Cái này... Anh Uy chưa nói với tôi.”

“Chẳng biết Thái Uy nghĩ cái gì mà không cho cậu làm, để người ta phải gọi thẳng đến cho tôi. Lát tôi hỏi Thái Uy xem thế nào, cậu cứ chuẩn bị trước đi đã.”

Chu Tường vắt óc nghĩ cách từ chối, hấn khó xử bảo, “Wang tổng, không phải tôi không muốn làm, nhưng hôm nay tôi có việc rồi.”

“Việc gì?”

“Tôi có... Quảng cáo khác, vừa đúng hôm nay.”

“Chuyện nhỏ, cứ bảo Thái Uy đổi người khác, ba cái quảng cáo lẻ tẻ thì mặt mũi coi đẹp chút là được, không nhất thiết phải đúng cậu đi, còn bên này Yến Minh Tu đã chỉ đích danh cậu rồi, cậu không đi không được. Thôi đừng nói gì nữa, nhanh dậy rửa mặt ăn sáng, nhấn địa chỉ nhà cho tôi, tôi bảo lái xe qua đón.”

“Wang tổng...”

Chu Tường biết có nói thêm gì cũng vô ích, một chuyện đáng mừng như thế, tất nhiên Vương tổng phải sung sướng bán hấn cho Yến Minh Tu. Đối với ông, cùng lắm thì chỉ là cho Yến Minh Tu mượn nhân viên dùng một lát, nhưng đối với hấn mà nói, chẳng khác nào tự lao đầu vào khổ ải.

Hấn dậy rửa mặt, tự vả ten két lên má, cổ sức ép mình tỉnh táo lại.

Trần Anh nghe tiếng động lạ, vội vàng chạy tới, kinh ngạc hỏi, “Con làm gì thế? Mặt đỏ hết lên rồi kìa?”

Chu Tường cười nói, “Không sao đâu mẹ, bây giờ con phải đi làm, con đang đập cho mình tỉnh táo.”

Trần Anh đau lòng bảo, “Từ hồi con đi làm, hấn như chẳng có ngày nào được nghỉ. Chúng ta cần tiền thật, nhưng sức khỏe mới là quan trọng nhất, nếu con lại bệnh thì biết làm sao, đừng vì tiền mà làm khổ mình nữa.”

“Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá, việc của con cũng không nhiều, quanh đi quẩn lại chỉ vung vẩy mấy động tác trước ống kính thôi, mệt làm sao được. Mà mẹ đó, phải nghỉ ngơi nhiều vào, dạo này con thấy mặt mẹ cứ vàng như sáp.”

Chu Tường nhìn Trần Anh, chẳng hiểu canh gà bỏ đi đâu, hấn đã béo lên mấy phần, Trần Anh cũng uống cùng với hấn, tại sao sắc mặt bà vẫn kém như thế.

Trần Anh cười nói, “Mẹ sắp sáu mươi rồi, làm sao trắng trẻo nõn nà như mấy đứa con gái được? Mẹ không cần nghỉ ngơi, ở nhà mãi mệt lắm. Con đi sớm về sớm, chiều nay mẹ mua tôm về ăn.”

Trần Anh vừa bàn bạc buổi tối ăn gì, vừa lau dọn bãi nước Chu Tường rửa mặt làm tràn ra. Chu Tường cúi đầu nhìn sống lưng gầy guộc của bà, trong lòng xót xa khôn kể.

Đừng nghĩ đến Yến Minh Tu làm gì, chỉ cần nghĩ đến tiền là được. Thù lao đóng quảng cáo với Yến Minh Tu nhất định không nhỏ, hẳn phải biết điều gì là quan trọng nhất lúc này.

Chỉ có điều, nguyên nhân Yến Minh Tu tìm hắn đóng quảng cáo lại làm hắn lo âu.

Nửa tiếng sau, lái xe của Vương tổng đã đến dưới nhà hắn.

Lúc ngồi trên xe, Chu Tường ngẫm nghĩ tại sao Thái Uy không cho hắn đi, chẳng lẽ chỉ vì anh ghét Yến Minh Tu? Nhưng cuối cùng Thái Uy từ chối thay hắn lại thành có lợi cho Vương tổng, ông giúp được Yến Minh Tu một lần, mà cảm nhận hay khó xử của hắn, tất nhiên ông sẽ không quan tâm.

Đối với Vương tổng, được đóng quảng cáo cùng Yến Minh Tu, một người mới nhỏ nhoi như hắn, lẽ ra phải thấp ba nén hương tạ ơn trời.

Chu Tường cười cười châm chọc.

Từ khi hắn tỉnh lại trong thân thể này, đã hơn hai tháng trôi qua, mới đầu hắn còn chưa thích ứng, lúc nào cũng thấy mất tự nhiên, nhưng đến bây giờ, rốt cục hắn cũng đã có cảm giác dung hợp hoàn toàn với thân thể này. Trong hai tháng qua, ngày nào hắn cũng thấp thỏm lo âu, thậm chí còn hơi khúm núm, đặc biệt vào thời điểm phải đối mặt với người quen, hắn rất sợ mình sẽ nói gì lỡ miệng, làm gì sai sót, khiến người khác hoài nghi. Cho dù hắn vẫn không ngừng tự nhắc nhở, hắn đã không còn là Chu Tường kia nữa, và dù hắn vẫn luôn cẩn thận, nhưng cũng có đôi lần hắn nói sai vài điều. Một người trưởng thành đã hoàn thiện tâm lý, muốn từ trong tiềm thức thay đổi chính mình, bắt ép chính mình biến đổi thân phận, là một điều khó khăn không thể tưởng, nhưng hắn vẫn phải từng bước vượt qua.

Sau khi nhận thân thể này, những tính cách trước đây của hắn cũng dần dần quay lại. Chu Tường hẳn không nên mang cái vẻ khiếp đảm chột dạ đó, sẽ chẳng ai tin chuyện linh hồn người chết quay về dương thế, nên hắn quyết định phải giữ kín bí mật này, nhưng điều đó không có nghĩa là cả đời hắn phải sống trong bóng tối. Hắn phải bước ra, hắn phải tìm lại sự trầm tĩnh và khoáng đạt của mình, để thoải mái đón nhận cuộc đời hoàn toàn mới.

Hắn trẻ tuổi hơn trước, nhiều lợi thế hơn trước, hắn thậm chí còn có người thân, nhìn cách nào cũng thấy đây là may trong rủi. Điều duy nhất hắn phải làm bây giờ chính là rũ bỏ quá khứ, rũ bỏ Yến Minh Tu và kiếp trước của mình. Tất nhiên sẽ đau đớn, nhưng hắn vẫn phải làm, nếu không làm, hắn sẽ lại lãng phí sinh mạng mới này, trái tim mới của hắn sẽ lại thối rữa, tàn tạ như xưa.

Mà hiện tại, bước đầu tiên hắn phải làm, chính là thân nhiên đối diện với Yến Minh Tu, đối diện với cái người hắn đã từng yêu nhưng không hề yêu hắn, hắn phải quên đi mối tình nhục nhã ê chề đó, để hắn và Yến Minh Tu thực sự trở thành hai người xa lạ.

Sau khi tự củng cố tinh thần, tiến tới một bước dài, những lo âu căng thẳng của Chu Tường đã dịu đi không ít.

Lúc xuống xe, hắn gặp trợ lý vẫn theo bên người Yến Minh Tu. Hít sâu một hơi, hắn tươi cười trấn định, “Xin chào, tôi là Chu Tường, hình như lần trước chúng ta có gặp nhau rồi, xin hỏi anh xưng hô thế nào?”

“Tôi họ Khương, tuổi tác chúng ta không cách biệt nhiều, cậu cứ gọi tôi Tiểu Khương là được.” Làm trợ lý của Yến Minh Tu, địa vị Tiểu Khương ở trong nghề không thể khinh thường, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến thái độ của Yến Minh Tu với người này, tất nhiên Tiểu Khương không dám giả vờ kiêu ngạo.

“Anh Khương khách sáo quá, tôi chưa đóng quảng cáo bao giờ, còn phải nhờ anh chỉ bảo thêm.” Chu Tường rút một điều thuốc mời Khương trợ lý, “Anh Khương hút thuốc không?”

Khương trợ lý lắc đầu, “Không hút, chúng ta vào thôi, Minh Tu đang chờ rồi.”

Chu Tường hơi hoảng, âm thầm siết chặt hai nắm tay, vừa nói vừa cười đi theo Khương trợ lý vào Studio.

Hôm nay là quảng cáo Âu phục hàng hiệu, tình tiết mô phỏng theo Men in Black, đại khái tất cả cùng đeo kính râm, Yến Minh Tu dẫn đầu một đám người mặc Âu phục đen đi qua đi lại.

Tuy setting nhìn hơi ngốc ngốc, nhưng qua công đoạn xử lý hậu kỳ, bọn họ sẽ giống như đang đi trong đường hầm không gian, vô cùng oai phong凛冽.

Chu Tường đến nơi mới biết mình sẽ là một trong số những người mặc Âu phục đen, hẳn không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù Khương trợ lý đã sắp xếp cho hắn đứng lên đầu, nhưng mặc quần áo và đeo kính râm y hết nhau, giữa cảnh nền mờ mờ ảo ảo, hẳn cũng không quá gây chú ý.

Hắn vào Studio, Yến Minh Tu đã tạo hình xong xuôi cũng bước ra. Y không cần đeo kính râm nên phải make-up cho đôi mắt, đôi mắt y được tô điểm rất tinh tế, khóe mắt hơi cong lên, cực kỳ tương xứng với khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng không tỳ vết của y, tạo cho người ta cảm giác cực kỳ yêu dị. Ánh mắt y lướt qua, vô cùng mê hoặc lòng người, giống như yêu quái được miêu tả trong sách cổ, câu hồn đoạt phách.

Mặc dù Chu Tường đã từng quan hệ thể xác với y trong một năm, nhưng đôi lúc hắn vẫn sẽ bị vẻ ngoài của y làm chấn động, hôm nay cũng không ngoại lệ. Sắc đẹp là hạnh phúc vĩnh hằng, không có ai cưỡng lại được, nếu không phải Yến Minh Tu xinh đẹp đến thế, thì ngay từ đầu Chu Tường đã không tiếp cận y, để rồi sau đó mù quáng chìm đắm vào y.

Yến Minh Tu cũng nhìn hắn, đôi mắt sâu thẳm như đáy hồ lặng lẽ quan sát hắn, ước chừng chỉ ba giây thôi, Chu Tường đã toát mồ hôi lạnh.

Chu Tường không muốn rơi vào thế bị động, trước khi Yến Minh Tu kịp phản ứng, hắn dứt khoát bước tới, nịnh nọt cười cười, “Yến tổng, chúng ta lại gặp nhau rồi. Tôi thật không ngờ ngài lại tìm tôi đóng quảng cáo, tôi không biết phải cảm ơn ngài thế nào cho phải, ngài có hút thuốc không?”

Hắn biết Yến Minh Tu ghét nhất là kiểu người nịnh hót bợ đỡ, cứ để Yến Minh Tu ghét đến nỗi từ nay về sau không muốn gặp hắn mới là tốt nhất.

Hắn có thể thỉnh thoảng nhìn thấy bóng hình Yến Minh Tu hào hoa phong nhã, còn Yến Minh Tu mãi mãi không biết hắn tồn tại trên đời, đó mới là kết cục tốt nhất cho bọn họ.

Quả nhiên, Yến Minh Tu ngẩn người, khẽ nhíu mày. Khác hẳn hai lần trước đứng đưng lạnh nhạt, Chu Tường chủ động thân thiện khiến y không khỏi ngạc nhiên. Bộ dáng nịnh bợ ton hót y chang những kẻ vây quanh y, tại sao y lại cảm thấy người này giống “Hắn”? Đôi mắt Yến Minh Tu đã ẩn ẩn tức giận.

Yến Minh Tu im lặng nhìn Chu Tường, sau đó tựa như chẳng quan tâm nữa, y lướt qua hắn, rời đi.

Chu Tường vẫn đang giơ tay, hắn cũng không thấy ngượng ngịu, chỉ bình tĩnh rút tay về, xoay người đi vào buồng hoá trang.

Thay quần áo, hóa trang, cầm đạo cụ, giống hơn mười người mặc đồ đen khác, cần chuẩn bị gì thì hắn chuẩn bị luôn.

Chu Tường dần thả lỏng, mặc kệ Yến Minh Tu gọi hắn tới đây vì mục đích gì, bây giờ y cũng chẳng buồn để ý hắn nữa, hắn chỉ cần vui vẻ đóng quảng cáo rồi cầm tiền bỏ chạy là xong.

Sau khi mặc Âu phục, hắn soi gương tự ngắm nghía mình, cảm giác rất khoái trá. Lúc còn ở bệnh viện, hắn chỉ nghĩ khuôn mặt chàng trai này không tồi, tiếc là gây đến nỗi chỉ còn da bọc xương, bây giờ béo lên, hắn lại chăm chỉ tập luyện, vóc dáng đã bắt đầu thành hình. Nhìn người trong gương, không chỉ có khổ người, chiều cao, mà ngay cả dáng dấp cũng giống thân thể cũ của hắn.

Có lẽ đàn ông cùng chiều cao cân nặng thì vóc dáng cũng tương tự nhau, chẳng như phụ nữ còn hai cái ***gà trước ngực để nhận dạng.

Chu Tường dù thế nào cũng không muốn thừa nhận bóng lưng mình lại tiếp tục giống Ưông Vũ Đông, tất nhiên hắn không tự nhìn được sau lưng, mà hắn cũng chẳng muốn nhìn.

Thư ký trưởng quay kêu gọi mọi người tập hợp. Chu Tường theo những người khác về Studio. Thư ký trưởng quay dặn dò bọn họ lát phải đi những đâu, làm tư thế gì, sau đó bảo bọn họ xếp thành hàng bước tới, tốc độ, tần suất phải khớp với nhau, hơn nữa còn phải giữ vững biểu cảm lạnh lùng trên khuôn mặt.

Không ít tiếng cười vang lên xung quanh, bởi vì một đồng người mặc Âu phục đen đi tới đi lui quả thật rất tức cười.

Chu Tường đứng giữa hàng đầu tiên, ngoại trừ Yến Minh Tu nổi bật nhất thì hắn diễn xuất rất quy củ, không vượt trội, cũng không gây thêm phiền toái cho mọi người. Nhưng có một điều khiến hắn không thoải

mái, thỉnh thoảng Yến Minh Tu sẽ nhìn sang phía hắn, ánh mắt tựa như soi mói làm hắn rất mất tự nhiên. Bọn họ dành gần hết buổi sáng để xếp thành hàng đi qua đi lại. Bước chân phải đều nhịp, động tác phải thống nhất, đối với những người trẻ tuổi mới vào nghề thì như vậy cũng là một thách thức không nhỏ rồi.

Yến Minh Tu ung dung hơn nhiều, chỉ tập vài lần đã biết mình phải làm gì, y ngồi xuống một bên, đôi lúc ngăn người, đôi lúc lại đảo mắt nhìn Chu Tường.

Chu Tường nhớ lại ba năm trước đây, Yến Minh Tu cũng ngồi một bên nhìn hắn đóng phim như lúc này. Khi ấy, hai người làm tình trong WC mờ tối, sau đó Yến Minh Tu chờ hắn đến đêm. Ký ức về những tháng ngày điên cuồng đó bị hắn giam kín trong đầu, đôi khi hắn xao động, chúng sẽ ào ạt trào dâng như muốn phá vỡ gông cùm, thôi thúc hắn nhớ lại tất cả những cảm xúc và rung động đã qua.

Hắn phải chặn lại những rung động buồn cười này.

Quá trưa, quảng cáo rốt cục đã thành hình.

Lúc Chu Tường đang diễn, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ quan sát Yến Minh Tu. Yến Minh Tu không được tính là diễn viên phái thực lực, chủ yếu bởi vì y không có khả năng biểu cảm phong phú, nhưng điều này lại mang về cho y một lượng fan đông đảo. Dựa vào khuôn mặt cứng như đá để nổi danh trong giới showbiz, chắc chắn Yến Minh Tu là người đầu tiên.

Nghe nói, chỉ khi làm khách mời trong phim của anh rể Uông Vũ Đông, Yến Minh Tu mới khẽ cười một cái. Để nhìn Yến Minh Tu cười, số lượng fan đến rạp cũng đông đảo chẳng kém lượng người tới thưởng thức phim của Uông Vũ Đông. Tất nhiên Chu Tường hiểu được điều này, Yến Minh Tu đối với ai cũng thờ ơ lãnh đạm, chỉ khi ở bên Uông Vũ Đông, y mới có thể hé miệng cười.

Cuối cùng cũng xong, Chu Tường thay quần áo, tẩy trang, đang định về nhà.

Hắn vừa ra đến cổng, Khương trợ lý đã bước tới, “Chu Tường.”

Chu Tường lên tiếng, “Anh Khương, hôm nay cảm ơn anh, cái gì tôi cũng không biết, chắc phiền anh nhiều rồi.”

Khương trợ lý cười nói, “Cậu khiêm tốn quá, nếu cậu không bảo mình là người mới, tôi còn tưởng cậu theo nghiệp diễn đã lâu. Hôm nay cậu thể hiện tốt nhất.”

Chu Tường cũng cười, “Vậy là tốt rồi, thế tôi về trước nhé.”

“Ấy, từ từ...” Khương trợ lý kéo hắn sang một bên, xác định những người khác không nghe được, lúc này gã mới nói, “Chu Tường, Minh Tu muốn mời cậu ăn cơm. Cậu ấy đang chờ trong xe rồi, cậu đi luôn cho kịp.”

Chu Tường kinh ngạc hỏi, “Tại... sao?”

Khương trợ lý kỳ quái nhìn hắn, “Cái này phải hỏi chính cậu chứ, làm sao tôi biết được?”

Chu Tường cười khổ, “Tôi cũng không biết mà, hay là anh nhầm rồi?”

“Nhầm sao được, cậu đi mau đi, Minh Tu không thích đợi ai đâu, mà lúc dùng cơm nhớ cẩn thận một chút, cậu ấy đang không vui, đừng nói gì chọc cậu ấy giận.”

“Anh, anh không đi cùng à?” Tim Chu Tường rút xuống.

Khương trợ lý đẩy hắn ra ngoài, “Tôi đi làm gì, cậu nhanh lên nào.”

Chu Tường thở dài thườn thượt, lo lắng đón thang máy xuống garage, hắn liếc mắt đã thấy chiếc Lexus rất khiêm tốn của Yến Minh Tu đỗ ở đó.

Trong cảm nhận của hắn, các quý công tử ở kinh thành ăn-mặc-dùng đồ đều phải chọn những thứ người thường không sắm nổi, để thể hiện đẳng cấp và thân phận cao quý của mình, đại khái như chiếc xe vương giả của Vương tổng. Yến Minh Tu tuy cũng dùng toàn đồ tốt, nhưng y không hề khoa trương, nếu không thì Chu Tường đã chẳng đến nổi hơn nửa năm chung sống mà vẫn mù tịt về gia thế của y, hắn chỉ nghĩ nhà y chắc không tồi.

Sau khi làm ngôi sao, Yến Minh Tu hình như càng thêm kín đáo, y dùng chiếc xe này đúng là rất an toàn, sẽ không ai dám tin Yến Minh Tu đại phú đại quý lại nấp ở bên trong.

Chỉ có Chu Tường biết, bởi vì chiếc xe này, hần đã từng ngồi lên rất nhiều lần.

Hần bước tới, mở cửa ra, ngồi xuống ghế phó lái, “Yến tổng.”

Yến Minh Tu thản nhiên nhìn hần, “Muốn ăn gì?”

“Tùy.”

Yến Minh Tu khởi động xe, chậm chậm rời khỏi garage.

Đây là lần đầu tiên hai người ở bên nhau sau khi Chu Tường sống lại, hơn nữa còn trong một không gian eo hẹp như vậy.

Trái tim đập loạn đến mức bồn chồn, hần không ngừng tự hỏi, tại sao, tại sao Yến Minh Tu lại chú ý tới hần, chẳng lẽ y đã nhận thấy điều gì?

Không thể nào, hần không lộ sơ hở, sẽ không ai biết được, y cũng không thể biết.

Chỉ có duy nhất một khả năng...

Chu Tường nghĩ tới buổi nói chuyện với chị Trương hôm screen test, hần vẫn còn nhớ rõ từng lời của chị Trương, “Bóng lưng cậu rất giống Uông Vũ Đông.”

Trái tim hần như rút xuống đáy vực.

END47.

48. Chương 48

Yến Minh Tu đưa Chu Tường tới nhà hàng chỉ dành cho hội viên mà trước kia hần đã từng dùng bữa với Lan Khê Nhung, đại bộ phận tới đây đều là người trong giới giải trí, rất kín đáo, không bị quấy rầy.

Xem ra sự nổi tiếng mang lại cho Yến Minh Tu không ít phiền hà. Hần rất khó tưởng tượng, Yến Minh Tu chỉ thích làm theo ý mình, đối với người lạ vừa lạnh lùng, vừa xa cách, y nghĩ gì mà lại bước chân vào giới showbiz thiếu hụt riêng tư? Mặc dù tin vịt và scandal về y rất ít, nhưng đi ra đi vào luôn phải bịt mặt bịt tai, cuộc sống như vậy, Chu Tường chỉ nghĩ cũng đã thấy khó chịu, huống chi là Yến Minh Tu ngạo nghễ tự cao đến mức đó.

Hai nhân viên đưa họ tới một góc yên tĩnh, một người cung kính dâng menu lên, “Ngài Yến, xin mời.”

Hình như Yến Minh Tu thường tới nơi này, y quen thuộc gọi vài món ăn.

Nhân viên lui xuống, chỉ còn hai bọn họ ngồi đối diện nhau, cả hai cùng im lặng, không khí rất gượng gạo.

Chu Tường lơ đãng nhìn Yến Minh Tu, lại lập tức bị u buồn trong đôi mắt y làm chấn động.

Các đường nét trên khuôn mặt y vẫn hết như trước, nhưng phong thái đã đổi khác hoàn toàn, từ một thiếu niên rạng ngời cao ngạo, bướng bỉnh quyết liệt, giờ y đã biến thành một thanh niên trầm ổn, lạnh lùng, nghiêm trang, thận trọng.

Khiến y đổi khác như vậy, chỉ duy nhất một người có thể làm được mà thôi.

Vật đổi sao dời, hiện giờ bọn họ lại ngồi đối diện nhau, chỉ có điều Yến Minh Tu đã không còn nhận ra hần. Cảnh tượng trong phút chốc tựa như biến hóa, nhà hàng xa hoa mờ ảo trở thành căn hộ cũ kỹ lâu đời, hai người ngồi đối diện trước bàn ăn, thưởng thức bữa tối Chu Tường tự tay nấu.

Khi ấy, Yến Minh Tu rất hay cười, những nụ cười của y đều xuất phát từ thật tâm.

Chu Tường nhìn Yến Minh Tu, nhìn Yến Minh Tu xa lạ mà hắn không còn nhận ra, hắn nghĩ tới bản thể của mình đã chết rồi, hiện giờ linh hồn hắn chỉ đang lay lắt trong thân xác của một người xa lạ, còn Yến Minh Tu từng chung chăn gối với hắn, lúc này ngồi đối diện hắn, tựa như chưa từng quen biết nhau. Hắn vừa buồn ngủ, vừa khổ sở, hai thứ cảm xúc cuộn trào như sóng vỗ, từng đợt từng đợt trào lên trong lòng hắn.

Trong thời khắc đó, hắn thật sự đau đớn đến không thể hình dung.

Những người chưa trải qua sẽ không bao giờ hiểu được lúc này hắn bị thương, tiếc nuối và ngậm ngùi biết bao nhiêu.

Hắn ra sức khuyên nhủ chính mình, cố gắng giữ vẻ ngoài bình tĩnh, mặc dù trái tim hắn đau như dao cắt.

Ngón tay thon dài của Yến Minh Tu nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, tiếng nói trầm thấp cũng vang lên, “Anh tên Chu Tường, cũng là Tường trong ‘Phi tường’ sao?”

Chu Tường hít sâu một hơi, đôi môi khẽ run rẩy, hắn gật đầu, “Đúng vậy.” Y vẫn còn nhớ đến hắn sao?

Yến Minh Tu nhìn hắn không chớp mắt, sau đó nhẹ cúi đầu, hàng mi dài che khuất vẻ mặt y.

Giống sao? Giống thật sao? Ngay cả bóng dáng cũng giống, tại sao y lại có hứng thú với người này? Ở bên hắn, y luôn cảm thấy những xúc cảm kỳ dị, tựa như có thứ gì đó lôi kéo trái tim y, bắt buộc phải chú ý đến hắn.

Tại sao? Ngoại trừ một cái tên giống với Chu Tường, người này còn thứ gì nữa? Tại sao y phải ngóng trông vào một niềm an ủi đáng thương đến thế?

Trái tim y khẽ nhói lên.

Không phải là hắn, ai cũng không phải là hắn.

Chu Tường cẩn thận hỏi, “Yến tổng, sao ngài lại mời tôi ăn cơm? Tôi ngại quá.”

Yến Minh Tu không trả lời, y không biết phải trả lời thế nào, y chỉ cảm thấy người này có một thứ y cần, nhưng y lại không biết thứ đó là gì, loại cảm giác kỳ quặc này ngay cả chính y cũng không hiểu, chứ đừng nói đến giải thích cho người khác.

Đột nhiên nhớ tới mình vẫn còn điều muốn hỏi, y liền hỏi ngay, “Anh và Thái Uy quan hệ thế nào?” Lúc Tiểu Khương thông báo Thái Uy từ chối lời đề nghị của y, y cực kỳ kinh ngạc. Chu Tường này có liên quan tới Thái Uy, sự trùng hợp đó đã khiến y đủ tò mò, mà lời từ chối của Thái Uy lại càng khiến y thêm ngờ vực.

“Chúng tôi... Tôi là nhân viên của anh Uy, anh Uy rất chiều cố tôi.”

“Tại sao anh ta lại chiều cố anh?”

Chu Tường thấp giọng đáp, “Có thể là vì tôi cùng tên với người bạn quá cố của anh ấy.”

Chiếc đĩa của Yến Minh Tu đập xuống bàn “Keng” một tiếng, y cứng ngắc gật đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào hắn, “Anh có biết chuyện của người đó không?”

Chu Tường cẩn thận suy xét từng lời, “Anh Uy kể cho tôi một chút.”

“Anh ta... Kể những gì?”

“Chỉ nói người đó lên núi quay phim, nhưng bắt ngờ... Tử nạn.”

“Hắn không chết!” Yến Minh Tu đột nhiên khẽ gầm lên, Chu Tường giật mình.

Đôi mắt y chẳng chịt tơ máu, hung tợn trừng trừng nhìn Chu Tường, “Ai nói với anh là hắn đã chết?!”

Chu Tường vã mồ hôi lạnh, Yến Minh Tu biết được những gì rồi?

Thái độ của y làm hắn không dám tiếp tục nữa, chỉ đành ngậm miệng nói, “Cụ thể... Tôi cũng không rõ lắm, đều là anh Uy nói.”

Yến Minh Tu tựa hồ cũng biết mình vừa thất thố, y dùng khăn ăn tào nhả lau miệng, cố gắng bình ổn lại tâm tình, “Hắn không chết, quay về bảo lại với Thái Uy, không cho phép lăm mồm.”

Những lời này không phải chỉ cảnh cáo mình Thái Uy, mà còn cảnh cáo luôn cả hắn, đương nhiên Chu Tường hiểu, nhưng hắn không muốn hỏi Yến Minh Tu tại sao lại khẳng định hắn không chết. Rõ ràng hắn đã chết rồi, ngay cả linh hồn hắn cũng chỉ có thể ký sinh vào một thân thể khác, trên đời này còn người nào nắm rõ sống chết của hắn hơn chính bản thân hắn được nữa?

Mà thực ra nếu bảo hắn chưa chết thì cũng không sai, ý thức của hắn còn sống.

Nhưng tại sao Yến Minh Tu lại chắc chắn như vậy?

Hắn đắn đo mãi, cuối cùng vẫn không mở miệng hỏi, sợ Yến Minh Tu hoài nghi.

Yến Minh Tu thản nhiên nói, “Chu Tường không chết, sẽ có một ngày hắn trở về. Anh phải biết mình rất may mắn, nếu anh không có vài phần giống hắn, Thái Uy sao có thể đặc biệt chiếu cố anh?”

Điều này đúng, Thái Uy tốt bụng, nhưng anh không phải Đức mẹ trần trề thiện tâm, lý do lớn nhất để Thái Uy giúp hắn, chính là vì anh muốn được nhẹ nhõm trong lòng. Mặc dù hắn chưa từng trách Thái Uy, nhưng Thái Uy vẫn luôn ân hận vì cái chết của hắn.

Chu Tường thấp giọng đáp, “Yến tổng nói đúng.”

Bữa tối này rất vô vị, đồ ăn tuy ngon, nhưng Chu Tường không có vị giác, nội tâm hắn vẫn đang phải chịu đựng nỗi giày vò.

Cũng may Yến Minh Tu không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này, y bắt đầu xem hắn như người vô hình, tào nhả dùng bữa, từ đầu đến cuối không lên tiếng.

Nhớ lại vô số bữa cơm bọn họ đã ăn cùng nhau, Chu Tường chưa bao giờ nghĩ, có một ngày bọn họ sẽ phải trải qua bữa cơm khó chịu thế này.

Hắn có cảm giác phòng tuyến của mình vẫn chưa vững chắc, niềm vui hay nỗi buồn đôi lúc vẫn sẽ tràn qua khe hở, tiến vào lòng hắn, đâm vào tim hắn.

Nếu thật sự cho hắn hai năm, kể cả chỉ nằm liệt trên giường, thì có lẽ hắn đã có thể quên đi những cảm xúc ấy. Nhưng đáng tiếc, dù cả thế giới đã cùng nhau trải qua hai năm, thì đối với hắn mà nói, mới ba tháng trước, hắn vẫn còn nằm ngủ bên người này, hắn vẫn còn dậy thật sớm chuẩn bị bữa sáng, cười ha hả túm lấy người này, bắt người này dậy dùng cơm.

Kịch biến, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như thế, hắn đã phải trải qua kịch biến.

Nếu thời gian là liều thuốc chữa lành mọi vết thương, vậy thì hiển nhiên lượng thuốc hắn dùng vẫn còn chưa đủ.

Dùng bữa xong, Yến Minh Tu không có ý đưa hắn về, mà hắn cũng chỉ ước sao hai người sớm tạm biệt, vì vậy mỗi người đi một ngã.

Chu Tường lấy điện thoại gọi cho Thái Uy.

Hắn vẫn muốn báo lại chuyện hôm nay với Thái Uy một tiếng, nhưng bận rộn từ sáng đến tối, ngay cả thời gian cầm điện thoại lên cũng không có.

Quả nhiên Thái Uy hoàn toàn không biết chuyện hắn đi quay quảng cáo với Yến Minh Tu. Có lẽ Vương tổng cho rằng việc này chỉ là mất muối, chẳng đáng để gọi báo cho Thái Uy, lúc Chu Tường gọi đến, Thái Uy kinh ngạc không thôi.

Chu Tường hỏi, “Anh Uy, sao anh lại không muốn em đi?”

Thái Uy sợ Chu Tường hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Không phải anh không muốn cậu có việc làm, mà anh chỉ không muốn cậu gần gũi với Yến Minh Tu.”

Chu Tường vội hỏi, “Anh Uy, anh làm chuyện gì nhất định cũng có lý do chính đáng, em không có ý gì đâu, em chỉ tò mò thôi.”

Thái Uy trầm ngâm một lát, “Đứa em của anh gặp chuyện không may, gã họ Yến kia không trốn được trách nhiệm, cụ thể anh không muốn nói nhiều, nhưng cậu cứ tránh xa gã ta ra một chút, gã ta chẳng hay ho gì đâu.”

Chu Tường thở dài, “Anh Uy, anh cứ yên tâm, em nhớ kỹ rồi.” Quả nhiên Thái Uy vì chuyện của hắn nên mới ghi hận Yến Minh Tu. Hắn gặp chuyện không may, đúng là Yến Minh Tu có trách nhiệm gián tiếp.

Hắn cũng không thể không hận Yến Minh Tu, nhưng giờ hắn đã có một sinh mạng mới, hắn còn rất nhiều chuyện quan trọng hơn Yến Minh Tu, huống hồ hắn cũng không muốn nối lại quan hệ với y, hận hay không cũng chẳng còn ý nghĩa.

Chu Tường không nói lại chuyện Yến Minh Tu mời hắn ăn cơm cho Thái Uy, tất nhiên cả lời cảnh cáo của Yến Minh Tu cũng không nói, Thái Uy vốn không phải người lắm miệng, vả lại những lời Yến Minh Tu phun ra cũng quá kỳ quặc.

Nhưng nếu Yến Minh Tu đã quả quyết rằng hắn còn sống, vậy thì đồ đạc trong nhà hắn có lẽ vẫn chưa thay đổi gì. Yến Minh Tu tất nhiên sẽ không làm giấy chứng tử cho hắn, hắn không có họ hàng ở Bắc Kinh, nếu hắn không có giấy chứng tử, Cục cảnh sát chỉ có thể xử lý như hắn mất tích, một khi đã vậy, họ hàng thân thích có quyền phân chia tài sản của hắn trước pháp luật, có lẽ cũng chưa biết rằng hắn đã chết rồi.

Vậy thì tiền mặt và chi phiếu hắn để ở nhà, rất có khả năng vẫn còn nguyên vị, Yến Minh Tu chắc chắn không bao giờ hứng thú với mấy thứ đó. Bất kể như thế nào, hắn cũng phải mau mau trở về một chuyến.

Chu Tường lại gọi cho Khương trợ lý, dự định đưa đẩy làm quen với gã để khai thác lịch làm việc của Yến Minh Tu. Hắn sẽ tìm một ngày Yến Minh Tu bận rộn, quay về nhà nhìn xem.

END48.

49. Chương 49

Khương trợ lý nhận được điện thoại của Chu Tường cũng không quá bất ngờ, người muốn nịnh bợ gã nhiều lắm, nhưng tất nhiên gã không dám lên mặt với Chu Tường. Sếp lớn của gã đích thân mời Chu Tường ăn cơm, làm việc với Yến Minh Tu đã hơn một năm, cho đến giờ gã vẫn chưa từng thấy Yến Minh Tu để tâm đến ai như vậy. Có quý mới biết sếp lớn nghĩ cái gì, còn gã chỉ biết không thể làm mất lòng Chu Tường.

Hai người đưa qua đẩy lại mấy lời xã giao, Chu Tường lấy lý do muốn Khương trợ lý giới thiệu quan hệ cho hắn, không ngừng tào lao khách sáo, cuối cùng thành công vòng vèo đến lịch làm việc của Yến Minh Tu.

Chu Tường đã có thời gian xác thực, thứ Tư tuần sau Yến Minh Tu sẽ bay tới Trùng Khánh, không phải hoạt động nghệ thuật gì, y đi giải quyết chuyện làm ăn của chính mình.

Đa số người trong showbiz gọi Yến Minh Tu là Yến tổng, bởi vì phần lớn thời gian Yến Minh Tu không đi quảng bá và phát triển hình tượng như các nghệ sĩ khác, y có công ty của riêng mình, hơn nữa kinh doanh còn rất khá.

Ngoại trừ đóng phim hoặc đóng quảng cáo, Yến Minh Tu rất ít khi tham gia các hoạt động giao lưu, y có vẻ không cần rực rỡ hào quang, nhưng lại thường xuyên tung ra tác phẩm mới để đảm bảo công chúng luôn nhớ đến mình.

Theo lời Khương trợ lý, lần này Yến Minh Tu đi họp, ít nhất phải đến cuối tuần mới trở về.

Chu Tường dứt khoát không phân vân, quyết định tối thứ Năm sẽ hành động.

Tối thứ Năm đó, cơm nước xong xuôi, Chu Tường xem TV với Trần Anh như thường lệ. Đến hơn mười giờ, hắn lấy cớ có bạn rủ ra ngoài, báo với Trần Anh rồi đi luôn. Thực ra hắn định nửa đêm sẽ lên đi, nhưng Trần Anh ngủ không sâu, nếu bị phát hiện thì cực kỳ phiền toái.

Hắn chuẩn bị rất nhiều thứ: mũ, kính râm, khẩu trang, đèn pin, kìm. Bộ trang bị này tuyệt đối không phải để về “Nhà”, mà là để đi ăn trộm.

Chu Tường ngẫm nghĩ, vừa buồn bã lại vừa tức cười. Hắn chỉ muốn về lấy tiền tiết kiệm mồ hôi nước mắt của mình, mà phải chuẩn bị hành trang cứ như đi ăn cắp. Nhưng hắn chẳng còn cách nào khác, nếu bị bắt gặp trong hình dáng này, hắn sẽ biến thành một tên ăn cắp thật.

Hắn đến khu tập thể cũ, nhanh nhẹn leo cầu thang lên nhà mình, núp trong chỗ kín chờ một lát để thêm can đảm, sau đó thừa dịp bốn bề vắng lặng, hắn cấp tốc lấy chìa khóa trong hộp cứu hỏa, run rẩy mở cửa ra.

Hắn đứng bên ngoài nhìn đã lâu, trong nhà không có ánh đèn, hắn là không có ai, nhưng hắn vẫn căng thẳng đến run bần bật.

Cửa chống trộm nhà hắn vẫn xập xệ như cũ, phải nắm lấy cả cánh cửa nhấc lên thì chìa khóa mới suôn sẻ lọt vào ổ khóa. Tiếng bánh răng xoay tròn đặc biệt ngân vang trong đêm khuya tĩnh lặng, khe khẽ đánh vào tim Chu Tường.

Cửa mở ra!

Chu Tường lại nhìn xung quanh vắng vẻ, nhanh nhẹn đẩy cửa gỗ bên trong, lẳng lẽ lén vào nhà, lẳng lẽ đóng cửa lại.

Một thứ mùi cũ kỹ bụi bặm xộc vào mũi, Chu Tường lập tức nhận ra, căn hộ đã lâu không có người ở. Đến mùa này, nếu đóng kín cửa sổ vài ngày, trong phòng sẽ sinh ra mùi kín bưng rất khó chịu, có vẻ Yến Minh Tu không sống ở đây.

Chu Tường không dám bật đèn, hắn mở đèn pin, đảo mắt nhìn quanh một lượt, dưới ánh sáng đèn pin và ánh trăng vàng nhạt, hắn một lần nữa được nhìn thấy nhà mình.

Mọi thứ vẫn hệt như trong trí nhớ của hắn, không có bất kỳ thay đổi nào, tựa như hai năm nay chỉ là ảo giác, hắn chỉ rời đi ba tháng, sau đó lại quay về. Nhà của hắn, căn nhà đã làm bạn với hắn từ lúc hắn mới sinh ra, vẫn đang nguyên trạng chờ hắn trở về.

Từng căn phòng đều chất chứa kỷ niệm của hắn, kỷ niệm của hắn và cha mẹ, kỷ niệm của hắn và Yến Minh Tu. Ba mươi năm cuộc đời hắn như đã cô đọng tại nơi này, từng bức tường cũ kỹ đều tản mát một hương vị hoài cổ thân thương.

Sống mũi cay cay, Chu Tường đột nhiên muốn khóc.

Hắn chỉ hy vọng mình vẫn như ngày nào, bước vào đây, “Về nhà”, chứ không phải lén lút đột nhập như một thằng ăn trộm.

Chu Tường khịt mũi, không dám suy nghĩ thêm gì, mặc dù Yến Minh Tu đang ở rất xa, nhưng hắn không dám nán lại lâu, đây gọi là có tật giật mình.

Hắn lấy túi plastic bọc bên ngoài giày, nhẹ nhàng đi vào, ánh sáng đèn pin đảo qua ngăn tủ bụi bặm. Lớp bụi không dày, rất mỏng, chứng minh nơi này thường có người quét tước, có lẽ Yến Minh Tu nể tình bọn họ từng chung sống, thỉnh thoảng bảo người ta đến dọn dẹp một phen, để căn hộ này không đến nỗi biến thành hoang phế.

Hắn bước qua hành lang quen thuộc, đi đến phòng ngủ của mình.

Hắn có thói quen để một ít tiền dự trữ trong ngăn tủ đầu giường, không nhiều lắm, thường chỉ khoảng bốn – năm ngàn, nhưng chừng đó so với lương tháng bây giờ của hắn còn nhiều hơn. Hắn định sẽ lấy tiền mặt trước, sau đó quay lại phòng khách tìm sổ tiết kiệm và thẻ tín dụng.

Vào phòng ngủ, khung cảnh vẫn như xưa, ngay cả vật dụng trên giường cũng là hắn và Yến Minh Tu cùng mua lúc trước. Chu Tường nhịn không nổi, đưa tay thử sờ, chăn và ga trải giường bằng tơ tằm mềm mại trơn láng, hắn vẫn còn nhớ rõ xúc cảm tuyệt vời khi chúng ma sát với làn da, nhất là lúc Yến Minh Tu trở mình, ôm cả hắn và chôn vào ngực.

Chu Tường cay đắng nở nụ cười, nhẹ nhàng đặt góc chân về vị trí cũ, nhanh nhẹn mở ngăn tủ đầu giường, quả nhiên nhìn thấy tiền mình tiện tay ném vào trong.

Trước đây hắn sống không tồi, bốn – năm ngàn với hắn không phải con số lớn, tại thời điểm đó, hắn còn có thể thoải mái lái xe, đưa cậu em mới quen đi ăn nhà hàng, tặng người ta chút quà, những ngày tháng đó hắn không có điều gì phải sầu lo, mãi tới khi hắn gặp Yến Minh Tu.

Mà hiện giờ, dù chỉ là bốn – năm đồng, hắn cũng phải chất bóp. Vì tiếc tiền đi xe khách, Trần Anh có thể xách một đồng đồ ăn, đi bộ nửa giờ giữa trưa nắng chang chang về nhà, Chu Tường cũng đã bỏ thói quen mua đồ không nhìn giá, cần cù chăm chỉ tích góp từng đồng lẻ.

Bốn – năm ngàn lúc này, đối với hắn mà nói, chính là niềm vui cực kỳ lớn.

Hắn vội vã nhét tiền vào túi, sau đó quay lại phòng khách, không ngờ đèn pin đột nhiên trực trặc, chớp nháy vài lần rồi tắt ngóm. Chu Tường chán nản vô cùng, đành phải lấy điện thoại ra soi tạm, trong tủ đứng có sổ tiết kiệm và tập séc của hắn, điện thoại không đủ sáng, hắn lục tìm rất vất vả.

Lúc đến Quảng Tây, hắn chỉ mang theo thẻ tín dụng để phòng thân, nhưng đi cùng đoàn làm phim, ăn uống đều có người phụ trách, lên núi cũng không có chỗ tiêu tiền, hắn mang theo chỉ là thừa. Hắn không nhớ trong thẻ đó có bao nhiêu tiền, nhưng chắc chắn không nhiều, hầu hết tiền của hắn chỉ cất trong ngăn tủ, có hai cuốn sổ tiết kiệm, giấy tờ và thẻ tín dụng linh tinh, thậm chí còn có cả chứng nhận kết hôn của ba mẹ hắn.

Đang mải lục lọi, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng cửa chống trộm bị đẩy ra.

Lông tóc hắn dựng đứng.

Có người? Yến Minh Tu? Không thể nào, y đang ở Trùng Khánh mà! Hắn không xui xẻo đến mức đó chứ! Chưa kịp làm gì đã bị bắt gặp sao?!

Nếu Yến Minh Tu biết hắn ở đây, hắn nên giải thích thế nào? Có mười cái đầu hắn cũng không biết phải giải thích ra sao!

Dưới tình thế cấp bách, Chu Tường chỉ có thể quơ vội một số thứ, nhét bừa vào túi, cấp tốc đóng ngăn kéo lại, định lên vào trốn trong phòng làm việc, nhưng không ngờ cuống quá, hắn vấp phải một cái ghế con, chỉ nghe rầm rầm hai tiếng, hắn ngã nhào xuống đất.

Cửa lớn bật mở, một thân hình cao lớn xuất hiện, kèm theo tiếng quát to, “Ai?!”

END49.

50. Chương 50

Chu Tường lông tóc dựng đứng, tại sao... Tại sao lại là y?!

Nhưng rồi hắn lập tức nhớ ra, không phải chỉ riêng hắn và Yến Minh Tu biết nơi giấu chìa khóa, vẫn còn một người nữa, chính là cái người đã từng rất thân thiết với hắn, thường xuyên chạy đến nhà hắn chơi – Lan Khê Nhung!

Có một lần Chu Tường bận không ra mở cửa, mà Lan Khê Nhung lại tình cờ đến, hắn bèn nói cho y vị trí giấu chìa khóa, dù sao lúc ấy hắn cũng rất tin tưởng Lan Khê Nhung, hơn nữa nhà hắn cũng chẳng có gì đáng giá. Chỉ có duy nhất lần ấy, sau đó Lan Khê Nhung ra nước ngoài, hắn cũng quên bống mất chuyện này.

Mãi đến bây giờ, nghe thấy giọng Lan Khê Nhung, hắn mới giật mình nhớ lại.

Phải làm sao bây giờ?!

Lan Khê Nhung bật đèn, phản ứng đầu tiên của y là có trộm. Quả nhiên, một kẻ đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm và khẩu trang kín mít đang bò càng trên đất. Theo động tác ngã sấp của hắn, thẻ tín dụng, chi phiếu và tiền mặt cũng văng ra.

Lan Khê Nhung tức giận thét to, “Mẹ kiếp mày dám đến đây ăn cắp à?!” Y hùng hổ bước tới, không để Chu Tường có cơ hội phản ứng, một cước đạp lên cẳng chân hắn.

Chu Tường khê rên rỉ, hắn đau đến nỗi suýt thì hét toáng lên.

Lan Khê Nhung khom lưng muốn túm lấy hắn, hắn dựa vào trí nhớ, quơ tay mò mẫm đằng sau, vớ được một chậu hoa, hắn lập tức vốc một nắm đất ném thẳng vào mặt Lan Khê Nhung.

Lan Khê Nhung không kịp đề phòng, bị đất văng trúng, không mở mắt ra được.

Chu Tường nhân cơ hội bật dậy, gạt chân đẩy Lan Khê Nhung ngã xuống sàn, cuống quýt vọt qua y, nhào ra cửa bỏ trốn.

Lan Khê Nhung bị đất lọt vào mắt, nước mắt chảy ròng ròng, y gắng gượng quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng tên trộm đang bỏ chạy. Chân hắn hơi cà nhắc, nhưng đáng vốc kia, Lan Khê Nhung cảm thấy hình như mình đã gặp ở đâu.

Chu Tường chạy một mạch ra khỏi khu tập thể, lúc nhào xuống cầu thang, hắn lơ mơ thấy mấy nhà hàng xóm cũng bật đèn, có lẽ bị tiếng ồn đánh thức.

Hắn vừa chạy vừa tháo đồ vứt mặt vứt vào thùng rác. Khi hắn đến gần khu tập thể mới đeo mấy thứ nguy trang này, bây giờ hầu hết dân trong khu đã ngủ, nhưng trên đường vẫn còn người qua lại, nếu hắn tiếp tục vứt kín mặt mũi, rất dễ khiến người khác sinh nghi.

Ước chừng chạy được vài trăm mét, thấy Lan Khê Nhung không đuổi theo, hắn mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Trái tim vẫn điên cuồng nhảy lên như sắp vọt tới cổ họng hắn, cả đời Chu Tường chưa bao giờ căng thẳng đến thế. Hắn không dám tưởng tượng nếu vừa rồi bị Lan Khê Nhung bắt được thì phải giải thích thế nào, thẳng thắn nói thật với y sao?

Chu Tường nghĩ đến khả năng này, nhịp tim càng nhanh hơn trước, có lẽ Lan Khê Nhung sẽ chấp nhận thân phận hắn bây giờ?

Không, không thể ôm ảo tưởng tốt đẹp đến thế. Sở dĩ Chu Tường không dám nói cho bất kỳ ai, phần lớn là vì bảo vệ chính mình, loại chuyện khó tin như vậy, bị người khác biết sẽ thành thế nào, hắn không dám tưởng tượng. Dù rất tin tưởng Thái Uy và Lan Khê Nhung, nhưng hắn vẫn không dám mạo hiểm.

Chu Tường trốn trong một góc thở hổn hển hồi lâu. Lúc này hắn chỉ cách khu tập thể khoảng hơn nửa km, hắn vẫn nhìn được cổng vào khu. Hắn định bỏ chạy về nhà, nhưng đột nhiên lại muốn thăm dò một chút, xem Lan Khê Nhung có báo cảnh sát hay không.

Đợi khoảng nửa giờ không thấy xe cảnh sát, Lan Khê Nhung cũng không ra ngoài, xem ra y không báo động gì cả.

Đột nhiên, một chiếc Audi Q7 lướt trên đường cái ngang qua hắn. Dù ánh trăng mờ ảo, nhưng giờ này rất ít người qua lại, Chu Tường chỉ liếc mắt cũng nhìn thấy biển số xe.

Đó là xe của Thái Uy!

Chu Tường sững sờ nhìn xe Thái Uy quẹo vào khu tập thể, tim hắn thót lên, hắn biết kế hoạch của mình đã tiêu đời.

Chẳng rõ tại sao Lan Khê Nhung nửa đêm chạy đến nhà hắn, đột nhiên gặp phải kẻ trộm, y không biết xử lý thế nào nên mới gọi Thái Uy tới.

Mặc kệ hai người trong nhà bàn bạc ra sao, kết luận kiểu gì, chuyện này nhất định sẽ tới tai Yến Minh Tu.

Chắc chắn sau này Yến Minh Tu sẽ tăng thêm bảo mật, hoặc ít nhất cũng sẽ thay ổ khóa mới, hắn sẽ không thể quay về nhà mình được nữa.

Chu Tường hấp tấp mở túi vải, kiểm tra những gì hần vợ vét được.

Thẻ bảo hiểm, thẻ ưu đãi khách sạn, thẻ giảm giá mua sắm, toàn những thứ linh tinh. Trong đồng lộn xộn, Chu Tường tìm được thẻ ngân hàng ICBC*, nhưng điều làm hần thất vọng nhất chính là, hần nhớ rõ trong thẻ này không có nhiều tiền lắm, chỉ khoảng bốn – năm vạn mà thôi. (*Ngân hàng Công Hành – Industrial and Commercial Bank of China)

Hơn nữa, sau trận ầm ĩ lần này, hần lại càng không thể đi rút tiền ra, ngộ nhờ hai người kia thương lượng xong xuôi, thống nhất đến sở cảnh sát báo cáo mất đồ, hệ thống ngân hàng là một mạng lưới, nếu chiếc thẻ này bị theo dõi, hần đi rút tiền chính là tự chui đầu vào rọ.

Cất thẻ đi, hần vô thức vỗ vỗ tiền mặt trong túi áo, âm thầm tự an ủi mình.

Chuyến này không phải không có thu hoạch, nhưng cái được chẳng bõ bèn gì so với cái mất, điều này khiến hần khó chịu không thôi.

Trên đời này còn chuyện gì đáng chán hơn nhìn thấy tiền của mình mà không thể tiêu, nhìn thấy nhà của mình mà không thể ở?

Nhìn đồng hồ cũng đã muộn, Chu Tường đành phải về nhà trước. Hần định ngày mai đến công ty sẽ giả vờ lơ đãng hỏi chuyện Thái Uy. Thái Uy không đề phòng hần, có lẽ sẽ nói cho hần biết.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tường mới đến công ty, A Lục nhìn thấy hần, nhanh nhẩu tóm lấy hần, “Chu Tường, anh đi tìm anh Uy hả?”

Người trong công ty đều biết Chu Tường và Thái Uy quan hệ rất tốt, nếu không phải làm việc, hần thường thường đến tìm Thái Uy.

Chu Tường gật đầu, “Ừ, sao thế?”

A Lục hạ giọng, “Đừng đi, bây giờ đừng đi.”

Chu Tường cũng bắt giác hạ giọng theo, nhú mày hỏi, “Sao thế?”

“Yến đại thiếu gia đến phá phách, Lan Khê Nhung cũng đang ở đó, cãi vã om sòm. Giờ anh mà tới thì chỉ có làm bao cát thôi.”

Trái tim hần rụng “Bộp” một tiếng, “Yến Minh Tu? Yến Minh Tu đến đây?”

A Lục làm việc với Chu Tường đã lâu, giờ hai người cũng khá thân thiết, nên cậu thoải mái kể cho hần, “Đúng thế đó, anh mới đến chắc không biết. Nghe nói Yến Minh Tu và Lan Khê Nhung bất hòa từ xưa rồi, còn đánh nhau ngay trong công ty mình mà, mỗi tội chẳng rõ nguyên nhân thôi. Mà từ khi Yến Minh Tu bước vào showbiz, Lan Khê Nhung cũng bỏ sang nước ngoài, phát triển sự nghiệp ở nước ngoài luôn, có khi là để tránh mặt Yến Minh Tu không chừng. Thế mà chẳng hiểu hôm nay bị cái gì, Yến Minh Tu đột nhiên xông vào đây tìm Lan Khê Nhung với anh Uy, tình hình căng lắm, không biết đã choảng nhau xong chưa.” A Lục lắc đầu, giọng điệu có vẻ rất lo lắng, nhưng hai mắt sáng như đèn pha.

“Nếu đánh thật thì rắc rối lắm chứ? Không ai đi báo cho Vương tổng à?” Chu Tường chỉ hỏi suông, chứ thực ra báo cho Vương tổng mới là phiền toái.

A Lục trừng mắt, “Ai dám? Anh Uy không tự báo thì ai dám báo nữa? Điên đầu mà đi tìm chết, tóm lại là anh đừng qua đó, mọi người cứ vờ như không biết là được, dù sao cũng chẳng phải chuyện của mình.”

Chu Tường gật đầu, vỗ vỗ cánh tay mập mạp của A Lục, “Anh biết rồi, đi hút thuốc đã.”

Chu Tường chào A Lục, lén lút đi đến văn phòng Thái Uy.

“Họ Lan kia, mày đừng có vênh váo, nếu không phải tao nể mặt Chu Tường, thì ở đây làm gì còn chỗ cho mày dung thân.” Sắc mặt Yến Minh Tu đã khó coi tới cực điểm, y hung tợn trừng mắt nhìn Lan Khê Nhung.

Lan Khê Nhung không chịu yếu thế, cười khẩy đáp lại, “Tao biết họ Yến nhà mày quyền thế ngập trời, nhưng duỗi tay ra nước ngoài chắc là hơi xa nhỉ? Mày khỏi phải dọa, Lan Khê Nhung tao sống chả cần nhìn sắc mặt mày. Cái gì mà nể mặt anh Tường, chẳng qua mày chột dạ thôi, nếu không phải vì mày, tại sao anh Tường lại chết?”

Yến Minh Tu lạnh lùng quát, “Mày sửa thêm câu nữa, tao đập nát cái mồm mày ra! Chu Tường không chết, không tìm thấy thi thể tức là hắn còn sống! Thằng chó mày dám tự tiện xông vào nhà bọn tao, còn oang oang thông báo có kẻ trộm, kẻ trộm chắc là mày luôn đó hả?”

Nửa đêm hôm qua y nhận được điện thoại của Thái Uy, Thái Uy nói nhà Chu Tường bị kẻ trộm đột nhập, bảo y tới xử lý.

Từ sau khi Chu Tường gặp nạn, chìa khóa nhà hắn vẫn ở trong tay Yến Minh Tu. Yến Minh Tu không cho phép bất luận kẻ nào đụng vào đồ đạc của Chu Tường, tựa như một ngày nào đó, Chu Tường sẽ đột ngột trở về.

Thỉnh thoảng y cũng về lại đó, có lần chỉ ngồi ngẩn ngơ một lát, có lần ở lại ở vài ngày, tới khi thấy đủ, y mới rời đi.

Căn hộ đó là bất khả xâm phạm đối với y, nơi đó cất giữ tất cả kỷ niệm của y và Chu Tường. Ngoài y và Chu Tường, đừng nói tới kẻ trộm, ngay cả Thái Uy và Lan Khê Nhung nếu đặt chân vào đó, y cũng muốn giết chết bọn chúng.

Thái Uy biết Yến Minh Tu quản lý toàn bộ di vật của Chu Tường, lúc ấy Lan Khê Nhung gọi anh tới, hai người bàn bạc nửa ngày xem nên xử lý thế nào. Lan Khê Nhung thà báo cảnh sát chứ nhất quyết không chịu báo cho Yến Minh Tu, trước sau y vẫn không tán thành chuyện Yến Minh Tu nắm quyền sở hữu căn hộ của Chu Tường. Thái Uy khuyên giải hết lần này đến lần khác, cuối cùng bọn họ vẫn báo cho Yến Minh Tu trước. Nếu gọi cảnh sát, làm lớn chuyện lên, Yến Minh Tu chẳng nào cũng biết, hơn nữa việc hai người đi báo nguy còn thừa đủ nuôi sống truyền thông ba tháng, nếu đến phiên cảnh sát vào cuộc, chuyện còn loạn đến mức nào? Thái Uy không quan tâm đến Yến Minh Tu, nhưng anh lo lắng cho hình tượng của Lan Khê Nhung.

Kết quả là Yến Minh Tu suốt đêm bay về Bắc Kinh.

Thái Uy sớm đã biết hai người này sẽ cãi vã. Tuy anh cũng rất ghét Yến Minh Tu, nhưng chung quy vẫn không dám mạo phạm y. Lan Khê Nhung thực ra có đôi phần nhệ non không sợ cọp, một là tuổi trẻ, hai là trọng tâm sự nghiệp của Lan Khê Nhung đặt ở Âu Mỹ, Yến Minh Tu muốn làm gì y cũng không dễ dàng, vậy nên y không sợ Yến Minh Tu. Thêm vào đó, Lan Khê Nhung vẫn đổ lỗi cho Yến Minh Tu về cái chết của Chu Tường, không nhào lên đánh giết ngay lúc thấy mặt nhau đã là tốt lắm rồi, càng miễn bàn nể nang gì Yến Minh Tu.

Thái Uy chỉ có thể giữ vai trò trung gian, anh đứng chắn giữa hai người, la lớn, “Chúng ta gặp mặt là để trao đổi thông tin, nghĩ biện pháp tóm được kẻ trộm, lấy lại di... đồ vật của Chu Tường. Mẹ kiếp nó, hai cậu còn định tranh cãi đến bao giờ?”

Anh rống xong, hai người quả nhiên đã bình tĩnh lại.

Yến Minh Tu ngồi xuống sofa, cúi đầu, bờ vai khẽ run rẩy.

Lan Khê Nhung hỗn hển thở, “Báo cảnh sát đi, chúng ta không lộ diện, anh Uy đi báo. Khu tập thể đó cũ rồi, chắc không có camera theo dõi, nhưng ngoài khu là đường cái nên nhất định sẽ có, nói không chừng còn ghi lại được hình.”

Thái Uy nhìn Yến Minh Tu, hỏi, “Cậu kiểm tra đồ đạc của Chu Tường chưa, có thiếu cái gì không?”

“Tiền trong tủ đầu giường, cả thẻ ngân hàng nữa.”

Thái Uy nhíu mày, “Lấy tiền thì có thể hiểu, nhưng lấy thẻ làm gì, có rút được tiền ra đâu?”

Lan Khê Nhung nói, “Có lẽ hắn định lấy tiền trong ngăn kéo, nhưng thấy có người mở cửa thì tiện tay vợ vội, lúc em vào, hắn cuống đến nỗi ngã nhào xuống đất.”

Yến Minh Tu lạnh nhạt bảo, “Một thằng trộm ngã nhào xuống đất mà còn đếch bắt nổi, mày đúng là ăn hại.”

Lan Khê Nhung bất chấp hình tượng, chửi đồng một tiếng, chính y cũng biết mình bất lực, nhưng vẫn không chịu yếu thế, đáp trả luôn, “Giữ khư khư tài sản của anh Tường, cuối cùng lại để trộm mò vào kiểm soát,

mày mới là thằng ăn hại.”

Thái Uy thở dài, “Đủ rồi, nói chuyện chính. Việc này cứ giao cho cảnh sát xử lý, nhưng không thể phô trương. Yền tổng lo liệu đi, tìm người đáng tin cậy, cậu cũng không muốn chuyện này lộ ra chứ?”

Yến Minh Tu gật đầu, coi như đã đáp ứng.

“Khê Nhung, cậu là người duy nhất nhìn thấy kẻ trộm, cậu chịu trách nhiệm mô tả cho cảnh sát hình dáng và diện mạo hắn ta. Cậu nói đúng, ở các giao lộ đều có camera theo dõi, lúc hắn ta chạy trốn, có lẽ đã bị ghi hình.”

Lan Khê Nhung “Ừ” một tiếng, nhớ lại bóng dáng tên trộm, chỉ trong một khoảnh khắc, y cảm thấy mình đã gặp qua tấm lưng nọ, nhưng lại không thể nhớ nổi là gặp ở đâu, mà chuyện này cũng có thể do ảnh hưởng của tâm trạng, nên y không nói với hai người kia.

Lúc Chu Tường lén lút đến trước cửa văn phòng Thái Uy, trùng khớp nghe thấy bọn họ bàn chuyện báo cảnh sát, còn nhắc tới camera giám sát trên giao lộ.

Chu Tường vã mồ hôi lạnh, hắn quên bém mắt chuyện đó!

Nhưng lúc chạy ra khỏi khu tập thể, hắn vẫn còn đang ngụy trang, hơn nữa quần áo mặc trên người cũng vừa mới mua, kể cả có bị ghi hình thì cũng không ai nhận ra được hắn.

Trước khi đi hắn đã chuẩn bị rất kỹ, để đề phòng bất trắc, hắn dựa theo kiến thức trên phim hình sự, làm một chuyến trinh sát trước khi thực hành. Tìm một người đã ngụy trang khó như mò kim đáy biển, hắn tin chắc sẽ không có chuyện gì phát sinh, vậy nên hắn cũng không quá lo lắng bị người ta tóm được.

Hắn chỉ lo một điều duy nhất, từ nay có lẽ hắn sẽ không thể quay lại nhà mình, cho dù chỉ để liếc mắt nhìn một cái.

END50.

51. Chương 51

Chu Tường sợ dán mặt vào khe cửa nghe trộm sẽ bị phát hiện, nên chỉ đứng đó một lát rồi ra chỗ khác ngồi chờ.

Không lâu sau, hắn thấy Yến Minh Tu giận dùm dùm bỏ đi, thật lâu sau nữa, Lan Khê Nhung cũng hầm hầm rời khỏi.

Lúc này Chu Tường mới đứng dậy đi tìm Thái Uy.

Thái Uy nhìn thấy hắn, nghĩ tới “Chu Tường” kia, anh vừa lắc đầu, vừa thở dài.

Chu Tường hỏi, “Anh Uy, có chuyện gì thế?”

Thái Uy phả ra một vòng khói thuốc, “Chu Tường, thực ra chuyện này không nên nói với cậu, nhưng mà anh cuống lắm rồi. Anh coi cậu như người nhà, cậu nhớ đừng nói lại cho bất kỳ ai hết.”

Chu Tường gật đầu, “Anh Uy cứ yên tâm, em rất kín miệng.”

“Nhà Chu Tường bị trộm.”

Chu Tường giả bộ kinh ngạc, “Cái gì?”

“Từ khi Chu Tường gặp nạn đến giờ, thi thể rơi xuống Thập Vạn Đại Sơn, tìm kiếm mãi không thấy, nên chỉ có thể giải quyết là nó mất tích. Căn hộ của nó vẫn giữ nguyên hiện trạng, nó và Yến Minh Tu đã từng sống chung rất vui vẻ, nên bây giờ Yến Minh Tu vẫn giữ chìa khóa nhà nó. Thế mà chẳng rõ tại sao, đêm qua Khê Nhung đi ngang khu tập thể, định vào xem thể nào, tiện nói cậu luôn, trước khi thành danh, Khê Nhung cũng thân với Chu Tường lắm, Khê Nhung biết chìa khóa sơ-cua để đâu nên lấy mở cửa luôn, không

ngờ vừa khớp gặp ngay một tên trộm đang vơ vét, cậu bảo có trùng hợp không cơ chứ? Đúng lúc Yến Minh Tu không ở đó, đúng lúc Khê Nhung đi ngang qua, gã trộm chọn chính xác thời điểm ấy để ra tay, trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy? Nói không chừng ông trời cũng thấy thẹn với đứa em anh, nên cố tình bảo vệ những gì nó để lại.”

Chu Tường cũng nghĩ việc này quá trùng hợp, hắn không sớm không muộn, Lan Khê Nhung cũng không sớm không muộn, cứ thế hai người đụng độ nhau. Đôi khi hắn cảm thấy vận mệnh như đã bị khống chế bởi một bàn tay vô hình, con người hoàn toàn không có sức phản kháng.

Chu Tường thấp giọng hỏi, “Vậy các anh định giải quyết thế nào?”

“Giao cho Yến Minh Tu, dù sao trước đây hai đứa nó cũng là một đôi. Mà thực ra Khê Nhung...” Thái Uy đã nhìn ra tâm tư của Lan Khê Nhung đối với Chu Tường, nhưng anh biết chuyện đó không nên nói với Chu Tường này, bèn lập tức lảng đi, “Có lẽ nên tìm chuyên viên đến điều tra, nhưng không thể lộ liễu báo cảnh sát. Nhất định phải tóm được tên trộm đó, Chu Tường chỉ để lại có ngần ấy đồ đạc, ài...”

Nghe Thái Uy nói vậy, mặc dù đã chắc chắn cảnh sát không thể tìm ra mình, nhưng Chu Tường vẫn khá căng thẳng. Hơn ba mươi năm sống trên đời, hắn vẫn là một công dân tuân thủ pháp luật, chuyện đến nước này, hắn chỉ về lấy lại đồ đạc của mình, vậy mà cũng có nguy cơ bị cảnh sát tóm gọn.

Hắn sẽ không bao giờ về nhà được nữa. Mặc dù hắn đã tính trước, sợ mình gặp sự cố phải rời đi vội vàng, nên sau khi mở cửa, hắn đã trả lại chìa khóa về nguyên vị trí cũ, cảnh sát hắn sẽ không phát hiện hắn dùng chìa khóa để mở cửa, bởi vì bây giờ ăn cắp lành nghề không cần phá khóa cũng có thể lên vào nhà, nhưng trải qua chuyện này, nhất định Yến Minh Tu sẽ thay ổ khóa mới.

Thái Uy hít một hơi thuốc, dập tắt lửa, “Thôi, không nói chuyện này nữa, cậu tìm anh có việc gì không?”

Chu Tường lập tức nói, “Không có gì quan trọng, em chỉ định báo với anh một tiếng, tiền đóng quảng cáo lần trước em nhận được rồi, nhanh quá.”

“Ừ, bây giờ công ty hoạt động rất êm, không việc gì phải trì hoãn cả. Đúng rồi, tiền quảng cáo cậu đóng với Yến Minh Tu cũng đến nơi rồi đấy, hai ngày nữa anh sẽ chuyển cho cậu.”

Chu Tường cười nói, “Tốt quá.”

Thái Uy kỳ quái liếc nhìn hắn, “Hôm đó Yến Minh Tu thật không nói gì với cậu, cũng không chú ý đến cậu sao?”

“Hầu như thế, hôm đó hơn mười người cùng quay, em phải luyện tập với mấy người khác mà.”

Thái Uy vẫn suy tư, “Chẳng lẽ chỉ vì cậu hợp vai nên gã ta mới gọi cậu đến?” Nhưng nếu vậy thì y gọi thẳng đến nhà Vương tổng để làm gì? Chỉ là một vai phụ nhỏ, còn chẳng được lộ mặt, ai đóng mà chả thế, đâu cần phải nhờ vả Vương tổng phái Chu Tường đi? Chẳng lẽ bởi vì cái tên giống nhau sao?

Chu Tường cười cười lơ đãng, “Anh Uy, chắc là anh suy nghĩ nhiều, hôm đó lúc về em mới phát hiện, mấy người cùng quay dáng dấp rất giống em, ngày mốt họ phải hoàn thành rồi, chắc là đang thiếu người cho đẹp đội hình, chứ Yến Minh Tu sao có thể chú ý đến em được?”

Thái Uy gật đầu, miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích này, thực ra Yến Minh Tu suy tính cái gì, anh có ngẫm đến nỗi cả đầu cũng chẳng đoán được, thôi thì cứ mặc kệ vậy.

Chu Tường xoa xoa hai tay, “Anh Uy, kế tiếp còn việc gì em làm được không?”

Thái Uy cười bảo, “Cậu đúng là chẳng chịu ngồi yên, kiếm tiền cũng không được liều mạng như thế, cuối tuần trước đã nghỉ ngơi chưa đấy? Cậu mới ra viện mấy tháng, sức khỏe cũng rất quan trọng, đừng vì nợ nần mà làm hỏng thân thể.”

“Anh Uy cứ yên tâm, em nằm liệt hai năm, bây giờ cả người phấn chấn lắm, em chỉ muốn làm việc thôi.”

Thái Uy hỏi, “Cậu còn nợ bao nhiêu?”

“Vẫn số cũ, hôm trước em vừa trả được mấy ngàn, nhưng em muốn để dành lại một ít để thuê căn hộ khác, chỗ ở bây giờ kém quá.”

Thái Uy nói, “Cứ từ từ rồi tính, cậu còn trẻ, chỉ cần khỏe mạnh, những thứ khác không phải vấn đề lớn.”

Chu Tường gật gật đầu.

Trưa hôm đó Chu Tường ăn cơm ở công ty, đến chiều đi cùng A Lục tới một trường quay, mang theo cả đồng đạo cụ cho thuê. Lúc ngồi trên xe, Chu Tường buồn ngủ, đang gật gù thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Hắn lấy ra xem thử, là tin nhắn từ một dãy số lạ.

Nội dung là: Đã suy nghĩ kỹ chưa? Thời giờ không đợi ai đâu nha.

Chu Tường vắt óc ngẫm nghĩ, hắn thử search lại một chút, mới phát hiện tháng trước dãy số này từng gọi cho hắn. Hắn cẩn thận nhớ lại ngày đó, chính là chị Trương muốn kéo hắn đi làm cascadeur cho Uông Vũ Đông.

Chu Tường không cần suy nghĩ, xóa luôn tin nhắn. Bảo hắn lại làm cascadeur cho Uông Vũ Đông so với bảo hắn chặt một bàn tay còn khó chịu hơn, nếu hắn nhận được sinh mệnh mới này chỉ để tiếp tục làm thể thân cho anh ta, thì hắn chẳng thà chết luôn từ lúc đó.

Mang đạo cụ đến trường quay, Chu Tường bắt đầu phụ giúp mọi người lắp đặt, một đám người cắm cúi làm việc giữa trưa nắng chang chang.

Đến ba giờ chiều, đột nhiên Trần Anh gọi cho Chu Tường, hắn lau mồ hôi, đứng tạm vào một chỗ râm mát, ấn nút nhận cuộc gọi, “Alo, mẹ à?”

Đầu bên kia không phải Trần Anh, mà là giọng một người đàn ông, “Alo, xin hỏi cậu là Chu Tường?”

“Vâng, ngài là ai?”

“Tôi là quản lý công ty môi giới giúp việc gia đình, Trần Anh là mẹ cậu đúng không?”

Chu Tường tim đập thình thịch, “Đúng vậy, mẹ tôi bị sao vậy?”

“Lúc này đang học việc thì Trần Anh đột nhiên ngắt xiu, bây giờ chúng tôi đang để chị ấy nghỉ ngơi, phiền cậu tới đưa chị ấy về nhà.”

Đáy lòng Chu Tường quặn thắt từng đợt, hắn gác máy, lập tức đi tìm A Lục kể lại sự tình. A Lục cũng khá thân thiết với hắn, vội vàng nói, “Em cho anh mượn xe, anh đi mau đi.”

Chu Tường vội bảo, “Cảm ơn cậu, nhưng anh không có bằng lái, cậu cho anh về sớm là tốt lắm rồi. Rất xin lỗi, tình huống đột phát, nếu về kịp thì anh quay lại ngay.”

A Lục vỗ vỗ hắn, “Đi nhanh đi, không cần quay lại đâu.”

Chu Tường chạy ra khỏi trường quay mới nhớ vùng này là ngoại thành rất ít xe qua lại, hắn sốt ruột chạy dọc theo đường cái, thật lâu sau mới vấy được một chiếc xe màu đen, lúc này hắn cũng bất chấp lái xe chào giá thế nào, vội vã leo lên ngồi luôn.

END51.

52. Chương 52

“Mấy ngày nữa mới có kết quả kiểm tra, cậu cứ đưa mẹ về trước, nhưng dựa theo kinh nghiệm của tôi, nhất định là bệnh liên quan đến chức năng thận.”

Bàn tay Chu Tường khe khẽ run rẩy, hắn thấp giọng hỏi, “Bác sĩ, có phải bệnh ung thư không?”

“Đừng bi quan, hiện giờ vẫn chưa thể kết luận. Sau khi có kết quả, tôi đề nghị cậu đưa mẹ đến bệnh viện lớn kiểm tra lại một lần. Nhưng cậu cũng vô ý quá đấy, cậu không thấy sắc mặt mẹ cậu rất không bình thường sao? Người đến tuổi này da sẽ vàng đi một chút, nhưng đâu thể vàng tới mức đó được, đây là bệnh trạng.”

Chu Tường cúi thấp đầu, cảm giác như có một khối đá lớn đè nặng trên vai, nặng đến nỗi hần không nâng mặt lên được.

Tại sao có thể như vậy?

Bệnh liên quan đến chức năng thận? Sẽ là bệnh gì? Viêm thận? Nhiễm trùng đường tiểu? Suy thận? Tiểu đường? Ung thư thận? Chu Tường chỉ biết ngần ấy bệnh về thận, nhưng loại nào cũng khiến hần sợ phát khiếp.

Người phụ nữ tên Trần Anh này, trung niên mất chồng, về già thì con trai gặp nạn, bà dựa vào tinh thần, chăm sóc cho đứa con trai sống đời thực vật, đến khi con trai mở mắt, thì bà lại ngã xuống.

Thậm chí bà sẽ mãi mãi không bao giờ biết, trong thân thể của con trai bà, hiện chỉ có một người xa lạ. Tuy đây cũng không phải lựa chọn của Chu Tường, nhưng hần vẫn luôn cảm thấy có lỗi và xót thương cho Trần Anh, vậy nên hần sẽ không bao giờ để Trần Anh biết con trai bà đã qua đời. Sau khi hần tỉnh lại, rất nhiều chuyện hần vẫn mơ hồ, nhưng chỉ có một điều duy nhất hần dám xác định, đó là mặc kệ cuộc sống có gian khổ thế nào, hần vẫn sẽ tiếp tục đóng vai con trai của Trần Anh, cho tới khi kết thúc cuộc đời này.

Nhưng hần không sao ngờ được, có thể Trần Anh sẽ không kịp hưởng thụ cuộc sống không có nợ nần, có thể Trần Anh sẽ phải rời khỏi cõi đời này trong tiếc nuối và thương tâm.

Chỉ nghĩ đến đây, Chu Tường đã đau đớn không chịu nổi.

Người phụ nữ này đã khổ sở lắm rồi, tại sao còn bắt bà phải chịu đựng thêm nữa? Chu Tường siết chặt cuốn sổ khám bệnh, run rẩy cả người.

Bác sĩ vỗ vai hần, “Tôi đã nói rồi, đừng bi quan vội, có lẽ không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu, thôi cứ về trước đã, nhé.”

Chu Tường hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra. Hần lấy tay lau mặt, đứng dậy nói, “Cám ơn bác sĩ, ngày một chúng tôi lại đến.”

Ra khỏi căn phòng này, trở lại trước mặt Trần Anh, hần phải tiếp tục làm đứa con trai vững chãi để bà có thể dựa vào.

Trần Anh được truyền dịch, giờ đã tỉnh lại, bác sĩ không yêu cầu bà phải nằm viện, nên bà và người bạn cùng tham dự khóa đào tạo hộ lý đang ngồi trong khu nghỉ dưỡng chờ Chu Tường.

Thấy Chu Tường đi ra, tựa như bắt được cọng rơm cứu mạng, đôi mắt bà long lanh tỏa sáng, “Con à...”

Chu Tường vội chạy lại nắm lấy tay bà, “Mẹ, mẹ thấy thế nào rồi?”

“Khỏe lắm rồi, ngủ một lát là khỏe hơn hần.”

Bác gái đứng bên cạnh bà nói, “Tiểu Chu, thế nào rồi?”

“Bác sĩ bảo ngày một mới có kết quả, dặn chúng ta cứ về nhà chờ.”

Trần Anh ôm ngực, run run nói, “A Tường, nếu mà mẹ...”

“Mẹ.” Chu Tường ngắt lời bà, “Mẹ đừng nghĩ lung tung, chưa có kết quả mà, chắc chỉ viêm thận bình thường thôi.” Chu Tường nhìn khuôn mặt vàng như nền của Trần Anh, những lời bác sĩ nói vẫn quanh quẩn bên tai hần, hần lơ mơ cảm thấy, có lẽ không đơn giản chỉ là viêm thận.

Trần Anh không nói thêm gì, nghe Chu Tường bảo vậy, dù bất an, bà cũng phải cố gắng đè nén, bà không muốn Chu Tường cũng hoảng loạn theo.

Chu Tường cảm ơn bác gái cùng bọn họ đến bệnh viện, sau đó đưa Trần Anh về nhà.

Bọn họ hiếm khi gọi taxi, Trần Anh muốn tiết kiệm tiền, nhưng Chu Tường kiên quyết bắt bà lên xe.

Về đến nhà, Chu Tường nói với Trần Anh, “Mẹ à, thôi đừng đi học cái khóa đào tạo gì kia nữa, ở nhà an tâm nghỉ ngơi đi, mẹ lo lắng chuyện kiếm tiền bao nhiêu năm rồi, từ giờ cứ để con gánh vác.”

Trần Anh không nén nổi nghẹn ngào, “A Tường, sao chúng ta lại khổ thế này.”

Chu Tường nhè nhẹ vỗ lưng bà, cười nói, “Không khổ, chúng ta cứ như thế này là tốt rồi, khổ cái gì đâu, cùng lắm chỉ kẹt tiền thôi. Sau này thu nhập của con sẽ khá hơn, mẹ đừng quan tâm chuyện gì cả, cứ yên tâm dưỡng bệnh là được rồi.”

Trần Anh ôm chặt lấy con trai, khóc nức nở, nếu không có đứa con trai này ở bên, bà đã sớm tuyệt vọng rồi. Bà thật không ngờ ông trời chẳng có mắt, cứ nghĩ con trai tỉnh lại thì những ngày gian khổ sẽ chấm dứt, ngờ đâu Chu Tường vừa khỏe mạnh thì bà đã sinh bệnh, thực ra bà cũng biết sức khỏe mình càng ngày càng yếu, nhưng bà vẫn giấu Chu Tường. Mặc dù chưa có kết quả kiểm tra, nhưng bà hiểu rõ cơ thể mình hơn ai hết, bà có thể cảm giác được, nhất định loại bệnh này không phải viêm thận bình thường. Đối với tương lai, bà chỉ còn biết sợ hãi và oán hận.

Chu Tường dỗ dành Trần Anh cả buổi, cuối cùng bà mới chịu đi ngủ. Nhìn Trần Anh trong lúc ngủ vẫn nhắm nhủu mặt mày, làn da vàng như sáp, lòng hấn đau tới không biết phải hình dung thế nào.

Dù Trần Anh bị bệnh gì cũng cần phải có tiền. Trần Anh như vậy là không thể tự lo cho mình được, có lẽ nên thuê một người chăm sóc bà. Tổng cộng cần bao nhiêu tiền, Chu Tường chỉ ngẫm cũng thấy tương lai đen kịt.

Từ khi sống lại đến giờ, không có ngày nào hấn không phải lo nghĩ về tiền, trước kia hấn chưa từng trải qua cuộc sống thế này, vậy nên hiện tại hấn cảm thấy mình và Chu Tường khi đó là hai người hoàn toàn khác biệt. Áp lực kinh tế chèn ép hấn không thở nổi, những lạc quan phóng khoáng ngày xưa, thật như đã quá xa vời.

Bây giờ hấn chỉ là một kẻ nghèo hèn bôn ba vất vả vì kế sinh nhai.

Hấn lại nhớ đến tin nhắn của chị Trương.

Hấn còn sĩ diện cái gì, kén chọn cái gì? Chỉ cần kiếm thêm được một đồng, việc gì hấn cũng làm hết, lẽ ra hấn phải đồng ý ngay lập tức, hấn làm gì có tư cách hoạnh hợ chuyện đóng thế cho ai?

Cùng đường thì nhụt chí, tới giờ Chu Tường mới hiểu hết được hàm nghĩa của những lời này.

Chỉ mới sáng hôm nay, hấn vẫn còn cười nhạt khinh bỉ loại công việc đó, nhưng tới lúc này, hấn biết hấn phải tận dụng mọi cơ hội kiếm tiền. Trần Anh còn chưa rõ bệnh gì, nhưng tiền nhất định phải có.

Chờ Trần Anh ngủ, Chu Tường gọi cho Thái Uy.

Thái Uy nghe điện rất nhanh, “Anh vừa xong việc, đang định gọi cho cậu, A Lục nói dì Trần bị ngất hả? Đã đi bệnh viện chưa? Thế nào rồi?”

Thái Uy liên tiếp hỏi một đống vấn đề, Chu Tường chỉ thấy đầu đau muốn nứt, hấn trầm giọng đáp, “Vấn chưa biết, hôm nay làm kiểm tra, bác sĩ dặn em ngày mốt đến lấy kết quả.”

“Chắc không... Có gì nghiêm trọng đâu nhỉ?” Thái Uy lo lắng nói.

Chu Tường thở dài, “Hiện giờ vẫn chưa biết. Anh Uy, em gọi cho anh là vì chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Em mới quen một chị họ Trương, cùng công ty với Ông Vũ Đông, chị ấy muốn giới thiệu em làm cascadeur cho Ông Vũ Đông, em gọi để báo cho anh một tiếng.” Mặc kệ thế nào, hấn cũng không thể lên nhận việc sau lưng Thái Uy, hấn không muốn Thái Uy mất lòng tin vào hấn.

Thái Uy không lên tiếng, thật lâu sau, anh mới hồi phục tinh thần, “Cậu nói... Ai?”

“Ông Vũ Đông.” Chu Tường biết Thái Uy đang nghĩ gì, ngay cả hấn cũng cảm thấy chuyện này quá điên khùng, rõ ràng hấn đã có một thân phận hoàn toàn mới, nhưng cuối cùng lại vẫn tiếp tục bước trên con đường xưa.

Khi đó hắn mới vào nghề, chỉ nhận được một ít vai phụ lẻ tẻ, mãi cho đến một lần được làm cascadeur của Ông Vũ Đông. Lúc đó Ông Vũ Đông cũng chỉ mới bước chân vào showbiz, nhưng vì có tài lực hùng hậu, lại được bồi dưỡng rất đúng cách, nên anh ta được nhận ngay vai chính trong một bộ phim điện ảnh. Lúc tìm hắn làm cascadeur, để đáp nặn hình tượng hoàn mỹ cho Ông Vũ Đông, công ty của anh ta đã thỏa thuận với hắn, trả thù lao gấp đôi, nhưng bộ phim sẽ không có tên của hắn, tới khi quảng bá ra thị trường cũng sẽ là Ông Vũ Đông tự mình diễn xuất từ A đến Z. Khi ấy Chu Tường cũng chỉ là người mới, còn chưa biết nhìn xa, nên hắn đồng ý luôn không do dự. Về sau này hắn rất hối hận, bởi vì bộ phim kia cực kỳ thành công, trong đó có một màn đấu võ hắn diễn hơn phân nửa, trải qua công đoạn biên tập bởi chỉ đạo võ thuật và các chuyên gia chế tác hậu kỳ, cảnh quay ấy tạo nên hiệu ứng điện ảnh cực kỳ vĩ đại, hoa lệ mỹ miều, hoành tráng phi phàm, được tôn sùng là kinh điển võ thuật. Nếu lúc đó hắn kiên trì giữ lấy tên của mình, tới khi bộ phim nổi tiếng, hắn cũng có thể được nhờ không ít, nhưng tiếc là hắn đã ký hợp đồng, dù trong nghề hầu như ai cũng biết, nhưng thông tin đó không bao giờ được tiết lộ ra ngoài.

Ông Vũ Đông tỏa sáng, vẫn tiếp tục tìm hắn làm cascadeur, từ lúc đó Thái Uy và hắn đều không đồng ý gạt tên hắn ra nữa, mà Ông Vũ Đông cũng chẳng quan tâm đến chuyện này, vậy nên hai người lại hợp tác, hắn cũng ăn theo gà chó lên trời. Có thể nói, ở bên cạnh Ông Vũ Đông, hắn nhận được rất nhiều lợi lộc, mà Ông Vũ Đông khi ấy còn chưa nổi tiếng bằng Ông Vũ Đông bây giờ. Hiện tại hắn đang thiếu tiền trầm trọng, dưới tình huống này, nếu gác lại những âm ức trước kia, thì hắn là hắn không nên cự tuyệt.

Mặc dù hắn vẫn cực kỳ căm hận Ông Vũ Đông, nhưng hiện thực lại như một cây búa đập cho hắn tỉnh, đập cho hắn phải đưa ra quyết định.

Thái Uy thở dài thườn thượt, buồn rầu nói, “Đây là cái mệnh gì vậy, tại sao có thể như vậy...”

Chu Tường giả bộ không hiểu, “Sao thế?”

“Cậu không biết sao? Chu Tường trước kia cũng từng làm cascadeur cho Ông Vũ Đông, hầu hết phim của Ông Vũ Đông đều là nó đóng thế.”

Chu Tường thấp giọng nói, “Hình như em có nghe nói rồi.”

Thái Uy bảo, “A Tường, chuyện này, anh khuyên cậu đừng làm.”

“Tại sao?”

“Bởi vì đứa em anh, lần cuối cùng nó đã làm một chuyện mất lòng Ông Vũ Đông, cậu nghĩ Ông Vũ Đông có thể nhận một người cùng tên Chu Tường làm cascadeur nữa sao? Nghĩ kiểu gì cũng thấy kỳ quặc.”

Chu Tường cười khổ, “Anh Uy, bây giờ em gặp hoàn cảnh này, chỉ cần nơi nào kiếm được ra tiền, có tới tầm đen kịt em vẫn đi, hướng gì chỉ là một chuyện như vậy. Anh cứ yên tâm đi, chị Trương kia chỉ biết em họ Chu, đến lúc đó em sẽ đổi tên, anh đừng nói với ai là được mà.”

Thái Uy nghĩ đến hơn ba mươi vạn nợ nần của hắn, còn cả mẹ già chưa biết bệnh tình của hắn, mấy lời can ngăn cũng không thể thốt ra.

Chu Tường nói đúng, lúc này anh thật sự không nên vì bản khoản của mình mà cấm cản hắn.

Thái Uy bất đắc dĩ nói, “Cậu đưa số điện thoại của chị Trương kia cho anh, anh lấy danh nghĩa công ty liên hệ giúp cậu. Làm cho tốt nhé, ở bên cạnh Ông Vũ Đông có thể quen biết thêm nhiều người, thôi thì coi như là... Chuyện tốt đi vậy.”

Chu Tường nhẹ giọng, “Cám ơn anh Uy.”

END52.

53. Chương 53

Chị Trương gọi cho Chu Tường vào sáng thứ Hai, trách móc Chu Tường nửa ngày, nói là lẽ ra hắn phải nghe lời chị, không nên bàn bạc với Thái Uy, đỡ phải dây dưa đến tận giờ, mà Ưông Vũ Đông bên kia cũng đỡ phải tìm kiếm cascadeur khắp nơi.

Đến lúc đó Chu Tường mới biết Thái Uy nhận hết nguyên nhân chậm trễ về phía mình, hắn chỉ có thể nói xin lỗi, nghĩ rằng lần này chắc không còn kịp.

Không ngờ chị Trương lại bảo hắn đến, còn nói nếu hắn làm tốt hơn cascadeur bây giờ thì sẽ thay hắn vào ngay. Ưông Vũ Đông từ trước đến nay không quan trọng chuyện tiền nong, thứ anh ta theo đuổi chỉ là chất lượng.

Chu Tường theo yêu cầu của chị, giữa trưa chạy đến trường quay.

Chị Trương chờ hắn ngay tại cổng, vừa nhìn thấy hắn đã nói, “Giờ mới đến là sao? Nói thật ra thì hi vọng cũng không lớn lắm, cậu phải cố lên, nếu có thành thì đừng quên chị Trương.”

Chu Tường gật đầu, “Nhất định không quên, cảm ơn chị Trương.”

Hai người vào trong, Ưông Vũ Đông đang thảo luận kịch bản với đạo diễn. Chu Tường lại phải nhìn thấy người đàn ông này, anh ta vẫn nho nhã tuấn tú, đẹp đẽ nổi bật, lôi cuốn ánh mắt của tất cả mọi người, chỉ có điều Chu Tường cực kỳ căm ghét anh ta. Thực ra hắn cũng không nghĩ Ưông Vũ Đông làm sai bất cứ chuyện gì, người không vì mình, trời chu đất diệt, Ưông Vũ Đông cũng chỉ suy nghĩ cho bản thân mà thôi, nhưng Chu Tường vì chuyện của Yến Minh Tu nên vẫn âm thầm đổ kị với anh ta.

Hắn cố gắng quên đi tất cả, nhưng cuộc sống không chừa cho hắn một lối thoát nào. Hiện giờ gặp lại Ưông Vũ Đông, đóng thế cho anh ta, đối với hắn mà nói, cũng chẳng phải chuyện xa xưa gì.

Chu Tường và chị Trương đi tới, Ưông Vũ Đông ngẩng đầu nhìn.

Chu Tường cố nén chột dạ, giống như lần đầu nhìn thấy Ưông Vũ Đông, hắn lễ phép nói, “Anh Đông.”

Ít nhiều hắn cũng hiểu tính Ưông Vũ Đông, Ưông Vũ Đông thích được nịnh hót.

Chu Tường nghĩ đến nụ cười giả dối hắn đang nặn ra, bắt đầu thấy chán ghét chính mình.

Ưông Vũ Đông “Ừ” một tiếng, thân thiện cười cười, “Cậu là người chị Trương giới thiệu hả? Cậu tên gì vậy?”

“Chu... Chu Dương.”

“Ừ. Chị Trương khen cậu nhiều lắm, nhưng Tự Tinh nhận lời muộn quá, tôi vừa tìm được người khác rồi, có điều nếu cậu làm tốt hơn cậu ta, tôi sẽ ưu tiên cậu, đương nhiên tiền thù lao cũng sẽ vừa lòng cậu, chỉ cần cậu đủ năng lực.” Ưông Vũ Đông vỗ vai hắn, cười nói, “Đừng hồi hộp, cứ thể hiện cho tốt, tác phẩm của tôi từ trước đến nay vẫn chỉ theo đuổi hoàn mỹ.”

Chu Tường gật đầu, “Tôi sẽ cố hết sức.”

“Tiểu Cố, đưa cậu ta đi hoá trang, nhanh lên một chút.”

Một cô gái bước đến, lôi kéo Chu Tường rời đi.

Nửa giờ sau, hóa trang và phục trang xong, hắn lại theo Tiểu Cố vào stage set.

Vị đạo diễn này lúc trước Chu Tường có quen, nhưng giờ thì phải vờ như không quen, hắn gật gật đầu, “Triệu đạo diễn.”

Triệu đạo diễn nhìn hắn một cái, “Ai đây?”

Tiểu Cố giải thích, “Cascadeur của anh Đông.”

“Không phải có rồi à?” Triệu đạo diễn nhìn cậu thanh niên đang nhú mày cách đó không xa.

Tiểu Cố nhỏ giọng đáp, “Cháu cũng không biết, chị Trương, lại đây một lát.”

Chị Trương và Ưông Vũ Đông cùng bước đến, Ưông Vũ Đông giải thích sơ qua một lần.

Triệu đạo diễn “Ừ” rồi nói tiếp, “Thế cậu diễn thử đi, cứ làm bữa vài động tác để tôi xem cảm giác ống kính của cậu.”

Chu Tường khởi động chân tay, tùy ý đánh một bộ quyền hộ thân.

Lúc còn ở học viện thể thao, hắn học bơi lội, nhưng cuối cùng lại không theo nghiệp đó. Khi ấy một người bạn cùng ký túc xá với hắn học võ thuật, hắn thấy cũng thú vị nên thường đi học cùng. Tuy tốc độ và sức mạnh không có gì nổi trội, nhưng tư thế của hắn cực kỳ đẹp mắt, không ngờ cuối cùng hắn lại kiếm cơm bằng cái nghề này. Sau khi làm cascadeur, hắn được học võ thuật điện ảnh với các chuyên gia, chuyên gia dạy cho hắn phương pháp biến công phu trở nên ăn ảnh. Hiện giờ hắn chỉ cần khởi động một lát là cảm giác toàn thân sẽ trở lại, hơn nữa đạo diễn này hắn vẫn chăm chỉ rèn luyện thân thể, tất nhiên động tác không còn cứng nhắc như mấy ngày mới vừa tỉnh lại, lần diễn thử này, hắn làm rất lưu loát.

Camera đang hướng về phía hắn, Chu Tường cảm giác mình đã tìm lại niềm vui đứng trước ống kính khi xưa, nhất thời nhập tâm đến quên hết tất cả.

Hắn múa xong bộ quyền, bao gồm cả đạo diễn, ai cũng phải ngơ ngác nhìn hắn.

Chu Tường vẫn rất tự tin vào kỹ năng nghề nghiệp của mình, hắn cười hỏi, “Có được không?”

Ưông Vũ Đông còn chưa kịp nói, đạo diễn đã búng tay “Tách” một cái, “Cậu làm đi.”

Chị Trương vui mừng, kín đáo bật ngón cái.

Chỉ có Ưông Vũ Đông tựa như còn suy nghĩ, anh ta nhìn Chu Tường, cảm thấy động tác của hắn khá quen mắt, nhưng lại không nhớ đã từng gặp ở đâu.

Triệu đạo diễn nói với Chu Tường, “Cậu sang bên kia tìm chỉ đạo võ thuật, bàn bạc nhanh vào, vì chưa chọn được cascadeur nên cảnh đấu võ chậm tiến độ rồi, nhanh đi.”

Chu Tường vâng dạ, nhanh nhẹn đi tìm chỉ đạo võ thuật, lúc đi ngang qua một thanh niên, cậu ta cảm phần trông hắn một cái.

Chu Tường ngẩn người, giờ mới nhớ ra cậu ta là cascadeur cũ của Ưông Vũ Đông. Hắn cũng không để bụng, đi lướt qua cậu, showbiz vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, chẳng thể trách ai được.

Chỉ đạo võ thuật rất bất mãn với việc thay người đột xuất, vì ông và cascadeur trước đã bàn việc xong lâu rồi.

Tuy nhiên, ông lập tức phát hiện ra cậu trai này chuyên nghiệp hơn người trước rất nhiều, bao nhiêu động tác không cần ông hướng dẫn, Chu Tường chỉ nhìn qua đã hiểu, thậm chí còn có thể đưa ra ý kiến sửa đổi dựa theo ưu thế hình thể của mình. Chỉ đạo võ thuật kinh ngạc hỏi hắn, “Cậu làm cascadeur nhiều năm rồi à?”

Chu Tường úp mở đáp, “Không bao lâu.”

“Tôi có cảm giác cậu làm đã lâu lắm rồi, chuyên nghiệp quá.”

Chu Tường ngoại trừ làm cascadeur, mấy năm cuối cùng còn bắt tay vào làm chỉ đạo võ thuật, đương nhiên hắn phải chuyên nghiệp. Ở đây toàn người không biết hắn, hắn cũng không ngại thể hiện kinh nghiệm của mình.

Hai người càng bàn bạc càng ăn khớp, cuối cùng sửa lại đến hơn phân nửa.

Triệu đạo diễn yêu cầu quay thử một đoạn trước, Chu Tường liền chọn phân cảnh thứ nhất. Cùng hai phối hợp diễn vào vị trí, hắn lấy một thanh kiếm, uyển chuyển như con thoi giữa hai người kia. Múa kiếm không phải sở trường của hắn, đó là sau này hắn mới học, trước đây nếu cần người đóng thế các trường đoạn đấu kiếm, thường thường Ưông Vũ Đông sẽ tìm cascadeur khác, nhưng lần này cảnh múa kiếm khá ngắn nên Chu Tường diễn luôn.

Ghi hình xong, Triệu đạo diễn rất hài lòng về hắn, “Không tồi, chiều nay cứ vào làm chính thức.”

Chu Tường nghĩ mình sắp kiếm được bốn – năm vạn, trong lòng sung sướng vô biên.

Đúng lúc đó, ngoài cổng truyền đến một đợt xô xao, Chu Tường nhìn sang, hóa ra là Yến Minh Tu và Khương trợ lý đang bước tới.

Chu Tường thoáng kinh hãi, nhưng sau đó lại không nhịn được cười. Nơi nào có Uông Vũ Đông, tất nhiên sẽ có Yến Minh Tu xuất hiện. Hắn quay mặt đi, không muốn để người khác nhìn thấy mình, nghĩ thầm chắc Yến Minh Tu chỉ đến tham quan.

Không ngờ Khương trợ lý tinh mắt, chỉ thoáng cái đã nhận ra hắn, “Ồ, không phải Tiểu Chu đó sao?”

Chu Tường đành phải xấu hổ quay lại, “Anh Khương, Yến tổng.”

Yến Minh Tu kinh ngạc nhìn hắn.

Uông Vũ Đông cười nói, “Mọi người quen nhau à?”

Yến Minh Tu thấp giọng hỏi, “Sao anh lại ở đây?”

Chu Tường còn chưa kịp mở miệng, Uông Vũ Đông đã đáp luôn, “Cậu ta là cascadeur anh mới tìm được, diễn không tồi. Từ sau khi Chu Tường gặp nạn, anh vẫn chưa tìm được cascadeur hợp ý, trước mắt cậu ta là người tốt nhất.”

Về mặt Yến Minh Tu và Chu Tường cùng thay đổi, không thể nói là ai khó coi hơn ai.

Uông Vũ Đông nhìn Yến Minh Tu, đôi mắt lóe sáng, anh ta hé miệng, cười hỏi, “Minh Tu, sao thế?”

“Không có gì.” Yến Minh Tu đưa thứ gì đó trong tay cho anh ta, “Tôi vừa đến Trùng Khánh giải quyết vài việc, chị hai cũng ở đó, nhưng tháng sau mới về được, chị hai nhắn tôi đưa thứ này cho anh.”

Uông Vũ Đông nhận lấy, giao lại cho trợ lý, “Ừ, để lát nữa anh gọi cho Minh Mị, bao giờ xong việc anh sẽ đến đó.”

Yến Minh Tu hơi lơ đãng, không nghe anh ta nói, ánh mắt y đảo về phía Chu Tường.

Chu Tường lau mồ hôi, “Triệu đạo diễn, tôi đi lấy cơm hộp nhé, tôi đã ăn cơm được chưa?”

“Cứ đi đi.”

Chu Tường bèn đi vào phía sau trường quay.

Vừa lĩnh cơm hộp, đột nhiên có người vỗ vai hắn, hắn quay lại, là Khương trợ lý.

“Ồ, anh Khương, các anh ăn cơm chưa?”

“Chưa, tiện thể ăn chút ở đây luôn.” Khương trợ lý cười nói, “Trùng hợp thật nhỉ.”

“Vâng.” Chu Tường cứng ngắc cười cười.

“Minh Tu dặn cậu đến tìm cậu ấy.”

“Dạ?”

“Cậu mang cơm hộp cho cậu ấy luôn, hai người cùng ăn đi.” Khương trợ lý kỳ quái nhìn Chu Tường, thật không biết cái cậu này thân phận thế nào, sao có thể gần gũi Yến Minh Tu đến vậy? Chẳng lẽ Yến Minh Tu nhầm tưởng cậu ta? Khương trợ lý không dám xác định, gã đi theo Yến Minh Tu đã lâu, chưa từng thấy y có hứng thú với đàn ông hay đàn bà.

Chu Tường đành phải lấy thêm một phần cơm.

Khương trợ lý giữ hắn lại, “Này, Tiểu Chu, nói cho cậu cái này, mấy hôm nay tâm trạng Minh Tu kém lắm đấy, hình như mới bị trộm lên vào nhà, cậu nói chuyện phải chú ý vào.”

“Trộm lên vào nhà? Lúc cậu ấy đi Trùng Khánh sao?” Chu Tường định bụng hỏi thăm vài điều từ Khương trợ lý.

“Đúng thế, Minh Tu vừa đến Trùng Khánh đã nhận được tin, phải vội vàng bay đêm về Bắc Kinh, giữa trưa hôm sau quay lại Trùng Khánh, mệt mỏi rồi. Tôi thấy cậu ấy sắp kiệt sức rồi, tính tình cũng tệ, cậu phải cẩn thận.”

Chu Tường gật gù đầu, không hỏi được thêm gì, đành mang hộp cơm đến phòng nghỉ.

Đến nơi, hắn nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền tới giọng nói trầm trầm của Yến Minh Tu, “Vào đi.”

Hắn đẩy cửa bước vào, Yến Minh Tu đang ngồi trên ghế, tựa đầu vào tường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chu Tường đặt hộp cơm lên bàn, “Yến tổng, anh Khương bảo ngài chưa ăn cơm.”

Yến Minh Tu mở mắt nhìn hắn.

Chu Tường vẫn mặc đồ diễn, một bộ y phục đại hiệp thuần trắng, nhìn cũng có vài phần anh tuấn tiêu sái.

Yến Minh Tu hást cằm, “Ngồi.”

Chu Tường ngồi xuống đối diện với y, tự mở cơm hộp ra ăn. Hắn có thể cảm nhận cái nhìn nóng rực của Yến Minh Tu dán trên đầu hắn.

“Tại sao anh lại làm cascadeur cho anh Đông?”

Chu Tường hơi mắc nghẹn, hắn ngẩng đầu, điềm đạm nói, “Chị Trương giới thiệu.”

Yến Minh Tu lại chăm chú nhìn hắn, “Tôi xem đoạn ghi hình lúc nãy rồi, động tác của anh... Là ai dạy anh?”

Chu Tường cẩn thận đáp, “Lúc trước tôi làm trong đoàn kịch, từ nhỏ tôi đã thích mấy thứ này.” Sự thật đúng là thế, Trần Anh đã cho Chu Tường xem ảnh chụp của hắn lúc còn ở đoàn kịch.

Nhưng Yến Minh Tu lại có cảm giác hắn đang nói dối. Người này rốt cuộc là ai, tại sao hắn có nhiều điểm giống Chu Tường đến thế? Trùng tên trùng họ, cùng làm việc ở Tự Tinh, cùng do Thái Uy phụ trách, thậm chí bây giờ, hắn cũng bắt đầu làm cascadeur cho Ông Vũ Đông. Hơn nữa, mỗi lần ở gần bên hắn, thứ cảm giác quen thuộc vô cùng này, quả thực khiến y chẳng biết làm sao.

Người này giống “Hắn”, quá mức giống “Hắn”, từ lần đầu tiên gặp mặt đến bây giờ, quả thực là càng lúc càng giống.

Tại sao có thể như vậy?

Yến Minh Tu cố đè nén kích động muốn lớn tiếng chất vấn người này, nhưng đối với người này, y lại ngày một hiếu kỳ. Mỗi lần người này ở bên cạnh y, y sẽ không thể kìm nén lại mình, y sẽ nhớ về “Hắn”.

Yến Minh Tu lại hỏi, “Vậy tại sao anh quen Thái Uy?”

“Chúng tôi... Chúng tôi gặp ở bệnh viện.”

“Tại sao gặp?” Vấn đề Yến Minh Tu hỏi đã vượt quá mức độ thân quen của hai người, nhưng y vẫn nhìn chòng chọc vào hắn, yêu cầu một đáp án.

Chu Tường biết lấy thân phận của mình bây giờ, thật sự không thể làm mất lòng y, bèn trả lời nửa thật nửa giả, “Ba của anh Uy bị đột quỵ tê liệt, mẹ tôi chăm sóc bác ấy ở bệnh viện.”

Trong tiềm thức, hắn không muốn để Yến Minh Tu biết hắn từng hôn mê hai năm, bởi vì ngày đầu tiên thân thể này hôn mê, cũng chính là ngày “Chu Tường” tử nạn. Trước đây hắn không tin mấy chuyện kỳ quái thần bí kiểu này, nhưng hiện tại hắn đã biết, trên đời thực sự có sức mạnh phi tự nhiên, đúng vào lúc hai người cùng gặp nạn, linh hồn hắn đã nhập vào thân xác này.

Chuyện này đối với người bình thường là cực kỳ khó tưởng tượng, cho dù thân thiết đến đâu, hắn cũng không muốn tiết lộ, lại càng không muốn bọn họ sinh nghi.

Yến Minh nhìn ánh mắt Chu Tường, cảm giác như hắn vẫn đang che giấu điều gì đó, y quyết định phải thăm dò hắn, chẳng biết tại sao, y cực kỳ để ý tới người này, thật giống như... Thật giống như xuyên qua người này, y có thể nhìn thấy “Hắn”.

Chu Tường sắp ăn xong, nhưng Yến Minh Tu còn chưa động đũa, y chỉ dùng ánh mắt thăm vắn chăm chú nhìn Chu Tường, Chu Tường nhai cơm như nhai sáp.

Ăn uống xong xuôi, Chu Tường ra ngoài trước, vừa đứng lúc Triệu đạo diễn đang tìm hần để bàn bạc gì đó.

Hần mới vừa bước đến, Yến Minh Tu cũng đã theo sau, y thẳng thắn hỏi Triệu đạo diễn và Uông Vũ Đông, “Bộ phim này không tồi, không biết có vai nào hợp với tôi không?”

Hai người cùng há hốc miệng, Uông Vũ Đông phản ứng nhanh hơn, lập tức cười nói, “Đương nhiên là có, có một vai đặc biệt hợp với em.”

Ngoại trừ những phim đầu tư riêng cho mình, Yến Minh Tu rất ít khi góp mặt vào phim của người khác, bởi vì y không chịu cười trước ống kính, nên rất nhiều vai y không diễn được. Trước mắt cũng chỉ có một mình Uông Vũ Đông là thuyết phục được Yến Minh Tu, thỉnh thoảng Yến Minh Tu sẽ xuất hiện với tư cách khách mời trong phim của anh ta, hơn nữa còn chịu khó nở nụ cười khe khẽ. Chỉ cần một biểu cảm không đến hai giây, doanh thu phòng vé nhất định vượt dự kiến ít nhất 30%. Có thể mời được Yến Minh Tu xuất hiện, quả thực là việc anh ta cầu còn chẳng được.

Tiếc rằng lần trước anh ta ngọt nhạt nửa ngày, Yến Minh Tu mới chịu gật đầu đáp ứng, vậy nên lần này anh ta không dám hi vọng nữa, ai ngờ Yến Minh Tu lại đột ngột chủ động yêu cầu, điều này khiến cả Uông Vũ Đông và Triệu đạo diễn cùng hoan hỉ hết ý.

Kịch bản không có nhân vật phù hợp với Yến Minh Tu, nhưng bọn họ chỉ cần thêm vào một vai diễn nhỏ, doanh thu phòng vé nhất định đảm bảo ngay!

Triệu đạo diễn nói với nhân viên bên cạnh, “Nhanh, gọi biên kịch đến đây, ăn cơm kiểu gì mà cả buổi chưa xong, nhanh lên!”

Chu Tường nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn Yến Minh Tu, Yến Minh Tu cũng lẳng lặng nhìn lại hần bằng ánh mắt thăm dò.

END53.

54. Chương 54

Đến chiều, Chu Tường phải diễn bổ sung các phân cảnh bị chậm tiến độ, Yến Minh Tu cứ đứng trơ trơ bên cạnh nhìn hần, nhìn đến nổi hần gai cả người.

Giờ nghỉ, hần nghe được Triệu đạo diễn thảo luận với biên kịch, nói rằng nên sắp xếp cho Yến Minh Tu vào vai em trai của nhân vật chính, vì thân thể yếu ớt nên phải nằm trên giường bệnh quanh năm, nhưng đồng thời lại nghiêng cứu đủ loại thí thử, tài trí hơn người, cuối cùng bị kẻ địch của nhân vật chính giết hại, khiến cho tính tình nhân vật chính biến đổi kịch liệt, đẩy bộ phim lên đỉnh điểm cao trào.

Lúc bọn họ bàn bạc, Yến Minh Tu cũng đứng bên cạnh, thỉnh thoảng nêu ý kiến thay đổi một số chi tiết. Chu Tường chỉ nghe nội dung cơ bản, nhưng cũng nắm được đại khái vấn đề, Triệu đạo diễn có thể nói là liều mạng cố gắng gia tăng đất diễn cho Yến Minh Tu, nhưng thật ra Chu Tường cảm thấy ông không nhất thiết phải làm vậy, chỉ cần được diễn cùng Uông Vũ Đông, Yến Minh Tu nhất định chẳng bao giờ từ chối cái gì.

Từ khi quay lại nghề này, hần cũng nghe được nhiều chuyện bên lề. Hần nghe nói, Yến Minh Tu chưa bao giờ xuất hiện với tư cách khách mời cho bất kỳ một ai, chỉ duy nhất đối với anh rể Uông Vũ Đông là phá lệ. Có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, Uông Vũ Đông quả thật khác hẳn những người khác.

Chu Tường nhìn Yến Minh Tu và Uông Vũ Đông cúi đầu trò chuyện, trong lòng cuộn cuộn một thứ cảm xúc không cách nào hình dung. Chỉ cần hai người kia đứng cùng một chỗ, không cần quảng bá rầm rộ, doanh thu phòng vé cũng đã đủ quên sầu.

Hoàn tất thêm một phen cảnh, Chu Tường đi đến góc nhỏ cuối hành lang, nghỉ ngơi hút thuốc. Hắn vẫn đang lo lắng chuyện Trần Anh, cả ngày thấp thỏm không yên.

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng bước chân vang trên hành lang yên tĩnh, Chu Tường đứng bên cạnh WC, nghĩ chắc có người đi toilet, không ngờ tiếng bước chân tới góc hành lang thì dừng lại, liền sau đó là giọng nói của Yến Minh Tu, “Alo, Tần cục trưởng, anh vừa gọi tôi à?”

“Tìm được người đáng tin? Vậy bao giờ có thể gặp?”

“Tôi biết tôi báo cảnh sát quá muộn, nhưng thứ nhất, tôi không muốn bắt luận kẻ nào biết chuyện này, thứ hai, mấy hôm nay tôi bận nhiều việc công ty, không phân thân được. Tôi không muốn truyền thông đánh hơi được tin đồn, nên phải tìm một người thật đáng tin cậy phụ trách điều tra.”

“Không, tôi chưa vào nhà, hiện trường vẫn nguyên trạng. Lúc đó tôi đang có chuyện cần giải quyết gấp, nên chỉ đứng ngoài cửa nhìn qua một lát rồi đi luôn, đến giờ vẫn chưa vào nhà. Ngoài ra, khi đó còn hai người khác cũng vào phòng khách, nhưng bọn họ không đi lại nhiều, không đụng vào bất cứ thứ gì. Nếu cần lời khai, tôi sẽ gọi họ đến phối hợp điều tra.”

“Được, bốn giờ chiều mai, hẹn gặp trước khu tập thể.”

Chu Tường không dám thở mạnh, mãi đến khi Yến Minh Tu cúp máy, quay lại Studio, hắn mới dám rút điều thuốc ra khỏi miệng.

Yến Minh Tu thật sự tìm người đến điều tra, Chu Tường vô cùng lo lắng, bởi vì dưới con mắt chuyên gia phá án, vụ “Trộm” này sẽ có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Chu Tường biết điểm đáng ngờ lớn nhất: Ổ khóa không bị phá hỏng có thể miễn cưỡng giải thích rằng tên trộm kỹ thuật cao, nhưng vừa vào nhà đã đi thẳng đến phòng ngủ, lấy tiền trong ngăn kéo đầu giường rồi quay lại phòng khách lấy chi phiếu. Ăn trộm bình thường nếu đột nhập thành công, điều đầu tiên phải làm là lục lọi khắp nơi, nếu gã trộm này không nắm rõ tình hình trong nhà, sao có thể ra tay chính xác như thế? Chỉ riêng điểm này cũng đủ kỳ quái, Chu Tường thật không biết bọn họ sẽ cho ra kết luận như thế nào, một người thông minh bình thường chắc chắn sẽ nghi ngờ kẻ trộm là người quen. Tuy rằng Chu Tường không tin bọn họ có thể truy đến hắn, nhưng hắn vẫn rất bất an.

Chu Tường nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng sợ.

Chiều mai Yến Minh Tu sẽ đưa chuyên viên điều tra đến xem xét hiện trường, tới lúc đó nhất định bọn họ sẽ còn khai thác được nhiều vấn đề khác. Mặc dù Chu Tường vẫn nghĩ bọn họ không thể nghi ngờ hắn, nhưng có tật giật mình, hắn vẫn nơm nớp lo sợ.

Vậy nên hắn bật ra một ý tưởng lớn mật, chính là đêm nay quay lại để phá hỏng hiện trường. Nghe Yến Minh Tu nói, bọn họ vẫn chưa đụng chạm bất cứ thứ gì, nếu trước ngày mai hắn đảo lộn hiện trường một chút, bọn họ sẽ không thể lần ra dấu vết nữa.

Vừa nghĩ đến đây, Chu Tường đã nổi da gà, điều thuốc cầm trên tay cũng run run rẩy rẩy. Nửa đời người hắn làm công dân lương thiện, quang minh lỗi lạc, đến bây giờ phải trải qua mấy chuyện này, thật sự chỉ là do hắn bí quá hoá liều.

Chu Tường tái nhợt đứng mãi bên cạnh WC, cuối cùng hạ quyết định, tối nay quay lại một lần, nhất định phải đảo lộn hiện trường, tuyệt đối không để mấy người Yến Minh Tu lần ra manh mối.

Muốn làm được chuyện này, trước tiên hắn phải biết hành tung của Yến Minh Tu đêm nay, mặc dù hắn nghĩ có lẽ Yến Minh Tu sẽ không về, nhưng nhớ lại rủi ro lần trước, hắn vẫn muốn xác định lại cho chắc, bằng không thì ngay cả dũng khí quay lại nhà mình, hắn cũng không có.

Chu Tường trở lại trường quay, tiếp tục đóng phim.

Tối hôm đó tan tầm, Chu Tường bắt chuyện làm thân, rủ rê các nhân viên đi hát hò uống rượu. Ở đây toàn người trẻ tuổi, ai cũng thích náo nhiệt, nên tất cả hăng hái hưởng ứng ngay. Sau đó Chu Tường lại lần la bắt chuyện với Yến Minh Tu, “Yến tổng, không biết ngài có tham gia không? Nhưng mà trông ngài có vẻ bận, chắc là tối nay có tiệc xã giao rồi?”

“Không.” Yến Minh Tu thản nhiên nhìn hắn một cái, “Tôi đi với mọi người.”

Ai cũng trở mắt nhìn, nằm mơ cũng không dám ngờ y sẽ đồng ý.

Yến Minh Tu đi, những người khác sao dám không đi, vậy nên cuối cùng buổi hát hò thân mật biến thành buổi tiệc hoan nghênh Yến Minh Tu do Ôn Vũ Đông và Triệu đạo diễn đài thọ, địa điểm cũng từ KTV đổi thành nightclub.

Chu Tường nghĩ thầm, vậy càng tốt, Yến Minh Tu không uống được rượu, nhất định hắn sẽ chuốc cho y say khướt.

Kết thúc công việc, hơn hai mươi người trùng trùng điệp điệp đến nightclub, Ôn Vũ Đông làm chủ, bao trọn một phòng VIP rộng lớn. Quản lý club đưa đến 15 cô em và 5 cậu em, ai cũng xinh đẹp rạng ngời, các nhân viên được thơm lây, mặt mũi hồng hào, ngay cả mấy cô gái cũng phấn chấn hẳn lên.

Một cậu em trong số đó, không biết tại sao lại chọn ngồi ngay bên cạnh Chu Tường.

Chu Tường nhìn cậu một cái, nghĩ thầm nhóc con này tinh mắt, hắn chỉ mới kín đáo liếc cậu hai lần mà đã bị đoán ra tính hướng? Chu Tường tự giễu cười cười, hiện tại hắn chẳng có tâm tư gì, nhưng dù sao bản tính cũng không thay đổi được.

Cậu bé kia cười nói, “Anh uống gì?”

Chu Tường nhàn nhạt đáp, “Anh không uống rượu, anh uống nước ngọt, em uống rượu giúp anh.”

“Anh cứ hay đùa, nhìn anh là biết tửu lượng cao rồi, hay là anh không thích uống với em?” Cậu khề khàng cọ cọ bắp đùi vào chân hắn, khẽ sát đầu lại, “Anh thuộc đúng kiểu em thích đó, em làm nghề này cũng không hẳn vì tiền đâu, đêm nay anh dẫn em đi đi, anh chỉ cần trả tiền khách sạn là được.”

Chu Tường cười nói, “Hôm nay anh bận rồi, để lần sau nhé.”

Cậu bé kia kinh ngạc nhìn hắn, “Kỳ vậy, cho không cũng không cần à, chẳng lẽ người ta nhìn nhầm rồi? Anh thích ngược bự à?”

Chu Tường chỉ mỉm cười không nói, đôi mắt khề đảo qua hướng Yến Minh Tu.

Cậu bé kia quan sát thấy, hạ giọng thật thấp hỏi hắn, “Anh điên rồi hử, anh thích đại minh tinh kia à?”

Chu Tường trợn trắng mắt lườm cậu, “Nói linh tinh gì đó?”

“Gì mà linh tinh, người ta lời đời rồi đó. Đêm nào mà chẳng có mấy ngôi sao lớn nhỏ đến đây tiêu khiển, nhưng thẳng hay cong nhìn một cái là biết liền hà. Yến đại thiếu gia đằng kia á, nhất định không có hứng thú với đàn ông đâu. Anh nghĩ cũng đừng có nghĩ, chẳng bằng cứ nhìn người ta đây này.”

Chu Tường không chịu nổi nhĩ nhằng, bèn dứt khoát đẩy cậu ra, “Đi lấy cho anh ly trà xanh.”

Không ngờ cậu ta lại đột ngột ôm cứng lấy tay hắn, nửa thân mình đổ vào lòng hắn, cười khi khi, “Anh nhiều tuổi rồi? Mới vào nghề à, sao người ta chưa gặp anh bao giờ?”

Chu Tường đang định nói, nhưng vẻ mặt cậu ta bất thành linh trở nên rất kỳ quặc. Hắn quay lại nhìn, Yến Minh Tu đang đứng sau lưng hắn, mặt lạnh như tiền.

“Yến tổng...”

Yến Minh Tu nắm lấy cánh tay hắn, lôi hắn từ sofa lên.

Sofa rất lớn, để tiện cho mọi người “vui vẻ”, ánh sáng được chỉnh ở mức thấp nhất, nên không có mấy người chú ý đến bọn họ. Mặc dù vậy, Chu Tường vẫn cảnh giác nhìn quanh, “Yến tổng, sao thế?”

Yến Minh Tu lạnh lùng trừng mắt nhìn cậu em kia một cái, sau đó lôi Chu Tường ra ngoài.

Để che giấu tư thế bất thường của cả hai, Chu Tường đành phải nhích sát vào Yến Minh Tu, ra vẻ hai người kẻ vai sánh bước, chứ không phải hắn bị Yến Minh Tu lôi đi.

Ra khỏi phòng VIP, trên hành lang chỉ có nhân viên phục vụ đi tới đi lui.

Chu Tường vỗ vỗ bả vai Yến Minh Tu, “Yến tổng? Yến tổng?”

Yến Minh Tu buông hẳn ra, chỉ vào cuối hành lang, “Lại đây, tôi có chuyện cần hỏi anh.”

Chu Tường đành phải đi theo y.

Hai người một trước một sau đi đến cuối hành lang yên tĩnh, Yến Minh Tu híp mắt nhìn hẳn, “Anh là gay?”

Chu Tường nhún vai, “Ừ.” Điều này thì hẳn chưa từng che giấu.

Đôi môi Yến Minh Tu nhè nhẹ run rẩy.

Tại sao? Tại sao một người xa lạ lại có nhiều điểm tương đồng đến thế? Cuối cùng thì chuyện gì đang diễn ra? Đây quả thực là điều không thể tưởng tượng nổi, Yến Minh Tu không nhận được phải bật thốt lên, “Rốt cuộc thì anh là ai?”

Chu Tường thót bụng, cố gắng trấn tĩnh, “Yến tổng, ngài hỏi vậy là có ý gì?”

“Anh...” Yến Minh Tu hít sâu một hơi, “Anh nói với tôi tên anh là Chu Tường, nhưng anh lại bảo với anh Đông, tên anh là Chu Dương? Anh giải thích thế nào? Tóm lại tên anh là gì? Đến tột cùng thì anh là ai?”

Chu Tường mặt không biến sắc, điềm đạm đáp, “Tên tôi đúng là Chu Tường, nhưng anh Uy dặn tôi không nên nói tên thật cho anh Đông. Anh Uy bảo nếu anh Đông biết thì sẽ không nhận tôi vào làm nữa.”

Lời giải thích này rất hợp tình hợp lý, nghi ngờ trong lòng Yến Minh Tu cũng tạm lắng xuống, y tiếp tục hỏi, “Thái Uy nói những gì với anh về Chu Tường rồi?”

“Không nói gì hết, chỉ nói trước kia Chu Tường cũng làm cascadeur cho anh Đông, nhưng về sau lại làm mất lòng anh Đông.” Chu Tường vừa nói, vừa quan sát sắc mặt Yến Minh Tu, mặc dù bên ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra tim hẳn đã sắp vọt lên cổ.

Yến Minh Tu nhìn hẳn thật sâu, lạnh nhạt nói, “Chuyện của Chu Tường, anh không nên biết quá nhiều, chẳng có quan hệ gì với anh cả.”

“Yến tổng, cho đến giờ tôi vẫn chưa từng tọc mạch gì.”

“Vậy là tốt.” Yến Minh Tu thôi nhìn hẳn, xoay người định quay về phòng, nhưng đột nhiên y khựng lại, nhớ đến thẳng vệt con dán lên người Chu Tường lúc nãy, bụng dạ đột nhiên khó chịu, y nhận không được muốn châm chọc hẳn vài câu, nhưng rồi lại không biết mình lấy tư cách gì, bất động nửa ngày, cuối cùng y mới cất bước bỏ đi.

Thật lâu sau khi Yến Minh Tu đi, Chu Tường mới thả lỏng hô hấp, chậm rãi quay về chỗ ngồi.

Yến Minh Tu ngồi trong một góc, không nói chuyện, không tham dự cuộc vui, tựa như mọi thứ xung quanh chẳng liên quan đến y, mà cũng chẳng ai dám lại gần bắt chuyện với y.

Chu Tường cầm một chai rượu, tiến về phía Yến Minh Tu trước mắt bao nhiêu người, cong miệng cười cười, “Yến tổng, uống chút rượu nhé.” Nói xong liền rót một ly đầy, bưng đến cho Yến Minh Tu.

Mọi người ai cũng tưởng Chu Tường sẽ bị mắng cho té tát, nhưng không ngờ Yến Minh Tu chỉ liếc hẳn một cái, sau đó đưa tay đón lấy ly rượu.

Chu Tường cũng rót cho mình một ly, “Yến tổng, cảm ơn ngài trọng dụng, tôi xin được mời ngài một ly.”

Hôm nay hẳn nhất định phải chúc cho Yến Minh Tu gục xuống.

END54.

55. Chương 55

Ngay từ đầu Yến Minh Tu cũng không nhận ra Chu Tường cố ý chuốc say mình, suy cho cùng, y nào thể ngờ có kẻ lại to gan đến thế, dám chuốc rượu y.

Đến lúc y phát giác điều bất thường thì cũng đã qua ba lượt rượu, đầu vầng mắt hoa rồi. Tửu lượng của y không tốt, nên bình thường y cũng không uống nhiều đến vậy.

Yến Minh Tu cười khê một tiếng, “Anh định làm gì? Muốn chuốc tôi say à?”

Chu Tường cười nói, “Yến tổng đừng nghiêm túc thế, mọi người đều uống, ngài cũng nên góp vui đi chứ. Nếu ngài thật lòng không muốn uống thì thôi cũng được, nhưng tôi nhìn ngài có vẻ không thích thư giãn, cũng không thích hát hò, thế thì ngài đến đây còn ý nghĩa gì, chẳng bằng tôi tiếp rượu cho ngài vậy.”

Có người quá chén đang gào thét ca hát, mấy anh chàng say bí tỉ ngã ngón dán dính vào các cô tiếp viên, số người còn tỉnh táo không nhiều lắm, Uông Vũ Đông ngại có mặt em vợ nên không tiếp chuyện các cô nàng, nhưng anh ta và Triệu đạo diễn cũng đã uống khá khá.

Yến Minh Tu quả thật không có hứng thú với mấy thứ này, trái lại, y chỉ muốn biết Chu Tường định làm gì, “Nếu anh làm tôi gục thật thì sao? Tôi cho anh hay, tửu lượng tôi không tốt, có lẽ ngày mai tỉnh lại sẽ đi tìm anh tính sổ.”

Chu Tường mỉm cười, “Hoặc cũng có khi Yến tổng ngủ một giấc là quên luôn chuyện hôm nay. Tôi chỉ là tôm tép thôi mà, đâu đáng để Yến tổng ghi tạc trong lòng.” Có lẽ vì Yến Minh Tu uống nhiều quá, hoặc cũng có lẽ vì chính hắn uống nhiều quá, nên tư duy của hắn bắt đầu thiếu minh mẫn, ngay cả thận trọng bình thường cũng mất đi phân nửa.

Nhìn đôi mắt mơ màng vì rượu của Yến Minh Tu, hắn không thể ngăn mình nhớ tới cái đêm y say khướt, ôm hắn gọi “Anh Đông”. Mặc dù đó là đoạn ký ức hắn chỉ muốn quên đi, nhưng đôi lúc hắn vẫn cứ vô thức nhớ lại, cho đến tận khi nói những lời này, giọng điệu của hắn vẫn còn mang theo oán trách khó kìm nén được.

Yến Minh Tu giật mình nhìn hắn, trong một thoáng, y không biết mình đang mẫn cảm hay đang ì trệ, y chỉ đột nhiên cảm thấy kỳ quái vô cùng. Ngực y nặng nề quá, càng tiếp xúc với người này, y lại càng nhưng nhớ Chu Tường, nhưng y vẫn không thể ngăn mình đến gần người này hơn.

Yến Minh Tu nhìn ly rượu trước mắt, có lẽ đây là liều thuốc tốt nhất dành cho y bây giờ, y nắm lấy cái ly, rót hết thứ chất lỏng y chưa từng yêu thích vào trong cổ họng.

Hai mươi mấy người chơi bởi đến hơn ba giờ sáng, phần lớn đã say khướt chẳng biết trời trăng gì, chỉ có Khương trợ lý tận tâm với công việc, thấy Yến Minh Tu uống rượu, biết hôm nay y không thể lái xe, nên Khương trợ lý uống rất kìm chế, cố gắng giữ mình tỉnh táo.

Chu Tường tửu lượng tốt, tuy cũng hơi choáng váng, nhưng hắn vẫn còn minh mẫn.

Mọi người lục tục ra đám, có người gọi taxi, có người gọi bạn bè đến đón, Uông Vũ Đông cũng đã được đưa về.

Khương trợ lý bất đắc dĩ nhìn Yến Minh Tu, sau đó nhìn sang Chu Tường, “Tiểu Chu à, cậu chuốc say cậu ấy rồi, thật đúng là thêm phiền cho tôi.”

Lúc này Yến Minh Tu đã say khướt, nằm sòng soài trên sofa. Y rất im lặng, chỉ nhắm mắt tựa như đang ngủ, nhìn không có gì thất thố, nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến Khương trợ lý kinh ngạc lắm rồi, gã chưa bao giờ nhìn thấy Yến Minh Tu say.

Chu Tường cười cười, chống tay đứng dậy, “Ra ngoài thôi.”

“Cậu còn đi được thì giúp tôi đỡ Minh Tu lên xe, tiện tôi đưa cậu về nhà luôn.”

“Anh vẫn lái xe được?”

“Tôi không uống nhiều, không sao, đi thôi.” Khương trợ lý ôm Yến Minh Tu dậy, người say cực kỳ nặng, nhất là Yến Minh Tu còn cao lớn như thế, hai người một trái một phải, lão đảo đỡ y ra ngoài.

Chu Tường ôm ngang eo Yến Minh Tu, mơ mơ màng màng nhớ lại cảm giác ngày xưa mình cũng ôm y như vậy.

Hai người đặt Yến Minh Tu lên ghế sau, Chu Tường vừa mệt vừa buồn ngủ, ngại vòng về ghế phó lái, nên cũng chui vào ngồi luôn phía sau.

Quãng đường vòng vèo, Chu Tường ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, Khương trợ lý đẩy đẩy hẳn, “Chu Tường, dậy dậy, giúp tôi đưa Minh Tu lên nhà.”

Chu Tường mở mắt, lúc này mới biết xe đã vào garage. Khương trợ lý lại đẩy hẳn, lấy tay chỉ về phía thang máy cách đó không xa.

Chu Tường lắc lắc đầu, cảm giác tỉnh táo lại một ít, hẳn vội vàng xuống xe, phụ Khương trợ lý đỡ Yến Minh Tu ra, hai người lại vất vả đỡ y vào thang máy, đi lên căn hộ của y.

Khương trợ lý một tay tìm chìa khóa, tay kia vẫn phải đỡ Yến Minh Tu nên hơi luống cuống. Đến khi mở được cửa, Chu Tường thì vội mang Yến Minh Tu vào nhà, Khương trợ lý lại vội rút chìa khóa, hai người tiến độ lệch pha, sức nặng của Yến Minh Tu đột ngột rơi hết lên Chu Tường, Yến Minh Tu quá nặng, Chu Tường khụy gối, ngã sấp luôn tại bậc thềm.

Khương trợ lý sợ hãi kêu lên, “Chu Tường!”

Bị ngã đau, Yến Minh Tu khê rên rĩ, tiếng gọi “Chu Tường” lại như một hồi chuông đánh vào lòng y, làm y ngay tức khắc “bừng tỉnh”.

Y chậm rãi mở mắt, mặc dù ánh mắt vẫn không có tiêu cự, nhưng đúng là y đang nhìn người nằm bên dưới mình.

“Chu Tường?” Yến Minh Tu lú lờ, hai người còn lại nghe không hiểu gì.

Khương trợ lý định đỡ Yến Minh Tu dậy, Yến Minh Tu lại đẩy tay gã ra, sau đó y cúi đầu, ghé mũi trên mặt Chu Tường, vừa như hít ngửi, vừa như cảm nhận.

Chu Tường ngơ ngác nhìn lên trần nhà, hẳn muốn đẩy y ra, nhưng hẳn vẫn còn choáng váng sau cú ngã, không nhắc tay lên nổi, hẳn chỉ có thể nhỏ giọng, “Yến tổng...”

Còn chưa nói xong, một thứ mềm mại đã áp lên môi hẳn, tới khi hẳn ý thức được đó là nụ hôn còn mang mùi rượu của Yến Minh Tu, cả người hẳn đã cứng ngắc.

Khương trợ lý cũng dần luôn, đứng chết trân ngay bậu cửa nhìn Yến Minh Tu hôn Chu Tường. Đi không được, mà ở cũng chẳng xong, gã nghĩ mình đang gặp ảo giác.

Chu Tường vỗ vỗ mặt Yến Minh Tu, định đẩy y ra, nhưng chẳng hiểu Yến Minh Tu say xỉn lấy sức lực từ đâu, vẫn kiên quyết hôn hẳn, hôn như muốn nuốt luôn đôi môi hẳn vào bụng.

Vành mắt Chu Tường dần nóng lên, không biết tại sao hẳn lại muốn khóc.

Yến Minh Tu mơ màng hỏi, “Là anh đó sao?” Y ôm lấy hẳn, đột nhiên bật khóc.

Chu Tường kinh hãi không nói nên lời.

Khương trợ lý cũng sợ phát khiếp, là một trợ lý thông minh và đầy lý trí, gã đưa ra quyết định được cho là chính xác nhất trong lúc này: Đóng cửa lại, chạy. Biết quá nhiều chuyện riêng của boss nhất định chẳng hay ho gì, thôi thì giả vờ như không biết luôn.

Chu Tường nhìn cánh cửa đã đóng chặt, nhớ đến cảnh vừa rồi Khương trợ lý “Rút lui” không quay đầu lại, một loạt biến cố ập đến chỉ trong một phút đồng hồ, đến khi hẳn bàng hoàng quay lại, Yến Minh Tu đã thiếp đi từ lúc nào. Khuôn mặt y vẫn đầy nước mắt, y ôm chặt lấy cánh tay hẳn, như thể chứng minh cho hẳn, tất cả không phải chỉ là ảo giác.

Yến Minh Tu khóc, vì sao?

Là anh đó sao? Y nói về ai thế?

Lúc mới vào nhà, có phải y đã gọi tên hần? Nhưng hần không dám xác định, quá mơ hồ.

Mặc kệ thế nào, hần cũng sẽ không tưởng bỏ cho rằng Yến Minh Tu khóc vì hần, có lẽ Yến Minh Tu uống nhiều quá nên dâng trào cảm xúc. Trước đây lúc hần say rượu, ngay cả chuyện thăm mếu một cậu bạn năm cấp 2 cũng làm hần khóc rống lên một hồi, nhưng sau khi tỉnh lại thì mặt mũi người nọ như thế nào, hần cũng chẳng nhớ nổi.

Rượu còn có thể phóng đại cảm xúc của con người, Chu Tường không hiểu tại sao Yến Minh Tu lại như vậy, hần chỉ biết hình như mình lại gặp phiền toái rồi.

Hần thử cử động, định ngồi dậy, nhưng Yến Minh Tu vẫn dán dính lên người hần, hần không nhúc nhích được.

Tuy mùa này không lạnh, nhưng ngủ dưới sàn cả một đêm cũng rất dễ sinh bệnh. Mà quan trọng nhất, mục đích hần chuốc say Yến Minh Tu là bởi vì đêm nay hần có chuyện nhất định phải làm. Tuy hần cảm thấy mình cũng không tỉnh táo lắm, nhưng chỉ cần uống ít nước lạnh là ổn ngay. Vấn đề là hần biết ra khỏi đây kiểu gì?

Nhờ cử động mạnh quá làm Yến Minh Tu tỉnh lại thì sao?

Chu Tường suy nghĩ hồi lâu, vẫn không biết nên làm gì cho ổn.

Thân thể Yến Minh Tu đè lên người hần, vừa nặng vừa nóng, hai cánh tay ôm lấy eo hần, dù đã ngủ say nhưng vẫn rất mạnh mẽ, tựa như y đang ôm một thứ rất quan trọng, bất kể thế nào cũng vẫn bướng bỉnh không chịu buông.

Chu Tường khê thở dài, nhịn rồi nhịn, cuối cùng nhịn không nổi, hần vươn tay, nhẹ nhàng đặt trên lưng Yến Minh Tu.

Qua một lớp vải áo, lòng bàn tay hần cảm nhận được làn da nóng rực của y, sức nóng thông qua lòng bàn tay, truyền thẳng tới trái tim hần.

Đây là... Yến Minh Tu.

Hần đã từng rất quen thuộc với Yến Minh Tu, hai người đã từng vô số lần hòa làm một, hai người đã từng gần sát nhau như vậy, hần vẫn còn nhớ rõ mùi hương nước cạo râu của người này, mái tóc mềm mại, nhiệt độ làn da, còn cả hương vị những nụ hôn của người này.

Bây giờ hai người lại kề sát bên nhau, nhưng bọn họ đã không còn là Chu Tường và Yến Minh Tu của ngày trước nữa.

Chu Tường ngơ ngẩn cảm nhận hơi ấm dưới lòng bàn tay, không dám nhúc nhích, hần sợ nếu mình cử động, cảnh tượng trước mắt sẽ ầm ầm sụp đổ, hần sẽ phát hiện hết thảy chỉ là mơ.

Hần chớp mắt, khóe mắt chưa xót vô cùng.

END55.

56. Chương 56

Chu Tường nằm phất trên sàn khoảng hai mươi phút, đến khi xác định Yến Minh Tu đã ngủ thật, hần mới dám nhẹ nhàng gỡ tay y ra, từng chút từng chút lách mình thoát khỏi sức nặng của y.

Hần lau mặt, đầu hơi nhức, lúc này hần chỉ muốn gục xuống ngủ luôn.

Nhìn Yến Minh Tu còn nằm sổng soài trên sàn, Chu Tường đứng dậy, tự rót cho mình ly nước, hít sâu một hơi lấy sức, xong xuôi mới ngồi xổm xuống, vận công lực kéo Yến Minh Tu lên. Hần vốn định đưa Yến Minh Tu vào phòng ngủ, nhưng nhìn thử vào trong, thấy cái phòng có vẻ là phòng ngủ ở quá xa chỗ này, hần thật

sự không có sức tha lỗi Yến Minh Tu đi một quãng dài như thế, bèn dứt khoát dìu y đến sofa, chỉ một đoạn đường ngắn ngủi cũng làm hần mồ hôi đầm đìa.

Nếu hần không uống rượu thì còn công được Yến Minh Tu, nhưng tiếc rằng hần cũng say đến hai chân lảo đảo, vẫn đi được đã là giỏi lắm rồi, lười theo một người hơn tám mươi kg, hần thật sự không có sức.

Đặt Yến Minh Tu lên sofa, thấy ngoài ban công có phơi một tấm chăn, hần bèn lấy vào đắp cho y.

Hần nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ sáng, nếu lúc này không đi, trời sẽ sáng hần.

Hôm qua lúc quyết định mạo hiểm, thực ra hần vẫn khá bồn chồn, bao nhiêu linh cảm rủi ro cứ ồ ạt làm hần phân vân. Hần cảm thấy mình đi thì không đúng, mà không đi cũng không phải, nhưng hiện tại hần đã ngà ngà say, hần can đảm hơn ngày thường rất nhiều, thời gian cứ từng phút trôi qua, hần đứng dậy, đi phăm phăm không chút do dự.

Vừa đúng năm giờ, Chu Tường bắt xe đến khu tập thể nhà mình, lúc này trời đã hửng sáng, công nhân vệ sinh đang quét dọn ngã tư đường.

Hần bảo lái xe đỗ tại cổng sau khu tập thể, nhớ lần trước Thái Uy có nhắc đến camera theo dõi, nên hần tính toán rất kỹ. Cổng sau vắng vẻ, công nhân vệ sinh hay người thu gom rác không thường đi qua đây, Chu Tường vào từ chỗ này, đại khái sẽ không bị ai nhìn thấy.

Hần tìm kiếm nóc nhà của mình, cẩn thận bước tới.

Hành lang rất tĩnh lặng, giờ này là giờ ngủ say nhất, cũng là thời điểm an toàn nhất.

Chu Tường vẫn tìm thấy chìa khóa trong hộp cứu hỏa, xem ra bọn họ không hề nghi ngờ “Kẻ trộm” dùng chìa khóa để mở cửa, nên Lan Khê Nhung đã trả chìa khóa về chỗ cũ, nếu không phải hần biết chỗ giấu chìa khóa, thì đúng là chẳng ai ngờ được.

Tìm được chìa khóa, lòng Chu Tường đã nhẹ đi phân nửa, có lẽ ông trời cũng để lại cho hần một đường lui.

Hần cẩn thận mở cửa ra, lên vào nhà bằng tốc độ nhanh nhất.

“Hiện trường” vẫn nguyên vẹn như khi hần chạy trốn, cả nắm đất hần ném vào mặt Lan Khê Nhung cũng rải rác trên sàn.

Chu Tường hít một hơi thật sâu, nhanh nhẹn vào phòng ngủ, lật tung các ngăn kéo và tủ đầu giường, sau đó hần vào phòng làm việc, tiếp tục đảo lộn ngăn kéo và bàn ghế, ngụy tạo hiện trường thành kẻ trộm lục lọi tìm tiền.

Chỉ có phòng khách là hần không dám đụng vào, căn cứ những gì nghe lén được hôm đó, ba người bọn họ để giữ nguyên hiện trường nên đều tập trung ở phòng khách, bởi vậy tình trạng phòng khách như thế nào, hần là bọn họ vẫn nhớ.

Cũng may nhà hần không có gì đáng giá, phản ứng đầu tiên của người bị mất trộm là đi một vòng kiểm kê lại tài sản, nhưng mấy người Yến Minh Tu rất bình tĩnh, đưa ra quyết định cực kỳ chính xác là giữ nguyên dấu vết tại hiện trường.

Chu Tường từ lúc vào nhà đến lúc rời đi cũng chưa đến mười phút. Hần biết mình để lại nhiều sơ hở, dù sao hần cũng không phải ăn trộm lành nghề hay chuyên viên điều tra, nhưng hần đã nghĩ được biện pháp ngăn chặn quá trình phá án thiết thực nhất, hơn nữa hần còn rất tin tưởng, sau lần phá hoại này, chắc chắn không còn gì khả nghi nữa.

Rất nhanh đã xong việc, Chu Tường vội vã bỏ đi. Nhưng vừa xuống đến lưng chừng cầu thang, điện thoại đột nhiên réo lên, hần sợ đến nỗi linh hồn nhỏ bé suýt thì bay đi mất.

Nhìn quanh không thấy ai, hần lập tức đập máy, khỏi phải nói tiếng chuông ngân vang giữa màn đêm yên tĩnh chói tai đến mức nào.

Chu Tường chạy một mạch ra khỏi khu tập thể, đến được nơi có vẻ an toàn, hần mới dám lấy điện thoại ra xem, hóa ra là Trần Anh gọi tới.

Chu Tường gọi lại.

“A Tường à, sao giờ này vẫn chưa về?” Giọng Trần Anh vẫn còn mơ màng buồn ngủ.

“Dạ, con đi uống với đồng nghiệp, bây giờ mới về được. Con đã dặn mẹ cứ ngủ trước rồi mà, đừng chờ con làm gì.”

“Mẹ ngủ rồi, nhưng lúc này dậy đi vệ sinh vẫn chưa thấy con về, mẹ lo quá, thôi giờ con về là được, lần sau đừng đi chơi muộn thế nữa, mệt lắm đó.” Trần Anh ngáp một cái.

Chu Tường cúp máy, lúc này trời đang dần sáng, hần lên chuyển xe bus sớm nhất, về nhà.

Về đến nhà, cả mặt cũng lười rửa, Chu Tường đổ vật lên chiếc giường đơn sơ trong phòng khách, nhắm mắt ngủ vù vù.

Đến khi hần tỉnh lại, cũng đã hơn mười hai giờ trưa.

Hần mở mắt nhìn đồng hồ, cứ tưởng mình trễ giờ làm, đang cuống cuống mới chợt nhớ ra, hôm nay hần đã xin phép Thái Uy nghỉ một ngày để đi lấy kết quả khám bệnh của Trần Anh.

Chính là hôm nay.

Trái tim hần run lên từng đợt.

“Chu Tường? Con dậy rồi hả?” Trần Anh nhỏ giọng nói bên cạnh hần.

Chu Tường ngồi dậy, lắc lắc đầu, “Sao mẹ không gọi con?”

“Gọi con làm gì, hôm qua con về muộn thế.” Trần Anh đưa khăn mặt cho hần, “Rửa mặt rồi ra ăn cơm.”

Chu Tường tắm táp một cái, cả người hần đầy mùi rượu, cái mùi không dễ ngửi chút nào. Mặc dù căn nhà trọ này cũ nát, nhưng Trần Anh rất thích sạch sẽ, cầm cùi lau dọn từng góc ngách, trong phòng hay ngoài phòng đều không dính một tí bụi, giờ Chu Tường đứng ở đây, hần cảm thấy mình đang làm ô uế bầu không khí trong sạch này.

Chờ hần mát mẻ sẵn khoái đi ra, Trần Anh đã thay một bộ quần áo thật đẹp. Bà ngồi trên sofa, chăm chú nhìn chiếc TV cũ Chu Tường mới mua, chỉ có điều TV không bật.

“Mẹ.” Chu Tường khẽ gọi.

Trần Anh quay lại, cười cười, “Con ăn cơm đi, cơm nước xong chúng ta đến bệnh viện.”

Chu Tường bước đến, ngồi xuống trước mặt bà, hần cầm lấy tay bà, nhẹ nhàng nói, “Mẹ đừng đi, để con đi thôi.”

“Mẹ đi với con. Bệnh của mẹ, mẹ phải được biết rõ nhất.”

Chu Tường còn muốn khuyên can, Trần Anh đã giơ tay lên, xoa xoa mái tóc vẫn còn ướt của hần, “Đừng nói nữa, A Tường, mẹ kiên cường hơn con nghĩ nhiều lắm đó. Dù bác sĩ có bảo mẹ bị ung thư, mẹ cũng không sợ. Trước khi chết còn được nhìn thấy con tỉnh lại, có công ăn việc làm đàng hoàng, biết con sau này vẫn sẽ sống tốt, giờ mẹ đã có thể xuống dưới đó làm bạn với ba con rồi.”

Đôi môi Chu Tường run rẩy, khóe mắt cũng đỏ hoe.

Trần Anh vỗ vỗ hần, “Đi ăn cơm.”

Chu Tường cố gắng kìm nén cảm xúc, qua quýt vuốt lại tóc, ăn sạch sẽ bữa sáng đặc biệt phong phú Trần Anh làm, sau đó hần thay quần áo, cùng đi với bà.

Lần này Chu Tường gọi taxi, Trần Anh cũng không ngăn cản. Chu Tường không chịu nổi vẻ cam tâm chịu chết của bà, cố sức muốn chọc cười bà, bà cũng cười, nhưng cười rất miễn cưỡng.

Hai người đến bệnh viện, ngồi đợi hơn hai tiếng mới đến lượt mình. Bọn họ vào văn phòng của bác sĩ lần trước, đóng cửa lại, không khí rất ẩm đậm, bác sĩ liếc nhìn họ, chỉ vào hai chiếc ghế trước mặt, “Ngồi đi.”

Hai người cùng ngồi xuống.

Bác sĩ trình bày một tràng phân tích rất chuyên nghiệp, Chu Tường không nghe nổi vào tai, trên thực tế không chỉ riêng mình hẳn, Trần Anh nhìn có vẻ chăm chú, nhưng trong đầu cũng ù ù âm vang, trước mắt nhạt nhòa.

Dù như vậy, cả hai vẫn không bỏ sót danh từ được nêu ra cuối cùng, “Nhiễm trùng đường tiểu.”

Bác sĩ hơi ái ngại nhìn mẹ con bọn họ, “Hai người có thể đến bệnh viện lớn phúc tra, nhưng bệnh nhiễm trùng đường tiểu không phải khó chẩn đoán, ở đây cũng có thể kết luận chính xác rồi. Thực ra hai người nên cảm thấy may mắn, nhiễm trùng đường tiểu không phải bệnh nan y, chỉ cần người bệnh phối hợp làm thẩm tách là có thể kéo dài tính mạng.”

Chu Tường dẫn Trần Anh ra khỏi phòng bác sĩ, ảo não đi trên hành lang dài, người bệnh và y tá tới tới lui lui, từng người ở đây đều phải mang theo ồm ồm bệnh tật, tất nhiên không thể rạng rỡ vui cười, nhưng nhìn vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt hai mẹ con họ, ai cũng phải tỏ vẻ liếc sang.

Trần Anh thì thào, “Tại sao lại thế, tại sao lại là bệnh này?” Trong hai năm bà ra vào bệnh viện chăm sóc Chu Tường, không có loại bệnh nào bà chưa từng gặp qua, nhiễm trùng đường tiểu đối với một gia đình nghèo khó mà nói, quả thực chẳng khác nào trời sập xuống đầu.

Bác sĩ bảo bệnh tình của bà đã tương đối nghiêm trọng, đề nghị bà mỗi tuần phải làm hai lần thẩm tách, chi phí một lần bốn trăm đồng, một tháng hơn ba ngàn, chưa kể đến người bị bệnh nhiễm trùng đường tiểu không thể lao động chân tay, vậy là bà cũng không thể đi làm, Chu Tường mới kiếm được việc, sao có thể vừa nuôi sống cả hai, vừa chữa bệnh cho bà?!

Chu Tường ngơ ngác nhìn vách tường loang lổ, hẳn muốn nói gì đó, nhưng cổ họng vẫn cứ nghẹn lời.

Chuyện này ruột cuộc là may mắn hay bất hạnh?! Ít ra, ít ra chỉ cần kiên trì trị liệu, Trần Anh vẫn sẽ sống được thêm mười – mười lăm năm, năm nay bà đã sáu mươi tuổi, có thể sống đến bảy – tám chục tuổi cũng đủ mãn nguyện rồi. Nhưng mà, lấy tiền đâu ra?

Một tuần tám trăm đồng, chưa bao gồm tiền thuốc men và phí điều dưỡng, trung bình một tháng hẳn kiếm được sáu – bảy ngàn, còn tiền thuê nhà, tiền cơm nước, đi lại, càng chưa kể đến món nợ hơn ba mươi vạn, thậm chí nếu tìm được người hiến thận, phẫu thuật cấy ghép cũng mất mấy chục vạn, hẳn biết lấy tiền đâu ra?

Nếu hẳn vẫn còn là Chu Tường trước kia, hẳn sẽ bán căn hộ, đổi lấy hơn hai trăm vạn là có thể chống đỡ rồi, nhưng bây giờ hẳn biết làm sao? Hẳn không có gì cả, chỉ có một một người mẹ đáng thương bệnh tật, cần tiền chạy chữa.

Chu Tường chưa bao giờ tuyệt vọng như lúc này.

Giọng nói của Trần Anh nghe như từ xa xôi vọng lại, chứ không phải từ chính miệng bà, bà nói, “Mẹ không chữa đâu.”

Chu Tường ngẩng đầu, “Mẹ...”

Trần Anh mệt mỏi lắc đầu, vẻ như đã suy nghĩ kỹ, bà kiên quyết nói, “Mẹ không thể làm khổ con, bệnh này như cái hang không đáy, nhà mình làm sao đủ tiền. Con còn trẻ như vậy, vẫn còn chưa kết hôn, mẹ không chữa đâu...” Trần Anh lại lắc đầu, nước mắt lăn chã rớt xuống.

Chu Tường hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói, “Mẹ phải chữa, không vì gì khác, mà là vì mẹ không được bỏ con lại một mình. Chúng ta tuy khổ nhưng vẫn còn có nhau, nếu mẹ đi rồi, con sống trên đời còn ý nghĩa gì nữa. Mẹ phải chữa bệnh, mẹ không thể bỏ rơi con.” Chu Tường không tin, trước kia hẳn đã không có mẹ, mẹ hẳn mất khi hẳn còn quá nhỏ, đến khi hẳn sống lại, được ban cho một người mẹ, vậy mà bây giờ sinh mệnh người mẹ ấy lại chẳng còn bao. Hẳn không chịu được. Hẳn không chịu nổi. Khi ấy mẹ hẳn ra đi quá bất ngờ, hẳn không thể làm gì khác, nhưng ít nhất Trần Anh vẫn còn hi vọng, vẫn đề đơn giản chỉ là tiền, đơn giản chỉ là tiền.

Trần Anh vừa khóc vừa lắc đầu, đôi mắt bà tràn đầy tuyệt vọng, bà nghĩ, thà rằng mình chết đi, còn hơn làm khổ đứa con mình.

Chu Tường không để bà từ chối, làm thủ tục cho bà đi thẩm tách lần đầu tiên.

Lúc Trần Anh làm trị liệu, Chu Tường hỏi bà có sổ bảo hiểm còn dùng được không.

Trần Anh tuyệt vọng lắc đầu, sau khi chồng qua đời, bà không cần gì nữa, bà nghỉ làm, về hưu sớm, rồi Chu Tường lại đột ngột phải nằm viện, bà cũng không nhớ mình ngừng đóng bảo hiểm từ lúc nào, mà bây giờ sổ bảo hiểm còn dùng được không, chính bà cũng không biết.

Chu Tường vất óc nghĩ cách kiếm tiền, nhưng nghĩ mãi vẫn không được gì cả.

Hắn thậm chí đã nghĩ đến chuyện thẳng thắn nói thật với Thái Uy, nhưng chạy chữa căn bệnh này hàng năm đâu phải chỉ cần mấy vạn đồng, phí tổn có thể lên đến hàng chục vạn, hàng trăm vạn, một khi hắn đã mở miệng nhờ Thái Uy, Thái Uy nặng tình nghĩa, chưa kể anh vẫn còn áy náy vì cái chết của hắn, nhất định anh sẽ cho hắn mượn tiền, nhưng hắn không thể làm thế. Thái Uy còn vợ con, còn cha già vẫn đang nằm liệt, áp lực trên vai anh cũng chẳng nhẹ hơn hắn là bao, sao hắn có thể nói với Thái Uy được? Sớm không nói, muộn không nói, đến khi cần tiền mới chạy đến tìm anh, dùng tình nghĩa và áy náy để ép buộc anh giúp mình, hắn thật sự... Không thể làm được. Hơn nữa, có lẽ Thái Uy cũng sẽ không hiểu cho hắn, bởi dù sao Trần Anh cũng không phải mẹ ruột của hắn. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mình không thể lôi kéo Thái Uy vào chuyện này được, hắn không muốn Thái Uy hận hắn.

Nếu vậy thì còn ai có thể giúp hắn?

Lan Khê Nhung? Một hai trăm vạn, đối với Lan Khê Nhung có lẽ cũng chẳng đáng là gì...

Không... Không được. Lan Khê Nhung đã rất đau lòng vì cái chết của hắn, sao hắn có thể chạy đến tìm y chỉ khi hắn cần tiền? Hơn nữa hắn và Lan Khê Nhung còn chưa quen thân đến mức độ đó, hắn lấy tư cách gì mà lợi dụng Lan Khê Nhung?

Thêm vào đó, điều quan trọng nhất, nếu đã vay, hắn cũng biết mình không thể hoàn trả, Lan Khê Nhung tuy thành đạt, nhưng tiền cũng đâu phải rụng xuống như mưa, đến một lúc nào đó, hắn lấy cái gì để bồi thường cho Lan Khê Nhung?

Trần Anh làm thẩm tách suốt năm tiếng đồng hồ, Chu Tường ngồi chờ ngay bên cạnh, một tác cũng không rời, nhưng trong suốt năm tiếng đó, đầu hắn chưa một lần ngẩng lên.

Đến tốt cùng... Ai có thể giúp hắn...

END56.

57. Chương 57

Chu Tường hẹn bác sĩ lần sau sẽ đến kiểm tra thận của hắn, đây là hắn trộm nói sau lưng Trần Anh, mà dù thận của hắn có thích hợp để ghép cho Trần Anh đi nữa, thì bây giờ hắn cũng không có tiền, thêm vào đó, nhiều khả năng Trần Anh thà chết cũng không chịu.

Nhưng mặc kệ thế nào, hắn cũng phải thử xem sao, ít nhất còn có thêm một hi vọng cứu sống bà.

Tuy Chu Tường cũng hơi sợ khi nghĩ đến chuyện phải cắt đi một quả thận, nhưng hắn không có lý do gì để chùn chân. Thân thể này vốn không phải của hắn, thân thể này thuộc về người thanh niên tên Chu Tường, hắn chỉ là một kẻ đã chết, linh hồn hắn chỉ may mắn được tá túc ở đây mà thôi. Người thanh niên này là con trai của Trần Anh, hắn đang sống bằng thân xác con trai của Trần Anh, vậy thì máu thịt hắn, thậm chí toàn bộ sinh mệnh hắn, tất cả đều là của Trần Anh. Nếu thận của hắn phù hợp để cấy ghép cho Trần Anh, hắn không thể trốn tránh, hắn không thể ích kỷ.

Hai người về đến nhà, căn hộ nhỏ xíu cũng u ám như bị mây đen bao phủ, không khí nặng nề đến tức thở. Chu Tường vào bếp, nhanh tay nấu hai bát mì nóng hổi hổi.

Tài nấu nướng của hần vẫn tốt, nhưng từ sau khi sống lại, việc bếp núc đều do Trần Anh làm, mãi đến bây giờ hần mới có cơ hội vào bếp. Người phụ nữ quật cường này, vẫn luôn tận tâm tận lực làm hết tất cả cho hần.

Chu Tường thỉnh thoảng lại nghĩ, nếu mẹ hần còn sống, chắc cũng sẽ yêu thương hần như thế này nhỉ.

Hần dở dành nửa ngày, Trần Anh mới miễn cưỡng ăn được phân nửa.

Chu Tường nói, “Mẹ à, từ giờ cứ đến cuối tuần là hai lần thăm tách, mẹ đừng bỏ lần nào.”

Trần Anh đau đớn lắc đầu.

Lần thăm tách hôm nay tiêu tốn năm tiếng đồng hồ, thời gian đằng đẳng buồn chán, bí bức khó chịu, từng giây từng phút đều như tra tấn người ta. Chỉ nghĩ đến từ nay về sau, mỗi tuần hai lần như vậy, trường kỳ mười mấy năm, bất cứ người nào cũng phải tuyệt vọng.

Không làm được gì, không đi được đâu, ngày ngày tiêu tốn tiền tài và sức lực để kéo dài sinh mạng... Trần Anh đau đớn vô cùng, tại sao bà không bị ung thư, chết sớm một chút là xong chuyện, tại sao còn phải làm khổ con mình...

Chu Tường nhìn vẻ mặt bà cũng biết bà đang suy nghĩ gì, hần cứ lo ngay ngáy. Hần còn phải đi làm, không thể ở nhà đưa Trần Anh đi thăm tách, nếu không có hần theo cùng, nhất định Trần Anh sẽ không chịu đi. Hần nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định thuê một người giúp việc, dù lại tốn kém thêm, nhưng có người chăm sóc Trần Anh hằng ngày, cuối tuần đưa bà đi bệnh viện, đây là khoản chi xứng đáng, mà ngoài cách đó ra, hần cũng không có biện pháp nào khác.

Hần nhớ đến bác gái lần trước phụ đưa Trần Anh đến bệnh viện, bác gái ấy cũng học chung khóa đào tạo hộ lý với Trần Anh, chứng tỏ cũng muốn làm người giúp việc, nhìn ngoài khá nhiệt tình, thân thể khỏe mạnh, hần là rất phù hợp. Chu Tường quyết định ngày mai sẽ gọi cho bác gái đó.

Nhưng nếu thuê giúp việc, căn hộ này lại biến thành quá chật hẹp, tốt nhất là nên đổi chỗ ở khác, bằng không chẳng lẽ để Trần Anh và bác gái nọ cùng chui rúc trong một căn phòng bé xíu sao?

Chu Tường phát hoảng, lúc này hần mới chưa xốt nhận ra mình càng nghĩ càng thái quá, hần đào đâu ra tiền như thế! Hiện giờ tìm người chăm sóc Trần Anh đã là quá sức đối với hần, chỗ tiền hần kiếm được trong thời gian vừa rồi, nhiều nhất cũng chỉ trụ được hai – ba tháng, sau đó...

Hai – ba tháng sau đó, hần sẽ không còn tiền cho Trần Anh chữa bệnh, thậm chí ngay cả nhà ở và cơm ăn cũng thành vấn đề lớn, đến lúc đó hần phải làm gì? Phải làm gì? Phải làm gì?

Đầu hần sắp nổ tung ra mất.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại vang lên. Chu Tường lấy ra xem thử, là Yến Minh Tu gọi tới.

Hôm nay đầu hần điên lắm rồi, sớm đã quên sạch sành sanh chuyện Yến Minh Tu và căn hộ cũ của mình, bây giờ nhìn thời gian, có lẽ Yến Minh Tu cũng đã đưa điều tra viên tới. Người đang cùng đường khấn rất dễ nghĩ quẩn, lúc này trong lòng hần cũng chỉ còn lại toàn là tiêu cực. Hần thật muốn chửi ầm lên, xem ông trời còn hành hạ hần thế nào nữa.

Hần không thèm nghĩ nhiều, thẳng tay dập máy. Lúc này hần thật sự không có tâm trạng đôi co với Yến Minh Tu.

Dở dành Trần Anh ngủ xong, Chu Tường quay lại phòng khách chật hẹp, ngồi xuống hút dần từng điếu thuốc.

Hần nghĩ nát óc vẫn không tìm ra cách nào kiếm được tiền, trừ phi trúng xổ số, trừ phi tiền đột ngột rụng xuống đầu, bằng không...

Thái Uy nhất quyết không được, hần không thể làm khó Thái Uy như thế, nhưng ngoại trừ Thái Uy, hần còn có thể vay tiền của ai đây?

Lan Khê Nhung? Không được... Bọn họ chưa thân đến mức đó. Nếu thú nhận với Lan Khê Nhung, có lẽ Lan Khê Nhung sẽ giúp hần, nhưng hần sẽ mắc nợ y cả đời, hần không thể tưởng tượng sau này sẽ ra sao.

Vương tổng? Hay là thử xem sao, có lẽ Vương tổng sẽ giúp hần khoảng mấy vạn đồng, nhưng đó cũng chỉ là giải pháp tạm thời mà thôi.

Hay là thế này, mượn mấy vạn của Thái Uy chắc là không sao, sau đó mượn thêm mấy vạn của Vương tổng, nếu gom góp khoảng mười vạn, có lẽ sẽ chống đỡ được hết năm nay. Để xem còn ai nữa? Còn ai có thể giúp hần? Còn ai thừa tiền, thừa đến nỗi chẳng buồn nhìn đến tiền nữa?

Yến Minh Tu?

Trong đầu hần đột nhiên hiện ra bóng dáng của Yến Minh Tu.

Chu Tường kinh hãi.

Tại sao hần lại nghĩ đến Yến Minh Tu?!

Nhưng mà, đây cũng là một cách, nếu hần nói cho Yến Minh Tu biết hần là ai, ít nhất... Ít nhất hần có thể lấy lại căn hộ của mình!

Căn hộ tuy nhỏ và cũ kỹ, nhưng năm đó xí nghiệp nhà nước cấp cho ba hần, nằm ở đoạn đường đẹp nhất Nhị Hoàn, vị trí tốt như vậy, bán đi ít nhất cũng phải được hai trăm vạn.

Nếu bán căn hộ đi, hần có thể...

Bán căn hộ đi... Trái tim hần nhói lên đau đớn.

Đó là tài sản cuối cùng cha mẹ để lại cho hần, là nơi hần đã sống ba mươi năm, là nơi duy nhất lưu giữ kỷ niệm của hần và cha mẹ, hần đã từng thề rằng cả đời này sẽ không bán nó đi, dù thiếu cơm ăn, hần vẫn còn một chỗ để ở, làm sao hần có thể bán nó đi được?

Căn hộ cha mẹ để lại và Trần Anh, bên nào nặng hơn bên nào, Chu Tường vò đầu bứt tai, tìm không ra đáp án.

Nếu không nói ra thân phận, hần không thể lấy căn hộ về, nếu lấy được căn hộ về, chẳng lẽ hần có thể nhẫn tâm nhìn Trần Anh chết mà không cứu? Hần lại bắt đầu chìm vào mâu thuẫn vô bờ.

Trong bóng tối, điện thoại tiếp tục đổ chuông, Chu Tường sợ đánh thức Trần Anh vừa mới ngủ, hần vội vàng nắm lấy điện thoại xem thử, lần này là Thái Uy.

Hần nghe máy, đi vào bếp đóng cửa lại, nhỏ giọng nói, “Anh Uy.”

“Xong rồi à?” Giọng Thái Uy có vẻ khá nặng nề.

Chu Tường “Vâng” một tiếng, tại thời điểm tiến thoái lưỡng nan, tuyệt vọng không lối thoát, hần chỉ muốn ôm lấy Thái Uy, khóc lóc một hồi.

“Sao rồi?”

Chu Tường run run đáp, “Nhiễm trùng đường tiểu.”

Thái Uy hít một hơi, thật lâu sau vẫn không nói được gì.

Chu Tường thấp giọng bảo, “Em muốn xin phép nghỉ một ngày được không, bây giờ em thật sự...”

Thái Uy thở dài, “Cuối tuần này cậu cứ ở nhà đi, chăm sóc mẹ cho tốt. Mẹ cậu... Mệnh khổ quá.”

Chu Tường khàn khàn đáp, “Vâng, mẹ em...”

Thái Uy trầm ngâm, hồi lâu sau mới nói, “A Tường, khả năng của anh Uy thật sự có hạn, thôi anh cứ đưa cậu năm vạn đi.”

Chu Tường nghẹn ngào, “Anh, em không...”

“Không cần trả lại, trừ phi sau này cậu phát lên... Nhiễm trùng đường tiểu là cái bệnh nuốt tiền, anh biết năm vạn cũng không giải quyết được gì, để anh đi hỏi Vương tổng, có lẽ Vương tổng cũng sẽ hỗ trợ ít nhiều.”

Chu Tường cũng không muốn khách sáo nữa, bây giờ hần thật sự rất cần tiền, vậy nên hần chỉ nói, “Anh Uy, cảm ơn anh.”

Thái Uy cũng chỉ là người làm công ăn lương, anh giúp đỡ một kẻ mới quen chưa được nửa năm như hần nhiều đến thế, hần đã biết ơn anh vô cùng. Từ khi hần mở mắt tỉnh lại, Thái Uy luôn luôn ở bên cạnh hần, cứu mạng hần, điều may mắn nhất trong sinh mệnh mới của hần, chính là hần gặp lại Thái Uy.

Dập máy xong, Chu Tường ngồi trong bếp thật lâu, chân hần tê rần, nhưng trái lại, hần cảm thấy không gian nhỏ hẹp này mang đến cảm giác thật an toàn.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại lại vang lên, là Khương trợ lý đang gọi hần. Chu Tường không dám làm mất lòng gã, hần nhanh chóng nghe máy, nhưng không ngờ bên kia lại truyền đến giọng của Yến Minh Tu, “Anh cố tình không nghe điện của tôi?”

Đầu óc Chu Tường kêu ù ù, hần vô thức đáp, “Không... Không nhìn thấy.”

“Thế bây giờ thấy rồi?”

“Thấy rồi... Có chuyện gì vậy?” Giọng Chu Tường khàn khàn, nghe có vẻ vô cùng mệt mỏi.

“Anh sao thế? Vẫn chưa tỉnh rượu à?”

Chu Tường cũng hi vọng tất cả mọi chuyện từ hôm qua đến giờ chỉ là ảo giác tạo nên bởi chất cồn, nhưng đáng tiếc là không phải.

Hần cười khổ, “Tỉnh rồi. Yến tổng tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi muốn anh đến nhà tôi ngay bây giờ.”

“Tại sao?”

“Chẳng có tại sao. Tôi muốn gặp anh.” Trong mắt Yến Minh Tu, Chu Tường trước sau cũng chỉ là một người mới vào nghề, tất nhiên hần sẽ không dám làm mất lòng y.

Chu Tường run run đáp, “Yến tổng, hôm nay tôi khó chịu trong người, không ra khỏi nhà được, hẹn khi khác vậy.”

“Nhà anh ở đâu, tôi bảo Tiểu Khương đến đón anh.”

Chu Tường bắt đầu loạn óc, từng lời Yến Minh Tu nói đều khiến hần mất kiên nhẫn, hần cúi kính đáp, “Tôi không biết, tôi không rảnh gặp cậu, tôi không có thời gian, tôi không có sức lực. Yến Minh Tu, mẹ kiếp cậu đừng có làm phiền tôi nữa!” Nói xong, hần dập máy luôn.

Bây giờ hần cũng chẳng quan tâm chuyện mình có thể chọc giận Yến Minh Tu hay không, có thể lỡ miệng nói sai cái gì hay không, hần chỉ cảm thấy tim phổi như sắp nổ tung. Mỗi khi hần trò chuyện với Yến Minh Tu, trong đầu hần sẽ có một âm thanh, âm thanh đó không ngừng nhắc nhở hần, chính là người này, chính là người này ép hần cùng đường, chính vì người này mà hần phải vào đoàn làm phim tài liệu kia, nếu không vì người này thì hần sẽ không phải chết, hần vẫn sẽ sống trong thân phận Chu Tường của hần, hần sẽ không phải hứng chịu tất cả những đau đớn này.

Chính vì người này!

Chu Tường không muốn nói chuyện với Yến Minh Tu, không muốn gặp lại Yến Minh Tu, cũng không muốn liên quan gì đến Yến Minh Tu. Hần hi vọng tất cả những tin tức về Yến Minh Tu đều biến mất khỏi thế giới này, để cho hần vĩnh viễn không cần nhớ về y nữa.

Nếu khi đó Yến Minh Tu cũng yêu hần, mọi chuyện lúc này đã chẳng thể phát sinh, tất cả những buồn khổ thương tâm bây giờ của hần cũng chẳng thể phát sinh.

Hần chưa bao giờ hận Yến Minh Tu đến thế.

END57.

58. Chương 58

Sáng thứ Hai, Chu Tường gọi cho dì Vương, thông báo sơ qua tình hình của hần và Trần Anh, nói công việc chính dì phải làm là giám sát Trần Anh đi bệnh viện.

Dì Vương khóc luôn trong điện thoại, nghẹn ngào nói hai mẹ con họ thật là khổ, sau đó nhận lời đến làm luôn.

Cuối cùng là phần thương lượng, cuối tuần dì Vương sẽ đưa Trần Anh đi bệnh viện, tiện thể phụ giúp Trần Anh dọn dẹp nhà cửa, một tuần làm hai ngày, mỗi ngày tám mươi đồng, cuối tháng sẽ tính số ngày để trả tiền.

Trần Anh chỉ cần kiên trì nhẫn nại, mấy việc nấu cơm bình thường vẫn có thể làm. Vì tài chính eo hẹp, Chu Tường thật sự không thuê nổi giúp việc toàn thời gian, nếu tính số lần để trả tiền, thỉnh thoảng thứ Bảy được nghỉ, hần sẽ tự đưa Trần Anh đi, tiết kiệm chút nào hay chút ấy, nhưng thực ra từ sau khi nhận việc, hần chưa từng được nghỉ ngày nào.

Bây giờ hần quay như chong chóng, vừa nghĩ cách kiếm thêm tiền, vừa phải tranh thủ đi tìm hiểu xem Trần Anh có được hưởng bảo hiểm phúc lợi hay không.

Mỗi sáng mở mắt ra, một đống công chuyện từ lớn đến nhỏ ùn ùn đổ lên đầu hần, hần chưa bao giờ mệt mỏi như lúc này, cũng chưa bao giờ dốc sức liều mạng như lúc này.

Chu Tường đến công ty được một lát, Thái Uy gọi hần lên văn phòng.

Thái Uy đưa cho hần một tấm séc, nói với hần, “Đây là năm vạn, cậu cứ lấy dùng tạm. Vương tổng lại bế quan niệm Phật, trong khoảng thời gian này không liên lạc với ông được. Bao giờ ông về, nhất định anh sẽ nói lại chuyện của cậu, anh chắc chắn ông sẽ giúp đỡ cậu. Nhưng dù sao cậu và ông cũng không quen thân, có lẽ Vương tổng cũng chỉ giúp được phần nào, cậu cứ tự tìm biện pháp, anh sẽ cố hết sức giới thiệu việc cho cậu, nhưng chuyện này không được để người trong công ty biết, để tránh sinh ra bất mãn giữa các nhân viên.”

Từ lúc hần vào công ty, Thái Uy đã luôn chiều cố hần, chỉ riêng chuyện này cũng đủ khiến người khác xì xào, Chu Tường biết mình mang nợ Thái Uy nhiều lắm.

Nếu không xảy ra chuyện này, có lẽ sau khoảng một hay hai năm nữa, đến khi hần thích nghi hoàn toàn với thân phận mới, gỡ bỏ toàn bộ đề phòng, có lẽ... Có lẽ hần sẽ thú nhận sự thật với Thái Uy, ngày ngày cất giấu một bí mật lớn đến vậy, hần không biết liệu mình có phát điên hay không. Nhưng lúc này hần không thể nói, hần không thể để Thái Uy mang tiếng bắt nạt.

Thái Uy nặng nề nhìn hần, “A Tường, cậu phải kiên cường lên, tuổi cậu còn trẻ, đừng mất niềm tin vào tương lai.”

Chu Tường cười gượng, “Em hiểu mà...”

Lý lẽ đó đương nhiên hần hiểu, nhưng sự thật cũng quá tàn khốc rồi.

Điện thoại bàn vang lên, Thái Uy đưa tay nhắc ống nghe, “Alo, Vâng, tôi đây... Cái gì?” Thái Uy nhíu mày nhìn Chu Tường, ánh mắt anh tràn đầy kinh ngạc.

Chu Tường hỏi, “Sao thế?”

Thái Uy gác máy, vẻ mặt rất kỳ quặc, “Khương Hoàn đang ở dưới lầu chờ cậu, nói Yến Minh Tu tìm cậu có việc.”

“Dưới lầu?”

“Ừ, dưới lầu.”

Chu Tường kiểm tra điện thoại của mình, không thấy báo cuộc gọi nhỡ, xem ra Yến Minh Tu đã biết phải làm như thế nào mới khiến hần đi vào khuôn khổ.

Thái Uy bực bội đập bàn, “Chu Tường, sao cậu với gã ta lại như thế? Hay là... Hai người có chuyện gì gật anh?” Đôi mắt Thái Uy lóe sáng, anh nhìn chăm chăm vào Chu Tường.

Chu Tường cười khỏ, “Anh Uy, em cũng thật sự không biết Yến Minh Tu muốn gì, em có hiểu mô tê gì đâu.”

Trong lòng Thái Uy nảy lên một suy đoán, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Yến Minh Tu đã coi Chu Tường là “Hắn”?

Dù hai người cũng có vài phần tương tự, nhưng bọn họ đâu phải là một, Yến Minh Tu mất trí rồi sao?

Nếu đúng thật là như vậy, thì Chu Tường này không hiểu sẽ còn gặp phải bao nhiêu bất hạnh nữa. Thái Uy vừa nghĩ đã lạnh cả người, anh biết mình không ngăn cản được, anh chỉ có thể nhiều lần nhắc nhở Chu Tường, đừng quá gần gũi với Yến Minh Tu, nhưng mặc cho anh dặn dò thế nào, cuối cùng Chu Tường vẫn cứ qua lại với gã ta.

Chu Tường không muốn gây thêm phiền cho Thái Uy, nên hắn nói, “Em đi trước vậy, Yến Minh Tu tìm em chắc là vì bộ phim mới.”

Thái Uy nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, trong lòng càng thêm lo lắng.

“Anh Khương.” Chu Tường ngồi vào xe, gật đầu với Khương Hoàn trên ghế lái.

Khương Hoàn nhú mày nhìn hắn, gã không ngờ Chu Tường lại bình tĩnh đến vậy. Gã dám cam đoan tới hôm đó Chu Tường vẫn tỉnh táo, dù hắn đi đứng hơi loạng choạng, nhưng chắc chắn hắn không say, nên hắn cũng không thể quên chuyện lúc ấy được.

Thực ra Khương Hoàn không biết, từ khi đó đến nay, xung quanh Chu Tường còn phát sinh quá nhiều chuyện khác. Nếu đổi lại là trước kia, nhất định đến bây giờ Chu Tường vẫn sẽ rối bời vì Yến Minh Tu, nhưng hiện tại, cả đầu cả óc hắn đều bị đã tiền nhồi cứng, chút xú rung động tối hôm đó, tất nhiên chẳng đáng là gì so với nỗi kinh hoàng khi hắn biết kết quả khám bệnh của Trần Anh.

Chu Tường liếc mắt nhìn Khương Hoàn, “Anh Khương?”

Khương Hoàn tỉnh trí lại, khởi động máy, cười nói với hắn, “Tiểu Chu, gan cậu to thật đấy, dám cúp điện thoại.”

Đầu óc Chu Tường đã tỉnh táo hơn ít nhiều, nhớ lại hành vi thiếu suy nghĩ của mình hôm qua, hắn vội vàng giải thích, “Hôm qua nhà em có chuyện, em rối quá, không kiểm soát được mình, anh Khương đừng để ý.”

“Haha, phân trần với tôi làm gì, phải phân trần với Minh Tu chứ, cậu đâu có cúp máy vào mặt tôi đâu.” Khương Hoàn thở dài, “Chắc cậu cũng biết gia thế của Minh Tu rất đặc biệt, từ trước đến nay chưa có ai dám chọc giận cậu ấy, đến cả mấy người tai to mặt lớn trái tính trái nết còn phải nể cậu ấy ba phần. Tôi thật lòng bái phục cậu, nhưng đó cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.”

Chu Tường ha ha cười hai tiếng, chẳng phải chuyện hay ho gì, Yến Minh Tu sẽ làm gì hắn? Tốt xấu gì hắn cũng gọi là có chút hiểu biết về Yến Minh Tu, tuy tính tình y không tốt, kiêu căng ngạo mạn, nhưng y không phải loại người tửn mỗ thích trả thù, chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi, Chu Tường cũng không quá lo lắng.

Khương Hoàn thấy Chu Tường có vẻ không quan tâm, chỉ còn biết thở dài trong bụng. Gã đi theo Yến Minh Tu đã hơn một năm, tuy chưa thể hiểu rõ tính nết của y, nhưng ít nhất cũng nắm được đôi ba phần, Yến Minh Tu chưa bao giờ chú ý đến bất kỳ ai như đối với Chu Tường, thậm chí y còn làm rất nhiều chuyện trước đây y tuyệt đối không bao giờ làm, dựa trên phán đoán của một người đại diện kiêm trợ lý, Khương Hoàn cảm thấy Yến Minh Tu coi trọng Chu Tường.

Mặc dù thông tin của gã rất nhạy bén, nhưng chuyện trước đây Yến Minh Tu từng sống chung với ‘Chu Tường’ cũng chỉ có ít ỏi vài người biết, hơn nữa những người này tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài, vì vậy Khương Hoàn không thể dựa vào đó để suy đoán vì sao Yến Minh Tu lại coi trọng Chu Tường, gã chỉ cảm nhận dựa theo trực giác, còn về nguyên nhân, gã cũng không hiểu do đâu.

Gã nghĩ bộ dạng Chu Tường không đến nỗi tệ, cũng đẹp trai đấy, nhưng tất nhiên không phải quá nổi bật, nếu đem so với Yến Minh Tu thì chẳng nào vệt đứng cạnh thiên nga, cả phong cách lẫn khí khái đều một trời một vực. Tự chung lại, Chu Tường rất bình thường, Khương Hoàn nghĩ nát óc vẫn không hiểu Yến

Minh Tu ưng Chu Tường ở điểm nào, nhưng gã chỉ cần biết thế là được, gã chỉ cần trợ giúp Yến Minh Tu dẹp bỏ chướng ngại, thay Yến Minh Tu giấu kín chuyện này là được rồi.

Chu Tường không biết trong lòng Khương Hoàn nghĩ cái gì, hắn còn đang bận hồn vía trên mây.

Rất nhanh đã đến một khu chung cư cao cấp, Chu Tường vừa ngẩng đầu nhìn đã nhận ra đây là nơi ở của Yến Minh Tu.

Đêm đó đưa Yến Minh Tu về đây, hắn đã kết luận được Yến Minh Tu không ở nhà hắn, đúng là Yến Minh Tu không có lý do gì để ở nhà hắn, lần nọ y về quả nhiên chỉ để lấy đồ. Lại nói, hắn cũng quá xui đi, từ lúc tỉnh lại, hắn chỉ về nhà có vài lần, một lần gặp phải Yến Minh Tu, một lần gặp phải Lan Khê Nhung, cũng may lần cuối cùng gió êm sóng lặng.

Chu Tường mơ hồ cảm thấy bất an, “Anh Khương, đây là nhà Yến tổng.”

“Đúng thế.” Khương Hoàn dừng xe, đưa hắn vào thang máy.

“Anh Khương, Yến tổng có ý gì, anh bật mí chút được không?” Khương Hoàn đưa hắn tới nhà Yến Minh Tu, cuối cùng hắn cũng biết căng thẳng.

Khương Hoàn nhún vai, “Tôi đâu có biết, tôi chỉ phụ trách đưa cậu đến thôi.”

Chu Tường đang muốn nói thêm, Khương Hoàn lại đột ngột quay đầu, đặt tay lên vai hắn, gã cười bảo, “A Tường, anh Khương xin khuyên cậu một câu, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, sau này cậu sẽ hiểu lời anh.”

Gã nói vậy, Chu Tường lại càng mù tịt.

Khương Hoàn đưa hắn đến tận cửa, ấn chuông, Yến Minh Tu mặc đồ thường ra mở cửa. Chỉ trong thoáng chốc đó, đôi mắt y đã thẳng băng nhìn hắn chằm chằm.

Khương Hoàn cười nói, “Minh Tu, tôi đi trước nhé.”

Yến Minh Tu không thêm để ý, chỉ lạnh lùng nói với Chu Tường, “Anh vào đây.”

Chu Tường nhìn Khương Hoàn xoay người bỏ đi, bộ dạng chẳng liên quan đến mình hết như cái hôm đó, hắn không khỏi chột dạ, Yến Minh Tu say thế cơ mà, chắc y không nhớ được chuyện gì đâu nhỉ? Chẳng lẽ Khương Hoàn kể lại với y?

Còn đang lo sợ, Yến Minh Tu đã mất kiên nhẫn túm lấy tay hắn, kéo hắn vào nhà.

END58.

59. Chương 59

Chu Tường gạt tay Yến Minh Tu ra, đứng yên ngoài cửa, không có ý định muốn vào, hắn cố sức đè nén những cảm xúc tiêu cực, nhưng để tươi cười đối trá thì hắn cũng lực bất tòng tâm, vậy nên hắn chỉ hờ hững nói, “Yến tổng, nhà tôi thực sự đang có chuyện, là chuyện vật vãn mà kiểu người ăn trên ngồi chốc như ngài không thể hình dung được, nhưng đối với tôi thì khó khăn vô cùng, chắc ngài cũng không phải chỉ bởi vì tôi cúp máy mà thù oán gì tôi chứ.”

Yến Minh Tu híp mắt đánh giá Chu Tường, người này tựa như chỉ trong một đêm đã thay đổi, hoặc cũng có thể, đây mới thực sự chính là hắn. Có lẽ đúng là hắn đột ngột gặp biến cố, nên ngay cả bộ dáng cung kính nịnh hót hắn cũng chẳng buồn làm, thẳng thừng đối luôn thành chua ngoa khắc nghiệt, thậm chí giọng điệu còn mang theo cả châm biếm. Yến Minh Tu tự nhận mình không có thù oán gì với hắn, vậy thì hắn kiểm gan ở đâu mà nói năng với y kiểu đó, quan trọng nhất là thái độ thù địch của hắn đến từ đâu?

Yến Minh Tu không hài lòng hỏi, “Anh có ý gì?”

“Yến tổng, ngài có ý gì? Ngài bảo tôi đến đây vì có chuyện cần căn dặn, thôi thì ngài cứ nói luôn đi, tôi thật lòng muốn về sớm một chút.” Hai ngày nay tâm trạng Trần Anh rất bất thường, khi thì khóc lóc không ngừng, khi thì ngồi im không nói, trạng thái tinh thần của bà như vậy, không thể không có người bên cạnh chăm nom. Chu Tường rất sợ bà nhất thời nghĩ quẩn, hấn không chịu nổi, hấn sẽ cho rằng mình là tội nhân.

Vậy nên hấn thật sự không có sức đôi co với Yến Minh Tu, hấn chỉ muốn về nhà cho sớm.

Yến Minh Tu lạnh lùng nhìn hấn, “Được, tôi nói thẳng. Buổi tối hôm đó anh đưa tôi về?”

“Là anh Khương, tôi chỉ phụ một tay thôi.”

“Tôi biết có Khương Hoàn, tôi hỏi người cuối cùng ở bên cạnh tôi là anh phải không?” Yến Minh Tu chăm chú nhìn thẳng vào mắt hấn, tựa như muốn đào bới suy nghĩ của hấn thông qua đường nhìn.

Chu Tường cũng biết Khương Hoàn chắc chắn sẽ không giấu giếm điều gì cho hấn, vậy nên hấn cứ đáp thật luôn, “Đúng là tôi, nhưng tôi cũng về luôn sau đó.”

Yến Minh Tu đột nhiên tiến sát tới, bắt lấy cằm hấn, thân hình cao lớn tạo cho hấn cảm giác bị áp bức không nhỏ.

Những ngón tay siết lấy cằm Chu Tường, sức lực vô cùng lớn, Chu Tường im lặng nhìn y, hấn muốn xem người này muốn làm gì.

Yến Minh Tu đột nhiên vươn ngón cái, sờ sờ bờ môi hấn, động tác rất nhẹ, vẻ mặt y tựa như mơ màng.

“Là anh? Tại sao lại là anh?”

Chu Tường vừa định há miệng nói, Yến Minh Tu đã thành linh cúi xuống, lấp kín đôi môi hấn.

Chu Tường không cần suy nghĩ, vung tay đẩy y ra, Yến Minh Tu túm lấy tay hấn, ép lên tường, mạnh bạo mút liếm môi dưới của hấn.

Không đợi hấn tiếp tục phản kháng, Yến Minh Tu đã buông hấn ra, biểu cảm trên mặt y rất phức tạp, phức tạp đến nỗi ngay cả Chu Tường cũng đoán không ra, vừa như kinh ngạc, vừa như mất mát, thậm chí còn có cả chán ghét.

Đúng vậy, chán ghét.

Yến Minh Tu hôn hấn xong, lấy tay chùi miệng.

Mùi vị kia rất giống “Hấn”, nhưng không phải “Hấn”, dù thế nào cũng không phải là “Hấn”.

Chu Tường giận đến muốn đập hai bàn tay y. Hấn cố nén xúc động, bực bội nói, “Yến tổng, ngài như vậy thật quá bất lịch sự, tôi và ngài chưa quen thân đến mức đó.”

Yến Minh Tu buông hấn ra, lùi lại từng bước, lại tiếp tục đánh giá hấn từ đầu đến chân.

Nếu giữ hấn ở bên người, liệu y có thể tìm lại những cảm xúc đêm hôm đó? Cho dù chỉ vì tác dụng của rượu, nhưng hơi ấm quen thuộc đó vẫn quá chân thật, quá hấp dẫn đối với y, tựa như ngày nắng hạn gặp mưa, tựa như đêm đông nhìn thấy ánh lửa.

Hấn không chết, nhất định hấn không chết, nhưng tới khi nào hấn mới chịu quay về? Những tháng ngày đằng đằng chờ đợi trong nỗi hoài nghi, y có cảm giác mình như sắp phát điên. Thế rồi người này đột ngột xuất hiện, người này là một nguồn nhiệt tuy nhỏ bé, nhưng vẫn có thể giúp cho y tạm thời không lạnh lẽo tới tê cứng.

Yến Minh Tu ngẫm ra quyết định.

Y mở miệng, khuôn mặt vẫn vô cảm, tựa như Quốc vương đang ra lệnh, không cho phép kẻ khác cự tuyệt, y hỏi Chu Tường, “Anh có muốn nổi tiếng không?”

Chu Tường không biết y đang suy tính điều gì, hấn vô thức lùi lại vài bước, nếu không nghĩ mình còn phải lăn lộn kiếm cơm trong cái ngành này, hấn đã sớm quay bước bỏ đi.

“Anh muốn gì? Muốn diễn vai gì, muốn đi đến đâu, muốn lên cao tới mức nào? Tôi có thể thỏa mãn anh, anh theo tôi đi.” Yến Minh Tu chậm rãi nói, y nghĩ trên đời này có thể có kẻ không bị cám dỗ, nhưng người này tất nhiên không phải kẻ đó.

Chu Tường chấn động, không dám tin nhìn Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu... Muốn...

Yến Minh Tu chỉ thản nhiên nhìn khuôn mặt hần biến sắc, “Nói đi, anh muốn gì, anh khao khát thứ gì.”

Chu Tường run giọng hỏi, “Tại sao?” Tựa như có mũi dao đâm vào tim hần, tại sao, hần biết rõ đáp án hơn bất kỳ ai khác.

Yến Minh Tu cũng không vòng vo, y thẳng thắn đáp, “Anh giống một người, nhưng chuyện này không liên quan đến anh.”

Nếu không bị nỗi đau thấu tim thấu ruột quá cho bất động, có lẽ Chu Tường đã làm ra nhiều chuyện điên cuồng, tỷ như chửi rửa, tỷ như lao vào đâm Yến Minh Tu, hần muốn dùng hết tất cả những biện pháp hần có thể nghĩ đến, để bắt Yến Minh Tu cảm nhận nỗi đau đơn như mình.

Hai kiếp người, hần cứ nghĩ hần có sinh mệnh mới, chẳng ngờ tuy đã thay da đổi thịt, nhưng hần vẫn phải chịu cùng một nỗi giày vò.

Bây giờ hần đã có thể kết luận, ông trời đang đùa với hần, linh hồn hần đã bị nguyên rửa, nguyên rửa hần cả đời chỉ giá trị làm thể thân cho người khác. Bất kể hần chết đi hay sống lại, bất kể thân xác mới của hần có như thế nào, xoay xoay chuyển chuyển, vận mệnh vẫn chưa từng đổi khác, chẳng qua chỉ đi đường vòng mà thôi, rồi hần lại bị kéo về quỹ đạo ban sơ của hần.

Hần cứ nghĩ tử vong có thể thay đổi số phận của hần, hần sai tới mười phần. Từ thời khắc hần gặp lại Thái Uy, hần đã bị chi phối. Dù hần liều mạng đâm đầu tìm con đường khác, cuối cùng vẫn không thể chạy đi đâu. Hần vẫn đang bước trên lối mòn cũ, vẫn tiếp tục vướng mắc với Yến Minh Tu, vẫn tiếp tục bị y coi là thể thân của Ông Vũ Đông!

Chu Tường giống như chim sợ cành cong, hần thỉnh linh xông tới, vung tay đâm vào mặt Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu bất ngờ, bị nắm đầm của hần đánh ngã. Y không lập tức bật dậy phản kích, y chỉ lạnh lùng nhìn Chu Tường, y nghĩ Chu Tường đúng là đang nhục nhã, nhưng phản ứng của hần, ở trong mắt y lại rất khôi hài, y có có vô số biện pháp bắt Chu Tường đi vào khuôn khổ, y đã không còn là Yến tiểu thiếu gia ngày trước nữa. Thiếu niên ngu xuẩn không thể hiểu được con tim mình, thiếu niên ngu xuẩn chỉ biết làm những điều dẫn đến, đã chết rồi.

Chu Tường run rẩy, khó khăn cất bước bỏ đi.

Yến Minh Tu đứng dậy, âm thanh lạnh lẽo vang lên sau lưng hần, “Anh cứ lựa chọn, hoặc là chủ động nhận lời, hoặc là tôi bắt buộc anh nhận lời. Tóm lại, tôi muốn cái gì, tôi sẽ có cái đó.”

Chu Tường với lấy tay nắm cửa, lòng bàn tay ướt mồ hôi, hần biết hần phải mở cánh cửa này, lập tức bỏ đi, bỏ đi thật xa.

Nhưng bước qua cánh cửa này cũng chẳng giải quyết được gì.

Dù hần có rời khỏi đây, hần cũng không còn đường nào để đi tiếp.

Không cần bất luận kẻ nào cảnh cáo hần, hần cũng biết họ tên của Yến Minh Tu, đại diện cho thứ gì.

Hần thu tay về, nở nụ cười chua xót.

Hần quay lại, hồ hững nhìn Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu chậm rãi lau vết máu bên khóe miệng, từ trên cao nhìn xuống hần, tựa như đang nhìn một con kiến.

“Cậu cho tôi tiền đi.” Chu Tường máy móc nói.

Yến Minh Tu nhú mày, “Anh muốn bao nhiêu?”

“Một căn hộ, hai trăm vạn tiền mặt.” Chừng ấy đủ để giải quyết mối ưu tư lớn nhất của hắn bây giờ. Nực cười làm sao, hắn lâm vào tuyệt vọng cùng cực, nhưng chỉ cần người như Yến Minh Tu mở miệng nói một câu, tất cả đều có thể giải quyết ngay lập tức.

Hắn còn làm được gì?

Yến Minh Tu châm chọc hỏi hắn, “Anh dựa vào đâu mà nghĩ mình có giá tới vậy?”

“Tôi muốn ngàn ấy, chẳng lẽ cậu định chơi tôi miễn phí?” Đôi mắt Chu Tường đỏ hoe, từng câu từng chữ như rút cạn máu thịt hắn.

“Được, tôi đồng ý.”

Chu Tường vươn tay, “Trả tiền trước.”

Yến Minh Tu lấy tập séc để trên bàn, nhanh chóng viết con số, sau đó xé ra, ném cho Chu Tường.

Chu Tường đón lấy tờ giấy mỏng manh, đôi tay run rẩy.

Chỉ đơn giản như vậy, chỉ đơn giản như vậy, bệnh tình của Trần Anh, phiền não của hắn, tất cả đều có thể giải quyết, tại sao hắn không nghĩ ra cách này sớm một chút? Sao hắn không sớm nghĩ một chút, hắn vẫn còn giá trị đổi lấy ít tiền này?

Chu Tường thật muốn cười to.

Yến Minh Tu tất nhiên không nghĩ có người nào kiên trì bất khuất được đến phút cuối cùng, nhưng y cũng không ngờ Chu Tường lại đáp ứng nhanh đến vậy, trong lòng lại càng thêm khinh bỉ hắn.

Không sao, y cũng chẳng cần người này mang phẩm hạnh cao thượng thế nào, hắn chỉ là một vật thay thế, trùng hợp xuất hiện đúng lúc y đang cần, không hơn không kém.

Yến Minh Tu nói, “Ngày mai tôi sẽ bảo Khương Hoàn chuẩn bị nhà cho anh, anh lập tức dọn đến, tôi sẽ tới đó tìm anh.”

“Không được.” Chu Tường quả quyết cự tuyệt, “Tôi muốn đưa mẹ đến sống cùng, cậu không tới được.”

“Đó là chuyện của anh, tự anh nghĩ cách thu xếp.” Yến Minh Tu thẳng thừng tuyên bố.

Chu Tường lạnh lùng nhìn y, không tiếp tục tranh cãi, chỉ hỏi luôn vấn đề hắn muốn biết nhất, “Bao lâu?”

Yến Minh Tu nhíu mày.

“Cậu định cùng với tôi bao lâu?”

“Không biết.” Yến Minh Tu nói thẳng.

“Tôi muốn một kỳ hạn.” Chu Tường cười châm chọc, “Một căn hộ, một ít tiền, cậu nghĩ tôi vui lòng ngủ với cậu bao lâu?”

Yến Minh Tu lạnh nhạt đáp, “Một năm là được.”

“Thế thì một năm.” Chu Tường cẩn thận rút tấm séc vào túi áo, sau đó xoay người bỏ đi.

Chu Tường xuống dưới lầu, nhìn khu chung cư ba mươi mấy tầng xa hoa lộng lẫy, tâm trạng u ám đến không cách nào hình dung.

Hắn chỉ lên đó hơn nửa tiếng, mà đã có thể giải quyết nỗi khổ sở hơn nửa đời người, nhưng đồng thời, hắn cũng vừa bán mình đi.

Không sao, kèo này coi như có lời, Chu Tường nhớ đến sắc mặt vàng như nền của Trần Anh, tựa như sinh mệnh bà lúc nào cũng có thể vụt tắt, đó là nỗi lo lớn nhất trong lòng hắn lúc này, hắn vỗ vỗ tấm séc trong túi áo, cười cười cay đắng.

Chỉ ngủ với người ta thôi, thật sự cũng chẳng có gì ghê gớm.

Lần giao dịch này, rất có giá trị.

END59.

60. Chương 60

Chu Tường về nhà giữa giờ cơm trưa.

Dì Vương và Trần Anh đều không nghĩ hấn về sớm thế, Trần Anh hỏi, “Chu Tường à, con không đi làm sao?”

Chu Tường cười cười để bà an tâm, “Anh Uy cho con nghỉ mấy ngày, cuối tuần này con ở nhà với mẹ.”

“Con đừng để ý đến mẹ, mẹ có phải nằm liệt giường đâu, cứ đi làm đi, con mới kiếm được việc, đừng xin nghỉ nhiều quá.”

“Mẹ à, lỡ xin nghỉ rồi, giờ đến công ty cũng vô ích. Mẹ yên tâm đi, có mấy ngày thôi mà.”

Dì Vương thấy hấn đã trở lại, bèn tạm biệt ra về.

Chu Tường tiễn dì ra cửa, nói với dì, “Dì Vương, con vừa mượn được ít tiền, bây giờ chi tiêu không cần sít sao nữa. Con nghĩ thế này, hay là dì cứ đến trông mẹ con cả tuần đi, con sẽ thuê căn hộ lớn hơn, bao ăn bao ở, mỗi tuần nghỉ một ngày, mỗi tháng con trả dì một ngàn tám, dì thấy có được không? Con không ở nhà nhiều được, dì chỉ cần chăm sóc mẹ con, đưa mẹ con đi bệnh viện là tốt rồi.”

Dì Vương rất vui vẻ đồng ý, từ sau khi về hưu, dì cũng không có việc gì làm, còn đang sợ nhàn đến ngán ngẩm.

Trên đường về, Chu Tường đã tính kỹ, không thể đưa Trần Anh đến căn hộ Yến Minh Tu cho được, hấn sẽ thuê chỗ ở khác cho Trần Anh. Thuê một căn hộ nhỏ cho ba người, bình thường hấn cũng sẽ ở đó, bao giờ Yến Minh Tu muốn gặp hấn... Hấn sẽ đến căn hộ y cho.

Nói trắng ra là bây giờ Yến Minh Tu bao hấn, lúc nào Yến Minh Tu muốn thượng hấn, hấn cứ đến dạng chân là được. Hấn nghĩ chắc Yến Minh Tu cũng sẽ không muốn ngày ngày ở bên cạnh hấn, nên phần lớn thời gian hấn vẫn có thể về nhà.

Có hai trăm vạn tiền mặt, Chu Tường khỏe khoắn hấn lên, tạm thời hấn chưa cần lo chuyện Yến Minh Tu, cứ tập trung giải quyết vấn đề của hấn và Trần Anh trước đã. Số tiền này có thể giúp hấn trả hết nợ nần, trang trải hai mươi năm phí trị liệu của Trần Anh, thậm chí còn đủ làm phẫu thuật thay thận. Mà kể cả không đủ, hấn vẫn có thể đi làm kiếm thêm, căn hộ Yến Minh Tu cho còn rao bán được, tóm lại, cuộc sống sau này của bọn họ sẽ bớt nhiều cực nhọc, Trần Anh cũng không phải canh cánh lo sợ sẽ làm khổ hấn.

Tiến dì Vương về, Chu Tường quay vào nhà.

Trần Anh đang hầm canh. Từ khi Chu Tường xuất viện đến giờ cũng đã gần nửa năm, dù cuộc sống vẫn luôn kham khổ, nhưng Trần Anh nhịn ăn nhịn mặc, ngày nào cũng hầm canh bồi bổ cho Chu Tường. Trần Anh tiết kiệm mọi thứ, nhưng chỉ riêng tiền ăn cơm là không tiết kiệm được, bà quan niệm, bà không thể cho con trai vật chất gì, chỉ duy có từng bữa ăn là bà vẫn đủ sức chăm chút cho Chu Tường.

Thấy Chu Tường vào nhà, Trần Anh xoa tay bước ra, bà nghiêm mặt, bắt đầu thương lượng với Chu Tường, “A Tường à, mẹ thích dì Vương đến đây chơi, nhưng mẹ không cần dì Vương chăm sóc đâu. Mẹ có tay có chân, vẫn còn làm việc được. Mẹ ngại không dám nói, con đi nói với dì Vương đi, bảo dì Vương đừng đến nữa, chúng ta làm gì có tiền trả đâu...”

Chu Tường cười trấn an bà, “Mẹ, ngoại trừ chăm sóc mẹ, dì Vương còn phải đưa mẹ đi bệnh viện nữa mà, có dì Vương làm bạn, mẹ cũng đỡ buồn hơn. Một lần thăm tách kéo dài bốn – năm tiếng, bình thường con phải đi làm, mẹ đi một mình sao được. Con vừa bảo dì Vương đến đây làm cả tuần rồi.”

Trần Anh kinh hoàng, “Chu Tường, con đừng có giỡn! Nhất định không được!”

Chu Tường nắm lấy tay bà, “Mẹ, mẹ, mẹ nghe con nói, mẹ nghe con nói đã.”

Trần Anh sợ hãi nhìn hấn.

“Mẹ, hôm nay con ra ngoài, mượn được một ít tiền rồi.”

“Mượn? Mượn của ai?”

“Anh Uy, sếp tổng công ty, cả một... Một người bạn trước kia nữa.”

“Bạn nào? Con mượn bao nhiêu? A Tường à, chúng ta vẫn còn đang mang nợ! Sao con lại mượn nữa, cả đời cũng không trả nổi đâu!”

“Mẹ, người bạn này thân với con lắm, hơn nữa còn là một ngôi sao lớn, cậu ta không thiếu tiền đâu, mấy chục vạn không thành vấn đề, cậu ấy cũng chưa cần con phải trả luôn.”

“Ngôi sao lớn?” Trần Anh ngẩn người, thỉnh linh nắm chặt ống tay áo Chu Tường, bà sắc bén hỏi, “Bạn kiểu gì? Có phải cái cậu Đàm Ân kia không?”

Đàm Ân?

Chu Tường mù tịt, Đàm Ân nào? Chưa nghe bao giờ.

Trần Anh ngờ vực nhìn Chu Tường, nhưng rồi bà đột ngột nhớ ra, từ sau khi tỉnh lại, Chu Tường đã mất trí nhớ. Dù bà thấy cậu bé kia trên TV rất nhiều lần, nhưng giờ cậu ta đã đổi tên, hơn nữa còn đang rất nổi tiếng, chắc cũng sẽ không còn quan hệ gì với con trai bà.

Quả nhiên, Chu Tường hỏi, “Mẹ, Đàm Ân là ai?”

Trần Anh đứng là tự đào hố chôn mình, bà ấp úng nói, “Không... Con không nhớ, trước đây con làm người mẫu có quen cậu ta, mẹ.. Con quên rồi thì thôi, mẹ cũng quên mất rồi, không phải cậu ta là được.”

Chu Tường cũng không để bụng, người quen cũ của chủ nhân thân thể này chẳng liên quan gì đến hấn. Hấn giải thích, “Mẹ à, con không nhớ mẹ đang nói về ai, nhưng chắc chắn không phải đâu. Người này là sau khi tỉnh lại con mới quen, cậu ấy... Cậu ta rất tin Phật, tính tình tốt, mà còn rất hào hiệp, hôm nay con gặp cậu ấy ở công ty nên mới tâm sự một lát, thế là cậu ấy cho con vay năm mươi vạn.”

Chu Tường chỉ nói năm mươi vạn, nhưng hấn vẫn cảm thấy miệng khô lưỡi khô, dù đã giảm thiểu số tiền vay được, hấn cũng biết lời giải thích này sơ hở đủ đường.

Quả nhiên, Trần Anh bán tín bán nghi nhìn hấn.

“Mẹ, con nói thật mà, con cũng không ngờ lại gặp may thế. Cậu ấy thấy con cần gấp quá nên cho mượn luôn, sau này cứ trả dần dần cũng được. Chút tiền ấy với cậu ta thật sự không đáng là gì. Tiền chúng ta nợ cứ trả trước một ít, con sẽ cố gắng làm việc, nhất định sau này sẽ khá hơn. Cho nên mẹ đừng buồn nữa, phải tích cực điều trị, mẹ còn sống thì chúng ta mới còn hi vọng, được không?”

Trần Anh run rẩy hỏi, “Thật sự có người tốt như thế sao, sao có thể có người tốt như vậy?”

Chu Tường cười cười, giải thích đi giải thích lại, tới khi Trần Anh hoàn toàn yên tâm. Nếu để Trần Anh biết hấn làm giao dịch kia... Hấn không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào.

Nếu là thân thể trước đây của hấn, có lẽ hấn cũng chẳng nghĩ gì nhiều, hấn không phải đàn bà con gái, huống hồ hấn còn ngủ với Yến Minh Tu không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng thân thể này không phải của hấn, dù hấn đã hòa hợp với nó, nhưng nó vẫn không phải thuộc về hấn. Hấn dùng thân thể con trai của Trần Anh đi làm việc này, nội tâm hấn bứt rứt vô cùng, hơn nữa, cứ nghĩ đến chuyện Yến Minh Tu sẽ thông qua thân thể này, cùng hấn... Hấn thật không biết nên cảm thấy như thế nào.

Khó xử, miễn cưỡng, phần uất, trong lòng hấn ngập tràn những cảm xúc tiêu cực.

Trong đôi mắt Trần Anh, tuyệt vọng dần dần tiêu biến, hy vọng chậm chậm dâng lên, đó chính là niềm an ủi lớn nhất của hấn lúc này.

END60.

61. Chương 61

Sáng thứ Hai, Khương Hoàn chủ động liên hệ với Chu Tường, rất tự nhiên bảo sẽ đến đón hắn, đưa hắn đi xem căn hộ. Giọng điệu của gã rất bình thản, không có gì khác thường, giống như mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên, chẳng có gì lạ cả.

Trong nghề này, chỉ cần liên quan đến lợi ích, không chuyện gì không thể phát sinh, tầng tầng lớp lớp mỗi ngày đều có, đừng nói Khương Hoàn, ngay cả Chu Tường cũng đã nhìn riết thành quen. Khương Hoàn không tỏ vẻ bất thường, hắn cũng giữ nguyên lãnh đạm, thậm chí lúc trên xe, hắn nói chuyện với Khương Hoàn cũng không có gì mất tự nhiên.

Khương Hoàn khá nghi hoặc, cảm thấy người này thật sự không giống mới vào nghề, một chút ngượng ngùng cũng không có, ngay cả chuyện hắn thẳng hay cong gã cũng đoán không ra. Tuy nhiên mấy điều này chẳng liên quan gì đến gã, gã chỉ cần làm tốt việc của mình, cuối tháng lĩnh lương là được.

Không ngoài dự kiến, Yến Minh Tu bất kể là tặng chính mình hay tặng người khác cũng đều phải chọn thứ tốt nhất. Căn hộ nằm ở khu trung tâm, trị giá ít nhất cũng phải trên năm trăm vạn, Chu Tường không ngờ y mạnh tay như thế, hoặc cũng có thể số tiền ấy chẳng là gì trong mắt y.

Đồ dùng trong nhà đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần đến là ở được luôn.

Khương Hoàn giải thích, “Căn hộ này là Minh Tu chuẩn bị cho anh cả cậu ấy, nên nội thất phải lắp đặt kỹ càng. Yến đại công tử sắp về Bắc Kinh, Minh Tu đặc biệt chọn căn hộ này ở khu trung tâm, nhưng bây giờ tạm thời cứ để cậu dùng đã, Minh Tu đối với cậu quả là không tồi.”

Chu Tường không có ý kiến gì, căn bản hắn cũng chẳng quan tâm, “Anh Khương, em chỉ đến lấy chìa khóa, em biết chỗ này rồi, cảm ơn.”

“Cậu không đi một vòng xem à? Bài trí đẹp lắm đó.” Khương Hoàn nhìn đèn chùm thủ công treo trên trần nhà, trần trề ải mộ. Gia thế nhà gã không tồi, gã là con trai cự tộc thuộc hạ của Yến Đức Giang, bởi vậy nên mới được cất nhắc lên làm trợ lý của Yến Minh Tu, nhưng tất nhiên đẳng cấp nhà gã và nhà họ Yến vẫn khác xa nhau. Căn hộ như vậy, gã có nằm mơ cũng không dám mơ thấy, thế mà Yến Minh Tu chẳng cần chớp mắt đã tặng ngay cho tình nhân nhỏ, trong lòng gã cũng có đôi chút ngậm ngùi.

Đã thế, điều làm gã đau xót nhất chính là, Chu Tường chẳng tỏ vẻ vui mừng gì cả, hắn chỉ thản nhiên liếc một cái, sau đó vội vã muốn rời đi.

Chu Tường lắc đầu, “Để hôm khác, hôm nay em có việc rồi.”

Khương Hoàn nhin không được phải quay sang nhìn hắn, “Cậu đi đâu thế? Về nhà à? Để tôi đưa cậu về.”

“Không phải, em... Em đi dạo loanh quanh một lát, làm quen hoàn cảnh ấy mà.”

Bất kể căn hộ này xinh đẹp thế nào, Chu Tường cũng không thấy hứng thú, hắn chỉ tính toán giá trị của nó một lát, chờ sau này xong chuyện với Yến Minh Tu, hắn sẽ bán nó đi, giữ căn hộ hoành tráng như vậy làm cái gì, hắn đâu có số hưởng thụ. Bây giờ đã biết vị trí nơi này rồi, hắn muốn đi loanh quanh chọn thuê một căn hộ khác cho Trần Anh và di Vương, bình thường Yến Minh Tu không ở đây, hắn cũng sẽ quay về bên đó.

Vậy nên hắn tạm biệt Khương Hoàn ở dưới lầu.

Hắn đi vòng vo một chuyến, tìm được không ít nhà cho thuê, ngày mốt hắn còn phải đi làm, tốt nhất trong hôm nay phải chọn thuê luôn rồi dọn đồ đến. Môi trường hiện tại quá kém, thật sự không thích hợp với một người bệnh như Trần Anh.

Buổi chiều, hắn đi một mạch xem liền bốn căn hộ, sau đó nhanh gọn chọn nơi ưng ý nhất, dứt khoát làm thủ tục thuê, xong xuôi hắn chạy vội về, gọi cả dì Vương tới phụ, ba người thu xếp đồ đạc, chuyển nhà.

Trần Anh không ngờ Chu Tường làm việc nhanh chóng gọn lẹ như thế, hôm qua vừa nói chuyển nhà, hôm nay đã vội vàng thu xếp hành lý. Nhưng Trần Anh từ trước đến nay cũng không có chủ kiến, tính tình bà rất mềm mỏng, sau khi chồng qua đời, con trai mới là người quyết định mọi chuyện.

Ba người gấp rút dọn dẹp cả buổi tối, đồ đạc rất nhiều, tuy không có gì đáng giá, nhưng mỗi thứ đều là kỷ niệm của một gia đình đã từng sung túc hai-ba mươi năm.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tường thuê dịch vụ chuyển nhà, chỉ một chuyến xe đã gọn gàng mang hết đồ đi.

Căn hộ mới tuy hơi cũ, nhưng bù lại thì rất sạch sẽ, điện nước và vật dụng gia đình cũng đầy đủ hết, tiền thuê mỗi tháng ba ngàn rưỡi. Tại trung tâm thủ đô Bắc Kinh tắc đất tắc vàng mà tìm được căn hộ ba phòng đầy đủ tiện nghi như vậy, cũng coi như Chu Tường gặp may, nếu không phải chủ nhà muốn xuất ngoại, vội vã tìm người cho thuê, thì Chu Tường cũng không thuê được với cái giá đó.

Ba người lại bận bịu thêm một ngày, cần dọn dẹp chỗ nào thì dọn dẹp chỗ đó, cần mua thêm cái gì thì mua thêm cái đó, sửa sang lại đến khi hài lòng mới thôi.

Trần Anh vuốt ve tấm rèm cửa trong căn phòng khách sạch sẽ xinh đẹp, nở nụ cười tươi tắn đã nhiều ngày không thấy.

Một buổi tối cuối tuần, Chu Tường đang ở trong căn hộ mới thuê, nhận được điện thoại của Yến Minh Tu.

Hắn thấy cuộc gọi đến, tim đập nhanh dị thường, theo lý thuyết, hắn không nên căng thẳng như vậy, cùng lắm thì chỉ lên giường thôi, hắn đâu phải phụ nữ, hắn cũng đâu phải chưa từng điên cuồng, thậm chí hắn còn chung sống với người kia cả một năm trời. Chỉ phải trả giá nhiều đó, đổi lấy quãng đời vui vẻ cho Trần Anh, hắn phải thấy may mắn mới đúng.

Vậy nên hắn còn căng thẳng cái gì?

Chu Tường chỉ do dự một thoáng, giọng Trần Anh đã vang lên, “A Tường, con có điện thoại.”

Hắn nhanh chóng bắt máy, “Alo, Yến tổng.”

Yến Minh Tu đi thẳng vào vấn đề, “Anh xem căn hộ chưa?”

“Rồi, cảm ơn Yến tổng hào phóng như vậy.”

“Không có gì, tạm thời không tìm được nơi nào thích hợp thôi, anh đã dọn đến chưa?”

“Được hai ngày rồi.” Chu Tường qua loa đáp.

“Ngày mai nhớ đến trường quay, Triệu đạo diễn có một vai phụ muốn để cho anh.”

Khỏi cần nhiều lời, chắc chắn Triệu đạo diễn lại nể mặt Yến Minh Tu, Chu Tường nửa cười nửa không nói, “Yến tổng, tôi cảm tiền của ngài, chúng ta xem như đã thanh toán sòng phẳng, ngài không cần phải nâng đỡ tôi, tôi biết tự lượng sức mình.”

Yến Minh Tu lơ đãng hừ một tiếng, “Chuyện nhỏ, tiện thì làm.”

Chu Tường cũng không muốn nói thêm, xem ra hôm nay Yến Minh Tu không định gọi hắn qua, điều này đủ cho hắn thở phào nhẹ nhõm.

Yến Minh Tu nói, “Chín giờ ngày mai đến trường quay.”

Chu Tường không thói quen ngủ nướng, hắn dậy sớm, đến trường quay sớm.

Nội cảnh vẫn chưa ghi hình xong, đây là chuyện tốt đối với Chu Tường, nghe nói ngoại cảnh phải quay tận Quý Châu, bây giờ hắn thật sự không muốn xa nhà.

Hắn cứ nghĩ mình đến sớm, không ngờ vừa tới đã thấy Triệu đạo diễn vẫn còn khoác áo ngoài, ngồi chồm hổm một bên vừa ăn sáng, vừa chỉ huy tổ đạo cụ sửa lại stage set.

Lúc này trời đã vào thu, sáng sớm rất lạnh, Chu Tường tiến đến chào, “Triệu đạo diễn sớm, anh Vương sớm...”

Triệu đạo diễn vừa thấy hắn đến, lấy dũa chỉ chỉ phòng hoá trang, “Ra xếp hàng đi, cô nàng chuyên viên trang điểm không chịu khổ được, đến giờ vẫn chưa thấy bóng.”

Đây là stage set dựng tạm trong xưởng phim, bốn phía để hở, lúc Chu Tường bước vào, đã có một hàng người đứng chờ hóa trang. Mấy vai phụ nhỏ nhặt như bọn họ không có chuyên viên trang điểm riêng, chỉ có thể thay phiên nhau chờ đến lượt mình.

Hai tiếng sau mới hóa trang xong, Chu Tường bước ra ngoài, thấy Ôn Vũ Đông và Yến Minh Tu cũng đã đến, hai người đang thảo luận gì đó với đạo diễn.

Yến Minh Tu đưa mắt gọi hắn qua.

Chu Tường tiến lại, Triệu đạo diễn nói sẽ phân cho hắn thêm một vai phụ, là tùy tùng của nhân vật phản diện, vốn từ đầu có ba tùy tùng, bây giờ bỏ bớt một người, thêm vào hai người mới, một là hắn, một là minh tinh trẻ công ty Ôn Vũ Đông đang nâng đỡ.

Hơn một năm trước Ôn Vũ Đông đã rời khỏi công ty cũ, tự thành lập công ty riêng, lôi kéo không ít nghệ sĩ về dưới trướng của mình, anh ta thuận buồm xuôi gió, sự nghiệp chói lọi, muốn nâng đỡ ai cũng rất dễ dàng.

Chu Tường biết dù hắn có âm thầm nguyên rửa Ôn Vũ Đông thế nào, thì ngoài đời hắn cũng chẳng sờ được vào nửa cọng lông của anh ta. Hai người căn bản không phải thuộc cùng một thế giới, hắn lấy tư cách gì mà đòi ghen tị với Ôn Vũ Đông, nói ra chỉ tổ mọi người cười đến rụng răng.

Ôn Vũ Đông vẫn như cũ, luôn mang dáng điệu thân thiện hòa đồng, rất khách sáo, thậm chí còn rất nhiệt tình với Chu Tường. Những người mới tiếp xúc đều cảm thấy nói chuyện với anh ta thật mãn nguyện, một quý công tử cao sang như anh ta, đối nhân xử thế lại vô cùng lễ độ hiền hòa, tất nhiên ai cũng phải cảm động và ái mộ.

Có lẽ chỉ mình Chu Tường là sợ anh ta như sợ rắn rết.

Buổi sáng quay phân đoạn của cascadeur, Triệu đạo diễn và Ôn Vũ Đông yêu cầu rất nghiêm khắc, hai người đứng ngay bên cạnh, không ngừng đưa ra đòi hỏi. Thân thể Chu Tường hiện giờ không bằng được trước kia, rất nhiều động tác rõ ràng hắn cảm thấy mình có thể làm được, nhưng đến khi thực hiện lại không như ý.

Ôn Vũ Đông khi thì vừa lòng, khi thì lắc đầu, một lát sau, anh ta đột nhiên quay sang Yến Minh Tu, cười nói, “So với Chu Tường trước thì còn kém xa nhỉ, haizz, thật là đáng tiếc.”

Chu Tường không nghe được bọn họ nói gì, chỉ cố gắng làm đi làm lại động tác vừa rồi trước ống kính.

Yến Minh Tu biến sắc, y đáp lại bằng một giọng điệu lạnh lẽo dị thường, “Đừng nói về hắn trước mặt tôi.” Nói xong liền quay bước bỏ đi.

Ôn Vũ Đông ngăn người, không ngờ Yến Minh Tu lại sáng giọng với mình, anh ta hơi ngượng, ánh mắt còn ẩn chứa đôi chút bất an. Do dự vài giây, anh ta đột nhiên nói với Triệu đạo diễn, “Cứ tiếp tục đi.” Sau đó liền vội vã đuổi theo Yến Minh Tu.

Một lát sau, Chu Tường đang thở hổn hển, cánh cửa buồng hoá trang “Rầm” một tiếng, bật mở. Yến Minh Tu không quay đầu lại, sải bước bỏ ra ngoài, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Ôn Vũ Đông khổ sở đuổi theo, gọi một tiếng “Minh Tu”, rồi cũng đành trơ mắt nhìn Yến Minh Tu đi khuất.

Chu Tường không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghĩ hình như hai người có gì không thoải mái, bởi vì Ôn Vũ Đông cũng đang sầm mặt tiến lại.

Đâu có ai dám tham dự vào chuyện nhà họ Yến, vậy nên mọi người đều im lặng, vờ như không phát hiện điều gì, ai đi làm việc người nấy.

Ăn cơm trưa xong, Chu Tường nhắm mắt ngủ một lát, chiều nay hắn phải thử trang (thử hóa trang) thành tùy tùng của nhân vật phản diện. Thử trang là công đoạn hắn ghét nhất, hóa trang đã đủ khó chịu lắm rồi, nói gì đến hóa rồi tẩy, hóa rồi tẩy.

Đang ngủ, chuông điện thoại đột ngột vang lên, Chu Tường lấy ra xem, là tin nhắn của Yến Minh Tu, nội dung rất đơn giản: Đêm nay.

Lông tóc hắn dựng đứng.

Đêm nay...

Đêm nay cái gì, hắn biết rõ.

Cuối cùng hắn cũng chẳng còn tâm trạng nghỉ ngơi. Hắn đứng dậy, nôn nóng bất an, cảm thấy mình quá sức nực cười, tại sao phải lo lắng bồn chồn như mấy đứa trai tân? Dù nghĩ được đến thế, nhưng hắn vẫn không thể không căng thẳng, bởi vì người kia là Yến Minh Tu.

Không phải ai khác, là Yến Minh Tu.

“Chu Tường, đến thử trang!”

Chuyên viên trang điểm gọi hắn.

Chu Tường lau mặt, hít một hơi thật sâu, đi vào buồng hóa trang.

Hóa trang xong, hắn lại ra ngoài, không để ý một người cũng đang bước tới, hắn đụng phải ngực người nọ.

Chu Tường mất hồn mất vía, vội vàng nói “Xin lỗi nhé”, sau đó định đi vòng qua người nọ, nhưng người nọ lại đột nhiên túm chặt lấy vai hắn.

Chu Tường kinh ngạc quay lại nhìn, một cậu trai cực kỳ tuấn tú cũng đang mở to mắt nhìn lại hắn.

Chu Tường cố nặn óc nhớ lại, hắn đã từng thấy người này trên TV, là tinh tú mới nổi thời gian gần đây, sức lan tỏa rất lớn, nhưng hắn quên mất tên rồi.

“Chu Tường!” Cậu trai kia thốt lên.

Lúc này đến phiên Chu Tường sửng sốt, “Hử? Cậu...”

Cậu trai nọ thình lình tóm lấy cánh tay hắn, cố sức kéo hắn ra ngoài.

“Ồ? Cậu làm gì đó?” Chu Tường muốn gạt tay cậu ta ra, nhưng rồi lại sợ mất lòng, nên chỉ đành theo cậu ta đi đến một góc.

Lúc này, cậu trai kia mới quay mặt lại, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ chán ghét, “Anh ở đây làm gì?”

Chu Tường ngẩn người, “Đương nhiên là đóng phim.”

“Anh? Đóng phim? Không tồi nha anh Tường, cuối cùng thì anh cũng góc đầu lên được.” Cậu ta lắc lắc đầu, giễu cợt nói, “Nhưng có điều này anh phải biết, chuyện trước kia, tôi hi vọng anh đừng nói lung tung.”

Chu Tường thở dài, nhẹ nhàng gỡ tay cậu ta ra, “Chú em này, chắc cậu biết tôi, nhưng tôi không biết cậu.”

Cậu trai kia sửng sốt, rồi lập tức lại châm chọc cười cười, “Thú vị đấy, trò mới à? Anh Tường, đừng vờ vịt nữa, hai năm rồi còn gì, anh cũng nên bỏ cuộc đi thôi.”

Chu Tường thật muốn phát cáu, bây giờ hắn nào có tâm trạng đôi co, hắn chỉ chỉ đầu mình, “Hai năm trước tôi gặp sự cố, nơi này bị va đập, nên tôi không nhớ được gì cả. Tôi thấy hình như cậu cũng không muốn tôi nhớ, cho nên cứ vậy đi nhé.” Nói đoạn, hắn bỏ đi thẳng, chẳng buồn quay lại nhìn cậu ta một lần. Bình thường hắn vẫn luôn điem đậm với mọi người, nhưng cả biểu cảm và lời nói của thằng bé này đều làm hắn thấy ghét, hắn dám khẳng định cậu ta có liên quan đến chính chủ của thân thể này, nhưng bây giờ thì đầu can hệ gì đến hắn.

Cậu trai kia nhìn Chu Tường quả quyết rời đi, há hốc mồm chết trân tại chỗ.

END61.

62. Chương 62

Chu Tường nhận ra ngay, cậu trai vừa nói chuyện với hắn là tài năng trẻ mà công ty Uông Vũ Đông đang tung tiền nâng đỡ, tên gọi Đàm Dụ Hiên. Chẳng trách hắn nhìn thấy quen mắt, dù hắn ít khi xem TV, nhưng mấy người nổi tiếng chói lọi thì hắn vẫn biết.

Đàm Dụ Hiên vừa nghe đã biết chỉ là nghệ danh, Chu Tường nhớ có lần Trần Anh nhắc tới Đàm Ân, hình như là người quen của cựu chủ nhân thân thể này. Hắn lơ mơ cảm thấy Đàm Ân và Đàm Dụ Hiên là một, hơn nữa, chủ cũ của thân thể này và Đàm Ân, e rằng không chỉ quen thân ở mức bình thường.

Trước đây hắn vẫn luôn thấy lạ, hắn có cảm giác Trần Anh cố ý che giấu quá khứ của thân thể này, nhất là khi hắn vui miệng thử hỏi “Con có bạn gái không?”, Trần Anh trả lời rất qua loa. Mấy ngày trước, lúc hắn nói mượn được tiền của bạn, Trần Anh phản ứng dữ dội, kết hợp với giọng điệu vừa rồi của Đàm Ân, trong đầu hắn nảy lên một ý tưởng mơ hồ, chủ nhân trước của thân thể này và thằng nhỏ họ Đàm kia, có lẽ đã từng là một cặp.

Phán đoán ra điều này, Chu Tường chỉ thấy nhức đầu thêm. Nếu sự thực đúng là vậy, thì việc Trần Anh giấu giếm quá khứ của hắn cũng đã có lời giải đáp. Có lẽ đối với bà, chuyện con trai mất đi trí nhớ thực ra lại may mắn vô cùng, có thể bà sẽ mãi mãi không hiểu được, đồng tính luyện ái là một loại bản năng.

Nếu sự thực đúng là vậy, Chu Tường phải tránh xa cậu họ Đàm kia, may mà Đàm Ân cũng không có vẻ muốn dây dưa với hắn, bây giờ cậu ta đã là người nổi tiếng, tất nhiên phải chú ý giữ hình tượng, Chu Tường cũng không cần lo lắng chuyện này. Hắn chỉ là tu hú chiếm tổ chim khách, hắn không có tư cách phán xét chuyện chim khách qua lại với những ai.

Vậy nên lúc Đàm Ân đi tới, Chu Tường vẫn giữ vẻ mặt bình thản, tựa như hai người hoàn toàn không biết nhau — Mà trên thực tế, đúng là không biết thật. Lúc bắt tay chào hỏi, Uông Vũ Đông giới thiệu tên hắn rất qua loa, dù sao Chu Tường và Chu Dương nghe cũng tựa tựa, có lẽ Uông Vũ Đông quên bém mắt tên hắn là gì rồi.

Vả lại, hình như Uông Vũ Đông vẫn chưa hồi phục tinh thần sau trận cãi vã với Yến Minh Tu, sắc mặt anh ta không ổn, đôi mắt cũng chẳng buồn nhìn bọn họ. Bàn giao hai người cho Triệu đạo diễn xong, anh ta vội vàng dặn Đàm Ân một câu “Thể hiện cho tốt”, rồi bỏ đi ngay.

Đàm Ân rất cung kính với Uông Vũ Đông và Triệu đạo diễn, nhưng thái độ với Chu Tường lại lơ lơ thù địch. Chu Tường không để ý đến cậu ta, hắn còn đang bận trao đổi với Triệu đạo diễn, bàn bạc vai phụ mới được giao.

Hôm nay là ngày đầu tiên hắn thấy đủ mặt bốn thuộc hạ của nhân vật phản diện, người nào người nấy trẻ trung đẹp mã, chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi đầu. Chu Tường lớn nhất, ngoại hình cũng bình thường nhất, nhưng nếu so bản lĩnh sân khấu và động tác võ thuật thì không ai bằng được hắn, vậy nên ngoại trừ Đàm Ân, hai người còn lại đều nhanh chóng gọi hắn là anh, nhờ hắn góp ý sửa sai, giảm bớt không ít phiền hà cho chỉ đạo võ thuật.

Đàm Ân không thể tin mà nhìn hắn, trong trí nhớ của cậu ta, Chu Tường tuyệt đối không có bản lĩnh như vậy, nếu hắn giỏi đến thế thì tại sao hồi trước lại chảnh ngóc được đầu lên? Thậm chí còn chẳng có công ty PA* nào chịu ký hợp đồng với hắn. (*Performing Art – Công ty nghệ thuật)

Kết thúc công việc, hai người kia cùng mời Chu Tường đi ăn cơm.

Nếu là bình thường, Chu Tường sẽ không từ chối lời mời của hai nam thanh niên trẻ tuổi đẹp trai đến thế, nhưng từ khi mở mắt tỉnh lại, hắn đã không còn chú ý đến vấn đề này, cuộc sống trước kia của hắn đã là dĩ vãng, hơn nữa hôm nay hắn còn một chuyện quan trọng hơn nhiều, hắn phải đến gặp Yến Minh Tu.

Vừa nghĩ tới Yến Minh Tu, đáy lòng hắn lại bắt đầu run rẩy. Hắn cố nén xúc động, từ chối khéo hai người kia, vội vàng thay quần áo, định tẩy trang rồi đi ngay.

Hôm nay tan muộn, không có thời giờ tẩy trang tỉ mỉ, hắn vừa lau mặt bằng khăn lông ướt, vừa cuống cuồng chạy ra ngoài.

“Chu Tường!”

Chu Tường mất kiên nhẫn. Hắn không háo sắc, nhưng là một người đàn ông có hứng thú với đàn ông, hắn cũng rất thiện cảm với nam giới xinh đẹp, chỉ có điều ngay từ lần gặp đầu tiên, hắn đã chẳng thể ưa nổi Đàm Ân, thậm chí dựa theo một thứ xúc động không tên chôn kín trong linh hồn, hắn còn muốn tránh xa cậu ta, mà có lẽ đó cũng là ý nguyện của cự chủ nhân thân thể này.

Tiếc rằng Đàm Ân không để hắn toại nguyện, chỉ vài bước đã đuổi kịp hắn, chẳng những thế, cậu ta còn tỏ vẻ phẫn nộ vì bị ngó lơ. Đàm Ân thô bạo túm lấy cánh tay hắn, ấn hắn lên tường, “Anh chạy cái gì?” Cậu ta hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

Chẳng lẽ người này thật sự mất trí nhớ? Nếu không, ngày trước người này tình sâu nghĩa nặng với cậu ta như thế, sao bây giờ có thể coi rẻ cậu ta đến vậy?

Nhưng cái chuyện mất trí nhớ thật sự có thể xảy ra ngoài đời sao? Không, chỉ có một khả năng thôi, đó là hắn giả vờ!

Chu Tường cũng không khách sáo, hắn nắm lấy cổ tay cậu ta, “Đàm Ân, rốt cuộc thì cậu muốn gì?”

Đôi mắt Đàm Ân lóe sáng, cậu ta giận dữ nói, “Đúng là anh làm trò! Anh biết tên tôi!”

“Lúc nhìn thấy cậu trên TV, mẹ tôi nói cho tôi biết. Tôi lặp lại lần nữa, tôi nằm viện hai năm, bây giờ không nhớ gì cả. Nếu cậu là bạn tôi thì bỏ tay ra trước đã.”

Đàm Ân không cam lòng, nhưng vẫn phải buông hắn ra, sau đó quan sát hắn một lượt, “Anh... Anh khác hẳn trước kia.”

Chu Tường trước kia, đối nhân xử thế luôn luôn ôn hòa nhã nhặn, thậm chí còn hơi yếu đuối nhu nhược, mà quan trọng nhất, hắn nhất định sẽ không dùng ánh mắt đó để nhìn cậu ta.

“Tôi và tôi trước kia đúng là hai người.” Chu Tường một lời hai ý, hắn hạ giọng bình thản, “Đàm Ân, tôi không biết quan hệ của chúng ta hồi đó là như thế nào, tôi thật sự không nhớ ra cậu, nếu tôi từng làm chuyện gì có lỗi với cậu, mong cậu đừng để bụng. Bây giờ chúng ta cùng tham gia một bộ phim, coi như cũng là duyên phận hiếm có, sau này cứ chiếu cố nhau.”

Đàm Ân ngơ ngác nhìn gương mặt đã từng vô cùng thân thuộc, nhìn hắn nói ra những lời một trời một vực với nồng nhiệt trước kia, cái thứ lạnh nhạt và xa lạ thế này khiến cậu ta cực kỳ khó chịu.

Đàm Ân nhìn ánh mắt thản nhiên và điềm tĩnh của Chu Tường, cuối cùng lại chẳng biết nói sao.

“Thôi cứ vậy nhé, có rảnh thì đi uống một bữa. Tôi đang bận, về trước.” Chu Tường qua loa vỗ vai cậu ta, sau đó xoay người đi thẳng.

Đàm Ân nhìn theo bóng lưng hắn, đôi môi khẽ mấp máy, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau.

Chu Tường lấy chìa khóa, mở cửa bước vào căn hộ sang trọng.

Đã hơn chín giờ tối, hắn vẫn chưa ăn cơm, vừa xong việc đã phải chạy vội đến đây, bụng hắn rỗng tuếch, nhưng hắn biết cảm giác hoảng hốt bồn chồn này không phải vì đói, mà là bởi vì hắn không rõ nên đối diện với Yến Minh Tu ra sao.

Hắn vừa vào cửa, Yến Minh Tu đã từ trên lầu bước xuống. Y khoác áo choàng tắm, tóc vẫn còn ướt, hiển nhiên là vừa mới tắm xong.

Nghĩ nhiều làm gì? Yến Minh Tu trả tiền, hắn chỉ cần nghe lệnh là xong. Đúng, không cần nghĩ gì cả, hắn là Chu Tường, nhưng cũng không phải Chu Tường. Ít nhất vào lúc này, hắn và Yến Minh Tu không là gì cả.

Yến Minh Tu thản nhiên quét mắt nhìn hắn, “Bây giờ mới xong?”

“Ừ.” Chu Tường thay dép đi trong nhà, cố bịt miệng để che giấu tâm tình.

“Bây giờ mới xong?” Những lời này, khi còn sống cùng Yến Minh Tu, hắn đã từng nghe y nói rất nhiều lần. Mỗi khi hắn về muộn, giọng điệu Yến Minh Tu sẽ ản ản bất mãn, sau đó hắn sẽ ngẫm cảm thấy vui vẻ, có người quan tâm đến hắn, chờ hắn về nhà, đó là chuyện mà trước đây dù nằm mơ hắn cũng không dám mơ tới.

“Ăn cơm chưa?” Yến Minh Tu lại hỏi.

Chu Tường đáp, “Rồi.”

Hắn đứng giữa phòng khách, ngẩng đầu nhìn Yến Minh Tu, đợi y ra lệnh.

Yến Minh Tu thản nhiên nói, “Tắm rửa dưới lầu rồi lên trên.” Nói xong, y quay bước đi thẳng.

Chu Tường vào phòng tắm dưới lầu. Nước ấm chảy xuôi xuống làn da, hắn cảm thấy mới mẻ bong bong dưới đáy lòng tiêu đi không ít.

Chu Tường, đừng hèn nhát như thế, cứ thản nhiên thôi, chuyện này thì đã là gì? Chẳng có gì to tát cả.

Hắn không ngừng khuyên nhủ chính mình, cuối cùng đã kiên định lên không ít.

Tắm rửa xong, hắn chỉ quần khăn tắm, bước lên lầu. Lò sưởi rất ấm áp, hắn không lạnh, nhưng mỗi bước chân đều nặng nề trĩu trệ.

Yến Minh Tu ngồi tựa vào đầu giường đọc sách, ánh sáng dịu nhẹ lan tỏa trên khuôn mặt nghiêng nghiêng hoàn mỹ, thật sự đẹp đến mê người.

Khó trách lắm kẻ mất hồn vì y như thế, Chu Tường thầm nghĩ, chẳng phải mình cũng là một trong số đó sao.

Yến Minh Tu nghe thấy tiếng bước chân hắn, quay lại nhìn hắn một lần, sau đó đặt sách sang bên cạnh.

Chu Tường đứng ngay trước cửa, nhất thời không biết nên làm gì, chỉ đứng im ở đó.

Yến Minh Tu nói, “Lại đây.”

Chu Tường bước tới bên giường.

Yến Minh Tu nhìn khuôn ngực trần của hắn, ánh mắt khê dao động, y nắm lấy tay hắn, kéo hắn lên giường, trở mình nằm đè bên trên hắn.

Hai người thở hổn hển, im lặng nhìn đối phương, bầu không khí vừa kỳ dị, vừa phức tạp.

Yến Minh Tu chấn động. Chính là ánh mắt này, chính ánh mắt này khiến trái tim y đập dồn, chính ánh mắt này mang tới cảm giác quen thuộc cho y. Đến tận cùng thì ánh mắt này là thứ gì, tại sao nó có thể xuyên thấu linh hồn y, dồn ép y chấn động không ngừng?

Y run rẩy vuốt ve khuôn mặt Chu Tường.

Chu Tường cứng ngắc nhìn y.

Vẻ mặt Yến Minh Tu đột nhiên vặn vẹo, tựa như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn khôn cùng, y chống người ngồi dậy, mặt mày dị thường.

Y đẩy Chu Tường sang một bên rồi nằm xuống bên cạnh hắn.

Chu Tường cứng đờ nhìn lên trần nhà, thật lâu sau mới chậm rãi gọi, “Yến tổng...”

“Đừng làm phiền tôi, không được phép nói.” Âm thanh trầm trầm của Yến Minh Tu truyền đến, dường như đang phải đè nén nỗi niềm gì.

Chu Tường cảm nhận được thân thể y gấn trong gang tấc, lòng hắn rối loạn vô cùng.

END62.

63. Chương 63

Nếu Yến Minh Tu không muốn bị làm phiền, tất nhiên Chu Tường cũng sẽ không chủ động đâm đầu vào nhục.

Vừa rồi ánh mắt giao nhau, tinh thần hắn đã thương tổn nặng nề. Chỉ trong khoảnh khắc đó, hắn có cảm giác Yến Minh Tu đã nhận ra hắn, y đã nhìn xuyên qua lớp da thịt này, nhìn đến tận linh hồn nằm sâu bên trong hắn.

Nhưng rất nhanh sau đó, Yến Minh Tu đã tự mình phủ định. Y giống như mới nhận ra điều gì, đôi mắt mờ màng đột ngột sáng tỏ, rồi lập tức lại quay về mờ mịt.

Hắn không biết hai con người không cùng huyết thống có thể đạt tới cái gọi là cảm ứng hay không, dù sao bọn họ cũng đã từng khăng khít nồng say, cũng đã từng đạt tới đỉnh cao của sự hòa hợp về thể xác, mỗi khi Yến Minh Tu nhìn hắn, liệu y có cảm thấy hắn rất quen thuộc không?

Chu Tường không biết, Yến Minh Tu cũng không nói cho hắn biết. Ngâm hiểu đêm nay sẽ không có gì xảy ra, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nằm bên cạnh Yến Minh Tu, suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Hắn muốn rời đi, nhưng lại không biết lúc này đi có thích hợp hay không.

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng hắn mới động đậy. Hắn định xuống giường, nhưng mới vừa ngồi dậy, Yến Minh Tu đã lạnh nhạt hỏi, “Anh đi đâu?”

Chu Tường cả kinh, ngập ngừng đáp, “Yến tổng, tôi về được không?”

Yến Minh Tu mở mắt, nhú mày nhìn hắn, “Anh không sống ở đây?”

“Mẹ tôi sức khỏe không tốt, tôi không thể ở đây mỗi ngày.”

“Nhưng hôm nay anh phải ở đây.” Giọng điệu Yến Minh Tu không cho phép cãi lời.

Chu Tường đành phải nằm xuống, ai bảo Yến Minh Tu bao hắn rồi.

Yến Minh Tu lại khép chặt đôi mắt mệt mỏi.

Chu Tường trừng trừng nhìn lên trần nhà, hai người cùng chìm vào lặng im đến quỷ dị.

Đột nhiên, trong không gian truyền đến thở dài của Yến Minh Tu, “Có phải anh dùng chai sữa tắm màu xanh?”

Chu Tường ngẩn người, phòng tắm dưới lầu có rất nhiều loại sữa tắm, hắn chỉ theo thói quen chọn lấy loại trước kia hắn thường dùng, vì vậy hắn đáp, “Ừ.”

Qua thật lâu sau, Yến Minh Tu mới thấp giọng nói, “Đúng là mùi này.”

Chu Tường không hiểu, nên cũng không nói gì.

Yến Minh Tu lại mở miệng, “Quay người lại.”

Chu Tường sững sốt, nhưng cũng lập tức làm theo chỉ thị, quay lưng về phía Yến Minh Tu.

Đôi cánh tay mạnh mẽ thon dài vòng qua eo hắn, ***g ngực nóng hằm hập áp sát vào lưng hắn, thân thể hắn cứng đờ, Yến Minh Tu nhẹ nhàng ôm trọn lấy hắn.

Y dùng thứ âm thanh khàn khàn, khê khàng gọi một tiếng “Chu Tường”, sau đó không nói thêm gì nữa, nhưng chỉ hai chữ này cũng đủ khiến Chu Tường rối ren. Bên trong chúng như ẩn chứa những tình cảm hắn không thể lý giải, mặc dù có lẽ y chỉ vô tình gọi tên hắn, nhưng hai chữ ấy lại như vượt qua rào cản thời gian và thể xác, thẳng tắp đâm vào linh hồn tận sâu bên trong hắn, thậm chí hắn còn có cảm giác, Yến Minh Tu đang gọi hắn — gọi chính hắn — chứ không phải ai khác.

Chỉ có điều, rất nhiều sự thực lại nói cho hắn biết, hắn chỉ đang tiếp tục hoang tưởng nực cười.

Chính vào lúc Yến Minh Tu yêu cầu hắn xoay người, chính vào lúc y ôm lấy hắn từ phía sau lưng, hắn đã hiểu, Yến Minh Tu đang nghĩ về Uông Vũ Đông, và đó cũng chính là lý do Yến Minh Tu tiêu tiền bao hắn.

Hắn phải nên cảm thấy may mắn, ít nhất, bây giờ hắn đã rất tỉnh táo khi thiết lập quan hệ với Yến Minh Tu, hắn không giống như trước, hắn không hồ đồ mù quáng đâm đầu vào yêu y, để rồi không còn cách nào tự buông tay được nữa.

Chu Tường nhắm mắt lại, hắn nghĩ, đêm nay có lẽ cứ như vậy trôi qua.

Hắn thật hy vọng mình có thể ngủ ngay lập tức, nếu không, hơi thở, hương vị, độ ẩm của Yến Minh Tu, tất cả cứ từng chút, từng chút xâm nhập các giác quan của hắn, trái tim hắn cũng từng chút, từng chút bị nổi đau phủ kín.

Nếu có thể quên đi quá khứ, nhất định hắn sẽ không còn phiền não. Lúc này, Chu Tường chỉ hi vọng mình có thể quên đi một năm ở bên cạnh Yến Minh Tu, quên đi bao nhiêu đêm Yến Minh Tu ôm hắn cùng chìm vào giấc ngủ, những ký ức ấy đối với hắn bây giờ chẳng khác nào con mãnh thú và dòng nước lũ.

Hắn không thể nhìn Yến Minh Tu như thể không có chuyện gì. Hơn ai hết, hắn biết rất rõ Yến Minh Tu lại coi hắn là một thể thân. Cái thứ tuyệt vọng và nhục nhã đã tra tấn hắn không biết bao lâu nay, ở thời điểm hắn kề cận Yến Minh Tu, lại tiếp tục quay về giày vò hắn.

Hắn cảm thấy ông trời đang đùa giỡn hắn, hơn nữa còn đùa giỡn hắn rất hăng say, nếu không thì tại sao ngay sau khi sống lại, hắn chỉ mới bước một bước đã trở về lối mòn xưa? Cho hắn thêm một sinh mệnh mới, không phải để hắn được làm lại từ đầu, mà là để kéo dài thời gian trên đùa của hắn.

Lòng ngực nóng bỏng phía sau lưng, tựa như ngọn lửa đang thiêu đốt hắn, thiêu đốt tới khi con tim hắn vụn nát.

Chu Tường tỉnh dậy rất sớm. Hắn không nhớ tới qua mình ngủ lúc nào, khi hắn tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng.

Hắn giật mình, cứ nghĩ mình vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng, nhưng không biết từ bao giờ hắn đã nằm ngửa lại, còn Yến Minh Tu vẫn đang ôm hắn, sống mũi cao thẳng cận kề bên khuôn mặt hắn, hô hấp ấm áp lướt qua da hắn, giữa hai người hầu như không còn khoảng cách.

Trong nháy mắt ấy, mọi chuyện tưởng chừng vẫn như vậy.

Tựa như tất cả đều chưa từng phát sinh. Hắn vẫn là Chu Tường năm đó, hắn chỉ gặp ác mộng, khi hắn thức dậy, người hắn yêu vẫn đang say ngủ bên cạnh hắn, quãng thời gian đau khổ và tuyệt vọng hắn trải qua, tựa như chỉ là một giấc mộng vô cùng ngắn ngủi.

Nếu như thế, nếu như thế...

Chu Tường dần tỉnh táo, đôi mắt nhìn chăm chăm chòm đèn lồng lấy trên đỉnh đầu. Đây không phải là căn hộ cũ kỹ hắn đã sống ba mươi năm, tất cả cũng phải là mộng, tất cả là sự thực.

Khóe mắt hắn chưa xót, đôi môi không thể nén run rẩy.

Hắn nghiêng đầu, khuôn mặt ngủ say của Yến Minh Tu gần trong gang tấc. Khuôn mặt y là kỳ tích của Tạo hóa, mỗi lần Chu Tường nhìn y, hắn luôn phải âm thầm khen ngợi.

Yến Minh Tu ngủ rất say, có lẽ Chu Tường sẽ mãi mãi không biết, đã rất lâu rồi Yến Minh Tu chưa từng ngủ say đến thế.

Hắn cố gắng thu xếp lý trí, muốn gác tay Yến Minh Tu sang một bên để ngồi dậy. Nhưng hắn vừa nhúc nhích, đôi cánh tay mạnh mẽ kia đã lại ôm chặt lấy eo hắn, Yến Minh Tu khẽ nhíu mày, như thể đang bầu vịu vào một cọng rơm cứu mạng, y dốc hết sức ôm chặt hắn, vùi đầu vào cổ hắn.

Chu Tường vừa không muốn đánh thức y, vừa muốn xuống giường. Hắn thử ngo nguẩy vài lần, cuối cùng vẫn làm Yến Minh Tu tỉnh giấc.

Đôi mắt Yến Minh Tu như được phủ thêm một lớp sương mù, mơ màng nhìn hắn thật lâu, rồi mới dần dần tìm về tiêu cự. Y khàn khàn mở miệng, “Là anh.”

Chu Tường không đáp, hắn chỉ nhìn y, một lần nữa muốn xuống giường.

Lần này Yến Minh Tu không ngăn cản hắn, y rút tay về, sau đó lại cúi đầu ngơ ngác nhìn chúng.

Chu Tường đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Bên giường trống trải, không còn hơi ấm. Trong giây lát đó, Yến Minh Tu đột nhiên quay về một ngày hơn hai năm trước, vào thời khắc y nghe được cái tin kia. Thân thể y lập tức cứng đờ, y kinh hoàng, lớn tiếng thét lên, “Anh trở về đây!”

Chu Tường giật mình, một chân hắn đã bước vào phòng tắm, hắn quay lại nhìn Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu nhìn hắn, đôi mắt đỏ hoe.

Người này, y càng lúc càng không thể hiểu.

Từ sau cái ngày đó, không có đêm nào y được một giấc ngủ ngon. Đã từ rất lâu y không còn biết vui vẻ là gì, nhưng hôm qua, chỉ cần ôm người này, y lại có thể ngủ tròn giấc mà không mộng mị. Dường như chỉ trong một đêm, giấc ngủ ngon y đã đánh mất đột ngột tìm về, y cảm thấy rất sáng khoái, y biết mình vòng tay ôm người này dựa vào bản năng, bản năng của y biết, người này có thể mang lại cho y điều gì.

Tại sao?!

Hắn không phải Chu Tường, hắn chỉ mang cùng một cái tên, hắn chỉ có tấm lưng tương tự, rất tương tự... Nhưng hắn không phải Chu Tường!

Yến Minh Tu tái nhợt, đôi mắt không thể giấu nổi bi thương.

Y đã suy đồi đến mức phải tìm kiếm bóng dáng người ấy từ một thay thế phẩm. Đây là sự trừng phạt dành cho y, trừng phạt những ngày y tự cao tự đại, dùng Chu Tường thay thế Uông Vũ Đông, để rồi ngu ngốc không thể nhận ra người đã thực sự bước vào lòng mình.

Phương pháp này đã từng khiến y một lần thảm bại, nhưng y vẫn không thể ngăn mình tiếp tục dùng đến nó. Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì y đã quá đau đớn, y không thể chống chịu nổi nữa.

Y điên cuồng đeo bám niềm tin Chu Tường không chết, nhưng chẳng cần kẻ nào chứng thực, tự trong lòng y cũng đã quanh quẩn một thứ hoài nghi, thứ hoài nghi ấy càng lúc càng lớn, nhưng y cố sức thô bạo kìm nén nó xuống.

Kiên trì tin tưởng đòi hỏi bao nhiêu sức lực, y là người hiểu rõ hơn bất cứ ai. Chẳng cần biết Chu Tường này có thể an ủi y bao nhiêu, y chỉ muốn ở bên hắn, y chỉ muốn đến gần hắn, tựa như người sắp chết cố muốn đến gần một que diêm đang cháy lập lòe.

Ngọn lửa nhỏ nhoi ấy không cứu được y, nhưng y vẫn không thể ngăn mình tìm kiếm chút ấm áp từ nó.

Y mệt mỏi nhìn Chu Tường, hắn vẫn đang đứng trước cửa phòng tắm, chờ y hạ lệnh. Y thấp giọng nói, “Tôi muốn ăn cơm, nấu cơm cho tôi.”

END63.

64. Chương 64

Chu Tường lấy tốc độ nhanh nhất, mặc quần áo, xuống lầu, vào bếp nấu cơm.

Tủ lạnh đầy ắp nguyên liệu nấu ăn, phỏng chừng đều là Khương Hoàn mua đến. Chu Tường nghĩ thầm sao chẳng biết tính toán gì cả, hai người làm sao ăn được nhiều thế? Có mấy loại thực phẩm chỉ giữ được một ngày, hắn nhìn mà sốt cả ruột.

Chu Tường đeo tạp dề, bận bịu trong nhà bếp. Hắn nấu nướng vừa nhanh vừa lưu loát, chỉ trong chốc lát, căn phòng đã tràn ngập mùi thơm.

Không biết từ bao giờ Yến Minh Tu đã xuống lầu, y đứng như bức tượng, lặng lẽ quan sát Chu Tường đảo qua đảo lại trong nhà bếp. Tập dề rộng rãi bao quanh tấm lưng thẳng thắp, vòng eo gọn gàng, đôi chân thon dài, cằm cổ trắng nõn, mái tóc cắt ngắn, động tác vừa nhanh nhẹn vừa thuần thục, tất cả đều khiến Yến Minh Tu lạc bước trở về ba năm trước đây.

Không biết đã bao nhiêu lần y ngồi chờ trước bàn ăn, nhìn Chu Tường nấu nướng, thưởng thức mùi thơm tỏa ra từ phòng bếp, bụng đói ục ục sôi.

Đôi khi, y sẽ mất kiên nhẫn đi thẳng vào bếp, ôm lấy người kia từ phía sau, giục hẩn nhanh lên một chút, rồi nhận về một nụ cười đặc biệt dịu dàng.

Ma xui quỷ khiến, y đứng dậy, từng bước bước vào phòng bếp.

Người trước mắt quay đầu lại, khuôn mặt vẫn hệt như trong tưởng tượng của y. Trái tim Yến Minh Tu giật thót, thân thể như muốn sụp xuống.

Chu Tường nói, “Yến tổng, ngồi chờ thêm lát đi.”

Yến Minh Tu lại ngồi xuống, hít vài hơi thật sâu, cố gắng tỉnh táo lại.

Y thật sự không biết mình bị cái gì, chỉ cần ở bên Chu Tường này, y sẽ không thể giữ mình bình tĩnh.

Một lát sau, Chu Tường nấu xong cơm và ba món mặn, một món canh, lần lượt bưng lên bàn.

Trái tim mới vừa lắng xuống của Yến Minh Tu lại điên cuồng đập.

Bên trái là bát cơm, bên phải là bát canh, thịt cá ở giữa, rau xanh hai bên, âu canh trước mặt, cách thức bài trí bàn ăn giống người kia như đúc! Thậm chí cả màu sắc bữa cơm cũng hệt như nhau!

Yến Minh Tu run rẩy cầm đũa, gắp một miếng măng tây lên ném thử.

Ngay lập tức, y nện đũa xuống mặt bàn, hung tợn trừng mắt nhìn Chu Tường.

Chu Tường vừa bưng bát lên lại bị y làm giật cả mình, hẩn nhịu mày hỏi, “Sao thế? Không hợp khẩu vị?”
Đâu thể nào, toàn những món Yến Minh Tu vẫn ăn mà.

Yến Minh Tu càng lúc càng không thể hiểu nổi.

Nếu nhắm mắt lại, không nhìn mặt hẩn, thì có khác nào y đang ngồi đối diện với Chu Tường? Tại sao trên đời này lại có người trùng hợp đến thế? Trùng hợp tới mức hai người cùng tên cùng họ, làm ra cùng một hương vị đồ ăn?

Hương vị này, y nằm mơ cũng không quên được.

Yến Minh Tu cắn răng hỏi, “Ai dạy anh nấu ăn?”

Chu Tường ngẩn người, “Mẹ tôi.”

“Mẹ anh là người ở đâu?”

“Người ở đây.” Chu Tường ngờ vực nhìn y, “Yến tổng, ý của ngài là sao? Không hợp khẩu vị thì để tôi làm lại, tử lạnh vẫn còn nhiều đồ.”

Yến Minh Tu vẫn trừng trừng nhìn hẩn.

Chẳng lẽ là do y suy nghĩ quá nhiều? Chẳng lẽ là do ảnh hưởng của ấn tượng đầu tiên, nên y mới cảm thấy dù hẩn làm gì cũng giống Chu Tường như đúc?

Suy cho cùng, bọn họ vẫn là hai người hoàn toàn khác biệt, nhưng vấn đề mấu chốt nhất này, y không thể giải thích được.

Một bàn đồ ăn ngon lành rất hợp khẩu vị, nhưng Yến Minh Tu không thể nuốt được. Y chỉ gắp thử mỗi món một lần, càng ném càng kinh ngạc, sau đó buông đũa xuống.

Chu Tường không đoán được y đang nghĩ gì, mà hắn cũng chẳng muốn đoán. Lần cuối cùng hắn ăn cơm là giữa trưa hôm qua, hơn hai mươi tiếng đồng hồ không có gì lót dạ, hắn đói đến da bụng dính da lưng. Lúc Yến Minh Tu ra ban công gọi điện thoại, hắn chỉ vùi đầu cắm cúi ăn ngấu nghiến.

“Alo, Vương đội trưởng, tôi đây.”

“Ồ, Yến tổng, ngài khỏe chứ?”

“Vương đội trưởng, đã có tiến triển gì chưa?”

“Tôi cũng đang định gọi cho ngài đây. Chuyện là thế này, ngài yêu cầu không được quấy rầy hàng xóm xung quanh, thật là khó cho chúng tôi quá. Ngài biết không, người trong cục chúng tôi đến tra án, lần nào cũng khê khàng như đi ăn trộm, lén lén lút lút, ha ha.”

Yến Minh Tu không có tâm trạng đùa giỡn, y vào thẳng vấn đề, “Vương đội trưởng, anh nói luôn tiến triển thế nào đi.”

Vương đội trưởng quẹt quẹt cái mũi, không dám tiếp tục đưa chuyện làm quà nữa, chuyển ngay sang phong cách chuyên nghiệp, “Báo cáo nhanh, trước mắt chúng tôi phát hiện điểm khả nghi lớn nhất. Hiện trường có dấu hiệu bị phá hoại lần thứ hai.”

“Là sao? Chúng tôi đâu có phá hoại hiện trường?”

“Đúng vậy, các ngài đã rất cẩn thận, nên hiện trường chỉ bị tổn hại rất nhỏ. Một phần của phòng khách bị xáo trộn, đó là lần đầu tiên chúng ta bước vào. Còn lần thứ hai tôi đang nói đến, chính là vài ngày sau đó, dựa theo mức độ bám bụi, ít nhất là ba ngày sau, chứng cứ để lại chứng tỏ có kẻ đã bước vào nhà, nhưng rất nhiều nơi chúng tôi không thể xác định đã bị phá hoại từ bao giờ.”

“Anh đang nói, tên trộm đã từng quay lại?” Yến Minh Tu nghe đến đó, đầu óc suýt nữa bùng nổ.

“Kẻ nọ... Có phải là tên trộm đầu tiên hay không còn chưa kết luận được, nhưng rất nhiều chứng cứ xác minh vài ngày sau đã từng có người vào nhà. Ngài đã nói ngoại trừ đêm hôm đó thì ngài không trở về, chuyện này rất kỳ quặc. Liệu có phải là một trong hai người cùng phát hiện có trộm với ngài?”

“Chuyện này tôi cần phải chứng thực lại với bọn họ.” Yến Minh Tu siết chặt hai nắm tay. Y đang nghi ngờ Lan Khê Nhung, Lan Khê Nhung cũng biết nơi Chu Tường giấu chìa khóa dự phòng, ra vào nhà là chuyện dễ như bỡn. Sở dĩ y không thu hồi lại chiếc chìa khóa đó, chỉ bởi vì...

Bởi vì y nghĩ có lẽ một ngày nào đó, Chu Tường sẽ trở về.

Không ngờ người y chờ đợi không hề xuất hiện, mà thay vào đó lại là một tên trộm và một gã tình địch.

Yến Minh Tu phẫn nộ đến hai mắt đỏ ngầu, nếu tóm được tên trộm kia, y nhất định phải bắt hắn ta trả giá thật đắt.

Vương đội trưởng nói tiếp, “Chúng tôi còn một số phán đoán sơ bộ, nhưng vẫn chưa thể đưa ra kết luận chính xác.”

“Nói đi.”

“Về cánh cửa. Vì Yến tổng yêu cầu không quấy rầy hàng xóm, người của chúng tôi phá án luôn phải ở trong nhà, việc nghiên cứu cánh cửa thật sự rất khó khăn. Ban ngày người đến người đi, buổi tối ánh sáng yếu, động tĩnh lớn, bởi vậy nên chúng tôi mới chỉ có thể quan sát sơ bộ cánh cửa. Một đồng chí am hiểu các phương thức phá khóa đã nhận xét, ổ khóa không có dấu vết của dụng cụ phá khóa, cũng không có dấu vết đã từng bị phá hỏng, có vẻ như kẻ trộm dùng chính chìa khóa để mở cửa vào nhà. Tuy nhiên cũng không loại trừ khả năng tên trộm được trang bị dụng cụ cao cấp, có thể mở khóa mà không để lại dấu vết, nhưng chúng tôi cảm thấy khả năng này không cao, bởi vì hắn ta đã xáo trộn trong nhà, không cần nhìn ổ khóa cũng biết nhà có trộm. Trước mắt, đây là nghi vấn lớn nhất của chúng tôi. Nếu muốn kết luận chính xác thì phải gỡ ổ khóa mang về phân tích, tốt nhất là gỡ cả cánh cửa chống trộm ra...”

“Không được!” Yến Minh Tu quả quyết cự tuyệt, “Nhất định không được đụng vào cánh cửa, còn ổ khóa... Để tôi suy nghĩ đã.”

Trái tim Yến Minh Tu lại mãnh liệt đập dồn.

Dùng chìa khóa mở cửa?

Làm sao có thể? Nếu không biết từ trước, làm sao có thể đoán được chìa khóa dự phòng giấu dưới cuộn dây trong hộp cứu hỏa? Hơn nữa, cuộn dây cuốn chặt vài vòng, giấu một chiếc chìa khóa nhỏ dễ dàng như thế, có kẻ trộm nào thông minh đến vậy?

Chuyện này còn rất nhiều điểm đáng ngờ.

Yến Minh Tu nghi ngờ Lan Khê Nhung đầu tiên. Dù sao y cũng không tận mắt nhìn thấy kẻ trộm, mọi chuyện đều từ Lan Khê Nhung kể lại cho y. Hơn nữa, hôm đó y và người của Vương đội trưởng quay lại hiện trường, thời điểm cảnh sát kiểm kê tài sản, y không thể nhận ra đã thiếu cái gì, thậm chí liếc mắt nhìn quanh, căn phòng vẫn cực kỳ ngăn nắp, tựa như chưa từng có gì phát sinh qua.

Y hiểu rất rõ căn hộ nhỏ đó, từng góc ngách, từng đồ vật y đều hiểu rất rõ. Kết hợp với tin tức Lan Khê Nhung cung cấp, lúc đó y mới phát hiện tiền mặt Chu Tường cất trong tủ đầu giường đã mất, nhưng y nhớ rõ số tiền ấy không nhiều. Trong phòng có SLR camera* kèm vài ống kính trị giá hơn hai vạn của Chu Tường, chưa kể đến notebook, những thứ này đều nhẹ nhàng và dễ vận chuyển nhưng kẻ trộm không hề đụng tới, tất cả vẫn nguyên vẹn nằm đúng vị trí. Hành vi của tên trộm này thật sự không lý giải nổi. (*SLR Camera: Single Lens Reflex Camera)

Nếu đúng như y suy đoán, ngay từ đầu đã không có kẻ trộm, mọi chuyện đều do Lan Khê Nhung tự biên tự diễn, nhưng kể cả vậy, vẫn có rất nhiều thứ không thể giải thích được, tỷ như nguyên nhân tại sao Lan Khê Nhung làm vậy, gã ta đâu có thiếu mấy đồng tiền? Hơn nữa tại sao gã ta còn phải thông báo với y? Nếu gã ta không nói thì chính bản thân y cũng không biết gì hết.

Còn khả năng nào nữa không?

Yến Minh Tu vui đầu suy ngẫm, cố gắng dự đoán hết tất cả mọi khả năng.

Nếu cánh cửa thực sự được mở bằng chìa khóa, những người biết nơi giấu chìa khóa chỉ có y, Lan Khê Nhung và...

Chu Tường?!

Yến Minh Tu quên cả hô hấp, Vương đội trưởng ở đầu bên kia gọi y vài tiếng, y vẫn không có phản ứng.

Nếu... Nếu thật sự đúng là Chu Tường... Thì tức là, tức là sao? Hắn... Hắn còn sống sao? Hắn đã trở về sao? Nếu hắn đã về, tại sao hắn phải lẩn trốn?

Yến Minh Tu cố ngăn mình không tự suy diễn thêm, bởi vì y biết, khi một con người khao khát điều gì đó tới cùng cực, hắn sẽ miên man suy nghĩ, hắn sẽ bị những ý tưởng chủ quan của mình lừa gạt, để rồi mất đi khả năng phán đoán chính xác. Y không thể như vậy, y muốn giữ bình tĩnh.

“Yến tổng? Alo? Yến tổng?”

“Vương đội trưởng.” Yến Minh Tu run rẩy nói, “Để tôi suy nghĩ lại. Tôi sẽ chọn thời gian, chúng ta cùng về một lần nữa, anh tháo ổ khóa xuống, nhưng chỉ có thể nghiên cứu ở trong nhà, không được mang đi. Nghiên cứu xong phải lắp lại như cũ, tôi muốn căn hộ đó phải được bảo trì nguyên trạng, anh hiểu không?”

Vương đội trưởng ngơ ngác, “Cái này...”

“Vương đội trưởng, anh hiểu không?”

Vương đội trưởng cười khỏ, “Vâng vâng, chẳng còn cách nào khác.”

Yến Minh Tu thở dài, “Vương đội trưởng, tôi còn muốn anh hỗ trợ một chuyện khác.”

“Mời ngài nói.”

“Tôi muốn anh giúp tôi điều tra một người.” Yến Minh Tu nhìn qua cửa sổ sát sàn, đôi mắt sâu thẳm lặng lẽ quan sát cái người đang cúi đầu dùng cơm, y trầm giọng nói, “Tên hắn là Chu Tường...”

END64.

65. Chương 65

Chu Tường cơm nước xong xuôi, đang dọn dẹp nhà bếp.

Lúc này Yến Minh Tu cũng đã gọi điện xong, vừa quay lại phòng khách.

Chu Tường cầm áo khoác ra về phải đi, nhưng hắn vẫn hỏi ý kiến Yến Minh Tu trước, “Yến tổng, tôi về được chưa?”

Yến Minh Tu chỉ nhìn hắn, không đáp lời.

Chu Tường đành buông áo khoác xuống, chờ phản ứng của Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu đột ngột hỏi, “Nhà anh ở đâu?”

“Ngay ở... Gần đây.” Chu Tường không biết tại sao y hỏi vấn đề này, hắn bổ sung, “Nếu Yến tổng... Gọi, tôi có thể đến đây bất cứ lúc nào.” Chu Tường nói xong thì tự cười tự giễu, nụ cười rất nhẹ, nhưng vẫn bị Yến Minh Tu nhìn thấy rõ ràng.

Yến Minh Tu đứng dậy, “Tôi đưa anh về.”

“Yến... Không cần, gần lắm, tôi đi bộ mười – hai mươi phút là đến rồi.”

Yến Minh Tu không nghe hắn phân bua, y mặc áo khoác, nói rõ từng từ, “Tôi tiễn anh.”

Chu Tường hết cách từ chối.

Yến Minh Tu đưa hắn xuống dưới khu căn hộ, vẫn chưa có ý định quay lên, ngược lại còn tiếp tục đi theo hắn, thản nhiên như không, “Anh nói mẹ anh sức khỏe yếu? Tôi đến xem thử.”

Chu Tường khẽ biến sắc, “Yến tổng... Không cần đâu, nhà chúng tôi nhỏ lắm, làm sao dám nghênh đón ngài...”

Yến Minh Tu khoát tay, nhìn hắn cảnh cáo, “Chu Tường, nếu anh còn dùng cái giọng đó, đừng trách tôi khóa mồm anh lại.” Đôi khi y có cảm giác, trong những cử chỉ khách sáo cung kính của Chu Tường, thỉnh thoảng sẽ lộ ra một thoáng châm chọc, nhưng y không rõ đó là vì nguyên nhân gì? Chu Tường cũng đâu có vẻ chống đối chuyện được y bao nuôi, sao hắn có thể độc mồm độc miệng vì tâm lý mất cân bằng?

Chu Tường ngậm miệng lại. Yến Minh Tu muốn đến nhà hắn, bất kể xuất phát từ mục đích gì, hắn cũng không có cách nào ngăn cản, hắn không thể trắng trợn đuổi người ta đi.

Chỉ bằng việc Yến Minh Tu cho hắn tiền và nhà ở, hắn đã phải cong xương sống cúi dập đầu hầu hạ y cả đời này.

Hai người cùng về nhà Chu Tường, Chu Tường vừa mở cửa, giọng Trần Anh đã vang lên, “Tú Phân à?”

“Con đây mẹ.”

Chu Tường dẫn Yến Minh Tu vào nhà, Trần Anh cũng từ buồng trong đi ra, vừa đi vừa nói, “Tú Phân bảo đi mua đồ ăn mà cả buổi chưa thấy về... Ồ? Đây, đây là...” Trần Anh nhìn thấy Yến Minh Tu, ngẩn cả người.

Những người bình thường đối diện Yến Minh Tu, đại để đều bị khuôn mặt y làm cho chết lặng, Trần Anh chỉ ngẩn ngơ một lát đã là khá lắm rồi.

Cả đời Trần Anh chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy một chàng trai đẹp đến thế, đúng là đẹp như trong tranh, dù gì bà cũng là phần tử trí thức, nhưng nhất thời vẫn không thể tìm được từ ngữ nào để miêu tả ngoại hình của Yến Minh Tu, cũng như những rung động Yến Minh Tu mang đến cho người khác. Nhưng bà đã kịp bình tĩnh rất nhanh, hình như Yến Minh Tu là một ngôi sao, bây giờ bà ở nhà cả ngày, phần lớn thời gian chỉ xem TV, tất nhiên bà có thể nhận ra Yến Minh Tu.

Trần Anh hơi kích động, “Đây không phải là cậu mình tinh gì đó sao?” Ánh mắt bà chuyển từ Chu Tường sang Yến Minh Tu, sau đó lại quay về phía Chu Tường, tìm kiếm một đáp án.

Chu Tường cười nói, “Mẹ, đây là sếp của con, bộ phim con đang đóng do ngài ấy đầu tư. Hôm qua bọn con phải quay ngoại cảnh nên tối không về được, hôm nay ngài ấy tiện đường đưa con về, nghe nói sức khỏe mẹ không tốt, nên muốn đến thăm mẹ một lần.”

Yến Minh Tu cũng hòa nhã hiếm thấy, y gạt đầu với Trần Anh, nhẹ nhàng đặt thuốc bổ đang cầm trên tay xuống. Trong cốp xe y hay có quà được biếu chưa kịp xử lý, chỉ cần mở cốp, tiện tay lấy vài thứ, thứ nào cũng quý giá vô cùng.

Xúc động được nhìn thấy người nổi tiếng làm Trần Anh hồng hào hẳn lên, “Ôi chào, ngại quá ngại quá, mời, mời ngài ngồi. A Tường, sao không gọi báo trước một tiếng, nhà cửa bừa bãi thế này, mẹ còn chưa đun nước, thật đúng là...” Trần Anh hốt hải đi pha trà, luống cuống không biết tiếp đãi Yến Minh Tu thế nào mới phải, mặc dù Yến Minh Tu chỉ đứng bất động, nhưng trong mắt bà thì y từng từng vĩ đại như một ngọn núi chọc trời.

Trần Anh quay đi, nụ cười trên môi Chu Tường cũng biến mất, hẳn thật lòng rất muốn biết Yến Minh Tu cố ý đến đây giày vò hắn và mẹ hắn để làm gì.

Hắn được biết rất nhanh.

Bởi vì lúc nói chuyện với Trần Anh, Yến Minh Tu luôn luôn hỏi thăm quá khứ của Chu Tường. Dù y không thẳng toét chất vấn, nhưng Chu Tường vẫn tinh ý nhận ra.

Trần Anh nhạy cảm, hơn nửa tiếng sau, bà cũng đã nhận ra, có một số chuyện không nên nói, bà không hề nói, chần động lúc ban đầu khi nhìn thấy Yến Minh Tu cũng dần lắng xuống, nghi ngờ trong mắt bà lại từ từ dâng lên.

Yến Minh Tu cũng nhận thấy sự thay đổi này, vì vậy y không hỏi tiếp nữa, tìm lý do đứng dậy cáo từ.

Y đi rồi, còn lại Trần Anh và Chu Tường hai mặt nhìn nhau.

Lúc này vẻ mặt Trần Anh đã không còn bừng bừng hưng phấn, thay vào đó chỉ là trầm trọng.

Chu Tường cẩn thận thăm dò, “Mẹ? Sao thế?”

Trần Anh cắn môi, dường như đã hạ quyết tâm, bà hỏi hắn, “Rốt cuộc thì con với cậu ta quan hệ thế nào?” Dù chỉ là một người nội trợ quanh năm không ra khỏi nhà, nhưng bà vẫn biết thân phận của Yến Minh Tu cực kỳ cao quý, nếu không vì nguyên nhân đặc biệt nào đó, người như vậy sao có thể rảnh rỗi đến đây thăm bà? Bà đâu có gì đáng giá để một người như vậy phải đích thân tới thăm hỏi?

Nghĩ tới nghĩ lui, nhất định chỉ có thể bởi vì con trai mình, mà con trai mình lại chỉ là một diễn viên nhỏ xíu không tên không tuổi, lấy cái gì để một người như vậy phải tiêu tốn tâm tư? Trần Anh càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng lo lắng.

Chu Tường chợt dạ, “Con nói rồi mà, cậu ta đầu tư bộ phim con đang diễn vai phụ.”

“Con chỉ diễn vai phụ, sao cậu ta phải đưa con về? Đưa về cũng được thôi, nhưng còn lên tận đây thăm mẹ làm gì?” Trần Anh vắt hần về mềm yếu khi xưa, lúc này trông còn khá hùng hổ.

Hiếm khi Chu Tường thấy Trần Anh như vậy, lần đầu tiên là lúc nhắc tới “Đàm Ân”, lần còn lại chính là bây giờ, một ý tưởng dần thành hình trong đầu hắn, hẳn bừng tỉnh, vội vàng giải thích, “Con với cậu ta cũng khá thân nhau, chỉ thế thôi mà.”

Tất nhiên Trần Anh không tin, bà run rẩy nói, “A Tường, con nói thật cho mẹ biết, có phải con... Có phải con...”

Chu Tường nắm lấy tay Trần Anh, bình tĩnh hỏi, “Mẹ, lần trước mẹ nhắc đến Đàm Ân, có phải bạn trai cũ của con không?”

Trần Anh tái mặt, run lấy bầy lảng tránh ánh mắt hắn, nhưng cuối cùng vẫn phải gạt đầu.

Quả nhiên đúng như hắn nghĩ, bộ dáng Đàm Ân nhăm nha nhăm nhảnh, vừa nhìn đã biết là gay, hơn nữa cậu ta còn rất thủ đoạn, rất biết tận dụng tài nguyên của mình, cộng thêm cả phản ứng của Trần Anh, Chu Tường dám chắc tám-chín phần mười chủ nhân cũ của thân thể này và Đàm Ân đã từng là một cặp, nhưng

sau đó chủ nhân thân thể này cố gắng kiêu gì cũng không phát lên được, trong khi Đàm Ân lại có cơ hội, vì thể hai người chia tay.

Trong cái ngành này, chuyện như vậy chẳng có gì là lạ, nếu phụ nữ có thể đi lên bằng thân xác thì đàn ông cũng có thể, hơn nữa còn nhan nhản tràn lan. Tuy hẳn không dám khẳng định Đàm Ân cũng là người như vậy, nhưng đá bay người tình ngay khi vừa nổi tiếng, hẳn cảm thấy Đàm Ân chắc chắn có thể làm.

Trần Anh khê nhả mặt, “A Tường, mẹ biết mẹ không giấu con mãi được. Lúc trước con đã nói với mẹ, con bảo đồng tính luyến ái không phải là bệnh, đồng tính luyến ái không thể chữa trị được, thứ đó nằm trong gien, là do trời sinh ra. Lúc ấy mẹ không tán thành, mẹ chỉ muốn bỏ đầu con ra, lôi cái gien đồng tính ra ngoài, nhưng mà từ khi con hôn mê thì mẹ mới hiểu, chuyện gì cũng không quan trọng nữa. Bất kể như thế nào, con còn sống khỏe mạnh mới là điều có ý nghĩa nhất, những thứ khác chẳng là gì cả. Thế nên mẹ... Mẹ sẽ không phản đối con nữa. Mẹ biết nếu con đã nói đúng, thì dù có mất trí nhớ, sau này con vẫn sẽ chỉ thích nam. Nhưng mà, nhưng mà Tiểu Đàm thì không được, đứa bé đó nhân phẩm không tốt, nó chỉ đùa giỡn với con thôi, nó chỉ muốn nổi tiếng, nó không thật lòng với con đâu. Mẹ rất lo sau này sự nghiệp con khởi sắc, con sẽ gặp lại nó. Mẹ nhìn thấy nó trên TV nhiều lần rồi, đứa bé đó ngoại hình đẹp, mồm miệng ngon ngọt, dễ dàng lừa gạt bất kỳ ai, nhưng mà... Tóm lại, nhất định con phải coi chừng nó. Con quen với ai cũng được, nhưng chỉ có nó là không thể được.”

Trần Anh sa sả nói một tràng, nói đến nhập thần, nói đến khúc mắc trong lòng cũng hiện hết lên mặt.

Chu Tường thở dài, tươi cười trấn an bà, “Mẹ à, mẹ đừng nghĩ nhiều nữa, con thật sự không nhớ Đàm Ân là ai cả. Mẹ, mẹ nói đúng lắm, dù con đã quên hết chuyện trước kia, nhưng con vẫn không có cảm giác với nữ giới. Con sẽ nhớ kỹ lời mẹ dặn, con sẽ không đến gần Đàm Ân.” Hẳn thầm nghĩ, nếu Trần Anh biết hẳn đã gặp lại Đàm Ân, không hiểu bà sẽ còn căng thẳng đến mức nào nữa. Nhưng chuyện này không giấu giếm mãi được, sớm muộn gì Trần Anh cũng sẽ biết hẳn đóng phim cùng với Đàm Ân.

Nhưng thôi, giấu được chừng nào hay chừng ấy, hẳn không muốn Trần Anh phải lo lắng sớm như vậy.

Trần Anh hít một hơi thật sâu, thấp thỏm nói với hẳn, “A Tường, thế còn Yến tổng vừa rồi...”

“Mẹ, không phải thế, không có chuyện gì cả. Con làm sao lọt được vào mắt người như cậu ta, bọn con chỉ là đồng nghiệp thôi.” Có lẽ do chột dạ, hẳn nói rất nhanh nhẩu, tới khi hết lời, hẳn mới cảm thấy mình phân bua hơi vội vã, nghe rất giống cố tình che đậy, nhưng lúc này có muốn rút lại cũng chẳng được. Hẳn cứ nghĩ dù không thông minh thì mình cũng đủ khôn khéo, nhưng hề có chuyện liên quan đến Yến Minh Tu, mọi thứ lại trôi tuột khỏi tầm tay hẳn, đôi khi hẳn còn dại dột không chịu nổi.

Quả nhiên, ánh mắt Trần Anh tràn đầy ngờ vực, nhưng bà biết có bắt ép hẳn cũng vô dụng, nên bà chỉ nói đơn giản, “A Tường, con nói đúng, người như vậy sao có thể bằng lòng với hoàn cảnh của chúng ta. Mẹ không biết vì sao con và cậu ấy lại thành thể này, nhưng con phải nhớ kỹ, nhất định phải nắm rõ chân tâm của người ta, phải thông minh lên, đừng để người ta đùa giỡn với mình.”

Lo âu hiện rõ trong mắt Trần Anh, đó là nỗi lo âu của một người mẹ, nỗi lo âu chỉ dành cho hẳn, Chu Tường cảm động vô cùng.

Nếu hẳn cũng như những người khác, trước khi yêu ai còn được cha mẹ cẩn thận khuyên nhủ, có lẽ hẳn đã chẳng thảm bại đến mức này.

Tiếc rằng hẳn không có cha mẹ, tự một mình hẳn rồi tình rồi mù.

Lúc hẳn còn đang mải thần thờ, Trần Anh xoa xoa khuôn mặt hẳn, “Con à, mẹ không phản đối con tìm bạn trai, con cũng không còn nhỏ nữa, nếu có ai thật lòng tốt với con, con cứ... Con cứ đưa cậu ta về đây. Chỉ cần bản chất tốt, có ý chí, mẹ sẽ không phản đối.” Trần Anh nói xong, thở ra thật dài.

END65

66. Chương 66

Lan Khê Nhung về nước.

Theo kế hoạch, ít nhất phải sang tháng sau y mới trở về, nhưng một cú điện thoại của Yến Minh Tu khiến y giận đến nỗi phải thay đổi lịch trình, gác hết công việc, vội vàng bay về trước.

Qua điện thoại, Yến Minh Tu chất vấn y, “Rốt cục thì chuyện gì đã xảy ra?”, như thể từ đầu tới cuối, mọi chuyện chỉ do mình y tự biên tự diễn, như thể chính y mới là “Kẻ trộm”, mặc dù y cũng đã lớn tiếng phản bác bằng cả đồng lý do, nhưng sự thực không thể thay đổi, đêm hôm đó y là người duy nhất chạm trán với tên trộm, còn Thái Uy và Yến Minh Tu chỉ được biết thông qua những gì y tường thuật lại.

Tệ hại hơn, vì lúc ấy đã quá khuya, phần lớn mọi người đều đang ngủ, nên ngay cả hàng xóm cũng không dám chắc liệu cách vách có ồn ào thật hay không, thêm vào đó, tên trộm chẳng hề để lại bất cứ vật chứng gì, Lan Khê Nhung đúng là hết đường chối cãi.

Khi Yến Minh Tu chất vấn lý do y đến nhà Chu Tường, y rất thẳng thắn đáp mình chỉ tình cờ đi ngang qua, bỗng nhiên muốn vào xem một lát. Lý do này càng khiến Yến Minh Tu thêm ngờ vực, nhưng sự thật lại đúng là như thế.

Hôm đó, y lái xe qua đoạn đường kia, ngã tư đường ban đêm rất thoáng đãng và yên tĩnh, chỉ cần liếc mắt là có thể thu gọn khung cảnh khu phố vào lòng. Y hồi tưởng, đã bao nhiêu lần mình và anh Tường đi siêu thị mua đồ ăn, vừa tâm sự, vừa chậm rãi về nhà. Tất cả những kỷ niệm cùng trải qua với Chu Tường, từng chuyện từng chuyện, vẫn còn in dấu tận sâu trong tim y.

Tới khi bình tĩnh, y đã lái xe vào sân.

Y vẫn còn nhớ rõ những khao khát và khốn khổ khi ngược lên nhìn cánh cửa sổ nhà Chu Tường, y chỉ ước sao trong nhà vẫn sáng đèn, y chỉ ước sao mình vẫn có thể thoải mái bước lên cầu thang, gõ cửa, người ấy sẽ như thường lệ, xuất hiện trước mắt y, dịu dàng cười với y, gọi y “Khê Nhung”.

Mỗi tình ngờ nghịch chan chứa bất an ấy còn chưa kịp bắt đầu, trong lúc y vẫn đang mơ màng và nghi hoặc, nó đã kết thúc cùng với Chu Tường.

Y mãi mãi không thể quên cú điện thoại của Thái Uy ngày ấy. Y đau đớn đến điên cuồng, y khóc thật lâu, y tự nhốt mình trong phòng, rất nhiều ngày không muốn gặp bất kỳ ai. Y không thể chấp nhận điều đó, một người đang sống êm đềm, một người vừa mới gọi cho y, cứ như thế, hoàn toàn biến mất.

Hoàn toàn biến mất trên cõi đời này, ngay cả thi thể cũng không tìm về được.

Thời gian đầu, y còn ôm ấp ảo tưởng, hy vọng đội cứu hộ tìm thấy Chu Tường, có lẽ hẳn chỉ mắc kẹt đâu đó, có lẽ hẳn vẫn còn sống, nhưng một tuần trôi qua, hai tuần trôi qua, dưới sức ép của Yến Minh Tu, đội cứu hộ vào núi lần tìm hơn một tháng, cuối cùng vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Sau đó, tất cả mọi người đều tuyệt vọng, chỉ còn một mình Yến Minh Tu vẫn điên cuồng cố chấp, nặng nề kiên trì khẳng định Chu Tường không chết, không tìm được thi thể, chứng tỏ Chu Tường vẫn còn sống.

Tại thời điểm đó, lần đầu tiên Lan Khê Nhung nhận thấy tình cảm Yến Minh Tu dành cho Chu Tường, hơn nữa, tình cảm đó còn sâu nặng hơn y nghĩ nhiều lắm, sâu nặng tới nỗi có thể hoàn toàn biến đổi Yến Minh Tu, y cảm giác như con người trước đây của Yến Minh Tu, từ sau trận đả kích ấy, đã vĩnh viễn biến mất không còn.

Lan Khê Nhung không thể hận nổi ai, y hoảng loạn bỏ trốn ra nước ngoài, cố sức tránh cho mình tức cảnh sinh tình.

Mãi đến lúc này y mới đủ dũng khí đối mặt với sự thực rằng Chu Tường đã ra đi, mãi đến lúc này, đêm dài người tĩnh, y mới dám bước vào căn hộ của Chu Tường. Y muốn nhìn lại cái nơi quen thuộc ấy, y muốn dành thời gian nhớ về cái người mà y đã thật lòng yêu thương ấy.

Mãi đến lúc đó, y mới đủ can đảm.

Nhưng chẳng thể ngờ, y lại trùng hợp gặp phải một tên trộm. Y thật không hiểu mình nên phần nộ hay nên cảm thấy may mắn, bởi vì ít nhất y cũng đã bảo vệ được những thứ thuộc về Chu Tường.

Trong khoảng thời gian này, y vẫn luôn quan tâm đến tiến triển vụ án, nhưng y không muốn trực tiếp liên lạc với Yến Minh Tu, y chỉ có thể thông qua Thái Uy để cập nhật tình hình. Những gì y biết được rất ít, lần này trở về thật ra lại vừa đúng lúc, bằng không chuyện này sẽ còn tiếp tục đầy ứ trong lòng y, y không thể không lo nghĩ về nó.

Thái Uy cử người đến sân bay đón Lan Khê Nhung, anh còn gọi điện trao đổi trước, hỏi y lần này về có phải để quay MV mới không. Vì trước đó chính Vương tổng đã nhận lời sắp xếp Chu Tường diễn nam thứ chính, nên Thái Uy chịu trách nhiệm phối hợp bàn bạc với Lan Khê Nhung bên này.

Lan Khê Nhung trao đổi qua với trợ lý rồi tán thành. Thời điểm Thái Uy nhắc tới cái tên Chu Tường, đáy lòng y khẽ động, mặc dù y biết Chu Tường này không phải anh Tường, nhưng cái tên ấy vẫn mang sức nặng vô cùng lớn đối với y, y thật sự không thể bình tâm tĩnh ý đối diện với nó.

Chu Tường trước kia chỉ là nhân viên bình thường, đúng hạn lấy lương, nhưng giờ hắn đã biến thành người bận rộn, cũng cần phải sắp xếp cái gọi là “Thời gian biểu”, tỷ như lúc này lịch quay bộ phim của Uông Vũ Đông hơi trùng với lịch quay MV của Lan Khê Nhung, nhất là tháng sau cả đoàn làm phim còn phải đến Quý Châu quay ngoại cảnh, đó là phân đoạn mang nhiều tình tiết quan trọng nhất trong phim, có khi hắn cũng phải ở lại Quý Châu nửa tháng.

Bàn bạc với Thái Uy xong, hắn quyết định quay MV trước, thời gian của Lan Khê Nhung cũng rất gấp gao, tất nhiên y không thể chờ đợi hắn, mà hắn cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

Bây giờ Chu Tường đã chính thức ký hợp đồng với Tự Tinh, hắn đã là nghệ sĩ được Tự Tinh bồi dưỡng. Tuy Chu Tường vẫn cảm thấy mình không hợp để làm nghệ sĩ, nhưng có Thái Uy giúp đỡ, còn được Lan Khê Nhung cất nhắc, hắn muốn dựa vào nghề cascadeur và mấy vai phụ để kiếm cơm ăn cũng không thành vấn đề. Hắn không cần thức khuya dậy sớm chạy qua chạy lại khắp nơi, cũng không cần làm tạp vụ, làm việc vất, thu nhập đã cao hơn trước nhiều.

So với giao dịch cùng Yến Minh Tu, đương nhiên hắn càng hy vọng mình có thể tự kiếm ra tiền. Hắn không yêu cầu cao đối với vật chất, chỉ cần phần đầu được như trước kia là tốt rồi, nổi tiếng quá cũng là một loại gánh nặng.

Mặc dù bây giờ có tiền trong tay, nhưng hắn vẫn không dám chủ quan. Nhiễm trùng đường tiểu đúng là thứ bệnh nuốt tiền, sức khỏe Trần Anh từ trước đã không tốt, uất ức trường kỳ và nhịn ăn nhịn mặc khiến bà càng ngày càng gầy yếu, lúc này bệnh tật ập đến, suýt nữa đã đánh gục bà. Chỉ mới chưa đầy một tháng, mấy vạn tiền mặt đã đội nón ra đi, mỗi lần mua thuốc men và thực phẩm dinh dưỡng cũng phải tốn đến mấy ngàn, Chu Tường nhắm tính sơ sơ, tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền ăn, tiền thuê người giúp việc, tổng cộng một tháng bọn họ tiêu xấp xỉ hai vạn, nghĩ đến con số mà hắn cũng phát rùng mình.

Hắn còn định mua một chiếc xe để đi lại cho đỡ bất tiện, thêm cả ba mươi bảy vạn tiền nợ, hắn không dám trả hết luôn một lần vì sợ bị hoài nghi, nhưng số tiền này cũng phải cất riêng. Hắn tính đi tính lại, rất nhiều việc cần dùng đến tiền, hai trăm vạn kia thật giống như chiếc đồng hồ cát, nếu không biết cần kiệm thì chưa chắc đã đủ gồng gánh vài năm.

Trước đây mỗi tháng Chu Tường kiếm được ít nhất hai – ba vạn, dù ở Bắc Kinh không tính là nhiều, nhưng hắn chỉ cần nuôi một mình hắn mà thôi. Hắn không để dành tiền, mà cũng không có ý định để dành tiền, hắn mua rất nhiều bảo hiểm, sau này già yếu bệnh tật cũng khỏi cần lo, bởi vậy nên hắn không biết cách tính toán chi li, tiêu pha hợp lý, tuy không có nhiều tiền gửi ngân hàng, nhưng hắn cũng không cần phải lo toan gì cả.

Hiện tại đã khác rồi, hắn có rất nhiều tiền trong tay, nhưng hắn không dám tiêu xài như nước, từng khoản chi tiêu đều phải suy đi tính lại. Hắn cảm thấy từ sau khi có sinh mệnh mới, tính cách hắn cũng đã đổi khác nhiều, thậm chí đôi lúc hắn còn nghĩ, mình bây giờ mới lạ lắm làm sao.

Cả buổi sáng đóng thế cho Uông Vũ Đông, đến trưa, Chu Tường vội vàng ăn cơm hộp, sau đó chạy tới chỗ Lan Khê Nhung quay MV, lúc tới nơi cũng chỉ mới gần hai giờ chiều.

Nếu không phải hôm nay Ưông Vũ Đông, Yến Minh Tu và thằng nhỏ Đàm Ân nham hiểm không có mặt, hẳn tin chắc mình chẳng thể kết thúc công việc vào đúng giữa trưa.

Địa điểm quay MV là một trường học. Lúc hẳn đến, hầu hết nhân viên đã có mặt, nhưng chưa thấy Lan Khê Nhung tới, nên hẳn đi tìm đạo diễn bàn bạc trước.

Đạo gần đây bận rộn, mà MV này cũng vừa mới ấn định ngày quay, nên Chu Tường còn chưa kịp xem kịch bản. Chỉ là một MV ngắn, hơn nữa còn không có lời thoại, bây giờ hẳn xem vẫn kịp.

Hẳn diễn vai tình địch của nam chính Lan Khê Nhung, cùng Lan Khê Nhung tranh giành một cô gái. MV này lấy chủ đề học đường, hẳn phải khoe bộ dáng lưu manh du côn để làm nền cho Lan Khê Nhung.

Chu Tường vừa nhìn kịch bản đã thấy ngán ngẩm, có lẽ vì để lấy lòng các fan trẻ tuổi, nên MV chủ chốt này phải xây dựng mấy tình tiết sến súa vô cùng. Mà điều làm hẳn xấu hổ nhất chính là, Lan Khê Nhung năm nay mới hai mươi bốn, hơn nữa y còn có khuôn mặt búp bê đã thành thương hiệu, nữ diễn viên chính cũng chưa tới hai mươi, hai người đó vào vai học sinh thì vô tư không thành vấn đề, nhưng còn hẳn đã gần hai mươi bảy mùa xuân, tự nhận xét thì cũng chẳng phải trẻ trung gì nữa, hẳn nghĩ thầm, nếu Vương tổng biết trước nội dung MV, chắc còn lâu ông mới cho hẳn thò mặt vào.

Quả nhiên, lúc đạo diễn nhìn thấy hẳn cũng tỏ vẻ không hài lòng, cảm thấy Chu Tường không đủ trẻ trung, nhưng giờ lại chẳng từ chối được nữa, nên chỉ đành bảo hẳn đi hoá trang.

Vậy nên Chu Tường vừa hóa trang, vừa đọc kịch bản.

Lúc hẳn xong xuôi, không ngờ hiệu quả cực kỳ tốt, trông hẳn trẻ đi vài tuổi, hơn nữa còn có vẻ lưu manh côn đồ, nhìn cũng khá đẹp trai.

Mấy lưu manh lâu la cũng đã có mặt, giờ đang thay quần áo.

Lúc này Lan Khê Nhung mới khoan thai bước vào.

Vừa bước vào, y đã nhìn thấy Chu Tường mặc áo sơ mi cổ đứng, ba hàng cúc đầu rộng mở, mái tóc được tạo kiểu dựng cao, trên mặt còn dán band-aid. Hẳn đang soi gương tự tập cười, ánh nắng chiều rọi qua cửa sổ lớp học, chiếu vào hẳn, cả thân thể hẳn như bừng lên sắc vàng.

Trong khoảnh khắc đó, Lan Khê Nhung ngỡ ngẩn, cứ ngỡ mình đang được nhìn thấy một người rất thân quen, người nọ đứng cách y không xa, y chỉ cần tiến lên một bước, y chỉ cần vươn tay ra, là có thể văng vàng bắt được hẳn.

“Khê Nhung!”

Một tiếng gọi lớn kéo Lan Khê Nhung trở về hiện thực, y ngỡ ngác nhìn Chu Tường đứng đó, mình hoa mắt rồi sao? Biết rõ hẳn không phải là người ấy, trái tim y đau đớn vô cùng.

Chu Tường cũng quay lại, cười chào Lan Khê Nhung.

Lan Khê Nhung vẫn đang nhìn hẳn bằng một ánh mắt cực kỳ khó lý giải.

Schemer* chạy tới thúc giục, “Khê Nhung, đi thay đồ đi, quay thử một đoạn xem hiệu ứng thế nào.” (*Người thảo chương trình/điều chỉnh plot)

Lan Khê Nhung lắc lắc đầu, cố gắng giải tỏa xúc động, cất bước đi vào một lớp học khác.

Tạo hình hoàn tất, Lan Khê Nhung quay lại, thấy Chu Tường đang diễn cảnh bắt nạt bạn cùng lớp. Mặc dù đây là lần đầu tiên hẳn vào vai học sinh, nhưng hẳn diễn vẫn rất đầu ra đó.

Quay xong cảnh trong lớp học, bọn họ chuyển ra hành lang, tiếp tục quay cảnh Chu Tường cùng lũ đàn em cầm chổi truy tìm nam chính.

Chạy đi chạy lại mấy lần vẫn không đạt, đạo diễn bắt họ chạy đến bao giờ đạt thì thôi, còn Lan Khê Nhung chuyển sang diễn một cảnh khác với nữ diễn viên chính.

Tới khi xong việc, y quay lại hành lang xem tiến độ của Chu Tường.

Máy quay đang phát lại màn rượt đuổi của Chu Tường cùng mấy lâu la.

“Tôi thấy chỗ này phải chỉnh, chỗ này cũng phải chỉnh, mà sao không ngăn hấn lại, nhìn xem, lưng lộ hết cả ra kia...”

“Nhưng đoạn này có người bị ra ngoài màn hình, tôi nghĩ lần thứ tư được đấy...”

Đạo diễn và schemer thảo luận, Lan Khê Nhung đột nhiên chú ý tới một hình ảnh.

Y bước đến, nhìn chăm chăm bóng dáng lướt qua màn hình, cảm thấy bóng dáng nọ quen thuộc tới kỳ quặc.

Y đã gặp, nhất định y đã gặp ở đâu đó.

Mới đầu y nghĩ có lẽ vì vóc dáng Chu Tường rất giống anh Tường, nên tấm lưng cũng có đôi phần tương tự. Tấm lưng tương tự thực ra cũng không có gì lạ, nhưng Lan Khê Nhung cảm thấy hình ảnh này rất quen thuộc, không chỉ tấm lưng, mà còn động tác chạy...

Rốt cuộc thì gặp ở đâu, tại sao y lại chú ý tới hình ảnh này như thế? Lan Khê Nhung gắng sức suy nghĩ, quá kỳ quặc, y đã nhìn thấy bóng lưng này bỏ chạy lúc nào?

Một ý nghĩ nảy lên, Lan Khê Nhung biến sắc.

Y nhớ tới tên trộm đã lên vào nhà Chu Tường, bóng lưng gã ta và hình ảnh trong máy quay lúc này như đang hòa làm một.

Quá giống nhau!

Nhưng Lan Khê Nhung chỉ kinh ngạc trong thoáng chốc, rồi lập tức lại nghĩ đây chỉ là trùng hợp. Hai người nọ chỉ trùng hợp có vóc dáng giống nhau mà thôi, Chu Tường có nghề nghiệp, có thu nhập, tất nhiên không thể liên quan gì tới kẻ trộm kia, người bình thường cũng sẽ không gộp hai chuyện chẳng liên quan này lại làm một.

Lan Khê Nhung nghĩ có lẽ dạo này mình quá mệt mỏi, hơn nữa trong lòng còn vướng mắc nhiều điều, dẫn đến nghĩ quàng nghĩ xiên. Chỉ có bóng lưng giống nhau thì không thể nói lên điều gì.

Mặc dù bóng lưng Chu Tường này thực sự quá giống anh Tường, hơn nữa từ lần đầu tiên nhìn thấy hấn, hấn đã tạo cho y một cảm giác rất thân quen, y rất muốn bước tới, rất muốn tìm hiểu thêm về hấn, nhưng cuối cùng y lại ngập ngừng do dự.

Người này thật sự có duyên với anh Tường, đó là lý do duy nhất y có thể nghĩ đến.

Hoàn tất công việc, hầu hết mọi người đã ra về.

Lan Khê Nhung nhân lúc vắng vẻ, bước đến nói với Chu Tường, “Tan tầm anh có rảnh không? Đi uống với tôi vài chén.”

Lan Khê Nhung vẫn vướng mắc trong lòng, dù y tin tưởng Chu Tường này không phải kẻ trộm, nhưng y vẫn muốn chứng thực lại cho rõ. Lời vừa ra khỏi miệng, y đã hối hận ngay, nhưng rồi y lại nghĩ, nếu người này không đồng ý, nhất định y cũng sẽ không bỏ qua.

Chu Tường ngăn cả người, rồi lập tức cười nói, “Được chứ, nhưng sao cậu lại rủ tôi đi uống? Bất ngờ quá.” Không thể trách hấn đề phòng, hấn thật sự không biết Lan Khê Nhung đang muốn làm gì, bởi vì hấn bây giờ chẳng có gì đáng giá để Lan Khê Nhung phải chú ý cả.

“Không có gì, chúng ta cùng công ty, mà anh cũng thân với anh Uy, tôi vừa gọi anh ấy rồi, lát nữa anh ấy cũng tới.”

Chu Tường thở phào nhẹ nhõm, hóa ra tại hấn suy nghĩ nhiều.

“Nào, đi thôi, lâu lắm tôi không uống rượu. Anh Uy tửu lượng cao lắm, đêm nay chắc chắn thỏa thuê.” Chu Tường ngoài mặt vẫn hào hứng, nhưng trong lòng đã bắt đầu lo lắng. Lan Khê Nhung không phải đối thủ của hấn, nhưng Thái Uy tửu lượng tốt hơn hấn nhiều, hấn chỉ sợ mình quá chén, lỡ miệng nói lung tung.

Chu Tường ngồi xe Lan Khê Nhung đến quán bar, Thái Uy đã chờ sẵn từ lúc nào, anh còn rủ thêm cả A Lục, hai người gọi sẵn một bàn tiệc rượu, chờ bọn họ đến là khai mạc ngay.

Chu Tường vừa nhìn thấy đồng rượu đã than khổ trong lòng, Thái Uy ít khi uống, nhưng đã uống là phải khăng khăng bắt người khác uống cùng.

Một bên là A Lục gào thét hát hò, một bên là ba người bọn họ gào thét tán gẫu, cũng may câu chuyện chỉ xoay quanh chủ đề công việc, không có gì nặng nề.

Không biết uống bao lâu, Chu Tường bắt đầu không trụ nổi.

Lan Khê Nhung rất thông minh, y biết tử lượng mình không tốt, nên thỉnh thoảng sẽ cười cười đùa đùa để Thái Uy cho qua, đôi lúc lại nhờ Chu Tường uống thay vài chén. Lan Khê Nhung làm được như vậy, nhưng Chu Tường thì không, hẳn thật sự không học nổi giọng điệu và thái độ nửa làm nũng-nửa đứng đắn khiến người khác không cách nào cự tuyệt của y. Chính vì vậy nên uống qua mấy lượt, Lan Khê Nhung vẫn không hề gì, Thái Uy vẫn hùng hổ hò hét, chỉ có mình Chu Tường là sắp gục.

Gian phòng vốn chỉ có tiếng nhạc và tiếng hát hò tru tréo của A Lục, nhưng trong đầu Chu Tường đã bắt đầu lẫn cả tạp âm, tạp âm mỗi lúc một lớn, vang dội đập vào não hần, chẳng biết tại sao, hần còn nghe được cả tiếng điện thoại của mình reo vang.

Hần vẫn chưa say, chỉ hơi choáng váng, hần nhớ mình vẫn chưa gọi báo về muộn, sắp mười hai giờ đêm, chắc là Trần Anh đang lo lắng lắm.

Hần nhanh nhẹn lấy điện thoại ra, nhưng tay run quá, điện thoại tuột xuống, rơi trên mặt sàn.

Chu Tường lắc lư định nhặt điện thoại lên, nhưng thân thể hần lại đổ nhào vào lòng Lan Khê Nhung. Giữa không gian nồng nặc mùi rượu, một hương thơm thanh mát dễ chịu lướt qua mũi hần, giúp cho hần tỉnh táo lại vài phần.

Lan Khê Nhung vỗ nhẹ lưng hần, “Đừng cử động, anh đủ rồi, để tôi nhặt cho.” Nói xong, y cúi xuống nhặt điện thoại rơi dưới bàn trà cho hần. Điện thoại rất bền, không bị ảnh hưởng bởi cú va chạm vừa nãy, vẫn còn đang kêu vang. Lan Khê Nhung lơ đãng liếc một cái, trên màn hình rõ ràng là ba chữ “Yến Minh Tu”.

Lan Khê Nhung sững sốt, y biết hai người này có hợp tác đóng phim, nhưng bọn họ không thể thân thiết đến mức gọi cho nhau lúc mười hai giờ đêm chứ?

Chu Tường vẫn tưởng là mẹ gọi, hần nhận lấy điện thoại, bấm nút nghe không cần suy nghĩ, “Alo, mẹ à...”

Yến Minh Tu nhú mày, “Anh uống rượu?”

“Ờ?” Chu Tường mãi mới kịp phản ứng, điều đầu tiên làm hần kinh hoảng không phải là giọng của Yến Minh Tu, mà là hần vẫn đang ngồi trên đùi Lan Khê Nhung, đầu gối hần chọc vào bụng y. Hần vừa vội vã bò dậy, vừa lồm bồm nói, “Alo?”

“Chu Tường!” Yến Minh Tu nặng giọng, “Anh đang ở đâu?”

“Ở XX.”

“Với ai?”

“Với bọn anh Uy.” Chu Tường uống một ngụm nước, cố gắng tỉnh táo lại, “Yến tổng, có chuyện gì sao?”

Một câu Yến tổng, không ai nghe thấy, chỉ có Lan Khê Nhung biết đối phương là ai, y chăm chú nhìn Chu Tường.

“Này! Ra chỗ yên tĩnh nói chuyện!” Yến Minh Tu khó chịu quát lên.

Chu Tường đành phải chống mình đứng dậy, lảo đảo định đến WC, đồng thời còn gọi A Lục, “A Lục, A Lục, âm lượng, nhỏ nhỏ chút.” Nói xong bèn chống tường đi vào WC, “Alo, Yến tổng, giờ nghe được chưa?”

Hần định đóng cửa, nhưng cảm giác có lực cản, hần quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lan Khê Nhung chống tay lên cánh cửa, cũng đi theo hần vào WC. Xong xuôi, y tự tay đóng cửa lại, ngăn cách phần lớn tạp âm ở bên ngoài.

Chu Tường kinh ngạc nhìn y.

Lan Khê Nhung mặt không biến sắc, đưa tay giật lấy điện thoại của hắn, lạnh lùng nói, “Yến Minh Tu, tao là Lan Khê Nhung, bọn tao đang uống rượu. Chu Tường say rồi, lúc khác mày gọi lại.”

Yến Minh Tu giật mình nửa giây, lập tức nghiêng rằng đáp, “Họ Lan kia, mẹ mày sao âm hồn đêch tán?” Nói xong liền cúp máy đánh “cạch”.

Lúc này Chu Tường mới kịp giành lại điện thoại, hắn cao giọng trách cứ, “Khê Nhung, cậu làm cái gì thế?”

Lan Khê Nhung cũng không biết mình nghĩ gì nữa, y chỉ cảm thấy căm ghét việc Yến Minh Tu gần gũi với “Chu Tường”.

END66.

67. Chương 67

Sau khi Yến Minh Tu dập máy, không khí giữa hai người trong WC cũng hơi gượng gạo.

Chu Tường cất điện thoại, đưa mắt hỏi Lan Khê Nhung có ý gì, dù sao đây cũng là việc riêng của hắn, Lan Khê Nhung xích mích với Yến Minh Tu không liên quan gì tới hắn, hành động như vừa rồi cũng hơi bất bình thường đi.

Lan Khê Nhung cũng hơi xấu hổ, y ngượng ngùng nói với Chu Tường, “Tôi thấy anh đứng không vững nên trả lời thay anh thôi.” Nói xong còn vụng về nhìn sang hướng khác.

Chu Tường dở khóc dở cười, biết có chất vấn thêm cũng chẳng được kết quả gì, hắn bèn đẩy y ra, mở cửa, quay về phòng.

Thái Uy kỳ quái nhìn cả hai, sau lại lớn tiếng cười nhạo, “Mẹ kiếp, to đầu thế rồi mà vẫn đi tè chung à? So bì hả? Sao, đứa nào bự hơn?”

Lan Khê Nhung cười nói, “Anh Uy đừng thô bỉ thế được không? Chu Tường cần nghe điện thoại, toilet trơn, em sợ anh ấy ngã.”

Lời giải thích khá thuyết phục, đúng là Chu Tường đi đứng vẫn nghiêng nghiêng ngã ngã.

Chu Tường cũng lười thanh minh, hắn ngồi phịch xuống sofa, xua xua tay với Thái Uy, “Anh Uy, em chịu, không, không uống được nữa. Anh gọi... Gọi cho mẹ em, em quên mất, bịa hộ em cái lý do, bảo tối nay em không về.” Hắn say khướt về nhà, chẳng chăm sóc được bà mà còn quấy rầy bà nghỉ ngơi, nên hắn định hôm nay đến căn hộ Yến Minh Tu cho ngủ tạm.

Thái Uy cầm lấy điện thoại của hắn, uống ngụm nước thanh lọc cổ họng, sau mới đứng dậy đi ra ngoài, định tìm chỗ nào yên tĩnh gọi cho Trần Anh.

Chu Tường say đến chẳng buồn nhúc nhích, hắn mơ màng nhìn TV LCD nhấp nháy đủ màu sắc, những câu tình ca thì nhau chạy loạn trên màn hình, nhưng tiến vào não hắn, giai điệu nào cũng biến thành bi thương chồng chất.

Có lẽ do uống quá nhiều, có lẽ do áp lực quá lâu, lúc này Chu Tường xúc động khôn kể. Hắn muốn thổ lộ hết bí mật chôn giấu trong thân xác này, hắn đã quá mệt mỏi, quá buồn phiền, hắn thật sự muốn nói hết tất cả, để không còn phải một mình gồng gánh bất cứ thứ gì.

Tiếc là hắn không dám.

Lan Khê Nhung nhìn dáng vẻ bất bình thường của hắn, mở một chai nước khoáng, đưa tới bên môi hắn, “Chu Tường, anh không sao chứ? Uống nước đi.”

Chu Tường nhận lấy chai nước, mạnh bạo dốc vào miệng, nước trút ào ào xuống ngực áo hắn.

“Mẹ.” Chu Tường nổi câu chữ một tiếng, lấy tay vỗ vỗ ngực áo ướt sũng.

Lan Khê Nhung thở dài, đón lấy chai nước đặt sang một bên, sau đó rút khăn giấy lau cho hần.

Tuy trong bar rất ẩm áp, mặc áo dài tay còn hơi nóng, nhưng chỉ cần bước ra ngoài, gặp gió thổi, cam đoan ai cũng lạnh phát run, chưa kể Chu Tường còn ướt hết cả ngực áo và quần dài.

Lan Khê Nhung lau cho hần vài lần, thấy vụn giấy bám vào áo hần, mà nước cũng chẳng khô được bao nhiêu, cảm thấy cách này không hay lắm, áo ướt dán dính vào ngực rất khó chịu, vậy nên y nói, “Hay anh cởi đồ ra, mặc áo len của tôi vào, tôi vẫn còn sơ mi bên trong.”

Chu Tường vẫn đang kéo kéo vạt áo ướt, hần nhìn nhìn quần áo của Lan Khê Nhung, đành phải gật gật đầu.

Lan Khê Nhung cởi áo len đưa cho hần, “Anh vào WC thay đi.”

Chu Tường cầm áo len, lảo đảo định đứng dậy, chân căng hần mềm nhũn, lập tức lại ngã trở về.

A Lục cười cợt, “WC làm gì, thay luôn đây đi, chỗ này làm gì có phụ nữ, mà có thì cũng chẳng sao, đáng người A Tường đẹp lắm mà, nào, ra đây, thoát y cho anh em đỡ thèm.”

Từ lúc bắt đầu thân quen, A Lục nói năng không cần giữ miệng, thỉnh thoảng còn để thêm mấy câu đùa tục tĩu, Chu Tường cũng đã thành quen.

Hần cười nói, “Cho xem cũng được, nhìn một cái thu một trăm, chỉ nhận tiền mặt.” Nói xong liền run run cởi nút áo.

A Lục đứng ngay bên cạnh, ngêu ngao hát mấy câu đòi trụ chẳng biết học được ở đâu.

Chu Tường nhanh nhẹn cởi áo sơ mi ướt ra, rút khăn giấy lau khô trước ngực, mặc áo len của Lan Khê Nhung vào, giờ mới thấy sáng khoái lên không ít.

Đúng lúc đó, Thái Uy quay lại, kỳ quái nhìn hần.

Chu Tường cầm di động về, hỏi anh, “Sao thế?”

Thái Uy ngồi xuống cạnh hần, nhìn hần thật sâu, “Cậu với Yến Minh Tu quan hệ tốt đến mức đó?”

Chu Tường thót tim, chẳng lẽ Thái Uy đọc tin nhắn của hần? Nhưng nội dung tin nhắn cũng đâu có gì?

Thái Uy nói, “Gã ta vừa gọi đến, nói muốn tới đón cậu.”

Chu Tường ngẩn người, nhất thời không biết phải nói gì.

Lan Khê Nhung ngồi gần đó cũng nghe được, y híp mắt, giả vờ lơ đãng nói, “Tôi đưa anh về là được, cần nó đón làm gì.”

Chu Tường qua quýt đáp, “À, giờ mới nhớ mai còn phải đến trường quay, chắc cậu ta sợ tôi làm chậm tiến độ. Tôi, tôi ra ngoài gọi lại cho cậu ta.”

Thái Uy giữ chặt hần, “Đừng gọi, gã ta đang ở gần đây, bảo là sẽ đến ngay.”

Chu Tường khẽ biến sắc, hần sợ nếu Yến Minh Tu tới, mối quan hệ mờ ám cũng lộ tẩy. Người khác biết cũng đành, nhưng hần không muốn bị Thái Uy phát hiện. Thái Uy đã nhiều lần khuyên nhủ hần phải tránh xa Yến Minh Tu, vậy mà hần lại... Hần thật sự không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Thái Uy.

Chu Tường lảo đảo đứng dậy, “Em, em cứ gọi lại, bảo cậu ta không cần đến, đỡ phiền hà.”

Hần cầm điện thoại ra khỏi phòng, ấn số gọi cho Yến Minh Tu, Yến Minh Tu không nghe máy. Hần nghĩ có lẽ Yến Minh Tu đang giận, vì lúc này y cũng chẳng buồn nhiều lời với hần và Lan Khê Nhung, thẳng thừng đập máy luôn.

Hần đập đầu hai cái thật mạnh vào tường, muốn thúc ép mình mau mau tỉnh táo, hần phải cân nhắc lát nữa nên nói sao, nên làm sao để người ngoài nhìn vào không thấy ngờ vực.

Hần quay về phòng, Thái Uy và A Lục vẫn đang uống rượu. Ngoại trừ A Lục vô ưu vô tư, ba người còn lại đều trầm ngâm tâm sự.

Khoảng hơn mười phút sau, cửa phòng thỉnh linh bật mở, cả bốn người cùng quay ra nhìn. Yến Minh Tu mặc áo khoác dày, phong trần mệt mỏi xuất hiện trước cửa, ánh đèn từ hành lang hắt vào, thân thể y tựa như được bao quanh bởi một vòng ánh sáng, mấy người còn lơ mơ nhìn thấy bốn phía xung quanh y tỏa ra hơi lạnh.

Yến Minh Tu đảo mắt liếc Chu Tường say đến mặt mũi đỏ bừng.

Lan Khê Nhung không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn y.

Thái Uy dù có ghét Yến Minh Tu, nhưng ngoài mặt vẫn phải lịch sự, thấy không ai nói gì, anh đành lên tiếng trước, “Yến tổng, đến rồi hả, nhanh thật nhỉ.”

Yến Minh Tu bước tới, tắt TV, nhạc nhẽo lập tức im bật, căn phòng cách âm rất tốt, lúc này lại thành yên tĩnh đến kỳ dị.

Yến Minh Tu chỉ vào Chu Tường, nghiêm mặt nói, “Đứng lên, tôi đưa anh về.”

Chu Tường đành phải chào tạm biệt ba người còn lại, “Mai tôi còn phải đến trường quay, hôm nay về trước, mọi người cứ từ từ uống.” Hắn cố ý nói với Yến Minh Tu, “Yến tổng, làm phiền ngài quá.”

Đang chống bàn định bỏ dậy, Yến Minh Tu đã túm lấy cánh tay hắn, kéo hắn đứng thẳng lên.

Về mặt Yến Minh Tu khó coi thế nào, liếc một cái cũng đủ hiểu. Nếu chỉ bởi vì xích mích với Lan Khê Nhung, thì chuyện này cả giới showbiz đều đã biết, nhưng từ lúc bước vào, ánh mắt Yến Minh Tu chưa từng đảo qua Lan Khê Nhung, hai người cũng không cãi vã, nên thái độ này của Yến Minh Tu thật sự khơi gợi trí tò mò.

Chu Tường một tay mặc áo khoác, một tay cầm áo sơ mi bị ướt, ngượng ngùng chào tạm biệt ba người còn lại, sau đó bị Yến Minh Tu dứt khoát kéo đi.

A Lục không biết gì nhiều, nên cũng không để bụng, nhưng Lan Khê Nhung và Thái Uy thì không như vậy. Hai người liếc nhìn nhau, vẻ mặt đều có đôi phần phức tạp.

Yến Minh Tu đẩy Chu Tường lên xe, nhưng y không lập tức lái xe về nhà, mà chỉ lạnh lùng hỏi hắn, “Anh đang mặc áo của ai?”

Chu Tường ngẩn người, “Sao cơ?”

“Của Lan Khê Nhung phải không?”

Cái áo ướt sũng Chu Tường cầm trong tay chẳng cần nói, nhưng áo len trên người hắn thì Yến Minh Tu cực kỳ quen mắt. Y nhớ rõ cuối tuần trước, nhà tài trợ vừa gửi tặng vài thứ quần áo tranh ảnh, áo len này và áo sơ mi bên trong thuộc cùng một set, hôm qua y cũng vừa được gửi tặng nên còn chưa kịp mặc. Mà lúc này Chu Tường đang mặc áo len, còn Lan Khê Nhung mặc áo sơ mi còn lại.

Dù y có thể suy luận, chuyện như vậy là do Chu Tường làm ướt áo của mình, nhưng trong lòng y vẫn khó chịu tới cực điểm.

Y căm ghét Lan Khê Nhung, y luôn nghĩ Chu Tường và y phải đi đến bước đường cùng ấy, không thể không có phần của thằng khốn nạn Lan Khê Nhung. Tất cả những kẻ mơ ước vật sở hữu của y đều phải chết, mặc kệ Chu Tường này có bao nhiêu trọng lượng trong lòng y, y cũng nhất quyết không để hắn dây dưa với Lan Khê Nhung, dù chỉ một hơi thở.

Vậy nên y thẳng thừng nói, “Sau này tránh xa thằng họ Lan ra, tôi ghét nó.”

Chu Tường trầm ngâm, câu này hắn nghe thật quen tai.

Yến Minh Tu thấy hắn không đáp, tưởng hắn bắt mẩn, y bèn quay người lại, vung tay nắm lấy cằm hắn, lạnh lùng nói, “Anh đừng quên ai đang bao anh, mẹ kiếp anh đừng có làm tôi bực.”

Dưới ánh đèn mờ ảo, chỉ thấy Chu Tường nhàn nhạt cười, hắn thoải mái nói, “Yến tổng, ngài nói gì tôi cũng sẽ tuân lệnh. Chu Tường tôi làm sao quên được, ngài đang bao tôi.”

END67.

68. Chương 68

Chu Tường nằm trên ghế phó lái, thân thể nhẹ nhàng lay động theo tốc độ xe đi. Dưới tác dụng của chất cồn, ý thức dần dần rời bỏ hẳn, đôi lúc hẳn mở to mắt không biết mình đang ở đâu, đôi lúc hẳn lại buồn ngủ không chịu nổi.

Còn đang mơ màng, hẳn bị Yến Minh Tu túm ra khỏi xe, cảm giác được thang máy đang lên cao, hẳn biết bọn họ đến chỗ nào.

Yến Minh Tu lôi hẳn vào phòng ngủ cho khách dưới lầu, hẳn nghiêng ngả đổ ụp xuống giường, miệng lầm bầm gì đó nghe chẳng rõ.

Yến Minh Tu mệt đến vã mồ hôi, y cởi áo khoác, bước đến vỗ vỗ mặt hẳn, “Dậy tắm đi.”

Chu Tường hí mắt nhìn y, “Không... Tắm đâu, tôi ngủ.”

“Dậy ngay! Hôi hám!” Yến Minh Tu không chịu nổi mùi rượu trên người hẳn, không chịu nổi áo quần của Lan Khê Nhung trên người hẳn, dù y có nuôi một con chó, con chó đó cũng phải mặc đồ theo sở thích của y.

Y lôi Chu Tường dậy, vừa túm lấy hẳn, vừa lột áo len hẳn đang mặc, khinh bỉ vứt xuống sàn.

Chu Tường hơi sốt ruột, líu lưỡi bảo y, “Yến tổng, để tôi ngủ được không?” Mi mắt hẳn đã dính vào nhau.

Yến Minh Tu không chút do dự lôi hẳn lên, “Không được, tắm.” Nói xong, y nửa tha nửa kéo hẳn vào phòng tắm, “Tôi cảnh cáo anh, lần sau còn dám say thế này, tôi sẽ ném anh ra đường cái.”

Chu Tường hừ hừ cười, “Tôi có bắt ngài đến đón đâu.”

Rượu vào nên gan to ra, Chu Tường cười sảng sặc, Yến Minh Tu nổi trận lôi đình. Y cực kỳ ghét lũ say xỉn, vừa ngu vừa thối, nói năng còn lỗ măng láo toét.

Y cầm vòi sen, vặn nước nóng, phun lên đầu Chu Tường.

Nhưng nước chưa kịp nóng, vòi sen chỉ phun ra nước lạnh, Chu Tường hét tướng lên, vô thức giơ hai tay che chắn.

Hẳn vừa vùng tay, vòi sen đã bị hất văng xuống sàn, nước lạnh văng tán loạn, xối cả vào hai người.

Yến Minh Tu cố nhịn không kêu lên, nhưng cảm giác nước lạnh xối vào da thịt cực kỳ khó chịu.

Chu Tường vô thức muốn nhặt vòi sen lên, Yến Minh Tu sáng suốt hơn, định đi khóa van nước, hai người va phải nhau, “Bốp” một tiếng, song song té ngã.

Chu Tường vốn đã say đến choáng váng, lần này cả người lại đổ nhào lên Yến Minh Tu, cố gắng mấy lần vẫn không đứng dậy được.

Trái tim Yến Minh Tu lại nảy lên mãnh liệt, điên cuồng hét gọi một cái tên. Ôm người này trong lòng, sức nặng quen thuộc, hương vị quen thuộc, thậm chí xúc cảm từ mái tóc cũng rất quen thuộc, tất cả đều khiến y mơ màng nhớ lại ba năm về trước. Những tháng ngày y và Chu Tường thắm thiết bên nhau, lúc này đang rành rành hiện rõ trước mắt y.

Bây giờ đã có nước ấm, nước ấm phun ướt sũng cả hai người. Chu Tường cố gắng ngước lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm của Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu cũng đang nhìn hẳn, không, ánh mắt mê say đó không phải đang nhìn hẳn, mà là xuyên qua hẳn để nhìn ngắm một người khác. Hẳn uống quá nhiều rượu, nhưng hẳn vẫn nhạy cảm hơn bất cứ lúc nào.

Chu Tường rời mắt đi, hẳn muốn mình phải cứng rắn hơn.

Từ khi sống lại tới giờ, đã hơn nửa năm hẳn chưa quan hệ thể xác, kể từ thời điểm bắt đầu có kinh nghiệm giới tính, hẳn chưa từng nhịn đến nửa năm không làm tình.

Vậy nên khi kề sát với nửa thân dưới của Yến Minh Tu, hắn có phản ứng, điều này cũng chẳng có gì là lạ. Ngay từ đầu hắn đã say mê Yến Minh Tu, huống chi hắn còn là một người đàn ông khỏe mạnh bình thường. Hắn cũng khao khát được thỏa mãn tính dục, khao khát vô cùng.

Yến Minh Tu nhận thấy thứ đó của Chu Tường chọc vào y, rất nóng, rất cứng. Y hơi bực, Chu Tường này phản ứng còn nhanh hơn cả y, chẳng hiểu rốt cuộc là ai bao ai nữa.

Chu Tường nhàn nhạt tươi cười, “Yến tổng, ngài trả tiền rồi mà không dùng à?”

Yến Minh Tu khàn khàn đáp, “Anh thạo nhỉ, trước đây chắc cùng nhiều người rồi?”

“Không nhớ, tôi bị đập vào đầu, chuyện trước kia chẳng nhớ được gì cả.” Những lời này chỉ nửa thật nửa giả, nhưng Chu Tường lại hi vọng chúng là thật từ tận đáy lòng, có đôi khi, quên đi tất cả mới là hạnh phúc nhất.

Yến Minh Tu nhìn hắn vài giây, sau đó nắm lấy vò sen, phun nước nóng lên người hắn.

Chu Tường nhắm mắt lại, cũng không lảng tránh, lúc này hắn không muốn nhúc nhích.

Một lát sau, hắn cảm giác nước ấm biến mất, bản thân bị Yến Minh Tu kéo dậy, quăng lên giường.

Lúc Yến Minh Tu nắm lấy bả vai hắn, ép hắn nằm sấp, hắn cũng cực kỳ phối hợp, không cần Yến Minh Tu nhắc nhở, hắn biết mình là thứ gì.

Yến Minh Tu cởi bỏ quần áo ướt sũng, nhiệt độ trong phòng rất vừa vặn, thân thể hai người không bị lạnh, nhưng cả hai trái tim đều thiếu đi độ ấm.

Yến Minh Tu ấn đầu hắn xuống, bắt hắn nâng mông lên.

Chu Tường nghe thấy y nói rõ từng chữ, “Không được quay lại, không được lên tiếng.”

Chu Tường im lặng, thực ra so với cách lừa dối trước kia, thẳng thắn như vậy lại khiến hắn thoải mái hơn nhiều. Bạn tình mà thôi, vờ vịt làm gì, vô nghĩa.

Yến Minh Tu mở rộng qua loa, rồi lập tức thô bạo tiến vào.

Chu Tường rất đau, nhưng hắn không hé răng, lúc này hắn và Yến Minh Tu đang thực hiện giao dịch, thỏa mãn yêu cầu của khách hàng là nguyên tắc cơ bản nhất.

Hắn đã quen với tần suất va chạm của Yến Minh Tu, quen với sức lực và hương vị của y, quen với tác phong của y trên giường, quen với cuộc sống có y bên cạnh. Vậy nên hắn cũng thử tìm kiếm khoái cảm qua màn mập mờ đơn phương này, hắn thật sự không muốn làm khổ chính mình.

Yến Minh Tu ra vào càng lúc càng mạnh, đầu óc Chu Tường bắt đầu mê man, cơn say vẫn chưa tiêu tán, hắn có cảm giác mình sắp ngất đi, cảnh vật trước mắt cũng dần mờ mịt, hắn còn nghe thấy vài âm thanh không thực, bởi vì Yến Minh Tu nhất định sẽ chẳng bao giờ gọi “Chu Tường” trong lúc làm tình, trước đây đã không, bây giờ lại càng không.

Hắn dám chắc mình đã ngất đi rồi, bằng không hắn đâu thể tự sản sinh ra thứ ảo giác chân thật đến vậy.

Kích thích tính dục và kích thích chất cồn kéo hắn lên đỉnh cao khoái cảm, thân thể hắn vừa như bông bênh trên nhung lụa êm ái, vừa như vật lộn trong nước sâu bóng rầy, các giác quan cũng dần rời bỏ hắn, nửa thực nửa ảo, hắn thậm chí đã quên mất mình là ai.

“Chu Tường... Chu Tường...”

Có người gọi hắn sao? Âm thanh ấy nghe như còn đang khóc.

Vì hắn chết rồi, nên người ấy khóc sao? Ngại thật, hắn chết rồi còn khiến người ta khổ sở.

Thân thể ngựa ngáy khó chịu, tựa như một giây trước hắn còn ở thiên đường, một giây sau hắn đã xuống địa ngục. Thứ cảm giác này còn định giày vò hắn đến bao giờ nữa?

Chu Tường? Hắn không phải Chu Tường. Mà không, hắn đúng là Chu Tường.

Chu Tường là ai? Hắn là Chu Tường sao? Hắn là Chu Tường nào?

Trước mắt hắn dần dần chỉ còn lại màn đêm.

END68.

69. Chương 69

Chu Tường ngủ một mạch hơn mười tiếng đồng hồ, lúc hắn tỉnh lại thì mặt trời cũng sắp xuống núi.

Cũng không phải hắn ngủ đủ rồi, mà là mắc tiểu quá nên hắn phải tỉnh. Hắn vừa choáng váng, vừa nhức đầu, mò mẫm xuống giường, nhưng vừa chạm đất, hai chân đã mềm nhũn ra, nếu không phải hai tay còn đang bám trên thành giường, chắc cả người hắn đã bổ nhào xuống sàn.

Vị trí khó nói bên dưới truyền đến một cơn đau rất đáng xấu hổ, nhắc nhở hắn chuyện gì đã xảy ra đêm qua.

Chu Tường cố gắng đứng dậy, lảo đảo bước vào phòng tắm, kỳ cọ sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Căn phòng rất im ắng, không biết Yến Minh Tu bỏ đi từ lúc nào, lúc Chu Tường mặc xong quần áo, tự đỡ lưng bước ra, đồng hồ chỉ đúng bốn giờ chiều.

Hắn giật mình nhớ ra, còn phải gọi về cho Trần Anh.

Chu Tường bấm điện thoại, lúc này Trần Anh đang ở bệnh viện làm thẩm tách, vừa nhắc máy đã khiến trách hắn, “Sao giờ mới gọi lại cho mẹ? Sáng nay mẹ gọi con mấy lần đó. Mẹ biết là con bận công việc, nhưng cũng phải bớt ít thời giờ gọi về cho mẹ chứ, mẹ lo lắm đấy!”

Chu Tường day dứt vô cùng, “Từ nay về sau nếu không về nhà, nhất định con sẽ gọi báo cho mẹ.”

“Thế hôm nay con có về không?”

“Hôm nay...” Chu Tường im bặt, không biết có phải hỏi ý kiến Yến Minh Tu trước không? Hiển nhiên ông chủ lớn này muốn hắn phải có mặt ngay khi cần, hắn ngẫm nghĩ rồi nói, “Nếu tối hết bận thì con về.”

Nói vậy cũng như không, Trần Anh thất vọng cúp máy.

Chu Tường đói quặn bụng, bèn tự đi nấu một bát mì, hắn ngồi trong gian phòng trống trải, im lặng cầm củi ăn.

Đêm qua tuy say khướt nhưng có rất nhiều chi tiết hắn vẫn còn nhớ rõ, sự thô bạo của Yến Minh Tu rất xa lạ, hắn mơ hồ cảm thấy Yến Minh Tu như đang phát tiết trong cơ thể hắn một loại tuyệt vọng nào đó, loại tuyệt vọng ấy cứ từng phút, từng phút cuốn hắn vào, khiến cho hắn cũng bị vây quanh bởi một thứ điên cuồng khó hiểu.

Đúng là Yến Minh Tu đã thay đổi rất nhiều, ừ, sao y lại không thay đổi chứ. Thời gian có thể thay đổi mọi con người.

Cơm nước xong xuôi, Yến Minh Tu vẫn không gọi cho hắn, Chu Tường nghĩ chắc hôm nay y không cần đến hắn nữa, bèn mặc quần áo, về nhà.

Về đến nhà, hắn trò chuyện với Trần Anh một lát rồi vào phòng nghỉ ngơi. Cơn say vẫn chưa tiêu tán, đầu nhức, mắt hoa, hắn còn định đi làm, nên hôm nay phải nghỉ ngơi cho khỏe.

Mới vừa nằm xuống, di động đã reo lên, nhìn dãy số lạ, hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn nghe máy.

Bên kia truyền tới một giọng nói khá quen, “Alo, Chu Tường hả?”

Chu Tường ngẫm nghĩ, hình như là Đàm Ân, nhưng hắn giả vờ không nhận ra, hắn thật sự không muốn dây dưa với thằng nhỏ này, “Tôi đây, xin hỏi ai đó?”

Đầu bên kia ngừng lại, bất mãn “Hừ” một tiếng, “Anh không nhận ra thật? Anh cố ý đúng không?”

Chu Tường không đáp, hẩn thấy hơi bức mình.

Đàm Ân chắc cũng biết cứ thế này chẳng hay ho gì, bất đắc dĩ bảo, “Tôi là Đàm Ân.”

“À, xin chào.”

Đàm Ân ngượng ngùng nói, “Bọn tôi đang tụ tập, anh cũng đến đi, bọn A Vũ với Tiểu Thái cũng đến đấy.”

“Tôi không biết những người này.”

“Hồi trước anh biết.”

“Bây giờ tôi không biết.”

“Thế thì anh cứ qua đây là biết?” Đàm Ân không hài lòng, “Đến đi, mọi người đều muốn gặp lại anh.”

Chu Tường cố gắng kiên nhẫn, đáp, “Tiểu Đàm, mai còn phải đến trường quay, hôm nay tôi mệt lắm, tôi muốn nghỉ ngơi. Những người cậu nói tôi không biết thật, nếu bọn họ thực sự muốn gặp tôi thì tại sao trong hai năm tôi nằm viện lại chẳng có ai đến thăm tôi? Bây giờ gặp lại thì còn ý nghĩa gì.”

Những lời này khiến Đàm Ân biến sắc, Chu Tường ôn hòa, thậm chí hơi nhu nhược trước kia, có lẽ đã thật sự biến mất rồi. Chu Tường khi ấy nhất định sẽ không chỉ chó máng mèo châm chọc cậu ta.

Chu Tường nói tiếp, “Thế nhé, mọi người cứ chơi vui, chào.” Nói xong liền dập máy.

Hắn có thể tưởng tượng bộ dáng Đàm Ân bên kia tức sùi bọt mép, coi như hẩn giúp chủ nhân thân thể này và Trần Anh gỡ hòa một ván. Dù hẩn không biết gì nhiều, nhưng trực giác cảm thấy Đàm Ân kiêu ngạo, khoa trương, thiếu lễ độ như thế, nhất định hồi đó cũng chẳng tử tế gì với chủ nhân thân thể này.

Đúng là Chu Tường thích trai đẹp, nhưng hẩn chỉ thích những cậu chàng tính tình đáng yêu, mưu mô một chút cũng được, nhưng nếu nham hiểm quá thì thôi xin kiếu.

Chu Tường ôm một bụng tâm tư, chẳng biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Sáng hôm sau đến trường quay, Yến Minh Tu và Uông Vũ Đông vẫn chưa xuất hiện, chỉ có Đàm Ân đã sớm có mặt. Lúc nhìn thấy Chu Tường, Đàm Ân còn dữ tợn trợn mắt lườm hẩn một cái.

Chu Tường coi như không thấy, thản nhiên đi hoá trang. Diễn đi diễn lại tới ba giờ chiều, công việc hôm nay của hẩn mới kết thúc.

Lúc hẩn chuẩn bị ra về, schemer đưa cho hẩn một tờ giấy.

Chu Tường đọc sơ qua, là chương trình quay ngoại cảnh tháng sau, hẩn kinh ngạc hỏi, “Tuần sau đã phải đi rồi?”

Schemer đáp, “Ừ, tiến trình hơi sít sao. Muốn kịp công chiếu mùa hè năm sau thì năm nay phải lên núi quay trước khi có tuyết.”

“Tôi thấy cảnh của tôi mừng 4 mới bắt đầu mà, tôi đến muộn mấy ngày được không?”

“Tại sao?”

“Mẹ tôi sức khỏe yếu, tôi không đi lâu được.”

“Không được đâu, có chuyên viên phụ trách đưa cả đoàn lên núi, sao quay lại đón một mình cậu được? Nhưng mà yên tâm, cậu cứ quay cho xong cảnh của cậu, rồi tôi bố trí đưa cậu với Yến Minh Tu về sớm luôn.”

“Yến, Yến Minh Tu cũng đi?”

“Đi chứ, nhưng phân cảnh không nhiều.”

Chu Tường hơi khó xử, tại cái nơi rừng núi hoang vu, mấy chục người cùng ăn cùng ở, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu cũng gặp, ai với ai có chuyện gì, chỉ liếc mắt là nhận ra ngay, hẩn rất sợ quan hệ của mình và Yến Minh Tu bị phát hiện.

Schemer vỗ vai hắn, “Tóm lại, cậu cứ về chuẩn bị đi cho kịp.”

Chu Tường gật đầu.

Từ sau đêm đó, Yến Minh Tu không liên hệ với hắn nữa, chẳng khác nào y đã hoàn toàn tiêu biến khỏi cuộc sống của hắn.

Ngược lại, Lan Khê Nhung gọi cho hắn hai lần. Lần đầu để hỏi hôm đó hắn về có an toàn không, lần thứ hai để gọi hắn tới quay MV.

Lúc đến quay MV, Chu Tường mang theo cả áo len đã giặt sạch, vốn chỉ là một hành động rất bình thường, nhưng cả đoàn làm phim đều nghĩ quan hệ của hắn và Lan Khê Nhung tốt lắm, vậy nên chiều hôm đó, hắn lại nhận được một cái hẹn đóng quảng cáo.

Chu Tường hồi trước cũng từng đóng vài mẫu quảng cáo nhưng vẫn chưa có tiếng tăm, song chỉ cần MV của Lan Khê Nhung và bộ phim của Uông Vũ Đông tung ra thị trường, hắn sẽ được xuất hiện trước mắt rất nhiều người xem. Nổi tiếng chính là được nhiều người biết tới, cứ xuất hiện thường xuyên, mặt mũi tác phong như thế nào, thật ra cũng không quan trọng mấy.

Để người khác nghĩ hắn thân thiết với Lan Khê Nhung cũng tốt, ít nhất hắn còn được thơm lây, mặc dù tự hắn hiểu, Lan Khê Nhung chỉ nể mặt Thái Uy, nể tình hắn làm cùng công ty, nên mới khách sáo với hắn hơn bình thường chút mà thôi.

Chỉ có điều hắn không biết, càng tiếp xúc với hắn, Lan Khê Nhung lại càng cảm thấy ‘Chu Tường’ hiện hữu bên trong hắn, ánh mắt y nhìn hắn cũng càng ngày càng kỳ dị.

Cuối cùng Chu Tường cũng đã hoàn thành phần diễn của mình trong MV của Lan Khê Nhung.

Một ngày trước khi đến Quý Châu quay ngoại cảnh, hắn nhận được điện thoại của Yến Minh Tu đã nửa tháng không liên lạc gì.

“Yến tổng.” Chu Tường cố gắng giữ giọng bình tĩnh, dù hắn vẫn cảm thấy kha khá ngượng ngùng.

“Ừ, anh lại đây một chuyến, không phải chỗ của anh, đến nhà tôi.”

“Nhà cậu?”

“Đúng, đến ngay.”

Chu Tường vẫn nhớ địa chỉ nọ, hắn từng đưa Yến Minh Tu say rượu về đó. Nghĩ đến Trần Anh đặc biệt nhẵn nhụi, tối nay ăn cua, dặn hắn phải về nhà sớm, Chu Tường chỉ còn biết thở dài.

Hắn vừa đến chỗ Yến Minh Tu, vừa gọi về cho Trần Anh, chưa tới nửa giờ đã có mặt.

Mới vào cửa, hắn đã thấy Yến Minh Tu mặc đồ ở nhà rộng rãi thoải mái, thản nhiên quét mắt nhìn hắn, “Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

“Hử? Vâng, mời Yến tổng nói.”

Yến Minh Tu xoay người bước tới bên cửa sổ, y không muốn để Chu Tường nhìn thấy vẻ mặt mình, dù đã cố ép mình bình tĩnh, nhưng y vẫn lo sợ cảm xúc sẽ tràn ra ngoài. Y quay lưng về phía hắn, giọng nói cực kỳ thản nhiên chậm chậm truyền tới, “Tôi hỏi anh, có phải hơn hai năm trước anh gặp sự cố, nằm viện đúng hai năm không?”

Chu Tường ngẩn người, Yến Minh Tu điều tra hắn?

Hắn đè nén bất an trong lòng, “Đúng vậy.”

“Thời gian cụ thể anh gặp nạn là lúc nào?” Yến Minh Tu âm thầm siết chặt hai bàn tay, dù y đã biết chính xác là ngày đó, cái ngày cả đời y cũng không quên được, nhưng y vẫn muốn nghe chính miệng Chu Tường xác nhận.

Chu Tường bứt rứt vô cùng, “Tôi... Tôi không nhớ.”

“Anh không nhớ? Tại sao anh lại không nhớ?”

“Từ lúc tỉnh lại, tôi bị mất trí nhớ, thực sự không nhớ được gì.”

Yến Minh Tu quay phắt người lại, vẻ mặt còn hơi dữ tợn, “Có phải là ngày 13 tháng 8 năm 20XX?”

Chu Tường thoáng lộ vẻ sửng sốt.

Ngày đó cũng là ngày hắn không thể nào quên, bởi vì đó là ngày hắn “Chết”. Hắn vẫn tin rằng, chính bởi vì thời gian hắn gặp nạn trùng khớp với thời gian chủ nhân thân thể này gặp nạn, hơn nữa hai người còn trùng tên trùng họ, nên chuyện linh hồn ký sinh mới có thể xảy ra.

Thật sự không tìm được lời giải thích nào khác, hắn nghĩ có lẽ lão Diêm vương bắt nhầm hồn, thực ra chỉ có một hồn đã chết, nhưng Diêm vương lại bắt cả hai, về sau phát hiện một hồn vẫn còn sống, nên lại thả nó trở về, cuối cùng do trùng tên trùng họ, Diêm vương thả nhầm hắn, dẫn đến tình cảnh như ngày hôm nay.

Bất kể vì nguyên nhân gì, chỉ có một điều hắn dám khẳng định, hắn không muốn chết.

Hắn vẫn chưa sống đủ, hắn không muốn chết, dù phải dùng thân thể của người khác, hắn cũng muốn tiếp tục sống.

Chính vì vậy nên sâu thẳm trong hắn vẫn luôn sợ hãi chuyện này, hắn biết thân phận mình đã khác ngày trước, nên nói năng phải thật thận trọng, hắn sợ nếu câu chuyện kỳ dị này lộ ra ngoài, những ảnh hưởng không thể lường được sẽ ập đến với hắn.

Lúc Yến Minh Tu dùng ánh mắt soi mói nhìn hắn, hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, hắn sợ bị người khác phát hiện, nhất là Yến Minh Tu.

Hắn cố gắng giữ mình trấn định, người bình thường sẽ không thể tin loại chuyện hoang đường này, chỗ dựa lớn nhất của hắn, chính là bất kể có bao nhiêu trùng hợp, hắn và “Chu Tường” vẫn là hai con người hoàn toàn tách biệt!

Vậy nên hắn vờ như không hiểu, lắc đầu nói, “Tôi chỉ biết là hai năm trước, còn cụ thể ngày nào thì tôi không nhớ, mà tôi cũng chưa hỏi mẹ, sợ lại làm bà ấy buồn phiền. Yến tổng, đột nhiên ngài quan tâm chuyện này làm gì?”

Ánh mắt sắc như dao của Yến Minh Tu đảo qua đảo lại trên khuôn mặt hắn, y bị mê hoặc bởi cái biểu cảm vừa vô tội, vừa bình tĩnh của hắn.

Dù sao, ngay cả chính y cũng không biết mình đang ngờ vực điều gì, mà cái thứ ngờ vực vô căn cứ luôn ám ảnh trong lòng y là thế nào? Thậm chí chính bản thân y cũng không hiểu nổi!

END69.

70. Chương 70

Hai người đứng đối diện nhau, cùng ôm tâm sự, cùng không biến sắc, Yến Minh Tu muốn tìm tòi điều gì đó từ biểu cảm của Chu Tường, còn Chu Tường vẫn khẳng khái giữ vẻ mặt khó hiểu, điềm tĩnh nhìn lại Yến Minh Tu.

Hắn nhất định sẽ không để Yến Minh Tu phát hiện hắn chính là ‘Chu Tường’, hắn không muốn cho bất luận kẻ nào biết, rằng ‘Chu Tường’ vẫn còn sống, và thậm chí còn đang quay lại lối mòn xưa.

Yến Minh Tu không có ý buông tha hắn, vẫn cố chấp hỏi, “Anh đừng hỏi tôi tại sao. Tôi hỏi anh cái gì, anh trả lời cái đó, nói cho tôi tất cả những gì anh biết.”

Chu Tường quyết định giả ngu đến cùng, “Hỏi đi.”

“Tại sao anh gặp nạn?”

“Mẹ tôi kể, lúc đang làm việc thì bị vật nặng rơi trúng.”

“Trước đó anh cũng muốn ký hợp đồng làm người mẫu, anh đã gặp ai?”

“Yến tổng, tôi đã nói tôi bị mất trí nhớ, tôi thật sự không nhớ được gì.”

Sắc mặt Yến Minh Tu rất khó coi, y muốn thông qua biểu cảm của Chu Tường để phán đoán thật giả, y cảm thấy chuyện hoang đường như mất trí nhớ không thể xảy ra, nhưng dựa theo tư liệu điều tra, chứng mất trí nhớ của hắn cũng đã được bệnh viện chứng thực.

Người này có rất nhiều điểm giống với Chu Tường, nhiều đến nỗi Yến Minh Tu tuyệt đối không tin đó chỉ là “Trùng hợp”. Y cảm giác người này đang giấu mình trong một lớp màn che thật dày, chỉ cần vén màn lên là có thể nhìn ra chân tướng, nhưng y dùng cách nào cũng không làm được. Chuyện này đã vượt ngoài sức tưởng tượng của y, y không thể phán đoán chính xác được nữa, thậm chí y còn hoài nghi liệu có phải mình quá tha thiết chờ mong Chu Tường còn sống trở về, nên mới dần dần sinh ra ảo giác.

Yến Minh Tu vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi cung, “Anh... Trong lúc anh hôn mê, có mơ thấy gì không, lúc đó anh có ý thức không?”

Chu Tường lắc đầu, “Hoàn toàn không, trí nhớ của tôi ngắt quãng ngay khi gặp nạn.”

Yến Minh Tu không tìm được bằng chứng, cũng hết cách nhận biết Chu Tường nói thật hay nói dối, y sắp bị ảo tưởng quỷ quái trong đầu xoay cho phát điên.

Chu Tường lại hỏi, “Yến tổng, ngài hỏi chuyện này làm gì?” Hắn có thể đoán được Yến Minh Tu đang nghi ngờ thân phận của hắn, dù sao trùng hợp nhiều quá cũng rất bất thường, nhưng tại sao về mặt Yến Minh Tu lại méo mó tới mức kia?

Có lẽ việc nhìn thấy bóng dáng của một “Người chết” trên một người sống là điềm rất gở.

Yến Minh Tu không biết nên hỏi tiếp những gì, y chán nản cúi đầu xuống, cũng không đáp lời hắn.

Chu Tường liền im lặng ngồi đó, nhiều năm đóng phim không chỉ giúp hắn nuôi sống chính mình, mà còn giúp hắn tôi luyện kỹ năng diễn xuất. Dù trong lòng đã ngập tràn kinh hãi, nhưng chỉ cần người khác không luống cuống, hắn cũng có thể giữ vững vẻ ngoài điềm tĩnh vô cùng.

Hắn tin chắc mình có thể qua mặt đối phương, nhưng điều kiện tiên quyết là, chính hắn cũng không được hoảng loạn.

Yến Minh Tu ngẩng đầu lên, vẻ như đã mệt mỏi rồi, “Ngày mai đi Quý Châu, anh sắp xếp xong chưa?”

“Xong rồi.”

Yến Minh Tu chỉ chỉ phòng ngủ, “Xếp đồ cho tôi, vali ở tầng trên cùng trong gian chứa quần áo.”

Chu Tường chỉ ước sao được ra khỏi đây thật nhanh, hắn vội vàng đi vào phòng ngủ, mở gian chứa quần áo, xếp vài bộ đồ mùa thu vào vali, lên núi chắc sẽ lạnh, hắn bỏ thêm một cái áo khoác lông, sau lại nghĩ có khi cũng nên mang theo quần giữ ấm, nhưng hắn tìm trong tủ đồ ngủ lại không thấy. Gian chứa quần áo quá rộng, tủ to tủ nhỏ, ngăn lớn ngăn bé chẳng khác nào showroom, nếu không quen thì tìm kiếm khó vô cùng.

Hắn không muốn đi hỏi Yến Minh Tu nên chỉ tự tìm loanh quanh, loay hoay mãi vẫn không thấy, hắn thử mở một ngăn kéo nhìn như tủ đựng đồ lót, hóa ra ngăn kéo dùng để cất một ít vật phẩm trang sức, trong số đó, một chiếc hộp nhỏ bằng nhung đen khiến hắn chú ý.

Hắn lưỡng lự cầm chiếc hộp lên, nhẹ nhàng mở ra.

Trong hộp có một đôi ghim cài tay áo bằng kim cương, chính là quà hắn tặng Yến Minh Tu.

Trước đây hắn cũng thích tặng vài món đồ nho nhỏ cho mấy cậu em trai hắn hẹn hò, nhưng hắn chưa bao giờ mua đồ đắt tiền, hắn không giàu có, không khoe khoang, đó chỉ là tâm ý của hắn. Đôi ghim cài bằng kim cương này, lúc đó hắn bỏ hơn hai vạn để mua, là lễ vật đắt nhất hắn từng tặng một người. Tất nhiên hắn không nghĩ thứ này có thể lấy lòng Yến Minh Tu, hắn chỉ cảm thấy, không phải thứ tốt nhất thì không xứng với Yến Minh Tu.

Cuối cùng thì thứ tốt nhất trong mắt hắn lại chẳng được Yến Minh Tu coi ra gì, hắn thất vọng mãi, tự thấy mình tiêu tiền uổng phí.

Không ngờ Yến Minh Tu vẫn còn giữ chúng, điều này liệu có thể chứng minh, thứ này vẫn có chút giá trị gì đó trong lòng y?

Yến Minh Tu lâu không thấy động tĩnh, bèn đi tới xem thử, vừa liếc mắt đã thấy Chu Tường cầm chiếc hộp nhưng kia.

Y thất sắc, vội vã xông tới, thô bạo giật lấy chiếc hộp, lạnh lùng hỏi, “Anh làm gì đó?!” Về mặt y như thể đối phương làm bẩn chiếc hộp này.

Chu Tường sợ tới gần cả người, “Tôi... Tôi tìm đồ.”

Yến Minh Tu giận đến nỗi quên bég mất chính y bảo Chu Tường xếp đồ cho mình, tự mâu thuẫn nói, “Cầm đừng vào đồ của tôi!”

Chu Tường ngượng ngùng đáp, “Tôi chỉ định tìm quần giữ ấm, trên núi rất lạnh.”

Yến Minh Tu hung hăng trừng mắt nhìn hắn, sau đó mở ngăn kéo, lấy ra một chiếc áo lót giữ ấm mới nguyên vẫn còn trong hộp, thô bạo ném vào người hắn.

Chu Tường không định tranh cãi với y, không nên tranh cãi với giai cấp tư sản, hắn im lặng nhặt hộp áo giữ ấm lên, tiếp tục xếp đồ vào vali, vừa xếp vừa nghĩ, mình còn lo Yến Minh Tu lên núi bị lạnh, chẳng biết là do chăm sóc người khác đã quen, hay là do đầu óc bị nước vào rồi?

Yến Minh Tu vẫn đứng tại chỗ, thẫn thờ nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay.

Hai người bị ngăn cách giữa tầng tầng tử áo, nhìn không thấy đối phương. Chu Tường vội đầu xếp đồ vào vali, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười tự giễu, còn khuôn mặt Yến Minh Tu lại hiển hiện đau đớn khôn cùng, y nhẹ nhàng hôn lên chiếc hộp, đôi mắt hoe đỏ, rồi như không thể tiếp tục chống chịu nỗi bị thương, thân thể y càng lúc càng run rẩy, run rẩy tới mức y phải đưa tay vịn vào ngăn tủ để giữ vững chính mình.

Trần Anh dặn dò đi dặn dò lại, bịn rịn tiễn Chu Tường xuống lầu. Không phải bà buồn lo vô cớ, mà vì con trai bà đã từng đột ngột mê man tới hai năm, hai năm ác mộng đó là quãng thời gian bà sợ hãi nhất trong đời, vậy nên bà căn dặn Chu Tường, nhất định phải chú ý giữ an toàn, nhất định phải khỏe mạnh trở về.

Khương Hoàn cho lái xe tới đón hắn, đưa hắn thẳng đến sân bay.

Rất nhiều người trong đoàn làm phim cũng đã tập hợp tại sân bay, vì đội hình toàn siêu sao, nên mặc dù lịch trình quay ngoại cảnh lần này không được công bố, nhưng các fan vẫn kiếm được nguồn tin, đổ dồn tới đưa tiễn, phần lớn đều là các cô gái trẻ, còn cả người qua đường ghé vào giúp vui, nhất thời làm sân bay chật kín từ trong ra ngoài.

Mấy cô gái cũng chẳng buồn quan tâm có phải ngôi sao mình muốn gặp hay không, chỉ cần một mỹ nam đi qua là gào thét điên cuồng, đến cả Chu Tường cũng được thơm lây một lần làm “Người nổi tiếng”.

Đoàn làm phim thuê riêng một máy bay nhỏ, vừa đủ chứa hơn ba mươi người, đạo diễn và mấy siêu sao đương nhiên phải ngồi khoang hạng nhất, Chu Tường tìm đại một chỗ phía sau, nhét hành lý vào rồi ngồi sát bên cửa sổ.

Đang lúc hân hoan nhìn theo một xe rơ-móc kéo hành lý, chỗ trống bên cạnh lại có động tĩnh.

Hắn quay lại, nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn trắng bóc của Đàm Ân ngay trước mắt mình.

Chu Tường khẽ nhú mồm, “Chào.”

Đàm Ân mặc đồ thể thao thoải mái, nhìn cực kỳ trẻ trung khỏe khoắn, tuần tú động lòng người. Tiếc thay một mỹ thiếu niên hợp khẩu vị như thế, hắn lại chẳng có cảm giác gì.

Đàm Ân chỉ chỉ chỗ bên cạnh hắn, “Tôi ngồi đây.” Nói xong, không đợi Chu Tường đồng ý, tự đặt mông ngồi xuống.

Chu Tường không biết Đàm Ân suy tính cái gì, lần đầu tiên gặp mặt, Đàm Ân rõ ràng chỉ muốn phủi sạch quan hệ, sao giờ lại thành đeo dính lấy hắn rồi?

Đàm Ân mở chai nước khoáng, uống một hơi dài, mập mờ nói với hân, “Cả đoàn chỉ có anh với tôi là quen biết nhau, dù anh nhớ hay không, lần này lên núi sống chung lâu như thế, thôi thì quan tâm nhau một chút.”

Chu Tường nhàn nhạt cười, “Ừ.” Nói xong liền quay mặt đi, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đàm Ân liếc hân một cái, đôi con ngươi lóe lên thứ cảm xúc khó hiểu.

END70.

~Ghim cài tay áo:

71. Chương 71

Có lẽ ngại những người xung quanh, nên suốt cả chuyến bay, Đàm Ân không nói thêm gì nữa, Chu Tường cũng được một thời gian yên tĩnh hiếm có.

Lúc hạ cánh, mọi người lục tục ra ngoài, lúc qua khoang hạng nhất, Chu Tường thấy Yến Minh Tu vẫn đang ngồi đọc sách. Nhìn thấy hân, y chỉ chỉ chỗ bên cạnh, “Ngồi xuống.”

Chu Tường đành phải ngồi xuống.

Yến Minh Tu nói, “Tôi không đưa trợ lý theo, thời gian tới anh làm đi.”

Có mấy diễn viên phụ xung quanh nghe được, đồng loạt hướng ánh mắt ước ao về phía Chu Tường, chỉ hận không thể lao lên tranh cướp, nhưng Đàm Ân đi phía sau lại ngăn người, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn hân, lặng lẽ tính toán gì đó.

Chu Tường hỏi, “Sao không đưa Khương trợ lý theo?”

“Anh ta còn phải giúp tôi giải quyết chuyện khác.”

“Thế... Cậu đi một mình à?” Ông Vũ Đông mang theo chín người, nữ diễn viên chính cũng là sao lớn, mang theo bốn người, còn Yến Minh Tu thì chẳng có người nào.

Yến Minh Tu thản nhiên đáp, “Tôi không thích người lạ.”

Chờ đến khi mọi người xuống hết, Yến Minh Tu mới nói, “Đi thôi.”

Chu Tường tự giác xách vali cho Yến Minh Tu, một mình gồng gánh hành lý của cả hai, khệ nệ xuống máy bay. Cũng may đàn ông không cần nhiều đồ linh kinh, hân chỉ mang hai bộ quần áo, còn Yến Minh Tu cũng chẳng cầu kỳ như các ngôi sao khác, ngay cả hành lý cũng là Chu Tường thu xếp cho.

Ra khỏi sân bay, tất cả lên xe bus, đi thẳng đến địa điểm đã định.

Dù ai cũng mệt lã, nhưng không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, kéo dài một ngày là mất thêm một ngày phí tổn, đạo diễn yêu cầu nội trong hôm nay phải đến địa điểm quay ngoại cảnh.

Bọn họ ngồi xe tổng cộng hơn bảy tiếng, đi thẳng tới dãy núi giáp ranh giữa Quý Châu và Quảng Tây, lúc đến nơi cũng gần hai giờ sáng.

Dãy núi này không hoàn toàn cách biệt với bên ngoài, vì cảnh sắc tươi đẹp, điều kiện lại phong phú, nên trước đây cũng đã có ba – bốn đoàn làm phim đến quay ngoại cảnh, từ đó ngành du lịch địa phương cũng được nâng tầm, năm ngoái còn có mấy khách sạn đua nhau mọc lên, lần này bọn họ sẽ nghỉ tại khách sạn mới và hiện đại nhất. Tuy nói mới và hiện đại nhất, nhưng vận chuyển vật liệu xây dựng tới đây rất khó khăn, nên mấy gian phòng sang nhất cũng chỉ gấp ghé tiêu chuẩn ba sao, vừa đủ chia đều cho đạo diễn, Yến Minh Tu, Ông Vũ Đông và nữ diễn viên chính.

Stage manager* phân phát thẻ phòng, Chu Tường đang mải tìm áo khoác trong vali, nhiệt độ trên núi rất thấp, chỉ ngồi xe mấy tiếng mà đã lạnh phát run. (*Đạo diễn sân khấu)

Stage manager xếp Chu Tường và một ông anh trong tổ nhiếp ảnh vào một phòng, Chu Tường đang định đến lấy thẻ, Yến Minh Tu đột nhiên lên tiếng, “Chờ đã.”

Y nói không lớn, nhưng tất cả mọi người lập tức im lặng.

Yến Minh Tu chỉ vào Chu Tường, “Anh ta là trợ lý tạm thời của tôi, để anh ta cùng phòng với tôi là được.”

Stage manager ngăn người, khó xử nói, “Yến tổng, đó là phòng đơn.”

“Tôi ngủ dưới sàn cũng được.” Yến Minh Tu chưa kịp mở miệng, Chu Tường đã giành trước, hắn làm vậy để đề phòng Yến Minh Tu nói mấy lời không nên nói, nhưng lọt vào tai những người khác, lại giống như hấn sợ Yến Minh Tu đổi ý.

Stage manager đành phải đưa thẻ phòng của Yến Minh Tu cho Chu Tường, nói thêm, “Không cần ngủ dưới sàn, để tôi nhân khách sạn mang thêm giường lên.”

Chu Tường đi theo Yến Minh Tu về phòng.

Trong phòng quả nhiên chỉ có một chiếc giường lớn rộng 2m2, tuy bài trí rất bình thường nhưng cực kỳ sạch sẽ, quan trọng nhất là vô cùng rộng rãi, đất đai nơi này vẫn chưa đắt đỏ, phần lớn chỉ dùng cho nông nghiệp, nông dân tự động xây nhà cũng không ai kiểm soát, riêng căn phòng này ít nhất cũng phải 3-40 mét vuông.

Yến Minh Tu ngồi trên giường nghỉ ngơi, chỉ huy Chu Tường, “Treo quần áo của tôi lên, xếp đồ đạc ra ngoài.”

Chu Tường từ nhỏ đã sống tự lập, bất kể là chăm sóc mình hay chăm sóc người khác cũng đều rất lành nghề. Yến Minh Tu mới vừa mở miệng, hắn đã nhanh nhẹn mở vali của cả hai, treo quần áo vào tủ, mang đồ đạc ra xếp vào nơi cần xếp, thoáng cái đã tinh tươm gọn gàng.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, Chu Tường hỏi, “Ai đó?”

“Xin chào, thưa ngài, chúng tôi mang giường đến.”

Chu Tường chưa kịp trả lời, Yến Minh Tu đã nói, “Không cần.”

Bên ngoài ngập ngừng, “Thưa ngài, ngài chắc chứ?”

Yến Minh Tu đáp, “Không cần, các anh mang về đi.”

Chu Tường không lên tiếng, dù sao hắn cũng chẳng có quyền quyết định, hơn nữa không ngủ giường lớn thì quá lãng phí, hắn cũng chẳng dư sức già mồm.

Yến Minh Tu dậy đi tắm, y tắm xong thì đến lượt Chu Tường. Lúc Chu Tường bước ra, Yến Minh Tu đã an vị trên giường, xem chừng rất mệt mỏi.

Bôn ba cả ngày, ai cũng kiệt sức, Chu Tường định tranh thủ ngủ luôn, chẳng biết ngày mai bận rộn tới mức nào.

Hắn bò lên giường, tắt đèn.

Đèn tắt, căn phòng chìm vào bóng tối.

Yến Minh Tu chậm chậm vươn tay, ôm lấy eo hắn từ phía sau lưng, hương thơm ấm áp quanh quẩn trong không khí. Chu Tường cảm thấy, nếu không cần phải nghĩ về điều gì, không nghĩ về quá khứ, không nghĩ về tương lai, cứ đơn giản cận kề bên Yến Minh Tu thế này, đơn giản chỉ làm một đôi tình nhân ngọt ngào, thứ cảm giác ấy thật khiến người ta say mê.

Chu Tường không muốn suy tưởng thêm nhiều nữa, bây giờ hắn phải nghỉ ngơi cho khỏe đã.

Đúng lúc đó, Yến Minh Tu lại lên tiếng, giọng y rất nhẹ, rất trầm, “Chu Tường, anh có chuyện gì giấu giếm tôi không?”

Chu Tường không hiểu ý của y, hắn cẩn thận hỏi lại, “Tôi không biết Yến tổng có ý gì?”

Yến Minh Tu nói, “Anh tạo cho tôi cảm giác quá quen thuộc, tựa như tôi đã từng biết anh, từng chung sống với anh, tại sao lại thế?”

Chu Tường giả ngốc đến cùng, “Chắc vì có duyên.”

Nếu không có duyên, bọn họ cũng sẽ không có ngày hôm nay, kiếp trước hay kiếp này, bọn họ luôn phải liên quan tới nhau.

“Chu Tường, anh thử nói xem, nếu một người mất tích hơn hai năm, liệu hắn còn sống không?”

Chu Tường căng thẳng, hắn cười nói, “Hơn phân nửa là không, nếu còn sống thì đã sớm trở về.”

“Tại sao hắn không thể còn sống? Nói không chừng hắn không về, chỉ bởi vì hắn không muốn về.”

Chu Tường trầm ngâm một lát, “Yến tổng, ngài đang nói về Chu Tường kia sao?”

Hắn cảm thấy thân thể Yến Minh Tu đột ngột cứng đờ, y lập tức hỏi lại, “Anh biết về hắn bao nhiêu?”

“Không biết gì cả, chỉ nghe người khác nói thôi.”

Yến Minh Tu trầm giọng, “Anh có biết quan hệ của tôi và hắn không?”

Trái tim Chu Tường khẽ nhói, quan hệ gì cơ? Cậu nói xem là quan hệ gì?

Trong bóng đêm, hắn cắn răng đáp, “Tôi không biết.”

Âm thanh của Yến Minh Tu tựa như vừa trở về từ đáy vực sâu đen thẳm, vừa lạnh lẽo, vừa trống rỗng, “Tôi nghĩ hắn không chết, hắn chỉ không muốn trở về mà thôi.”

Chu Tường nghe thấy giọng nói của mình, giọng nói như đã vượt ra ngoài ý thức, rồi rạc hỏi y, “Tại sao hắn lại không muốn trở về?”

Yến Minh Tu không đáp, đôi cánh tay lặng lẽ siết chặt hơn.

Ngày hôm sau, tất cả bắt tay vào làm việc. Đầu tiên là lựa chọn địa điểm phù hợp nhất, để từng cảnh quay đảm bảo tiêu chí hình ảnh đẹp nhất, bố cục hài hòa nhất. Chỉ riêng lựa chọn địa điểm đã tiêu tốn tới hai ngày.

Thái độ của mọi người với Chu Tường càng lúc càng khách sáo và nhiệt tình, một phần vì hắn đã bắt đầu quen thân với bọn họ, đa phần là vì hắn được ở cùng phòng với Yến Minh Tu.

Hai ngày nay Yến Minh Tu không cần tham dự, hầu hết thời gian y vẫn ở trong phòng, mọi người cũng biết y không thích tiếp xúc với người khác, ngay cả cơm nước cũng phải dùng riêng.

Lúc Chu Tường đang phụ tổ ghi hình lắp đặt thiết bị, Đàm Ân tiến đến bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi, “Chu Tường, anh bám được vào Yến tổng từ lúc nào thế? Trước đây tôi xem thường anh quá rồi.” Giọng điệu lộ lộ ghen tuông.

Chu Tường lười trả lời cậu ta, miệt mài lắp ráp giá đỡ camera.

Đàm Ân ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn hắn một lát, sau đó nở nụ cười xinh đẹp vô cùng, “Anh vẫn giận chuyện tôi đá anh à? Lúc ấy tôi cũng chỉ bất đắc dĩ thôi mà, công ty yêu cầu tôi không được dính líu đến phương diện đó.”

Chu Tường chẳng buồn liếc mắt nhìn cậu ta, “Tôi đã nói rồi, tôi không nhớ gì cả.”

“Hừ, anh nghĩ anh lòi cái lý do mất trí nhớ trong phim Hàn ra đây, tôi có tin được không?” Đàm Ân cười nói, “Tôi biết anh vẫn nhớ tôi, chẳng qua anh đang giận.”

Chu Tường thật chẳng biết phải làm sao với Đàm Ân, mắng không được, mà đánh cũng không được. Cứ nghĩ đến nửa tháng tới phải chung sống với cậu ta, hắn đau đầu vô cùng.

Đàm Ân ghé sát mặt vào hắn, nhân lúc xung quanh vắng vẻ, đột nhiên kề môi bên tai hắn, nhẹ nhàng thổi thổi, “Anh Tường, sao anh vẫn ngây thơ thế.”

Chu Tường kéo giãn khoảng cách với cậu ta, nhìn ánh mắt khô hàn của Đàm Ân, hắn nghĩ cứ trốn tránh như vậy cũng không phải biện pháp hay.

Vì thế hắn đứng dậy, xách cả Đàm Ân theo, “Cậu lại đây, tôi với cậu nói cho rõ.”

Đàm Ân ngăn người, bị Chu Tường túm vào rừng, nơi này hoang vắng, những người khác còn đang bận việc, không ai chú ý tới bọn họ.

Vào trong rừng, Chu Tường đốt một điếu thuốc, thảng thần hỏi, “Tiểu Đàm, cậu nói đi, cậu muốn thế nào?”

Đàm Ân rất tự nhiên cầm lấy điếu thuốc của hắn, nhét vào miệng hít một hơi, sau đó nhích lại, cả người cọ vào Chu Tường, mờ ám nói, “Anh Tường, hồi trước anh thích tôi như thế cơ mà, tôi không tin anh quên được.”

Chu Tường cười cười, “Tôi quên được thật. Chúng ta không đề cập đến chuyện cũ nữa, chỉ nói bây giờ, bây giờ cậu muốn gì? Muốn ngủ với tôi à?”

“Đúng thế, tôi muốn ngủ với anh đấy.” Đàm Ân ôm cổ hắn, tươi cười làm nũng, “Từ hồi công ty nâng đỡ tôi, sinh hoạt cá nhân cũng quản tôi sát sao, lâu lắm tôi chẳng được chơi bởi gì cả, chán muốn chết.” Đàm Ân đưa tay sờ phía dưới Chu Tường, thối thối lên mặt hắn, “Anh Tường, có muốn không? Anh cứ rồi đây này.”

Chu Tường bắt lấy tay cậu ta, “Cậu sờ tôi, tất nhiên tôi phải cứng.” Hắn gấp cánh tay Đàm Ân lại sau lưng cậu ta, híp mắt nói, “Tiểu Đàm, tôi thật sự không nhớ cậu, nhưng tôi nhớ mẹ tôi đã nói, cậu mưu mô xảo quyệt, không nên tiếp xúc nhiều với cậu. Cậu nghĩ tôi có nên nghe lời mẹ mình hay không?”

Đàm Ân biến sắc, rút lại cánh tay quàng qua cổ Chu Tường, cười khẩy, “Chu Tường, tôi cũng chỉ muốn tốt cho mình mà thôi. Lúc đó anh có làm thế nào cũng chẳng ngóc đầu lên được, tôi cãi nhau với ba mẹ, một mình chạy đến Bắc Kinh, anh có biết tôi khổ sở như thế nào không? Anh có biết tôi cần phải nổi tiếng như thế nào không? Khi ấy đúng là anh giúp tôi nhiều, chăm sóc tôi cũng nhiều, nhưng tôi đâu thể cứ ở bên anh cả đời như vậy? Chưa kể đến mẹ anh còn phản đối chúng ta. Nhưng mà giờ khác rồi, tôi có tiền, có tiếng tăm, tôi có thể lựa chọn...”

Chu Tường đưa tay chặn lời cậu ta, “Cậu muốn chọn cái gì không liên quan đến tôi. Tiểu Đàm, tôi đã nói rõ ràng rồi, chuyện trước kia, tôi nhất định sẽ không hé miệng cho bất kỳ ai biết. Cậu cứ yên tâm, sau này tôi cũng sẽ không dây dưa gì với cậu. Chúng ta có cơ hội thì hợp tác, thỉnh thoảng gặp nhau thì gật đầu chào, tôi thấy vậy là đủ lắm rồi, sau này cậu đừng làm phiền tôi nữa, chúng ta không dính líu tới nhau.”

Khuôn mặt Đàm Ân thoát xanh thoát tím, cậu ta run rẩy nói, “Trước đây anh không thế này, tôi không tin... Anh đã nói anh sẽ chờ tôi, anh đã nói anh sẽ...”

“Tôi lặp lại lần nữa, tôi không nhớ gì hết.” Chu Tường chỉnh trang lại quần áo, “Nếu không còn chuyện gì thì tôi về trước.” Nói xong, hắn bỏ lại Đàm Ân tái mét mặt, xoay người ra khỏi bia rừng.

Mới đi được vài bước, Đàm Ân đã ôm chầm lấy hắn từ phía sau, nức nở nói, “Anh Tường, bao nhiêu năm rồi, vì ngày hôm nay, tôi đánh đổi tất cả mọi thứ, tôi hầu hạ mấy lão già, hầu hạ mấy cụ già, tôi sống những ngày chẳng phải là người, nhưng tôi không hối hận, tôi muốn nghiền nát những kẻ xem thường tôi dưới gót bàn chân, anh có hiểu được không? Anh là người thành phố, có cái ăn, có chỗ ở, anh chưa từng ngủ trong nhà hầm 300 đồng vừa dột vừa tối phải không? Anh chưa từng ngủ trong nhà trọ lúc nhúc toàn gián phải không? Anh còn có mẹ nấu cơm cho anh mỗi ngày... Anh chỉ cần tiền lương hàng tháng là có thể an nhàn mà sống, nhưng tôi thì không thể được, tôi không có đường lùi. Anh Tường, tôi thích anh, tôi thực sự trân trọng những ngày đã qua, chỉ có anh, chỉ có anh thật lòng tốt với tôi, chỉ có anh tốt với tôi lúc tôi chẳng là gì cả, anh quý trọng tôi như thế, nhưng mà tôi... Bao nhiêu năm rồi, tôi vẫn không dám đến gặp anh, tôi cứ nghĩ tuy tôi không nhìn thấy anh, nhưng tâm trí của tôi vẫn hướng về anh, tôi vẫn có thể cảm nhận được anh đang che chở cho tôi, nhưng lúc này thì sao? Ngay cả anh cũng không cần tôi nữa. Anh Tường, anh hận tôi đến vậy sao? Bây giờ tôi đã có đủ mọi thứ rồi, tôi sẽ mua cho anh những gì anh thích, tôi sẽ giới thiệu đạo diễn nổi tiếng cho anh, chúng ta làm lại từ đầu được không? Tôi chỉ cần anh tốt với tôi bằng một phần mười trước kia là đủ, được không?”

Chu Tường sững sờ đứng nguyên tại chỗ, nhất thời không biết nên nói gì mới phải. Hắn đã từng gặp rất nhiều người như Đàm Ân, ôm giấc mộng ngôi sao lên thành phố, cuối cùng đau xót nhận ra hiện thực và lý tưởng chênh lệch quá nhiều, có người cố gắng vài năm, phí hoài cả thanh xuân vẫn không thể tìm ra cơ hội, chỉ để tranh giành một hi vọng nhỏ nhoi, rất nhiều người sẵn sàng bán rẻ mọi thứ.

Chu Tường thương cảm cho những đứa nhỏ này, nhưng hẳn không bị lụy, đường đời do chính con người tự bước lên, bọn họ muốn sống bình thường cũng chẳng phải khó, nhưng nếu đã muốn vinh quang, tất nhiên cũng phải trả một cái giá tương xứng.

Nghe những lời này của Đàm Ân, hẳn không tin toàn bộ, nhưng vẻ đau đớn của cậu ta cũng rất chân thật, có lẽ đứa nhỏ này thực sự đã nghĩ như vậy.

Chu Tường cầm lấy tay Đàm Ân, quay người lại, thở dài, “Tiểu Đàm, ai cũng không dễ sống, có lẽ trước đây cậu thật lòng thích tôi, mà tôi cũng thật lòng thích cậu, nhưng mà... Dù cậu có tin hay không, thì tôi cũng không còn nhớ gì cả, thế nên rất xin lỗi cậu, tôi không thể quay lại với cậu được.”

Đàm Ân kinh ngạc nhìn hắn, từng giọt nước mắt lăn xuống khuôn mặt xinh đẹp, cậu ta nhìn hắn như thể không dám tin.

Chu Tường vỗ vỗ khuôn mặt cậu ta, “Cậu bây giờ là tốt lắm rồi, sớm muộn gì cậu cũng sẽ gặp được người cùng chung chí hướng. Tôi không thể quay lại với cậu, tôi nói nghiêm túc, thế nên sau này chúng ta cứ duy trì quan hệ đồng nghiệp đi.”

Chu Tường lộ vẻ áy náy, gật gật đầu với Đàm Ân, sau đó xoay người bỏ đi.

Đàm Ân nhìn theo hắn, khẽ cúi đầu, siết chặt hai nắm đấm.

Hai tiếng sau, Chu Tường và tổ ghi hình đi leo núi, đỉnh núi này là một trong số các địa điểm quay ngoại cảnh, đạo diễn yêu cầu bọn họ quan sát cảnh hoàng hôn trước một lần, ngày mai sẽ bắt đầu ghi hình, nhiệm vụ của mọi người đều rất nặng nề.

Sau khi Chu Tường bỏ đi, Đàm Ân đến phòng Ưông Vũ Đông, kính cẩn lễ phép hỏi, “Anh Đông, anh gọi em?”

Ưông Vũ Đông “Ừ” một tiếng, nhấp trà, “Nghe nói vừa rồi cậu và Chu Dương gặp mặt, trò chuyện rất lâu?”

Đàm Ân ngẩn ra, “Dạ.” Hình như Ưông Vũ Đông gọi sai tên Chu Tường, nhưng cậu ta không đính chính, dù sao đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì.

“Hai người quen nhau?”

“Bọn em... Cùng diễn...”

“Không phải bây giờ, hai người quen nhau từ trước.” Đây là một câu khẳng định.

Đàm Ân vội nói, “Trước đây, trước đây bọn em cùng ký hợp đồng với một công ty người mẫu, lúc đó có biết nhau, nhưng không thân lắm...”

“Được rồi, Tiểu Đàm, nếu tôi muốn nâng ai, cậu nghĩ tôi sẽ không tìm hiểu nguồn gốc của kẻ đó sao? Cậu và cậu ta rất thân quen, đúng không?”

Đàm Ân toát mồ hôi lạnh, “Bọn em...”

“Không sao, tuổi trẻ mà.” Ưông Vũ Đông dịu dàng cười, “Cậu đừng căng thẳng, đó là chuyện cũ rồi, tôi biết bây giờ cậu rất ngoan ngoãn.”

Đàm Ân ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Ưông Vũ Đông, “Anh Đông, anh có chỉ thị gì?”

“Cậu biết không, cậu ta và em vợ tôi khá gần gũi.”

Đàm Ân không hiểu tại sao Ưông Vũ Đông lại nói đến vấn đề này.

Giọng điệu Ưông Vũ Đông bắt đầu lạnh lẽo, “Tôi muốn biết nhiều hơn. Yến Minh Tu ấy mà, thằng bé không thích phụ nữ, cậu đừng kinh ngạc, tôi cho cậu biết chưa chắc đã là chuyện gì hay, nhưng tôi nghĩ có lẽ cậu cũng không có can đảm tiết lộ ra ngoài.”

“Anh Đông, em nhất định sẽ không tiết lộ ra ngoài.”

“Ừ, vậy thì tốt. Dù gì tôi cũng là anh rể của thằng bé, tôi muốn chăm sóc thằng bé thay chị gái nó, tránh cho những kẻ tạp nham lộn xộn bám lên người nó. Tôi cần cậu giúp tôi một chuyện, cậu giúp tôi xác nhận quan hệ của hai người đó. Việc này tôi không tiện hỏi thẳng, chắc cậu cũng hiểu mà.”

“Anh Đông, nhưng... Nhưng em với Chu Tường không thân thiết, em làm sao...”

Ông Vũ Đông đang mãi ngẫm nghĩ, đột nhiên cảm thấy lời vừa rồi của Đàm Ân hơi lạ, “Gượng đã, cậu gọi cậu ta là gì?”

Đàm Ân ngẩn người, “Chu Tường ạ?”

“Chu Tường? Tên cậu ta không phải Chu Dương à?”

“Anh Đông, chúng ta đang nói về một người phải không, là trợ lý tạm thời của Yến tổng bây giờ...”

“Chính là cậu ta.” Ông Vũ Đông biến sắc, “Cậu ta tên là Chu Tường? ‘Tường’ trong từ gì?”

“‘Tường’ trong ‘Phi tường’.”

Ông Vũ Đông vung tay, chén trà “choang” một tiếng, vỡ nát trên sàn đá cẩm thạch.

Đàm Ân sợ đến run bần bật.

Ông Vũ Đông giận tái mặt, gã cascadeur đó tên là Chu Tường? Cũng lại tên là Chu Tường? Cái tên xúi quẩy như thế, tại sao cứ ám quẻ mãi không chịu biến đi?

Ông Vũ Đông diên tiết, lập tức lấy điện thoại ra, lướt danh bạ một hồi, cuối cùng tìm được tên của Thái Uy. Suy nghĩ một chút, anh ta có thể hiểu đại khái câu chuyện, gã cascadeur tép riu đó nhất định không có gan lừa anh ta, chắc chắn là do Thái Uy xui khiến, Thái Uy biết rõ anh ta sẽ không bao giờ dùng một cascadeur nào khác có tên “Chu Tường”.

Điện thoại của Thái Uy lại không liên lạc được.

Ông Vũ Đông tức tối đập máy, quay lại nói với Đàm Ân, “Chuyện này giao cho cậu, tôi không cần biết cậu dùng cách nào, xác định quan hệ của cậu ta và Yến Minh Tu, sau đó báo lại với tôi ngay lập tức.”

Đàm Ân cực kỳ bối rối, nhưng chỉ có thể khúm núm vâng lời.

END71.

72. Chương 72

Bốn giờ sáng, Chu Tường dậy hoá trang, chuyên viên trang điểm và các diễn viên phụ cũng phải dậy từ sớm để đảm bảo tiến độ ghi hình.

Hắn rời phòng rất khó khăn, Yến Minh Tu chẳng biết bệnh gì, nói có hắn ở gần rất dễ ngủ, nửa mê nửa tỉnh không cho hắn đi, từ lúc hắn tỉnh dậy đến khi xuống giường cũng phải ị ạch hơn mười phút, mãi tới lúc Yến Minh Tu tỉnh hẳn, nhìn thấy là hắn mới chịu buông tay ra.

Ông Vũ Đông ở ngay cách vách, hắn không biết tâm trạng Yến Minh Tu giờ phút này như thế nào, nhưng chắc chắn y sẽ không dễ chịu.

Lấy thân phận bây giờ ngủ chung giường với Yến Minh Tu, hắn bình thản hơn rất nhiều, không cần quan tâm chuyện hận hay không hận Yến Minh Tu, dù sao Yến Minh Tu cũng đã cho hắn tiền, giúp hắn và Trần Anh thoát khỏi tuyệt vọng. Còn về chuyện làm thể thân, ngay từ đầu Yến Minh Tu đã nói rất rõ, hắn cũng cảm thấy như vậy càng hay, rất sòng phẳng. Nếu khi ấy Yến Minh Tu cũng thẳng thắn nói với hắn “Chúng ta chỉ là bạn tình”, rất nhiều chuyện sau đó sẽ không thể phát sinh, hắn cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức đó, vậy nên cứ rành mạch như bây giờ, hắn vô cùng thoải mái. Quan hệ giữa hắn và Yến Minh Tu chỉ là

trao đổi đồng giá, chỉ cần nhớ kỹ điểm này, hẳn đã cảm thấy mình vũ trang đầy đủ, không ai có thể làm tổn thương hẳn được nữa.

Điều duy nhất khiến hẳn phiền lòng chính là Đàm Ân, buổi nói chuyện hôm đó có lẽ cũng tạo được đôi phần hiệu quả, nhưng tất nhiên hiệu quả chẳng nhiều, Đàm Ân vẫn nửa cố ý nửa vô tình tiếp cận hẳn. Chu Tường dù sao cũng đã lọc lõi trong giới showbiz nhiều năm, những lời Đàm Ân nói có thể có vài câu là thật, nhưng dựa trên hiểu biết của hẳn với loại người này, Đàm Ân chắc chắn còn mục đích khác, mà mục đích này hơn phân nửa là có liên quan tới Yến Minh Tu.

Chu Tường định bụng cứ nhịn thêm mấy ngày, chờ quay xong bộ phim là thoát khỏi cậu ta.

Hoàn tất hóa trang lúc năm giờ, Chu Tường ngồi đợi trong khách sạn, tầng trệt của khách sạn có mấy phòng dùng làm phòng hoá trang và phòng nghỉ, hẳn tựa vào đầu giường, đắp áo khoác gập gù ngủ. Lúc này, có người nhích lại gần hẳn, hẳn ngửi được mùi nước hoa nam.

Chu Tường hé một mắt ra nhìn, nhìn thấy Đàm Ân, hẳn nhắm mắt lại, không để ý nữa.

Đàm Ân tựa vào bên cạnh hẳn, nhỏ giọng nói, “Chu Tường, cho tôi mượn điện thoại, của tôi hết pin rồi.”

“Ừ.” Chu Tường chỉ ước cậu ta tránh xa một chút, vì thế lấy điện thoại ném cho cậu ta.

Đàm Ân gơ tay đón được.

Chu Tường mơ màng buồn ngủ, mới đầu còn chưa kịp phản ứng, nhưng hơn mười giây sau vẫn không nghe thấy bên cạnh có động tĩnh gì, hẳn mở mắt, Đàm Ân đã biến đi đằng nào.

Chu Tường ngồi bật dậy, nhanh chóng đi tìm cậu ta.

Hẳn quên chưa xóa tin nhắn mấy hôm trước của Yến Minh Tu, dù nội dung không có gì nhiều, nhưng nếu bị kẻ ác tâm nhìn thấy, hẳn vẫn không khỏi bất an.

Hành lang không có ai, Chu Tường vội vàng khoác áo, tóm lấy một người trong sảnh khách sạn, hỏi có thấy Đàm Ân không, người nọ đáp Đàm Ân vừa ra ngoài.

Chu Tường lại vội vàng chạy ra ngoài, quả nhiên thấy Đàm Ân đứng cách đó không xa, đang cúi đầu nghịch điện thoại.

Chu Tường tiến lại, “Tiểu Đàm.”

Đàm Ân ngẩng phắt lên, cuống quýt ấn ấn vài lần, nhưng cậu ta không biết dùng loại di động cổ lỗ sĩ, loay hoay mãi không xong.

Chu Tường bước đến, lấy lại điện thoại, nhướn mày hỏi, “Cậu không định gọi đi đâu à?”

“Có chứ, tín hiệu ngoài này tốt.”

Chu Tường nhìn màn hình, quả nhiên vẫn dừng lại ở mục inbox, hẳn cười nhạt, “Thế sao còn chưa gọi đi?”

“Điện thoại của anh từ cái năm nào rồi, tôi không biết dùng.” Ánh mắt Đàm Ân vẫn còn hơi mơ hồ.

Chu Tường nói, “Cậu đọc số, tôi bấm cho.”

Đàm Ân ngẩn người, “Thôi không cần, đừng gọi, lạnh lắm, tôi muốn vào trong.” Nói xong liền xoay người định về khách sạn.

Chu Tường tóm lấy cánh tay cậu ta, đẩy cậu ta ép sát vào tường, lần này hẳn giận thật, Đàm Ân năm lần bảy lượt khiêu khích hẳn, chắc là ăn no rừng mỡ rồi?

Về mặt Đàm Ân nhìn khá căng thẳng.

Chu Tường lạnh nhạt hỏi, “Tóm lại thì cậu muốn xem cái gì?”

“Cái gì là cái gì?”

“Nói, đừng tưởng tôi hiền.” Chu Tường siết chặt cánh tay cậu ta, xưa nay hẳn vẫn không thích dùng bạo lực, nhưng lúc này cần phải dọa nạt đôi chút.

Đàm Ân giống như con gà trống bị giẫm phải đuôi, cả giận nói, “Tôi đéch biết anh đang nói cái gì, anh bị hoang tưởng à, điện thoại của anh thì có gì hay, mà anh thì có gì đáng để tôi phải nhìn ngó?”

“Nếu không có gì thì lúc này cậu xem cái rắm à?” Chu Tường không không sáo, mắng ngay, “Họ Đàm kia, đừng gây thêm chuyện cho tôi. Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, hay là cậu không có lỗi tại? Tôi cho cậu hay, nếu cậu làm tôi điên lên thì đừng có trách.”

Đàm Ân đột nhiên biến sắc, qua hồi lâu, đôi mắt cậu ta đỏ hoe, “Tôi chỉ muốn biết anh với Yến Minh Tu quan hệ thế nào!”

Chu Tường ngẩn người, điềm tĩnh đáp, “Tôi là trợ lý tạm thời của Yến tổng.”

“Tôi không tin, anh thích đàn ông, nghe nói tính hướng của Yến Minh Tu cũng rất mập mờ. Anh chẳng có kinh nghiệm gì cả, tại sao gã ta lại để anh làm trợ lý? Hơn nữa, tại sao trợ lý lại được ngủ cùng phòng với gã ta? Một siêu sao như gã ta, sao có thể ngủ cùng phòng với trợ lý được?” Đàm Ân túm lấy cổ áo Chu Tường, ánh mắt vừa ai oán, vừa phẫn nộ, “Chu Tường, tôi hi vọng anh không giống như tôi, không nhắm mắt nhắm mũi trào lên cao, bầu vú đeo bám quyền quý, nhưng hiện tại thì sao? Anh có khác gì tôi nào? Anh dựa vào cái gì mà khinh thường tôi? Nếu không nhờ Yến Minh Tu, anh có được nhận vai diễn kia không? Anh có được cùng phòng với gã ta không?”

Chu Tường tái mặt, hấn bắt lấy cằm Đàm Ân, giận dữ nói, “Chuyện của tôi và cậu thì liên quan gì ở đây? Tôi cần cậu chăm nom tôi chắc? Tôi đã cắt đứt với cậu từ lâu rồi, cậu muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa mới chịu hiểu?”

“Anh thừa nhận?” Đàm Ân run rẩy hỏi, “Chu Tường, anh thừa nhận? Anh thật sự theo Yến Minh Tu?”

Chu Tường đẩy cậu ta ra, lạnh lùng đáp, “Cậu cứ tiếp tục bịa đặt về Yến tổng, cẩn thận không gánh nổi hậu quả.”

Đàm Ân run rẩy, không chịu thua, cười nhạt, “Có phải bịa đặt hay không, trong lòng anh là rõ nhất. Chu Tường, tôi nhìn nhầm anh rồi, anh... So với tôi còn tệ hơn nhiều.”

Chu Tường không muốn tiếp tục dây dưa, trừng mắt nhìn cậu ta một cái, xoay người bỏ về khách sạn, đi thẳng vào phòng chờ đến lượt quay phim. Lúc này trời đã sáng, hấn nghe chuông điện thoại đột ngột vang lên, là Yến Minh Tu gọi tới.

Đầu bên kia truyền đến âm thanh biểng nhác của Yến Minh Tu, “Anh lên đây.”

Chu Tường nhận lệnh, lập tức đón thang máy lên lầu.

Vẫn chưa tới bảy giờ, Yến Minh Tu đang nằm trên giường, y thấp giọng nói, “Chọn quần áo cho tôi, không biết bên ngoài có lạnh không.”

“Lạnh lắm.” Chu Tường đáp, sau đó chuẩn bị quần giữ ấm và áo len cho Yến Minh Tu, “Yến tổng, ngài dậy đi.”

“Lúc nào quay phim?”

“Phân đoạn của ngài lúc chín giờ sáng, ngài dậy rửa mặt, tôi mang bữa sáng lên cho ngài.”

Yến Minh Tu gật đầu, trở mình định xuống giường.

Đúng lúc đó, điện thoại bàn trong phòng vang lên.

Yến Minh Tu nhíu mày, cầm ống nghe đáp, “Alo? À, anh Đông... Cái gì?” Yến Minh Tu hí mắt nhìn Chu Tường, đổi giọng ngay, “Tôi biết rồi, để tôi hỏi hấn.”

Bàn tay Chu Tường soạn quần áo thoáng khựng lại, hấn linh cảm có chuyện chẳng lành, “Sao thế?”

Ánh mắt Yến Minh Tu lạnh buốt như băng, “Anh và Đàm Dụ Hiền quan hệ thế nào?”

Chu Tường không hiểu, “Trước khi gặp nạn, tôi và cậu ta cùng ký hợp đồng với một công ty người mẫu, nhưng bây giờ tôi không nhớ cậu ta.”

“Thật không? Ông Vũ Đông vừa nói, nửa giờ trước có người nhìn thấy anh và Đàm Dự Hiên tranh cãi ngoài khách sạn, bây giờ chẳng thấy cậu ta đâu, rất nhiều người đang đổ xô đi tìm.”

Chu Tường nhú mồm, hẳn chỉ muốn lời thẳng nhai Đàm Ân hay gây chuyện ra đám cho một trận.

Hắn chẳng còn cách nào khác ngoài phải sạch quan hệ, “Tôi với cậu ta thật sự...”

“Tại sao hai người tranh cãi?”

“Chúng tôi... Cậu ta nói về chuyện trước đây nhưng tôi không nhớ, cậu ta giận, thế thôi.”

Yến Minh Tu cười khẩy, “Chỉ có thế? Ông Vũ Đông nói với tôi, hai người trước đây là một cặp, chuyện này cũng không ít người biết, anh quên thật sao?”

“Tôi quên thật.” Chu Tường nhất thời không đoán nổi Ông Vũ Đông đóng vai trò gì ở đây, nhưng trong lòng hẳn đã bất mãn vô cùng, ít nhất, chiếu theo kinh nghiệm kiếp trước của hắn, cứ liên quan đến Ông Vũ Đông thì chẳng bao giờ có chuyện gì hay.

Yến Minh Tu lạnh lùng bước xuống giường, “Anh xuống trước đi, đi xem tại sao lại thế, tôi đến sau.”

Chu Tường đành xuống lầu trước, rất nhiều người đã tập trung tại sảnh khách sạn, Ông Vũ Đông đang hỗn hển trình bày gì đó, ai cũng mang vẻ căng thẳng bộn bề, nhưng lúc nhìn thấy Chu Tường, tất cả đồng loạt quay sang chú mục vào hắn.

Ông Vũ Đông cũng thấy Chu Tường, anh ta tức giận gọi, “Cậu lại đây.”

Đáy lòng hắn chùng xuống, hẳn đã hiểu nguyên nhân. Đàm Ân là người của công ty Ông Vũ Đông, Ông Vũ Đông đang lấy cớ làm khó hắn, nhưng hắn không hiểu, mới hôm qua Ông Vũ Đông vẫn còn tử tế lắm, sao đến hôm nay lại thành linh trở mặt rồi? Chẳng lẽ hắn đoán nhầm? Thật sự chỉ là Đàm Ân làm loạn?

“Anh Đông, sao thế?”

“Sao thế?!” Ông Vũ Đông nói không lớn, nhưng rất uy nghiêm, tất cả mọi người đều nghe rành rọt, “Chuyện riêng của cậu, tôi không quan tâm, nhưng điều kiện tiên quyết trong xử lý các vấn đề cá nhân là, không được gây ảnh hưởng đến công việc, đặc biệt là chỉ vì chuyện cá nhân mình mà ảnh hưởng đến công việc của tất cả mọi người! Quan hệ trước kia của cậu và Tiểu Đàm, tôi không muốn nhắc tới, trút giận sang chuyện các cậu quan hệ thế nào, có vẻ tôi vô nhân đạo, nhưng giờ thì sao? Bây giờ các cậu đã là một phần tử trong tập thể lớn, tại sao chỉ vì mâu thuẫn cá nhân mà gây rối đến mức độ này? Tiểu Đàm vì tranh cãi với cậu, không biết bỏ đi đâu, lịch quay phim hôm nay, cậu định giải quyết thế nào? Hả?”

Ánh mắt những người xung quanh như hàng loạt mũi kim đâm vào hắn.

Khuôn mặt Chu Tường nóng dần lên, hắn âm thầm siết chặt hai bàn tay, im lặng không phản bác. Không phải hắn không thể phản bác, mà là nếu hắn dám liều lĩnh công khai chống đối Ông Vũ Đông, sự việc sẽ càng thêm bùng nổ, giống như năm đó, hẳn là phận tôm tép, chỉ có thể ngậm bồ hòn, lấy đâu ra tư cách cãi lý.

Hắn không tin Đàm Ân chỉ vì mấy câu nói của hắn mà “Không khống chế được cảm xúc”, có cho Đàm Ân thêm một trăm lá gan, cậu ta cũng không dám mất tích ngay giữa buổi quay phim, huống chi sếp lớn của cậu ta còn đang ở đây, nếu vô phép đến mức đó, cậu ta sao có thể được như ngày hôm nay. Chuyện này nhất định là do Ông Vũ Đông giật dây, bằng không Đàm Ân dứt khoát sẽ không hành xử như thế.

Nhưng tại sao Ông Vũ Đông muốn nhăm vào hắn? Hắn không biết mình lại làm mất lòng Ông Vũ Đông từ lúc nào?

Sự việc dường như đang phát triển dựa theo quỹ đạo của hai năm trước, Chu Tường không khỏi có đôi phần e ngại, nhưng hắn vẫn phải cố gắng giữ mình bình tĩnh, hắn điềm nhiên đáp, “Anh Đông, hai năm trước tôi gặp sự cố, mất trí nhớ hoàn toàn, dù trước kia chúng tôi có quan hệ gì, thì bây giờ tôi cũng không nhớ nữa. Tôi biết lúc này giải thích cũng chẳng ích gì, không bằng chúng ta cứ đi tìm Tiểu Đàm trước, để tôi và cậu ấy đối chất với nhau.”

Đạo diễn có vẻ cũng đang tức điên, ngồi một bên nghiêm mặt nói, “Người đầu tiên có lỗi chính là Tiểu Đàm, còn tiếp theo là ai, cứ chờ cậu ta về rồi tính, bất kể Chu Tường có cãi vã với cậu ta hay không, chỉ vì thế mà một mình bỏ đi là quá vô trách nhiệm, hành vi này dứt khoát phải nghiêm trị.”

Uông Vũ Đông hung ác trợn mắt liếc Chu Tường, “Tìm được Tiểu Đàm, tôi sẽ tính sổ với cậu.”

“Có chuyện gì thế?” Một âm thanh trầm trầm đột ngột xen vào, mọi người quay lại nhìn, chỉ thấy Yến Minh Tu đứng ở phía sau, lạnh lùng đảo mắt quan sát bọn họ.

Lúc này không ai dám mở miệng nói gì, chỉ có Uông Vũ Đông tự động thuật lại sơ qua sự việc.

Yến Minh Tu nói, “Vậy cứ đi tìm trước, tóm lại là vấn đề của một hay hai người, cứ tìm được cậu ta về rồi điều tra sau.”

Đạo diễn cũng nói, “Mọi người tạm gác công việc, đi tìm Tiểu Đàm, cậu ta bỏ đi lúc trời còn chưa sáng, nếu xảy ra bất trắc thì phiền đấy. Chia ra ba người một đội, xuất phát đi các hướng, phải tìm cậu ta về.”

“Đạo diễn, đạo diễn! Tiểu Đàm đã về rồi!”

“Cái gì?”

Tất cả cùng quay ra nhìn, quả nhiên Đàm Ân đã trở lại, quần áo bẩn thỉu như mới lăn vài vòng dưới đất, trông cậu ta bết bát cực kỳ, đôi mắt còn hoe hoe đỏ.

Uông Vũ Đông vội vàng hỏi, “Đàm Ân! Đàm Dụ Hiên! Cậu đi đâu thế?”

“Em...” Ánh mắt Đàm Ân từ Uông Vũ Đông chuyển sang Chu Tường, lại từ Chu Tường chuyển sang Yến Minh Tu, cậu ta cắn cắn môi không nói, vẻ mặt như thể oan ức lớn lao, nhìn đáng thương không thể tả.

“Nói đi.”

“Em... Đi tản bộ, bị ngã.”

“Vớ vẩn!” Uông Vũ Đông cả giận bảo, “Nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đàm Ân nghẹn ngào đáp, “Anh Đông, anh đừng hỏi nữa, cứ coi như em bị ngã đi.”

Kể tung người hững, so với Đàm Ân thẳng thắn điểm mặt Chu Tường thì hiệu quả còn tốt hơn nhiều. Cứ ôm bộ dạng muốn nói lại thôi, vừa khơi gợi lòng hiếu kỳ, vừa hướng mọi người đến suy luận Đàm Ân sợ Chu Tường được Yến Minh Tu chống lưng, nên có khổ cũng không dám nói.

Chu Tường giận đến run lấy bẫy, tất nhiên chẳng ai biết, người có khổ mà không dám nói chính là hần đây này.

Nếu Yến Minh Tu thật sự chống lưng cho hần, hần sợ quái gì mà không vạch mặt Uông Vũ Đông và Đàm Ân trước bao nhiêu người, nhưng tiếc là hần không dám, Yến Minh Tu chẳng những không chống lưng cho hần, mà trái tim y vẫn chỉ chăm chăm hướng về Uông Vũ Đông. Chu Tường hần chả là cái rắm gì, dù hần không biết tại sao Uông Vũ Đông đột ngột quay sang chia mũi dùi vào hần, nhưng bất kể Uông Vũ Đông có làm gì, hần cũng vô lực đáp trả, chỉ có thể nhịn mà thôi.

Chỉ có thể nhịn mà thôi.

Ánh mắt những người xung quanh nhìn hần bắt đầu thay đổi, đủ loại phán đoán đã thành hình.

Uông Vũ Đông trầm giọng nói, “Đạo diễn, bất luận chuyện như thế nào, Tiểu Đàm vẫn có lỗi. Cậu ấy là người của tôi, tôi quản lý thất trách, tôi xin thay mặt cậu ấy xin lỗi ngài. Sau khi trở về công ty, chúng tôi sẽ nghiêm phạt cậu ấy, nhưng lịch trình trước mắt đã sắp xếp cả rồi, xử phạt ngay lúc này cũng không phù hợp, tôi sẽ bảo cậu ấy đi hoá trang, thể hiện vai của mình cho tốt để lấy công chuộc tội, ngài thấy có được không?”

Anh ta đã vẽ đường như thế, tất nhiên đạo diễn khó có thể nói thêm gì, vốn ông cũng chỉ sót ruột vấn đề tiến độ, còn chuyện riêng tư của ai với ai thì ông không quan tâm, vì thế đạo diễn liền gật đầu đáp, “Tiểu Đàm, Vũ Đông đã xin lỗi thay cậu, gặp được anh sắp tốt như vậy là cậu có phúc đấy, sau này không được tái phạm nữa, đi hoá trang nhanh lên.”

Đàm Ân gật gật đầu, hấp tấp liếc Chu Tường một cái, ánh mắt rất phức tạp.

Chu Tường lạnh lùng nhìn lại cậu ta, hẳn muốn xem sau cái màn hài kịch này, Uông Vũ Đông còn định làm gì thêm nữa.

Những người khác vẫn chăm chú nhìn Yến Minh Tu, chờ y lên tiếng, y không lên tiếng, bọn họ cũng không dám nói gì Chu Tường.

Uông Vũ Đông chen vào trước, “Minh Tu, nếu Chu Tường đã là người em đề cử, thì anh Đông cũng không dám nhiều lời, thôi đừng lãng phí thời gian nữa, đi làm việc thôi. Tối nay anh đến tìm em, hai chúng ta thảo luận riêng.”

Chu Tường chỉ hận không thể lao lên đâm chết tươi Uông Vũ Đông. Tự xướng tự họa từ đầu đến cuối, nhào nhào một cái đã đổi sang công chính liêm minh, lấy đại cục làm trọng, một siêu sao cao vút trời xanh, được lòng công chúng như thế, tại sao hết lần này đến lần khác cứ phải chèn ép hắn?

Nhưng Yến Minh Tu không nhìn Uông Vũ Đông, y chỉ thản nhiên đảo mắt qua Chu Tường, “Cứ làm việc trước. Chuyện này, quả thật chúng ta cần trao đổi lại.”

Uông Vũ Đông hơi xấu hổ, nhưng ánh mắt lại âm u thêm vài phần.

END72.

73. Chương 73

Vì trò hề buổi sáng, ngày đầu tiên lên núi quay phim, không khí có vài phần áp lực. Đạo diễn thì khỏi phải nói, cả buổi mặt mũi hầm hầm, Uông Vũ Đông và Yến Minh Tu cũng vậy, các nhân viên không dám hó hê câu nào, miệng ai cũng kín như bưng.

Mang theo không khí đó, công việc kết thúc trước giờ cơm chiều, dù ai cũng khép nép, nhưng có lẽ do mỗi người đều chăm chú làm việc của mình, sợ chọc phải tổ ong vô vè, nên buổi quay phim hôm nay cực kỳ thuận lợi. Sau khi hoàn thành, tất cả cùng ăn cơm tối trong nhà hàng của khách sạn.

Yến Minh Tu không xuống lầu dùng bữa, Chu Tường phải ngấu nghiến ăn bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó bưng đồ ăn lên cho y.

Lúc hắn vào phòng, Yến Minh Tu đang gọi điện bàn việc kinh doanh, laptop đặt trên đùi, đèn trong khách sạn hơi mờ, ánh sáng từ màn hình hắt lên, khuôn mặt y như chìm trong một màu lam nhạt, trông có phần u ám, nhất là khi y ngẩng đầu, đảo mắt nhìn Chu Tường.

Chu Tường đặt thức ăn lên bàn, sau đó ngồi xuống giường, bật TV, TV đang chiếu phim gì đó, nhưng Chu Tường xem không vào.

Hắn suy nghĩ cả ngày, căm ghét Uông Vũ Đông và Đàm Ân đến tận xương tận tủy, nhưng rồi lại xót xa nhận thấy, mình chẳng thể làm gì. Hắn cũng từng nghĩ, nếu không thể vung tay đâm Uông Vũ Đông, ít nhất cũng phải dạy bảo Đàm Ân vài cú, nhưng làm vậy thì có ích gì? Nếu không có Uông Vũ Đông xúi giục, Đàm Ân dám làm gì? Chỉ có thể ngậm bồ hòn, uất ức mà không có nơi trút giận, Chu Tường cảm giác trong thân thể hắn đang phình lên một cái bong bóng mang tên căm hận, nếu bị chọc vài cái, có lẽ hắn sẽ nổ tung.

Huống hồ chuyện này còn lâu mới kết thúc, hắn không biết Yến Minh Tu còn định nói gì, làm gì, cùng lắm thì hắn không đóng cái phim này nữa, ngoan ngoãn trở về nhận mấy việc nhỏ Thái Uy sắp xếp cho hắn, hắn vẫn đủ sức nuôi sống gia đình.

Yến Minh Tu bàn việc hồi lâu, mãi cuối cùng mới gác máy.

Chu Tường quay đầu lại nhìn y, bình tĩnh nói, “Cơm chiều ở trên bàn.”

Yến Minh Tu từ tốn đáp, “Chuyện quá khứ của anh không liên quan đến tôi, nhưng nếu đã theo tôi mà anh còn dây dưa với kẻ khác, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.” Giọng y rất trầm, âm lượng không lớn, nhưng lại mang theo một thứ áp bức không ai dám xem thường.

Chu Tường vẫn hờ hững không biểu cảm, đôi mắt thần thờ nhìn màn hình TV, “Tại sao Đàm Ân làm thế, tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi đã cắt đứt với cậu ta từ lâu rồi.” Hấn không muốn giải thích nhiều, vô nghĩa, hấn chỉ muốn nói về chuyện của Uông Vũ Đông, nhưng trước mặt Yến Minh Tu, hấn lại không dám mở miệng, nói ra cũng chỉ tổ rước nhục vào thân, hơn nữa, cho đến bây giờ, hấn cũng chưa từng trông mong sẽ có ai đứng ra làm chỗ dựa cho hấn, nhất là Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu đặt laptop sang một bên, chống cằm chỉ vào đồ ăn trên bàn, “Đồ đi, tôi không có hứng ăn, đừng để tôi ngửi thấy cái mùi đó.”

Chu Tường đứng dậy, mang đồ ăn đặt ra ngoài cửa.

Vừa lúc đó, một trận gió lớn thổi qua hành lang, cánh cửa đóng “Sầm” lại, đập mạnh vào bản lề, cả vách tường cũng rung rung theo.

Yến Minh Tu ngẩng đầu, nhú mày hỏi, “Hình như anh đang rất bất mãn?”

Chu Tường nhún vai, “Yến tổng, là gió thổi.”

Yến Minh Tu nheo mắt nhìn hấn, “Chu Tường, tôi cảm thấy anh có rất nhiều chuyện giấu giếm tôi.”

Chu Tường đáp, “Yến tổng, tôi không có gì giấu giếm ngài cả, chẳng qua chuyện của tôi không đáng được ngài biết đến, nên tôi cũng không đề cập tới làm gì.”

“Nếu tôi muốn biết thì sao?”

Chu Tường miễn cưỡng cười cười, “Yến tổng muốn biết gì, tôi nhất định sẽ trả lời hết.”

“Vậy thì nói về Đàm Ân đi, anh bảo anh không nhớ cậu ta, nhưng ngay cả Uông Vũ Đông cũng biết trước đây hai người là một cặp, vậy thì anh cũng phải biết chứ, đó là nguyên nhân hai người cãi vã sáng nay?”

“Cậu ta muốn nói lại với tôi, tôi không muốn.”

Yến Minh Tu “Ồ” một tiếng thật dài, sau đó chuyển chủ đề, lạnh lùng hỏi tiếp, “Vậy anh có biết lý do Uông Vũ Đông chia mũi dùi vào anh không?”

Chu Tường kinh ngạc nhìn y.

“Sao? Anh nghĩ tôi sẽ tin một người mới vừa có chút tiếng tăm như Đàm Ân, nhất là còn làm việc dưới quyền Uông Vũ Đông, dám to gan lớn mật, nói đi là đi luôn? Rốt cuộc vì nguyên nhân gì, tại sao anh... Người như anh... Có thứ gì đáng giá...”

Yến Minh Tu còn chưa nói hết, Chu Tường đã hiểu y muốn biểu đạt điều gì. Hấn chỉ là một diễn viên cỏn con, có thứ gì đáng giá để Uông Vũ Đông phải lãng phí thời gian chà đạp? Khả năng duy nhất chính là hấn đã làm mất lòng Uông Vũ Đông, nhưng đến bản thân hấn còn chẳng biết mình làm chuyện đó khi nào, tất nhiên hấn cũng không thể giải đáp câu hỏi này của Yến Minh Tu được.

Vậy nên hấn chỉ châm chọc cười cười, “Yến tổng, tôi và ngài đều mù tịt. Tôi cũng không biết tôi làm mất lòng anh Đông từ bao giờ. Ngài với anh ấy là người một nhà, hay là ngài giúp tôi suy luận thử xem, để tôi biết mình sai ở đâu, sau này còn cẩn thận sửa chữa.”

Lúc Chu Tường nói “Người một nhà” còn đặc biệt nhấn mạnh, vẻ mặt Yến Minh Tu lập tức khó coi, y rút điện thoại ném thẳng vào mặt Chu Tường, gò má Chu Tường bị đập cho sưng tấy.

Yến Minh Tu lạnh lùng nói, “Chu Tường, anh đừng có không biết điều, năm lần bảy lượt giở cái giọng đó với tôi. Nếu tôi tiêu tiền nuôi một con chó, ít ra nó cũng phải biết sửa vài tiếng lấy lòng tôi, anh nghĩ anh là cái gì, nếu không phải... Anh cảm thấy chính mình đáng giá mấy đồng tiền?”

Chu Tường xoa xoa mặt, đáy lòng chật cứng, nhưng hấn không có bất kỳ cảm xúc gì, không nhục nhã, không thương tâm, hấn chỉ cảm thấy Yến Minh Tu nói rất đúng, nếu không phải hấn có vài nét giống Uông Vũ Đông, thì bất kể là khi ấy hay bây giờ, hấn cũng chẳng có cơ hội được đứng trước Yến Minh Tu.

Hắn dùng rất nhiều thời gian, cuối cùng cũng đã có thể thần nhiên chấp nhận điều này, thật sự, thật sự rất thần nhiên.

Hắn cười cười, “Yến tổng nói đúng, tôi biết sai rồi. Dù anh Đông làm gì thì cũng có cái lý của anh ấy.”

Yến Minh Tu nhú mày, nụ cười trên mặt Chu Tường khiến y cực kỳ không thoải mái, đầu chỉ không thoải mái, y còn thấy chóng mắt tới cực điểm, y có cảm giác mình đã từng nhìn thấy ánh mắt như vậy ở một nơi nào đó, ánh mắt khiến cho trái tim y run rẩy không ngừng.

Yến Minh Tu không biết phải dạy dỗ cái người cũng mang tên Chu Tường này như thế nào, người này rất không biết điều, nhưng đồng thời lại giống “Hắn” tới kỳ lạ, có quá nhiều điểm tương đồng, bởi vậy nên y luôn vô thức khoan dung với hắn.

Nhiều lần tha thứ cho hắn nói năng lỗ mãng, thậm chí còn tặng căn hộ lẽ ra phải thuộc về anh cả cho hắn, dù đã biết rõ hắn không phải “Chu Tường”, nhưng ruột gan y vẫn rối bời vì những điểm quá tương đồng giữa hai bọn họ.

Chính y cũng không biết bản thân mình đang chờ mong điều gì từ “Chu Tường” giả này.

Đến tận cùng thì y chờ mong điều gì?!

Y lạnh lùng nhìn Chu Tường, “Cởi quần áo.”

Chu Tường khẽ giật mình, sau đó nhanh nhẹn cởi sạch đồ ra.

Yến Minh Tu ấn hắn xuống giường, tách hai đùi hắn, thô bạo tiến vào. Tầm lưng Chu Tường cong lên vì đau đớn, cơ thịt run run theo từng nhịp đẩy của Yến Minh Tu, mồ hôi ứa ra, nhỏ từng giọt xuống ga trải giường.

Hắn nghiến răng, cố gắng không phát ra âm thanh, tiếng rên rỉ bị chặn ngang trong cổ họng, biến thành tiếng thở dốc nặng nề.

Điện thoại đầu giường đột ngột vang lên, Chu Tường khẽ ngẩng đầu, ngờ ngàng nhìn điện thoại. Yến Minh Tu lập tức ấn hắn xuống, bắt hắn vùi mặt vào chăn, khàn khàn ra lệnh, “Đừng để tôi nhìn thấy mặt anh.”

Chu Tường úp mặt xuống, chỉ hận không thể chui luôn xuống gầm giường.

Yến Minh Tu cầm ống nghe lên, vẫn chậm rãi thúc đẩy, hung khí nóng rực ra ra vào vào trong thân thể Chu Tường, xúc cảm quái dị khiến Chu Tường run lên từng đợt.

“Alo.”

Đầu bên kia truyền tới âm thanh rõ nét của Uông Vũ Đông, “Minh Tu, đây chỉ là một khách sạn bình dân trên núi, cách âm không tốt đâu, anh Đông ở ngay phòng bên cạnh, em kiểm chế chút được không?” Dù giọng điệu rất bình tĩnh, rất khách sáo, nhưng tức tối và châm chọc vẫn lộ lộ ra ngoài.

Quả thật chỗ này cách âm không tốt, mỗi nhịp đẩy của Yến Minh Tu đều làm ván giường đập vào vách rầm rầm, những người đã trưởng thành, ai nghe cũng hiểu bên này đang diễn ra chuyện gì.

Chu Tường cảm giác khuôn mặt mình nóng đến sắp nổ tung, hai bàn tay hắn siết chặt lấy ga trải giường.

Yến Minh Tu thần nhiên đáp, “Ngày mai tôi sẽ đổi phòng.”

“Minh Tu!” Uông Vũ Đông trầm giọng nói, “Đây không phải vấn đề phòng, rốt cuộc thì em đang nghĩ cái gì vậy?”

Yến Minh Tu hỏi ngược lại, “Anh Đông, rốt cuộc thì anh có chuyện gì?”

Uông Vũ Đông nén giận, “Anh định nói chuyện với em về buổi sáng hôm nay.”

“Được, lát nữa tôi đến phòng anh.” Nói xong, Yến Minh Tu lập tức dập máy.

Y đỡ eo Chu Tường lên, tiếp tục mạnh bạo ra vào, toàn bộ quá trình không ai lên tiếng, thậm chí không khí cũng chẳng hề ấm áp ngọt ngào, đây chỉ là một màn phát tiết tính dục rất đơn thuần.

Yến Minh Tu thỏa mãn ham muốn, bỏ vào phòng tắm tắm rửa, thay quần áo, đóng cửa ra ngoài.

Chu Tường nằm nghỉ một hồi, cuối cùng lấy lại được chút sức lực. Hắn cũng dậy tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới. Giống như chưa có chuyện gì xảy ra, hắn tháo ga trải giường, sau đó gọi cho Trần Anh đứng theo thông lệ.

Nghe được giọng nói mềm mại đầy thương yêu của Trần Anh, hắn cảm thấy tâm trạng bình ổn đi rất nhiều.

Uông Vũ Đông rót trà cho Yến Minh Tu, đặt lên bàn, sau đó nghiêm túc nhìn y.

Yến Minh Tu thản nhiên liếc anh ta một cái, “Anh rể, tôi biết anh muốn nói gì, nhưng tôi khuyên anh đừng nói nữa. Ba tôi, anh cả tôi còn không quản được tôi, anh lãng phí thời gian làm gì.”

Uông Vũ Đông thở dài, “Minh Tu, em gọi anh là anh rể, chứng tỏ chúng ta đã là người một nhà. Anh biết em sẽ không nghe lời anh nói, nhưng anh không thể nhìn em tiếp tục mất phương hướng nữa, anh muốn được thấy em kết hôn và sinh con như người bình thường, để ba mẹ, anh cả và chị hai em đều có thể yên lòng.”

Yến Minh Tu liếc mắt nhìn anh ta, “Nếu anh vẫn muốn nói chuyện này thì tôi về trước.”

“Minh Tu...” Uông Vũ Đông nhíu mày, thấp giọng nói, “Trước đây em đâu có thể này, chỉ vì gã Chu Tường kia, mà bây giờ em xa lánh anh như vậy...”

Yến Minh Tu giơ tay chắn ngang trước mặt Uông Vũ Đông, lạnh lùng lên tiếng, “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, đừng bao giờ nhắc tới Chu Tường trước mặt tôi.”

Uông Vũ Đông nghiêng răng, bắt đầu khá kích động, “Minh Tu, tại sao em vẫn chưa chịu tỉnh lại? Sắp ba năm rồi, em còn khăng khăng một mực làm khó bản thân làm gì? Thậm chí bây giờ em còn phải tìm một kẻ trùng tên trùng họ...”

Yến Minh Tu đứng phắt dậy, lạnh giọng nói, “Câm mồm.”

Uông Vũ Đông túm lấy cổ áo Yến Minh Tu, dường như đang phải đấu tranh dữ dội, ánh mắt lóe lên, đột nhiên chuyển sang vẻ tự trách, anh ta thở dài, “Minh Tu, em trở thành như hôm nay, đều là tại anh Đông. Anh biết rõ tình cảm của em đối với anh, nhưng anh vẫn lảng tránh, lúc ấy anh chỉ nghĩ, em còn nhỏ tuổi, sớm muộn gì em cũng sẽ hiểu ra... Tại anh Đông không biết cư xử, không để tâm đến tình cảm của em, nên em mới phải tìm đến Chu Tường...”

Yến Minh Tu chậm rãi, chậm rãi kéo tay anh ta khỏi cổ áo mình, trong đôi mắt y chỉ còn băng giá, “Anh nghĩ nhiều quá, đều là chuyện đã qua, anh chỉ cần chăm lo một mình chị tôi là được, đừng xen vào việc của tôi nữa.”

Uông Vũ Đông khẽ run run, nhíu mày nói, “Minh Tu, anh chỉ hy vọng chúng ta có thể trở về như ngày trước. Ngày trước, ngày trước anh nói gì em cũng nghe theo, bây giờ em có thể nghe anh Đông thêm một lần không? Em là em vợ duy nhất của anh, anh rất mong em có một cuộc sống bình thường.”

Yến Minh Tu tựa hồ không muốn nán lại một giây, y lắc đầu, xoay người bước ra cửa.

“Minh Tu!”

Yến Minh Tu không quay lại.

Uông Vũ Đông hípit mắt nhìn theo bóng lưng y, cấp tốc suy tính, nếu nói thêm câu này, liệu sẽ chọc giận Yến Minh Tu đến mức độ nào, có lẽ đây là cơ hội tốt để thử, thử xem đến tột cùng Yến Minh Tu còn có bao nhiêu tình cảm dành cho anh ta.

Uông Vũ Đông cao giọng nói, “Minh Tu! Chu Tường đã chết, đến bao giờ em mới chịu chấp nhận sự thực này?”

Thân thể Yến Minh Tu khựng lại, sau đó y chậm rãi xoay người, đôi mắt đỏ ngầu cực kỳ hung ác và đáng sợ, y gằn từng tiếng, “Anh. Lặp. Lại. Lần. Nữa.”

Uông Vũ Đông bị khí thế của y dọa cho phát khiếp, không dám hé miệng nói thêm, cả người cũng không dám nhúc nhích.

Yến Minh Tu chỉ thẳng vào mặt anh ta, âm thanh lạnh lẽo như địa ngục, dữ tợn như sắp giết người, “Ai cũng không được nói những lời này, ai cũng không được, Ưông Vũ Đông anh lại càng không được. Chu Tường lên núi bởi vì tôi, và bởi vì anh, dồn ép hẳn. Anh là anh rể của tôi, hôm nay tôi tha cho anh, nhưng nếu anh được đăng chân lên đài đầu, nói hươu nói vượn, chỉ cần một lần nữa, đừng trách tôi mất hết tính người.”

Ưông Vũ Đông chỉ cảm thấy một đợt rét buốt từ gan bàn chân xông lên tới đỉnh đầu, anh ta cứng đờ đứng trơ trọi tại chỗ, thậm chí nói cũng không ra lời.

Giờ anh ta đã hiểu, anh ta đánh giá cao tình nghĩa Yến Minh Tu dành cho mình, đánh giá thấp chấp niệm Yến Minh Tu dành cho Chu Tường.

Ưông Vũ Đông hận Chu Tường thấu xương, bởi vì Chu Tường, anh ta mất đi chỗ dựa vững chắc nhất trong nhà họ Yến. Yến Minh Mị yêu anh ta, nhưng dù sao cô cũng chỉ là phụ nữ, nếu Yến Minh Tu không đứng về phía anh ta như ngày trước, một loạt thực quyền anh ta muốn tranh thủ từ nhà họ Yến, đã khó nay lại càng khó hơn.

Nghĩ đến đây, ngay cả “Chu Tường” giả cách vách kia, Ưông Vũ Đông cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.
END73.

74. Chương 74

Lúc Chu Tường trò chuyện với Trần Anh, lảng máng nghe thấy bên phòng Ưông Vũ Đông truyền đến vài tiếng tranh cãi, rất ngắn, kể đến là tiếng sập cửa, ngay sau đó, Yến Minh Tu đã quay về.

Chu Tường dặn dò Trần Anh thêm mấy câu rồi cúp máy.

Hắn thấy Yến Minh Tu bước vào, sắc mặt cực kỳ khó coi, nghĩ thầm hai người này mà cũng cãi nhau? Hiếm có thật.

Chu Tường chui vào chăn, định tắt TV đi ngủ. Hắn và Yến Minh Tu đều không nói gì, hắn không có hứng thú với nguyên nhân hai người tranh chấp, hắn cũng không muốn chọc vào Yến Minh Tu đang cáu bẳn, miễn chuốc thêm phiền toái.

Hắn cầm điều khiển từ xa, chuyển mắt sang màn hình TV, lúc này TV đang chiếu lại một bộ phim của Ưông Vũ Đông. Đó là bộ phim đầu tiên hắn làm cascadeur cho anh ta, tính ra cũng được sáu – bảy năm rồi, đó cũng là bộ phim đưa Ưông Vũ Đông lên vị trí siêu sao hạng nhất — đến giờ vẫn được rất nhiều người tôn sùng là kinh điển của phim võ hiệp.

Tất nhiên kỹ xảo điện ảnh và hiệu ứng màu sắc khi đó không thể sánh với bây giờ, nhưng Chu Tường vẫn không thể rời mắt khỏi TV, chăm chú nhìn theo những gương mặt trong đoàn làm phim mà hắn vô cùng quen thuộc ngày ấy.

Ánh mắt Yến Minh Tu cũng bị những hình ảnh sống động trên chiếc TV 23 inches hấp dẫn.

Hình ảnh đại hiệp thuần trắng tiêu dao xuất hiện, vạt áo không nhiễm bụi trần, khuôn mặt nho nhã tuấn tú và thân thể thon dài duyên dáng, trở thành hình tượng kinh điển trên màn ảnh rộng năm đó, cũng giúp cho cái tên Ưông Vũ Đông vượt lên cao vút chỉ trong chớp mắt.

Song, không một ai biết, phân đoạn chiến đấu lưu loát xinh đẹp như nước chảy mây trôi đó, hơn phân nửa là do Chu Tường hắn hoàn thành, đặc biệt là hình ảnh đẹp nhất, kinh điển nhất — Hình ảnh rơi xuống nước phóng khoáng mỹ miều — Ưông Vũ Đông chỉ làm đúng một việc, đó là quay đầu lại.

Trách thì chỉ trách lúc ấy hắn mới vào nghề, cái gì cũng không hiểu, chỉ thích kiếm nhiều tiền, nhưng nếu lúc ấy hắn không đồng ý gạch tên mình ra, vì mục đích nâng cao danh tiếng cho Ưông Vũ Đông, có lẽ đoàn làm phim cũng chẳng tìm hắn đóng thế.

Sau khi bộ phim tạo nên cơn sốt, có người từng khuyên hần nhân cơ hội đánh bóng tên tuổi của mình, hần không đồng ý, số tiền phạt khổng lồ vì vi phạm cam kết thực ra cũng không là gì nếu hần nổi tiếng, nhưng lúc ấy hần không đồng ý, chỉ bởi vì hần còn quá trẻ, quá ngay thẳng, hần cảm thấy làm như vậy là sai.

Nếu đổi thành Chu Tường vài năm sau, có lẽ hần sẽ không quyết định như vậy, nhưng chuyện gì qua cũng đã qua rồi, nói cũng đã muộn, hơn nữa hần cũng không hối hận.

Chỉ ít, trước khi gặp Yến Minh Tu, hần chưa từng hối hận vì đã không lợi dụng cơ hội để quảng bá chính mình.

Nhưng còn bây giờ, nhìn Yến Minh Tu im lặng dõi theo màn hình TV như có điều gì suy nghĩ, khóe miệng Chu Tường lại cong lên châm chọc, “Đó không phải Ông Vũ Đông.”

Dù hần biết làm thế này cũng chẳng trả thù Ông Vũ Đông được cái gì, nhưng mấy ngày uất ức liên tiếp làm hần khó chịu vô cùng, vậy nên hần không nhịn được phải bật thốt lên.

Hần cũng không trông chờ Yến Minh Tu mảy may phản ứng.

Nhưng chẳng những Yến Minh Tu phản ứng, mà còn phản ứng cực kỳ mạnh.

Yến Minh Tu quay phắt đầu sang, hung ác trừng mắt nhìn hần, “Anh nói cái gì?”

Cảnh quay dưới nước đã gần hết, Chu Tường nhìn theo những hình ảnh quen thuộc đó, tự giễu đáp, “Tôi nói, đó không phải Ông Vũ Đông, mà là cascadeur.”

Thân thể Yến Minh Tu bắt đầu run lẩy bẩy.

Không phải Ông Vũ Đông? Mà là cascadeur?

Người này đang nói với y, Ông Vũ Đông hào hoa khoáng đạt, tuấn kiệt phi phàm, khiến cho y vừa gặp đã yêu khi đó — thực ra không phải bản thân Ông Vũ Đông, mà là một cascadeur?

Đến tận bây giờ, Yến Minh Tu cũng vẫn chưa hiểu, rốt cuộc thì y rung động vì tấm lưng kia, hay y mê đắm vì khuôn mặt ấy? Nhưng điều này đâu còn quan trọng nữa, quan trọng là ... Nếu người kia thực sự là cascadeur, vậy thì toàn bộ tình cảm năm đó của y, toàn bộ, đều là ảo tưởng, y đã đem lòng yêu một ảo tưởng, thậm chí ảo tưởng đó còn không phải một người?!

Yến Minh Tu run rẩy hỏi, “Anh dựa vào đâu mà nói đó không phải Ông Vũ Đông? Bộ phim này không nhắc tới cascadeur, thông tin quảng bá cũng là Ông Vũ Đông tự mình diễn xuất.”

Chu Tường thản nhiên đáp, “Động tác võ thuật này không quá phức tạp, nhưng yêu cầu kiến thức cơ bản phải vững chắc, nếu Ông Vũ Đông tập luyện một – hai tháng, có lẽ cũng làm được bảy – tám phần, nhưng nếu anh ta có thực lực như vậy thì đâu cần tìm tôi đóng thế nữa. Động tác đó chắc chắn không phải anh ta diễn, mà là cascadeur.”

Yến Minh Tu thình lình nhào qua túm chặt lấy cổ áo Chu Tường, y gầm lên, “Anh dựa vào đâu mà nói đó là cascadeur?! Con mẹ anh nếu dám nói hươu nói vượn —”

Chu Tường nhìn vẻ mặt điên cuồng vặn vẹo của Yến Minh Tu, thâm tâm vui sướng vì trả được thù, có thể đánh vỡ ảo tưởng của Yến Minh Tu về Ông Vũ Đông, cho dù chỉ là một chút, hần cũng đắc chí đến muốn bật cười.

Thản nhiên đối mặt với vẻ hung tợn như sắp ăn thịt người của Yến Minh Tu, hần tươi tỉnh cười nói, “Tôi cũng làm cascadeur, tôi dám khẳng định, đó không phải Ông Vũ Đông, đó là cascadeur. Nếu không tin lời tôi, Yến tổng quen biết nhiều như thế, thôi thì thử gọi hỏi người nào đáng tin hơn đi.”

Cascadeur... Không thể nào, sao có thể là cascadeur... Ai? Cascadeur trong bộ phim này là ai?

Trong đầu Yến Minh Tu lập tức bật ra một cái tên, cái tên đó khiến trái tim y gần như ngừng đập.

Sẽ không... Sẽ không phải là hần chứ... Không thể là hần được...

Yến Minh Tu hung ác đẩy Chu Tường ra, chộp lấy điện thoại trên bàn, vội vàng tìm kiếm danh bạ, y gọi cho một người chắc chắn nắm rõ nội tình, người này trước đây là trợ lý của Ông Vũ Đông, sau khi Ông

Vũ Đông tự thành lập công ty giải trí, gã được thăng chức lên làm giám đốc điều hành, gã theo Ôn Vũ Đông từ khi anh ta mới vào nghề tới giờ, tất cả chuyện của Ôn Vũ Đông, không ai rõ ràng hơn so với gã.

Điện thoại kết nối rất nhanh.

“Alo, Yến tổng, ngài khỏe chứ?” Giọng bên kia vừa mừng vừa sợ.

“Lão Ngô, tôi hỏi anh một chuyện, anh phải trả lời thật chính xác, nếu nói dối nửa câu, tôi sẽ không tha cho anh.”

Lão Ngô ngẩn người, lắp bắp sợ hãi, “Yến, Yến tổng, ngài... Vũ Đông... Ngài định...”

“Đừng nói lời thừa, trả lời tôi một chuyện.”

“Mời, mời ngài hỏi, chỉ cần tôi biết thì tôi sẽ...”

“Bộ phim đầu tiên của Ôn Vũ Đông, rốt cuộc là có dùng cascadeur hay không?”

Lão Ngô nghe thấy vấn đề này, thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng Ôn Vũ Đông làm chuyện gì để Yến Minh Tu bắt được, hóa ra chỉ là một vấn đề chẳng đâu vào đâu.

Năm đó bọn họ đều giữ kín bí mật, tất cả chỉ vì mục đích lảng-xê Ôn Vũ Đông, bây giờ Ôn Vũ Đông đã nổi tiếng, chuyện hồi đó anh ta dùng cascadeur hay tự mình ra trận cũng chẳng còn quan trọng nữa, không gì có thể làm lung lay địa vị của Ôn Vũ Đông lúc này.

Vì thế nên lão Ngô rất thành thực đáp, “Yến tổng, bộ phim đó đúng là có dùng cascadeur, nhưng để tăng hiệu quả tuyên truyền, chúng tôi đã thông báo là Vũ Đông tự mình diễn xuất, còn cascadeur thì dùng tiền để bịt miệng rồi.”

“Vậy cascadeur kia là ai?” Thời điểm Yến Minh Tu hỏi những lời này, vẻ y mặt dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu, hai bàn tay siết chặt, tựa như một con mãnh thú bị dồn tới đường cùng, chỉ cần nhận thêm một kích, y sẽ...

“À, chính là Chu Tường đó, về sau Vũ Đông hợp tác với cậu ta nhiều nhất, hai người hợp tác bốn – năm bộ phim, Chu Tường vẫn là cascadeur tốt nhất của chúng tôi.”

Điện thoại trong tay Yến Minh Tu rơi “Bộp” xuống đất.

Trước mắt chỉ còn lại mờ mịt, đau đớn trong thân thể mãnh liệt cuộn trào, cướp đi toàn bộ hô hấp của y, đầu óc không ngừng xoay chuyển, y không nhìn thấy gì ngoài một màu đỏ quạch, cả không gian và thời gian đều trở nên nhạt nhòa trong mắt y.

Chu Tường...

Tại sao ông trời lại trêu đùa y như thế?

Năm đó y mười sáu tuổi, nghỉ chân trước rạp chiếu phim, ngược mắt nhìn lên bảy – tám màn hình lớn, kinh diễm và khát khao một bóng dáng, bóng dáng ấy chính là Chu Tường, chính là Chu Tường!

Không phải Ôn Vũ Đông, không phải bất kỳ người nào khác, là Chu Tường, là Chu Tường!

Nực cười y lại biến Chu Tường thành thể thân của Ôn Vũ Đông, mẹ kiếp nó, cuối cùng thì ai mới là thể thân của ai?!

Ngay từ đầu y đã đặt chân sai một bước, nhưng y vẫn tiếp tục tiến lên trên con đường lệch lạc ấy, để rồi cuối cùng sai lầm chồng chất sai lầm, y mất đi tất cả, thậm chí ngay cả một cơ hội sửa chữa, y cũng sẽ không bao giờ có được.

Chu Tường biến mất rồi, y có rất nhiều điều muốn nói với hắn, y có rất nhiều chuyện muốn làm cùng hắn, y có cả một cuộc đời muốn chia sẻ với hắn, nhưng hắn đã biến mất rồi, bởi vì y sai lầm, nên từng bước, từng bước, y đẩy Chu Tường đi thật xa.

Y đã hại chết người y thương yêu nhất, đó là báo ứng cho tất cả những sai lầm của y.

Yến Minh Tu đau đến chết đi sống lại, y chỉ ước sao mình cũng biến mất đi, có lẽ nếu biến mất rồi, y có thể tới bên Chu Tường.

Y đứng không vững, lúc này lý trí đã rời bỏ y, đả kích quá lớn khiến y khủng hoảng, khiến y phẫn nộ, khiến y căm uất.

Chu Tường trăm triệu lần không ngờ Yến Minh Tu lại phản ứng dữ dội thế, lúc này hắn cũng sửng sốt, lúng túng nhìn Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu mờ mịt bước ra cửa, từng bước chân cứng ngắc, nghiêng ngã lao ra ngoài.

Cánh cửa mất đi chống đỡ, “Rầm” một tiếng sập trở về, cơn gió lạnh cuốn vào phòng, quất cho Chu Tường tỉnh táo lại.

Hắn không biết Yến Minh Tu bị làm sao, chẳng lẽ chuyện này khó chấp nhận đến mức đó?

Hắn ngơ ngác một lúc, đột nhiên nhớ ra Yến Minh Tu chỉ mặc áo ngủ, trong cái thời tiết này, y còn muốn đi đâu? Chỉ đứng ngoài hành lang đã lạnh suýt chết, y cứ như vậy bỏ đi, nếu không đông thành đá thì nhất định cũng gặp chuyện chẳng lành.

Hắn vội vàng mặc thêm áo, cầm theo cả áo khoác của Yến Minh Tu, chạy đi tìm.

END74.

75. Chương 75

Chu Tường dạo một vòng trong khách sạn, hắn nghĩ nếu Yến Minh Tu vẫn ở trong khách sạn thì hắn quay về ngủ luôn, lạnh một tí chả chết được ai, nhưng hắn tìm khắp nơi vẫn không thấy y đâu. Có bà bác ngồi trước sân khấu chỉ lo tán gẫu bằng QQ, hỏi bà có thấy người nào mặc áo ngủ đi ra ngoài không, bà chỉ ập úng chẳng biết mô tê gì.

Cuối cùng, bà thử kiểm tra cánh cửa, nói nhất định đã có người đi ra ngoài, vì cánh cửa đã cũ, những người không biết dùng sẽ không đóng chặt lại được.

Chu Tường hơi cuống, Yến Minh Tu mà xảy ra chuyện gì, “Trợ lý” hắn mới là người xui xẻo, nhất định Uông Vũ Đông sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hắn mượn một cái đèn pin, sau đó cũng bỏ ra ngoài.

Người ở đây ngủ rất sớm, hơn mười một giờ đã không còn nhà nào sáng đèn, cả thôn xóm tối đen như mực, Chu Tường ngẩn ngơ một hồi, không biết nên bắt đầu tìm từ đâu.

Hắn không thể gọi to, cũng không thể quấy rầy những người khác, bằng không, dù tìm được Yến Minh Tu thì hắn cũng chẳng thể thoát tội.

Hắn khoác áo, cầm đèn pin đi lang thang trong thôn, thấp giọng gọi Yến Minh Tu. Lúc đến cuối thôn, hắn gặp một đôi tình nhân trẻ đang hẹn hò, ánh đèn pin làm họ giật mình, Chu Tường tranh thủ hỏi họ có nhìn thấy một người mặc áo ngủ đi qua không.

Hai người nọ vất óc suy nghĩ, cuối cùng cô gái mới nhớ ra, “Hình như có người đi lên núi.”

Chu Tường vội la lên, “Đi bao lâu rồi?”

“Mới vừa nãy.”

Chu Tường chạy như điên theo hướng bọn họ chỉ, nếu Yến Minh Tu lên núi thật thì quá nguy hiểm. Từ trong tiềm thức, hắn vẫn luôn sợ hãi mấy nơi rừng rú tối ngòm kiểu này, bởi vì hắn đã từng vùi thân trong đó.

Chân thấp chân cao giẫm trên mặt cỏ, bên tai chỉ có tiếng gió rít gào, rừng núi đêm khuya lạnh như đông đá, hắn không hiểu sao Yến Minh Tu có thể mặc áo ngủ mỏng manh mà đi xa đến vậy.

Sao phải thế?

Chẳng lẽ bộ phim kia không phải Ônng Vũ Đông diễn từ A đến Z, thật sự khó chấp nhận tới mức đó?

Chu Tường cảm thấy vừa đáng buồn lại vừa tức cười, Yến Minh Tu đúng là một gã si tình.

“Yến Minh Tu! Yến Minh Tu!” Hắn gọi tướng lên, hắn không dám chạy vào sâu quá, sợ chính mình cũng sẽ lạc đường, nhưng vòng vo tìm hơn mười phút vẫn chưa thấy Yến Minh Tu, hắn đang định quay về khách sạn gọi người cùng lên núi, nếu Yến Minh Tu xảy ra chuyện gì, hắn có ba cái mạng cũng chẳng đền nổi.

Quyết định xong, hắn lại men theo lối cũ, quay về.

Rừng núi rất bất ổn, lũ chim lượn vòng vòng trên không trung như thể cảm nhận được sự bất thường, chúng kêu thét tới điếc cả tai, hỗn loạn giành giật nhau bay nhốn nháo, Chu Tường nghe mà hoảng hốt trong lòng.

Phía trước hắn là sườn núi cao, đột nhiên, một trận rung động bắt đầu kéo tới, xuất phát từ dưới bàn chân, tiếp theo đó, toàn bộ thân thể hắn không đứng vững, lắc lư suýt ngã.

Chu Tường đạp phải một lớp đá sứt, mất thăng bằng, lập tức đổ nhào xuống.

Động đất!

Trận động đất khiến núi rừng rung chuyển, chỉ thiên nhiên mới có thể trụ vững trước sức mạnh này. Chu Tường nằm mơ cũng không ngờ lại gặp phải động đất, cường độ tuy không quá lớn, nhưng hắn quá mức căng thẳng, sợ đến nỗi không đứng dậy được.

Lá cây và cành cây ào ào rơi xuống, hắn lồm cồm bò dậy, vội vàng chạy tới bìa rừng.

Động đất đã qua, nhưng đôi lúc vẫn có vài dư chấn nhỏ, Chu Tường hoảng hốt vô cùng, cách đó không xa, thôn làng đèn đuốc sáng trưng, tiếng gào tiếng thét không ngừng vang vọng bên tai hắn.

Chu Tường băng ngang qua một mảnh đất trũng, tình cờ nhìn thấy Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu trông khá mơ màng, thần thờ đứng giữa rừng cây, như thể đến lúc này mới nhận ra mình đang ở nơi nào.

“Yến Minh Tu!” Chu Tường thét to, lập tức vọt tới.

Yến Minh Tu quay mặt lại, làn da dưới ánh đèn pin xanh xao lạ thường, đôi môi tím tái, vành mắt đỏ hoe, trông y vừa ngơ ngác lại vừa bất lực.

Chu Tường không thể hình dung tâm trạng mình lúc này, đại khái là lo lắng, hắn thực hận mối tình thâm thiết của Yến Minh Tu với Ônng Vũ Đông, hắn sắp ói ra mất.

Chu Tường vất áo khoác sang cho y, lạnh lùng nói, “Mẹ kiếp mày điên rồi à? Mày có biết tối mò mò chạy vào rừng nguy hiểm thế nào không? Sẽ toi mạng đó, đm mày toi thật đó!”

Yến Minh Tu không giơ tay đón, để mặc áo khoác rơi xuống đất, đôi mắt y trống rỗng nhìn Chu Tường, dường như không hiểu hắn đang nói gì.

“Mày không biết có động đất à? Chạy nhanh lên, ở đây nguy hiểm lắm, nếu mà cây đổ...”

Chu Tường hồn hển nhặt áo khoác, phủ lên người Yến Minh Tu, sau đó lôi y ra ngoài.

Đi được vài bước, Yến Minh Tu lại đột nhiên hất tay hắn ra, vùng lên ôm chầm lấy eo hắn, sức lực y rất lớn, làm cả hai người ngã nhào xuống đất.

Chu Tường điên tiết suýt vung tay đâm chết y, hắn chỉ muốn rời khỏi nơi này, đến một vùng đất bằng phẳng để phòng có dư chấn, vất vả lắm mới có sinh mệnh thứ hai, dù sau khi sống lại chả có chuyện gì hay ho, nhưng hắn vẫn không muốn chết.

Hắn nghe âm thanh yếu ớt của Yến Minh Tu từ phía sau truyền đến, y gọi, “Chu Tường.”

Chu Tường ngẩn người, bàn tay đang gạt cổ đại hai bên siết chặt lại.

Yến Minh Tu lại khẽ gọi thêm một tiếng “Chu Tường”. Cho đến tận bây giờ, Chu Tường chưa từng được nghe Yến Minh Tu gọi hắn như thế, trước kia không, hiện tại cũng không, cách gọi đó thật giống như... Thật giống như đang cầu cứu hắn.

Chu Tường không hiểu, nhưng tiếng gọi của y lại khiến hắn rung động, tay chân hắn như bị bó buộc, hắn cứng đờ không thể nhúc nhích.

Qua thật lâu sau, Chu Tường lại cảm giác được ***g ngực nóng bỏng của Yến Minh Tu. Không nghe thấy gì từ y nữa, hắn nhẹ nhàng xoay người lại, phát hiện Yến Minh Tu đã ngủ rồi, chẳng khác nào tất cả những gì vừa diễn ra chỉ là do y mộng du mà thôi.

Ở một nơi hoang vắng, lạnh lẽo, hơn nữa còn mới động đất, y ngủ rồi!

Hắn vỗ vỗ khuôn mặt Yến Minh Tu, lạnh quá.

Ngủ thật sao? Ngủ hay là ngất?

Chu Tường không rõ lắm, hắn chỉ biết bây giờ phải nhanh chóng đưa Yến Minh Tu ra khỏi nơi này, chẳng cần nghĩ cũng biết đây không phải chuyện dễ dàng gì.

Muốn đưa một người cao hơn hắn, nặng hơn hắn ra khỏi núi rừng tối tăm, dù thôn làng cách đó không xa, nhưng hắn cũng đủ mệt rồi.

Chu Tường thở dài, lẩm bẩm, “Mẹ nó chứ, cậu đúng là tổ tông của tôi.”

Hắn khoác lại áo ngay ngắn cho Yến Minh Tu, khệ nệ công Yến Minh Tu trên lưng, sức nặng của Yến Minh Tu ép hắn gập thành góc vuông, hắn khổ sở lết từng bước đưa Yến Minh Tu ra ngoài.

Hơn hai trăm mét đường núi làm hắn thiếu điều quỵ xuống, đi mãi thật lâu, cuối cùng hắn mới công được Yến Minh Tu về làng.

Hình như rất nhiều người đang tìm bọn họ, bao nhiêu ánh đèn pin loe lóe chiếu lại, chói chang đến nỗi hắn không mở mắt ra được.

“Đây rồi đây rồi đây rồi!”

“Yến tổng! Chu Tường!” Mấy nhân viên chạy tới, nhìn thấy Yến Minh Tu ngất trên lưng Chu Tường, ai cũng sợ phát khiếp.

Đạo diễn cũng bỏ nhào đến, hét tướng lên, “Sao lại thế này? Hai người đi đâu? Động đất đó trời ơi, biết nguy hiểm thế nào không?”

Uông Vũ Đông cũng bước tới, khề khàng đỡ Yến Minh Tu xuống, vỗ vỗ khuôn mặt y, thử gọi, “Minh Tu? Minh Tu? Mang cáng đến đây, gọi bác sĩ nhanh!”

Chu Tường phì phò thở dốc, định nói y không sao, nhưng thấy mọi người căng thẳng đến mức đó, hắn có nói cũng chẳng ích gì, nên chỉ lẳng lặng lùi sang một bên.

Uông Vũ Đông hung tợn trừng mắt nhìn hắn, lạnh lùng hỏi, “Chu Tường, chuyện gì xảy ra?”

Chu Tường cũng lạnh lùng đáp, “Tôi và Yến tổng ra ngoài tản bộ, động đất, Yến tổng đụng phải đầu.”

“Hơn nửa đêm mà tản bộ cái gì?”

Chu Tường cũng bất chấp, hắn đang ôm cả bụng ầm ục, nếu không không trút hết ra, có khi hắn còn làm vài chuyện cực đoan, vì thế nên hắn châm chọc nói, “Yến tổng muốn tản bộ, không phải chuyện của tôi.”

Những người xung quanh nín thở, trong giới showbiz, làm gì có ai dám ăn nói với Uông Vũ Đông kiểu đó.

Uông Vũ Đông cũng ngăn cả người, không thể ngờ Chu Tường dám cãi lại mình, phản ứng đầu tiên chính là suy đoán, Chu Tường ỷ vào quan hệ với Yến Minh Tu, được chống lưng nên kiêu căng phách lối.

Hầu hết những người khác cũng nghĩ vậy, nhất là phỏng đoán quan hệ không bình thường giữa hắn và Yến Minh Tu, ánh mắt nhìn hắn cũng trở nên khó chịu.

Chu Tường lắc lắc đầu, xoay người đi ra xa, tìm một chỗ đất trống, ngồi xuống.

Trước mắt không thể quay về phòng, cũng chẳng có chuyện gì để làm, hắn giống một con nhím đang xù gai nhọn, ôm đầu gối ngồi xồm một bên, lẳng lẽ quan sát đám người cuống cuống vì Yến Minh Tu, vẻ lo lắng trên mặt Uông Vũ Đông, nhìn kiểu gì cũng thấy chướng mắt.

END75.

76. Chương 76

Vì động đất không lớn, thôn làng không bị thiệt hại nghiêm trọng, chỉ có một số người bị thương nhẹ vì không kịp chạy ra ngoài.

Dù vậy nhưng vẫn không ai dám lơ là, người trong thôn đều mang đệm chăn ra ngoài, bày la liệt trên đất, mặc kệ trời rét căm căm, quyết định ngủ bên ngoài cả đêm.

Dân ở đây thưa thớt, nhà cửa kiến trúc cũng nhỏ và thấp, động đất gây thiệt hại không lớn, nhưng mối lo lớn nhất là động đất cắt đứt đường dây liên lạc với bên ngoài, hiện giờ tình huống vẫn đang phức tạp, ai cũng hoảng sợ.

Chu Tường cũng lấy hai bộ đệm chăn trong phòng ra, trải hai lớp xuống đất, sau đó rúc vào tranh thủ chợp mắt.

Phần lớn mọi người đều không ngủ được, bên tai Chu Tường vẫn vang lên hàng loạt âm thanh lục đục, mới đầu hắn còn thấy phiền, sao mãi không chịu yên đi, nhưng cả ngày quay phim mệt mỏi, đến tối lại phải ề cổ công Yến Minh Tu cả một quãng dài, lúc này cả người hắn đã rã rời, mệt nhọc dần ăn mòn ý thức, hắn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Bình minh lên, trời rạng sáng, xung quanh rất nhiều tiếng tranh cãi, Chu Tường tỉnh lại. Mọi người đều đang tất bật, hắn híp mắt nhìn nhìn, chỉ thấy vài đôi chân đi tới đi lui trước mặt.

Hắn nâng đầu ngồi dậy, chớp mũi đông lạnh cứng đờ.

Stage manager chạy đến đẩy đẩy hắn, “Quay về khách sạn, không sao rồi.”

Chu Tường mơ màng đứng dậy, ôm chăn đi theo mọi người.

Vừa vào phòng đã thấy Yến Minh Tu nằm trên giường, có vẻ vẫn chưa tỉnh, Ưông Vũ Đông an vị tại chiếc ghế bên cạnh, đang xem tin tức.

Thấy Chu Tường bước vào, Ưông Vũ Đông lạnh lùng liếc hắn, “Ra ngoài, bảo khách sạn dọn cho một phòng khác.”

Chu Tường không nói gì, xoay người bỏ đi.

“Chu Tường.” Âm thanh lạnh lẽo của Ưông Vũ Đông lại vang lên sau lưng hắn, “Đừng tưởng mình to tát, trong lòng cậu biết rõ cậu là thứ gì rồi đấy.”

Chu Tường tự giễu cười cười, cũng không quay đầu lại, bỏ đi thẳng.

Đương nhiên hắn biết mình là thứ gì, chẳng cần người khác phải nhắc nhở nữa.

Hắn được thu xếp cho một phòng mới ở tầng trên. Bước vào phòng, hắn mở TV lên trước, giờ đã hơn sáu giờ sáng, rất nhiều người vẫn chưa biết nơi này có động đất, nhưng đài báo đã kịp đưa tin.

Hóa ra động đất phát sinh tại biên giới Kiềm Quế, cấp độ 4.7, vì địa phương quá lớn, nhân viên phân tán, trước mắt vẫn chưa tổng kết được thương vong và thiệt hại tài sản, các chuyên gia cục địa chấn đang phân tích phạm vi động đất, dự đoán hai – ba ngày sau, khả năng sẽ có dư chấn quy mô nhỏ.

Xem ra trận động đất này không gây tổn thất lớn, vậy thì lịch quay phim cũng không cần thay đổi gì nhiều, hắn không muốn quay lại nơi này thêm một lần nào nữa.

Xem xong tin tức cũng gần đến bảy giờ, hắn nghĩ Trần Anh chắc đã dậy, trước khi bà xem TV, phải gọi về báo để bà yên tâm.

Sau đó hắn lại ngủ một mạch, trần trọc cả đêm, hắn mệt mỏi quá rồi.

Hắn ngủ thẳng đến chiều, mãi tới khi có người đến gọi hắn dậy tiếp tục quay phim.

Lúc này thôn làng đã khôi phục lại trật tự, bọn họ định tranh thủ mấy tiếng trước khi mặt trời lặn, quay thêm một phần nội dung.

Từ lúc đó đến khi quay về phòng nghỉ ngơi, Chu Tường đều không nhìn thấy Yến Minh Tu.

Vài ngày kế tiếp, Yến Minh Tu hình như vẫn ở trong phòng, không ra ngoài một bước.

Chu Tường quần quật đi sớm về khuya, hắn vừa phải chịu đựng những cái nhìn ngờ vực của đồng nghiệp, vừa phải phòng bị mấy mách khéo chơi bẩn của Đàm Ân, tệ nhất chính là, chỉ cần Uông Vũ Đông có mặt, phân đoạn nào hắn cũng phải diễn đi diễn lại ít nhất bảy – tám lần, dù cảnh quay của hắn không nhiều, Uông Vũ Đông cũng không xuất hiện lâu, nhưng mỗi ngày chỉ cần một hai lần như vậy, cũng đủ khiến hắn mệt mỏi đến kiệt sức.

Ai cũng nhận ra Chu Tường đã làm mất lòng Uông Vũ Đông, vì vậy số người chủ động nói chuyện với hắn càng ngày càng ít.

Chu Tường cũng chưa đến mức chán nản ủ ê vì việc này, điều làm hắn hoang mang chính là, hắn có cảm giác mình đang đi theo một cái vòng luẩn quẩn, từng bước từng bước lặp lại những gì đã xảy ra trong kiếp trước.

Mọi chuyện diễn ra chẳng khác nào hắn đang giẫm lên vết xe đổ, hắn chỉ có thể trở mắt chứng kiến những sự việc năm đó lặp lại dần dần, dù chi tiết quá trình không giống nhau, nhưng hướng đi đã trùng khớp hơn phân nửa, hắn cứ như bị một sức mạnh vô hình lôi kéo phải tiếp tục cất bước, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Hắn bắt đầu sợ hãi.

Hắn đã chết một lần rồi, hắn sợ chết, hắn sợ rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, kết quả cuối cùng của hắn sẽ giống như kiếp trước...

Chẳng lẽ hắn nhận được sinh mệnh mới chỉ để lặp lại sai lầm trước kia? Nếu vậy thì còn ý nghĩa gì?

Chu Tường muốn ngăn cản những chuyện sắp phát sinh, nhưng lại phát hiện mình lực bất tòng tâm, hắn đã không còn kiểm soát được tình thế.

Lại qua hai ngày sau, rốt cục hắn mới nhìn thấy Yến Minh Tu. Tính theo lịch trình, các cảnh quay của Chu Tường đã sắp hoàn tất, hắn chuẩn bị cùng Yến Minh Tu quay về.

Phân cảnh của Yến Minh Tu rất ít, chỉ quay hai ngày là xong. Nhưng trạng thái tinh thần của y không tốt, nên tiến độ rất chậm, tất nhiên không ai dám thúc giục y, đạo diễn cũng không yêu cầu cao đối với y, chỉ cần y lộ mặt là đủ lắm rồi.

Địa điểm quay phim khác nhau, Chu Tường thử liếc mắt ra xa nhìn Yến Minh Tu một cái, Yến Minh Tu cũng trùng hợp quay lại nhìn hắn, trong khoảnh khắc hai ánh mắt giao thoa, trái tim hắn nảy lên dữ dội. Ánh mắt của Yến Minh Tu rất sâu, rất trầm, giống như một cái động không đáy, chỉ thoáng nhìn qua cũng đủ thấy áp lực nặng nề. Hắn không biết cảm giác của mình khi ấy là sao, hắn chỉ biết trong lòng cực kỳ khó chịu.

Yến Minh Tu chỉ nhìn hắn một lần rồi quay sang hướng khác, Chu Tường cũng cứng ngắc xoay người đi.

Đoàn làm phim sắp xếp xe, chờ đến sáng hôm sau sẽ đưa hai người xuống núi, còn những người khác ở lại tiếp tục công việc.

Tối hôm đó, Chu Tường thu dọn xong hành lý, đang định đi ngủ, đột nhiên điện thoại bàn của khách sạn vang lên.

Hắn nhìn màn hình hiển thị, thấy là số của phòng Yến Minh Tu.

Ngập ngừng một chút, cuối cùng hắn vẫn nhắc ống nghe lên, “Alo.”

“Anh lại đây ngay.” Yến Minh Tu nói xong một câu, lập tức cúp máy.

Chu Tường thở dài, mặc quần áo đi xuống lầu.

Hắn vẫn giữ thẻ phòng của Yến Minh Tu, do dự một lát, hắn quyết định gõ cửa trước.

Yến Minh Tu nói, “Tự vào đi.”

Chu Tường lấy thẻ mở cửa, bước vào phòng.

Yến Minh Tu đang ngồi dựa vào đầu giường, mặt mũi trắng bệch, đôi môi tím tái như đang sinh bệnh. Lần đầu tiên Chu Tường thấy Yến Minh Tu như vậy.

Yến Minh Tu chỉ vào ghế dựa, “Ngồi xuống.”

Chu Tường ngồi xuống.

Dù sắc mặt không tốt, nhưng ánh mắt y vẫn sắc sảo như thường, đôi mắt có thể làm xiêu lòng bất cứ ai, lúc này lại đang chăm chú nhìn hắn không chớp, rồi y chậm rãi lên tiếng, “Tại sao anh dám chắc chắn bộ phim đó của Uông Vũ Đông dùng cascadeur?”

Quả nhiên là chuyện này.

Chu Tường thấp giọng đáp, “Tôi đoán thôi.”

“Đừng tưởng lý do đó lừa được tôi. Uông Vũ Đông chỉ mặt đay nghiến anh, anh còn không dám mở miệng, vậy thì một chuyện chẳng có cơ sở như thế, tại sao anh lại dám tùy tiện phát ngôn? Đã vậy, anh còn nói đúng? Nhất định anh biết điều gì đó.”

Chu Tường đương nhiên biết rất nhiều điều, bởi vì hắn chính là đương sự, nhưng tiếc là hắn không thể nói ra.

Hắn đành phải đáp, “Hồi trước tôi có nghe một ít tin vụn, hơn nữa những động tác đó, quả thật có vẻ Uông Vũ Đông không làm được.”

Yến Minh Tu hí mắt nhìn hắn, “Chu Tường, tôi cảm thấy anh còn rất nhiều chuyện giấu giếm tôi, nếu có một ngày tôi biết anh gạt tôi chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Chu Tường chẳng có cách nào đối diện thẳng với y, ánh mắt sâu thẳm của y tựa như có thể nhìn xuyên qua hắn.

Yến Minh Tu lại nói, “Tôi hỏi anh một chuyện, anh nghĩ cho kỹ rồi trả lời.”

Chu Tường gật đầu.

“Anh và ‘Chu Tường’ có rất nhiều điểm tương đồng. Dáng dấp xấp xỉ, trùng tên trùng họ, cùng trải qua những sự việc giống nhau, thậm chí cùng làm việc trong công ty Vương tổng, cùng là nhân viên của Thái Uy, cùng làm cascadeur. Quan trọng nhất, ngày Chu Tường gặp nạn cũng chính là ngày anh gặp nạn.”

Chu Tường hô hấp nặng nề, trái tim thình thình nện trong ***g ngực. Hắn không biết tại sao Yến Minh Tu lại đột ngột chuyển đề tài từ Uông Vũ Đông sang bản thân hắn.

Yến Minh Tu sắc bén hỏi hắn, “Tôi muốn biết, tại sao lại như thế?”

END76.

77. Chương 77

Chu Tường cười gượng vài tiếng, “Yến tổng, ngài muốn tôi trả lời thế nào?”

“Tôi không thích nghe đáp án qua loa.”

Chẳng biết từ bao giờ Yến Minh Tu đã xuống giường, y bước tới bên cạnh hần, ngón tay thon dài nắm lấy cầm hần, bắt hần ngừng đầu lên.

Chu Tường khàn khàn nói, “Tôi thật sự không biết phải trả lời thế nào, tôi cũng không biết nguyên nhân là do đâu.”

“Nói láo!” Yến Minh Tu lạnh lùng phán, những ngón tay chậm chậm siết chặt, Chu Tường cảm giác cầm hần sắp bị bóp nát đến nơi.

Đôi mắt Yến Minh Tu chẳng chịt tơ máu, trông y mệt mỏi và kiệt quệ như một người bị dồn đến đường cùng. Nội tâm y rất loạn, có một thứ gì đó vừa vùng thoát ra khỏi suy nghĩ của y, dù y cố gắng thế nào cũng không thể nắm bắt được nó, nhưng y không chịu bỏ cuộc, y có cảm giác, chỉ cần bắt được nó, y sẽ được cứu rồi.

Y không tin trên đời này có nhiều trùng hợp như vậy, nhất định ẩn sâu bên trong đã có gì đó được an bài, khiến cho cái người cũng tên Chu Tường này, mang thật nhiều sự trùng hợp xuất hiện trước mặt y, xuất hiện trước mặt y ngay tại thời điểm y bất lực nhất, tuyệt vọng nhất. Chu Tường này không phải chỉ là một người đứng, Chu Tường này... Tại sao Chu Tường này có thể giống “Hần” tới vậy?! Thật sự quá giống, giống như cả hai chính là một người...

Là một người...

Ý nghĩ này thoáng qua đầu y, Yến Minh Tu phát hoảng vì chính suy đoán của mình.

Khuôn mặt trẻ tuổi khôi ngô này không có nửa điểm giống với người đó, bọn họ là hai thực thể khác nhau, Yến Minh Tu chỉ cảm thấy quỷ dị, một chuyện không thể dùng khoa học chứng minh lại xảy ra ngay bên cạnh y, thật sự quá khó hiểu, y chỉ là người bình thường, sao y có thể tin tưởng vào một điều kỳ diệu tới mức đó?

Hơn nữa người này cũng đâu có thừa nhận.

Đó là điểm khó hiểu nhất của Yến Minh Tu, nếu Chu Tường này thật sự là ‘Chu Tường’, tại sao hần không nói với y?

Yến Minh Tu cân nhắc vô số lần, y không dám hạ quyết định, bởi vì mỗi luận cứ đều không có cơ sở vững chắc. Y sợ hãi, sợ hãi chính mình ôm quá nhiều hy vọng, chỉ để cuối cùng thất vọng tràn trề.

Qua mấy năm nay, y chỉ dựa vào một câu “Hần không chết” của Tịch Không pháp sư để chống đỡ cho mình, dù sau đó đại sư có bổ sung thêm một câu “Mà cũng không phải đang sống”, nhưng y vẫn lựa chọn tin tưởng câu đầu tiên. Y không tin Chu Tường đã chết, chính xác mà nói, y không thể chịu đựng ý nghĩ Chu Tường đã chết, chỉ cần không nhìn thấy thi thể, y sẽ mãi mãi không tin Chu Tường đã chết.

Thừa nhận Chu Tường đã chết, chẳng khác nào y tự bóp chết chính mình.

Y sẽ sụp đổ, sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Đặc biệt là sau khi trải qua những ngày vừa rồi, sau khi y biết bóng lưng đã từng khiến y mê muội bao nhiêu năm chính là Chu Tường, y lại càng không dám thừa nhận, y không dám thừa nhận rằng ngay chính vào lúc y biết mình yêu một người, y cũng đồng thời vĩnh viễn mất đi người đó.

Y không chấp nhận, không chấp nhận, mãi mãi không bao giờ chấp nhận.

Chu Tường bắt lấy cổ tay Yến Minh Tu, cầm hần đau quá, cứ bị bóp nghiền kiểu này chẳng mấy chốc mà vỡ nát. Hần siết lấy cổ tay Yến Minh Tu, ý bảo Yến Minh Tu buông ra.

Đau đớn đưa Yến Minh Tu về với lý trí, y nhìn Chu Tường trước mắt, chậm rãi hạ tay xuống.

Chu Tường thở ra một hơi, hần đứng dậy, lạnh lùng nói, “Yến tổng, những chuyện ngài nói, tôi thật sự không biết phải trả lời thế nào. Trùng hợp trên đời này nhiều lắm, có lẽ ngay từ đầu ngài đã cảm giác tôi và người đó giống nhau, vậy nên dù tôi có làm gì, ngài vẫn sẽ tìm thấy những điểm tương đồng, nhưng tôi... Tôi và hần là hai người hoàn toàn khác biệt.” Chu Tường nghiêng răng nói, những lời này không chỉ để cho Yến Minh Tu nghe, mà còn để cho cả hần nghe nữa. Hần phải tách biệt với “Chu Tường” trước đây, hần nhất định không được giấu lên vết xe đổ.

Một người không thể hai lần lọt xuống cùng một cái hố, đó là ngu dốt.

Chu Tường nói xong, muốn lập tức rời đi.

Yến Minh Tu túm bả vai hắn lại, “Anh đi đâu? Anh ở lại đây.”

Chu Tường kiên trì ngồi xuống, trầm giọng nói, “Yến tổng, đừng làm khó tôi nữa.”

Yến Minh Tu vuốt vuốt vạt áo ngủ, quay về giường ngồi, âm thanh từ tính quyền rũ lại vang lên trong căn phòng yên tĩnh, “Chu Tường, giải thích của anh, tôi không chấp nhận, nhất định sẽ một ngày tôi biết anh đang giấu giếm điều gì.”

Chu Tường không ngẩng đầu, đôi mắt chăm chú nhìn xuống đất.

Yến Minh Tu nói, “Ngủ đi, mai còn về Bắc Kinh.”

Cùng bọn họ quay về Bắc Kinh còn có hai diễn viên nữa, nhờ ơn Yến Minh Tu, Chu Tường được nâng hạng lên khoang hạng nhất ngồi.

Khoang hạng nhất chỉ có ba – bốn người, hắn và Yến Minh Tu ngồi hàng đầu tiên, ai cũng đầy tâm sự, cả quãng đường hầu như không lên tiếng.

Nhất là Yến Minh Tu, duy trì tư thế như tượng điêu khắc, đôi mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, cả thân thể y như bị bao bọc bởi một lớp không khí vừa trầm, vừa lạnh.

Chu Tường cảm giác Yến Minh Tu bây giờ chẳng khác nào một gốc cây đang dần héo rũ, y không còn sức sống, không còn vẻ ngạo mạn và sự trẻ trung của ngày xưa, tất cả chỉ có lạnh lùng và u ám, những thứ chẳng hề phù hợp với cái tuổi 23 của y.

Đối với cái người có thể biến Yến Minh Tu thành như vậy, Chu Tường vừa ghen tị, vừa căm hận.

Máy bay hạ cánh, Khương Hoàn tới đón bọn họ. Khương Hoàn đưa Yến Minh Tu về nhà trước, sau đó chở Chu Tường về.

Không gặp một thời gian, sắc mặt Trần Anh đã khá lên nhiều, Chu Tường tỉ mỉ hỏi han tình hình trị liệu gần đây của bà, cảm thấy yên tâm mới về phòng nghỉ ngơi.

Đến giờ cơm chiều hắn mới tỉnh dậy. Hắn quên không bật điện thoại từ lúc xuống sân bay, vừa khởi động đã thấy có mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều từ Thái Uy.

Hắn vội vàng gọi lại.

Giọng Thái Uy có vẻ đang nén nhịn, “Chu Tường, cậu ra đây, anh có chuyện muốn hỏi.”

Tim hắn chùng xuống, có lẽ chuyện của hắn và Yến Minh Tu đã đến tai Thái Uy. Thực ra cũng không có gì lạ, Thái Uy quan hệ rộng, tất nhiên hay tin cũng nhanh.

Chu Tường nghĩ tới đó, chợt dạ không muốn gặp anh, hắn vừa định kiếm cớ từ chối, lại nghĩ đến ngày mai vẫn phải tới công ty báo danh, giờ có trì hoãn cũng vô ích, đành phải bắt chấp gặt đầu.

“Yến tổng, ngài đến rồi à.” Vương đội trưởng bắt tay Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu hơi sốt ruột, “Vương đội trưởng, tôi xuống sân bay đến thẳng đây, xin thuật lại tình hình.”

Lúc này Yến Minh Tu đang ở trong văn phòng Vương đại đội trưởng, trên bàn làm việc bày một đồng ảnh chụp, có hơn mười tấm được phóng to, tất cả đều là ảnh chụp căn hộ của Chu Tường.

Vương đội trưởng cũng không nhiều lời vô ích, chỉ vào một trong số đó, báo cáo luôn, “Chúng tôi đã phân tích và đưa ra kết luận, ổ khóa không bị phá hỏng, lỗ khóa tuy hơi cũ, nhưng các vết xước không lớn, 90% là do chìa khóa tạo thành, 10% còn lại cũng có khả năng là do công cụ phá khóa cao cấp, nhưng chúng vẫn nghiêng về khả năng thứ nhất hơn.”

Yến Minh Tu cố gắng đè nén nhịp tim chấn động, “Anh đang nói, ổ khóa được mở bằng chìa khóa?”

“Rất có khả năng là vậy.”

Yến Minh Tu nghĩ đến Lan Khê Nhung, nghĩ đến Thái Uy, sau đó nghĩ đến Chu Tường.

Biết chỗ giấu chìa khóa dự phòng chỉ có ba người nọ, vậy thì người mở khóa vào nhà là...

Yến Minh Tu trầm giọng nói, “Ngày mai tôi sẽ đưa chìa khóa dự phòng, anh kiểm tra xem có tìm thêm được đầu mối gì hay không.”

Vương đội trưởng vỗ đùi, “Yến tổng, chuyện quan trọng như thế, sao ngài không nói sớm với chúng tôi?!”

Yến Minh Tu không biết nhiều về phương thức điều tra, y chỉ đơn thuần không muốn mang chìa khóa dự phòng đi, nếu có một ngày Chu Tường trở về, y sợ hấn không vào nhà được...

Mọi thứ tựa như được bao quanh bởi một lớp vỏ cứng, chỉ cần lớp vỏ hé ra, tất cả những ngờ vực trong lòng y sẽ được giải đáp, ngay tại lúc này, ngay tại thời khắc mấu chốt này, y không thể làm gì hơn được nữa, y nói ra suy đoán của mình về Lan Khê Nhung và Thái Uy, nhưng vẫn giấu tên hai người nọ.

“Yến tổng, nếu theo lời ngài, động cơ gây án và những kẻ khả nghi đều phải phân tích lại một lần nữa. Mặt khác, chiếu theo những gì ngài vừa nói, trong đó có một người đã gặp qua nghi phạm, nếu đã vậy, phiền ngài mời người nọ đến trợ giúp chúng tôi quan sát video ghi hình tại giao lộ để nhận diện nghi phạm. Người nọ đến lúc nào, chúng ta xem lúc đó.”

Yến Minh Tu ngẫm nghĩ, “Được, tôi sẽ nhắn gã ta, chúng ta cùng xem.”

END77.

78. Chương 78

Thái Uy hẹn hấn ở quán cơm Tân Cương nhỏ, ngày trước, lúc hai người mới tốt nghiệp, vẫn còn bôn ba khắp nơi vì sinh kế, thường hay hẹn gặp nhau ở quán cơm này. Hấn nhớ quán cơm đã mở gần hai mươi năm, vừa nhỏ vừa cũ kỹ, nhưng rất đông khách, chủ quán kiêm bếp trưởng là một ông bác người dân tộc Duy Ngô Nhĩ, vừa bước vào đã nghe được tiếng cười sang sảng của ông.

Khi đó, hết giờ làm, hấn và Thái Uy thường xuyên đến đây ăn cơm, uống rượu, bàn tán chuyện bốn phương, ảo tưởng về cuộc sống giàu sang sau này.

Cuối cùng, hấn và Thái Uy vẫn chưa giàu lên được, nhưng cả hai đều rất hài lòng với cuộc sống của mình, tình cảm đối với quán cơm nhỏ này vẫn không thay đổi, thỉnh thoảng có cơ hội vẫn quay lại đây ngồi ôn lại chuyện xưa, chẳng qua số lần càng ngày càng ít. Nhất là Thái Uy thường hay phải chiêu đãi các siêu sao và ông chủ lớn, anh mặc Âu phục vài ngàn đồng ngồi ở chỗ này, nhìn có vẻ không hợp lắm.

Chu Tường không ngờ Thái Uy lại hẹn hấn đến đây.

Quán cơm vẫn hệt như ngày trước, từ xa xa đã nhận ra ngay.

Chu Tường vào một phòng riêng nhỏ, Thái Uy đã ngồi chờ hấn bên trong, đồ ăn cũng đã được bưng lên, bày đầy một bàn, đều là những món hөн họ thích ăn, hồi ấy thường xuyên gọi.

Giữa bàn có sáu-bảy chai bia và hai bình rượu trắng.

Kiểu sắp đặt này Chu Tường rất quen thuộc, Thái Uy muốn uống rượu.

“Anh Uy.” Chu Tường hơi thấp thỏm, trực giác nói, Thái Uy tìm hấn, là vì chuyện của Yến Minh Tu.

Thái Uy thâm sâu nhìn hấn, “Ngồi đi, anh gọi đồ rồi.”

Chu Tường ngồi xuống ghế dựa, bảo trì một khoảng cách tự cho là an toàn với Thái Uy. Đây chỉ là hành vi vô thức của hấn, nhưng lọt vào mắt Thái Uy lại thành cố ý cố tình.

Thái Uy bật nút chai, rót rượu vào hai cái chén.

Chu Tường gật gật đầu, “Anh Uy, hôm nay anh tìm em...”

Thái Uy cụng ly với hắn, “Cạn.”

Đôi môi Chu Tường thoáng run rẩy, không khí quen thuộc này khiến hắn luống cuống mà không biết làm sao.

Hắn vớ lấy chai rượu, tự rót một ly lớn, cố gắng động viên mình.

Uống cạn, Thái Uy đi thẳng vào vấn đề, “Chuyện của cậu và Yến Minh Tu, anh nghe người khác nói rồi. Bây giờ cậu cho anh biết, đó là thật hay giả, nếu cậu xem anh là anh trai thì đừng giấu anh.”

Chu Tường lau khô miệng, hắn không dám nhìn Thái Uy, đôi mắt chỉ chăm chú quan sát đồ ăn nóng hổi, “Là thật.”

Bàn tay Thái Uy thoáng khựng lại, sau đó anh nện bình rượu xuống mặt bàn, vung tay đập đầu Chu Tường, “Chú mày khùng rồi à?!”

Chu Tường cúi gầm mặt, mím môi không nói lời nào.

“Vì cái gì? Vì cái gì? Tiền? Địa vị? Nói đi, vì cái gì?”

Chu Tường chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Thái Uy, khóe mắt hoe hoe đỏ, “Tiền.”

Thái Uy nhìn vẻ mặt hắn, anh sững sờ, sau đó suy sụp buông thông tay xuống, tựa như sức lực đột ngột bị rút cạn đi.

Chu Tường run rẩy nói, “Anh Uy, em xin lỗi, làm anh thất vọng rồi.”

Thái Uy thở dài, đáy lòng tràn ngập không cam tâm.

“Chó má mà, tiền là thứ chó má...” Thái Uy lẩm bẩm, “Mẹ cậu khá lên chưa?”

Chu Tường gật gật đầu.

Thái Uy buồn bực hớp vài ngụm rượu, “Con đường này là tự cậu chọn, sau này đừng hối hận.”

Chu Tường lắc đầu, “Chẳng có gì giá trị, chẳng có gì đáng phải hối hận.”

“Anh chỉ khuyên cậu một câu. Kiếm đủ tiền là được rồi, đừng nảy sinh tâm tư nào khác, trong lòng Yến Minh Tu đã có người, những kẻ khác không xen vào được.”

Chu Tường cười cười tự giễu, “Tốt.”

Điểm ấy, qua hai cuộc đời, hắn là người hiểu rõ hơn ai hết.

Thái Uy nện mạnh bình rượu xuống mặt bàn cũ kỹ, cười khổ, “Chu Tường ơi là Chu Tường, Chu Tường... Cậu nói xem, cái tên này có phải bị nguyên rửa rồi không, tại sao đều bị cuốn vào tay một người, tại sao... Cậu nói xem như thế là vì cái mẹ gì?”

Chu Tường im lặng uống rượu, rượu là thứ rất hay, uống rượu giúp hắn quên đi tất cả.

Thái Uy gõ gõ mặt bàn, “Cậu biết đây là không không?” Anh tự hỏi tự đáp, “Đây là chỗ anh với đứa em anh thường xuyên đến, giá mà được uống với nó thêm một chén...”

Sống mũi cay cay, đáy lòng xúc động, Chu Tường bất giác muốn nói cho Thái Uy tất cả, “Anh Uy, em...”

Không ngờ Thái Uy lại đột ngột quay lại nhìn hắn, ánh mắt rất sâu, rất trầm, tựa như đang phán đoán chuyện gì.

Chu Tường ngẩn người, “Anh Uy?”

“Chu Tường, thỉnh thoảng anh lại nghĩ, anh không hiểu được cậu.”

Chu Tường không biết Thái Uy muốn nói gì.

“Cậu làm anh cảm thấy... Rất giống nó, giống đến nỗi, đôi lúc anh và Khê Nhung còn nghi ngờ cậu và nó là một.”

Đáy lòng hần giật thót.

Thái Uy thùm thụp vỗ vai Chu Tường, “Có mấy chuyện anh vẫn không hỏi cậu, nhưng anh giữ trong lòng lâu cũng khó chịu. Thứ nhất, đến giờ anh vẫn chưa kể với cậu chuyện anh đến nhà lão Chu ăn cơm, tại sao cậu biết vợ hần làm sườn xào chua ngọt? Cậu còn bảo lão Chu là anh kể cho cậu biết, Chu Tường, tại sao phải nói dối như thế?”

Uống bia, uống cả rượu, Thái Uy tửu lượng kinh người, nhưng lúc này cũng đã ngà ngà say, Chu Tường cũng vậy, hai người chưa hề đụng đũa gấp đồ ăn, chỉ thi nhau uống, càng uống càng hăng.

Có lẽ vì đã ngà ngà say, nên mới dám nói những lời này.

Chu Tường vô thức chỉ biết giấu giếm, ậm ờ đáp, “Em... Em nghe người ta nói.”

“Nghe ai nói?”

Chu Tường lắc đầu, “Em không nhớ.”

“Ừ, chuyện này cậu không nhớ, thế còn chuyện của vợ anh? Cậu có nhớ được không? Cả công ty không ai biết vợ anh mang bầu hai, nhưng chỉ giữ được một, ngoại trừ Chu Tường, ngoại trừ thằng em Chu Tường của anh, thì không ai biết, thế tại sao cậu lại biết? Hả? Mẹ kiếp, tại sao cậu lại biết?”

Thái Uy càng nói càng xáp lại gần, cuối cùng nắm lấy áo Chu Tường, nửa thân mình đổ vào ngực hần, tha thiết gọi hần, “Chu Tường, Chu Tường, thằng em của anh, chú mày là Chu Tường nào? Sao chú mày lại giống thằng em anh như thế? Khốn nạn, sao mày dám giống thằng em anh, mày là ai hả Chu Tường?!”

“Anh Uy, anh Uy, anh uống nhiều quá, để em đưa anh về.”

Thái Uy túm chặt áo hần, ánh mắt ngập tràn áy náy của anh khiến hần khó chịu vô cùng, hần khàn khàn nói, “Anh Uy, em xin lỗi.”

“Sao mày phải xin lỗi anh? Nói đi, tại sao mày biết chuyện này?” Thái Uy cố sức bấu víu cánh tay Chu Tường, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt hần.

Chu Tường hít một hơi thật sâu, Anh Uy, em đưa anh về trước đã, em...”

Thái Uy túm lấy hần không buông, khàn khàn nói, “Anh không định nói, anh không định hỏi, nhưng mà, anh không ngờ mày lại dính líu đến Yến Minh Tu, trên đời này làm sao có nhiều trùng hợp đến vậy được, cứ từng chuyện từng chuyện...” Thái Uy bắt đầu mơ màng, ánh mắt chậm rãi mất đi tiêu cự.

Hai người uống quá nhanh, bây giờ đã sắp ngất lịm, Chu Tường cũng kích động theo, nghẹn ngào lắp đi lắp lại, “Anh Uy, em xin lỗi, em xin lỗi anh.”

“Xin lỗi cái rắm à mày...” Thái Uy hàm hồ mắng hần, cả người mềm nhũn ngã vào hần.

Chu Tường thanh toán tiền, dìu Thái Uy ra cửa, đón taxi.

Ở trên xe, Thái Uy vẫn còn thì thào mê sảng, có lẽ chính anh cũng không biết mình đang nói gì, muốn hỏi gì, lúc thì khe khẽ kể chuyện xưa của anh và Chu Tường, lúc lại mắng Chu Tường không biết nghĩ.

Chu Tường cố gắng ngăn mình nói ra tất cả. Hần đưa Thái Uy về nhà, nhưng hần không dám ở lại lâu, chỉ chào hỏi chị dâu một lát rồi bỏ chạy.

Chạy ra đường cái, gió đông lạnh lẽo thổi cho hần tỉnh táo vài phần, hần đi từng bước về nhà, trong thâm tâm bắt đầu suy nghĩ, liệu có nên thẳng thắn với Thái Uy hay không.

Trước đây hần không dám nói cho bất luận kẻ nào, bởi vì hần sợ không ai tin hần, ngược lại còn nghĩ hần điên, dù sao một chuyện hoang đường đến mức đó, hần làm sao bắt người khác tin cho được? Về sau hần vẫn không dám nói, bởi vì kinh tế khó khăn, hần không muốn “Ép buộc” Thái Uy giúp hần. Bây giờ, các mối lo đã giảm bớt phần nào, nghĩ tới nghĩ lui, Thái Uy vẫn là người anh hần tin tưởng nhất, bất kể là trước kia hay hiện tại, anh luôn luôn dìu dắt giúp đỡ hần, nghĩ đến Thái Uy vẫn luôn áy náy và khổ sở vì cái chết của hần, Chu Tường cũng bị dẫn dắt khôn nguôi.

Có lẽ nói cho Thái Uy hết thấy, có thể giúp cả hai bọn họ cùng được giải thoát.

Ít nhất, Thái Uy sẽ không phải tự trách mình vì hấn, hấn cũng không phải đeo trên lưng bí mật to lớn này, có một người để tâm sự, cũng chính là xác minh Chu Tường hấn đã từng sống bằng một thân phận khác, đối với hấn lúc này, đó chính là cứu rỗi.

Thậm chí, nếu Thái Uy giúp hấn, hấn có thể lấy lại di vật của cha mẹ về, hấn đã từ bỏ ý định lấy lại căn hộ từ lâu, nhưng ít nhất, những vật dụng trong nhà lưu lại tuổi ấu thơ của hấn, hấn muốn lấy lại tất cả.

Chu Tường nghĩ mãi, cuối cùng quyết định, phải tìm một thời cơ thích hợp để nói sự thật cho Thái Uy. Chờ... Chờ Thái Uy tỉnh táo lại đã, hấn sẽ xách hai chai rượu hảo hạng đến, tìm một chỗ yên tĩnh, thẳng thắn nói hết với Thái Uy, mong Thái Uy có thể tha thứ cho hấn.

Sáng hôm sau, Chu Tường không đến công ty, hấn nghĩ chắc Thái Uy cũng chưa dậy nổi, nên hấn không đến nữa.

Hấn xa nhà hơn hai tuần, vừa lúc cũng nên quan tâm đến Trần Anh, vậy nên xế chiều hôm đó, hấn đưa Trần Anh đi bệnh viện làm thẩm tách.

Dù sức khỏe Trần Anh đã khá lên nhiều, nhưng hai lần thẩm tách mỗi tuần, thật sự quá hao mòn ý chí. Không được rời nhà, không được làm việc nặng, toàn bộ cuộc sống chỉ xoay quanh bệnh viện, tuy Trần Anh không than phiền, nhưng đôi lần Chu Tường vẫn nhìn thấy bà kín đáo thở dài.

Trên đường về nhà, Trần Anh lại vô thức thở dài, Chu Tường nhin không được hỏi, “Mẹ, dạo này mẹ thở dài nhiều quá, bây giờ chúng ta đã khá hơn nhiều rồi mà?”

Trần Anh cười cười, “Mẹ đang nghĩ, mẹ nghĩ không biết chừng nào con mới lập gia đình.”

Chu Tường cười khan, “Cái này...”

“Mẹ không bắt con cưới vợ, con tìm bạn trai nào tốt cũng được, sang năm con cũng hai mươi bảy rồi, cứ một mình như thế cũng không hay. Đến một ngày mẹ sẽ không còn nữa, con đâu thể cứ mãi miết chăm nom một bà già mãi được.”

“Mẹ nói gì thế, chỉ cần kiên trì điều trị, mẹ sống thêm hai-ba mươi năm cũng không thành vấn đề.”

Trần Anh cười không ngừng, “Mẹ không muốn sống lâu đến mức ấy, khổ sở lắm. A Tường, con chưa gặp ai hợp ý thật à? Con đừng sợ, mẹ thật lòng không ngại đâu, hai năm con mê man, mẹ đã nghĩ thông rồi. Nam hay nữ, cháu nội hay cháu ngoại, chẳng có gì bằng sức khỏe của con, con vui mới là quan trọng nhất. Lúc đó mẹ đã nghĩ, kể cả con có liệt cả người, chỉ cần con mở mắt nhìn mẹ, mẹ cũng nguyện lòng hầu hạ con suốt đời, thế nên đồng tính luyến ái gì đó, mẹ đã sớm chẳng quan tâm nữa. Chỉ cần con hạnh phúc, chỉ cần con gặp được người con thích, cứ đưa về cho mẹ nhìn xem, mẹ không phản đối.”

Chu Tường cười khổ, “Mẹ, nếu có thì nhất định con sẽ đưa về cho mẹ xem, nhưng bây giờ con thật sự không có thời gian đi tìm, con đang phải bù đầu làm việc mà.”

Trần Anh “Ừ” một tiếng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, bà nói tiếp, “Tìm người nào cho tử tế, không được mặc váy trang điểm đâu.”

Chu Tường dở khóc dở cười, “Mẹ, nói cái gì thế...”

“Mọi người đã đến đông đủ.” Yến Minh Tu liếc mắt nhìn Lan Khê Nhung và Thái Uy, sau đó quay sang Vương đội trưởng, ý bảo nói đi.

Lan Khê Nhung mới từ New York trở về chưa đầy nửa tháng, nhận được điện thoại của Thái Uy, y lại lập tức gác hết công việc, một mạch quay về Thượng Hải. Không gì quan trọng bằng việc tóm được kẻ trộm kia.

Y muốn tất cả những thứ thuộc về Chu Tường phải được hoàn về nguyên vị trí.

Vương đội trưởng gật đầu, đưa mắt nhìn một nhân viên, người nọ bắt đầu mở đoạn ghi hình lên.

Tất cả ngồi quanh computer, chuẩn bị theo dõi.

Vương đội trưởng giải thích, “Căn cứ theo lần trao đổi trước với ngài Lan, thời gian nghi phạm xuất hiện ước chừng là khoảng 3h30 sáng. Đây là một trong số ba camera ghi hình tại giao lộ, vì chưa thể kết luận

chính xác thời gian nghi phạm lên vào nhà, chúng ta sẽ bắt đầu xem từ sau hai giờ, nếu ngài Lan không phát hiện kẻ khả nghi, chúng ta sẽ xem từ hai giờ sáng trở về mười giờ tối ngày hôm trước, thậm chí sớm hơn hoặc muộn hơn. Nếu đoạn ghi hình này không có, vẫn còn hai camera khác, chỉ cần nghi phạm không rớt từ trên trời xuống, nhất định không thoát khỏi ba camera giám sát này. Mời các vị chuẩn bị tâm lý thật tốt, làm chuyện này rất hao phí thời gian và tinh thần, ngài Lan là nhân chứng người duy nhất, ngài càng cần phải tập trung.”

Lan Khê Nhung gật đầu, “Không thành vấn đề, bắt đầu đi.”

Yến Minh Tu lạnh lùng liếc y, “Nhìn cho kỹ vào, nếu không tóm được gã trộm, mày chính là kẻ bị tình nghi lớn nhất.”

Lan Khê Nhung trừng mắt lườm Yến Minh Tu, không đáp lời, bắt đầu chuyên chú theo dõi màn hình.

Thái Uy cũng tập trung xem, anh nhớ ngày đó Chu Tường say rượu, ghé vào tai anh không ngừng xin lỗi, trong lòng anh như có thứ gì đó mắc kẹt lại, xả không được, mà nhịn cũng không được, cực kỳ khó chịu. Anh cảm giác mình đã tới rất gần một chuyện, nhưng chuyện đó lại bị che phủ bởi một lớp màn thật dày. Nhìn cảnh vật dưới đèn đường mờ ảo, anh đột nhiên nảy lên một ý nghĩ kỳ quặc, có lẽ qua đoạn video này, anh có thể tìm được thứ gì đó.

Mọi người tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Hơn hai giờ sáng, giao lộ rất vắng vẻ, chỉ thỉnh thoảng mới có người rảo bước qua, nên ai cũng không bỏ sót, tiếc là, từ hai giờ đến bốn giờ, Lan Khê Nhung vẫn chưa thấy bóng dáng nghi phạm.

Vương đội trưởng nói, “Chúng ta xem tiếp từ camera khác, phải xem hết khoảng thời gian quan trọng nhất, nếu cả ba camera đều không có, chúng ta sẽ bắt đầu lại với camera thứ nhất, mở rộng giới hạn thời gian.”

Nói xong, máy tính bắt đầu hiển thị hình ảnh từ camera thứ hai.

Ai cũng dần mệt mỏi, nhất là Lan Khê Nhung, nhìn không dám chớp mắt.

Chiều đến 3h37, một bóng người từ cửa bên đột ngột xuất hiện, bước chân hần khá khập khiễng, nửa đi nửa chạy, vội vội vàng vàng, lúc này trên đường cái chỉ có một mình hần, bộ dạng hốt hải nọ nhìn rất khả nghi.

Trái tim Lan Khê Nhung điên cuồng nảy lên, y vừa định mở miệng, Vương đội trưởng đã hét lớn, “Ngừng!”

Nhân viên lập tức nhấn pause.

Mọi người nín thở nhìn Vương đội trưởng, Yến Minh Tu hỏi, “Sao? Là hần hả?”

“Phóng lớn, phóng lớn lên nhìn xem.” Vương đội trưởng nhìn Lan Khê Nhung, “Ngài Lan? Người này hành tung rất đáng ngờ, ngài nhìn kỹ xem có phải là hần không?”

Yến Minh Tu mơ hồ cảm thấy bóng dáng nọ nhìn khác quen mắt, nhưng người này khập khiễng, nhìn không ra tư thế gì, hơn nữa hình ảnh quá mờ, y thật sự không rõ lắm.

Lan Khê Nhung gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình. Y có ấn tượng với kẻ này, lúc ấy tên trộm mặc quần bò, áo sơ-mi dài tay màu xanh lam, nhưng người này không đội mũ và đeo kính râm, ánh sáng mờ ảo, khoảng cách quá xa, quan trọng nhất là người kia lại quay lưng về phía bọn họ, không thể nhìn rõ khuôn mặt hần.

Càng phóng lớn, hình ảnh lại càng mờ mịt.

Dù không nhìn rõ mặt, nhưng Lan Khê Nhung vẫn có thể khẳng định, đây là tên trộm đó.

Chưa nói bóng dáng quen thuộc kia, riêng tư thế khập khiễng của hần, chính là do y đập lên chân hần, y tuyệt đối không quên.

Nhìn lại bóng dáng này, Lan Khê Nhung càng thêm chắc chắn, bóng dáng này và bóng dáng Chu Tường ngày quay MV quá giống nhau, không, không chỉ có bóng dáng, mà ngay cả tư thế cũng... Tại sao có thể trùng hợp đến mức đó?

Trong lòng y trào lên rất nhiều nghi vấn, nghi vấn lớn nhất chính là Chu Tường kia có phải tên trộm này hay không? Dù chỉ là bóng dáng, chỉ là phía sau lưng, nhưng đầu óc Lan Khê Nhung đã hết cách kiểm soát, bắt đầu lộn xộn suy đoán đủ loại tình hình.

Tên của hắn, cách nói chuyện của hắn, nghề nghiệp của hắn...

Vương đội trưởng nói, “Ổ khóa được mở bằng chìa khóa.”

Rất nhiều tin tức tưởng chừng như lộn xộn, nhưng kết hợp lại với nhau, Lan Khê Nhung bật ra một phán đoán bất ngờ, dù chỉ là phán đoán, nhưng y vẫn không thể mở miệng nêu lên.

Cố gắng kìm nén cảm xúc dâng trào, y bình tĩnh nói, “Không phải hắn, tên trộm không mặc quần áo như vậy.”

Vương đội trưởng kinh ngạc hỏi, “Ngài Lan, ngài chắc chứ? Ngài nhìn kỹ lại xem, chúng ta quan sát nửa ngày rồi, kẻ khả nghi nhất chính là hắn.”

Yến Minh Tu cũng nhíu mày nhìn Lan Khê Nhung, y vốn đã cũng không tin Lan Khê Nhung, lúc này lại càng thêm nghi ngờ, nhưng bản thân y lại không thể xác định được thật giả.

Lan Khê Nhung ung dung đáp, “Không phải người này, dáng người, quần áo hoàn toàn không giống.”

Vương đội trưởng vô cùng thất vọng, bất đắc dĩ nói, “Vậy thì tiếp tục xem đi.”

Thái Uy nhìn Lan Khê Nhung, anh ngồi gần Lan Khê Nhung, lúc bóng người vừa rồi xuất hiện, anh rõ ràng thấy ánh mắt Lan Khê Nhung thay đổi, cả thân người cũng nghiêng tới trước, nếu Vương đội trưởng không cướp lời, chắc chắn Lan Khê Nhung đã hô ngừng lại. Anh biết Lan Khê Nhung nói dối, còn về phần tại sao y nói dối, anh sẽ hỏi cho rõ sau.

Mọi người lại tiếp tục xem video, xem đến hoa mắt chóng mặt, nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Ai cũng rất nghiêm túc, nhưng lại không thể tìm được kẻ khả nghi, cứ xét theo tình huống này, có lẽ phải mở rộng phạm vi thời gian, tiếp tục xem đến hết.

Nhưng hôm nay không ai trụ nổi nữa, Vương đội trưởng lên lịch hẹn, sau đó tiễn ba người đến cửa.

Bước ra ngoài, Yến Minh Tu liếc mắt nhìn Lan Khê Nhung, lạnh nhạt nói, “Mày xác định hai mắt không có vấn đề gì chứ?”

Lan Khê Nhung hừ lạnh, “Mắt tao rất tốt, vừa không nhìn nhầm người, cũng không bỏ qua những người lẽ ra phải nên chú ý.”

Yến Minh Tu sầm mặt, biết rõ Lan Khê Nhung châm chọc, nhưng y không phản bác, trong đôi mắt chỉ còn bi thương vô hạn, nỗi đau sâu nặng không thể đè nén đó, ngược lại còn khiến Lan Khê Nhung và Thái Uy âm thầm giật mình.

Yến Minh Tu thản nhiên quét mắt nhìn hai người, “Có tin tức gì, lập tức báo cho tôi.” Nói xong liền ngồi lên xe, bỏ đi thẳng.

Lan Khê Nhung nhìn theo chiếc xe phóng đi xa, thở dài rất khẽ.

Thái Uy đứng phía sau, đặt tay trên vai Lan Khê Nhung, trầm giọng nói, “Khê Nhung, lúc này anh ngồi ngay cạnh cậu, biểu cảm hay động tác của cậu đều không lọt khỏi mắt anh. Cậu không lừa anh được đâu, cậu nói dối, anh muốn biết vì cái gì.”

Lan Khê Nhung chậm chậm quay người lại, run rẩy đáp, “Anh Uy, em không biết phải nói thế nào nữa, đầu em bây giờ loạn lắm rồi.”

Thái Uy không buông tay, “Chúng ta tìm chỗ nào đó, anh chờ cậu hết loạn.”

END78.

79. Chương 79

Chu Tường và Trần Anh vừa về đến nhà, điện thoại đã vang lên, hấn xem thử, là Yến Minh Tu nhắn tin cho hấn, bảo hấn đến ngay lập tức.

Hấn đang định hôm nay tự tay nấu bữa tối, cuối cùng lại phải kiếm có bỏ đi.

Hấn đến căn hộ nọ, Yến Minh Tu vẫn chưa xuất hiện. Hấn chưa ăn cơm nên vào bếp nấu mì, mì chưa kịp chín, chuông cửa đã vang lên.

Chu Tường rửa tay rồi ra xem thử. Hấn nhìn qua mắt mèo, tưởng Yến Minh Tu quên chìa khóa nên mở cửa luôn, không ngờ cửa vừa mở, nhìn kỹ lại, hấn mới biết người đứng bên ngoài không phải Yến Minh Tu, tuy ngoại hình cực kỳ giống Yến Minh Tu, nhưng trông anh ta lớn hơn vài tuổi. Người này nhìn rất trầm ổn và kín kẽ, cũng như Yến Minh Tu, anh ta đeo bộ dáng lạnh lẽo khó gần, nhưng tất nhiên chưa đến nỗi u ám quá mức như Yến Minh Tu.

Hấn ngộ ra ngay lập tức, người này là anh cả của Yến Minh Tu.

Anh ta đứng trước cửa, đảo mắt nhìn hấn như chẳng có gì bất ngờ, không nhanh không chậm nói, “Tôi là anh của Minh Tu, tên tôi là Yến Minh Tự.”

Chu Tường gật đầu, “Mời vào.” Ít nhiều hấn cũng có thể đoán được mục đích Yến Minh Tự tới đây, nghe nói người này rất vượt trội, từ khi còn nhỏ đã tràn trề triển vọng, sự nghiệp của anh ta xưa nay chỉ có thể dùng một câu để hình dung – quá sức tưởng tượng.

Yến Minh Tự tự nhiên như đang ở nhà, hiên ngang bước vào, đưa mắt đánh giá xung quanh một lát, nói, “Nghe nói căn hộ này được chuẩn bị cho tôi. Minh Tu thật giỏi làm bữa, một mình tôi ở căn hộ lớn thế này làm gì.” Anh ta nhìn Chu Tường, bóng gió, “Nhưng chuyện bữa bãi hơn, nó cũng đã làm rồi.”

Chu Tường lãnh đạm nói, “Mời ngồi, cậu ta sắp đến rồi. Chuyện anh em nhà các anh, các anh tự trao đổi đi.” Hấn chẳng có chút hứng thú với mục đích Yến Minh Tự đến đây, dù sao hấn cũng cầm tiền rồi, tuy căn hộ này chưa sang tên, nhưng không có cũng được. Hấn đã cầm số tiền nọ, hơn nữa hấn còn có việc làm, hấn đủ sức duy trì cuộc sống và chi trả phí chữa bệnh cho Trần Anh.

Vả lại, hấn và Yến Minh Tu cũng không phải yêu đương khăng khít gì, hấn còn hi vọng tình huống này sẽ sến súa giống mấy phim truyền hình, Yến đại thiếu gia ném một tờ séc vào mặt hấn, bảo hấn tránh xa Yến tiểu thiếu gia, hấn sẽ vô cùng sung sướng cầm tiền cuốn gói ngay.

Hấn nằm mơ cũng muốn tránh xa Yến Minh Tu, càng gần y, hấn càng đau đớn, nếu không phải vì Trần Anh, hấn tuyệt đối sẽ không đâm đầu vào tự ngược.

Yến Minh Tự có vẻ khá kinh ngạc, người này không bối rối, không hèn mọn, quả thực khiến anh khá bất ngờ. Không rõ hấn không hổ thẹn thật, hay chỉ vì da mặt hấn quá dày.

Yến Minh Tự ngồi xuống sofa, hỏi, “Cậu tên gì?”

“Chu Tường.”

Yến Minh Tự nheo mắt, “Gì?”

“Chu Tường, Chu trong ‘Chu Công’, Tường trong ‘Phi tường.’” Chu Tường chỉ chỉ phòng bếp, “Tôi đang nấu mì, anh ngồi đi, để tôi đi xem.”

Yến Minh Tự giật mình nhìn theo bóng lưng hấn.

Chu Tường? Người này cũng tên Chu Tường?

Cái tên này đã từng một lần trở thành điều tối kỵ của anh và Yến Minh Tu. Đứa em ngu xuẩn của anh, vì một người đàn ông mà chết đi sống lại, trong khoảng thời gian đó, Yến Minh Tu ngày ngày, ngày ngày nhắc tới cái tên này. Lúc ấy anh vừa bận bịu chuyện công việc, vừa phải trông nom Yến Minh Tu, chưa kể còn phải giấu giếm người trong nhà, anh điên đầu đến nỗi chỉ muốn giết quách Yến Minh Tu đi cho xong.

Nhưng anh không có cách nào cả, anh không thể làm một người chết sống lại.

Cuối cùng, cực kỳ bất đắc dĩ, anh đi tìm sư phụ, hy vọng ngài có thể khuyên bảo Yến Minh Tu. Anh không biết sư phụ đã nói với Yến Minh Tu những gì, nhưng ít nhất cũng kéo được Yến Minh Tu quay về thực tại, chỉ có điều y lại biến thành cái xác không hồn như ngày hôm nay.

Cái tên ‘Chu Tường’ khiến anh cảm phần và kiêng kị, không ngờ lúc này lại tình cờ nghe được ở đây.

Nếu chưa xem qua ảnh chụp Chu Tường, có lẽ anh cũng sẽ nghĩ Chu Tường chưa chết — chứ không phải Yến Minh Tu ảo tưởng, không dám chấp nhận sự thật.

Anh lập tức hiểu ra mục đích em trai mình ở bên một người trùng tên trùng họ. Anh nhìn theo hướng Chu Tường vừa biến mất, bụng dạ rối như tơ vò.

Hôm nay anh tới vì tin đồn Yến Minh Tu đang bao một diễn viên không tên tuổi. Anh chỉ định đến xem một chút, nếu người nọ đang hoảng, đáng tin cậy, anh sẽ nhắm mắt cho qua. Yến Minh Tu có thể thoát khỏi cái vực sâu tên gọi “Chu Tường”, so với chuyện thích đàn ông hay đàn bà thì quan trọng hơn nhiều lắm, nhưng cuối cùng thì sao? Anh vạn lần không ngờ, ba năm đã qua đi, nhưng Yến Minh Tu mãi chẳng chịu ngóc đầu lên, ngược lại còn tiếp tục lún xuống.

Anh chỉ thấy tuyệt vọng thay cho em trai mình.

Một lát sau, Chu Tường bưng bát mì ra, “Ngài Yến, ngài ăn cơm chưa?”

“Tôi ăn rồi.”

“Tôi vẫn chưa ăn, tôi ăn được chứ?”

Yến Minh Tự quan sát hẳn, “Cứ tự nhiên.”

Chu Tường cũng không khách sáo, ngồi xuống bàn ăn xì xụp húp mì. Hai anh em nhà nọ bàn bạc thế nào không phải chuyện của hẳn, mà hẳn cũng không quan tâm, nếu đây là lần cuối cùng hẳn được ngồi ăn mì trong căn hộ này, thì hẳn chỉ muốn ăn cho xong rồi lượn.

Ăn còn chưa xong, Yến Minh Tu đã đến.

Nhìn thấy Yến Minh Tự, Yến Minh Tu khẽ giật mình, sau đó y gật đầu, lãnh đạm nói, “Anh.”

Yến Minh Tự nhìn khuôn mặt lại mới gầy đi của Yến Minh Tu, vừa xót vừa giận, anh chỉ chỉ Chu Tường, “Bao lâu rồi?”

Yến Minh Tu không biến sắc đáp, “Mấy tháng.”

“Anh chưa bao giờ được yên một ngày với em, thế này là sao?”

Yến Minh Tu chẳng những không đáp, còn hỏi ngược lại, “Bao giờ em có thể gặp Tịch Không pháp sư? Em muốn gặp ngài ấy.”

Yến Minh Tự cau mày đáp, “Sư phụ đang bế quan, em cứ chờ đó.”

“Bế quan xong, em muốn gặp ngay.”

Yến Minh Tự cố nén giận, “Em vào đây, anh có chuyện muốn hỏi.”

Yến Minh Tự đứng dậy, đi vào phòng làm việc trước.

Yến Minh Tu liếc mắt nhìn Chu Tường, không vui nói, “Ai bảo anh mở cửa cho anh ấy?”

Chu Tường đáp, “Hai người giống nhau quá, tôi nhìn qua mắt mèo lại tưởng là cậu.” Hẳn buông đũa, “Tôi về trước.”

Yến Minh Tu giơ tay cản hẳn lại, “Lên lầu chờ.”

Chu Tường muốn nói lại thôi, cuối cùng đành phải dọn bát, lên lầu ngồi chờ.

Hắn lảng máng nghe thấy tiếng tranh cãi dưới lầu, căn hộ này cách âm rất tốt, âm thanh cực kỳ nhỏ, nếu không căng tai thì sẽ không phát hiện, mà có căng tai thì cũng không nghe được bọn họ tranh cãi chuyện gì.

Nhưng tranh cãi chuyện gì cũng không phải việc của hắn, Chu Tường nhìn đồng hồ, giờ cũng đã muộn, hắn đi tắm, chuẩn bị ngủ.

Trước khi ngủ, hắn xem lịch trên điện thoại, chỉ còn bốn hôm nữa là đến ngày giỗ ba mẹ hắn, thời gian qua thật nhanh.

Hắn kiểm tra lịch làm việc, thấy hôm đó Thái Uy sắp xếp cho hắn đi screen test một quảng cáo, hắn định ngày mai đến xin hủy, hắn muốn về thăm mộ ba mẹ hắn.

Chu Tường ngả lưng xuống, ngủ luôn.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cảm giác bên cạnh có động tĩnh, hắn mở mắt, nhìn thấy một bóng người đen tuyền ngồi xuống giường, kèm theo là mùi rượu nồng nặc.

Chu Tường bật đèn ngủ, “Yến Minh Tu?”

Yến Minh Tu không nói gì, nghiêng người đổ vật xuống giường, một cánh tay thon dài vắt qua eo hắn.

Chu Tường hỏi, “Sao cậu lại về?” Nhưng hắn vừa nhận ra, thân thể Yến Minh Tu không lạnh, y còn mặc nguyên quần áo lúc này, hiển nhiên không phải y mới về, mà là y không hề ra ngoài.

Chẳng lẽ y ngồi dưới lầu, uống rượu một mình đến tận bây giờ?

Yến Minh Tu nắm lấy vật áo hắn, đôi mắt mơ màng nhìn hắn, thì thầm, “Chu Tường, anh biết không... Anh biết không, tôi nhớ anh lắm.”

Chu Tường chấn động.

“Anh biết không? Chắc chắn anh không biết... Bọn họ không tin, chỉ có tôi tin thôi... Anh...” Như một đứa trẻ, Yến Minh Tu vùi đầu vào lòng Chu Tường, dốc sức cọ cọ, dường như muốn hòa tan vào trong cơ thể hắn.

Chu Tường chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

Y gọi Chu Tường... Là gọi hắn nhỉ... Không phải gọi chủ nhân của thân thể này, mà là... Mà là chính bản thân hắn nhỉ? Chỉ có thể giải thích như vậy thôi.

Yến Minh Tu nhớ hắn sao? Thật vậy chăng? Bởi vì hắn đã chết rồi sao?

Có lẽ Yến Minh Tu cũng có chút cảm tình với hắn, dù sao hai người cũng đã chung sống một năm.

Nhưng mà, nếu hắn không “Chết”, nhất định hắn sẽ không bao giờ biết điều này. Đầu hắn loạn đủ đường, hắn không biết cụ thể mình đang nghĩ cái gì. Nếu năm đó hắn nghe được câu này, chắc chắn hắn sẽ rất vui sướng, chỉ vì câu nói này, có lẽ hắn sẽ tự nguyện thỏa hiệp hết tất cả. Tiếc rằng đến tận khi hắn gặp chuyện chẳng lành, Yến Minh Tu vẫn không hề cho hắn nửa tia hi vọng. Đến bây giờ, nghe được những lời này, hắn cũng chỉ cảm thấy trái tim mình lạnh lẽo.

Chết một lần đúng là rất có lợi, rất nhiều chuyện trước đây cầu chẳng được, bây giờ hắn lại không còn khao khát nữa.

Thân thể Yến Minh Tu rất nóng, dính sát vào lưng hắn, hơn nửa trọng lượng đè lên người hắn, hắn không nhúc nhích nổi.

Mặc cho Yến Minh Tu ôm siết thật chặt, hắn thất thần nhìn lên trần nhà, dù đã buồn ngủ lắm, hắn vẫn không cách nào chớp mắt.

Chu Tường, tôi nhớ anh lắm...

Những lời này thật tuyệt, dù y nói trong lúc say rượu, nhưng nếu hắn nghe được sớm một chút thì tuyệt biết bao.

Bây giờ tất cả đã quá muộn, hắn cũng đã không cần gì nữa.

Trời còn chưa sáng, Chu Tường đã rời đi.

Hôm nay hắn bận việc cả ngày.

Vừa đến, hắn đã chạm mặt Thái Uy.

Trông Thái Uy không được tự nhiên, anh cứng ngắc nhìn hắn.

Chu Tường đã hạ quyết tâm, qua ngày giỗ cha mẹ hắn, hắn sẽ hẹn gặp riêng Thái Uy, nói với anh tất cả sự thật. Hắn giấu giếm bí mật này đã đến cực hạn, mặc kệ về sau phát sinh chuyện gì, bây giờ hắn chỉ muốn chia sẻ, hắn muốn giải thoát cho mình, cũng giải thoát cho cả Thái Uy.

Với ý nghĩ đó, thời điểm đối diện với Thái Uy, hắn đã bớt áy náy đi nhiều, tinh thần cũng sáng khoái lên không ít, hắn chủ động nói, “Anh Uy, hôm trước không sao chứ? Anh uống nhiều quá.”

Thái Uy “Ừ” một tiếng, “Anh quá chén, có nói gì linh tinh thì cậu đừng để ý.”

“Không sao, em cũng uống nhiều, không nhớ gì cả.” Chu Tường điềm đạm cười cười, trước đây hắn vẫn cười cười nhìn Thái Uy như vậy.

Đáy lòng Thái Uy thót lên một cái, anh lật đặt chuyển chủ đề, “Cậu đến lấy đồ?”

“Vâng, trả đạo cụ thuê cho Mị Ảnh, A Lục bảo em mang phiếu xuất nhập đến.”

“Ừ, thế làm việc đi.” Thái Uy xoay người định bỏ đi.

“Anh Uy.”

“Ừ?”

“Ngày 16 tới anh xếp lịch cho em screen test, nhưng em có việc nên không đi được.”

Ngày 16...

Thái Uy vô thức siết chặt hai nắm tay, thấp giọng nói, “Tùy cậu.” Nói xong liền vội vã rời đi.

Chu Tường nhìn theo Thái Uy, tinh ý cảm thấy thái độ của anh đã thay đổi. Hắn hơi lo lắng, không biết đến khi nói sự thật với anh, liệu anh có giận hắn không, nếu giận thì đến bao giờ mới tha lỗi cho hắn?

Chu Tường chùi mặt, kiên cường giữ vững tinh thần, bắt đầu đi làm việc.

END79.

80. Chương 80

Chu Tường đưa phiếu xuất nhập của A Lục đến nơi, vừa lúc nhận được điện thoại của Yến Minh Tu.

Hắn nghe máy, giọng Yến Minh Tu vẫn say khướt giống hết đêm qua, đã 4-5h chiều, chẳng lẽ y uống đến tận lúc này?

“Chu Tường, anh đến, anh đến đây.”

“Yến tổng? Ngài uống suốt đấy à?”

“Đừng hỏi nhiều, đến đây, ngay lập tức.”

Chu Tường thở dài, “Tôi biết rồi, bây giờ tôi đến luôn.”

Hắn bắt xe quay về, vừa vào nhà đã suýt bị mùi rượu đánh bật ra.

Yến Minh Tu ngồi trên sofa, trước mặt là bàn trà la liệt rượu vang đỏ, rượu vang trắng, khuôn mặt y đỏ ửng, nghiêng nghiêng dựa vào thành ghế.

Nghe thấy tiếng mở cửa, y quay đầu lại, liếc mắt nhìn Chu Tường, “Anh đến rồi hả, nấu cơm cho tôi.”

Chu Tường thấy có vẻ y vẫn còn tỉnh táo, âm thầm nhẹ nhõm thở phào, hắn thật lòng không muốn dây dưa với một con ma men, hắn hỏi, “Muốn ăn gì?”

“Tủ lạnh có gì thì làm nấy.” Yến Minh Tu lão đảo đứng dậy, nhìn hẩn thật sâu, “Làm món sở trường của anh.”

Chu Tường gật đầu, đi vào bếp nấu cơm.

Yến Minh Tu tựa vào khung cửa, híp mắt nhìn bóng dáng hẩn bận rộn trong bếp, “Thái Uy có kể với anh không? Chuyện nhà Chu Tường bị trộm?”

Chu Tường khê ngừng lại, ấp úng nói, “Có kể sơ sơ.”

“Tôi cảm thấy đó không phải là trộm.”

Chu Tường “Ồ” một tiếng, “Không phải trộm thì là gì?”

Đôi mắt Yến Minh Tu khê lấp lánh, “Tôi nghĩ đó chính là Chu Tường.”

Chu Tường thót tim, nếu lúc này hẩn quay lại nhìn Yến Minh Tu, hẩn sẽ thấy vẻ mê đắm trong đôi mắt y cực kỳ không bình thường, nhưng tất nhiên hẩn nào dám quay đầu lại, chỉ có thể vờ vĩnh chăm chú thái rau, cố gắng che giấu những bồn chồn của chính mình.

Hẩn bảo, “Ngài nói gì vậy? Không phải Chu Tường đã...”

“Vương đội trưởng nói ổ khóa không có dấu vết bị phá hoại, chính là được mở ra bằng chìa khóa. Những người biết chỗ để chìa khóa dự phòng chỉ có tôi, thằng họ Lan, và chính bản thân Chu Tường.”

Chu Tường không nhin nổi giữu cọt, “Vô căn cứ, người chết sao có thể quay về mở cửa.”

Yến Minh Tu lạnh lùng nói, “Hẩn không chết!”

Chu Tường giật mình, quay lại nhìn y, Yến Minh Tu cũng trừng trừng nhìn lại hẩn. Chu Tường muốn nói gì đó, nhưng tất cả cứ nghẹn trong cổ họng, không có cách nào thoát ra lời.

Yến Minh Tu dựa vào cái gì mà dám chắc rằng hẩn không chết? Hẩn là đương sự, chết hay chưa, hẩn là người rõ nhất. Hẩn thật muốn tát cho Yến Minh Tu vài cái, ông mày chết gần ba năm rồi, chết từ cái đời tám hoánh, không không cái đầu mẹ mày, nếu không chết thì tốt quá còn gì! Cha mẹ tặng cho hẩn thân thể, hẩn đang nghĩ, đến ngày xuống dưới đó, chẳng biết dùng cái xác này, hẩn có tìm được cha mẹ hay không?

Không chết, hay cho một câu không chết, chính Yến Minh Tu ép hẩn đến đường cùng, giờ còn dựa vào đầu mà nói hẩn không chết?

Hai người trừng trừng nhìn nhau, đối diện không ai nhường ai, đủ loại mãnh liệt và kích động nhảy nhót trong đôi mắt.

Cuối cùng, Chu Tường nửa cười nửa không liếc Yến Minh Tu một cái, “Yến tổng, ngài nói thế nào thì cứ vậy đi, dù sao tôi cũng chẳng biết gì.” Nói xong, hẩn quay đi, tiếp tục nấu cơm.

Yến Minh Tu cũng không nói thêm nữa, y chỉ đứng trước cửa, im lặng quan sát hẩn, không rõ trong lòng đang suy tính điều gì.

Yến Minh Tu ăn cơm xong, bọn họ làm tình.

Lúc mới bắt đầu, cũng giống những lần trước, chỉ là một màn phát tiết tính dục lạnh lẽ và đơn phương, Chu Tường vẫn úp mặt xuống gối như đà điểu, không có cảm xúc, Yến Minh Tu vẫn lặng im không nói, chỉ dồn sức thúc đẩy trong thân thể hẩn, rất nhanh, rất mạnh, đến nỗi đỉnh đầu hẩn mấy lần suýt đập vào thành giường.

Từ rất lâu trước đây, hẩn đã được chứng kiến bản lĩnh trên giường của Yến Minh Tu, nhưng khi ấy cả hai đều tận tình hưởng thụ, vui vẻ trắng đêm, phấn khích vô cùng, còn hiện tại, chỉ một mình Yến Minh Tu trút hết ham muốn, Chu Tường lãnh đạm đón nhận, coi đó là việc phải làm. Tất nhiên hẩn cũng không phàn nàn gì cả, vì tiền công đã thanh toán sòng phẳng rồi.

Chỉ có điều không biết hôm nay Yến Minh Tu bị cái gì, chẳng rõ là vô tình hay cố ý, đôi lúc y sẽ vuốt ve thân thể hẩn, động tác đó tựa như... tựa như đang dò xét. Mà những nơi Yến Minh Tu dò xét đều là những nơi mẫn cảm trước kia của hẩn, dù đã thay đổi thân thể, nhưng giờ hẩn mới biết, hẩn vẫn không thể miễn

dịch với những ve vuốt này, rất nhanh đã nảy sinh cảm giác. Trực giác nói Yến Minh Tu đang thử hấn, Yến Minh Tu nghi ngờ hấn cũng không phải lần đầu, nhưng hấn không ngờ Yến Minh Tu lại dùng cách này để thử hấn...

Chu Tường gắng sức ép mình không phát ra âm thanh, Yến Minh Tu lại như cố ý kéo dài thời gian va chạm, từ tốn ra vào, dần dần tiêu hao ý chí của hấn.

Lần đầu tiên Chu Tường nhận được khoái cảm, điều này khiến hấn sợ hãi vô cùng. Hấn càng cố gắng đè nén phản ứng của thân thể, lại càng không chống cự nổi với từng đợt khoái cảm dâng trào.

Yến Minh Tu cũng bắt đầu khác thường, y thở dốc thật lớn, tựa như đang phải tìm chế điều gì.

Chu Tường khàn khàn nói, “Đủ rồi... Cậu ra đi.”

Yến Minh Tu không thèm nghe, tiếp tục đổi góc va chạm, lần đầu tiên y có ham muốn khơi dậy dục vọng của thân thể này, mà thứ xúc cảm này thật quá tuyệt vời, thật giống như người đang nằm bên dưới y, chính là người y ngày đêm mong nhớ!

Lúc này, sao y có thể dừng lại được.

Không cần biết đó là ảo giác do uống say hay là bất cứ thứ gì, y chỉ khao khát được ôm trọn thứ cảm xúc này, đã từ rất lâu, rất lâu rồi, y chưa được đón nhận khoái cảm viên mãn đến thế.

Hai người cùng chìm đắm trong dục vọng trước nay chưa từng có, trong tâm khảm, ngoại trừ làm tình, cả hai đều không còn nghĩ được gì nữa, thậm chí người đang tiếp xúc da thịt với mình là ai, đối với bọn họ cũng không còn quan trọng nữa.

Chu Tường cảm giác như mình sắp chết đuối, hấn siết chặt lấy ga trải giường, mê mải đón nhận khoái cảm đã từ lâu không thấy. Trong khoảnh khắc đó, hấn không còn biết mình là ai, đang ở trong thân xác nào, đến tột cùng thì đây là kiếp trước hay kiếp này, thứ ngất ngây quen thuộc làm hỗn loạn trí nhớ của hấn, làm cho hấn quên mất mình đang ở đâu.

Có lẽ, ngay tại lúc này, thể xác nào cũng không còn quan trọng nữa.

Yến Minh Tu uống rượu, ngủ cực kỳ say, lúc Chu Tường lặng lẽ rời đi, y cũng không phát hiện.

Chu Tường khoác áo, quay về nhà. Căn hộ hấn thuê ở rất gần, đi bộ hai mươi phút là đến, nhưng hấn quên mất mình vừa miệt mài cả đêm, bây giờ bắp chân run rẩy, mỗi bước đi đều âm thầm nhắc nhở hấn, đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Quá điên cuồng... Nếu không phải vẫn còn một ít lý trí, hấn đã sớm cho rằng mình vừa trở lại quá khứ ngày xưa.

Không rõ Yến Minh Tu có nhận thấy gì khác thường không, hi vọng y uống nhiều quá, lúc tỉnh lại sẽ quên sạch chuyện vừa rồi, bằng không, sự hòa hợp gần như hoàn mỹ của hai thân thể khi ấy, hấn thật sự không biết phải giải thích thế nào với y.

Thật quá mỉa mai, bây giờ nghĩ lại, năm đó Yến Minh Tu trì hoãn không ngủa bài với hấn, nhất định là vì khoái cảm cực hạn khi làm tình với hấn, còn nguyên nhân Yến Minh Tu nhớ đến hấn, có lẽ cũng chẳng nằm ngoài chuyện này, xét cho cùng, đàn ông vẫn luôn là thế.

Chu Tường cũng chẳng muốn suy nghĩ thêm gì, ngày nào hấn cũng bị một đồng vấn đề quấy nhiễu, gần như không có lúc nào thư giãn, đôi khi sự vụ còn chồng chất trong lòng, hấn chỉ ước mấy thứ đó cút mẹ nó hết đi, trả cho hấn một ngày yên tĩnh, dù chỉ là yên tĩnh tạm thời cũng được.

Chu Tường về nhà, tắm rửa một cái, lăn lên giường ngủ luôn. Hấn tỉnh lại đúng giữa trưa, đưa Trần Anh đến bệnh viện làm thẩm tách, sau đó hai người đi mua đồ ăn, nấu cơm, xem TV, trải qua một ngày như bình thường.

Sáng sớm hôm sau, Chu Tường thay một bộ đồ đen, rời nhà.

Hấn mua hoa, rượu và thuốc lá trên đường, sau đó gọi taxi đến một nghĩa trang ở ngoại thành.

Lúc cha mẹ hắn qua đời, các nghĩa trang vẫn chưa bị nhà nước quản chế nghiêm ngặt, chi phí mai táng đều do đơn vị của cha mẹ hắn gánh vác, không giống bây giờ, muốn mai táng cũng không gom nổi tiền.

Đi qua công viên tưởng niệm, qua một hàng dài bia đá trang nghiêm, hắn tới nơi hợp táng của cha mẹ mình, đây là nơi hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên.

Nhìn hai khuôn mặt vừa quen thuộc, vừa xa xôi trên bia đá, Chu Tường nhẹ nhàng ngồi xuống đất.

Hắn cứ nghĩ, đã nhiều năm quá rồi, lúc này hắn phải thật bình tĩnh mới đúng, nhưng thời gian qua có bao nhiêu biến cố, hắn chỉ dám cất giấu trong lòng, không thể chia sẻ với ai, giờ đây, ngồi trước mặt cha mẹ, hắn lại thấy khổ sở vô cùng.

“Ba, mẹ, con đến thăm hai người đây. Nhìn con bây giờ chắc ba mẹ không nhận ra, nhưng con là Chu Tường, con là Chu Tường thật đấy. Con vẫn là con của ba mẹ, bất kể bây giờ con đã biến thành thể nào...” Chu Tường nói hết những lời này, nghẹn ngào không dứt, đột nhiên hắn chỉ muốn khóc lên thật to.

END80.

81. Chương 81

“Ba, mẹ, con xin lỗi, con không giữ được cơ thể hai người tặng cho con. Con cũng không biết phải giải thích thế nào, con đã chết, nhưng rồi con tỉnh lại trong thân thể người này. Thực ra thì chết cũng chẳng sao, con có thể đoàn tụ với ba mẹ, nhưng bây giờ con vẫn sống, dù là sống trong thân thể người khác thì con vẫn muốn sống cho tốt, con biết nhất định ba mẹ cũng hi vọng con sống cho tốt...”

Chu Tường vừa uống rượu, vừa nói năng đứt quãng, hắn có quá nhiều bí mật giấu kín trong lòng, đến tận bây giờ vẫn không dám nói với ai, hiện tại, hắn chỉ muốn thổ lộ với cha mẹ mình, trút hết ra những gánh nặng vẫn luôn trĩu kéo hắn, ép hắn không thở nổi.

Hắn đã quên mất thời gian, đã quên mất mình đang ở nơi nào.

Mãi tới khi nghe thấy tiếng bước chân truyền đến phía sau, hắn chưa kịp quay đầu lại, một âm thanh quen thuộc đã vang lên, âm thanh đó run rẩy, tràn ngập kinh hoàng, xen lẫn cả ngờ vực, “A Tường?”

Chu Tường cứng đờ người.

Thái Uy nhìn tấm lưng khoác áo đen của người đang ngồi dưới đất, trái tim anh đập điên cuồng như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực, mong đợi kèm với lo âu khiến anh suýt nữa khuyu xuống.

Anh quay sang nhìn Lan Khê Nhung, nhưng Lan Khê Nhung không nhìn anh, đôi môi y trắng bệch, hai mắt đỏ hoe, mở to chăm chú quan sát bóng lưng kia.

Chu Tường chưa bao giờ nghĩ, chỉ một động tác đơn giản là xoay người lại, cũng đòi hỏi nghị lực lớn lao đến thế.

Hắn dùng hết sức bình sinh bắt ép bản thân phải quay đầu lại, sau đó hắn nhìn thấy Thái Uy và Lan Khê Nhung, hai người hắn vô cùng quen thuộc. Trong khoảnh khắc đó, hắn chỉ cảm thấy sống mũi cay xè, khung cảnh trước mắt mơ hồ mờ mịt.

Về mặt Thái Uy chuyển từ kinh sợ sang mừng vui khôn xiết, từ mừng vui khôn xiết lại chuyển thành cảm phần dữ tợn, tất cả chỉ diễn ra trong một giây đồng hồ. Anh nhào lên, đẩy Chu Tường ngã lăn xuống đất, gào thét “Chu Tường”, rồi lập tức vung tay đâm vào mặt hắn.

Chu Tường quen biết Thái Uy hơn mười năm, hắn nhớ mình đã đánh nhau với anh một lần, lúc đó hai người chỉ mới vừa biết mặt, nguyên nhân vì sao thì hắn đã quên rồi, đánh xong một trận, bọn họ giải hòa rồi lôi nhau đi uống rượu, sau đó hắn và Thái Uy trở thành anh em.

Khi nắm đấm nện xuống mặt hắn, hắn thẫn thờ, cú đấm của Thái Uy mạnh thế này cơ à?

Thái Uy sụt sùi nước mắt nước mũi, điên cuồng đấm hấn, điên cuồng mắng chửi, “Tao đánh chết mẹ mày! Thằng súc sinh, thằng khốn nạn! Chu Tường, tao *** mẹ mày —!” Thái Uy đánh đến kiệt sức, hai người ôm đầu khóc rống lên.

Lan Khê Nhung nửa quỳ trên đất, y muốn tách bọn họ ra, nhưng tay chân không còn sức lực, cuối cùng cũng bật khóc theo.

Sáng sớm, nghĩa trang vắng lặng không một bóng người, giữa không khí âm u lạnh lẽo, ba gã đàn ông ôm nhau khóc rống lên, tình cảnh vừa quái đản, vừa khó coi, cả ba như đang tức nước vỡ bờ, cảm xúc ồ ạt kéo đến, không làm cách nào ngăn lại được.

Sau một hồi điên cuồng trút hết nước mắt, ba người mệt rã rời ngồi trong một quán cafe, bọn họ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng không ai biết phải mở miệng từ đâu.

Chu Tường không đếm nổi hôm nay mình đã nói bao nhiêu câu “Xin lỗi”, cổ họng hần sắp khản đặc đến nơi.

Thái Uy thấp giọng bảo, “Nếu không phải đang ở trước mặt ba mẹ mày, tao đã đánh chết mày luôn.”

Chu Tường cúi đầu không nói.

Lan Khê Nhung thở dài thườn thượt, “Chúng ta bình tĩnh lại đã, nói chuyện đã... Nói xem cuối cùng thì sao lại thế này, đến bây giờ em vẫn... Vẫn không thể tin nổi.”

Dù y và Thái Uy đã suy xét vô số loại khả năng, nhưng cuối cùng lại phát hiện, khả năng khó tin nhất, vô căn cứ nhất, lại có tính khả thi cao nhất, vậy nên hai người đã nghiệm chứng, chẳng ngờ sự thật cũng hệt như phán đoán.

Chỉ trong một lát, mừng rỡ điên cuồng và phẫn nộ điên cuồng đồng thời giao hội trong đầu y, cộng thêm nỗi kính sợ và xúc động trước một sự việc kỳ quái bí ẩn, khiến cho y không thể điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

Tất cả chuyện xảy ra hôm nay thật giống như một giấc mộng.

Anh Tường không chết, anh Tường vẫn sống trong thân thể một người khác!

Chu Tường uống ngụm nước, khàn khàn nói, “Anh... Anh kể từ đầu vậy.” Hần nhớ lại quãng thời gian cuối cùng hẳn còn là “Chính mình”, nhớ nỗi kinh hãi khi thất lạc trong đêm mưa, “Bọn anh lên núi, đột nhiên trời mưa rất lớn, mưa lớn gây ra sạt lở, đội ngũ hơn 20 người bị phân tán, anh lạc đường, hoảng quá nên chạy bừa lung tung, đèn pin hỏng, anh rơi xuống vách núi, mấy cái này... Chắc hai người biết rồi.”

“Anh gặp nạn ở đâu, bọn em và đội cứu hộ lục soát hơn một tháng vẫn không tìm được anh...”

Chu Tường lắc đầu, “Anh không biết, anh mất hết phương hướng. Mà thôi, lúc ấy anh ngất đi, đến khi tỉnh lại trong bệnh viện, anh đã ở trong thân thể này, bằng thân phận này, sau đó anh mới biết, hóa ra hai năm đã qua rồi.”

Thái Uy thở dài một tiếng, đau đớn ôm lấy đầu, “Tại sao mày không nói với anh, tại sao không nói với anh, lúc đó mày... Anh gặp mày trong bệnh viện, sao mày không nói với anh hả Chu Tường?!”

Lan Khê Nhung cũng phẫn nộ, “Anh Tường, chẳng lẽ anh không tin em và anh Uy? Tại sao anh giấu bọn em?”

Chu Tường khàn khàn đáp, “Anh Uy, nếu em nói, hai người có tin không? Có ai chịu tin chuyện như thế này không?”

Thái Uy và Lan Khê Nhung cùng im lặng.

Nếu ngay từ đầu Chu Tường nói ra, bọn họ có tin hay không? Có lẽ đáp án là không. Nếu không vì quá nhiều chứng cứ xác thực khiến bọn họ bắt buộc phải hoài nghi theo chiều hướng này, từ mờ mịt rồi đến thừa nhận là cả một quá trình dài, một người bình thường có lẽ không thể lập tức tin ngay vào một câu chuyện hoang đường như thế.

Mà dù đã tự mình nghiệm chứng, nhưng cho đến bây giờ, trong lòng bọn họ vẫn còn rất nhiều nghi vấn và ngờ vực, vẫn cảm thấy không dám tin.

Nếu đổi thành chuyện này xảy ra với mình, có lẽ bọn họ cũng không thể nào mở miệng nói cho người khác.

Lan Khê Nhung thở dài, “Anh Uy, thôi đừng nói chuyện này nữa, anh đánh cũng đánh rồi... Quan trọng nhất là anh Tường còn sống.” Vành mắt y đỏ hoe, thiếu chút nữa lại bật khóc.

Thái Uy lau mặt, kích động không nói nên lời.

Rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lúc này lại không biết phải nói thế nào, cả ba người cùng chung cảm nhận.

Thái Uy gọi rất nhiều rượu, bọn họ trút hết bầu khoả, nhiệt tình uống tới bến. Cuối cùng ba người say như chết, chẳng còn biết mình đang nói gì, làm gì.

Ba người chen chúc trên chiếc sofa nhỏ xíu, mê man cả một đêm.

Hôm đó, Chu Tường không nhớ mình về nhà bằng cách nào, Trần Anh nói có đồng nghiệp đưa hắn về, hắn nghe Trần Anh miêu tả, đoán chắc là A Lục. Hắn gọi cho A Lục, quả nhiên Thái Uy gọi A Lục đến, khuôn luôn cả ba về nhà.

Chu Tường vừa tắm rửa vừa hồi hám, hắn dậy tắm rửa ăn uống, tinh thần sáng khoái lên nhiều, trước mắt cũng không còn mờ mịt nữa. Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm giác mình vừa được tái sinh, thân thể nhẹ nhõm chưa từng thấy, bí mật chôn kín trong lòng như bóng ma đeo bám hắn đã không còn nữa, các gánh nặng cũng được gạt bỏ, hắn chỉ muốn bất chấp lao ra đường, rống to lên vài tiếng.

Hóa ra cảm giác thổ lộ được bí mật lại sung sướng đến vậy, hắn sẽ không còn bị âu lo, áy náy và ngờ vực giày vò tới mất ngủ hàng đêm nữa, hắn sẽ không phải dè dặt ứng xử, không phải nơm nớp lo sợ bị người ta phát hiện mình là một sự kiện phi khoa học nữa, quan trọng nhất là, trong cái thế giới này, có người có thể chứng minh ‘Chu Tường’ hắn đã từng tồn tại, không phải tồn tại bằng thể xác này, mà là bằng thân thể cha mẹ hắn ban cho. Dù bây giờ hắn đã biến thành một người hoàn toàn khác, nhưng vẫn sẽ có người cùng hắn nhớ về quá khứ của hắn.

Hắn thật hối hận vì không nói ra sớm một chút, thứ cảm giác nhẹ nhõm này chính là điều hắn vẫn luôn khao khát từ khi tỉnh lại tới nay.

Chu Tường sáng khoái lạ thường, cả thân thể hắn như đột nhiên bừng sáng, Trần Anh nhìn hắn, ngạc nhiên hỏi, “Con à, có chuyện gì vui thế?”

Chu Tường tươi cười đáp, “Rất nhiều.”

Trần Anh ngẩn ngơ nhìn nụ cười rạng rỡ của hắn.

Từ lúc Chu Tường tỉnh lại, bà chưa từng thấy hắn cười như vậy bao giờ, dường như tất cả áp lực đã rời khỏi hắn. Sau khi tỉnh lại, con trai bà không chỉ mất đi ký ức, mà tính tình cũng thay đổi hoàn toàn. Ngày trước Chu Tường hơi yếu đuối, không có chủ kiến, ham chơi, thiếu chín chắn, cuộc sống hàng ngày cũng cực kỳ ỷ lại vào bà, nhưng từ sau khi tỉnh lại, tuy luôn mang theo vẻ u ám nặng nề, nhưng Chu Tường lại cực kỳ có trách nhiệm, tuyệt đối là một người đàn ông biết chèo chống gia đình, khác hẳn với những thanh niên trẻ tuổi khác. Bà vẫn nghĩ có lẽ bởi gia cảnh đột ngột khó khăn, thêm vào đó là bệnh tình của bà, nên Chu Tường luôn dăm chiêu ủ dột, kể cả sau khi đã mượn được tiền, Chu Tường vẫn cầm đầu liều mạng làm việc, suy cho cùng, tiền đi mượn đâu thể không hoàn trả. Nhưng hôm nay Chu Tường bất ngờ khác hẳn, bà không biết con mình đã gặp chuyện gì, nhưng nhìn hắn phần chấn như vậy, chắc chắn chỉ có thể là chuyện rất đáng mừng.

Trần Anh cười hỏi, “Ví dụ như?”

“Ví dụ như công việc dạo này rất suôn sẻ, ví dụ như bệnh của mẹ đã khá hơn nhiều.”

“Không còn gì khác à?”

Chu Tường vuốt ve mái tóc hoa râm của bà, “Chúng ta sống từng ngày thanh thản nhẹ nhõm, chẳng lẽ không đáng mừng sao?”

Trần Anh cười đáp, “Đáng, đáng lắm.”

“Mẹ à, hôm nay đừng nấu cơm nữa, con đưa mẹ với dì Vương đi nhà hàng.”

Chu Tường đưa Trần Anh và dì Vương đến nhà hàng món cay Tứ Xuyên, lúc ăn cơm, hần nhận được điện thoại của Lan Khê Nhung.

Chu Tường vẫn chưa biết phải đối mặt với Lan Khê Nhung thế nào cho đúng. Hần cầm điện thoại bước ra ngoài, “Alo, Khê Nhung.”

Giọng Lan Khê Nhung khản đặc, giọng nói của y cực kỳ đắt giá, uống rượu đến khản cổ, phỏng chừng đã bỏ lỡ nhiều công chuyện rồi. Lan Khê Nhung nói, “Anh Tường, em muốn gặp anh.”

Chu Tường thở dài, “Hôm nay?”

“Càng nhanh càng tốt.”

“Thế hôm nay đi, anh đang ăn cơm, ăn xong anh đưa mẹ về rồi đến gặp cậu.”

“Anh đang ở đâu? Em đến đón anh, tiện đưa mẹ anh về luôn.”

Chu Tường nhấn địa chỉ cho y.

Vừa cúp máy, biển quảng cáo ở phố đối diện nhấp nháy sáng đèn, hần sững sốt, đó là quảng cáo commercial building* hần mới quay tháng trước, không ngờ lại được trình chiếu ở nơi đông đúc này.

Bộ dáng há hốc miệng bàng hoàng của hần trông khá bắt mắt, một đôi tình nhân đi ngang qua tò mò nhìn hần, cô gái nhanh mắt liếc từ hần sang biển quảng cáo, kinh ngạc thốt lên, “Ồ, anh là người mẫu kia đó à?”

Chu Tường ngượng ngùng, cười nói, “À, vâng.”

Chàng trai bảo, “Anh bạn nhìn ngoài đẹp trai hơn.”

“Cảm ơn.”

“Thật đó, trông ưa nhìn lắm.”

Hai người đi rồi, Chu Tường vẫn còn lằng lằng, bao nhiêu năm hần làm cascadeur, diễn vai phụ, chưa từng có ai nhận ra hần, đây là lần đầu tiên hần được người ta biết đến. Có lẽ sau khi MV của Lan Khê Nhung ra mắt, hần sẽ còn được chú ý nhiều, thật lòng hần cũng hi vọng mình có chút tiếng tăm, bởi vì tiếng tăm đi đôi với tiền tài.

END81.

~*Commercial Building nôm na là tòa nhà dùng cho mục đích thương mại, có thể là trung tâm thương mại hoặc khu văn phòng vv, kiểu Vincom tower có tháp A tháp B, shopping mall rồi khối office loạn xị lên ấy.

82. Chương 82

Lan Khê Nhung đến rất nhanh, nhưng y không vào thẳng nhà hàng mà chỉ đứng chờ ba người tại bãi đỗ xe, y là siêu sao, nếu bị nhận ra sẽ rất phiền hà.

Chu Tường sợ Trần Anh lại đoán già đoán non, nên trước khi ra xe đã nói rõ đó chỉ là một người bạn bình thường.

Xe Lan Khê Nhung đỗ trong góc khuất, còn y đứng bên ngoài chờ.

Thấy mấy người Chu Tường đã đến, y hạ thấp chiếc khăn quàng che kín nửa khuôn mặt, mỉm cười bước lại, “Anh Tường, đi.”

“Ồ kìa, đây không phải là...” Dì Vương bật kêu to.

Trần Anh cũng phải trố mắt nhìn. Tuy biết Chu Tường làm trong giới showbiz, nhưng bà vẫn nghĩ con trai mình và các ngôi sao cách nhau xa lắm, bởi vì đến bây giờ bà vẫn chưa thấy Chu Tường lên TV lần nào, trong cảm nhận của bà, ngôi sao là phải lên TV thường xuyên, vậy nên bà cũng không nghĩ con mình quen biết ngôi sao nào cả.

Bà và dì Vương ở nhà không có gì làm, thường xem TV để giải trí, vậy nên hầu như nghệ sĩ nào cũng biết, mà riêng Lan Khê Nhung còn để lại ấn tượng rất sâu, bởi vì đứa bé này thật xinh đẹp, thật đáng yêu, nhất là lúc cười lên, ân cần thân thiện vô cùng, ai nhìn cũng phải mê, phụ nữ ở tuổi của bà và dì Vương, không ai không ao ước mình có đứa con trai như thế.

Lan Khê Nhung nở nụ cười chuyên nghiệp, đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm, gọi một tiếng “Dì” mà ngọt lịm cả người.

Trần Anh và dì Vương đều bị hấp hồn, dọc đường không ngừng hỏi han Lan Khê Nhung đủ loại chuyện trên trời dưới biển, tỷ như bao nhiêu tuổi rồi, có đối tượng chưa, sao nói tiếng Anh tốt thế, nhà có mấy người vân vân, để mặc Chu Tường lơ đãng như vách đá.

Đưa hai quý bà về nhà xong xuôi, Chu Tường thở phào nhẹ nhõm, hẩn ngại ngừng nói với Lan Khê Nhung, “Bình thường họ không giao thiệp nhiều, cậu đừng để ý.”

Lan Khê Nhung quay lại, nhìn hẩn thật sâu, “Anh Tường, với em mà anh cũng định khách sáo à?”

Chu Tường vẫn chưa kịp thích nghi chuyện Lan Khê Nhung đã biết thân phận thật của mình, cảm thấy rất mất tự nhiên, hẩn chỉ có thể gượng gạo cười cười.

Lan Khê Nhung tháo dây an toàn, nghiêng người sang.

Chu Tường chớp mắt, bắt giác đề phòng.

“Em muốn nhìn anh một lát.” Lan Khê Nhung nhẹ giọng nói, đôi mắt chăm chú nhìn vào mắt Chu Tường.

Chu Tường lăm bằm, “Nhìn cái gì?”

Lan Khê Nhung đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hẩn, “Nhìn anh... Nhìn mặt của anh, em muốn nhanh chóng làm quen với khuôn mặt anh.”

Khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của Lan Khê Nhung càng lúc càng gần, gần đến mức dưới ánh đèn mờ ảo, Chu Tường có thể nhìn thấy lông mao mịn màng trên da y, đôi mắt màu hổ phách chất chứa quá nhiều đau thương và mong đợi, dường như chúng có thể nhìn thấu tâm can hẩn.

“Khê Nhung...”

Lan Khê Nhung ôm lấy hẩn, thân thể y run lên nhẹ nhẹ, “Anh Tường... Anh Tường... Thật là anh đó sao, là anh thật sao? Anh còn sống thật sao, đến giờ em vẫn không thể tin được, em không dám tin em lại may mắn đến thế, anh vẫn còn sống, anh Tường...” Lan Khê Nhung nghẹn ngào siết chặt lấy hẩn, như sợ hẩn thành linh bỏ chạy.

Y thật lòng rất nhớ người này, y mãi mãi không thể quên ba năm trước đây, chính vào thời khắc tin dữ ập đến, y đã đau đớn, đã tuyệt vọng tới mức nào. Y không thể quên được Chu Tường, không thể quên được cái người đã cho y hơi ấm trong lúc y thất bại nhất, kém cỏi nhất, y không thể quên được mình đã phụ bạc thiện ý của hẩn như thế nào, cũng không thể quên được mối tình mới chớm nở, ngây ngô, mơ hồ, nhưng vô cùng chân thành đó.

Chu Tường xoa xoa mái tóc mềm của y, “Khê Nhung, ngại quá, không phải anh cố tình giấu cậu.” Hiện giờ, cả thế giới này chỉ có duy nhất hai người biết hẩn là ai, chỉ một chút quyến luyến và yêu mến của đối phương cũng đủ khiến hẩn cảm động vô cùng.

“Không quan trọng nữa, chỉ cần anh còn sống, cái gì cũng không quan trọng nữa.” Lan Khê Nhung thỏa thích hít ngửi mùi hương ấm áp trên người Chu Tường, đáy lòng ngập tràn hạnh phúc.

Chỉ cần anh ở đây...

Lan Khê Nhung xúc động muốn khóc.

Chu Tường vỗ về cả buổi, cuối cùng Lan Khê Nhung mới bùi ngùi buông hẳn ra, nhưng đôi mắt y vẫn nhìn hẳn chăm chăm, kiên quyết muốn làm quen với khuôn mặt bây giờ của hẳn.

Chu Tường sờ sờ mặt, cười nói, “Thực ra cũng tốt, vừa trẻ vừa đẹp trai hơn trước kia.”

Lan Khê Nhung miễn cưỡng nhếch miệng cười, “Em thích ngoại hình anh trước đây hơn.” Nói xong liền hỏi hẳn, y biết Chu Tường mới là người khó thích ứng nhất, bèn vội vã nói thêm, “Như vậy cũng tốt...”

Chu Tường không để bụng, cười cười, “Anh cũng thích hồi trước hơn, anh quen như thế nhiều năm rồi, nhưng thôi, miễn còn sống là được.”

Lan Khê Nhung nửa như muốn cười, nửa như muốn khóc.

Chu Tường nhẹ giọng vỗ về thêm mấy câu, Lan Khê Nhung mới vừa ổn định cảm xúc, đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, y sầm mặt, thấp giọng nói, “Anh Tường, anh và Yến Minh Tu...” Lan Khê Nhung nghiêng răng, muốn nói nhưng lại không nói nên lời.

Y không thể hiểu nổi, tại sao Chu Tường nay đã thành người khác mà vẫn tiếp tục lằng nhằng quan hệ với Yến Minh Tu? Tại sao bất kể lúc nào kẻ kia cũng đến trước y một bước...

Chu Tường khẽ biến sắc, trầm giọng đáp, “Cậu cũng biết rồi đó.”

Showbiz là một nơi không thể giữ bí mật, nhất cử nhất động, từng câu từng lời đều phải diễn ra dưới đủ loại soi mói tò mò, càng nổi tiếng thì càng bị giám sát, những người nọ tất nhiên không dám bàn tán về Yến Minh Tu, vậy nên mũi dùi chỉ có thể chĩa sang phía hẳn. Dù mấy ngày nay hẳn không đến công ty, nhưng hẳn biết, chuyện hẳn được Yến Minh Tu bao nhất định sẽ lan truyền rộng khắp, tất cả mọi người sẽ biết, nhờ ơn bất mĩ của Ưông Vũ Đông.

Nhưng hẳn cũng chẳng quan tâm. Bây giờ hẳn chỉ cần lợi ích thiết thực, không gì đáng giá hơn tiền. Huống hồ, hiện nay hẳn đang sống dưới lớp da người khác, công kích gì cũng không phải hoàn toàn nhắm vào chính hẳn, dù ý nghĩ này chỉ là một phương pháp tự an ủi của hẳn, nhưng lại hữu hiệu hơn so với bất kỳ lớp phòng ngự nào.

Lan Khê Nhung sắc sảo hỏi hẳn, “Anh Tường, tại sao anh cứ tiếp tục dây dưa với nó? Anh còn yêu nó à? Nó hại chết anh, tại sao anh còn yêu nó?!”

Chu Tường hồ hững đáp, “Anh không yêu cậu ta, anh chỉ cần tiền.”

“Thế tại sao anh không đến tìm em?!”

Chu Tường cười khổ, “Khê Nhung, cậu bảo anh đến tìm cậu, nói với cậu anh là Chu Tường, sau đó xin cậu một cục tiền sao? Da mặt anh dày thật, nhưng anh vẫn không làm thế được.”

Lan Khê Nhung đau lòng nói, “Tại sao anh hy sinh nhiều như thế, dì Trần... dì ấy đâu phải...”

“Khê Nhung, gia đình cậu bình an hòa thuận, anh cực kỳ hâm mộ, cho nên cậu cũng sẽ không hiểu được anh. Anh rất muốn có mẹ, anh đã hơn ba mươi tuổi đầu, cai sữa bao nhiêu năm rồi, nhưng anh thật lòng muốn có mẹ, kết quả là sau khi tỉnh lại, đột nhiên anh có mẹ thật. Dù bà ấy không phải mẹ ruột anh, nhưng anh vẫn muốn chăm lo cho bà ấy, anh tá túc trong trong thân thể con trai bà ấy, còn con trai bà ấy đã biến mất khỏi cõi đời này, về tình về lý, anh đều không thể bỏ mặc bà ấy. Bà ấy có bệnh, anh phải tìm mọi cách chữa cho bà ấy, anh phải chăm sóc bà ấy đến cuối đời, anh phải thay con trai bà ấy thực hiện hết các nghĩa vụ đó.”

“Nhưng tại sao lại là Yến Minh Tu, tại sao lại là nó? Anh Tường, anh không hận nó à?”

Chu Tường khẽ giật mình, rồi lại chậm rãi nói, “Hận hay không không quan trọng, anh chỉ làm điều cần làm mà thôi. Anh theo cậu ta nửa năm rồi, chỉ cần nửa năm nữa là xong.”

Lan Khê Nhung túm lấy vai hẳn, ánh mắt sắc như dao, “Anh nợ bao nhiêu, em trả cho anh, anh cắt đứt với nó đi, cắt đứt ngay bây giờ.”

“Khê Nhung...”

Lan Khê Nhung nghiêm túc nói, “Anh Tường, nếu đã được sống lại, thì anh phải sống một cuộc sống hoàn toàn mới, tại sao anh còn dây dưa với nó?! Em trả nợ giúp anh, em không cần anh làm gì cho em hết, anh trả em được thì trả, không trả được thì thôi, em chỉ xin anh đừng lằng nhằng với Yến Minh Tu nữa. Anh cho em một cơ hội đi, anh Tường, lúc nào em cũng nhớ anh, anh nhìn em đi, lần này anh nhìn em được không?”

Chu Tường nắm lấy cánh tay Lan Khê Nhung, nghiêm túc nói, “Khê Nhung, anh và Yến Minh Tu sớm muộn gì cũng sẽ thanh toán sòng phẳng, anh lấy tiền của cậu ta hay lấy tiền của cậu cũng chẳng khác gì nhau, cậu hiểu không? Anh không muốn nợ nần bất kỳ ai hết.”

“Em không cần anh nợ em, em chỉ muốn...”

“Khê Nhung, anh biết cậu muốn giúp anh, nhưng cậu chỉ cần giữ kín bí mật này là anh đã biết ơn lắm rồi, cứ để anh tự giải quyết đi. Khê Nhung, anh Tường chẳng có tài cán gì, nhưng anh vẫn đủ sức gánh vác chuyện của mình, anh không muốn dựa dẫm vào người khác. Cậu cứ kệ anh, được không?”

“Không được.” Đôi mắt Lan Khê Nhung đỏ ngầu, trừng trừng nhìn Chu Tường, “Anh Tường, anh còn định để nó hại chết anh thêm lần nữa sao? Tại sao anh không chịu rút kinh nghiệm, anh...” Trong tiềm thức, y vẫn không tin Chu Tường đi theo Yến Minh Tu vì tiền. Nếu không có Yến Minh Tu, nhất định Chu Tường sẽ đến tìm y, nếu không phải vì Yến Minh Tu... Y cảm thấy, Chu Tường làm vậy chỉ bởi vì người kia là Yến Minh Tu, tất cả những lý do khác đều chỉ là ngụy biện mà thôi.

Nhưng mà, có lẽ chính bản thân Chu Tường cũng chưa nhận ra điều ấy, ưu thế lớn nhất của y bây giờ chính là Yến Minh Tu vẫn chưa biết Chu Tường này và anh Tường là một, cứ để Yến Minh Tu đau đớn cả đời, đó mới là loại trừng phạt tốt nhất dành cho gã ta...

Điều quan trọng nhất bây giờ là phải cắt đứt mối liên hệ giữa Chu Tường và Yến Minh Tu, Lan Khê Nhung chỉ mới tiếp xúc với Chu Tường vài lần mà đã nảy sinh nghi vấn, tất nhiên Yến Minh Tu càng không thể không cảm thấy gì, nhất định phải tách bọn họ ra, nhất định phải...

Lan Khê Nhung không ngừng suy tính, dốc sức tìm cách chia cắt hai người nợ thật xa.

Đang lúc căng thẳng, điện thoại của Chu Tường đột ngột vang lên.

Chu Tường thầm run, nhanh nhẹn nghe máy, là Thái Uy gọi cho hắn.

“Alo, anh Uy.”

“Chu Tường, chú mày đang ở đâu đấy?”

“Em ở dưới lầu.”

“Dưới lầu nhà chú mày? Trời lạnh thế mà ở dưới lầu làm gì?”

Chu Tường đáp, “À, Khê Nhung đến gặp em.”

Thái Uy trầm ngâm một lát, “Hai đứa đứng đâu chờ đi, anh qua bây giờ đây, anh có chuyện rất quan trọng phải nói với chú mày.”

Không gian trong xe khép kín, âm thanh vang lên rất rõ, giọng điệu Thái Uy đặc biệt nghiêm trọng, Chu Tường gác máy, hai người khẽ đưa mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc đã có chuyện gì.

Hơn 20’ sau, Thái Uy đến. Anh không xuống xe, chỉ bảo cả hai đi theo xe của anh.

Lan Khê Nhung lái xe theo sau Thái Uy, Thái Uy đưa bọn họ đến một khách sạn.

Vào phòng, Thái Uy không nói tiếng nào, chỉ đi đến quầy bar rót 3 ly rượu.

Hai người không rõ, vẫn theo sát phía sau, cùng song song nhìn Thái Uy.

Thái Uy vẫn còn giận Chu Tường, dù trong lòng vui sướng đến đâu, anh vẫn chưa thể niềm nở với Chu Tường được, thế nhưng riêng hôm nay, thái độ của anh lại dịu đi rất nhiều, thậm chí lúc nhìn Chu Tường, ánh mắt anh còn cực kỳ lưỡng lự, thậm chí có phần hơi... Xót xa.

Chu Tường càng lúc càng bất an, hắn nhận ly rượu Thái Uy đưa, cố gắng nở nụ cười, “Anh Uy, sao thế?”

Thái Uy chỉ chỉ rượu, “Cứ uống trước đã.”

Chu Tường nâng ly, uống cạn, im lặng nhìn Thái Uy.

Thái Uy ngồi xuống, đảo mắt nhìn hấn, sau đó nhìn sang Lan Khê Nhung, cuối cùng vẫn dừng lại trên người hấn, anh nặng nề lên tiếng, “A Tường, anh phải nói với chú mày một chuyện, hi vọng chú mày chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.”

Chu Tường bắt đầu căng thẳng, nhưng vẻ ngoài vẫn rất điềm tĩnh, “Anh Uy, anh cứ nói đi, em đã chết một lần rồi, chẳng có gì em không chịu nổi nữa.”

Thái Uy thở dài, “Có nhớ trận động đất tháng trước ở biên giới Kiềm Quế không?”

“Nhớ chứ, lúc ấy em ở ngay trong núi mà.”

“Trận động đất cấp độ nhỏ, thiệt hại không lớn, không gây ảnh hưởng gì nhiều. Nhưng mà... Hôm nay anh nhận được điện thoại, từ một người trong đoàn làm phim tài liệu lên núi với chú mày hồi đó.”

Đôi môi Chu Tường khẽ run lên, hấn trợn mắt trừng trừng nhìn Thái Uy, vẻ mặt trông còn hơi dữ tợn.

Thái Uy gật đầu, “Động đất làm thế núi thay đổi, nên tình cờ dân bản xứ phát hiện ra... Một thứ có lẽ là... Thân thể của chú mày.” Thái Uy vốn quen miệng định nói là “Thi thể”, nhưng rồi lại thấy không ổn, mà bất kể anh nói thế nào, chấn động ập đến với Chu Tường cũng không thể nhẹ đi.

Chu Tường chậm chạp cúi xuống, nhẹ nhàng gỡ tay ôm lấy đầu.

END82.

83. Chương 83

Chu Tường chưa bao giờ nghĩ, có một ngày hấn lại phải đi lĩnh “Thi thể” của mình về, một chuyện vừa hoang đường vừa tàn nhẫn như thế, không ngờ lại có ngày xảy đến với hấn.

Thông tin này quá mức chấn động, Chu Tường cũng không biết liệu hấn có đủ dũng khí để tận mắt quan sát thi thể của mình hay không.

Đầu đó tận sâu dưới đáy lòng, hấn vẫn luôn ôm ấp một ảo tưởng nhỏ nhoi, ảo tưởng rằng thân thể hấn vẫn đang mạnh khỏe nằm đầu đó, rằng có một ngày ông trời sẽ mở lòng từ bi, cho hấn trở lại với thân thể của mình, hấn sẽ xem như hết thấy bây giờ chỉ là cơn ác mộng, nhưng khoảnh khắc nghe được tin tức này, hi vọng cuối cùng của hấn đã tiêu tan.

Dựa theo những gì Thái Uy nói, thi thể hấn đã không còn nhận diện được thông qua vẻ bề ngoài, mà chỉ có thể suy đoán dựa trên quần áo và thiết bị ghi hình hấn mang theo, cụ thể còn phải tiến hành đối chiếu DNA. Thái Uy nói những điều này là để hỏi ý kiến của hấn, hỏi hấn có muốn đến Quảng Tây một chuyến không, dù sao đó cũng là chính thân thể hấn...

Lan Khê Nhung từ đầu đến cuối vẫn trầm ngâm, hiển nhiên cũng kinh hoàng không kém. Y đặt tay trên lưng Chu Tường nhẹ vỗ về.

Thật lâu sau, Chu Tường ngẩng đầu lên, đôi mắt chằng chịt tơ máu, vẻ mặt bối rối vô cùng, hấn khàn khàn nói, “Anh Uy, hai người đi với em, em... Em phải đến xem sao, thân thể là máu thịt cha mẹ để lại, dù thế nào em cũng phải đi... Đi giải quyết một lần.” Chu Tường khịt mũi, “Đi cùng với em, em sợ em không chịu nổi.” Hấn bịt mắt, đau đớn không biết làm sao.

Những gì hấn phải trải qua, phải chấp nhận lúc này, những người khác sẽ không bao giờ hiểu được.

Hấn sắp đi nhận lại thân thể của mình, đó là thân thể hấn đã sử dụng hơn ba mươi năm, đó là minh chứng chứng minh hấn đã từng sinh sống trên cõi đời này, hấn đã vô cùng quen thuộc với thân thể đó, khi hấn còn là Chu Tường thật sự, hấn đồng hành cùng thân thể đó, thân thể đó đã từng rất khỏe mạnh và tràn trề

sức sống. Nhưng đến bây giờ, đến bây giờ hẳn lại phải tự đi nhận về một đồng xương trắng, hẳn quả thực không biết phải hình dung tâm trạng mình như thế nào. Sợ hãi? Bi thương? Tuyệt vọng? Không hẳn... Hoặc là... Đều có cả.

Lan Khê Nhung dịu dàng nói, “Anh Tường, em đi với anh, em sẽ luôn ở bên anh.”

Thái Uy thở dài, “Anh cũng phải đi chứ, nếu không thì bằng thân phận bây giờ, chú mày sao tới đó được.”

Chu Tường phải uống thêm nửa ly rượu mới tìm về được một ít thần trí, hẳn hỏi, “Anh Uy, em đang định hỏi anh, chuyện hậu sự của em giải quyết thế nào? Anh thông báo cho họ hàng em à?”

Về mặt Thái Uy khá kỳ dị, “Hậu sự của chú mày... Do Yến Minh Tu giải quyết.”

“Cái gì?” Chu Tường kinh ngạc, “Sao cậu ta lại giải quyết? Anh có số điện thoại vợ trẻ của em mà? Lúc ấy...”

Thái Uy đáp, “Lúc ấy anh cũng có báo, thân thích của chú mày đều đến, bọn họ định phân chia tài sản, nhưng mà... Yến Minh Tu không cho. Vì lúc đó trường hợp của chú mày chỉ được giải quyết là mất tích, không làm giấy chứng tử, hơn nữa Yến Minh Tu còn gây sức ép, cuối cùng bọn họ chẳng dám làm gì, bây giờ tất cả tài sản của chú mày đều ở trong tay Yến Minh Tu.”

“Sao cậu ta lại làm thế?” Chu Tường cau mày, “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ cậu ta thật sự tin rằng em còn sống?”

Lan Khê Nhung cười nhạt, “Nếu lúc ấy nó không phụ giúp Ông Vũ Đông ngăn cản anh đến lễ khởi quay, anh đã chẳng phải lên núi làm cái phim tài liệu đó. Yến Minh Tu chắc là chột dạ nên mới giữ lại đồ đạc của anh thôi.”

Chu Tường vò đầu, “Anh Uy, anh có cách nào lấy lại căn hộ của em không?”

Thái Uy lắc đầu, “Anh không có.”

Lan Khê Nhung trầm giọng, “Có thể mua về.”

Chu Tường ngẫm nghĩ, “Đúng vậy, bây giờ đã tìm được... Của anh, chỉ cần làm giấy chứng tử, gọi vợ trẻ anh đến thừa hưởng gia tài, sau đó anh mua lại căn hộ về.”

Thái Uy thở dài, “Vô ích, Yến Minh Tu không giao căn hộ của chú mày cho ai đâu.”

Chu Tường nhún mày hỏi, “Tại sao cơ?”

Thái Uy vừa định mở miệng, Lan Khê Nhung đã đưa mắt ra hiệu, ý bảo anh đừng nói tiếp, y biết Thái Uy cũng như y, đều không muốn Chu Tường tiếp tục dính líu với Yến Minh Tu, cứ để Chu Tường mãi mãi không nhận ra tình cảm của Yến Minh Tu mới là tốt nhất.

Quả nhiên, Thái Uy chuyển đề tài, “Đó không phải vấn đề chính, vấn đề chính là chú mày không mua nổi đâu.”

Chu Tường ngẩn ra, lập tức lại rơi vào trầm lặng.

Thái Uy nói đúng, chắc chắn hẳn không mua nổi căn hộ về, đất đai nơi đó bây giờ đắt đỏ, 1m² cũng phải hơn hai vạn, căn hộ của hẳn tuy chỉ có hơn 70m², nhưng nếu tính ra cũng gần hai trăm vạn, hẳn thật sự không mua nổi.

Lan Khê Nhung nói, “Em mua.”

Chu Tường nhìn y, “Khê Nhung, anh không thể để cậu...”

“Anh Tường.” Lan Khê Nhung cười ngắt lời hẳn, “Em đầu tư không được sao? Anh đừng tính toán với em như thế chứ? Căn hộ của anh cũng có nhiều kỷ niệm với em, em ở đó ăn cơm bao nhiêu bữa, xem TV bao nhiêu lần rồi? Em cũng yêu quý căn hộ đó như anh, nếu mọi việc thuận lợi, nếu họ hàng anh bán căn hộ, nhất định em sẽ mua, anh cũng đừng cản em nữa.”

Chu Tường hiểu, có lẽ đây là cách duy nhất để hẳn giữ lại căn hộ đó, hẳn biết Lan Khê Nhung nói thật, hai ba trăm vạn quả thật chẳng là gì đối với y, nếu mọi việc thuận lợi thì tốt quá, nhưng trước sau hẳn vẫn hơi

bản khoản lời Thái Uy đã nói, hẳn không rõ tại sao Yến Minh Tu muốn giữ căn hộ của hẳn, chẳng lẽ y thật lòng áy náy chuyện của hẳn sao?

Thái Uy không cho hẳn thời gian nghỉ ngơi nhiều, “Anh đã thu xếp rồi, ngày mai chúng ta đi Quảng Tây. Chu Tường, chú mày về chuẩn bị đi, bảy rưỡi sáng mai anh đến nhà đón chú mày.”

Lan Khê Nhung tiếp lời, “Anh Uy, em với anh Tường cùng đi, anh không cần đón đâu.”

“Cũng đúng, A Tường, nhớ xin A Lục nghỉ phép, nó phụ trách nhân sự đấy.”

Chu Tường gật đầu, vẫn còn đang hoảng loạn, “Em đi toilet.” Nói xong liền đứng dậy bỏ vào phòng tắm, hẳn phải rửa mặt, hẳn phải tỉnh táo.

Hắn vừa đóng cửa, Lan Khê Nhung đã lập tức hỏi, “Yến Minh Tu biết không?”

Thái Uy căng thẳng gật đầu, “Biết sớm hơn cả anh, chắc bây giờ đến Quảng Tây rồi.”

“Vậy thứ kia... Còn ở trên núi à?”

“Ừ, chỗ đó có hơn 40km ô tô không vào được, chỉ đi bộ dọc theo đường núi được thôi, bây giờ đang vận chuyển ra ngoài, chắc hôm nay sẽ đưa về thị trấn nào đó.”

Lan Khê Nhung khẽ nhíu mày, “Nếu chúng ta cứ thế đi, nhờ anh Tường gặp Yến Minh Tu thì sao?”

“Để anh thử cố sắp xếp, anh cũng không muốn hai đứa nó gặp nhau.” Thái Uy thoáng do dự, “Nhưng anh sợ Yến Minh Tu lại xảy ra chuyện, ba năm trước gã ta đã...”

Lan Khê Nhung sắc lém nhìn anh, “Anh Uy, anh đừng quên anh Tường vì ai mà phải thành thế này, chẳng lẽ anh đồng cảm với nó?”

Thái Uy lắc đầu, “Anh chỉ nghĩ, có lẽ chuyện này sẽ không đơn giản.”

Lan Khê Nhung đứng dậy, “Mặc kệ thế nào, trước tiên cứ ngăn cản hai người gặp nhau đã, em sợ anh Tường sẽ dao động... Chờ có kết quả đối chiếu DNA thì báo cho họ hàng anh Tường đến làm hậu sự, phải càng nhanh càng tốt.”

Thái Uy trầm giọng đáp, “Cứ cố hết sức đi...” Trong lòng anh vẫn còn rất nhiều lo lắng, trước mắt tựa hồ chỉ có mây đen.

Chu Tường ra khỏi toilet, lắc lắc tóc mái ướt sũng, nói với Lan Khê Nhung, “Đưa anh về đi.”

Lan Khê Nhung bước đến, vỗ vỗ lưng hẳn, dịu dàng cười, “Anh Tường, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, đừng sợ gì cả.”

Chu Tường cũng gượng cười, “Anh không sợ.”

END83.

84. Chương 84

Sáng hôm sau, ba người lên chuyến bay sớm nhất đến Quảng Tây. Xuống sân bay liền chuyển sang ngồi ô tô, thẳng đường đến tận sâu trong Thập Vạn Đại Sơn, hành trình dài hơn mười tiếng đồng hồ, đến buổi chiều hôm sau mới tới một thôn xóm gần nơi đã định.

Chu Tường vẫn còn nhớ thôn xóm này, năm đó lúc lên núi, lần cuối cùng bọn họ xin tá túc là ở đây. Cũng chính tại nơi này, bằng thân phận thực sự của mình, hẳn trò chuyện với Yến Minh Tu lần cuối.

Ba năm trôi qua, thôn làng đã khác hẳn trong trí nhớ của hẳn, không phải bản thân thôn làng có biến đổi gì, mà là trong thôn lúc này có rất nhiều người từ bên ngoài tới, đông đúc nhộn nhịp, chật kín khắp nơi.

Ba người vừa tới đầu thôn đã bị cản lại. Hai người cản họ lại tuy đều mặc thường phục, nhưng mái tóc húi cua gọn gàng, khí khái kiên cường bất khuất, thêm cả động tác và biểu cảm rất thống nhất, vừa nhìn đã biết tham gia quân ngũ.

Thái Uy hỏi, “Anh bạn, có chuyện gì thế?”

“Các vị đang làm gì? Gần đây trong thôn có chút chuyện, người ngoài không được phép bước vào.”

Thái Uy kinh ngạc hỏi, “Chẳng lẽ thi... Thứ đó, đã chuyển ra rồi?”

Quân nhân kỳ quái nhìn anh, “Ai báo cho các vị tới?”

“Bên chịu trách nhiệm – cũng chính là đoàn làm phim cho chúng tôi biết. Chúng tôi là bạn của người đã khuất, đến đây nhận cậu ấy về.”

Quân nhân thoáng lưỡng lự, “Anh chờ một lát, để tôi gọi người ra.” Nói xong liền đi vào thôn.

Ba người đứng chờ ở cổng thôn, đưa mắt nhìn nhau.

Thái Uy nghiêm túc hỏi, “Chuyện gì thế? Tại sao cả quân đội cũng đến đây? Hơn nữa có vẻ không ít người đâu?”

Lan Khê Nhung nhìn vào trong thôn, “Không rõ lắm, nhưng em đoán là do Yến Minh Tu.”

Chu Tường từ đầu tới cuối gần như không nghe bọn họ nói gì, khi vừa đến cổng thôn, cứ nghĩ thân thể mình có thể ở bên trong, tâm tình hẳn đã gian nan như đứng ngồi trên chảo dầu, hẳn rất sợ phải nhìn thấy thân thể mình hư thối biến dạng hoặc chỉ còn một nhúm xương trắng, nhưng hẳn vẫn phải tận mắt vào xem, cho dù chỉ để nói vĩnh biệt với thân thể mình.

Cũng để hẳn hoàn toàn hết hy vọng.

Trên thế giới này, không có bất luận kẻ nào hiểu được tâm trạng hẳn bây giờ, đó là một loại đau đớn không cách nào hình dung.

Một lát sau, quân nhân nọ đi ra cùng một người béo trắng.

Thái Uy liếc mắt đã nhận ra đây là người phụ trách đoàn làm phim năm đó, họ Tiết. Sếp tổng công ty bọn họ phải già đến giải quyết chuyện này, sau khi phát hiện thi thể, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, tỷ như bồi thường cho Chu Tường, còn cả bộ thiết bị ghi hình hơn 100 vạn, Thái Uy nghe nói, vì chưa tìm được thiết bị nên đến giờ bọn họ vẫn đang cãi cọ với công ty bảo hiểm.

“Anh Tiết.” Thái Uy bước đến bắt tay già.

Anh Tiết mặt mũi đỏ bừng, thở hổn hển như vừa tranh chấp với ai đó, “A, đến rồi hả, để tôi dẫn vào... Ồ? Cậu đưa nhiều người theo thế làm gì? Tôi chỉ chuẩn bị có một phòng thôi.”

Thái Uy nói, “Khê Nhung cũng là bạn của A Tường nên muốn cùng đi, còn đây là người bên công ty tôi, sếp tôi bảo cậu ấy đến, giúp tôi xử lý vài việc.”

Anh Tiết đưa họ vào thôn nhưng lại đi đường vòng, hơn nữa còn dè dặt như sợ bất ngờ gặp phải ai, già thấp giọng nói, “Cố gắng đừng để người khác nhìn thấy, giờ lộn xộn lắm.”

“Sao lại thế?”

“Vào nhà rồi tôi nói cho. Haiz, lão Thái, cậu đưa tận hai người cùng đi, tôi thật chẳng biết sắp xếp kiểu gì, mượn một cái giường của nhà nông mà tôi cũng phải năn nỉ nửa ngày, bây giờ ở đâu cũng bị quân đội chiếm rồi. Hai người đi theo, tôi thật lòng chịu thôi, chỉ còn cách ngủ dưới đất vậy.”

Lan Khê Nhung đáp, “Không sao, ngủ dưới đất cũng được.”

Anh Tiết ngượng ngùng nói, “Ngài Lan, ngại quá, các ngài chịu khó một chút, đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Không sao.”

Chu Tường lòng như lửa đốt, cả người hẳn sắp bùng nổ, tất nhiên chẳng thể nào bình tĩnh đi vào nghỉ ngơi, hẳn vội nói, “Anh Tiết, bao giờ chúng tôi mới được...”

Thái Uy giữ chặt lấy hẳn, ý bảo hẳn im miệng.

Thấy anh Tiết kỳ quái nhìn hần, Thái Uy bèn nói, “Anh Tiết, bao giờ bọn tôi đến xem A Tường được? Bọn tôi tới đây là để xác nhận đó có phải A Tường hay không.”

“Haiz, không cần xác nhận nữa, có kết quả đối chiếu DNA rồi, đúng là cậu ấy đấy.”

Đầu óc Chu Tường ù ù âm vang. Hần cứ nghĩ mình đã chuẩn bị tốt tâm lý, hần cứ nghĩ nếu sự thật giải bày ngay trước mắt, hần có thể kiên cường đón nhận, nhưng mãi đến lúc này, nghe được đáp án, hần vẫn cảm thấy trước mắt chỉ còn một màu đen.

Lan Khê Nhung cẩn thận đỡ lấy hần, nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay hần.

Thái Uy trầm giọng hỏi, “Sao nhanh thế?”

“Vào đi vào đi, vào rồi nói.” Anh Tiết lôi tất cả vào căn phòng đã chuẩn bị cho Thái Uy.

Thái Uy vội hỏi, “Sao nhanh thế được? Phát hiện thì... Thân thể cũng chỉ mới 3 ngày, dù lập tức chuyển ra ngoài cũng phải mất gần 2 ngày, điều kiện nơi này kém như thế, lấy mẫu DNA, chuyển đi, xét nghiệm xong lại trả về, nhanh nhất cũng phải 2-3 ngày nữa chứ, sao bây giờ đã có kết quả rồi?”

Anh Tiết hạ giọng đáp, “Nhà họ Yến trực tiếp đưa bác sĩ và máy móc trang bị tới, chứ không cậu nghĩ hơn chục binh sĩ kia ở đâu ra?”

Dù đã hạ giọng, nhưng ba người vẫn nghe được rõ ràng.

Chu Tường thốt lên, “Họ muốn làm gì?”

Anh Tiết nhíu mày, nghĩ thầm người này là ai vậy? Thái Uy còn chưa mở miệng, cậu ta góp mồm làm gì.

Thái Uy quay lại, cảnh cáo liếc Chu Tường một cái, anh nói, “Anh Tiết đừng để ý, trợ lý của tôi tính hơi hấp tấp. Yến Minh Tu đã đến rồi à?”

“Đến từ hai ngày trước, còn sớm hơn cả tôi.”

“Thế bây giờ... A Tường bây giờ sao rồi?”

Về mặt Anh Tiết khá kỳ quái, “Phiền toái lớn đó, tôi đang điên hết cả đầu lên đây. Không chỉ Yến Minh Tu đến, mà anh trai cậu ta cũng đến luôn.”

Thái Uy kinh ngạc nhìn gã.

Anh Tiết vừa định mở miệng, nhưng lại cảm thấy có vài chuyện không nên nói trước mặt người ngoài, bèn vắn tắt bảo, “Lão Thái, chúng ta qua chỗ tôi nói đi, cứ để bọn họ nghỉ ngơi một lát.”

Thái Uy chẳng còn cách nào khác, đành phải theo anh Tiết ra ngoài.

Còn lại Lan Khê Nhung và Chu Tường cùng ngồi trên chiếc giường đơn sơ trong căn hộ nhà nông, vẫn chưa ai hồi phục lại tinh thần.

Dựa theo những gì anh Tiết nói và những gì vừa được thấy tận mắt, thôn xóm hiển nhiên đã bị nhà họ Yến kiểm soát, chuyện này đáng để làm to đến mức đó sao?

Chu Tường đứng ngồi không yên, “Để anh đi xem.”

Lan Khê Nhung bắt được hần, “Anh Tường, trong thôn toàn là người Yến Minh Tu mang đến, anh có muốn cũng không đi được đâu. Ngồi xuống trước đã, để chờ anh Tiết xem có nghĩ được cách nào không.”

Khuôn mặt Chu Tường bắt đầu méo mó, “Anh không chờ nổi nữa, anh phải đi xem thử, anh... Khê Nhung, cậu không hiểu, đó là... Là cơ thể của anh, mẹ kiếp, tại sao lại có chuyện vô lý như thế, không làm gì thì anh phát điên mất.”

Lan Khê Nhung nhìn vẻ mặt không bình thường của hần, dù y không trải qua, nhưng ít nhiều y cũng hiểu cảm giác của hần lúc này, y bắt buộc đi nói, “Được rồi, em đi với anh, trời cũng tối rồi, cứ đi xem có lên trà trộn vào được không.”

“Không, để anh tự đi, đi hai người dễ bị phát hiện, hơn nữa rất nhiều người biết mặt cậu, nếu lộ ra thì ảnh hưởng danh tiếng của cậu mất, cứ để anh tự đi là được.”

Lan Khê Nhung đứng dậy, “Anh Tường, em không thể để anh một mình...”

Chu Tường ấn vai y xuống, giữ y ngồi yên trên giường, “Bây giờ cậu không giúp được gì cho anh đâu, anh xin cậu, cứ ở đây chờ anh, để anh tự đi, anh phải đi nhìn xem.”

Lan Khê Nhung biết Chu Tường nói đúng, tình hình trước mắt rất phức tạp, y chờ ở đây, nếu Chu Tường không về, y còn có thể tìm Thái Uy và anh Tiết nhờ hỗ trợ.

Chu Tường lau mặt sạch sẽ, lắc lắc đầu, cố gắng trấn định, sau đó lách mình lên ra khỏi nhà.

Thôn xóm rất đơn sơ, thậm chí còn không lắp đặt hệ thống phát điện, điện của cả thôn đều do một máy phát điện cung ứng, đến 9h tối, mọi người đi ngủ, trong thôn tối mù, 2m về phía trước cũng không nhìn được.

Chu Tường dò dẫm bước đi, trong thôn chỉ có hơn 20 hộ, rất nhỏ, hầu như mọi người đều đã ngủ, dọc đường hắn không đụng phải ai, chỉ thỉnh thoảng có binh sĩ đi tới đi lui. Đến cuối thôn, rốt cục hắn mới nhìn thấy một gian nhà có ánh sáng, gian nhà cũng không có điện, nhưng hai nhà bên cạnh lại sáng đèn, thỉnh thoảng còn có người ra vào.

Trái tim hắn đập cuồng đập mạnh. Thân thể hắn có lẽ đang ở một trong hai gian nhà kia.

END84.

85. Chương 85

Chu Tường suy nghĩ hồi lâu vẫn không biết làm sao để vào, ngoài cửa có vài binh lính đứng canh, hắn không lách qua được.

Hắn nhận ra anh Tiết ở đây không có tiếng nói, nhờ gã nghĩ biện pháp căn bản là vô dụng, mà hơn nữa, hắn cũng không chờ nổi.

Hắn chỉ muốn vào ngay để xem chính mình, thêm vào đó, hắn muốn biết tại sao hai anh em nhà họ Yến lại ở đây, còn đưa thêm bao nhiêu người đến làm gì. Lúc còn sống, hắn chưa bao giờ thấy Yến Minh Tu dành cho hắn nửa phần tình cảm, bây giờ hắn đã chết, đột nhiên lại được ưu đãi thế này, hắn không khỏi buồn cười.

Hắn nghĩ mãi, cuối cùng quyết định trực tiếp đi vào, đơn giản vì hắn không có khả năng né tránh nhiều người như vậy, thôi thì cứ đường hoàng thử xem.

Vì thế hắn bước ra khỏi chỗ nấp, thẳng đường đi đến một trong hai gian nhà còn sáng đèn.

Chưa kịp tới gần, một quân nhân đã chặn hắn lại, “Có chuyện gì?”

Chu Tường cố nén hồi hộp và luống cuống, “Tôi tìm Yến Minh Tu.”

Quân nhân nọ ngẩn người, vẻ mặt đột nhiên lạnh lẽo, chuyển thành đề phòng nhìn hắn, “Cậu là ai?”

“Tôi là... Bạn của cậu ấy.”

Một quân nhân khác nghe bọn họ nói chuyện, xoay bước đi vào nhà.

Lát sau, một người đàn ông cao lớn thon dài từ trong nhà bước ra, dưới ánh sáng mờ mờ, Chu Tường phát hiện đó là Yến Minh Tự.

Yến Minh Tự chỉ liếc hắn một cái, sau đó thấp giọng bảo, “Để cậu ta vào.”

Chu Tường theo Yến Minh Tự vào nhà.

Trong phòng sáng hơn nhiều, nhìn Yến Minh Tự không được khỏe lắm, đôi mắt thâm quầng, vẻ mặt kiệt quệ như vừa bị tra tấn đầy đọa, cả người cũng rệu rã mất tinh thần, anh đưa mắt liếc Chu Tường, “Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi đi theo Thái Uy, Thái Uy là... Là bạn của Chu Tường, anh ấy đến xác nhận... Xác nhận người.”

“Chẳng có gì phải xác nhận cả, người chết ba năm rồi, cậu nghĩ còn lại thứ gì? Chỉ toàn xương cốt thôi.”

Trái tim Chu Tường như bị ai bóp chặt, Yến Minh Tự đang nói đến, không phải bất cứ người nào, không phải một con chó ven đường, mà chính là hắn, là Chu Tường hắn.

Yến Minh Tự không nhận thấy biến hóa trên mặt Chu Tường, có vẻ anh đang cực kỳ bức dọc, anh trầm giọng nói, “Đã thành thế rồi mà thẳng nhóc kia còn... Thật chẳng bao giờ để người khác bớt lo.”

Chu Tường khó chịu ôm lấy ngực, hắn ngồi xổm xuống, chỉ cảm thấy đất trời rung chuyển, hai chân không chống đỡ được sức nặng thân thể, mặt mũi hắn trắng bệch, “Xương cốt... Chỉ còn xương cốt...”

“Không thì cậu nghĩ là còn cái gì... Cậu sao thế?” Yến Minh Tự hơi ngạc nhiên, Chu Tường nhìn không bình thường lắm.

Chu Tường ngược khuôn mặt tái nhợt lên, “Ngài Yến, tôi có thể vào xem không?”

“Xem cái gì?”

“... Thi thể của Chu Tường.” Khi hắn gắng gượng nói hết những lời này, trong khoảnh khắc đó, rốt cục trong lòng hắn cũng đã phải thừa nhận, hắn, thật sự đã biến mất khỏi cõi đời này.

“Cậu xem làm gì? Cậu là gì của cậu ta?”

Chu Tường không trả lời được, hắn sao có thể nói mình chính là chủ nhân thân thể kia. Chỉ cách nhau mấy mét, nhưng hắn lại không thể bước tới nhìn thân thể mình lần cuối.

Chu Tường đã bị bi thương làm cho choáng váng, hắn kiên trì nói, “Tôi xin anh, cho tôi vào nhìn một lần thôi.”

Yến Minh Tự nhíu mày, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Chu Tường.

Chu Tường vội nói, “Không phải, không phải tôi, là cho anh Uy, anh Uy nhất định phải nhìn.”

“Không được, ai cũng không được nhìn.”

Đôi mắt Chu Tường bắt đầu nhuốm điên cuồng, “Tại sao?”

Yến Minh Tự nhìn chằm chằm vào mắt hắn, nói rõ từng tiếng, “Em trai tôi đang ở ngay tại căn phòng đó, nó không cho phép bất luận kẻ nào tới gần, mà nó cũng không chịu bước ra ngoài. Đừng nói là cậu, ngay cả tôi cũng không vào được.”

Chu Tường cứng ngắc nhìn anh, “Cái gì?”

Yến Minh Tự khề thở dài, “Bước ra khỏi cánh cửa này, những lời tôi vừa nói, một chữ cậu cũng không được tiết lộ với ai, sớ dĩ tôi canh phòng ở đây chính là vì điều đó. Nếu dám để người khác biết, cậu không gánh nổi hậu quả đâu.”

“Cậu ta, tại sao cậu ta lại như vậy?”

“Tại sao à?” Yến Minh Tự cười nhạt, “Tại vì nó điên rồi.”

“Cậu ta, cậu ta và... và... của Chu Tường...”

“Đúng vậy, từ lúc đến đây nó đã như thế, không ăn không uống, không ra khỏi cửa, không lên tiếng, cứ đứng sừng sững trong căn phòng đó.” Yến Minh Tự mệt mỏi xoa xoa khóe mắt, “Tôi định chờ thêm một ngày, nếu nó vẫn còn như thế, tôi sẽ cưỡng chế ép nó quay về Bắc Kinh.”

Chu Tường khiếp sợ tột đỉnh.

Tại sao Yến Minh Tự muốn trông coi hài cốt của hắn? Tại sao y phải làm vậy? Dựa vào đâu mà y làm vậy?

Trong đầu ong ong vang, Chu Tường không thể tiếp nhận nỗi tin tức này. Quá khứ vùn vụt đảo qua trước mắt hắn, Yến Minh Tu nồng nhiệt hay vô tình, hắn đều đã được ném trải, nhưng hắn chưa bao giờ cảm thấy mình chiếm vị trí gì trong lòng Yến Minh Tu, trái tim của Yến Minh Tu, toàn bộ toàn phần đều chỉ có một mình Ưông Vũ Đông, làm sao còn chỗ dành cho hắn.

Nhưng còn bây giờ thì sao, tại sao Yến Minh Tu hành xử như thế này? Ấy vậy? Chỉ vì vậy thôi sao?

Chu Tường đứng dậy, hồn bay phách lạc nói, “Tôi vào xem cậu ta.”

Yến Minh Tự nhìn hắn, mặt mũi nói, “Cậu cứ thử, nếu cậu có thể khiến nó mở miệng nói chuyện, hoặc là bảo nó bước ra đây, coi như tôi nợ cậu một lần.”

Chu Tường run rẩy nói, “Để tôi vào.”

Yến Minh Tự dẫn hắn ra ngoài, đưa hắn đến gian nhà tối om cách vách, còn đưa cho hắn một cái đèn pin, “Vào nhà tự tìm đèn, cứ đi men theo cửa.”

Chu Tường mở cửa, bàn tay cầm đèn pin đã lướt mồ hôi, ẩm ướt trơn tuột, thứ cảm giác lạnh lẽo chết chóc từ sau khi bước vào vẫn luôn đeo bám hắn.

Trong phòng rất tối, nền đất gỗ ghè, chính giữa đặt một chiếc bàn lớn màu đen tuyền. Chu Tường bước lại gần, đèn pin leo lét, mỗi góc ngách đều u ám dọa người, nhưng hắn không sợ, trong lòng hắn vẫn còn quá nhiều nghi vấn và thương tâm, hắn không có sức sợ hãi.

Hắn mò được dây kéo đèn trong nhà bếp, nhà bếp lập tức sáng lên. Chu Tường ném đèn pin, rẽ vào buồng trong, nhờ ánh đèn mờ ảo, hắn nhìn thấy trên giường có gì đó đang nằm.

Chân hắn mềm nhũn, thiếu điều quỵ mọp xuống đất.

Lúc này, hắn đã chẳng còn để tâm đến Yến Minh Tu ngồi trong góc tường không rõ sống chết, đôi mắt hắn chỉ gắt gao trừng trừng nhìn hài cốt đã qua xử lý đặt trên giường. Yến Minh Tự đã nói, không cần phải nhận dạng nữa, con người mất đi da thịt, tất cả cũng chỉ còn xương trắng mà thôi, cho dù đó là chính bản thân mình, nhưng một khi đã biến thành như vậy, ai còn có thể nhận ra?

Nước mắt hắn vô thức chảy xuống.

Giờ phút này hắn đã bất chấp Yến Minh Tu ngồi đó, hắn gần như đã quên đi tất cả, hắn chỉ biết đồng xương kia đã từng là thân thể khỏe mạnh của hắn, từng là sinh mệnh trước đây của hắn, hắn không biết trên đời này còn gì tàn nhẫn hơn phải tận mắt nhìn thấy thi thể của mình.

Tưởng chừng như hắn sắp sụp đổ, hắn đang phải chống chịu nỗi bi thương quá lớn, chẳng khác nào cái ngày cha mẹ hắn mất đi, thứ đau đớn đó khủng khiếp đến không cách nào hình dung, khủng khiếp đến không cách nào bộc phát.

Cuối cùng, hắn vẫn không dám tiến tới, chỉ đứng nhìn từ xa mấy bước, hắn thật sự không có can đảm, hắn không đủ hơi sức để bước tới đó, lúc này, chỉ riêng chống đỡ tinh thần đã tiêu hao hết thể lực của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn sang Yến Minh Tu, Yến Minh Tu đang nhắm mắt ngồi tựa vào góc tường, ở bên cạnh đồng xương trắng, nhìn y cũng chẳng khác là bao, bởi vì lúc này y cực kỳ giống một người đã chết, khuôn mặt trắng bệch, thân hình gầy gò, hơn nữa còn không nhúc nhích, thậm chí khi đèn bật lên, ánh sáng hắt vào, âm thanh vọng lại, y vẫn chẳng hề mảy may nhúc nhích.

Nếu không phải cánh mũi y còn phập phồng khe khẽ, Chu Tường thật lòng sẽ nghĩ y đã tắt thở rồi.

Hắn chưa từng thấy Yến Minh Tu như vậy, thật giống như y đã mất hết hi vọng, thân xác trống rỗng, hiện tại, ngồi trên mặt đất kia chỉ là một chiếc vỏ cứng vô hồn.

Yến Minh Tu thương tâm vì cái chết của hắn sao?

Thân thể hắn run rẩy, hắn rất muốn bước đến hỏi Yến Minh Tu, hỏi y “Có phải cậu đau lòng vì tôi không?”, nếu thật sự đau lòng đến vậy, tại sao khi ấy không nói cho tôi biết? Tại sao trước khi tôi chết, cậu không nói với tôi rằng, thực ra trong lòng cậu cũng có một chỗ dành cho tôi?

Tại sao chỉ khi đã biến thành một đồng xương trắng, hắn mới nhận ra Yến Minh Tu cũng sẽ thương tâm vì mình?

Quá muộn rồi, muộn con mẹ nó rồi, ông mày chết mẹ nó rồi còn đâu!

Nước mắt hắn cuộn trào rớt xuống, cảm giác này so với mất đi thân nhân còn quái đản và đau đớn hơn nhiều, bởi vì hắn mất đi chính hắn. Hắn mất đi quá khứ của hắn, tình yêu của hắn, thân phận của hắn, thân thể của hắn, mạng sống của hắn, tất cả của hắn.

Cho dù linh hồn hắn còn sống, nhưng mãi mãi sẽ không còn là hắn nữa.

Hắn lại cảm thấy hận Yến Minh Tu, hắn chưa bao giờ muốn đổ lỗi cái chết của mình cho Yến Minh Tu, bởi vì hắn biết làm vậy cũng chẳng thay đổi được gì, càng nghĩ càng đau đớn mà thôi. Nhưng hiện tại bây giờ, đối mặt với đồng xương trắng rách nát còn sót lại của mình, hắn hận Yến Minh Tu thấu tim thấu ruột. Nếu không phải vì Yến Minh Tu, bây giờ hắn vẫn còn sống tốt, hắn vẫn có thể dùng thân xác của mình hưởng thụ cuộc đời mình, chứ không phải như cô hồn đã quỵ, tá túc vào một người khác, còn phải lén lút đi nhìn lại hài cốt của mình.

Cuối cùng, không thể tiếp tục chịu nổi bộ dạng nửa chết nửa sống của Yến Minh Tu, hắn lao đảo chạy ra ngoài. Hắn đụng phải người nào đó, bên tai vọng tới vài âm thanh, nhưng hắn không nghe không thấy, hắn chỉ muốn chạy trốn càng xa càng tốt, chạy thật nhanh để bỏ lại cơn ác mộng này ở phía sau lưng.

Chạy vào một rừng cây, hắn vấp phải một tảng đá, ngã dúi dụi, lăn xa đến vài mét.

Hắn bắt đầu lớn tiếng gào thét, khóc lóc, điên cuồng dẫm xuống đất, đồng xương trắng lạnh lẽo vẫn chập chờn trước mắt hắn, hắn nghĩ mình sắp phát điên rồi.

Bên tai vọng đến tiếng quát tháo, có người túm lấy hắn, lôi kéo hắn, hắn đẩy ra, dùng hết sức đẩy ra, hắn muốn chạy, nhưng hai chân lại không còn sức lực.

Cuối cùng, hắn thấy trước mắt biến thành một màu đen, sau đó hắn ngã nhào xuống đất.

END85.

86. Chương 86

Ngày hôm sau, Chu Tường tỉnh lại, đập vào mắt hắn là khuôn mặt của Lan Khê Nhung.

Hắn trừng trừng nhìn chớp lều đơn sơ, hồi tưởng lại những gì xảy ra đêm qua, cảm thấy tất cả chỉ như một giấc mộng, không có chút chân thực nào.

Lan Khê Nhung sót ruột vỗ vỗ mặt hắn, “Anh Tường? Anh khỏe chứ? Anh có nghe em nói gì không?”

Thái Uy cũng bước đến, lo lắng nhìn hắn.

Chu Tường cứng đờ hồi lâu, cuối cùng mới thở dài một tiếng, “Anh không sao.”

Hai người thở phào nhẹ nhõm.

Lan Khê Nhung đỡ Chu Tường dậy, rót cho hắn chén nước.

Chu Tường uống vài ngụm, ngẩn ngơ nhìn cảnh vật xung quanh, hắn không biết phải hình dung thứ cảm giác này như thế nào cho phải, toàn thân hắn như đang bồng bềnh trên hư không, nhưng ý nghĩ lại vô cùng tỉnh táo.

Có lẽ trận gào khóc hôm qua đã trút bớt phần nào tâm tình của hắn, những đầy ứ khúc mắc trong lòng vơi đi không ít, vậy nên hắn khôi phục lý trí, hắn nghĩ, nếu lần này đối mặt với đồng xương trắng nhìn không ra nguyên trạng kia, hắn cũng sẽ không chạy trốn chết nữa.

Hắn tự nói với mình, Chu Tường, mày phải tỉnh táo lại, phải tỉnh táo lại.

Chút ảo tưởng cuối cùng của hắn đã hoàn toàn tan biến, hắn không còn đường lùi nữa, ngược lại, bây giờ hắn đã có thể bình tĩnh đến thần kỳ. Hắn biết rõ chuyện quan trọng nhất phải làm, chính là lấy lại di vật của cha mẹ hắn, hay nói đúng hơn là di vật của hắn, còn những gì rối rắm hết cách thay đổi kia, tất cả đã không còn ý nghĩa.

Chu Tường nhìn vẻ mặt lo lắng của Lan Khê Nhung và Thái Uy, áy náy nói, “Ngại quá, làm mọi người lo rồi, em không sao.”

Hắn bình tĩnh như vậy, ngược lại còn khiến hai người sợ hãi trong lòng, mới hôm qua hắn còn gào thét như một kẻ điên, gặp phải chuyện thế này, có lẽ bất kỳ ai cũng sẽ hành xử như hắn, vậy nên bây giờ nhìn hắn bình tĩnh, sự tương phản quá lớn khiến hai người cùng thấy bất an, chỉ sợ hắn sẽ làm ra chuyện cực đoan nào đó.

Chu Tường xỏ giày, bình tĩnh cười cười, “Em không sao thật mà, em nghĩ thông rồi, hôm qua hơi kích động thôi, nhưng mà... Bây giờ không quan trọng nữa.”

Thái Uy lắc đầu, thở dài nói, “Nếu khó chịu quá thì đừng cố nhịn làm gì, nhìn chú mày như thế, bọn anh còn sợ hơn.”

Chu Tường vỗ vai Thái Uy, “Anh Uy, hôm qua em tự chạy đi xem, chắc là anh lại gặp rắc rối.”

“Không quan trọng, nhưng mà Yến Minh Tự nhần, bao giờ chú mày tỉnh thì đi gặp anh ta.”

Lan Khê Nhung nắm lấy tay Chu Tường, “Anh Tường, anh không đi cũng được. Em biết chuyện này đối với anh rất khó, nếu anh không muốn ở đây nữa thì em về cùng anh, cứ để anh Uy xử lý nốt mấy việc còn lại.”

Thái Uy cũng gật đầu, “Cứ để anh ở đây là được.”

Chu Tường lắc đầu, “Em phải ở lại, em muốn gặp Yến Minh Tự, còn cả...” Còn cả Yến Minh Tu, nhưng hắn không nói tiếp. Bộ dáng hôm qua của Yến Minh Tu làm hắn hơi khó chịu, hắn muốn xác nhận lại một chuyện.

Chu Tường dặn hai người không cần đi theo, hắn tự mình đến gặp Yến Minh Tự.

Vừa đến gần gian nhà của Yến Minh Tự, hắn lại thấy bên ngoài có hai hòa thượng đang đứng.

Chu Tường hơi khựng lại, hắn không có nhiều hiểu biết với tôn giáo, nhưng khi nghĩ hai hòa thượng kia được mời đến siêu độ, phản ứng đầu tiên của hắn là sợ hãi. Hiện giờ hắn nhìn như một người bình thường, nhưng chuyện hoang đường nhất đã xảy đến với hắn, hắn là tu hú chiếm tổ chim khách, mặc dù không phải hắn tự nguyện, nhưng tất nhiên cũng chẳng đường đường chính chính gì, vậy nên nhìn thấy hai hòa thượng nọ, hắn liền đặc biệt căng thẳng, không khác nào yêu quái nhìn thấy đạo sĩ.

Nhưng có muốn quay về cũng đã muộn, binh sĩ đứng canh cửa đã nhìn thấy hắn, một người quay vào nhà xin chỉ thị của Yến Minh Tự.

Chu Tường đành phải kiên nhẫn bước tới, sự thật chứng minh tất cả đều là ám ảnh tâm lý, hai hòa thượng chỉ lễ phép gật đầu với hắn, cũng không chú ý đến hắn nhiều.

Chỉ chốc lát sau, binh sĩ nọ đã quay ra, ý bảo hắn đi vào.

Vừa bước vào nhà, hắn đã cảm thấy cực kỳ bất bình thường, hắn không cách nào hình dung loại cảm giác này, thật giống như gian nhà đất thô kệch đột nhiên đổi khác, ngay cả không khí cũng trang nghiêm vô cùng. Hắn đi vào phòng ngủ, phát hiện không chỉ mình Yến Minh Tự đang ngồi bên trong, mà Yến Minh Tu cũng ở cạnh đó, thêm cả một lão hòa thượng cao gầy khoảng trên dưới 70 tuổi, khuôn mặt vô cảm, không giận mà uy. Ngay khi Chu Tường bước vào, lão hòa thượng ngẩng đầu liếc nhìn hắn, ánh mắt sắc bén vô cùng, dù vẻ mặt ông vẫn không thay đổi, nhưng Chu Tường lại căng thẳng vạn phần.

Yến Minh Tự nói với Chu Tường, “Đây là sư phụ của tôi, Tịch Không đại sư.” Yến Minh Tự cực kỳ cung kính, thái độ thậm chí còn rất nhún nhường.

Chu Tường lúng túng làm một Phật lễ, cũng không dám rầy rà.

Mười mấy năm lăn lộn trong showbiz, hần tiếp xúc với không ít nhân vật chót vót trên cao, dù người ta không nhớ hần, nhưng hần vẫn biết không ít chuyện bên lề về họ. Hần đúc rút ra một điều, càng đứng trên cao, nhu cầu của con người đối với tín ngưỡng lại càng thêm mãnh liệt, tỷ như Vương tổng giàu có hai đời, tin Thần tin Phật đến si mê, mặc kệ bận rộn thế nào, hàng năm vẫn phải rút ra 2-3 tháng cố định để bề quan tu hành. Ở Bắc Kinh, ai cũng phải nể ông đôi phần, vậy mà nhìn thấy Thiết Bổng Lạt Ma, Vương tổng còn chẳng dám ngẩng đầu lên, chuyện này tất nhiên không phải lời đồn nhảm, mà là Vương tổng đặc ý tự nói ra, vừa nhắc đến sư phụ mình, ông đã cung kính ngưỡng mộ chẳng khác nào đang nhắc tới thần thánh. Chuyện mấy sếp tổng khúm núm tín Phật tín Giáo là cực kỳ bình thường, nên lúc nghe Yến Minh Tự có sư phụ, Chu Tường cũng không lấy làm lạ.

Người được Yến Minh Tự tôn làm sư phụ nhất định phải vĩ đại vô cùng, chỉ có điều, không rõ tại sao ông lại xuất hiện ở đây.

Tịch Không đại sư chỉ lẳng lặng nhìn hần, vẫn không biểu cảm, không lên tiếng.

Chu Tường bị nhìn đến bứt rứt, hần hỏi Yến Minh Tự, “Ngài Yến, ngài tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Yến Minh Tự nghiêm khắc nhìn hần, “Tôi muốn biết hôm qua cậu nhìn thấy gì, nói gì, làm gì.”

Chu Tường thấp giọng đáp, “Tôi thấy một đồng xương cốt, thấy Yến Minh Tu ngồi dưới đất, nhắm mắt không nói, tôi không làm gì cả, tôi sợ quá nên bỏ chạy.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Nhưng bây giờ nó muốn gặp cậu.”

Chu Tường ngẩn người, “Được.” Tôi cũng đang muốn gặp cậu ta.

Đây là lần thứ hai hần bước vào căn phòng nọ, nhưng lúc này Yến Minh Tu đang an vị trước bàn ăn, trên bàn là một phần bữa sáng, nhưng y vẫn không nhúc nhích, chỉ im lặng nhìn đồ ăn, ngẩn người.

Chu Tường bước vào, Yến Minh Tu nâng đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn hần. Yến Minh Tu bây giờ khác hẳn hình tượng ung dung lạnh nhạt ngày thường, trông y cực kỳ tiêu tụy, tóc tai bù rối, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà đã gây đi một vòng.

Có thứ gì đó mạnh bạo đánh vào tim Chu Tường.

Hần nhin không được, thử nhìn nhìn vào buồng trong đặt hài cốt, nhưng bị cánh cửa chắn ngang tầm mắt.

Yến Minh Tu mở miệng, âm thanh khàn khàn rất khó nghe, “Ngồi xuống.”

Chu Tường ngồi xuống phía đối diện, bắn khoắn nhìn Yến Minh Tu, hần muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Yến Minh Tu nhìn hần, trong đôi mắt trống rỗng khe lấp lánh một thứ ánh sáng quỷ dị, y cứ thẳng tắp trừng trừng nhìn hần, tựa như muốn xuyên qua da thịt hần, nhìn sâu vào nội tâm hần, khiến cho hần cực kỳ mất tự nhiên.

Yến Minh Tu nói, “Có vài việc tôi định nói với anh. Bởi vì tôi không muốn để Thái Uy nhìn thấy tôi như thế này, nên tôi nói cho anh, phiền anh về nhắn lại với anh ta.”

Chu Tường gật gật đầu.

“Mọi chuyện của Chu Tường sẽ do tôi thu xếp, bảo anh ta không cần lo nữa.” Lúc Yến Minh Tu nói những lời này, ánh mắt y vẫn không rời khỏi khuôn mặt hần, lẳng lẽ quan sát mọi biểu cảm của hần.

Chu Tường run rẩy hỏi, “Có ý gì?”

“Ý là, di thể và di sản của Chu Tường đều do tôi xử lý.”

“Nhưng mà, hần có họ hàng...”

“Tôi biết, tôi đã giải quyết rồi, bây giờ tất cả di vật của Chu Tường đều là tài sản hợp pháp của tôi.”

Bàn tay Chu Tường đặt dưới gầm bàn lặng lẽ siết thành hai nắm đấm, hần cúi đầu, giấu đi vẻ mặt mình, hạ giọng nói, “Vậy, ngài muốn xử lý... Xử lý Chu Tường... Và đồ đạc thế nào?”

“Tôi sẽ đưa hần về an táng tại Bắc Kinh.”

Chu Tường truy hỏi, “Căn hộ thì sao? Bán đi?”

Yến Minh Tu nhìn hần thật sâu, “Tôi sẽ sửa chữa lại căn hộ.”

Chu Tường tròn mắt, khàn khàn hỏi, “Tại... Tại sao?”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, Yến Minh Tu không khách sáo hỏi ngược lại hần, “Tại sao tôi phải nói cho anh biết?”

Chu Tường đáp, “Bởi vì... Anh Uy nói trong nhà vẫn còn đồ đạc của Chu Tường, anh ấy muốn mang về, giữ làm kỷ niệm.”

“Tôi đã nói, bây giờ di vật của Chu Tường đều là tài sản hợp pháp của tôi, anh ta không có quyền gì hết, tôi sẽ tự mình xử lý.”

Chu Tường âm thầm nghĩ rằng, “Ngài muốn xử lý thế nào?”

Yến Minh Tu lạnh lẽo phán, “Đốt, hoặc là chôn cùng Chu Tường.”

Chu Tường suýt nữa thì bật dậy. Yến Minh Tu lấy quyền gì mà đòi xử lý tài sản của hần?! Đó là... Đó là... Nhưng hần lại nhớ ra, lấy thân phận bây giờ, hần không có quyền quyết định.

Hần run rẩy nói, “Yến tổng, anh Uy và Chu Tường rất thân thiết, anh ấy rất muốn cầm lại một ít di vật, nhất là của cha mẹ Chu Tường...”

“Không liên quan đến tôi. Chuyện của Chu Tường, tôi tự biết giải quyết, tôi muốn những thứ đó cứ để Chu Tường mang theo.”

Chu Tường giận đến choáng váng đầu óc, hần sắc lẹm nói, “Thế tại sao ngài muốn sửa lại căn hộ, tại sao không đốt luôn căn hộ theo hần đi?”

“Căn hộ kia không tồi, tôi có cảm tình, mà ở đó cũng gần chỗ làm của tôi, sau này tôi thích tới lúc nào thì tới. Nhưng tôi muốn đổi nó sang hình dạng khác, miễn phải khổ sở trong lòng.” Yến Minh Tu cực kỳ bình tĩnh nói, biểu cảm không có kẽ hở, ác nghiệt lạnh lùng, trái tim Chu Tường đã đông cứng, hần thật sự không biết còn cách nào để lấy lại những gì thuộc về mình.

Chắc chắn không thể trông cậy vào mợ trẻ của hần rồi, nhất định Yến Minh Tu đã sớm lo liệu, đối với quyết định của Yến Minh Tu, hần thật sự không thể hiểu nổi.

Yến Minh Tu giơ tay lên, nắm lấy cằm hần, ép hần ngẩng đầu, “Về chuyển lời cho Thái Uy, chuyện tên trộm tôi không tra xét nữa, giờ cũng chẳng còn quan trọng. Ngày mai tôi sẽ về Bắc Kinh, sắp xếp an táng Chu Tường trước, tính chuyện căn hộ và đồ đạc của hần sau, bảo anh ta đừng chõ mũi vào, đến ngày tang lễ tôi sẽ báo.”

Chu Tường đứng dậy, nghiêng rằng nói, “Yến Minh Tu, cậu là cái gì của Chu Tường, cậu dựa vào đâu mà ra quyết định thay cho hần? Anh Uy là người anh em tốt nhất của Chu Tường, cậu phải nên...”

“Tôi là người đàn ông của Chu Tường.” Đôi con ngươi sáng quắc như chim ưng nhìn thẳng vào mắt hần, “Không ai có tư cách quyết định thay cho hần hơn tôi.”

Chu Tường lùi lại từng bước, hung tợn trừng y một cái, xoay gót bỏ ra ngoài.

Ánh mắt Yến Minh Tu vẫn dõi theo bóng lưng hần, tận đến khi hần đi khuất, Yến Minh Tu mới ôm lấy ngực, trái tim quặn đau dữ dội, y không thể tiếp tục ngồi thẳng nữa. Chạm rãi siết chặt hai bàn tay, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm nơi hần vừa biến mất, y nghiêng rằng phun ra hai chữ, “Chu Tường”.

END86.

87. Chương 87

Chu Tường trở về, thuật lại ý định của Yến Minh Tu cho Thái Uy và Lan Khê Nhung, cả hai người đều rất tức giận, nhưng Chu Tường lại không tỏ vẻ gì, hắn chỉ chờ dẫn nói, “Về thôi, giờ về luôn đi. Em cảm giác Yến Minh Tu nói dối một phần nào đó, cậu ta bảo căn hộ trên danh nghĩa đã thuộc về cậu ta, nhưng em nghĩ không thể nhanh như vậy được, giấy chứng tử không thể xong trong một vài ngày, mộ trẻ cũng không thể vừa thừa hưởng căn hộ của em đã lập tức bán lại cho Yến Minh Tu. Có khả năng cậu ta đã giao hẹn gì đó trước, nhưng em đoán căn hộ vẫn chưa sang tên. Anh Uy, sau khi trở về, anh giúp em liên hệ với mộ trẻ, em từ bỏ căn hộ, nhưng những thứ bên trong, nhất định phải nhờ bà ấy nghĩ cách giúp em.”

Lan Khê Nhung gật đầu, “Có lý, nhất định căn hộ vẫn còn đứng tên anh, kể cả Yến Minh Tu có bản lĩnh thông thiên, cũng không thể tùy tiện chiếm đoạt tài sản của người khác.”

Thái Uy cũng gật đầu, “Được, đây là biện pháp duy nhất, chúng ta phải giành lại đồ đạc trước khi Yến Minh Tu trở về.”

Thỏa thuận xong, ba người thống nhất không nán lại thêm, cùng ngày hôm đó lên xe đến thị trấn, sau đó bay thẳng về Bắc Kinh.

Dọc đường, Thái Uy gọi cho mộ trẻ của Chu Tường, nhưng bên kia không nghe máy, cuối cùng còn tắt luôn điện thoại.

Chu Tường hiểu ý, hắn cũng không trông cậy gì vào người họ hàng xưa nay không qua lại.

Thái Uy và Lan Khê Nhung đều còn nhiều việc phải làm, trước khi chia tay, Thái Uy dặn hắn, “Đừng nghĩ ngợi nhiều, để anh tìm cách liên lạc với mộ trẻ chú mày, Yến Minh Tu chưa về, chúng ta vẫn còn thời gian.”

Chu Tường gật đầu cười, vỗ vỗ cánh tay Thái Uy, “Anh Uy, em hiểu rồi, anh cứ yên tâm. Lần này cảm ơn hai người đi cùng em, trễ mất mấy ngày công việc.”

Lan Khê Nhung cười khỏ, “Anh Tường, bọn em có làm được gì đâu, anh đừng nói thế.”

“Sao lại không làm được gì, mục đích lớn nhất của anh đã đạt được rồi. Anh đã nhìn thấy...” Chu Tường nhếch miệng cười cười, ánh mắt còn hơi trống rỗng, “Anh không còn gì nuối tiếc nữa.”

Hai người nhìn hắn, ai cũng khó chịu trong lòng.

Chu Tường vẫn cứng ngắc cười cười, “Để hôm nào mời hai người ăn cơm, giờ về trước đã.”

Thái Uy đi trước, Lan Khê Nhung không yên tâm về hắn, tự mình đưa hắn về nhà.

Chu Tường về đến nhà, vẫn xử sự như bình thường, còn không quên mang về một ít đặc sản Quảng Tây cho Trần Anh và dì Vương. Dì Vương vừa ăn trái cây vừa nói luôn miệng, thao thao kể chuyện bà định giới thiệu cô nàng nào đó cho Chu Tường, ngoại hình xinh tươi ngon ngọt, tính tình lại biết điều hiểu chuyện linh tinh vân vân. Dì Vương rất thích Chu Tường, bà thấy hắn đã đến tuổi lập gia đình, nên vẫn luôn ghi nhớ chuyện này.

Chu Tường chỉ mỉm cười lắng nghe, đôi mắt thẳng tắp nhìn lên TV, nhưng không một hình ảnh hay câu từ nào lọt được vào đầu hắn.

Quá nửa đêm, mọi người đã ngủ say.

Chu Tường im lặng xuống giường, thay một bộ đồ đen, đội mũ quàng khăn, lấy trong hộp đồ nghề ra một ít dụng cụ, sau đó lặng lẽ rời nhà.

Hắn ngồi xe trở về căn hộ mình.

Nếu không phải bị ép đến đường cùng, nhất định hắn sẽ không bí quá hoá liều mà làm chuyện thế này, nhưng hắn không còn cách nào khác. Thực ra ai cũng không giúp được hắn, bởi vì không ai có thể đấu lại

Yến Minh Tu, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không để Yến Minh Tu đốt, ném, hoặc chôn những thứ cực kỳ quan trọng đối với hẳn.

Hắn sợ Yến Minh Tu đã thay ổ khóa, nên hẳn mang theo một ít dụng cụ, hẳn cũng không biết liệu có phá được khóa hay không, nhưng hẳn vẫn phải thử, ít nhất cũng phải tìm hiểu ổ khóa mới trước, nếu tự mình không phá được, hẳn sẽ thuê một tên trộm nào đó đến giúp hẳn.

Hắn quyết tâm muốn vào nhà.

Hắn đến khu tập thể lúc hơn 2h sáng, bốn bề tĩnh lặng, cây cối xanh mướt, um tùm che khuất ánh trăng, hai bên đường chỉ có vài ngọn đèn leo lét, cả không gian u ám vô cùng.

Chu Tường kín đáo lên cầu thang, đến trước nhà mình, hẳn cầm lấy tay nắm cửa, bật đèn pin, ngồi xổm xuống thử nhìn lỗ khóa. Không ngờ Yến Minh Tu vẫn không đổi khóa, ổ khóa vẫn nguyên vẹn như cũ, thế còn chìa thì sao?

Chu Tường lặng lẽ mở hộp cứu hỏa, ngón tay sờ soạng mò tìm, chỉ chốc lát sau, hẳn chạm đến một mảnh kim loại nhỏ lạnh lạnh.

Chìa khóa vẫn còn đây...

Yến Minh Tu không cần đề phòng? Cứ để chìa khóa nguyên tại chỗ này?

Chu Tường hơi nghi, nhưng hẳn không có nhiều thời gian suy xét, hẳn nhanh nhẹn lấy chìa khóa ra, nhẹ nhàng mở cửa.

Trong nhà tối đen, hẳn gơ đèn pin đảo qua một lần, quyết định trước tiên đi lấy chiếc cúp bạc của ba hẳn, ngày xưa ba hẳn tham dự giải côn thuật toàn quốc, chiếc cúp đó là niềm tự hào lớn nhất của ông, khi ấy hẳn còn hay quần quít đòi ông dạy múa côn cho hẳn.

Hắn lần theo trí nhớ, đi đến kệ TV, mở cánh tủ bằng thủy tinh, thò tay lấy chiếc cúp gỉ sét ra.

Ngay khi đầu ngón tay hẳn chạm vào chiếc cúp, chỉ trong nháy mắt, cả không gian đột nhiên bừng sáng, đèn phòng khách đã được bật lên!

Chu Tường thót tim, đôi mắt chưa kịp thích nghi với ánh sáng, hẳn bối rối cúi đầu xuống, tới khi mở được mắt ra, hẳn kinh ngạc quay lại, Yến Minh Tu đang đứng trước cửa phòng ngủ, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm hẳn, như thể y sẽ bổ nhào vào hẳn bất cứ lúc nào!

Chu Tường rút bàn tay run rẩy về, cứng đờ đứng nguyên tại chỗ, hai người chỉ cách nhau mấy mét trong một gian phòng nhỏ, rõ ràng gần đến vậy, nhưng khoảng cách lại xa xôi như hai mép vực sâu thăm thẳm, không ai đủ dũng khí vượt qua.

Chỉ trong một thoáng, Chu Tường đã hiểu. Hôm qua Yến Minh Tu nói những lời đó, hôm nay lại ở đây rình hẳn, hết thấy đều đã được sắp đặt, chính là để chờ hẳn sốt ruột, chờ hẳn lộ dấu vết.

Chuyện đến nước này, hẳn cũng hết lý do biện hộ, chẳng có người nào lên vào nhà chỉ để ăn trộm một chiếc cúp hoen rỉ không đáng mấy xu tiền.

Yến Minh Tu gần như không thể hô hấp, mỗi một lần hít thở là một lần đau đớn cùng cực, những gì y trải qua mấy ngày này còn khốn khổ hơn cả đời y gộp lại, y có cảm giác thân thể mình sắp vỡ nát rồi. Thời khắc y nhìn thấy cảnh tượng này, thời khắc y khẳng định được suy đoán trong lòng, y đã nghĩ rằng mình sẽ cực kỳ kích động, nhưng kỳ thực, y nói không ra lời, y thậm chí còn không đủ sức bước lên một bước, y đã bị thứ cảm giác sụp đổ cuốn lấy, níu kéo, không cho phép cử động.

Hai người giữ nguyên tư thế đối mặt buồn cười như vậy, cứng đờ nhìn nhau hơn mười giây, lúc này Yến Minh Tu mới khẽ sở lên tiếng, “Thật sự... Đúng là anh...”

Chu Tường không giải thích gì cả, hẳn tháo khăn quàng cổ, cởi áo khoác, bởi vì hẳn đã mồ hôi đầm đìa, ngũ tạng lục phủ không có nơi nào để chịu, bức bối tới mức hẳn sắp ngất lịm đi. Hẳn không cần giấu mặt nữa, nếu đã đến nước này, hẳn cũng chẳng cần phải rời khỏi đây, đây là căn hộ của hẳn, đây là nhà của hẳn, hẳn muốn Yến Minh Tu trả lại cho hẳn.

Yến Minh Tu từng bước lại gần, càng lúc càng gần, Chu Tường nhìn vẻ mặt đã hơi vạm vỡ của y, bắt giắc lùi về một bước.

Mà một bước này ngay lập tức kích thích Yến Minh Tu, y đột ngột nhào lên, hung tợn đè nghiêng hẳn lên tường, đôi mắt đỏ ngầu dữ dội trừng trừng nhìn hẳn, cả tiếng nói của y cũng đã khác hẳn bình thường, “Đúng là anh... Đúng là anh...”

Đôi môi Chu Tường run rẩy, hẳn cứng ngắc nhìn lại Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu ôm hẳn thật chặt, “Đúng là anh... Chu Tường... Đúng là anh, tại sao, tại sao anh không nói cho tôi biết? Anh ở ngay bên cạnh tôi, tại sao không nói cho tôi biết?!” Yến Minh Tu gầm nhẹ, “Tôi cứ nghĩ anh chết rồi! Tôi cứ nghĩ anh chết rồi đó Chu Tường! Tại sao lại đối xử với tôi như thế, anh hận tôi đến mức nào, tại sao lại đối xử với tôi như vậy?!”

Nước mắt y cuộn cuộn tuôn trào, y siết lấy Chu Tường như người sắp chết đuối siết lấy một thân cây giữa cơn hồng thủy, như thể một khi buông tay, y sẽ lại rơi vào vực sâu vạn trượng. Ba năm qua y sống thế nào, y cũng không hình dung nổi nữa. Từng ngày từng ngày, y phải đánh lừa bản thân, Chu Tường không chết, Chu Tường sẽ trở về, vậy nên y bắt chắp người nhà phản đối, y phải làm ngôi sao, y nghĩ, chắc là Chu Tường giận y lắm, nên mới không chịu quay về gặp y, y muốn lúc nào Chu Tường cũng có thể nhìn thấy y, biết đâu vào một ngày không xa, Chu Tường sẽ trở về. Y chờ đợi từng ngày, từng ngày, mỗi ngày y đều bị hành hạ bởi kỳ vọng và tuyệt vọng sâu cay, ân hận và nhưng nhớ cứ từng bước bào mòn xương tủy y, dần dần khiến y mất hết niềm tin vào cuộc sống. Trong đầu y luôn có một âm thanh quanh đi quẩn lại, nói với y rằng Chu Tường đã chết rồi, nhưng hết lần này đến lần khác, y gạt đi, y không tin. Y chưa nhìn thấy thi thể của Chu Tường, y nhất quyết sẽ không từ bỏ hi vọng Chu Tường vẫn còn sống, bằng không, làm sao y có thể chống đỡ đến tận bây giờ?

Làm sao y có thể chống đỡ đến tận bây giờ? Trong cái thế giới không có Chu Tường, sau khi Chu Tường mang theo tất cả tình cảm của y mà đi, làm sao y có thể chống đỡ đến tận bây giờ?

Y cứ như vậy trong ba năm, ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, từng phút từng giây chìm trong nhớ nhung và tuyệt vọng, đến tận cùng thì y đã vượt qua thế nào?

Y chưa bao giờ đường hoàng nói chuyện yêu đương, thậm chí y còn nhảm lẫn dăng tặc mớ tình đầu cho một người khác, nhưng y đã tỉnh ngộ rồi, lúc ấy y không muốn chia tay với Chu Tường, chỉ cần cho y thêm một chút thời gian, nhất định y đã có thể ngấm ra bản thân mình thật sự yêu ai. Nhưng tại sao ngay cả cơ hội đó mà y cũng không có được? Tại sao lại chặt đứt hết tất cả khao khát và hi vọng của y?

Sẽ không ai hiểu được tâm trạng y vào lúc y hay tin Chu Tường gặp nạn.

Y chỉ hận mình không thể chết đi.

May mắn làm sao, ông trời thật sự không vứt bỏ y, Chu Tường đã trở lại, nhưng mà, rõ ràng hẳn ở bên cạnh y gần một năm, lại không nói với y bất kỳ điều gì cả.

Để hành hạ y sao?

Nếu không có quá nhiều dấu vết để lại, nếu không vì chuyện lần này khiến Chu Tường lộ ra sơ hở lớn nhất, hẳn còn định giấu giếm y bao lâu nữa? Có lẽ Yến Minh Tu y, cho tới lúc chết, cũng sẽ không biết được rằng, cái người y ngày đêm mong nhớ, thực ra vẫn luôn luôn ở ngay bên cạnh y!

Yến Minh Tu thiếu điều sụp đổ.

Chu Tường hận y đến mức đó...

Chu Tường nhìn vẻ điên cuồng và nước mắt không ngừng tuôn rơi trên mặt Yến Minh Tu, nhất thời chấn động, mỗi giọt nước mắt của Yến Minh Tu đều như một lưỡi dao cắt vào tim hẳn, khiến cho hẳn không biết phải làm sao.

Yến Minh Tu vuốt ve khuôn mặt hẳn, khàn khàn nói, “Xin lỗi, xin lỗi... Chu Tường, đừng hận tôi, tôi làm sai rất nhiều điều... Nhưng tôi rất nhớ anh, tôi nhớ anh đến sắp điên rồi, đừng hận tôi...”

Chu Tường giật mình nhìn y, trái tim hắn như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, khiến cho hắn hít thở không thông, trong một thoáng chốc, hắn không thể tiếp nhận nhiều xúc động đến thế, đầu óc hắn trống rỗng.

Tại sao Yến Minh Tu lại thế này? Không phải y vẫn luôn thầm yêu Ưông Vũ Đông sao? Nếu y đã thương tâm vì hắn như vậy, thì tại sao khi còn ở bên nhau, y lại chưa bao giờ cho hắn nửa phần hi vọng?

Dù chỉ là một hi vọng nhỏ nhoi, hắn cũng chưa bao giờ được Yến Minh Tu ban phát. Hắn chỉ nhớ, bản thân hắn không ngừng đuổi theo y, cố hết sức để y vui, để y cười, còn y luôn nóng lạnh thất thường, mãi tới lúc hắn biết người trong lòng y là ai, hắn mới có thể hoàn toàn tuyệt vọng.

Bây giờ thì sao? Bây giờ là ý gì đây? Cái vẻ khổ sở thương tâm thế này, mẹ kiếp nó chứ, là có ý gì đây?

Chu Tường hé miệng, nước mắt thiếu điều cũng rơi xuống, hắn muốn đẩy Yến Minh Tu ra, nhưng hắn không tìm được sức lực, không lay chuyển được hai cánh tay y nửa phần.

Yến Minh Tu vẫn siết chặt lấy hắn, như sợ hắn bỏ trốn, y tha thiết gọi tên hắn, “Chu Tường, anh nói gì đi, mẹ kiếp, anh nói gì đi, tôi xin anh, anh có biết tôi nhớ anh đến thế nào không? Anh có biết tôi trải qua ba năm vừa rồi như thế nào không? Tôi yêu anh mà, anh đã hiểu chưa? Tôi nói quá muộn, nhưng anh chẳng chịu cho tôi cơ hội mở lời. Chu Tường, tôi sẽ không buông tay anh nữa, tuyệt đối sẽ không...”

Khoảng khắc nghe được ba từ kia, Chu Tường cũng nghe thấy âm thanh thế giới của mình đang sụp đổ.

Yêu? Yến Minh Tu yêu hắn?

Nếu Yến Minh Tu yêu hắn, vậy thì tại sao hắn lại chết? Tại sao?

Cuối cùng, Chu Tường mở miệng, đôi mắt mơ màng nhìn Yến Minh Tu, hắn nói, “Tại sao cậu lại nói cậu yêu tôi? Yến Minh Tu, mẹ kiếp cậu sao dám nói với tôi những lời này? Lúc cậu chơi tôi, cậu nghĩ về Ưông Vũ Đông, vì một cú điện thoại của Ưông Vũ Đông, cậu trốn tôi trong nhà, vì Ưông Vũ Đông... Cậu nhục nhã tôi thế nào cũng được, cậu... Cậu nói cậu yêu tôi? Yến Minh Tu, cậu dựa vào đâu để nói những lời này hả?”

END87.

88. Chương 88

Yến Minh Tu đau đớn, bây giờ có giải thích thế nào cũng chỉ là vô nghĩa, bởi vì tất cả đã không thể vãn hồi, dù Chu Tường hiện tại đang đứng trước mặt y, nhưng hắn đã chết một lần, điều này không cách nào thay đổi được.

Chẳng cần Chu Tường chỉ trích nửa câu, tự bản thân y đã hối hận tới mức chỉ muốn giết chết chính mình, chẳng những nhận sai người, y còn yêu nhầm người, nếu Chu Tường thật sự đã chết, đau đớn cả đời chính là sự trừng phạt xứng đáng nhất dành cho y.

Nhưng Chu Tường vẫn còn sống, dù hắn sống bằng phương thức khó tin này, nhưng y không quan tâm, mặc kệ Chu Tường biến thành thế nào, chỉ cần hắn là Chu Tường, y chỉ cần Chu Tường!

“Chu Tường, anh đừng hận tôi, cho tôi một cơ hội, chúng ta bắt đầu lại được không? Tôi làm sai quá nhiều điều, nhưng anh vẫn còn sống, cho tôi một cơ hội bù đắp cho anh, Chu Tường...”

Yến Minh Tu nói những lời Chu Tường còn không dám nghĩ, từng câu từng chữ đâm sâu vào lòng hắn, hắn không biết tâm trạng mình lúc này là như thế nào, vừa đau xót, lại vừa buồn cười.

Trước khi gặp Yến Minh Tu, hắn vẫn nghĩ mình là một người đa tình, hắn không quan hệ bừa bãi, nhưng cảm giác truy đuổi khiến hắn say mê, tạo cho hắn nhiều kích thích mới mẻ. Nhưng tới khi gặp Yến Minh Tu, hắn đột nhiên phát hiện, thì ra mình cũng chung tình lắm, cho đến bây giờ hắn vẫn không nghĩ mình sẽ đưa bất cứ ai về căn hộ của cha mẹ, đúng là lúc ấy hắn đã thật lòng hi vọng Yến Minh Tu có thể ở bên hắn.

Hắn trả giá bằng tất cả tấm lòng, còn những gì Yến Minh Tu cho hắn, chỉ là nỗi nhục nhã của một thể thân.

Khi hắn còn ở thôn làng nhỏ trên rặng núi xa xôi tận Quảng Tây, sau cuộc điện thoại cuối cùng với Yến Minh Tu, hắn đã từ bỏ. Cho dù hắn yêu Yến Minh Tu nhiều đến thế, cho dù hắn không có cách nào ép mình thôi hi vọng, nhưng hắn đã quyết định phải từ bỏ. Hắn không muốn nhớ về Yến Minh Tu khi hắn chết, cũng không muốn nhớ về Yến Minh Tu khi hắn sống lại. Nghe được Yến Minh Tu nói ra những lời này, không phải hắn không rung động, nhưng trên cả rung động, hắn chỉ thấy đau lòng.

Đồng xương trắng hếu đáng sợ kia vẫn còn rành rành trong đầu hắn, dù cái chết của hắn không phải hoàn toàn do lỗi của Yến Minh Tu, nhưng nếu không vì Yến Minh Tu, hắn cũng sẽ không cùng đường đến nỗi phải gia nhập đoàn làm phim tài liệu. Hắn không thể nào... Hắn không thể nào... Sau khi tận mắt nhìn thấy hài cốt của chính mình, hắn không thể nào chỉ vì một câu “Tôi yêu anh” mà quay lại với y được nữa.

Thực sự không thể nào.

Sống mũi chua xót, Chu Tường nắm lấy cánh tay Yến Minh Tu, muốn đẩy y ra.

Yến Minh Tu lại kinh hoàng ôm siết lấy hắn, sống chết không chịu buông tay.

“Cậu bỏ ra... Cậu bỏ ra trước đã.”

“Không được... Chu Tường, không được.” Y không thể buông tay, Chu Tường cự tuyệt làm trái tim y lạnh buốt, y không biết nếu y thật sự buông tay, liệu Chu Tường có lại biến mất khỏi thế giới của y hay không.

Y không thể chịu đựng thêm một lần nào nữa.

“Yến Minh Tu, tôi không hận cậu, cậu cũng đừng ép tôi, buông ra đi. Nếu thật lòng áy náy vì tôi thì cậu đi đi, đây là nhà của tôi, ba năm trước tôi đã mời cậu dọn đi, bây giờ... Cậu đi đi.”

Khuôn mặt Yến Minh Tu trắng bệch không còn một giọt máu, ngay cả đôi môi cũng tím tái bất bình thường, y ngơ ngẩn nhìn hắn, nước mắt vẫn đọng trên mi, mỗi lần y chớp mắt, nước mắt lại khe khẽ nhỏ xuống.

Chu Tường chưa bao giờ thấy Yến Minh Tu khóc.

Phần lớn thời gian, Yến Minh Tu chỉ lạnh lùng ngạo mạn, biểu cảm khốc lốc cầu xin như thế kia, tuyệt đối không thể nào xuất hiện trên khuôn mặt y, nhưng hôm nay, chỉ trong mười mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, hắn lại được chứng kiến kỳ tích này.

Tại sao một câu “Tôi yêu anh” không được nói ra trước khi hắn gặp nạn? Nếu vậy, tất cả bi kịch đã không thể phát sinh.

Chu Tường nửa như khóc, lại nửa như cười, “Yến tổng, trước đây tôi đã nói, cậu đúng là tổ tông của tôi, nhưng tôi cũng có ngày không hầu hạ nổi cậu nữa. Bây giờ cậu nói với tôi những lời đó, cậu nghĩ tôi nên sung sướng khóc rống lên, hay là nên dập đầu đội ơn cậu? Nếu tôi không chết, có phải cậu sẽ vĩnh viễn không để tôi vào mắt, cả đời ôm mối tình si với Uông Vũ Đông?”

“Không phải.” Yến Minh Tu đáp lời quá vội vàng, đến nỗi giọng y còn cao lên bất thường, “Lúc ấy tôi vẫn muốn làm lành với anh, tôi không chịu dọn đi, tôi không để anh tham gia vào bộ phim đó, tất cả chỉ vì tôi không muốn anh tiếp xúc nhiều với Lan Khê Nhung, còn về Uông Vũ Đông... Tôi, lúc ấy tôi sai rồi, tôi không nên vì Uông Vũ Đông mà đối xử với anh như thế, nhưng khi đó... Chu Tường, khi đó tôi chỉ mới hai mươi một tuổi, anh hãy cho phép tôi phạm sai lầm. Tôi cầu xin anh, xin anh cho tôi một cơ hội, anh sống lại, đây là cơ hội ông trời cho tôi, anh cũng cho tôi một cơ hội, để chúng ta làm lại từ đầu. Anh đã nói anh yêu tôi mà, Chu Tường...”

Chu Tường nhìn Yến Minh Tu, khóe mắt hắn cay xè, “Yến Minh Tu, tôi tỉnh lại đã một năm rồi, tôi có một năm để nói cho cậu biết, nhưng đến tận lúc này tôi vẫn không dự định làm như vậy, chẳng lẽ cậu không hiểu lý do sao?”

Yến Minh Tu cứng đờ nhìn hắn.

Chu Tường chậm rãi nhưng kiên quyết đẩy y ra, “Ông trời không cho cậu cơ hội, mà là cho tôi cơ hội, cho tôi cơ hội sống lại một lần, để tôi sửa chữa sai lầm của tôi, sai lầm của tôi chính là cậu, tôi không thể lãng phí cơ hội lần này.” Hắn khẽ đẩy Yến Minh Tu, “Ra ngoài đi, cậu ra ngoài đi, đây là nhà của tôi.”

Yến Minh Tu không nhúc nhích, chỉ trừng trừng nhìn hắn, khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn.

Chu Tường cầm áo khoác lên, “Cậu không đi thì tôi đi.” Ít nhất Yến Minh Tu sẽ không đụng vào căn hộ của hắn, hắn quyết định để hôm khác về tính lại.

Bất thành linh, Yến Minh Tu điên cuồng nhào lên vồ lấy hắn, hai người cùng ngã lăn xuống đất, Chu Tường đập đầu vào sàn nhà, choáng váng, còn chưa kịp phản ứng, hai cánh môi mềm mại đã áp lên môi hắn, gắng sức hôn hắn.

Chu Tường trừng mắt, vội vàng chống cự, hắn vừa đánh vừa đẩy, gồng mình hất Yến Minh Tu xuống, đổ mắt gào thét, “Yến Minh Tu, mẹ nó, đủ rồi, đủ! Tôi muốn bắt đầu lại cuộc đời, không muốn giẫm lên vết xe đổ! Nếu chỉ vì cậu nói vài câu dễ nghe, rót vài giọt nước mắt mà tôi quay lại đội cậu lên đầu, thì quá uổng công mẹ tôi mang thai tôi mười tháng!!” Hắn hung hăng đập Yến Minh Tu một cước, nắm lấy áo khoác, bỏ chạy ra ngoài.

Lúc này chỉ mới hơn bốn giờ sáng, đường phố vắng ngắt như tờ, giữa mùa đông khắc nghiệt, rất ít người ra đường giờ này, chỉ có một mình Chu Tường chạy như điên trên ngã tư, nếu cảnh sát tuần tra nhìn thấy, có khi hắn còn bị tình nghi phạm pháp.

Không biết chạy được bao xa, như con mãnh thú trốn tránh dòng nước lũ, cuối cùng chạy không nổi nữa, hắn dừng bước, quay đầu nhìn lại phía sau, không ai đuổi theo hắn. Ngã tư đường trống trải như cái động sâu không đáy, thẳng tắp kéo dài tới xa xăm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chồm lên nuốt chửng con người, muôn đời muôn kiếp không thoát ra được.

Chu Tường dựa vào một cây cột điện, há miệng thở phì phò, nước mắt cũng trào ra. Nhiệt độ dưới 0, rõ ràng hắn đã mặc áo len rất dày, nhưng cả thân mình vẫn run lên bần bật.

Từ khi hắn mở mắt tỉnh lại đến giờ đã gần mười tháng, trong mười tháng này, hầu như chưa có ngày nào hắn được sống đường hoàng, luôn luôn có chuyện làm hắn rối bời, luôn luôn có gánh nặng đè trên vai hắn.

Bây giờ, tất cả những người hắn muốn giấu giếm đều đã biết thân phận của hắn, hắn cứ nghĩ như vậy là mình đã được giải thoát, nhưng Yến Minh Tu lại một lần nữa bóp nghẹt hắn, khiến cho hắn bối rối vô cùng, nhất thời không biết phải làm sao mới đúng.

Một chuyện hắn đã từng nằm mơ cũng không mơ thấy được, mới vừa rành rành diễn ra trước mắt hắn, nhưng hắn không hề mừng rỡ, ngược lại, trong lòng hắn chỉ có bi thương.

Giống như một người vẫn thấp thỏm ngồi chờ nồi canh sôi trên bếp, chờ đến khi mở nắp, mới phát hiện thức ăn bên trong đã sớm biến chất rồi.

Chu Tường giơ tay lên, không nhẹ không nặng giáng cho mình hai cái tát, hắn tự nhủ lòng phải nhớ kỹ, kể từ giây phút tỉnh lại trong thân thể này, hắn đã buông xuôi tất cả.

Hắn kéo lại áo khoác, rạng sáng mùa đông, cất bước vô mục đích trên ngã tư đường, mãi đến khi gặp một chiếc taxi, hắn mới vậy xe lại, thẳng hướng về nhà.

Ở trên xe, điện thoại của hắn không ngừng reo vang, cuộc gọi và tin nhắn không ngừng ập tới.

Hắn nhìn thấy tên Yến Minh Tu, không nghe, không đọc, lẳng lặng xóa hết tất cả.

Hóa ra trái tim rệu rã chính là cảm giác này, hắn chỉ muốn làm tổ tại một nơi nào đó, nhắm mắt ngủ, mãi mãi không tỉnh lại nữa.

END88.

89. Chương 89

Chu Tường lẳng lẽ về nhà, quăng mình lên giường ngủ ngay lập tức, thẳng giấc đến tận trưa hôm sau.

Trần Anh gõ cửa phòng hắt, “A Tường, dậy đi, có bạn đến tìm nè.”

Chu Tường mơ màng hé mắt, tiếp đó giật mình, ngồi bật dậy, phản ứng đầu tiên của hắt là sợ Yến Minh Tu tìm đến tận nhà. Hắt tắt điện thoại, rất có khả năng Yến Minh Tu đến thẳng đây luôn.

Hắt vừa mặc quần áo vừa hỏi, “Ai thế mẹ?”

“Lan Khê Nhung đó, đang chờ con đây, nhanh lên đi.”

Chu Tường thở phào nhẹ nhõm, mặc quần áo xong xuôi, hắt rửa mặt qua loa rồi ra khỏi phòng.

Lan Khê Nhung đang ngồi trong phòng khách, vừa kiên nhẫn trả lời đủ loại thắc mắc của dì Vương, vừa kí tên tặng bà.

“Khê Nhung?”

Lan Khê Nhung quay lại cười với hắt, “Anh Tường, anh tắt máy nên em đến thẳng đây đón anh.”

“Có chuyện gì thế?”

“Đạo này nhiều việc quá, chắc anh bận nên quên mất rồi, hôm nay có lẽ ra mất album mới của em, em định đưa anh cùng đi.”

Trần Anh nghe hai người nói chuyện, lòng bồn chồn vui sướng, tại sao siêu sao họ Lan này lại kính trọng con trai bà như thế?! Một câu hai câu ‘anh Tường’ như đã nhận con trai bà làm anh, điều này khiến bà sung sướng mãi không thôi.

Chu Tường xanh xao mỗi một nhưng vẫn kiên cường giữ vững tinh thần, hắt ngượng ngừng cười nói, “Anh quên thật, ngại quá, chờ anh một lát, anh thay bộ vest rồi đi luôn.”

“Không cần đâu, em chuẩn bị quần áo cho anh rồi, đang để trên xe. Đến nơi làm tóc luôn nhé, thời gian hơi gấp, bây giờ đi luôn thôi.”

Chu Tường đáp, “Ừ, vậy đi thôi.”

Trần Anh đang định nói gì đó, Lan Khê Nhung đã cười bảo, “Dì ơi, 4h chiều dì chuyển sang kênh XX, lẽ ra mất truyền hình trực tiếp đó, dì nhớ xem con và anh Tường nhé.”

“Được, được!” Hai lão bà cười sung sướng, Trần Anh tràn trề tự hào nhìn Chu Tường, nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp trai.

Chu Tường và Lan Khê Nhung lên xe, đến thẳng khách sạn.

Vừa vào xe, Lan Khê Nhung đã thu lại nụ cười trước mặt Trần Anh, thay bằng một vẻ nghiêm túc vô cùng, y nói, “Anh Tường, em và anh Uy nghĩ ra một biện pháp, chỉ là hạ sách thôi, nhưng bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác, chúng ta cứ trực tiếp về nhà anh lấy lại đồ đi.”

Chu Tường ngẩn người, cúi đầu khẽ thở dài một tiếng, “Không cần đâu.”

“Anh sợ bị cảnh sát phát hiện phải không? Anh không cần tự đi, em sẽ thuê người làm việc này, anh cứ liệt kê những gì cần lấy lại ra...”

“Khê Nhung, cảm ơn cậu.” Chu Tường nghiêng đầu, nhàn nhạt cười với y, “Nhưng anh vừa về đó rồi.”

Lan Khê Nhung trợn mắt, lập tức đập phanh, “Anh, anh về rồi? Lúc nào?”

“Đêm qua.”

Lan Khê Nhung truy hỏi, “Thế anh lấy được đồ chưa?”

“Không, không cần nữa.” Chu Tường vươn tay xoa xoa đầu y, “Khê Nhung, cậu trưởng thành lên nhiều rồi, nhiệt tình giúp anh như thế, anh Tường rất biết ơn cậu, nhưng chuyện này cậu không cần quan tâm nữa.”

“Anh Tường, thế là ý gì?”

Nụ cười của Chu Tường bắt đầu cứng ngắc, “Lúc anh về, đụng phải Yến Minh Tu.”

Lan Khê Nhung ngẩn người, trái tim như bị ai bóp nghẹt, tin tức này khiến y chẳng biết phải làm sao.

Chuyện y lo sợ nhất, cuối cùng cũng đã xảy ra.

Lan Khê Nhung nắm lấy bả vai Chu Tường, lạnh lùng hỏi, “Anh Tường, nó có làm gì anh không? Anh với nó đã nói những gì?”

“Không có gì, ít nhất anh cũng lấy lại được đồ đạc của anh.” Chu Tường đáp, “Đó cũng là chuyện tốt, dù sao căn hộ mới là thứ anh quan tâm nhất lúc này.”

“Anh Tường, anh sẽ không làm hòa với Yến Minh Tu chứ? Nó đối xử với anh như thế, anh sẽ không tiếp tục sai lầm lần nữa chứ?” Lan Khê Nhung căng thẳng nhìn hắn, đôi mắt to tròn xinh đẹp tràn ngập lo lắng và cầu xin.

Chu Tường thoải mái cười, “Nghĩ cái gì thế, sao anh có thể? Anh đã chết một lần rồi, từ lúc nhìn thấy đồng xương cốt, anh đã nghĩ thoáng hơn nhiều, mối quan hệ của anh và Yến Minh Tu đã chấm dứt từ kiếp trước.”

Lan Khê Nhung thở phào, nhưng y vẫn không an tâm, “Anh Tường, anh nghĩ được vậy thì em vui lắm, nhưng Yến Minh Tu chắc chắn sẽ không chịu...” Nói những lời này còn khiến Yến Minh Tu có vẻ nặng tình hơn, vậy nên y sửa lại, “Yến Minh Tu rất ngang ngược, nhất định anh phải tránh xa nó ra, đừng tiếp xúc nhiều với nó nữa.”

“Yên tâm đi, anh biết rồi, đi thôi, không phải sắp đến giờ à?”

Lúc này Lan Khê Nhung mới nhớ ra chuyện chính, y lập tức khởi động xe.

Lễ ra mắt được tổ chức tại hội trường một khách sạn lớn, với sự góp mặt của rất nhiều ngôi sao Tụ Tinh, bạn bè của Lan Khê Nhung, cùng với đông đảo phóng viên và giới truyền thông.

Hơn một trăm người đã có mặt trong hội trường, đủ thấy sức ảnh hưởng của Lan Khê Nhung tại showbiz lớn đến thế nào, Chu Tường vừa hâm mộ, vừa mừng thay cho Lan Khê Nhung.

Hắn vào hậu trường thay quần áo và làm tóc, bận bịu suốt một giờ, cuối cùng cũng đầu ra đó.

Nhân viên chỉ cho hắn một lối đi phía sau, chờ lát nữa hắn và Lan Khê Nhung sẽ cùng bước vào hội trường. Chu Tường biết đây là Lan Khê Nhung cố ý nâng đỡ hắn, có thể cùng xuất hiện với Lan Khê Nhung, sau khi MV tung ra, giá trị của hắn sẽ tăng lên rất nhiều, biết bao nhiêu người không nổi được không phải vì chưa đủ điều kiện, mà chỉ bởi vì thiếu đi cơ hội để công chúng biết đến mình.

Bây giờ Chu Tường có cơ hội, nhất định hắn phải nắm thật chắc.

Lúc này, A Lục chạy tới hô một câu, “A Tường, anh ra đây trước đi, Vương tổng đến rồi, mọi người ra chào sắp đã.”

Chu Tường vội đứng dậy, theo A Lục ra ngoài. Nghe nói Vương tổng vừa từ Tây Tạng về, đặc biệt góp mặt để cổ vũ Lan Khê Nhung, chỉ vậy cũng đủ biết Vương tổng coi trọng cây tiền sáng giá nhất công ty như thế nào.

Lan Khê Nhung cũng đi theo, Thái Uy từ đằng xa bước tới, ngoắc ngoắc bọn họ, tất cả cùng chuẩn bị nghênh đón Vương tổng.

Nhưng đến lúc Vương tổng bước vào từ cổng sau đại sảnh, ai cũng ngẩn cả người.

Ngoài vợ và một số nhân viên, Vương tổng còn dẫn theo cả Yến Minh Tu.

Chu Tường cứng đờ, từ khoảng cách hơn mười mét, hắn và Yến Minh Tu bốn mắt nhìn nhau.

Về ngoài Yến Minh Tu vẫn như thường lệ, ngoại trừ gầy đi rất nhiều và tinh thần khá tiêu tụy, thì không khí lạnh lẽo bao quanh y vẫn không thay đổi, chỉ khi y nhìn thấy Chu Tường, trong khoảnh khắc đó, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa bao nhiêu tình cảm mới lấp lánh sáng lên.

Vương tổng phớt lờ nắng đen sì, nhưng ông cực kỳ sáng khoái, từ xa đã ha hả cười to, “Úi chà, sao Chu Tường đẹp trai thế này? Ai tạo hình cho đây, tặng lương!”

Chu Tường mặc một bộ vest màu xám đậm, cắt may vừa khít với dáng người, tôn lên thân thể thon dài khỏe đẹp, lông mày hắc cũng được tỉa qua, đôi mắt sáng ngời rất có thần, nhìn tổng thể cực kỳ đẹp trai thanh lịch, dù chưa bằng được Lan Khê Nhung xinh đẹp rạng rỡ bên cạnh, nhưng Lan Khê Nhung đẹp theo kiểu tuần tú trẻ trung, còn Chu Tường lại rất có hương vị đàn ông chín chắn.

Lúc Chu Tường khách sáo cười cười với Vương tổng, ba người đã biết thân phận của hắn đều như thấy lại bóng dáng hắn trước đây. Thân thể hai 27 tuổi này càng ngày càng giống Chu Tường năm đó, từ thần thái đến dáng người, càng ngày càng giống.

Đôi mắt Yến Minh Tu quyến luyến không rời, nhưng hiện giờ không phải lúc, y chỉ đành cố sức nhịn xuống.

Lan Khê Nhung nhìn vẻ mặt Yến Minh Tu, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vương tổng, ngài về rồi hả?”

Mấy người bước đến nghênh đón, lần lượt bắt tay Vương tổng.

Vương tổng tự hào nhìn siêu sao Lan Khê Nhung một tay ông bồi dưỡng, cười nói, “Album thứ ba rồi, Tiểu Lan, cậu thật sự chưa bao giờ khiến tôi thất vọng.”

Lan Khê Nhung cười đáp, “Nhờ ơn Vương tổng cất nhắc.”

Qua lại vài câu khách sáo, Vương tổng chuyển sang Chu Tường, ông ngắm nghía hắn từ đầu đến chân, thở dài nói, “Chẳng biết có phải do tâm lý không nữa, tại sao mỗi lần gặp cậu, tôi lại thấy cậu giống Chu Tường hơn một chút? Chu Tường hồi đó ấy mà... Sao lại thế nhỉ, không chỉ phong thái, mà cả mặt mũi cũng càng lúc càng giống.”

Những người biết chân tướng cùng cứng đờ.

Chu Tường nhói lòng, hắn cười nói, “Có lẽ bởi vì Vương tổng rất nhớ anh Tường, Vương tổng nặng tình nghĩa như vậy, tôi được đi theo ngài, thật sự là vinh hạnh lớn lao. Từ khi tôi vào công ty, anh Uy, Khê Nhung, cả Vương tổng ngài nữa, ai cũng đặc biệt săn sóc tôi, tôi nhờ ơn anh Tường mới có ngày hôm nay, không chỉ ngài, tôi cũng vô cùng tưởng niệm anh ấy.”

Lời này nói rất khéo, những người quen biết Chu Tường đều trầm lòng xuống, Vương tổng thở dài, Thái Uy và Lan Khê Nhung cũng thoáng bi thương, Yến Minh Tu đau đớn vô cùng.

Vương tổng thở dài, “Haizz, hai cậu cũng có duyên, cậu phải sống cả phần của Chu Tường nữa đấy. Tôi không nâng đỡ được Chu Tường, bây giờغمغم lại cũng hối hận lắm, sau này tôi sẽ hỗ trợ cậu, cứ thể hiện thật tốt, nhiều người giúp đỡ cậu như vậy, đừng để chúng tôi thất vọng.”

“Cám ơn Vương tổng, nhất định tôi sẽ cố hết sức.”

Vương tổng hài lòng gật đầu, rồi đột nhiên nhớ ra gì đó, ông vỗ trán, ảo não nói, “Ôi, xem đầu óc tôi này, Minh Tu, Minh Tu, lại đây, ngại quá, tôi mãi ôn chuyện, những người này cậu đều gặp rồi phải không? Không cần giới thiệu lại chứ?”

Yến Minh Tu gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Chu Tường.

Chu Tường im lặng rời mắt sang nơi khác.

Vương tổng nói, “Mọi người đều biết Minh Tu rồi chứ? Hôm nay cậu ấy đặc biệt đến ủng hộ, khuếch trương thanh thế cho Khê Nhung, tôi nghĩ album lần này tiêu thụ trên triệu bản cũng không thành vấn đề. Mặt khác, Chu Tường à, Minh Tu đang muốn mời cậu góp mặt trong phim điện ảnh mới nhất của cậu ấy, vai diễn dành cho cậu rất quan trọng, tôi đọc qua kịch bản rồi, mới vừa đồng ý thay cho cậu đấy, nhưng đừng vui mừng sớm quá, yêu cầu của Minh Tu cao lắm.”

Chu Tường giật mình nhìn Yến Minh Tu.

Vương tổng nghĩ hắn sung sướng quá, bèn ha hả cười nói, “Đừng kích động thế, chi tiết để bàn bạc sau, hôm nay cứ thể hiện trong lễ ra mắt đã. Chu Tường à, tương lai của cậu cũng vô hạn rồi đó.”

Đối với một diễn viên không tên không tuổi, được góp mặt trong phim của Yến Minh Tu, nói không ngoa chính là một bước lên trời. Đột nhiên được khoác áo rồng, vượt mấy cấp lên thành diễn viên hạng hai, đây

là chuyện may mắn và vinh dự đến mức nào? Vương tổng cứ nghĩ Chu Tường phải sung sướng lắm, tất nhiên ông không thể ngờ, lúc này hắn chỉ đang âm thầm kiếm cớ từ chối.

Không phải Chu Tường không muốn thành danh, nhưng nếu thành danh dựa vào Yến Minh Tu thì hắn dứt khoát không cần. Chỉ cần hắn cố gắng, một ngày nào đó hắn cũng sẽ đạt được thành tựu của riêng mình, dù sao hắn cũng có Lan Khê Nhung nâng đỡ hắn, khởi đầu của hắn rất thuận lợi, hắn không cần nổi tiếng ngay tức khắc, lại càng không cần nổi tiếng dựa vào Yến Minh Tu.

Hắn muốn từ chối, nhưng giờ không phải lúc nói chuyện này, Vương tổng đã đưa Yến Minh Tu vào đại sảnh. Những người khác cũng theo sau, nối đuôi nhau cùng vào.

Chu Tường và Thái Uy, Lan Khê Nhung nán lại sau chót.

Thái Uy cau mày, “Yến Minh Tu đúng là biết tận dụng, gã ta nắm được Vương tổng rồi, Chu Tường, chú mày chỉ đành mặc gã bố trí thôi.”

Lan Khê Nhung ngoan độc nói, “Âm hồn bất tán, thằng khốn nạn không biết xấu hổ...”

Chu Tường trầm giọng, “Thôi đừng nói chuyện này nữa, anh sẽ nghĩ cách sau. Khê Nhung, hôm nay là ngày trọng đại của cậu, mau vào đi, nhớ kỹ, nhất định không được ra vẻ bất mãn trước mặt giới truyền thông.”

Thái Uy nói, “Không sao đâu, Khê Nhung sẽ không bông bột vậy đâu.”

Lan Khê Nhung muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ đành nhụt chí ỉu xiu, đúng là y và Yến Minh Tu có hiềm khích cá nhân, nhưng dù thế nào cũng phải nể mặt Vương tổng.

Y không thể ngăn Yến Minh Tu từng bước đến gần Chu Tường, điều này khiến y bức bối vô cùng.

Chu Tường cố nén những cảm xúc tiêu cực, vỗ vỗ vai y, “Đi thôi, diện vẻ tươi cười người gặp người thích của cậu lên nào.”

Lan Khê Nhung miễn cưỡng gượng cười, thấy bốn phía không có người lạ, y nhỏ giọng nói, “Anh Tường, hôn em một cái được không?”

Chu Tường kinh ngạc hỏi, “Gì?”

Thái Uy nghe được rõ ràng, cười mắng, “Nhìn cậu kìa...” Nói xong bèn lắc đầu bỏ đi trước.

Chu Tường lúng túng hỏi, “Nhóc con cậu cũng có lúc căng thẳng?”

“Không phải căng thẳng, em chỉ muốn hôn anh một cái.”

Lan Khê Nhung trưng ra điệu bộ bé ngoan nũng nịu. Điều bộ ấy cực kỳ ăn khớp với khuôn mặt búp bê xinh đẹp của y, nhìn đáng thương vô cùng, chẳng ai nỡ lòng nào cự tuyệt, khó trách phụ nữ cứ nhìn thấy y là muốn lao vào ôm ấp cưng nựng.

Chu Tường nhíu mày, “Cậu muốn hôn vào đâu?”

“Anh muốn hôn vào đâu?” Lan Khê Nhung phẩn chấn hỏi lại.

Chu Tường đưa ngón tay lên miệng, làm thành một nụ hôn gió tặng y, “Được rồi, vào thôi.” Nói xong liền xoay người đi trước.

Lan Khê Nhung bắt mắt hắn qua quýt, y bước tới, nhanh nhẹn hôn “Chụt” lên khóe miệng hắn, nhoẻn cười mãn nguyện, “Anh Tường, không được lừa bịp người khác như vậy nha.”

Chu Tường lắc đầu, bất đắc dĩ nói, “Vào thôi, đừng trì hoãn nữa.”

Lan Khê Nhung nhìn hắn thật sâu, “Anh Tường, đi thôi, sau này phim và album của em, chỉ cần em được quyền quyết định, chắc chắn em sẽ mời anh tham dự.”

Chu Tường cười cười, “Cám ơn.”

Hai người bước vào hội trường từ cửa sau, vô số ánh đèn lập tức ập đến. Lan Khê Nhung nở nụ cười đã luyện thành chuyên nghiệp, lịch sự chào hỏi tất cả mọi người, nhưng Chu Tường không quen bị nhiều đèn

đóm chiếu vào mặt như thế, chói lóa không mở mắt ra được, hắn chỉ có thể cố sức theo sát Lan Khê Nhung, tiến về phía bục danh dự.

Rất nhanh sau đó, Lan Khê Nhung bị các phóng viên vây kín, MC đã đứng chờ sẵn, cất tiếng kêu gọi, “Mọi người dừng vây kín Khê Nhung, dừng vội, lát nữa có vấn đề gì đều hỏi được mà, mọi người dừng vội, đừng đứng chắn trước cửa, cứ để Khê Nhung lên đây trước đã.”

Chu Tường bị tụt lại phía sau, có mấy phóng viên chắn trước mặt hắn, ai cũng muốn đến gần Lan Khê Nhung, vệ sĩ của Lan Khê Nhung vội vàng chạy đến, định giải cứu Chu Tường thoát ra.

Chu Tường mắc kẹt, hắn muốn bước tới, nhưng tìm không thấy đường, nhất thời luống cuống chẳng biết phải làm sao.

Ngay tại thời khắc hỗn loạn, phía sau Chu Tường truyền đến một trận xôn xao, vệ sĩ và trợ lý của Yến Minh Tu đã tiến vào đám đông, mở lối phá vòng vây, vững chãi bước về phía Chu Tường.

END89.

90. Chương 90

Các phóng viên lần lượt quay đầu lại, nhìn thấy Yến Minh Tu và vệ sĩ bước tới, không người nào dám nhào đến vây quanh, ngược lại còn tự động nhường đường cho Yến Minh Tu đi.

Yến Minh Tu là người đặc biệt nhất trong showbiz, không chỉ là một ngôi sao, y còn là đại diện cho một trong những gia tộc quyền thế bậc nhất, bởi vậy nên không ai dám chọc vào y, dù y cực kỳ lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng giới truyền thông chưa bao giờ dám nói một lời không tốt về y. Lúc này nhìn y hăm hăm bước đến, tất nhiên chẳng có ai dám lao lên chặn đường.

Yến Minh Tu nhìn thẳng vào Chu Tường, thong dong tiến lại, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay hắn, thấp giọng nói, “Đi thôi.”

Y nói rất khẽ, nhưng xung quanh lặng ngắt như tờ, nên ai cũng nghe rõ ràng rành mạch.

Về người mới Chu Tường này, gần đây bất kể là tin vứa hề hay tin nóng, người này đều góp mặt, hơn nữa còn thường xuyên liên quan đến các siêu sao cỡ bự, tỷ như Lan Khê Nhung, tỷ như Uông Vũ Đông, lại tỷ như Yến Minh Tu. Không ai dám bàn tán lộ liễu, nhưng tất nhiên bọn họ vẫn có thể lén truyền ra, ít nhất cái tin Chu Tường được Yến Minh Tu bao nuôi – từ sau khi đoàn làm phim đến Quý Châu trở về, đã lọt vào tai không biết bao nhiêu người, lúc này hai bọn họ còn công khai giao tiếp, tất nhiên các phóng viên sẽ không bỏ qua cơ hội, vô số đôi mắt sáng quắc như đèn pha nhìn chăm chăm vào họ, chỉ cần Yến Minh Tu quay đi chỗ khác, các phóng viên sẽ chớp thời cơ, quay chụp điên cuồng.

Chu Tường không biến sắc cười cười, “Yến tổng, mời ngài đi trước.” Nói xong liền kín đáo gạt bàn tay Yến Minh Tu đang nắm lấy hắn, tiện thể làm thành một tư thế mời.

Về mặt Yến Minh Tu vẫn không thay đổi, y thản nhiên quét mắt nhìn các phóng viên còn đứng phía trước, đây rõ ràng là ý cảnh cáo, nhưng đuôi mắt hơi nhướn lên lại khiến cái nhìn này tình tứ vô cùng.

Mấy phóng viên đang vây kín Lan Khê Nhung cũng lùi sang hai bên, Chu Tường khách sáo gật đầu với họ, sau đó quay người bước lên bục.

Yến Minh Tu cũng đi theo, nhẹ nhàng đỡ lưng hắn.

Động tác của y không hề gượng gạo, tựa hồ y và Chu Tường vẫn luôn thân mật như thế.

Lan Khê Nhung khẽ nhíu mày.

Sau khi tất cả an vị, MC bắt đầu xúc động cảm ơn Vương tổng và Yến Minh Tu đã đến tham dự, sau đó chuyển trọng tâm về Lan Khê Nhung, để những người khác phát biểu cảm nghĩ.

Đến lượt Chu Tường, hơn một trăm ánh mắt đồng loạt hướng đến, Chu Tường lập tức cứng đờ. Vừa nãy lên bục hắn vẫn chưa căng thẳng, nhưng bây giờ bị bao nhiêu người chú mục vào, vô số ánh đèn loang loáng chiếu tới, hắn chỉ thấy da đầu run lên, lòng bàn tay cũng ứa mồ hôi.

Hắn thật không dám tưởng tượng Lan Khê Nhung dùng cách nào để biểu diễn trước sân vận động chật kín hàng vạn người.

Nhưng hắn chỉ căng thẳng 2-3 giây, sau đó lập tức bình tĩnh lại, bắt đầu bài phát biểu đã chuẩn bị kỹ, hắn nói rất trôi chảy, nên cảm ơn ai thì cảm ơn người đó.

Kế tiếp là phỏng vấn, phần lớn câu hỏi đều tập trung vào Lan Khê Nhung, Chu Tường cơ bản cũng không phải làm gì, cuối cùng là khoản đãi tiệc ngọt, các fan lên tặng quà vân vân. Buổi lễ kéo dài gần ba tiếng, rốt cuộc cũng đã xong.

Vương tổng book tiệc tối ngay tại khách sạn, lễ ra mắt kết thúc, tất cả khách khứa cùng lên lầu dùng bữa.

Chu Tường được bố trí ngồi ở bàn chủ trì. Lan Khê Nhung và Yến Minh Tu ngồi hai bên Vương tổng, cách hắn khá xa.

Lúc nhập tiệc, khách đến bàn chủ trì mời rượu không ngừng, mấy người ngồi tại bàn cũng kính lẫn nhau. Lý lịch và kinh nghiệm trong nghề của Chu Tường thấp nhất ở đây, nên hắn phải kính tất cả một lần, kính đến Yến Minh Tu, Yến Minh Tu đứng dậy.

Thế này thật sự là thiên vị Chu Tường, trước đó mọi người mời rượu, Yến Minh Tu chưa đứng dậy lần nào.

Vương tổng cười cười, “Chu Tường, cậu và Yến tổng đóng phim ở Quý Châu chắc là thuận lợi nhỉ?”

Chu Tường gật đầu, “Chưa làm Vương tổng mất mặt.”

Vương tổng cười ha hả, “Chờ bộ phim công chiếu, giá trị của cậu sẽ khác hẳn bây giờ, đến lúc đó cậu phải cảm ơn Minh Tu nhiều vào, nếu không nhờ cậu ấy thì cậu đâu có cơ hội được diễn vai kia.”

Chu Tường yếu ớt cười cười, “Cảm ơn Yến tổng, cảm ơn Vương tổng, tôi xin kính hai vị một ly.”

Hắn lần lượt rót cho Vương tổng và Yến Minh Tu hai ly rượu khá vơi, sau đó tự rót cho mình đầy hơn nửa, nâng ly nói, “Tôi cạn, hai vị tùy ý.”

Đang định uống, Yến Minh Tu đã nắm lấy tay hắn.

Chu Tường khẽ giật mình, những người cùng bàn đều nhìn hai bọn họ.

Bàn tay Yến Minh Tu rất ấm áp, làn da mềm mại nhẵn mịn như tay con gái, đôi bàn tay biểu trưng cho cuộc sống sung sướng an nhàn. Nụ cười của Chu Tường vẫn đọng lại trên mặt, hắn không biết Yến Minh Tu định làm gì.

Đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn hắn, Yến Minh Tu đón lấy ly rượu của hắn, rót hơn một nửa vào ly của mình, ngửa đầu uống cạn.

Những người khác nhất loạt im thin thít.

Yến Minh Tu hành động quá kỳ dị, kết hợp với lời đồn đại, ánh mắt những người khác nhìn Chu Tường cùng loe loe sáng.

Không khí hơi xấu hổ.

Vương tổng lắc lắc ly rượu, nhìn hai người đang đứng, cười rất sâu xa.

Chu Tường cười nói, “Yến tổng, tôi thật sự thụ sủng nhược kinh, thực ra dạ dày tôi đỡ nhiều rồi, tôi uống được, nếu không uống được, tôi đâu dám kính ngài.”

Lời này ai nghe cũng biết chỉ là biện hộ, nhưng ít nhiều đã giải được vây, Chu Tường cụng ly với Vương tổng, cả hai cùng cạn.

Vương tổng cười nói, “Bệnh dạ dày đeo bám suốt đời đấy, không phải hôm nay không đau là thoải mái được ngay đâu, nhớ kỹ đó Tiểu Chu.”

“Cám ơn Vương tổng quan tâm.”

Chu Tường vừa đặt ly xuống, Thái Uy lập tức đứng lên kính toàn bàn, kịp thời và khéo léo cắt ngang không khí gượng gạo.

Tiệc tàn, mọi người lần lượt ra về, Chu Tường định đi nhờ xe Thái Uy hoặc Lan Khê Nhung, nhưng Vương tổng lại kêu hắn qua chỗ ông.

“Tiểu Chu, cậu đi với tôi.”

Chu Tường nói, “Không dám phiền Vương tổng, có mấy người tiện đường, tôi xin quá giang là được.”

“Ài, quá giang cái gì, đi nào đi nào.”

Lan Khê Nhung muốn nói lại thôi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Tường theo Vương tổng đi mất.

Vương tổng uống khá nhiều, ra khỏi cửa, ông túm lấy Chu Tường, hăng hái miêu tả tương lai tươi sáng của hắn.

Chu Tường đã quá quen với Vương tổng, Vương tổng nói rất hay, nếu ông muốn vẽ cho người ta một miếng bánh lớn, cam đoan bức tranh ra lò vừa no nê vừa viên mãn, khiến người ta ao ước vô cùng. Chu Tường theo ông đã lâu, hẳn biết những lời này có mấy phần chân thật, vì vậy chỉ cười ha hả lắng nghe, nhưng cũng không để trong lòng.

Chu Tường dìu Vương tổng ra sảnh khách sạn, bên ngoài đã có mấy siêu xe chờ sẵn, lúc này phóng viên đã giải tán hết, nên các sao lớn nhỏ mới dám ra về bằng cổng chính. Chu Tường thấy Lan Khê Nhung lên xe, lái xe nhanh nhẹn đóng cửa lại, sau đó phóng đi mất.

Vương tổng nắm chặt cánh tay Chu Tường, nửa tỉnh nửa say, nửa đùa nửa thật cười với hắn, “Chu Tường này, tôi thấy tuổi cậu không lớn lắm, tính tình cũng ổn, khó bị dao động. Anh Vương quý cậu nên mới nói mấy câu thật lòng, cậu nghe cho rõ nhé.”

Chu Tường gật gật đầu.

“Trong cái ngành này, trai đẹp và gái đẹp cùng đông như biển, nhưng tại sao có người nổi tiếng, có người lại không? Bởi vì không nổi được, hoặc là không gặp thời, hoặc là ngay cả một cơ hội cũng không có. Cậu ấy mà, cậu cực kỳ may mắn.” Vương tổng chỉ vào mũi hắn, “Chu Tường, cậu phải thông minh lên một chút, cơ hội sờ sờ ngay trước mặt, nếu bỏ lỡ thì cậu là thằng đàn, ngu ngốc.”

Chu Tường đảo mắt ngẫm nghĩ Vương tổng đang ám chỉ cái gì.

Nhưng rất nhanh hắn đã được giải đáp, bởi vì Vương tổng lôi hắn xuống bậc thềm, chủ động mở cửa một chiếc xe Bentley cho hắn, đẩy hắn vào trong, “Đi đi, tôi nói nhiều đến thế rồi, để Yến tổng đưa cậu về đi.”

Chu Tường thử ngó vào, quả nhiên Yến Minh Tu đang ngồi trong xe, lẳng lặng nhìn hắn.

Chu Tường giật mình, vừa định đứng dậy, hai bàn tay dày dạn của Vương tổng đã ghì vai hắn lại, hắn chỉ có thể duy trì tư thế nửa vờ, cả người cứng ngắt.

Vương tổng mỉm cười nhìn hắn.

Trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi lạnh, hắn miễn cưỡng cười cười, một lần nữa ngồi xuống.

Vương tổng vỗ vai hắn, giúp hắn đóng cửa xe.

Lái xe liền khởi động máy.

Chu Tường ngồi bên trái, Yến Minh Tu ngồi bên phải, hai người cách nhau một khoảng trống, khoảng trống như một chướng ngại không ai có thể vượt qua, mà cũng không ai dám thử vượt qua.

Chu Tường khê nghiêng đầu, “Yến tổng, nhà tôi ở phía Đông, ngài đang đi Tứ Hoàn phía Tây.”

Hắn nói cho Yến Minh Tu nghe, đồng thời cũng nói cho lái xe nghe, nhưng lái xe này như một tên đầu gối, chẳng thấy gã nhúc nhích gì, chỉ phăng phăng đi về hướng ngược lại.

Yến Minh Tu thấp giọng nói, “Đến chỗ tôi.”

Chu Tường cố nén giận, “Tôi không đến, cậu để tôi xuống chỗ nào cũng được.”

Yến Minh Tu quay lại nhìn hắn, “Chu Tường, tôi muốn tìm chỗ nào đó, nói chuyện lại với anh.”

“Chỗ nào cũng nói chuyện được, tại sao phải tới nhà cậu?”

“Nếu anh không muốn đến nhà tôi, tôi có thể đến nhà anh, vừa lúc tôi đang muốn gặp mẹ anh.”

Chu Tường nheo mắt, “Yến Minh Tu, rốt cuộc thì cậu muốn gì?”

Yến Minh Tu cười gượng, “Tôi muốn gì, chẳng lẽ anh thật sự không hiểu?”

Chu Tường há miệng thở dốc, hắn không nói gì thêm, trên xe còn một người nữa, không phải hắn nể mặt Yến Minh Tu, mà đây là vấn đề tình cảm giữa hai người đàn ông, hắn cũng ngại tranh luận trước mặt kẻ khác, ấy là chưa kể chuyện xưa của hắn cũng chẳng hay ho gì.

Cả hai cùng im lặng, hơn 20' sau, bọn họ đến khu chung cư của Yến Minh Tu.

Nơi này Chu Tường đã tới vài lần, thậm chí còn ngủ lại qua đêm, nhưng lấy thân phận của một “Người khác”, hắn bước vào cũng không quá bứt rứt. Dù sao thân thể cũng chẳng phải của hắn, ý nghĩ đó giống như một chiếc dù che chắn cho hắn, để hắn an toàn núp bên trong, bước vào đây làm cái chuyện chẳng về vang gì. Nhưng còn bây giờ, hắn thật sự không muốn đặt chân đến nơi này.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng cuối cùng hắn vẫn bước lên, vì hắn biết nếu hôm nay không lên, sớm muộn gì cũng có ngày hắn bị ép phải lên. Từng lời Vương tổng nói vẫn còn rành rành trong đầu hắn, đây là sự thật khôn nạn mà hắn buộc phải chấp nhận.

Hắn nghĩ, dù sao cũng phải nói chuyện lại với Yến Minh Tu một lần, những gì cần nói, hắn phải nói hết cho rõ ràng.

Vào nhà, Yến Minh Tu rót hai ly nước, sau đó y ngồi xuống sofa, một hồi thở dài, “Chu Tường, anh hỏi tôi muốn gì, tôi chỉ muốn một cơ hội, cơ hội để anh một lần nữa tiếp nhận tôi. Anh không cho tôi chuộc lỗi chẳng khác nào phán tôi tội tử hình, tôi không thể chịu đựng được.”

Chu Tường lắc đầu, “Yến Minh Tu, một người kiêu ngạo như cậu, nếu bị kẻ khác xem là thể diện đúng một năm tròn, cậu có thể tha thứ không? Dù tôi không cao sang như cậu, nhưng những gì cậu làm với tôi, tôi cũng không thể chấp nhận được.”

Bàn tay Yến Minh Tu run rẩy.

“Trong một năm đó, tôi vắt óc tìm đủ mọi cách để làm cậu vui, tôi hỏi cậu liệu tôi có thể theo đuổi cậu không, đâu phải cậu không hiểu ý tôi? Tôi muốn thực sự cùng với cậu. Nếu cậu chỉ coi tôi là bạn giường, ngay từ đầu cậu nên nói cho rõ, tôi sẽ không dẫn đến mức cố sống cố chết bám lấy cậu. Nhưng cậu một bên thì nhập nhằng với tôi, một bên lại tìm kiếm hình bóng Ông Vũ Đông trên người tôi, tôi nói không sai chứ?”

Yến Minh Tu tái nhợt, từng câu từng chữ Chu Tường nói, y đều không thể phản bác.

“Có lẽ cậu cũng thích tôi thật, bởi vì tôi đâu có đẹp như tiên, cậu muốn ai mà chẳng được, đâu cần phải chui rúc trong căn hộ vừa nhỏ vừa cũ của tôi tận một năm trời? Cậu thích gì ở tôi nào? Cậu thích tôi tốt với cậu, thích tôi chu đáo chăm sóc cậu, nhưng thích nhất chính là tấm lưng tôi quá giống Ông Vũ Đông. Vậy nên trong suốt một năm đó, mỗi lần cậu chơi tôi, cậu luôn dùng tư thế úp sấp. Mẹ kiếp chứ, tôi còn tưởng đó là ham mê đặc biệt của cậu. Nếu người nằm bên dưới cậu là Ông Vũ Đông, chắc cậu chẳng bỏ phí một giây nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp của anh ta đâu nhỉ?” Chu Tường nói hết câu cuối, âm thanh đã run rẩy không ngừng, đây là những lời ghen trong lòng hắn rất lâu, kể từ khi hắn và Yến Minh Tu tan vỡ, hắn đã luôn muốn nói những lời này, chỉ tiếc rằng hắn không có cơ hội. Nếu hôm nay Yến Minh Tu không ép buộc hắn, có lẽ hắn sẽ chẳng bao giờ nói ra, bởi vì hắn cũng có lòng tự trọng, hắn cũng biết mình nhục nhã, hắn không muốn phơi bày cái nhục nhã ấy ra với Yến Minh Tu, để Yến Minh Tu biết hắn đã khổ sở như thế nào.

Yến Minh Tu khàn khàn nói, “Không phải, không phải! Chu Tường, từ năm mười sáu tuổi, tôi cứ nghĩ người mình thích là Ông Vũ Đông, mãi đến khi tôi gặp anh thì tất cả mới thay đổi, nhưng tới lúc tôi hiểu

rõ được con tim mình, anh đã... Tôi chưa kịp nói cho anh biết thì anh đã biến mất rồi. Chu Tường, tôi chưa bao giờ muốn làm anh nhục nhã, một năm ở bên anh là khoảng thời gian quý giá nhất của tôi, không ai thay thế được anh, tôi chỉ... Lúc đó tôi chỉ không nhận ra là mình đã..." Yến Minh Tu đỏ hoe mắt nhìn Chu Tường, y không biết phải diễn tả với Chu Tường như thế nào, rằng y yêu hắn nhiều biết bao nhiêu.

Y sai lầm, y làm tổn thương Chu Tường, dù y có nói gì đi nữa, sự thật này vẫn không thể thay đổi.

Chu Tường cười, nụ cười còn khó coi hơn khóc, "Chính cậu cũng không phản bác được nhỉ, cậu nghĩ tôi là thằng ngốc sao? Lúc tôi gặp nạn, cậu áy náy, cậu chột dạ, nhưng như thế có ích gì không? Nếu tôi không tỉnh lại trong thân xác này thì sao? Đến tận khi chết tôi cũng sẽ không biết, hóa ra cậu đối với tôi, vẫn còn một ít cảm tình." Chu Tường xòe hai bàn tay, hắn cảm giác trái tim mình ứa máu, "Yến Minh Tu, bây giờ tôi còn sống, nên cậu cũng không cần áy náy nữa. Chúng ta mỗi người một ngã, ai đi đường nấy, cậu đừng ép tôi, từ lâu tôi đã buông tay cậu. Đó không phải chuyện tốt hay sao, ông trời đã cho tôi sinh mệnh mới, xin cậu để tôi được sống yên ổn đi."

Yến Minh Tu khàn khàn nói, "Chu Tường, tại sao anh không chịu tin tình cảm của tôi đối với anh? Rõ ràng anh đã yêu tôi, chẳng lẽ bây giờ, đến một chút cảm giác cũng không còn sót lại? Tất cả những gì anh hi vọng ở tôi khi trước, bây giờ tôi đều có thể cho anh, chỉ cần anh gật đầu, cái gì tôi cũng sẽ làm cho anh, chỉ như vậy thôi, chẳng lẽ anh không thể tha thứ cho tôi được sao?"

Chu Tường trầm ngâm, thật lâu sau, hắn nói, "Tôi không làm được, từ khi tôi nhìn thấy thi thể của mình, tôi không làm được."

Yến Minh Tu tưởng chừng nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn, y chậm chạp giơ tay tự túm lấy tóc, trong đầu không ngừng u u vang, một giọng nói liên tục nhắc nhở y, Chu Tường không chịu tha thứ cho y, một lần lại một lần, rõ ràng tới tận nhãn.

Chu Tường đứng dậy, cố ép mình không nhìn Yến Minh Tu, hắn xoay người bước ra cửa.

Hắn không thể tiếp tục nhìn, không thể tiếp tục nghe. Trái tim hắn đang dùng là của người khác, nhưng nó vẫn vùng vẫy điên cuồng vì Yến Minh Tu, không nên, bất thường, trái tim của hắn, lẽ ra đã phải chết theo thân thể hắn rồi.

"Chu Tường, anh đừng đi." Sau lưng hắn truyền đến giọng nói vô hồn của Yến Minh Tu.

Bàn tay hắn đã đặt trên tay nắm cửa.

Âm thanh khàn khàn của Yến Minh Tu lại vang vọng tới, "Chu Tường, anh quên rồi sao? Giao kèo của chúng ta vẫn còn nửa năm nữa."

Chu Tường chấn động, chậm chạp xoay người lại.

Yến Minh Tu đứng dậy, đôi mắt y đỏ ngầu, biểu cảm cũng vạn vạn, y bước từng bước về phía Chu Tường.

Chu Tường hạ tay xuống, hắn chỉ thấy toàn thân lạnh buốt, muốn cười nhưng cười không nổi, "Yến tổng, ngài không nói thì tôi cũng quên mất." Sao hắn lại quên chứ? Hắn quên mất hắn đã nhận hai trăm vạn và một căn hộ của Yến Minh Tu, bán mình cho y một năm.

Giao dịch lời to như thế, có lẽ cả đời hắn cũng chẳng gặp được hai lần, nhưng hắn lại quên mất, nói đúng hơn, hắn không dám nhớ tới.

Yến Minh Tu bước tới, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn, đôi mắt y chong chất những tình cảm không thể nói ra lời, y nhẹ giọng hỏi hắn, "Bây giờ anh nhớ chưa?"

"Nhớ rồi." Chu Tường lảng lảng nhìn y, ánh mắt lạnh như băng, "Đến tháng Năm năm sau."

Yến Minh Tu cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, khàn khàn nói, "Chu Tường, tôi không muốn làm thế này, nhưng tôi không thể trở mặt đứng nhìn anh rời xa tôi."

Chu Tường lạnh nhạt đáp, "Tôi cần tiền, còn căn hộ thì tôi không cần."

"Không được, căn hộ đã chuyển nhượng rồi, anh không đổi ý được nữa."

Chu Tường nhẹ nhẹ run rẩy.

“Nửa năm, trong nửa năm này, dựa theo giao hẹn của chúng ta, anh phải ở bên cạnh tôi.” Những ngón tay tay y vuốt ve khuôn mặt trơn mịn của hắn, tay còn lại vòng qua eo hắn, ôm chặt lấy hắn.

Chu Tường hít sâu một hơi, lò sưởi trong phòng rất ấm áp, nhưng hắn chỉ thấy lạnh như đá.

“Nói gì đi, Chu Tường.” Yến Minh Tu hôn môi hắn, mút lấy cổ hắn, lưu lại vết tích của mình trên làn da hắn.

Chu Tường thấp giọng đáp, “Tôi không có gì để nói cả. Yến tổng, bắt người tay ngắn, ngài thắng rồi.”

Yến Minh Tu bắt chợt siết chặt lấy hắn, Chu Tường bị nghiêng đến suýt ngạt thở.

“Chu Tường, tôi không muốn làm thế này, tôi sẽ tốt với anh, chúng ta cứ ở bên nhau nhé, tôi chỉ hy vọng anh không rời khỏi tôi, anh đừng hận tôi, đừng oán tôi, Chu Tường...” Như một đứa trẻ, y dồn trọng lượng toàn thân lên Chu Tường, dùng hết bình sinh ôm chặt lấy hắn, sợ hắn lại biến mất.

Đôi mắt trống rỗng, Chu Tường nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài cửa sổ, không biết phải nói gì.

Xoay xoay chuyển chuyển, lên lên xuống xuống, kỳ thật, cho đến giờ phút này, hắn vẫn không thể điều khiển nổi mình.

Thật buồn cười, hắn càng muốn thế này, thì sự thực lại càng đi theo hướng khác. Khi hắn cần, hắn cầu mãi không tới, khi hắn chạy trốn, hắn trốn mãi không được.

Bất kể lúc nào, hắn cũng không bao giờ được toại nguyện.

Trước kia, khi hắn còn để tang cha mẹ, hắn vẫn chưa từng nghĩ vận mệnh mình u ám, nhưng đến giờ hắn lại có cảm giác, vận mệnh hắn đã bị sắp đặt rồi, hắn cố gắng thế nào cũng chỉ là một trò hề mà thôi...

END90.

91. Chương 91

Đêm đó Chu Tường không về nhà, nói đúng hơn là, hắn không về căn hộ hắn thuê cùng Trần Anh, bởi vì Yến Minh Tu đưa hắn về căn hộ thật sự của hắn.

Mặc dù hắn đã không còn quyền sở hữu căn hộ đó.

Từ khi phát hiện thi thể hắn, hắn được xác nhận là đã tử vong, tất cả những gì thuộc về hắn, bây giờ đã không còn liên quan đến hắn nữa.

Lúc hắn mở cánh cửa quen thuộc, đưa tay bật công tắc đèn nhắm mắt cũng thấy, căn hộ ba mươi năm gần bó hiện ra trước mặt hắn. Không bụi bặm, không lạnh lẽo thiếu hơi người, ánh đèn dịu dàng soi sáng phòng khách nhỏ ấm áp, hết thảy thật giống như hắn chưa từng rời đi, chưa từng có gì đổi khác.

Yến Minh Tu đảo mắt qua từng góc nhỏ, nhẹ giọng nói với hắn, “Tôi đã quét dọn lại. Anh... sau khi anh mất, tôi có ở đây một thời gian, nhưng cuối cùng lại không dám nữa, nơi này đâu đâu cũng có hình bóng và tiếng nói của anh, tôi không dám ở lại đây nữa, nhưng mỗi tháng tôi đều về một hai lần, quét dọn lại sạch sẽ. Tất cả mọi thứ vẫn y như cũ, Chu Tường, anh hiểu không, tôi vẫn luôn ở đây, đợi anh trở về.”

Chu Tường buồn phiền không ngớt, hắn trầm giọng nói, “Tôi đã về rồi, tôi muốn đổi nơi này với căn hộ kia, cậu trả lại nhà cho tôi đi.” Hắn nhìn Yến Minh Tu, khẩn thiết, “Coi như tôi xin cậu.”

Yến Minh Tu cười khổ một tiếng, “Chu Tường, anh thật giỏi làm tôi đau lòng. Tôi trả căn hộ này cho anh cũng được, nhưng anh phải giao bản thân anh cho tôi.”

Chu Tường nghiêng đầu, “Nửa năm, chúng ta chỉ thỏa thuận nửa năm.”

“Dù chỉ là nửa năm, tôi cũng sẽ không buông tay.” Yến Minh Tu nói, “Nửa năm này phải giống như lúc trước, anh phải nghe tôi toàn quyền sắp xếp. Tôi cho anh hai ngày, anh dọn lại về đây.” Yến Minh Tu cúi xuống, nhẹ nhàng hôn môi hắn, “Chúng ta sẽ ở đây, một lần nữa bắt đầu.”

Chu Tường cắn răng nói, “Cậu làm vậy để làm gì? Thời gian không thể quay ngược, nếu tôi còn là Chu Tường ngày trước, nếu tôi không rơi xuống vách núi, có lẽ tôi sẽ bắt đầu lại với cậu, nhưng bây giờ, Yến Minh Tu, cậu nhìn tôi bây giờ xem, chúng ta không thể quay lại nữa.”

“Có thể.” Yến Minh Tu tha thiết nhìn Chu Tường, đôi mắt y hần sâu chấp nhất, “Chu Tường, thực ra đến tận lúc này anh vẫn chưa hiểu được tôi, bởi vì trước kia tôi cứ mãi đề phòng anh, nên tôi mới phạm phải sai lầm quá lớn. Tôi không kịp nói với anh, rằng một năm ở bên anh, tôi mãn nguyện đến thế nào, mỗi ngày ở bên anh, tôi hạnh phúc tới bao nhiêu. Anh không biết anh có ý nghĩa thế nào đối với tôi, trước đây chính tôi cũng không biết, nhưng ba năm không có anh, tôi đã hiểu được rồi, nhất định, nhất định tôi sẽ không bao giờ buông anh ra nữa.”

Y không biết liệu từ giờ cho đến hết đời, y có dám nói với Chu Tường rằng năm y mười sáu tuổi, cái người khiến y chìm sâu vào kinh diễm, ái mộ, nhớ thương day dứt, chính là Chu Tường hay không. Bởi vì y nhận nhầm, yêu nhầm, nên y mới phạm phải tội lỗi không cách nào tha thứ, y không thể nói, mà cũng không dám nói, y sợ Chu Tường càng hận y, ngay cả y cũng hận chính mình.

Nếu bóng lưng thuần trắng tiêu điều trên màn ảnh năm đó thỏa mãn ảo tưởng hoàn mỹ tuổi thiếu niên của y, thì một năm ở bên Chu Tường đã cho y biết cái gì mới là tình yêu chân thực. Y được nhìn thấy cách một người đàn ông trưởng thành yêu thương, y được nhìn thấy cách hắn dùng khoan dung và dịu dàng lôi cuốn người hắn yêu, và y thực sự đã bị hắn cuốn hút. Nhưng lúc ấy y quá ngu xuẩn, chấp niệm bông bột che khuất tầm mắt y, thậm chí y còn nghĩ, trong lòng đã có một người mà vẫn động tình vì một người khác là vi phạm nguyên tắc, vì thế, y cứ mặc nhiên hưởng thụ tất cả những gì tốt đẹp nhất Chu Tường dành cho y, đồng thời lại ôm ấp ảo tưởng được chẳng hay chớ, lừa gạt mình, lừa gạt Chu Tường.

Bởi vậy nên Chu Tường không tin y, y hiểu được, y chưa bao giờ tặng cho Chu Tường một niềm tin, đến tận khi chết, Chu Tường vẫn không biết hắn chiếm vị trí gì trong lòng y.

Y sẽ dùng thời gian để bù đắp lỗi lầm, chấm dứt những dằn vặt kéo dài ba năm nay, y sẽ giành lại người duy nhất y muốn, người duy nhất y cần.

Chu Tường nhìn kiên định và thâm tình ẩn sâu trong mắt Yến Minh Tu, trái tim bất giác run rẩy.

Yến Minh Tu nói có phần đúng, hắn chưa từng thực sự hiểu được y, bởi vì y không cho hắn cơ hội.

Những tháng đầu tiên, hắn thậm chí còn không biết gia thế của Yến Minh Tu, không biết Yến Minh Tu làm cái gì, ở trong mắt hắn, Yến Minh Tu chỉ là một chàng sinh viên mới ra trường, gia cảnh không tồi, kiêu ngạo, rất khó chiều, lúc ấy hắn cũng không quá để ý Yến Minh Tu là người như thế nào, bởi vì ngay từ đầu, hắn đã bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài cực hạn quyến rũ của y.

Đến khi hắn thực sự muốn hiểu Yến Minh Tu thì hắn đã không còn cơ hội, bởi vì hắn đã thật lòng yêu Yến Minh Tu, tất cả ưu điểm và khuyết điểm của y đều đáng nâng niu ở trong mắt hắn, hắn đã chẳng còn nhìn thấy gì.

Mãi tới khi sống lại bằng một thân phận khác, gặp lại Yến Minh Tu, hắn mới tỉnh mộng.

Yến Minh Tu đã không còn là thiếu niên ngày trước, thậm chí Yến Minh Tu ngày trước cũng chẳng đơn giản như trong tưởng tượng của hắn. Bây giờ, đứng trước mặt hắn là một người đàn ông mưa nắng thất thường, tiền tài quyền thế, lãnh đạm lạnh lùng, ngạo nghễ và cứng cỏi.

Đối diện với ánh mắt cuộn trào cảm xúc của Yến Minh Tu, hắn chỉ thấy lạnh sống lưng. Hắn không tin những gì Yến Minh Tu nói, bởi vì hắn cảm giác như chính mình đang bị cắn xé, hắn châm chọc, “Yến Minh Tu, nếu cậu thật sự thương nhớ tôi đến thế, thì tại sao chúng ta lại có giao kèo này? Cậu dùng hai trăm vạn và một căn hộ để bao tôi, thứ cậu bao không phải tôi, mà là thân thể này. Kỳ thật cũng chẳng sao, ai cũng có nhu cầu sinh lý, nhưng lúc cậu yêu Ông Vũ Đông, cậu mang tôi ra làm thể thân, lúc cậu nói cậu yêu tôi, cậu cũng tìm một thể thân, thực ra cậu chỉ thiếu người kê bên gối, bất kể là ai cũng...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Yến Minh Tu đã khó coi tới cực điểm, y kích động đẩy hấn lên tường, âm thanh vì đau đớn mà vô cùng sắc nhọn, “Chu Tường, lúc đó biến anh thành thể thân của Uông Vũ Đông, tôi thật lòng xin lỗi anh, nhưng còn anh... Ngay từ lần đầu nhìn thấy anh trong thang máy, dù bề ngoài anh đã thay đổi hoàn toàn, nhưng tôi vẫn rung động không thể giải thích được, thời điểm ấy, tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là không được để anh đi, tôi dùng cách này trói buộc anh, trói buộc thân xác này, là bởi vì...” Yến Minh Tu nghẹn ngào, “Là bởi vì tôi nhớ anh đến phát điên, cảm giác quen thuộc trên người anh chính là sự cứu rỗi duy nhất dành cho tôi lúc đó, anh không biết... Anh không biết tôi nhớ anh nhiều đến thế nào, anh không biết tôi sống qua mỗi ngày ra sao. Rõ ràng anh chính là anh, nhưng anh lại giấu giếm tôi lâu đến vậy, anh nói cho Thái Uy, nói cho Lan Khê Nhung, chỉ duy độc mình tôi là anh không nói. Trả thù tôi như thế, anh đã thỏa mãn chưa? Chắc là anh thỏa mãn lắm, tôi đau đớn hơn anh tưởng rất nhiều lần!” Yến Minh Tu ôm siết lấy hấn, thanh âm ngập tràn tuyệt vọng, “Chu Tường, dù tất cả đúng là đáng kiếp tôi, nhưng đến giờ tôi vẫn chưa bao giờ nghĩ mình có thể phản bội anh, tôi chỉ... Hai người quá giống nhau, hai người chính là một người! Chu Tường, anh có hiểu được không? Ba năm, tôi sắp không thể chịu nổi nữa!”

Một Uông Vũ Đông, hai Chu Tường, thể thân, thể thân, ai là thể thân của ai, ai là thể thân, ai là nhân vật chính?! Từ đầu đến giờ, tất cả diễn biến chẳng khác nào một trò hề đã được ông trời sắp đặt, với mục đích là đẩy bọn họ đến bước đường cùng, để sung sướng ngắm nhìn bọn họ đau đớn, ngu xuẩn, tuyệt vọng.

Chu Tường há miệng thở dốc, lời đến miệng lại không thể thốt ra, hấn sợ nếu mở miệng lúc này, hấn sẽ không kìm nén được mình nữa.

Lời phân trần đau đớn mà oan ức của Yến Minh Tu khiến hấn không biết phải làm sao. Đến tột cùng thì Yến Minh Tu làm như vậy có bị tính là phản bội hấn không? Ngay cả hấn cũng không rõ nữa. Cùng là đàn ông, hấn cũng không nghĩ một người nên mãi mãi trung thành với một người đã chết.

Yến Minh Tu không làm gì sai cả, thậm chí y còn giúp đỡ hấn, nhưng những cảm xúc rối rắm trong đầu, hấn không thể gạt bỏ được.

Hấn đang ghen tị? Ghen tị với ai? Cả hai Chu Tường đều là hấn, nhưng cũng không hấn là hấn, ai là thể thân, ai là nhân vật chính, ngay cả chính hấn cũng không phân biệt được.

Chu Tường đau đớn nhắm mắt lại.

Hấn đã sớm hiểu rõ, chỉ cần dính dáng đến Yến Minh Tu, chờ đợi hấn chỉ có dày vò và khổ sở, vậy nên hấn phải, phải rời xa Yến Minh Tu, dù hấn có yêu Yến Minh Tu nhiều đến mức nào, hấn vẫn sợ hãi.

END91.

92. Chương 92

Chu Tường nhẹ nhàng đẩy Yến Minh Tu ra, hai chân mềm nhũn, hấn ngồi xuống sofa, trống rỗng nhìn chiếc TV cổ lỗ sĩ trước mặt.

Yến Minh Tu đứng bất động một lát, sau đó lau mặt, thở ra một tiếng thật dài, lúc này mới bình ổn lại cảm xúc, y xoay người đi vào bếp.

Chu Tường nghe thấy tiếng lò vi sóng, hấn ngẩn ngơ nhìn sang, không biết Yến Minh Tu đang làm gì.

Một lát sau, Yến Minh Tu bưng lên hai chiếc bát sứ xinh đẹp. Bát sứ trắng tinh như ngọc, trang trí hình hoa sơn trà hồng phấn, năm đó hấn và Yến Minh Tu đi dạo, cả hai vừa liếc mắt đã ưng ngay, nhưng Chu Tường nhìn giá liền muốn bỏ đi, còn Yến Minh Tu lại vùng tiền mua đủ cả bộ.

Những ngày sống chung sau đó, hai người dùng bộ chén đĩa này, Chu Tường vẫn nhớ như in hình dáng bộ đồ ăn hoa sơn trà bày trên bàn cơm, nền sứ trắng, những đóa hoa hồng nhạt, khăn trải bàn kẻ ô vuông trắng-đỏ đã bạc màu, giản đơn mà thanh lịch, tràn ngập không khí gia đình.

Chu Tường ngơ ngác nhìn Yến Minh Tu đặt hai chiếc bát lên bàn trà, trong bát là canh nấm tuyết cầu kỷ (*).

“Tôi làm trước khi rời nhà, tôi biết hôm nay phải uống rượu.” Giọng y vẫn còn mang theo âm mũi, nhẹ nhàng rót vào tai Chu Tường, “Chắc không ngon bằng anh làm đâu, ném thử đi.” Y bưng một bát đưa cho Chu Tường.

Chu Tường gơ tay đón lấy, khê thử dài, múc một thìa ăn thử.

Yến Minh Tu có vẻ khá hồi hộp, “Ngon không?”

“Yến tổng, không cần phải như thế.” Chu Tường buông bát, lẳng lặng nhìn Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu nghiêng răng nói, “Không được gọi tôi là Yến tổng.”

Y không thể tưởng tượng, mỗi lần Chu Tường gọi y là “Yến tổng”, trong lòng y khốn khổ và bứt rứt đến mức nào. Thậm chí có những lúc y còn hận Chu Tường, hận vì hắn giấu giếm y suốt bấy lâu. Càng xa cách Chu Tường, đau đớn càng nhân lên gấp bội, những điều này không ai hiểu, chỉ có y mới biết trắng đêm mất ngủ là như thế nào, mỗi mòn chờ đợi là như thế nào, giật mình tỉnh dậy, nước mắt tuôn rơi là như thế nào, đáng sợ nhất, vừa phải lừa gạt chính mình rằng người kia không chết, vừa phải mở to mắt nhận về hài cốt của hắn, cảm giác tuyệt vọng ấy là như thế nào. Nếu không có đại sư nhắc nhở y, chỉ sợ y đã suốt đời không ra khỏi căn phòng nhà nông tắm tối đó.

Bởi thế nên khi biết Chu Tường vẫn luôn ở bên cạnh mình, khi biết tất cả những suy đoán của mình đều là chính xác, chỉ trong nháy mắt đó, y rất hận Chu Tường, nhưng đồng thời y lại càng hận bản thân mình hơn.

Không kẻ nào có thể ngăn y giành lại Chu Tường, mất đi Chu Tường, y sẽ biến thành thế nào, y là người rõ hơn ai hết.

Chu Tường trầm ngâm một lát, sau mới nói, “Ngài mai tôi sẽ dọn về đây, nhưng đây là chuyện riêng của hai chúng ta, cậu đừng gây thêm điều tiếng nơi công cộng.” Chuyện hôm nay Yến Minh Tu kéo hắn lên bục, hắn vẫn đứng ngồi không yên.

“Không kẻ nào dám bàn tán sau lưng tôi.”

“Đúng vậy, nhưng họ hoàn toàn có thể bàn tán sau lưng tôi.”

“Đừng để ý, Chu Tường, ai nói gì cũng không thể ảnh hưởng đến anh. Anh muốn làm ngôi sao, tôi sẽ giúp anh.”

“Tôi cũng không hẳn...” Chu Tường định giải thích, nhưng nghĩ chắc chỉ phí công. Hắn không đam mê làm ngôi sao, hắn chỉ muốn làm một diễn viên có thu nhập ổn định. Tiếng tăm quá lớn chính là gánh nặng, hắn là người lười biếng, dễ hài lòng, vừa muốn kiếm tiền, lại vừa không muốn bị kẻ khác soi mói, lẽ ra hắn không nên chen chân vào showbiz, nhưng hắn chẳng có đường nào khác để đi, bây giờ nói mình không cần tên tuổi, nghe chỉ giống như già mồm lập dị.

“Anh muốn gì thì cứ nói đi, anh muốn gì, tôi cũng sẽ làm cho anh.” Yến Minh Tu nâng cằm hắn lên, nghiêm túc nhìn hắn, “Nói đi.”

Chu Tường nhàn nhạt đáp, “Sự nghiệp của tôi đang trên đà phát triển, cậu không cần lo chuyện bao đồng, cứ để tôi giữ lấy ít tiếng tốt.”

Ngón tay Yến Minh Tu khẽ run rẩy, “Sự nghiệp của anh bây giờ đều dựa vào Lan Khê Nhung, tôi không muốn anh dây dưa bất cứ thứ gì với Lan Khê Nhung cả. Đừng quay MV nữa, đẳng cấp thấp quá, tôi đang tìm một kịch bản phim cho anh diễn vai chính, tôi vào vai phụ hỗ trợ cho anh.”

Chu Tường nhíu mày, “Yến Minh Tu, tôi rất thích những gì tôi đang làm, tôi không cần cậu nâng tôi.”

“Ba năm trước tôi đã hứa sẽ đầu tư phim điện ảnh cho anh, nhưng hôm đó anh bỏ chạy.” Yến Minh Tu yếu ớt nói, đó là lần cuối cùng y nhìn thấy Chu Tường — Chu Tường thực sự, bây giờ nhớ lại, trái tim y vẫn đau buốt không ngừng, “Tôi đã nói rồi, những gì anh mất đi, tôi sẽ đền bù cho anh. Chu Tường, tôi không thể giúp anh sống lại, nhưng những thứ khác... Chỉ cần tôi có thể cho anh, tôi sẽ cho anh tất cả.”

Chu Tường biết nói thêm gì cũng vô ích, dù Yến Minh Tu đã khác xưa nhiều, nhưng có một thứ sẽ vĩnh viễn không thay đổi, đó chính là bản tính của y. Nếu Yến Minh Tu đã quyết định một chuyện, thì chuyện đó chắc chắn phải được thực hiện, y thuộc kiểu người ngang ngược chuyên chế như vậy.

Cũng vì biết y kiêu ngạo, nên Chu Tường tin chắc chỉ không lâu nữa thôi, Yến Minh Tu sẽ hết chịu nổi việc phải chạy theo lấy lòng hắn, tự y sẽ chủ động buông tay. Người đã chết không thể sống lại, đó là sự thực mãi mãi không thay đổi được. Chết một lần, mọi thứ đã không thể vãn hồi, hắn muốn thử xem Yến Minh Tu kiên nhẫn được mấy ngày.

Chu Tường lắc đầu, “Tùy cậu, tôi về trước đây.”

Yến Minh Tu ôm hắn lại, “Anh đi đâu đó?”

“Tôi về trước.”

“Đừng về, mai tôi đến giúp anh chuyển nhà, đêm nay cứ ngủ lại đây.” Ánh mắt y vừa nóng bỏng, vừa sâu lắng, dứt khoát không cho Chu Tường cơ hội từ chối.

Chu Tường suýt bật cười, “Yến Minh Tu, cậu xem chúng ta thế này có lên giường được không?”

Yến Minh Tu đỏ mặt, “Tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn anh ở lại đây, nếu anh không muốn làm, tôi sẽ không bắt ép anh.”

“Vậy cậu muốn thế nào? Nằm tâm sự à?”

Yến Minh Tu nghiêm túc gật đầu, “Cứ ở bên cạnh tôi, làm gì cũng được.”

Chu Tường bực bội bứt tóc, sau đó cứng rắn gật đầu, “Tôi đi tắm.”

Hắn đứng dậy, đi vào buồng trong.

Hành lang chật hẹp, phòng tắm đơn sơ, phòng đọc sách mộc mạc, phòng ngủ thư thái, Chu Tường không thể kìm lòng, đi một vòng ngắm nghía từng góc ngách, đầu ngón tay vuốt ve mặt tường thô ráp óng vàng, một cảm giác vừa ấm áp, vừa thân quen tràn ngập trong tim hắn.

Ba, mẹ, con về rồi, con về thật rồi.

Yến Minh Tu đứng phía sau lặng lẽ nhìn hắn, hình bóng người này tùy ý đi lại trong nhà chính là ký ức quý giá nhất quãng đời này của y, bây giờ hình ảnh ấy đang tái hiện, trước đây y chưa bao giờ tin, nhưng hiện tại, y lại thật sự cho rằng vận mệnh đã sớm định sẵn rồi, Chu Tường chính là một nửa của y, nếu không phải như vậy, nhất định Chu Tường sẽ không sống lại, sẽ không trở về bên cạnh y.

Chu Tường trở về chính là cơ hội để y chuộc lại lỗi lầm, dù có phải chết, y cũng sẽ không buông tay.

Chu Tường tắm nước ấm sạch sẽ. Phòng tắm nhà hắn rất nhỏ, hơi ẩm không bị phát tán ra ngoài, tuy mùa hè hơi bí, nhưng tắm rửa mùa đông cực kỳ ấm cúng. Cảm giác ấm cúng đã lâu không gặp, cộng thêm bài trí thân quen trong phòng tắm, tất cả đều khiến hắn cảm động vô cùng.

Tắm xong mới phát hiện quên lấy áo ngủ, hắn vừa định mặc lại bộ quần áo lúc nãy, hai tiếng gõ cửa đã nhẹ nhàng vang lên, Yến Minh Tu đứng ngay bên ngoài.

“Tôi lấy áo ngủ cho anh rồi, thay đi.”

Chu Tường mở cửa, thấy Yến Minh Tu cầm áo ngủ nhìn hắn, không biết đã đứng bao lâu.

Hắn nhận lấy áo ngủ, đôi bàn tay khẽ run.

Đây là một trong hai bộ áo ngủ tình nhân hắn mua, khi ấy, vì muốn tác động tâm lý cho Yến Minh Tu, hắn mua rất nhiều đồ đôi tình nhân, áo ngủ, ly tách, bàn chải đánh răng, quần lót, hắn hi vọng Yến Minh Tu sẽ cảm thấy có đôi có cặp với hắn. Lúc đó Yến Minh Tu không hề từ chối, hắn còn phần khởi nghĩ có lẽ Yến Minh Tu đã ngầm tiếp nhận ám hiệu của hắn, mãi về sau hắn mới biết, hóa ra Yến Minh Tu chỉ đơn giản là chẳng buồn để ý, mặc kệ hắn vui sướng thế nào, có ảnh hưởng gì đến y đâu?

Không ngờ, vật đổi sao dời, lúc này Yến Minh Tu lại dùng đúng phương thức đó để tìm về tình cảm của hắn. Cuối cùng hắn mới hiểu, Yến Minh Tu có thể ngụ trong bất cứ nơi nào y thích, nhưng tại sao y vẫn

khăng khăng muốn cùng hắn tiếp tục sống trong căn hộ nhỏ hẹp đã hơn ba mươi năm tuổi này, bởi vì từng góc ngách của nơi này đều lưu giữ kỷ niệm về hai bọn họ, lớn thì cả căn phòng, cả bố cục, nhỏ thì từng chiếc chén, từng bộ áo ngủ, tất cả đều là chứng cứ chứng minh hắn đã từng yêu Yến Minh Tu, Yến Minh Tu muốn hắn nhớ lại điều đó.

Yến Minh Tu toan tính rất tài, bởi vì hắn vẫn chưa từng quên những điều đó, ngay khoảnh khắc đặt chân vào căn hộ này, hắn đã bị buộc phải nhớ lại từng kỷ niệm với Yến Minh Tu, càng nhớ càng rõ, càng nghĩ càng đau.

Quả nhiên, đồ đạc trong phòng ngủ cũng là năm ấy hai người cùng nhau chọn, thậm chí sàn gỗ là Yến Minh Tu mua về, đèn ngủ dùng hơn mười năm bị Yến Minh Tu nửa đêm rời giường đá hỏng, chính tay Chu Tường sửa lại, đến giờ vẫn còn dấu vết chấp nối, thậm chí, khi Yến Minh Tu bước ra khỏi phòng tắm, y cũng mặc đồ ngủ giống hệt như hắn, chỉ lớn hơn một size.

Hết thấy tựa như thời gian đã quay ngược trở về, tựa như hai người được một đôi bàn tay vô hình kéo ngược về ba năm trước, Chu Tường cũng bị bắt ép phải đón nhận từng ký ức ngọt ngào.

Mái tóc ướt mềm mại ôm sát khuôn mặt, nhìn Yến Minh Tu trẻ đi vài tuổi, giống hệt thiếu niên ngạo mạn năm nào, chỉ duy độc ánh mắt y, tới lúc này đã thâm sâu u tối, không ai có thể nhìn thấu y nữa.

Trong khoảnh khắc hai ánh mắt giao thoa, Chu Tường có cảm giác Yến Minh Tu hiểu được những suy nghĩ trong lòng hắn.

Yến Minh Tu bước tới, chậm rãi lên giường, tóc mái ẩm ướt buông trước trán, từng giọt nước trong suốt men theo lông mày, lướt qua khóe mắt y.

Hai người lặng lẽ đối diện với nhau, khoảng cách rất gần.

Yến Minh Tu nhẹ giọng, “Anh Tường, cảm ơn anh đã về.”

Trái tim Chu Tường run lên.

“Trong căn phòng này, tôi muốn anh nhớ lại tất cả, tất cả tình cảm của anh đối với tôi.” Âm thanh ngập tràn quyết đoán.

Yến Minh Tu hôn đôi môi mềm của hắn, nhẹ nhàng mút liếm, thỏa thích nhấm nháp hương vị mát mẻ và sạch sẽ của hắn.

Đây là lần đầu tiên Yến Minh Tu hôn hắn, chính xác hơn, đây là lần đầu tiên Yến Minh Tu hôn hình dạng bây giờ của hắn.

Hắn theo Yến Minh Tu nửa năm, số lần làm tình chỉ đếm trên đầu ngón tay, càng không nói đến hôn môi, mỗi lần Yến Minh Tu phát tiết, y cũng không muốn nhìn mặt hắn.

Ban đầu hắn cứ nghĩ Yến Minh Tu vẫn xem hắn là Ôn Vũ Đông, chẳng ngờ cuối cùng hắn lại biến thành thể thân của chính mình. Chuyện hoang đường như thế, không ngờ cũng có ngày xảy đến với hắn, mà thực ra, nếu hắn đã tỉnh lại trong thân thể người khác, thì trên đời này chẳng có chuyện gì là không thể nữa rồi.

Đầu lưỡi ướt át tách hai hàm răng hắn, chui vào khoang miệng hắn, lôi kéo đùa nghịch đầu lưỡi hắn. Chu Tường thấy hoa mắt, xúc cảm từng bước bị nụ hôn nồng nàn của Yến Minh Tu khơi dậy, hắn vô thức đẩy y ra, nhưng y bắt lấy tay hắn, hắn càng cố sức, y càng kìm giữ hắn.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể bị động đón nhận nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt, từ ban đầu nhẹ dịu dàng, Yến Minh Tu biến nó thành nồng nàn và tràn trề ham muốn, xúc cảm mãnh liệt như lửa thiêu đồng cỏ càn quét tâm trí cả hai người, Chu Tường mở to mắt nhìn, hắn không thể lý giải, tại sao một nụ hôn lại có thể mang theo mùi vị tuyệt vọng và bi thương đến mức ấy, hơn nữa còn quyết liệt và cuốn hút đến mức ấy.

Tới khi cả hai cùng ngạt thở, Yến Minh Tu mới buông hắn ra, y vô lực ngã trên người hắn, ôm chặt lấy eo hắn, thì thầm nói với hắn, “Anh đã về, anh đã về thật rồi.”

Chu Tường cố nén xúc động muốn chạm vào y, lưng túng nằm trên giường, mặc cho Yến Minh Tu đè nặng trên người hắn.

Yến Minh Tu sửa lại tư thế, chuyển thành ôm trọn Chu Tường trong ***g ngực, tiếng nói dịu dàng mà khàn khàn vang bên tai hắn, “Anh Tường, ngủ đi, từ nay về sau, ngày nào cũng vậy, em sẽ ôm anh đi vào giấc ngủ. Đừng rời bỏ em, bởi vì em sẽ mãi mãi không rời bỏ anh.”

Chu Tường mệt mỏi nhắm mắt lại.

Yến Minh Tu ôm Chu Tường, giống như đang ôm cả thế giới.

Người này chính là cả thế giới của y.

END92.

~Đọc chương này cứ như có kiến bò trong bụng ế, ngứa ngứa đau đau, mà cuối cùng lại sương sương... A... a... ơ... ơ... (* ‘ ‘)

~Hoa Sơn trà:

(*) Canh nắm tuyệt cầu kỷ (Món này giải rượu tốt):

93. Chương 93

Sáng ngày thứ hai, Chu Tường bị Thái Uy gọi về công ty.

Lúc hắn tỉnh lại, Yến Minh Tu đã dậy trước rồi, thậm chí y còn định làm bữa sáng cho hắn, nhưng tay chân y không được nhanh nhẹn như hắn, nên hắn tự làm tự ăn rồi vội vàng rời nhà.

Sắp sang năm mới, việc công ty cũng tương đối nhiều, Thái Uy thiếu người phụ trách tặng quà nên bổ sung Chu Tường vào quân số, bảo hắn đi biểu xén mấy phần quà cáp. Trước đây Chu Tường cũng từng làm những việc này, bây giờ Thái Uy rất yên tâm giao lại cho hắn. Từ sau khi biết thân phận thật của hắn, lúc đầu Thái Uy có tức giận, nhưng Chu Tường biết thực ra Thái Uy rất vui mừng. Lúc trước hắn đã từng là phụ tá đắc lực cho Thái Uy, Thái Uy rất hài lòng về hắn, bây giờ gặp mấy chuyện quan trọng, tất nhiên anh cũng giao cho hắn luôn.

Chu Tường biểu quà xong xuôi, gọi cho Thái Uy hỏi mượn xe, ngày mai sẽ trả lại công ty. Hắn định dùng xe này để chuyển nhà, dù Yến Minh Tu đã nói sẽ giúp hắn, nhưng hắn để rất ít đồ đạc ở căn hộ Yến Minh Tu cho, chỉ một chuyến xe là đủ rồi, hắn không muốn lúc nào cũng phải nhìn thấy Yến Minh Tu, đối mặt với Yến Minh Tu luôn khiến hắn hoảng hốt.

Thái Uy thoải mái đồng ý, Chu Tường bèn lái xe về khu chung cư kia. Hắn vào nhà thu dọn một lát, quả thật chẳng có gì nhiều, chưa đến một tiếng đã gọn gàng sạch sẽ, xong xuôi hắn mang tất cả vào xe.

Hắn vẫn định trả lại căn hộ này cho Yến Minh Tu, hy vọng Yến Minh Tu cũng trả lại nhà cho hắn.

Dọn đồ xong, hắn lái xe về chỗ Trần Anh.

Mở cửa vào, trong nhà im ắng, Chu Tường nhớ hôm nay là thứ Năm, có lẽ dì Vương đã đưa Trần Anh đến bệnh viện làm thẩm tách.

Đang định cởi giày, trong phòng lại có động tĩnh, Chu Tường ngẩng lên, nhìn thấy dì Vương đi ra, trông có vẻ vẫn còn buồn ngủ.

“Dì Vương? Dì không đi bệnh viện với mẹ con à?”

“Mẹ con đi, dì không đi.”

“Ơ?”

Dì Vương phần khởi nói, “Siêu sao Yến Minh Tu bạn của con ấy mà, sáng nay cậu ấy đến đưa chị Anh đi rồi.”

Chu Tường khựng lại, đứng thẳng lên hỏi, “Dì nói Yến Minh Tu đưa mẹ con đi?”

“Ừ, cậu ấy bảo đưa chị Anh đi làm thẩm tách.”

“Mẹ con cứ thế đi theo cậu ta?” Chu Tường bắt giác cao giọng.

Dì Vương thấy thái độ hằn bắt thường, tự nhiên cũng căng thẳng, “A Tường, sao thế? Không ổn sao?”

Chu Tường cũng biết mình vừa thất thố, hấn vội lắc đầu, cười nói, “Không có gì, con thấy không tiện thôi. Tối nay dì cứ ở nhà, để con đi đón mẹ là được.”

“A... A Tường.”

“Dạ?”

“Chắc là hai bọn họ không ở cái bệnh viện thường hay đến đâu, bạn con bảo sẽ dẫn chị Anh đến bệnh viện tốt hơn để kiểm tra.”

Chu Tường không biến sắc gặt đầu, “Vâng, con biết rồi.”

Hắn lấy chìa khóa và điện thoại, quay bước bỏ đi.

Vừa đi, hắn vừa bấm số gọi Yến Minh Tu, Yến Minh Tu nghe máy rất nhanh.

“Alo?”

“Alo? Yến Minh Tu, cậu đưa mẹ tôi đi đâu?”

“Bệnh viện.”

“Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện XX, em tìm bác sĩ chuyên môn khám cho mẹ anh.”

Chu Tường thở phào nhẹ nhõm, hấn vốn đang nghi ngờ mục đích Yến Minh Tu đưa Trần Anh đi, nhưng bệnh viện XX là bệnh viện điều trị nhiễm trùng đường tiểu tốt nhất cả nước, chỉ tiếc là hấn không đưa Trần Anh vào được, hấn nói, “Tôi đến ngay, cậu chưa nói gì lung tung với mẹ tôi chứ?”

Yến Minh Tu trầm ngâm một lát, “Bây giờ không ở bệnh viện nữa, thẩm tách xong rồi, mẹ anh đang ở nhà em.”

Chu Tường siết chặt lấy di động, “Cậu... Cậu nói gì với mẹ tôi?”

“Anh cứ đến đây trước đi.”

Chu Tường bực bội cúp máy, lái xe đến nhà Yến Minh Tu.

Hắn lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến căn hộ của Yến Minh Tu. Vừa vào nhà đã thấy hai người đang đeo tạp dề làm hồ tháp tử (*), cả căn phòng thơm mức mùi thịt gà và củ cải trắng.

“Mẹ?” Chu Tường kinh ngạc nhìn bọn họ.

Trần Anh mỉm cười gọi, “Vào đi, rửa tay ăn cơm, sắp xong rồi.”

Chu Tường lại nhìn sang Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu dịu dàng cười với hấn, “Cởi áo khoác ra đi, trong nhà nóng lắm.”

Chu Tường cởi áo khoác, hơi gượng gạo bước đến. Hắn kín đáo quan sát vẻ mặt Trần Anh, nhưng Trần Anh bận rộn nấu nướng, không để ý đến hấn.

Chu Tường bất đắc dĩ nói, “Con đi xem canh.”

Nồi sào nấu canh gà đặt trên bếp gas, hơi nước cuộn cuộn, Yến Minh Tu đứng phía sau hấn, y nói, “Chắc là được rồi đấy, tắt bếp đi.”

Chu Tường tắt bếp, mở vung, hương thơm lịm người phả vào mũi hấn. Hắn bưng nồi lên bàn ăn, dọn ra ba cái bát.

Rất nhanh sau đó, cơm và các món chính cũng xong xuôi.

Ba người ngồi quanh bàn ăn, Chu Tường và Yến Minh Tu thoáng nhìn nhau, không khí có phần xấu hổ.

Từ lúc vào nhà, Chu Tường không hỏi, Trần Anh cũng không nói, chỉ mình Yến Minh Tu ung dung trò chuyện với cả hai người như thể chẳng có gì nghiêm trọng, mà bọn họ cũng không phải lần đầu dùng bữa với nhau.

Yến Minh Tu vừa ăn canh vừa nói, “Hôm nay em đưa dì đi bệnh viện XX, kết quả chẩn đoán không có gì khác, nhưng các chuyên gia có phương pháp trị liệu mới rất hiệu quả, lần sau chúng ta cùng đi, đến đó trao đổi một chút.”

Chu Tường cố nuốt lại những lời chất vấn, gật đầu, “Được.”

Xong bữa, Yến Minh Tu muốn đưa họ về, Chu Tường nói, “Không cần, tôi mượn xe công ty, cứ để tự chúng tôi về.” Nói xong, không đợi Yến Minh Tu nhiều lời, hắn kéo Trần Anh bỏ đi.

Trời lạnh mà có phương tiện di chuyển thì đỡ khổ hơn nhiều, Chu Tường lại bắt đầu suy tính chuyện mua xe.

Tuy Yến Minh Tu vẫn còn giữ chiếc xe cũ của hắn, nhưng đó là xe second-hand, tính năng bình thường, để không ba năm, chắc bây giờ cũng đã thành phế liệu, Chu Tường định sang năm sẽ mua một chiếc xe bình dân thay cho đi bộ.

Sau khi lên xe, Chu Tường không nói gì, hắn vẫn chờ Trần Anh mở miệng.

Quả nhiên, Trần Anh thở dài một tiếng, “Đứa nhỏ này đúng là không tệ.”

“Mẹ, hôm nay hai người làm gì đó?”

“Sáng nay tự nhiên cậu ta đến nhà, lần trước mẹ gặp cậu ta rồi, cứ tưởng cậu ta đến tìm con, nhưng không ngờ cậu ta lại tìm mẹ, nói là muốn đưa mẹ đến bệnh viện lớn để kiểm tra.”

“Thế là mẹ đi luôn? Sao mẹ không gọi cho con trước?”

“Mẹ con có ngốc đâu, nếu không có ý đồ gì, sao tự nhiên cậu ta lại tốt với một bà già như mẹ được? Mẹ xem truyền hình lẽ ra mắt, thấy cách cậu ta nhìn con không được bình thường, mẹ đã nói rồi, mấy chuyện này đừng có gạ mẹ. Đạo này con thường xuyên không về nhà ngủ, con nghĩ mẹ tin là con làm thêm giờ thật à?”

Chu Tường bắt đầu dĩ thử dài, “Mẹ, con với cậu ta không phải như mẹ nghĩ đâu.”

“Vậy thì như thế nào?”

Chu Tường nhất thời cứng ngắc, hắn quả thật không biết giải thích quan hệ của hắn và Yến Minh Tu thế nào cho Trần Anh hiểu, hắn cũng không thể nói sự thật, Trần Anh thuộc thế hệ bảo thủ đi trước, chắc chắn sẽ không chấp nhận nổi chuyện đó. Chu Tường rất lo sẽ có tin đồn gì không hay truyền tới tai Trần Anh, cứ nghĩ đến chuyện hôm nay Yến Minh Tu chẳng nói chẳng rằng đưa Trần Anh đi, hắn đã cực kỳ tức giận. Sắp xếp lại suy nghĩ, hắn qua loa đáp, “Bọn con quay phim chung, cậu ấy giúp đỡ con nhiều, nhưng con thấy không hợp, cậu ấy với con không thuộc cùng thế giới.”

“Ài, mẹ cũng lo chuyện này, tuy đứa bé đó rất tốt, nhưng gia cảnh nhà người ta thế kia, chúng ta trèo lên không nổi, mẹ chỉ hy vọng chỉ hy vọng con tìm được người nào hiền lành chịu khó. Nhưng nếu con thích cậu ấy, mẹ thì không có ý kiến gì, nhưng nhà bên kia sao có thể đồng ý được? Mẹ không muốn nhìn con chịu khổ, nên hôm nay mẹ cũng không tỏ thái độ gì, còn chuyện này, thôi các con cứ tự quyết định đi.”

Chu Tường cười cười, “Mẹ, mẹ cả nghĩ rồi. Con với cậu ta còn chưa đến mức ấy, sao nói với mẹ được. Dù thế nào cũng không có khả năng, mẹ cứ xem như cậu ta là bạn của con, sau này đừng phiền hà cậu ta là được.”

“Mẹ hiểu mà, hôm nay mẹ chỉ muốn thử thôi, chứ bình thường mẹ nào dám chiếm trọn cả ngày của người ta như thế. Không ngờ đứa bé đó nhìn thì lạnh lùng kiêu ngạo nhưng tính tình tốt lắm, mẹ làm thảm tách bốn-năm tiếng, chẳng thấy cậu ấy mất kiên nhẫn bao giờ, vẫn chăm chỉ trò chuyện với mẹ. Ài, ngoan thật

đấy, mặt mũi đẹp thế, lại còn biết điều nữa. A Tường à, đây là chuyện của con, mẹ không dám nói gì nhiều, con chỉ cần nhớ kỹ, dù thế nào mẹ cũng ủng hộ con là được.”

Chu Tường mỉm cười nhìn bà, “Mẹ, mẹ không giống mấy cụ bà bình thường nha, mẹ rất có phong thái đó.”

Trần Anh được hấn nịnh vui vẻ, tự hào nói, “Con mẹ sau này sẽ là ngôi sao, mẹ cũng phải cầu tiến chứ.”

Chu Tường vui vẻ theo bà, nhưng đôi mắt lại không mang ý cười.

Yến Minh Tu không lo, nhưng hấn lo, hấn không dám tưởng tượng nếu Trần Anh nghe được mấy tin đồn lúc này, bà sẽ thất vọng về hấn thế nào. Chu Tường nắm chặt tay lái, âm thầm bắt mắt với Yến Minh Tu.

END93.

~Hồ tháp tử là món này:

94. Chương 94

Hai người về đến nhà, Trần Anh tán gẫu với dì Vương, còn Chu Tường về phòng.

Vừa vào phòng, hấn lập tức gọi cho Yến Minh Tu.

Lúc này có mặt Trần Anh nên không tiện nói chuyện, Yến Minh Tu vừa bắt máy, Chu Tường đã hỏi ngay, “Tại sao cậu lại tự tiện đưa mẹ tôi đi?”

Yến Minh Tu tự tin đáp, “Chẳng lẽ anh không muốn đưa bà đến bệnh viện tốt hơn sao?”

“Tình trạng của bà bây giờ đã tốt rồi.”

“Đó là vì bà mới bệnh. Nhiễm trùng đường tiểu giai đoạn cuối còn rất nhiều biến chứng, hai người không hiểu sâu về căn bệnh này, cả bệnh viện lúc trước của bà cũng không phải quá tốt, chẳng lẽ anh không muốn bà được chữa trị bằng những gì tốt nhất?”

Mấy câu nói của Yến Minh Tu đều dồn ép Chu Tường, như thể hấn không muốn Trần Anh tiếp xúc với Yến Minh Tu là bởi vì hấn không muốn Trần Anh được chữa trị tử tế, y nói chắc nịch đến nỗi hấn hết đường chối cãi.

Hấn bực bội bảo, “Cậu có bản lĩnh, cậu nói gì cũng được, nhưng tôi không muốn bà phải suy nghĩ nhiều. Bà có tuổi rồi, nếu để mấy chuyện lung tung lọt vào tai bà, dù không bệnh chết thì bà cũng tức chết.”

Yến Minh Tu thờ ơ đáp, “Em thấy bà ấy còn sáng suốt và hiểu chuyện hơn anh đó.”

“Cậu đừng mạnh mẽ át lễ phải.”

Yến Minh Tu trầm ngâm một thoáng, sau đó hỏi ngược lại hấn, “Chu Tường, bà ấy không phải mẹ ruột anh, anh thật sự quan tâm đến bà ấy như vậy sao?”

Lúc này đến phiên Chu Tường trầm ngâm, hấn ngẫm nghĩ, trả lời, “Tuy không phải mẹ ruột, nhưng tôi luôn muốn có mẹ, hơn nữa tôi còn chiếm thân thể của con trai bà, tôi không thể không báo hiếu thay cậu ta.”

“Em hiểu rồi, anh đã xem bà ấy là mẹ, vậy thì em cũng sẽ coi bà ấy là mẹ.”

Chu Tường tức giận, “Đừng nói vớ vẩn, mẹ tôi trèo cao không nổi đâu!” Nói xong liền giận dữ cúp máy.

Yến Minh Tu không gọi lại, Chu Tường tắm rửa xong thì đổ vật xuống giường, cả ngày bận rộn, hấn mệt bã người.

Kỳ thật hấn vẫn luôn mong muốn Trần Anh được chữa trị trong bệnh viện tốt hơn, không phải hấn chưa từng đến bệnh viện lần này, nửa đêm hai giờ sáng hấn đã đến xếp hàng lấy số, kiên nhẫn chờ đợi đến hơn sáu giờ sáng, cuối cùng cả số cũng hết sạch. Hấn tìm cò bán số lậu, một số được hét giá ba ngàn, dọa hấn sợ không dám quay lại, lịch hẹn trước trên mạng cũng chặt kín đến bốn tháng sau, hơn nữa kể cả có được

vào khám một lần, lần sau muốn tái khám lại phải tiếp tục xếp hàng chờ đợi, vừa nghĩ đến bệnh viện lớn khó khăn như thế, hần sợ Trần Anh chậm trễ điều trị, nên cũng không quay lại đó nữa.

Có quyền có thể đúng là khác hẳn, bệnh viện lớn cũng giống phòng khám gia đình, bất cứ lúc nào đều có thể gặp được y bác sĩ tốt nhất cả nước, dù khó chịu đến đâu, hần cũng vẫn phải đầu hàng.

Hần có cảm giác Yến Minh Tu rất giống một thợ săn, từng bước từng bước gài bẫy xung quanh hần, đợi tới lúc hần cùng đường, y sẽ thu lưới, hần có muốn trốn cũng không trốn được.

Tắm lưới đó, hần không dám, cũng không muốn nhảy vào.

Hần đã sa chân một lần, để rồi phải trả giá bằng cả tính mạng. Một con chó thè lưỡi liếm phải bếp lò nóng, nhất định lần sau nó sẽ biết e dè, huống gì hần là người.

Chu Tường thở dài, phát hiện mình lại không ngủ được, hần tìm quyển sách đọc một lát.

Đọc đến khi mí mắt sưng húp, hần vừa định đi ngủ, không ngờ đúng lúc đó điện thoại lại reo lên.

Hần nhìn đồng hồ, hai giờ sáng, còn ai gọi cho hần giờ này? Cầm lên xem thử, quả nhiên là Yến Minh Tu.

Chu Tường định lơ đi, nhưng nghĩ thế nào vẫn nghe máy, “Alo?”

“Chu Tường, anh chưa ngủ à?”

Chu Tường miễn cưỡng đáp, “Bị cậu đánh thức.”

“Phòng anh sáng đèn.”

Chu Tường vô thức thẳng lưng ngồi dậy, quay đầu nhìn quanh, “Cậu đang ở đâu?”

“Dưới lầu.”

“Cậu đến đây làm gì?”

Âm thanh của y vừa mềm mại, vừa nồng nàn, “Em làm anh giận, không ngủ được nên đến đây nhìn xem, không ngờ đèn phòng anh vẫn sáng.”

Chu Tường trầm ngâm, kiểu yêu chiều này của Yến Minh Tu khiến hần cực kỳ không thoải mái, nhất là trái tim hần, cứ nhói lên từng đợt. Hần khe khẽ thở dài, “Tôi muốn ngủ, cậu về đi.”

“Em lên nhà được không? Ngoài này lạnh lắm.”

“Cậu không ở trong xe à?”

“Không, ngồi trong xe không nhìn được cửa sổ phòng anh.”

Chu Tường bực bội vò đầu, “Yến Minh Tu, cậu đừng như thế này nữa, chẳng giống cậu chút nào.”

“Thế nào mới giống em?”

“Cậu... Tôi không biết, cậu về đi.”

“Em không về, em muốn lên nhà, em muốn nhìn anh một lát.”

“Yến Minh Tu, cậu bị làm sao thế này?”

“Một ngày không nhìn thấy anh, em sợ lắm.” Yến Minh Tu nhẹ giọng nói, “Rất sợ. Anh Tường, trước đây anh thật tốt với em, khi ấy em chỉ nghĩ đó là lẽ đương nhiên, ai bảo anh thích em? Nhưng trong ba năm qua, em chỉ có thể chống đỡ nhờ những kỷ niệm của chúng ta ngày đó. Điều em sợ nhất chính là anh lại biến mất một lần nữa, em muốn anh chuyển về, bởi vì em muốn mỗi khi về nhà đều được nhìn thấy anh, mỗi sáng thức dậy đều có anh bên cạnh, em sẽ không bao giờ phải sống mà không có anh, không nhìn thấy anh, không nghe thấy anh nữa, khoảng thời gian đó đúng là cơn ác mộng.”

Bàn tay cầm điện thoại của Chu Tường bắt đầu run rẩy.

“Em lên nhé, mở cửa cho em đi.”

Chu Tường nghe thấy đầu bên kia có tiếng bước chân đi lên cầu thang.

“Em ở ngoài cửa.” Yến Minh Tu nhắc nhở hần.

Chu Tường ngồi lặng trong chốc lát, lúc này mới cúp điện thoại, xỏ dép lê đứng dậy. Hần khoác áo ngủ thật dày, đi qua phòng khách, mở cửa cho Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu toàn thân rét buốt, vành tai và khuôn mặt cũng lạnh đến đỏ hồng, vừa nhìn đã biết y đứng bên ngoài rất lâu.

Chu Tường đang định nói gì đó, Yến Minh Tu đột ngột nhào tới, mạnh mẽ ôm lấy hần, đôi môi lạnh buốt cũng sà xuống môi hần.

Phòng khách rất tối, Chu Tường lùi lại vài bước, suýt nữa đụng phải ghế sofa, áo khoác ngoài rơi xuống đất, trên người hần chỉ còn áo cộc tay và quần short, lúc bị Yến Minh Tu ôm vào lòng, trực tiếp tiếp xúc với khí lạnh thánng Chạp, hần rét đến phát run.

Nhưng đôi môi kề trên môi hần rất nóng ấm, đầu lưỡi ướt át trơn trượt cũng nóng ấm, mà ngay cả bàn tay Yến Minh Tu ôm ngang eo hần, cũng dần dần ấm nóng lên.

Chu Tường bị hôn đến choáng váng, đầu óc trống rỗng một vài giây, sau đó hần vội vàng đẩy y ra, đưa tay bịt kín miệng y, nhỏ giọng, “Đừng làm ồn.” Nói xong liền túm Yến Minh Tu đi về phòng, khẽ khàng đóng cửa lại.

Nếu để Trần Anh nhìn thấy Yến Minh Tu, hần thật chẳng còn gì để nói.

Nhiệt huyết của Yến Minh Tu vẫn chưa ngớt, cửa vừa khóa, y đã lại nhào lên đẩy hần xuống.

Chu Tường né ngang né dọc, làn da trần vẫn phải tiếp xúc với quần áo của y, hần thấp giọng mắng, “Trên người cậu có vụn băng.”

Yến Minh Tu cởi áo khoác ngoài ném xuống đất, sau đó giữ lấy hai tay Chu Tường, nồng nhiệt hôn hần.

Chu Tường nhìn tư thế này, biết chắc đêm nay trốn không nổi, cả hai người đã rất lâu không làm chuyện đó. Dù trong lòng còn nhiều khoảng cách, nhưng thân thể vẫn ăn ý vô cùng, nói nhiều vô ích, làm đi.

Chu Tường mặc cho y hôn môi, thở hổn hển nói, “Đừng ồn, hai người ở ngay phòng đối diện.”

Yến Minh Tu cúi đầu hôn dọc từ bờ môi xuống hầu kết hần, cũng không nói lời nào.

Y nhanh nhẹn tự cởi quần áo, sau đó cởi cho Chu Tường.

Trong phòng rất ấm áp, hơi ẩm hun nóng hai thân thể trần trụi cuốn lấy nhau, đôi ánh mắt nhìn nhau thật ăn ý, trần trê ham muốn, cũng có lúc hai người sẽ cọ cọ trần vào nhau.

Yến Minh Tu điên cuồng vuốt ve khuôn ngực trần của hần, những nụ hôn ngọt ngào như mật, dồn dập như mưa sa rơi xuống ngực hần, lưu lại thật nhiều dấu vết ái tình.

Chu Tường luồn tay qua tóc y, thấp giọng hỏi, “Có bao không? Nhà tôi không có.”

Yến Minh Tu khẽ ngừng lại, “Em cũng không có.”

Chu Tường hơi cúi, “Thế thì làm gì được?”

“Trước cũng có mấy lần không mang mà.” Yến Minh Tu phủ trên người hần, bộ dạng nhất quyết không chịu thua.

“Lúc đó làm nhiều, còn bây giờ...” Chu Tường hơi ngượng, “Xuống đi.”

Yến Minh Tu vuốt ve phía dưới Chu Tường, nơi đó đã đứng thẳng, y nhẹ nhàng nắm lấy, cả người Chu Tường lập tức mềm nhũn.

Chu Tường khó chịu ngo nguậy, lúc này hần đã mất hết kiên định. Nếu tính ra, đã từ rất lâu hần hưởng thụ ân ái, từ khi sống lại đến giờ, chưa từng có một lần.

Hần cũng hoài niệm những xúc cảm đó.

Yến Minh Tu nhẹ hôn môi hần, “Anh Tường, cứ làm đi, em sẽ cẩn thận, không làm đau anh đâu.”

Chu Tường với lấy hộp kem dưỡng da tay đặt trên đầu giường, “Được rồi được rồi, làm đi.”

Yến Minh Tu hôn hẩn một hơi dài, nhanh nhẹn tách hai chân hẩn, nhìn vật cứng khê khằng dựng thẳng trên bụi cỏ, y nhin không được, cúi xuống, đầu lưỡi ướt át nhẹ nhàng nếm thử một chút.

Chu Tường giật bản mình, kinh ngạc nhìn Yến Minh Tu.

Hai người sống chung một năm, hẩn cũng từng hầu hạ Yến Minh Tu rất nhiều, nhưng Yến Minh Tu chưa một lần dùng miệng cho hẩn. Hẩn vẫn tự an ủi, có lẽ Yến Minh Tu thích sạch sẽ, nhưng hóa ra, sự thật chỉ là người ta chướng mắt hẩn.

Không ngờ cũng có ngày Yến Minh Tu sẵn lòng làm như vậy.

Yến Minh Tu tựa hồ cũng cảm giác được ánh mắt hẩn, y khê ngẩng đầu lên, ngượng nghịu nói, “Em thử xem.”

Trái tim Chu Tường điên cuồng đập mạnh.

Biểu cảm đó... Biểu cảm đó, thật giống cái lần đầu tiên hẩn nhìn thấy Yến Minh Tu, một thiếu niên ngây ngô xinh đẹp, bên lên xấu hổ vì nhận nhầm người, khuôn mặt xao xuyến cõi lòng ấy, ngay tại khoảnh khắc đó, đã khoét sâu vào trong tim hẩn.

Hẩn không biết hẩn đối với Yến Minh Tu có được tính là tình yêu sét đánh hay không, nhưng ít nhất, nếu nói về vẻ ngoài, hẩn chưa từng thấy ai sánh được với Yến Minh Tu. Xem ra, phút nông cạn ban đầu đó, chính là khởi nguồn của tất cả bi kịch về sau.

Không rảnh để nghĩ nhiều, vật cứng của Chu Tường đã được bao bọc trong khoang miệng ấm nóng, xúc cảm mềm mịn ẩm ướt quả thực khiến kẻ khác điên cuồng, nhất là khi nhìn xuống khuôn mặt hẩn đã từng mê đắm bao lâu, bất kể là khoái cảm tâm lý hay sinh lý, Chu Tường cũng đã lên đến cực hạn.

Hẩn không thể nhin được, khe khê rên một tiếng, hai bàn tay siết chặt lấy ga trải giường.

Tiếng rên nho nhỏ như đang cổ vũ hết mình cho Yến Minh Tu, y dựa theo những lần được người khác thỏa mãn, mút vào rồi nhả ra vật cứng đang không ngừng cứng hơn, y không quen mùi vị, nhưng vừa nghĩ tới mình đang làm Chu Tường sung sướng, y đã cực kỳ sẵn lòng.

Chu Tường đã lâu chưa bị kích thích đến thế, hẩn nhanh chóng bắn ra, Yến Minh Tu không tránh kịp, bị phun lên đầy mặt. Chu Tường quá xấu hổ, vội vàng rút khăn giấy đưa cho y, Yến Minh Tu lau mặt, mờ ám cười nhìn hẩn.

Mặt hẩn nóng bừng, hẩn đã sớm qua cái tuổi ngượng ngùng vì những chuyện này, chẳng biết tại sao hôm nay lại thế.

Yến Minh Tu ghé đầu tới, vừa vuốt ve thắt lưng hẩn, vừa dụ dằng hôn hẩn, “Đến lượt em chưa?”

Chu Tường đáp ứng “Ừ” một tiếng.

Yến Minh Tu mở lớn hai chân hẩn, lấy thật nhiều kem dưỡng da, nhẹ nhàng bôi lên lõi vào của hẩn, nơi đó căng chặt, Yến Minh Tu phải khó khăn lắm mới chen được một ngón tay vào.

Chu Tường khó chịu nhúc nhích, khê nhíu mày.

Yến Minh Tu vuốt ve hẩn, ngón tay nhẹ nhàng khuấy động ra vào.

Y đã ngủ với thân thể này, dù số lần chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng y cũng không còn xa lạ nữa, chỉ có điều hiện giờ đã khác trước, những lần trước, y dùng thân thể này để trút hết nỗi lòng, dục vọng, nhưng nhớ, hối hận, đau thương, còn lúc này đây, y chỉ muốn hòa làm một với người này. Y nhìn khuôn mặt hẩn, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, đây không phải khuôn mặt của Chu Tường mà y yêu nhất, y rất nhớ khuôn mặt chín chắn, đàn ông, luôn mang theo nụ cười khoáng đạt dụ dằng của hẩn, nhưng y không thể nhìn lại khuôn mặt ấy nữa, tất cả đều là tại y sai, nhưng may mắn, may mắn làm sao, linh hồn người ấy vẫn đang ở đây, bất kể khuôn mặt hẩn biến thành thế nào, y chỉ cần biết trong thân thể này là người y yêu nhất, chỉ vậy thôi cũng đủ lắm rồi.

Lớp kem trắng mịn như tuyết theo ngón tay Yến Minh Tu khuấy động Chu Tường, lồi vào chật hẹp đã hé ra, ngượng ngùng mà dịu dàng dưới ánh đèn mờ ảo. Yến Minh Tu rút ngón tay ướt đầm trở về, thay bằng vật cứng của chính mình, nhẹ nhàng thăm dò lồi vào đồ thăm, sau đó chậm chậm tiến công.

Chu Tường hít một hơi thật sâu, các giác quan căng cứng, lực chú ý toàn thân chỉ dồn vào nơi nhạy cảm kia, vật thô lớn cứng rắn của Yến Minh Tu chậm chậm chen vào giữa vách tường mềm mại, dần dần tiến sâu trong thân thể hắn.

Chu Tường bắt đầu thở dốc, hắn nghiêng rằng nói, “Nhẹ... Nhẹ thôi...”

Yến Minh Tu giảm tốc độ, y vuốt ve hai cánh mông săn chắc của Chu Tường, nhẹ giọng vỗ về, “Thả lỏng một chút, em muốn vào hết. Anh Tường, cứ quên hết những lần trước đi, em muốn cho anh trải nghiệm tốt nhất, giống như chúng ta ngày đó.”

Chu Tường nghiêng rằng, cảm giác xấu hổ khi bị vật lạ xâm chiếm, quả thực nói không nên lời.

Yến Minh Tu siết lấy eo hắn, chậm rãi chuyển động. Thứ vĩ đại kia hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt xinh đẹp mềm mại của y, lần đầu tiên nhìn thấy nó, Chu Tường đã bị dọa phát khiếp, mà lúc này vật ấy còn căng lớn tới đáng sợ, Chu Tường cảm giác khoang ruột mình đã bị Yến Minh Tu lấp kín, chỉ cần y khẽ cử động, đỉnh vật cứng nóng rực sẽ khuất đảo nội tạng hắn, thứ cảm giác bị chiếm lĩnh hoàn toàn, thực không có cách nào nói rõ thành lời.

Chu Tường ngửa cổ, khuôn mặt đỏ bừng, từng nhịp ra vào của Yến Minh Tu làm hắn run lên bần bật. Dù đã đổi thân thể khác, nhưng những nơi mẫn cảm của hắn vẫn hết như cũ, có lẽ điều này không liên quan đến thân thể, mà chỉ phụ thuộc vào cảm giác của hắn, bởi vậy nên mỗi lần Yến Minh Tu thâm nhập phóng hỏa, Chu Tường luôn hưng phấn đến không nén nổi mình.

Rất nhanh, hai người đã tìm về sự hài hòa ngày trước, một năm chung sống, hai người giống như đôi dã thú, bằng đủ loại tư thế, tại đủ mọi vị trí, điên cuồng mà dữ dội, thỏa sức hưởng thụ kích thích cùng khoái cảm cực hạn. Những ngày đó, bọn họ hiểu rõ từng điểm nhạy cảm trên cơ thể đối phương, cực kỳ dễ dàng khơi gợi lửa dục của đối phương, để cùng nhau đắm chìm trong cực khoái. Trước khi Chu Tường gặp Yến Minh Tu, hắn vẫn luôn làm 1, chủ yếu vì hắn nghĩ diện mạo, dáng dấp và tính cách của hắn không thích hợp làm 0, nhưng sau khi cùng với Yến Minh Tu, hắn lại có cảm giác trời sinh hắn ra để làm đầu nhận. Dù khoái cảm cuộn trào, nhưng lên đỉnh chỉ dựa vào duy nhất va chạm phía sau cũng không phải dễ, ấy vậy mà hắn đã bao nhiêu lần bị Yến Minh Tu thúc đến bần thần. Lúc này hai người lại trần trụi cuốn lấy nhau, những hồi ức điên cuồng cũng ò ạt quay về, chỉ cần nhớ lại cũng đủ làm hắn nóng rực đến choáng váng cả đầu.

Động tác của Yến Minh Tu càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, thúc cho hắn không còn đủ sức khép lại hai đùi, chỉ có thể mềm nhũn buông thông sang hai bên, càng thêm thuận lợi để Yến Minh Tu tiếp tục càn quét.

Chu Tường không dám phát ra âm thanh, kỳ thật hắn rất thích rên rỉ, nhất là lúc đạt tới cao trào, càng rên rỉ càng thêm kích thích, nhưng hắn vẫn chưa quên mình đang ở đâu, hắn chỉ có thể nghiêng rằng nín nhịn, mặc cho khoái cảm dồn dập kéo đến, từng bước bức hắn lên đỉnh cao dục vọng.

Mồ hôi trên trán Yến Minh Tu nhỏ xuống ***g ngực hắn, nóng rực như lửa.

Chu Tường mở to đôi mắt, mơ màng nhìn Yến Minh Tu, Yến Minh Tu cũng nhìn lại hắn.

Đây là lần đầu tiên hai người mặt đối mặt làm tình. Không, không phải họ chưa từng thử qua tư thế mặt đối mặt, mà nói đúng hơn, đây là lần đầu tiên Yến Minh Tu nhìn thẳng vào mắt hắn trong lúc mặt đối mặt làm tình. Y nhìn hắn, chứ không phải cúi đầu mảnh liệt đưa đẩy, gắng sức biến hắn thành một người khác.

Khoảnh khắc hai ánh mắt giao thoa, Chu Tường nhìn thấy tình yêu ngập tràn trong đôi mắt y, thứ cảm xúc mãnh liệt nồng cháy đó khiến hắn kinh sợ.

Yến Minh Tu mạnh mẽ ra vào trong hắn, khoái cảm chồng chất đến cực hạn, chỉ vài giây nữa sẽ đột phát nổ tung, y kiên định mà run rẩy nói với hắn, “Anh Tường, em yêu anh.”

END94.

~

95. Chương 95

Giường ngủ của Chu Tường là giường đơn 1.5x2m, bình thường mình hấn nằm thì không sao, nhưng hôm nay có thêm một gã đàn ông cao lớn chen vào nên cực kỳ chật chội, đến cả xoay người cũng chẳng dễ dàng gì.

Nhưng thực ra Yến Minh Tu cũng không để Chu Tường có cơ hội xoay người, từ đầu tới cuối y vẫn khẳng khăng ôm chặt lấy hấn, tư thế cực kỳ ngang ngược độc tài, nhưng đồng thời lại vô cùng ấm áp. Phòng Chu Tường có lò sưởi, mỗi tội cửa sổ không đóng kín được, gió lạnh vẫn thường lọt qua khe hở, nhưng cả đêm hôm qua hấn không bị lạnh chút nào, từng tế bào của hấn đều được bao phủ bằng nhiệt độ của Yến Minh Tu.

Lúc hai người thức dậy, cũng đã sắp giữa trưa.

Chu Tường nhìn đồng hồ, ngồi bật dậy, bình thường hấn không bao giờ ngủ nướng, hấn có thói quen dậy sớm, chỉ trừ phi mệt gần chết... Mà đêm qua đúng là mệt gần chết, nếu không hấn cũng chẳng ngủ một mạch đến giờ này.

Hấn vừa nhúc nhích, Yến Minh Tu cũng tỉnh theo, y dụi mắt nhìn hấn.

Chu Tường đẩy đẩy y, “Dậy đi, sắp mười một giờ rồi.”

“Ừ.” Tuy đã ừ, nhưng cánh tay vẫn khư khư ôm chặt lấy hấn, y nhẹ giọng nói, “Không có chuyện gì thì ngủ thêm lát nữa.”

Chu Tường hơi lo lắng, “Không được, mẹ tôi sắp lên gọi ăn cơm.”

Yến Minh Tu không nói gì, chỉ tha thiết ôm ngang eo hấn, dụi đầu vào ngực hấn, lẩm bẩm, “Anh Tường, em chờ ngày này lâu lắm rồi.”

Được cùng Chu Tường ôm nhau thức giấc gần như đã trở thành giấc mộng vĩnh viễn xa vời của y, y chỉ ước sao thời khắc này kéo dài thêm một lát, mà thực ra cứ thế này mãi cũng không phải ý tồi.

Nhưng tâm tư của Chu Tường lại không đặt vào y, hấn đẩy y ra, nhảy xuống giường, nhanh nhẹn mặc quần áo, dùng tư thế hơi mất tự nhiên bước sang một bên, áp tai lên ván cửa, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Bên ngoài chỉ có tiếng TV.

Chu Tường thấp giọng nói, “Cậu mặc quần áo đi, để tôi ra trước xem sao, lát nữa tôi gọi thì cậu ra, nhớ đừng gây tiếng động.”

Yến Minh Tu vò vò mái tóc rối bù, biểu cảm cực kỳ mất mát.

Chu Tường thúc giục, “Mau lên.”

“Cứ như vậy?” Đôi mắt sáng như sao chớp chớp nhìn Chu Tường, y cười khỏ nói, “Đêm qua... Em cứ nghĩ có điều đã thay đổi chứ. Mẹ anh cũng đoán được quan hệ của chúng ta rồi, anh còn giấu giếm làm gì nữa.”

Chu Tường nghiêng rằng, “Bà có biết hay không là chuyện nhà chúng tôi, cậu mặc đồ nhanh đi.”

Yến Minh Tu thất vọng lắc đầu, im lặng xuống giường mặc quần áo.

Chu Tường chờ y mặc đồ xong, đang định mở cửa ra ngoài.

Yến Minh Tu kéo hấn lại, “Em muốn cùng ra với anh.”

Chu Tường cau mày đáp, “Cậu đừng ép tôi.”

Yến Minh Tu biến sắc, đành phải run rẩy buông tay, “Anh Tường, em phải làm thế nào thì anh mới đồng ý quay lại? Đêm hôm qua anh cũng có cảm giác mà? Chúng ta hòa hợp như thế, anh vẫn còn cảm giác với em, tại sao không chịu cho em một cơ hội? Tất cả những gì trước đây anh muốn em làm, tất cả những thứ

trước đây em không thể cho anh, bây giờ em tặng anh hết thảy. Em chỉ muốn thật lòng nói lời yêu với anh, cả đời này em sẽ tốt với anh vượt trên bất cứ kẻ nào.”

Chu Tường ngoảnh đi, thấp giọng nói, “Đúng là tôi vượt trên những kẻ khác, làm gì có ai ngu được như tôi.”

Yến Minh Tu cắn chặt răng, y bức bối vô cùng, nhưng lại không biết nên nói tiếp thế nào cho phải.

Chu Tường nhìn vẻ khổ sở của y, trong lòng lại bình tĩnh dị thường. Hắn thôi không mở cửa, quay lại ngồi xuống giường, lặng lẽ nhìn Yến Minh Tu, trống rỗng thì thầm, “Minh Tu, chúng ta giằng co đến tận giờ này cũng chỉ là vì trên giường hòa hợp. Cậu nói đúng, tôi vẫn còn cảm giác với cậu, ai bảo cái thứ kia của cậu ẩn tượng đến thế, nhưng giữa chúng ta cũng chỉ có vậy mà thôi. Cậu nói cậu yêu tôi, thực ra tôi cũng động lòng, nhưng nhớ lại những gì đã trải qua ngày trước, ở bên cậu phải trả giá quá đắt, tôi vất vả lắm mới nhặt về được một cái mạng, tôi chỉ muốn sống cho tốt, nếu cứ tiếp tục dằng dai với cậu thì tôi có khác gì ngày trước đâu? Vậy chẳng phải uống phí sinh mạng mới này à? Bây giờ đã biết tôi chưa chết, cậu cứ yên tâm đi, không cần áy náy nữa. Vả lại, hoàn cảnh chúng ta khác nhau nhiều lắm, kỳ thật từ ngày đó đã chẳng nên dính líu gì rồi, lúc trước là tại tôi không biết lượng sức, lẽ ra ngay từ đầu tôi không nên tiếp cận cậu.”

Yến Minh Tu nghe hắn nói, đôi mắt đỏ hoe chăm chú nhìn hắn, dường như đang muốn tìm lại một chút thâm tình và ôn hòa trên khuôn mặt hắn.

Chu Tường đá đá dép lê dưới đất, hắn nghĩ, thôi thì cứ nói hết một lần, thực ra nhả nhận trò chuyện thế này còn tốt hơn câu giận thẹn thùng nhiều lắm. Ít nhất, nếu đã muốn nói thẳng, hắn cũng phải biểu đạt cho thật thẳng thắn, “Cậu nói xem, gia thế nhà cậu như vậy, nhất định sau này cậu sẽ phải cưới một cô gái nào môn đăng hộ đối, gia đình cậu chắc chắn sẽ không để cậu thế này cả đời được. Chỉ riêng chuyện đó tôi đã không thể chấp nhận, tôi không thích phụ nữ, tôi sẽ không hại đời bất cứ cô gái nào, tôi chỉ muốn tìm một người đàn ông sẵn lòng ở bên tôi. Thực ra không tìm được cũng chẳng sao, trong giới này, những người có thể hạnh phúc đến già chỉ đếm trên đầu ngón tay, tôi cũng không mưu cầu xa xỉ như thế. Mà dù tôi có tìm được hay không, người kia chắc chắn cũng không phải là cậu. Chưa nói đến ai khác, chỉ mình anh trai cậu cũng đủ nghiền nát tôi rồi. Chúng ta hai người hai số phận, cậu nhìn xem, kết quả đã có rồi đó, chính là sống chết hai đường. Tôi đã không còn hy vọng gì vào cậu nữa, cậu cũng gác lại trang sách này đi thôi, tiếp tục dây dưa đâu còn ý nghĩa gì.”

Yến Minh Tu nghiêng rằng đến suýt bật máu, y khàn khàn nói, “Anh thì biết cái gì... Nói đi nói lại, anh vẫn không chịu tin em. Ở trong mắt anh, tình cảm của em cũng chỉ đến mức đó? Anh nói thử xem, nếu em không xác định, tại sao em còn phải chờ anh đến lúc này? Ba năm qua em vẫn luôn chờ anh trở về, chờ anh trở về, chúng ta sẽ sống cuộc đời vô tư vô lo, chỉ cần anh trở về.” Yến Minh Tu nhìn Chu Tường, đau thương ngập tràn trong đôi mắt.

Chu Tường khe khẽ thở dài, bất đắc dĩ ôm lấy đầu.

Yến Minh Tu, nếu tôi lại buông thả chính mình một lần nữa, ai biết về sau sẽ đổi lấy kết quả gì? Tôi đã chết một lần rồi, tôi rất sợ mình lại rơi vào trò hề quái quỷ này, mãi mãi không thoát ra được.

Yến Minh Tu vuốt ve vành tai hắn, khàn khàn nói, “Anh Tường, em sẽ không buông tay, nhất định không buông tay. Em không thể sống mà không có anh, một ngày cũng không thể được. Em có đủ thời gian để chờ đợi anh, em sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào lại gần anh, em chờ anh gạt bỏ hết gánh nặng này, anh sẽ quay lại bên em.”

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên.

Chu Tường giật mình, ngẩng phắt đầu lên, “Ai đó?”

“Hai đứa dậy chưa?” Ngoài cửa truyền đến giọng Trần Anh.

“Dạ, mới dậy.”

“Dậy rồi thì ra ăn cơm.”

Chu Tường ngẩn người, vừa nãy Trần Anh nói “Hai đứa”?

Thấy không ai trả lời, Trần Anh nói tiếp, “Thôi ra đi, đừng trốn nữa, mẹ bảo dì Vương về rồi, trong nhà không có người ngoài đâu.”

Chu Tường chán nản thở dài, gặp hoàn cảnh này, hẳn thật sự chẳng còn gì để nói.

Yến Minh Tu lấy lại tinh thần, y nâng cằm Chu Tường, cấp tốc hôn một miếng, sau đó nghiêm túc nhìn hẳn, “Anh Tường, đây là chuyện sớm muộn thôi.” Nói xong liền đứng dậy, trước khi Chu Tường kịp ngăn cản, y đã mở cửa ra.

Trần Anh đeo tạp dề, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Chu Tường chỉ hận không thể chui vào chần chết quách đi.

Tuy trời sinh hẳn đã là đồng tính, nhưng trong cả quá trình trưởng thành của hẳn, không ai phê phán hay bó buộc hẳn, bởi vì hẳn không có gia đình. Dù Trần Anh đã nói bà hiểu hẳn, nhưng cảm giác bị bề trên bắt gian tại trận vẫn làm hẳn xấu hổ vô cùng, hẳn nghĩ, nếu ba mẹ hẳn còn sống, lúc đối mặt với họ, có lẽ tâm trạng hẳn cũng sẽ như thế này.

Trần Anh nhướn mày, “Sáng nay mẹ vào gọi con dậy ăn sáng.” Bà nhìn Yến Minh Tu một cái, cố gắng mỉm cười, cuối cùng làm thành một biểu cảm đặc biệt mất tự nhiên.

Dù đã biết Chu Tường là đồng tính luyến ái, nhưng tận mắt chứng kiến đứa con trai mình bao năm nuôi nấng ôm ấp một đứa con trai khác trong ổ chăn, tâm trạng của bà vẫn vô cùng phức tạp.

Trước đây bà cực lực phản đối Chu Tường quan hệ với Đàm Ân, cực lực đến nỗi tình cảm mẹ con suýt nữa rạn nứt, nhưng sau khi Chu Tường gặp nạn, bà nào còn tâm tình bắt bẻ chuyện này? Bà đã nghĩ thông rồi, nhưng nghĩ là một chuyện, còn tận mắt chứng kiến lại là chuyện khác. Đúng là bà rất thích đại minh tinh đẹp vô cùng này, nhưng bà vẫn cần thời gian để làm quen.

Vì vậy bà quyết định phải tốt với đại minh tinh này một chút, dù sao con mình và cậu ta cũng...

“Cậu Yến, cậu cũng ra dùng cơm đi, tôi làm hoành thánh đó.”

“Dì vất vả rồi, để con đi rửa mặt.”

“Cậu đi đi, tôi chuẩn bị bàn chải mới rồi.”

Yến Minh Tu vào nhà tắm.

Chu Tường và Trần Anh nhìn nhau mấy giây, xấu hổ cúi đầu.

Trần Anh lau bàn tay chưa khô vào tạp dề, sau đó sờ sờ trán Chu Tường, “Hơi nóng nhỉ, lò sưởi bật to quá, nóng lắm.”

Chu Tường gật gật đầu.

“Con lớn rồi, con muốn cùng ai là tự do của con, đừng ngại.”

Chu Tường xúc động nhìn bà, “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Trần Anh thở dài, “Cảm ơn cái gì, trời sinh, mẹ làm gì còn cách khác.”

Chu Tường nghiêng đầu nhìn sang bên, từ góc độ này hẳn có thể thấy bóng dáng Yến Minh Tu đang rửa mặt.

Chu Tường nghĩ, hẳn có người mẹ vẫn minh là thế, nhưng Yến Minh Tu thì không có, sớm muộn gì y cũng sẽ tự tìm đường lui. Mà dù y không lui, nhà họ Yến với thế lực khổng lồ nhất định sẽ không cho phép y xằng bậy như thế, rốt cuộc cũng chỉ là công dã tràng thôi. Nếu hẳn quay lại với Yến Minh Tu, đến phút chót, kết quả có lẽ cũng chẳng khác gì, hẳn không thể chịu nổi điều đó.

Cứ như thế này là tốt nhất, dừng ở đây là tốt nhất.

Điện thoại của Yến Minh Tu để trên giường bỗng vang lên, Chu Tường vô thức liếc sang, màn hình hiển thị tên của Ông Vũ Đông.

END95.

~Hoành thánh:

96. Chương 96

Đối với cái tên này, Chu Tường chán ghét bằng cả tấm lòng. Trước khi quen biết Yến Minh Tu, hắn vẫn tự cho rằng mình là một người rộng lượng, không so đo xét nét ai bao giờ, nhưng chỉ duy nhất đối với Uông Vũ Đông là hắn ghen ghét tới cùng cực, thứ cảm giác đố kỵ hẹp hòi đó, ngay cả chính hắn cũng không muốn đối mặt, bởi vì thật sự hắn cũng thấy hổ thẹn trong lòng.

Nhưng hắn lại không thể kìm nén thứ cảm giác tối tăm u ám đó. Hắn nghĩ, nếu có thể đánh một trận với Uông Vũ Đông, có lẽ hắn sẽ được giải thoát, nhưng tất nhiên đó là điều không thể xảy ra, vậy nên càng nhịn xuống, hắn lại càng khó chịu.

Nghĩ đến đây, ma xui quỷ khiến, ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt trên màn hình, ngắt máy.

Hắn nghĩ, có lẽ cả đời này Uông Vũ Đông cũng chưa bao bị Yến Minh Tu đập máy thẳng thừng.

Nhìn màn hình tối đen, đột nhiên ngộ ra mình vừa làm gì, Chu Tường không khỏi buồn phiền chán nản. Tại sao hắn lại ghen tị với Uông Vũ Đông đến mức đó?! Mẹ kiếp, quá nhục mặt.

Có lẽ do chột dạ, có lẽ để giấu giếm, lúc Yến Minh Tu quay về phòng, Chu Tường nhìn y, nói, “Uông Vũ Đông mới gọi cho cậu.” Nói xong liền đứng dậy đi vào nhà tắm, lách mình lướt qua Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu hơi giật mình, y cầm lấy điện thoại trên giường nhưng không định gọi lại, lúc này y có chuyện quan trọng hơn nhiều, đang định cất điện thoại đi thì tiếng chuông lại vang lên.

Y đành phải nghe máy, “Alo, anh Đông.”

“Minh Tu? Vừa nãy em làm gì đó?”

“Trong WC.”

“Nhà em có người khác à?”

Yến Minh Tu ngừng một lát, “Sao?”

“Lúc nãy điện thoại ngắt.”

Yến Minh Tu im lặng, nhịn không được đưa mắt nhìn bóng dáng Chu Tường, “Không, không biết sao lại thế, có chuyện gì vậy?”

“À, anh Đông đang muốn tìm em bàn ít việc, chiều nay em rảnh không?”

“Chiều tôi bận rồi, có gì cứ nói qua điện thoại đi.”

Uông Vũ Đông khẽ thở dài, vẻ như không hài lòng với thái độ của Yến Minh Tu, nhưng cuối cùng vẫn phải nói, “Đạo này nhà nước chèn ép bất động sản quá, nguồn vốn của ba anh bị chặn, lần trước anh lấy tiền công ty quay vòng vốn cho ba, thành ra chính anh cũng kẹt. Minh Tu, em giúp anh được không?”

Yến Minh Tu nhíu mày, nhẹ nhàng đóng cửa lại, bước thêm mấy bước vào phòng, giọng y bắt đầu nghiêm khắc, “Lần trước lúc có tin, tôi đã dặn chị hai nhắc nhở anh rồi, tại sao hai người còn rút tiền vào nữa?”

Uông Vũ Đông vội nói, “Ba anh không nghe anh khuyên, dù sao ổng cũng là ba anh, anh không thể không giúp ổng. Minh Tu, dù gì chúng ta cũng đã là người một nhà, em nghĩ cách giúp anh đi.”

Sắc mặt u ám, Yến Minh Tu hít sâu một hơi, “Anh cần bao nhiêu?”

Uông Vũ Đông không nói, vẻ như không muốn trao đổi qua điện thoại, “Cái này... Cứ gặp nhau rồi nói, ngày mai em rảnh không?”

Yến Minh Tu lạnh lùng đáp, “Anh Đông, tôi đâu phải mới giúp anh lần đầu, nếu để ba hoặc anh cả biết được, anh tự ngẫm lấy hậu quả đi. Những chuyện thế này, anh đếm xem bao nhiêu lần rồi?”

Giọng điệu Uông Vũ Đông bắt đầu kích động, “Minh Tu, anh... Anh không còn cách nào mới phải tìm em. Minh Mị đang mang thai, anh không muốn làm cô ấy lo lắng.”

“Cái gì? Chị hai mang thai? Sao bây giờ anh mới nói?”

“Bọn anh cũng mới biết hai ngày trước thôi, ngày mốt là sinh nhật mẹ rồi, bọn anh định chờ hôm đó sẽ nói luôn, tặng cho mọi người một niềm vui bất ngờ. Minh Tu, bây giờ là thời điểm quan trọng nhất của Minh Mị, em có biết... Em có biết tâm trạng phụ nữ mang thai rất cần được chú trọng không? Anh không muốn cô ấy bị ảnh hưởng vì chuyện của anh. Em ngàn vạn lần đừng nói với anh cả, cũng đừng nói với ba, em giúp anh đi, nhất định em có cách mà.”

Yến Minh Tu trầm giọng đáp, “Được rồi, tôi biết rồi, sáng mai anh đưa lão Lưu đến công ty tôi.”

Dập máy, y mở cửa ra khỏi phòng, Chu Tường cũng vừa rửa mặt xong, hai người trùng khớp đối diện nhau.

Chu Tường nhìn Yến Minh Tu cầm điện thoại trên tay, rõ ràng là tư thế vừa đóng cửa trò chuyện, hần nhện không được nhú mày, sau đó đảo mắt qua Yến Minh Tu, xoay người đi ra phòng khách.

Yến Minh Tu cũng theo sau, giải thích, “Là chuyện trong nhà.”

Chu Tường đang xếp bát đĩa, thờ ơ “Ồ” một tiếng, “Định nghe cho cậu, nhưng cảm ứng nhạy quá, bất cẩn ngắt máy.”

Yến Minh Tu cất điện thoại vào túi, vốn đang bực bội vì Uông Vũ Đông, nhưng một câu giải thích của Chu Tường lại khiến y ngộ ra gì đó, y híp mắt nhìn Chu Tường, khóe miệng cong cong, “Ngắt cũng không sao.”

Đúng lúc đó Trần Anh bưng một cái nồi lên, mùi thơm mê người tràn ngập cả gian phòng.

“Mẹ, để con bưng cho.” Chu Tường nhìn hai cánh tay gầy guộc của Trần Anh bê cái nồi to lù lù, sợ hết hồn.

Hắn đang định chạy qua, Yến Minh Tu đứng gần Trần Anh hơn đã nhanh nhẹn bước đến, thuận tay đón lấy cái nồi, vững vàng đặt lên bàn.

Trần Anh lau mồ hôi, “Ồi chào, nặng thật đấy, biết thế cứ để trong bếp cho rồi.”

Chu Tường mở vung, trong nồi là hoành thánh thơm ngào ngạt, hắn vừa múc ra bát vừa nói, “Lần sau để con bê cho, nhờ bồng thì sao.”

Trần Anh ngượng ngùng cười, bà liếc Yến Minh Tu một cái, nhỏ giọng nói, “Cám ơn.”

Yến Minh Tu nhẹ nhàng gạt đầu, “Dì, dì ngồi đi.”

Ba người cùng ngồi xuống dùng bữa.

Trần Anh mở lời trước, “Hai đứa yêu nhau bao lâu rồi?”

Chu Tường mắc nghẹn, hơi luống cuống nhìn Trần Anh.

Yến Minh Tu điềm tĩnh đáp, “Khoảng 2-3 tháng.”

“À, hèn gì dạo này A Tường thường xuyên không về nhà.”

Chu Tường xấu hổ bảo, “Mẹ, chúng ta nói chuyện khác đi.”

Trần Anh lườm hắn một cái, “Con ngượng cái gì? Mẹ còn chưa ngượng nữa là.”

Chu Tường xấu hổ cúi đầu, cầm cúi ăn hoành thánh.

Trần Anh nói với Yến Minh Tu, “Tiểu Yến, ông nội cậu là Yến Đức Giang sao?”

Yến Minh Tu gạt đầu.

Khuôn mặt Trần Anh lộ rõ vẻ u sầu, “Ài, nếu người lớn trong nhà cậu biết... Chắc không phải chuyện gì hay.”

“Dì, con tự có dự định của con, con sẽ không để anh Tường khó xử.”

Trần Anh lắc đầu, thở dài, “Vẫn còn con nít lắm, những thứ khác thì tôi không nói, nhưng tâm trạng của người làm cha mẹ, tôi hiểu rõ hơn cậu nhiều. Hai đứa này, đừng nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, suy xét cho kỹ vào, suy xét hết về sau đi, đừng lừng lững lơ lơ, tình cảm có ngày sẽ phai nhạt, chớ để đến lúc đó lại hối hận.”

“Mẹ.” Chu Tường thật sự nghe không nổi nữa, hần buông đũa, giọng điệu bắt đầu nghiêm nghị, “Đừng nói nữa, bây giờ ăn cơm đi, được không?”

Trần Anh cũng biết mình nói mình hơi nhiều, bắt đầu cúi đầu xuống.

Yến Minh Tu nhìn Chu Tường, y cũng không nói gì thêm, nhưng tình cảm trong ánh mắt lại khiến hần không dám nhìn thẳng.

Cơm nước xong xuôi, Yến Minh Tu lấy lý do công việc, đưa Chu Tường đi.

Yến Minh Tu thật sự không nói giỡn, y đưa Chu Tường đến một công ty điện ảnh và truyền hình, y nghiêm túc muốn tìm một bộ phim phù hợp với hình tượng của Chu Tường. Trong mắt y, nhất định Chu Tường cũng hi vọng đạt nhiều thành tựu trong sự nghiệp, vậy nên tất nhiên y phải giúp Chu Tường.

Mấy năm qua, ngoại trừ Uông Vũ Đông, Yến Minh Tu chưa bao giờ diễn vai phụ cho bất kỳ ai, mà y góp mặt trong phim của Uông Vũ Đông cũng chỉ có hai lần, lần đầu tiên vì Yến Minh Mị yêu cầu, y không thể cự tuyệt, còn lần thứ hai chính là vì sự quen thuộc của Chu Tường hấp dẫn y, y muốn tìm hiểu thêm về hần, dù lúc đó y vẫn chưa biết Chu Tường ấy chính là Chu Tường này.

Bây giờ y sẽ vào vai phụ hỗ trợ cho Chu Tường. Y không quan tâm chuyện mình nổi tiếng hay không, y bước chân vào cái nghề này chỉ vì một mục đích duy nhất, chỉ vì một hi vọng xa vời rằng Chu Tường vẫn đang sống tại một nơi nào đó, y muốn hần có thể nhìn thấy y trên TV. Hiện giờ Chu Tường đã trở về, y cũng chẳng cần xuất đầu lộ diện nữa.

Yến Minh Tu giới thiệu cho Chu Tường một ekip làm phim cực kỳ nổi tiếng, đứng đầu là đạo diễn vô cùng tên tuổi và hai nhà sản xuất hạng vàng. Với nguồn tài nguyên phong phú và đắt giá nhất trong ngành, Chu Tường nhận vai chính trong phim của bọn họ, tương lai của hần tất nhiên sẽ ưu việt ngoài sức tưởng tượng.

Chu Tường không ngờ Yến Minh Tu có thể sắp xếp cho một diễn viên không tên như hần hợp tác với ekip làm phim lớn đến vậy, hần hiểu rõ vị trí của mình hơn ai hết, nên tất nhiên khó tránh khỏi chột dạ.

Nhưng có lẽ Yến Minh Tu đã bàn bạc trước, nên lúc hai người cùng đến thì Khương Hoàn đã có mặt, đang thân thiết trò chuyện với mấy người bên trong.

Ekip cung cấp cho Chu Tường hai kịch bản phim, chính là hai kịch bản đắt giá nhất của bọn họ, trong đó có một kịch bản lấy bối cảnh thời kì dân quốc, nhân vật chính là một thanh niên thuộc tầng lớp thấp nhất hết mình trong kháng chiến chống Nhật, cực kỳ hấp dẫn. Mấy người đều cảm thấy ngoại hình và khí chất của Chu Tường rất phù hợp với hình tượng anh giáo trẻ chất phác và chính trực này.

Đề tài bộ phim tương đối nghiêm túc, nhưng đoàn làm phim dự định sẽ rót nguồn vốn lớn để tạo ra một kiệt tác điện ảnh, hình tượng nhân vật chính là một anh hùng bình dị và chính nghĩa, hoàn toàn có thể đưa Chu Tường lên đỉnh vinh quang.

Làm cascadeur gần mười năm, hết mình vất vả diễn xuất nhưng chưa một giây đồng hồ được lộ diện trên màn ảnh, không phải ai cũng hiểu được cảm giác mất mát đó.

Chu Tường rất hiểu giá trị của bộ phim này, vì thế hần thực sự động lòng.

Yến Minh Tu luôn quan sát Chu Tường, lúc thảo luận, nhìn đôi mắt Chu Tường khe khẽ sáng lên, y liền biết một bước này đã đi đúng hướng rồi.

Khương Hoàn khéo léo bàn bạc thêm vài chi tiết với người phụ trách, để ý thấy sắp đến giờ cơm, Yến Minh Tu định mời những người này đi ăn một bữa.

Đúng lúc đó, một cô gái xinh đẹp gõ cửa bước vào, nói với người phụ trách, “Trương tổng, Uông Vũ Đông đến rồi.”

Yến Minh Tu và Chu Tường đứng chờ.

Trương tổng cười nói, “Các vị cứ trao đổi nhé, tôi có ít việc phải bàn với Vũ Đông. Yến tổng, ngài có đi cùng không?”

Yến Minh Tu lắc đầu, “Không cần, ngài cứ đi đi, chúng tôi về trước, hẹn tối nay gặp ở khách sạn vậy.”

“Cũng phải, xin thứ lỗi, hôm nay tôi hơi nhiều việc.”

Khách sáo vài câu, Trương tổng mở cửa ra ngoài.

Bên ngoài lại truyền đến giọng của Ông Vũ Đông, tuy không cao nhưng rất rõ ràng, “Tôi thấy xe Minh Tu dưới lầu, Minh Tu ở đây à?”

Yến Minh Tu đành phải đứng dậy mở cửa.

Chu Tường cũng đứng lên theo, hắn quay người lại vừa lúc cánh cửa mở ra, trùng hợp đối diện với ánh mắt của Ông Vũ Đông, ánh mắt họ lập tức biểu đạt bất mãn và kinh ngạc, lộ lộ không thèm che giấu.

END96.

97. Chương 97

Phía sau Ông Vũ Đông còn có Đàm Ân đã lâu không gặp, lúc nhìn thấy Chu Tường, vẻ mặt Đàm Ân cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng rồi lập tức lại chuyển thành một biểu cảm rối rắm khó hình dung.

Mấy người cùng đứng chờ hai bên cánh cửa, không khí rất bất bình thường.

Trương tổng nhìn qua nhìn lại, cười hỏi, “Sao thế?”

Ông Vũ Đông cũng tươi cười tao nhã, “Không sao, tôi và Minh Tu đã lâu không gặp ấy mà, trùng hợp quá nhỉ.” Câu “Trùng hợp quá nhỉ”, giọng điệu không được tốt lắm.

Anh ta thật không thể ngờ, Yến Minh Tu nói có việc bận, hóa ra việc bận lại liên quan tới Chu Tường. Hai chữ ‘Chu Tường’ này đúng là khắc tinh của anh ta, trước đây cũng thế, bây giờ cũng vậy, phàm là chuyện có dính líu đến “Chu Tường”, hầu hết đều chẳng mấy hay ho tốt đẹp.

Anh ta không khỏi hoài nghi mục đích Yến Minh Tu đưa Chu Tường tới đây. Cho dù là bản thân anh ta cũng phải thấy trật lất mới bàn được chuyện hợp tác với ekip này, mà thậm chí anh ta còn chẳng dám chắc sẽ nhận được về kịch bản phù hợp, suy cho cùng, anh ta muốn chọn kịch bản, đoàn làm phim cũng muốn chọn diễn viên, nhưng Yến Minh Tu cứ như thế mà dẫn Chu Tường đến ngồi ngay tại phòng chủ tịch, xem bộ dạng còn có vẻ vừa trao đổi rất ăn ý. So với anh ta, một kẻ mới toe chẳng có danh tiếng như Chu Tường sẽ dễ dàng tìm được vai diễn hợp với mình hơn, nếu có thêm Yến Minh Tu thúc đẩy, Chu Tường rất có khả năng sẽ nhận được một vai mà chính anh ta cũng sờ chẳng đến. Chỉ mới nghĩ tới chuyện cascadeur của mình vùng lên khách át giọng chủ, anh ta lại không thể không nhớ đến Chu Tường ba năm trước đây, cũng là cascadeur của anh ta, cũng khách át giọng chủ, cũng muốn hất cẳng anh ta để nhận vai chính. Tất cả những gì đang diễn ra bây giờ thật quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi đối với Chu Tường trước mắt này, anh ta cũng cảm ghét cực kỳ.

Chu Tường vốn đã chẳng ưa gì Ông Vũ Đông và Đàm Ân, nhất là sau chuyện lần trước ở Quý Châu, hắn cũng chẳng buồn khách sáo lịch sự với hai người họ nữa, dù hắn tử tế ôn hoà thì kết quả vẫn chỉ là một trò hề, nếu đã thế thì cần gì phải lãng phí sức lực? Nghĩ vậy nên hắn chỉ lạnh nhạt nhìn hai bọn họ.

Thái độ lãnh đạm của hắn rơi vào mắt Ông Vũ Đông và Đàm Ân lại biến thành “Được chống lưng nên vênh vao”, bọn họ cảm thấy sau khi Chu Tường bỏ được lên người Yến Minh Tu, hắn đã khênh khạng hơn rất nhiều.

Uông Vũ Đông nghiêm mặt nhìn Chu Tường, biết rõ vẫn cố tình hỏi, “Đây không phải Chu Tường sao, sao cậu lại ở chỗ này?”

Chu Tường lạnh nhạt đáp, “Theo Yến tổng tới.”

“Minh Tu, em bảo chiều nay có việc, hóa ra chính là việc của cậu ta à?” Giọng điệu Uông Vũ Đông lộ lộ khinh thường.

Yến Minh Tu thoải mái đáp, “Đúng thế, anh rể, chúng ta đã hẹn sáng mai gặp ở công ty, anh và Trương tổng có việc, hai người cứ bàn bạc đi. Trương tổng, hẹn gặp lại.” Nói xong liền định đưa Chu Tường và Khương Hoàn rời đi.

Trong ấn tượng của Uông Vũ Đông, trừ phi ở nhà, Yến Minh Tu rất ít khi gọi anh ta là “Anh rể”, một tiếng “Anh rể” này, không biết vì sao lại cho người nghe cảm giác cực kỳ xa lạ. Uông Vũ Đông đột nhiên nghĩ, thiếu niên năm nào vẫn thường mở to đôi mắt tràn đầy ái mộ, một câu hai câu triu mến gọi “Anh Đông”, chẳng rõ liệu có từng tồn tại? Người đàn ông u ám lạnh lùng, khí thế bức người trước mắt anh ta bây giờ là ai đây?

Bất giác, Uông Vũ Đông thốt lên, “Chờ một lát.” Cố nén giận, anh ta nửa cười nửa không nói, “Minh Tu, anh tìm em cũng vì có việc gấp, nếu đã trùng hợp gặp nhau, chỉ bằng tối nay cùng mời Trương tổng ăn cơm đi, cơm nước xong chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện, thời gian tùy em, để mai đỡ phải đi lại nữa.”

Anh ta đứng chắn trước cửa, Yến Minh Tu hết cách bỏ ra ngoài.

Trương tổng phát hiện không khí bất bình thường, vội cười nói, “Tôi đi toilet, Tiểu Vạn, đưa khách vào phòng họp đi, tôi đến ngay.” Nói xong liền cùng mấy nhân viên hối hả bỏ đi, khéo léo né tránh cơn bão.

Không còn người lạ, Yến Minh Tu cũng chẳng định tiếp tục nể tình Uông Vũ Đông, y nói thẳng, “Tối nay tôi bận, đã nói sáng mai tức là sáng mai, tôi đi trước.” Y nắm lấy cánh tay Chu Tường, kéo hẳn ra ngoài.

Chu Tường mất tự nhiên rút tay về, ánh mắt mọi người cùng đổ dồn lên cánh tay hắn, hắn không biến sắc nhìn Uông Vũ Đông một cái, sau đó thẳng lưng lướt qua anh ta, bỏ ra ngoài.

Uông Vũ Đông siết chặt hai nắm đấm, đôi môi khê run run.

Đàm Ân tái mặt nhìn theo Chu Tường, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Yến Minh Tu cũng lướt qua Uông Vũ Đông, theo sát Chu Tường bỏ đi.

Khương Hoàn là người cuối cùng bước ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã bị Uông Vũ Đông túm lấy tay, Khương Hoàn khó xử nhìn Uông Vũ Đông, “Uông tổng, việc nhà ngài tôi không dám can hệ, ngài đừng làm khó tôi.”

“Tôi chỉ hỏi cậu một chuyện, nói thật cho tôi biết.”

Khương Hoàn thấy Yến Minh Tu đã đi xa, vội vàng đáp, “Ngài hỏi đi.”

“Hai người họ sống cùng nhau?”

Khương Hoàn chẳng ừ hử gì, chỉ im lặng nhìn Uông Vũ Đông bằng đôi mắt sáng ngời, ánh mắt đó cũng đủ thay lời giải đáp.

Uông Vũ Đông u ám nói, “Được rồi, cậu đi đi.”

Khương Hoàn nhanh nhẹn rời đi.

Uông Vũ Đông quay lại nhìn Đàm Ân, cười khẩy, “Xem ra hiểu biết của cậu về bạn trai cũ chưa đủ sâu sắc rồi.”

Đàm Ân nghiêng răng đáp, “Anh Đông, hẳn bây giờ và hẳn trước kia căn bản là hai người, thay đổi hoàn toàn rồi.”

“Phỏng chừng đầu óc bị va đập đến bất thường, hay nói đúng hơn là đã khôn lên nhiều.” Uông Vũ Đông vỗ vỗ đầu cậu ta, châm biếm, “Nếu cậu có một nửa năng lực của cậu ta, trèo lên được người nào như Yến Minh Tu, tôi cũng đỡ phải quan tâm cậu nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đàm Ân tái nhợt, cúi đầu không nói gì.

Uông Vũ Đông hừ lạnh một tiếng, cảm xúc trong mắt biến đổi không ngừng.

Khương Hoàn lái xe chở hai người đến khách sạn, cả quãng đường không ai nói gì.

Đến khách sạn, vẫn còn hai tiếng trước giờ hẹn dùng bữa tối với Trương tổng, Yến Minh Tu bảo Khương Hoàn đặt một phòng, y đưa Chu Tường lên nghỉ ngơi.

Kỳ thật hai người cũng không mệt, nhưng Chu Tường cảm thấy Yến Minh Tu có lời muốn nói.

Quả nhiên, sau khi vào phòng, Yến Minh Tu liền thăm dò hắn, “Có phải anh rất hận Uông Vũ Đông?”

Chu Tường liếc mắt nhìn y, cười nói, “Yến tổng, hỏi mấy vấn đề này, ngài cũng chỉ tự chuốc lấy bực bội cho mình, cần gì phải thế?”

Yến Minh Tu sầm mặt, “Em thà tự chuốc lấy bực bội còn hơn phải để anh ám ức trong lòng.”

Chu Tường khẽ giật mình, hắn cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói, “Cũng không phải hận, tôi chỉ nghĩ mình thua kém anh ta đủ mọi đường nên khó chịu trong lòng chút thôi, nói trắng ra thì là tị nạnh, không có gì to tát cả.”

“Chỉ thế thôi? Vậy chuyện vai chính năm đó... Anh có hận anh ta không? Anh có... Hận em không?”

Chu Tường cười nhạt, “Bây giờ nói thì được cái gì, tôi không muốn nhắc lại nữa. Tóm lại, tôi với Uông Vũ Đông, nước sông không phạm nước giếng là được, nhưng bây giờ...” Chu Tường châm chọc, “Không biết tại sao lại thành thế này, anh ta vẫn chứng mất tôi, hay là cậu giúp tôi nói với anh rể siêu sao của cậu một tiếng? Bảo anh ta đừng chấp nhặt với một diễn viên tép riu như tôi nữa nhé?”

“Đương nhiên em sẽ không để bất luận kẻ nào làm hại đến anh, nhưng nếu anh có khúc mắc, em thật lòng hi vọng anh cứ nói hết ra. Anh Tường, em đã chuẩn bị tâm lý kháng chiến trường kỳ với anh, em muốn bù đắp cho anh bằng tất cả những gì em có thể, bù đắp lại hết, nhưng anh cũng phải cho em biết, em nên làm những gì?”

Chu Tường nhíu mày, “Yến Minh Tu, vậy nếu tôi và anh Đông của cậu đối đầu nhau, cậu sẽ làm thế nào? Cậu sẽ xử lý anh ta vì tôi sao? Cậu làm được sao? Dù bây giờ cậu luôn miệng nói yêu tôi, nhưng tôi vẫn nhớ, năm đó lúc anh ta đính hôn với chị hai cậu, cậu say đến rối tinh rối mù, tình yêu lúc đó của cậu chắc cũng không phải giả chứ? Tôi nói thật cho cậu vậy, tôi cực kỳ khó chịu với Uông Vũ Đông. Tôi đổ kị anh ta. Khi ấy, lúc còn làm cascadeur cho anh ta, tôi chỉ thuần túy hâm mộ, tôi hâm mộ anh ta cái gì cũng có, nhưng từ sau khi cậu xuất hiện, sau khi biết cậu mang tôi ra làm thể thân, tôi liền bắt đầu ghen tị. Thậm chí tôi còn hận anh ta, một thứ tôi cố đủ trò, làm đủ điều vẫn không đạt được, thế mà anh ta còn chẳng thèm ngó ngang đến, vậy thì tôi là cái gì đây? Đến bây giờ tôi vẫn không thể quên nỗi nhục đó, tôi chỉ hi vọng mình cũng được như anh ta, tôi nói thế này đã vừa ý cậu chưa?” Chu Tường nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ đến sắp nổ tung.

Nói ra thì buồn cười, trước đây hắn vẫn luôn tự cho rằng mình là người rộng lượng, không bị ảnh hưởng bởi lợi hay hại, thành hay bại, sống cuộc đời thoải mái vô cùng, người xung quanh đều phải hâm mộ hắn, nhưng từ sau khi ôm ấp mối tình đơn phương ngõ ngách kia, hắn bắt đầu băn khoăn trăn trở, tất cả những cảm xúc u ám tiêu cực trong lòng hắn đều bị ép bộc phát ra ngoài, chính hắn còn phải giật mình kinh ngạc, nhưng hắn lại không có cách nào kiềm chế được mình.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn thay đổi, không chỉ thân xác, mà cả linh hồn tá túc bên trong cũng đã thay đổi rồi.

Yến Minh Tu cúi đầu, trầm giọng nói, “Anh Tường, xin lỗi.” Bất kể y áy náy bao nhiêu, hỏi hận thế nào, những chuyện đã xảy ra cũng không thể vãn hồi. Nếu nói quan hệ trước đây của hai người là Chu Tường kéo y, từng bước dắt y tiến về phía trước, y chỉ cần nhẹ nhàng thoải mái theo sau, thì bây giờ người gian nan chèo chống dẫn đường đã đổi lại thành y.

Mỗi bước đi đều phải dùng ý chí và sức lực thật lớn, y phải không ngừng động viên chính mình mới có thể không bị sự lạnh lùng của Chu Tường đẩy lùi bước tiến. Y chịu đựng đau đớn, chịu đựng hối hận, chịu đựng

ăn năn, từng chút từng chút tới gần bên Chu Tường, bởi vì Chu Tường muốn rời bỏ y, nên y không thể thả lỏng, mỗi giây mỗi phút y đều phải theo sát hắn, cho tới khi một lần nữa, y lại được ở bên Chu Tường.

Quá trình này cần bao nhiêu thời gian, có bao nhiêu gian khổ, y không thể tưởng tượng, thậm chí y còn không biết những gì mình làm có phải là vô ích hay không. Y còn chưa kịp nói chuyện yêu đương thì tình cảm đã gặp phải biến cố, ở phương diện này, y chỉ như một thằng nhóc học sinh tiểu học, không có ai dạy y cách giành lại trái tim của một người, y chỉ có thể tự mò mẫm bước tới, cho dù nơi chốn đều là chướng ngại ngăn trở, y cũng không thể buông tay.

Vào lúc này, từng lời Chu Tường nói đều khiến y đau đớn khôn cùng, nhưng đồng thời cũng cho y thấy một tia hy vọng. Ít nhất, ít nhất Chu Tường cũng đã đồng ý chia sẻ với y, ít nhất Chu Tường cũng đã mở lòng với y, điều này so với tìm kiếm Chu Tường giữa đất trời bao la thì tốt hơn nhiều lắm.

Y ngẩng đầu nhìn Chu Tường, nghiêm túc nói, “Anh Tường, đúng là em đã từng thích Uông Vũ Đông, nhưng hiện tại em chỉ coi anh ta là anh rể, trong lòng em chỉ có mình anh, sẽ không bao giờ có người khác nữa. Anh ta là anh rể của em, em không thể làm gì anh ta, nhưng những gì anh mất đi vì anh ta, em sẽ trả lại cho anh tất cả, vai diễn tốt nhất, bộ phim hay nhất, ekip giỏi nhất, tất cả những gì Uông Vũ Đông không đạt được, em sẽ tặng hết cho anh. Anh không cần phải ghen tị với anh ta nữa, cũng không cần phải hâm mộ anh ta nữa, bởi vì sẽ có một ngày anh xuất sắc vượt trội hơn anh ta nhiều.”

Đôi mắt Chu Tường bắt đầu mờ mịt. Những lời của Yến Minh Tu, hắn có thể tin mấy phần? Năm đó y yêu Uông Vũ Đông như vậy, chẳng lẽ bây giờ vì Chu Tường hắn, y có thể quên sạch sành sanh? Liệu có phải đối với Yến Minh Tu, chỉ những gì không nắm bắt được mới trở nên quý giá?

Hắn cảm thấy đau đầu cùng cực.

Yến Minh Tu vuốt tóc hắn, nhẹ giọng nói, “Anh Tường, cứ tin em, em sẽ dành cho anh những gì tốt nhất.”

Chu Tường lắc đầu, “Tôi không cần những thứ đó, tôi biết khả năng của mình, chỉ cần Uông Vũ Đông không đến gây chuyện với tôi là đủ rồi.”

Yến Minh Tu nâng cằm hắn, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng hắn, “Đừng nghĩ mọi chuyện phức tạp như thế, nâng đỡ một người không khó khăn gì, em chỉ muốn anh vui.”

Chu Tường khẽ lắc đầu, chậm rãi nghiêng mặt, thở dài, “Nếu khi ấy cậu cũng được như bây giờ, dù chỉ một phần trăm thôi, thì mọi chuyện đã hoàn toàn khác.”

Yến Minh Tu nhìn vẻ thất lạc của hắn, trái tim đau nhói không ngừng.

END97.

98. Chương 98

Nội trong bữa tối, bộ phim về cơ bản đã ấn định xong, tuy nhiên chi tiết vẫn cần thảo luận thêm, nhưng người xuất tiền chính là ông chủ, trên phương diện này, ekip làm phim chỉ có thể dốc hết sức nhào nặn Chu Tường thành một nhân vật chính đầy đủ tư cách, không ai dám mạo hiểm làm mất lòng Yến Minh Tu.

Đến khi hai người quay lại nhà Chu Tường, Chu Tường vẫn còn thảng thốt chưa dám tin mình sẽ nhận được vai chính trong một bộ phim.

Trùng khớp, gần đây album mới của Lan Khê Nhung đang được quảng bá rầm rộ, hắn tham diễn vào MV chủ chốt, nhận được không ít lời khen, dù hắn cũng chưa có thời gian để ý đến mấy tin tức đó, nhưng theo phản hồi của Thái Uy thì số người muốn hợp tác với hắn đã tăng vọt lên nhiều. Cuối cùng Chu Tường mới cảm nhận được một chút gọi là “Danh tiếng”, thứ đó tựa như đang chấp chờ quanh hắn, từ từ ngưng kết, hắn cảm thấy khá sợ hãi, nhưng đồng thời lại cực kỳ chờ mong những điều sắp phát sinh.

Đến khi bộ phim của Uông Vũ Đông chế tác hoàn thành và đưa ra công chiếu, sự nghiệp của hắn sẽ tiến thêm một nấc thang, nền tảng của hắn sẽ càng thêm vững chắc, mỗi bước đi sẽ nâng tầm hơn trước, điều này khiến hắn nhận thức rõ triển vọng về tương lai.

Về đến nhà, Chu Tường gọi cho Trần Anh, báo với bà tối nay lại không về, Trần Anh cũng không hỏi gì, chỉ nhắc hắn chú ý đừng để bị cảm lạnh.

Phần lớn đồ đạc của hắn đã mang về nhà cũ, nhìn đồ đạc và không khí quen thuộc, hắn còn ngẩn ngơ nghĩ, hình như mình chưa từng rời đi.

Đến khi Yến Minh Tu dọn đi, hắn sẽ đón Trần Anh về đây, vừa vặn có hai phòng, một phòng vẫn còn bỏ trống.

Đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lấy hắn từ phía sau lưng, chiếc cằm cứng rắn đặt trên vai hắn, tiếng nói trầm trầm đầy từ tính lướt qua tai hắn, “Có muốn ăn chút gì giải rượu không? Khó chịu không?”

Chu Tường lắc đầu, “Uống không nhiều.”

“Vậy tắm cùng đi.” Yến Minh Tu cọ cọ mặt lên cổ hắn, giống một đứa trẻ đang làm nũng.

Chu Tường sượng ngắt, không khỏi nhớ lại trận diên cuồng đêm qua, đến giờ hắn đi đứng vẫn còn hơi loạng choạng.

Yến Minh Tu thấy hắn cứng người, đôi môi mềm mại hôn lên cổ hắn, “Không làm gì đâu, em chỉ muốn tắm cùng anh thôi.”

“Phòng tắm nhà tôi nhỏ lắm, hai người không đủ chỗ đâu.”

“Đứng sát nhau là được.” Yến Minh Tu nhẹ giọng đáp, một bàn tay vói vào trong áo hắn, từ từ hướng lên trên, giúp hắn cởi áo khoác.

Chu Tường cảm giác thân thể bắt đầu nóng lên, hắn lơ mơ theo Yến Minh Tu vào phòng tắm.

Phòng tắm nhà hắn chỉ rộng 4-5m², một bồn cầu, một bồn rửa mặt, cộng thêm một vòi sen, không thứ nào có thể tạm xếp ra ngoài, hai gã đàn ông cùng đứng, vừa xoay mình đã chạm vào nhau, chật chội vô cùng.

Nhưng Yến Minh Tu không thềm để ý, lúc chờ nước nóng, y dồn hắn lên tường, nồng nàn hôn môi hắn, làn nước ấm áp gội xuống hai người, cả hai bị nước xối không mở nổi mắt, chỉ có thể dùng môi, thân thể và bàn tay để cảm nhận đối phương.

Chu Tường thở hổn hển, hỏi y, “Không làm gì?”

Yến Minh Tu cười khê một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve phía dưới Chu Tường, khàn khàn đáp, “Làm một chút cũng được.”

Giới hạn cuối cùng vẫn phải bị vượt qua, lúc Yến Minh Tu ép hắn lên tường, dùng tư thế đứng thẳng đâm xuyên vào hắn, Chu Tường không thể không nhớ lại, bọn họ đã từng làm rất nhiều chuyện đổ mắt trong chính căn phòng tắm chật chội này. Phòng tắm vừa nhỏ vừa cũ, nhưng lại tràn ngập những hồi ức luôn khiến hắn động lòng.

Yến Minh Tu đang dùng những hành động ngày xưa để gợi lại những kỷ niệm ngày xưa trong hắn, y sẽ dùng những kỷ niệm đó, từng bước trói chặt hắn, hắn biết rõ, nhưng lại không có cách nào vùng thoát ra được.

Vậy nên hắn bắt đầu sợ hãi kỳ hạn nửa năm, bởi vì đến tận lúc này hắn vẫn không thể kiểm soát hiện tại, hắn phải cứng rắn lên.

Nhưng mặt khác, càng ngày, hắn lại càng nghĩ, có lẽ hiện tại không cần thay đổi nữa, cứ tiếp tục thế này cũng không phải quá nặng nề...

Làn nước ấm áp xối vào mắt hắn, hắn khép mi thật chặt, lòng rối như tơ vò.

Sáng hôm sau, Yến Minh Tu dậy rất sớm, lúc y ngồi dậy thì Chu Tường cũng tỉnh, theo thói quen định đi làm bữa sáng.

Yến Minh Tu ấn hắn về giường, nhẹ giọng nói, “Em đến công ty ăn.”

“Ừ.” Chu Tường trở mình, đúng lúc hần không muốn nhúc nhích, tối qua mệt rã rời, lưng hần sắp gãy đến nơi.

Yến Minh Tu thay quần áo, xong xuôi lại sà xuống thân mình lỏa thể của hần, lưu luyến hôn hôn cổ hần, “Anh Tường, em đi đây.”

“Ừ.” Chu Tường vùi đầu vào gối, mí mắt cũng không hé ra.

Yến Minh Tu vỗ vỗ eo hần, cọ cọ làn da ấm áp của hần, nhỏ giọng bảo, “Anh Tường, hôm nay anh đừng đi đâu, ở nhà chờ em về được không?”

“A?”

“Không có gì đâu, em chỉ muốn lúc về cũng được nhìn thấy anh.”

“Ừ.” Chu Tường ngáp một cái, vẫn không chịu mở mắt.

Dù không nhận được câu trả lời đằng hoàng, nhưng đáy lòng Yến Minh Tu vẫn vô cùng ấm áp, chỉ cần nhìn thấy Chu Tường ngủ, vươn tay ra có thể chạm đến Chu Tường, trước khi rời nhà được ngắm Chu Tường một lát, khi về đến nhà lại được nhìn thấy Chu Tường ngay, đó chính là tất cả những gì y mong ước.

Y đã từng sống một ngày dài như một năm, y đã sống trong cái địa ngục đó suốt ba năm trời rờn rã, giờ đây, những chuyện đơn giản thế này, so với ngày ngày hi vọng xa xôi thì ý nghĩa hơn nhiều lắm. Hiện tại hần đã trở về bên y, y nhất định, nhất định sẽ không buông hần ra nữa.

Yến Minh Tu đi rồi, Chu Tường cũng không ngủ thêm nữa, hần dậy sớm đã thành quen, chưa bao giờ là một người lười nhác.

Rời giường, hần bắt đầu dọn dẹp lại trong nhà.

Đây là lần đầu tiên từ khi sống lại, hần có thời gian thoải mái trong nhà của mình, hần quyết định hai ngày này sẽ không làm gì cả, phải tập trung dọn dẹp lại từng góc ngách căn hộ của hần. Trước đây hần thường thuê người đến quét tước hai tuần một lần, nhưng bây giờ hần lại muốn tự tay làm tất cả, bởi vì đối với hần, làm chuyện này sung sướng hơn kiếm bộn tiền rất nhiều lần.

Đến chiều, hần rời nhà, đi mua một đồng thực phẩm, phần lớn đưa qua cho Trần Anh, số còn lại hần cầm về, cả ngày bận bịu nhưng hần không thấy mệt. Giống như hồi trước, hần thích tự làm cho mình một ít đồ ăn, nhàn nhã tận hưởng ngày nghỉ phép.

Tối lúc làm xong sáu món mặn, một món canh, hần mới giật mình nhận ra phần lớn đồ hần làm đều là những món Yến Minh Tu thích ăn.

Từ sau khi trở lại căn hộ này, hần cũng cảm giác được không khí nơi đây đã hoàn toàn đổi khác, dường như đã ấm áp hơn nhiều, khiến cho hần bất kể còn khúc mắc gì cũng không thể ngăn mình nhớ lại từng câu chuyện, từng kỷ niệm trong khoảng thời gian chung sống với Yến Minh Tu.

Hần càng không muốn nhớ, những hình ảnh đó lại càng mãnh liệt xuất hiện trong đầu hần, vì thế đôi khi hần sẽ lâm vào một ảo giác, ảo giác rằng hần vẫn như vậy, từ trước đến nay vẫn chưa từng thay đổi.

Thứ ảo giác đó rất đáng sợ, bởi vì chỉ sau một giây ngắn ngủi nó xuất hiện, hần sẽ tỉnh táo lại, hần sẽ phải nghênh đón những mất mát khôn cùng.

Thậm chí hần còn chẳng nhớ nổi mình đã ôm tâm trạng gì khi làm ra những món ăn này, những món ăn ngày trước hần vẫn thường xuyên làm để lấy lòng Yến Minh Tu.

Chu Tường quả thực dở khóc dở cười.

Nửa giờ sau, Yến Minh Tu về nhà.

Chu Tường cũng không giấu giếm, hần chỉ chỉ bàn ăn, “Ăn cơm đi, toàn là món cậu thích.”

Đôi mắt Yến Minh Tu tức khắc sáng lên. Khuôn mặt y vốn đã hoàn mỹ, những lúc y tỏ vẻ vui mừng, khung cảnh quanh y luôn sáng bừng lên, làm Chu Tường không biết phải nhìn đi đâu mới đúng.

Lúc dùng bữa, Yến Minh Tu ăn rất nhanh, chẳng buồn để ý tao nhã quý phái, chỉ hận không thể quơ hết đồ ăn trên bàn nhét vào bụng.

Đã ba năm y không được nếm đồ ăn Chu Tường nấu vì y, nổi cảm động khi tìm lại được một thứ đã đánh mất từ lâu, y thật không biết phải diễn tả thế nào.

Chu Tường nhìn Yến Minh Tu vui đầu ăn cơm, vừa xột xa vừa cay đắng, ánh mắt hẳn dừng lại trên hai hàng mi thật dài, thật dày của Yến Minh Tu, cách chúng khe khẽ rung động thật xinh đẹp, dường như chúng có thể lướt qua lòng người.

Yến Minh Tu đột nhiên bận rộn hẳn lên, dù hôm nào cũng về ăn cơm tối, nhưng hầu như ban ngày y đều ở bên ngoài.

Bây giờ Chu Tường cũng có quyền chọn lựa một ít công việc, nhất là để phù hợp với hình tượng nhân vật chính trong bộ phim sắp tới, hẳn rất muốn chú trọng tính chất công việc hẳn sẽ nhận, vậy nên nhìn ngoài thì việc của hẳn ngày càng đầy lên, nhưng thực chất lại đang giảm xuống, hẳn cũng có thêm nhiều thời gian rảnh rỗi. Bình thường ban ngày hẳn đều về nhà với Trần Anh, tranh thủ đưa bà đi làm thẩm tách, một lần thẩm tách mất 4-5 tiếng, cực kỳ buồn chán. Chu Tường mua cho bà một cái máy tính bảng, cop vào đó rất nhiều phim truyền hình, Trần Anh không có đam mê gì đặc biệt, chỉ thích xem TV, mua máy tính bảng để những lúc hẳn không đưa bà đi được, Trần Anh vẫn có phim xem cho đỡ buồn.

Một hôm Trần Anh bảo hẳn, bà xem MV hẳn diễn, thấy phong thái của hẳn khác hẳn ngày thường.

Chu Tường cười hỏi, “Xem ở đâu thế?”

“Cái máy con mua cho mẹ, có đứa bé ngồi cạnh cũng làm thẩm tách dạy mẹ vào mạng, mẹ nhờ nó tìm tên con, vừa tìm đã thấy.” Nói xong, Trần Anh thở dài, “Đứa bé đó tội lắm, mới mười sáu tuổi mà đã mắc cái bệnh này rồi, mẹ sắp sáu mươi, bệnh tật thực ra cũng đúng.”

Chu Tường an ủi, “Thế nên mẹ à, mẹ phải hi vọng vào tương lai, mẹ vẫn còn may mắn lắm.”

“Ừ, mẹ biết mà. À mà con này, con diễn tên lưu manh giỏi lắm đó, đẹp trai lắm.” Trần Anh cười tủm tỉm sờ sờ mặt hẳn, “Con càng lớn càng giống mẹ.”

Chu Tường chớp mắt, đùa vài câu, hai người đều vui vẻ.

Lúc đưa Trần Anh về nhà, đi qua màn hình LED quảng cáo của một cửa hàng, Chu Tường bất ngờ xem được một chương trình giải trí, chương trình nói về album mới của Uông Vũ Đông, màn hình đang trình chiếu một trích đoạn trong album đó.

END98.

99. Chương 99

Sau khi đưa Trần Anh về, Chu Tường cũng phải quay lại nhà mình.

Hôm nay Yến Minh Tu về rất sớm, Chu Tường nhìn y, hỏi, “Tối nay thích ăn gì?”

“Anh Tường, đừng vội, em có chuyện muốn nói với anh.”

Chu Tường ngồi xuống sofa bên cạnh y, “Nói đi.”

Yến Minh Tu có vẻ hơi lúng túng, “Anh Tường, lẽ... Lễ tang của anh, anh có ý kiến gì không?”

Chu Tường cứng đờ người.

Lễ tang...

Sau khi từ Quý Châu về, hơn nửa tháng đã qua, việc hậu sự của hân đều do Yến Minh Tu xử lý, chính xác là Yến Minh Tu yêu cầu được xử lý, còn hân thì chỉ muốn lảng tránh chuyện này, hân thật lòng không đủ can đảm đi giải quyết chuyện hậu sự cho mình.

Bây giờ có lẽ các thủ tục đã hoàn tất, cũng đến lúc phải nên suy nghĩ vấn đề này.

Yến Minh Tu nắm lấy tay hân.

Chu Tường lấy lại tinh thần, rút tay về, “Không sao, tôi đã không sao rồi.” Hân gãi đầu, thở dài, “Tang lễ cứ làm đi, cứ chôn đi. Để tôi đến chỗ ba mẹ xem đã, xem còn... chỗ trống không. Lúc ấy nhỏ quá, không nghĩ tới phải để lại một chỗ cho mình, bây giờ chắc không ở cạnh ba mẹ được rồi.”

“Chuyện này cứ để em lo, để em đi hỏi trước xem sao.” Yến Minh Tu nhìn hân thật sâu, “Em sẽ giữ chỗ cho cả hai chúng ta.”

Chu Tường chần động, cười khổ một tiếng, “Sau này đến thăm ba mẹ, tiện thể thăm luôn cả mình... Thật đúng là khôn nạn.”

Yến Minh Tu cúi đầu, đôi mắt ngập tràn ân hận, “Anh Tường, em...”

Chu Tường giơ tay ngăn y lại, “Cậu không cần giải thích nữa, tôi nói lại một lần, chuyện tôi gặp nạn không cần cậu gánh trách nhiệm. Cậu nợ tôi tình cảm chứ không phải mạng sống, mà dù sao chuyện cũng qua rồi, sau này đừng nhắc lại nữa.”

Yến Minh Tu không chịu buông tha, “Vậy tại sao anh không cho em cơ hội đáp lại tình cảm của anh?”

“Tại vì tôi không muốn.” Chu Tường trống rỗng nhìn y, “Không dám muốn.”

Yến Minh Tu còn định nói thêm, nhưng Chu Tường đã đứng dậy đi vào bếp. Hân vừa sắp xếp nguyên liệu nấu ăn, vừa nói, “Ngày hạ táng tôi sẽ đến, còn những chuyện khác tôi không tham dự, mà tôi cũng không có ý kiến gì. Không cần nói với bọn anh Uy, nếu họ hỏi thì trả lời sau...”

Yến Minh Tu đành phải nuốt lại những lời muốn nói, nhìn bóng dáng lẻ loi của hân, trong lòng y khó chịu vô cùng.

Y bước đến, ôm lấy hân từ phía sau lưng, nhẹ giọng nói, “Để em nói một chuyện làm anh vui nhé?”

“Nói đi.”

Đôi cánh tay mạnh mẽ rắn chắc siết lấy eo hân, thân thể hai người trước sau dán sát vào nhau, nhìn như đã không thể tách rời.

“Lễ công chiếu bộ phim vừa rồi ấn định ngày 24.”

“Ồ? Không phải đã thống nhất sang đầu năm mới sao?”

“Đầu năm mới phải chiếu một bộ phim Mỹ, nên chuyển lên thành lễ Giáng Sinh.”

“Vậy chẳng phải là ngày mốt à?”

“Ừ. Đợt quảng bá lần trước anh đã không tham dự, buổi công chiếu lần này nhất định phải có mặt đấy.”

Chu Tường nghĩ thầm, không phải tôi không tham dự, mà là người ta đâu có muốn tôi tham dự. Dù sao hân cũng chỉ đóng một vai phụ nhỏ xíu, đã vậy còn khiến Uông Vũ Đông nổi trận lôi đình, gọi hân đến mới là kỳ quái, vậy nên hân nói, “Quảng bá còn chẳng có phần tôi thì lễ công chiếu liên quan gì đến tôi nữa?”

“Em đưa anh cùng đi.” Yến Minh Tu ngậm vành tai hân, rằng nanh nhẹ cắn cắn, “Tất cả những gì liên quan đến em đều liên quan đến anh.”

“Thôi quên đi, không mời mà đến cũng chẳng hay ho gì.”

“Không sao, không ai dám nói gì anh đâu. Sau lễ công chiếu còn tiệc tối nữa mà, em sẽ đưa anh đi gặp một số người, buổi tiệc này rất quan trọng.”

Chu Tường không từ chối nữa, lần đầu được đến xem bộ phim có mình góp mặt, dù chỉ là vai phụ nhưng hân cũng rất vui mừng, hơn nữa có Yến Minh Tu đi cùng, sẽ không ai làm khó hân.

Có chỗ dựa vững chắc là ưu thế tuyệt đối, chẳng trách người nào cũng muốn trèo lên cao, Chu Tường tự giấu nghĩ.

Buổi chiều ngày 24, Yến Minh Tu đưa Chu Tường đến một studio rất có tiếng trong nghề, dành trọn hơn ba giờ để tạo hình toàn thân cho Chu Tường.

Lúc Chu Tường mặc Âu phục trắng lửng thừng bước ra, khuôn mặt tuần tú như được bao phủ bởi một vầng sáng êm đềm nhàn nhạt, không người nào có thể rời mắt khỏi hắn.

Yến Minh Tu nhìn Chu Tường, cảm giác như đang thấy lại khuôn mặt luôn nở nụ cười ngày đó. Y biết y sẽ không bao giờ được gặp lại khuôn mặt ấy nữa, dù thân thể này đang mang linh hồn của hắn, nhưng nỗi ăn năn mà mất mát khôn cùng vẫn từng giờ từng phút giày vò trái tim y.

Chu Tường bước đến trước gương nhìn mình vài giây, sau đó nhẹ cười cười, “Đúng là đẹp trai hơn xưa.” Giọng nói của hắn cũng ngập tràn mát mẻ.

Nhà tạo mẫu đứng bên cạnh khó hiểu nhìn hắn, Chu Tường quay sang cười, “Tôi đang nói về tạo hình này.”

Yến Minh Tu bước đến, thấp giọng nói, “Bất kể người nào cũng vẫn là anh.” Vẫn là người em yêu.

Hai người chỉnh trang ngoại hình xong xuôi, Khương Hoàn phụ trách đưa bọn họ đến lễ công chiếu.

Buổi lễ công chiếu được tổ chức tại một cung triển lãm rất lớn, bên ngoài chật kín xe của phóng viên, fan hâm mộ và các thành phần tham dự khác. Lúc Yến Minh Tu đưa Chu Tường xuống xe, hàng hà sa số đèn pha chĩa về phía họ, một đồng microphone như rất nhiều con dao nhỏ xĩa đến trước mặt họ, đủ loại câu hỏi ầm ầm đổ xuống đầu họ, kết hợp với muôn hình vạn trạng tiếng gào thét của các fan, Chu Tường cảm thấy nơi này y hết một chiến trường loại nhỏ, ngoại trừ không có khói thuốc súng thì những thứ khác đều hết như nhau, nghĩ đến đây hắn cũng bớt căng thẳng, ngược lại còn thấy hơi buồn cười.

Nụ cười ôn hòa mà bình tĩnh trên mặt hắn hấp dẫn vô số ống kính camera.

“Ngài Yến, vì sao ngài quyết định góp mặt trong bộ phim này? Có phải thật sự chỉ vì hỗ trợ người nhà?”

“Có phải vì Ông Vũ Đông là anh rể của ngài nên ngài đồng ý góp mặt trong phim của anh ấy?”

“Quan hệ cá nhân của ngài Yến và Chu Tường rất tốt phải không? Lý do vì sao? Ngài có thể tiết lộ một chút không?”

“Ngài đánh giá bộ phim lần này như thế nào? Đánh giá diễn xuất của mình lần này như thế nào?”

Đám đông luôn miệng chất vấn đủ loại vấn đề, có những câu hỏi xảo quyết đến nỗi Chu Tường phải âm thầm kinh hãi. Hai người ăn ý không nói một lời, Chu Tường giữ vững nụ cười trên môi, Yến Minh Tu mặt lạnh như tiền, không buồn nhìn quanh, hai người thẳng bước vào cung triển lãm.

Bảo tiêu của Yến Minh Tu mở đường cho bọn họ, bảo an tại đây cũng chạy đến hỗ trợ, tất cả cùng đột phá vòng vây, tiến vào đại sảnh.

Vào trong đại sảnh, không còn bị vây kín, Chu Tường thở phào một tiếng, cả người vãn mô hôi.

Yến Minh Tu cười cười nhìn hắn, “Hồi hộp không?”

“Hơi hơi, lúc trước chưa bao giờ được chú ý, chỉ đứng từ xa nhìn người khác bị chặn đường, hóa ra cảm giác là thế này, đáng sợ thật.”

Yến Minh Tu khẽ cười, “Rồi sẽ quen thôi.”

Khương Hoàn cũng cười, vỗ vỗ vai Chu Tường, “Đây mới là case nhỏ thôi, cậu còn chưa biết đáng sợ thật sự là cái gì đâu, có đây người còn đạp lên đầu tôi để nhích đến gần Minh Tu ấy.”

Rất nhanh sau đó, mấy người quen biết Yến Minh Tu cùng đến bắt chuyện, người phụ trách đón khách cũng tới, nhanh nhẹn mời tất cả vào hội trường.

Trong hội trường đặt rất nhiều bàn tròn, mỗi bàn chỉ có nhiều nhất sáu chiếc ghế dựa để mọi người tiện nhìn lên màn ảnh rộng, bàn nào cũng bày biện rượu ngon bánh ngọt, không khí cực kỳ sang trọng và chuyên nghiệp.

Từ xa đã thấy Uông Vũ Đông mang theo Đàm Ân bận bịu trên bục dành cho diễn viên chính, các nhân viên khác không ngừng đảo qua đảo lại bên cạnh hai bọn họ.

Nửa tiếng sau, lễ công chiếu chính thức khai mạc. Mở màn bằng tiết mục quảng bá giới thiệu các nhân vật VIP đến tham dự, sau đó bắt đầu trình chiếu phim.

Yến Minh Tu và Chu Tường ngồi tại vị trí tốt nhất, Chu Tường chăm chú nhìn lên màn ảnh rộng, không chớp mắt.

Phim chiếu 4-5 phút, Chu Tường nhớ rõ nhân vật phản diện sẽ xuất hiện tại thời điểm này, nghĩ đến sắp được nhìn thấy chính mình, trong lòng hẳn cũng âm thầm hưng phấn.

Trước đây hẳn cũng từng đóng mấy vai phụ, nhưng những vai ấy chỉ thuộc dạng cực phụ, nhiều nhất chỉ đi lại một lát, thỉnh thoảng có đôi ba lời thoại, còn lần này, hẳn sẽ được xuất hiện trên màn ảnh ít nhất hơn mười phút.

Nhưng không ngờ đoạn phim đã qua mà Chu Tường vẫn chưa nhìn thấy mặt mình, ngược lại, thủ hạ Đàm Ân của nhân vật phản diện lại được ra mặt.

Chu Tường nhú mày, nghĩ thầm chắc có nguyên nhân gì đó nên cảnh của hắn bị cắt mất rồi. Những bộ phim điện ảnh bình thường đều kéo dài mấy tiếng đồng hồ, trải qua công đoạn ghép nối và biên tập, cuối cùng chỉ giữ lại được 1-2 tiếng, bị cắt xén là chuyện đương nhiên, dù sao hắn cũng không phải nhân vật chính.

Yến Minh Tu không phát hiện điểm này, bởi vì y không rõ Chu Tường diễn vai gì, hơn nữa Chu Tường chỉ là nhân vật phụ, ít xuất hiện cũng không có gì lạ.

Chu Tường lại tràn trề mong đợi xem tiếp, tới khi phim chiếu được hơn nửa, nhân vật phản diện xuất hiện rất nhiều lần, thủ hạ bên người vẫn chạy tới chạy lui, có Đàm Ân, có hai người khác, chỉ duy nhất không có hắn.

Đến lúc này thì cả Yến Minh Tu cũng nhận ra sự bất thường, y nhẹ nhàng nhéo nhéo tay hắn dưới mặt bàn, ghé vào tai hắn hỏi, “Hắn phải có mấy cảnh của anh rồi chứ? Sao mãi chưa thấy anh xuất hiện?”

Sắc mặt Chu Tường cũng không ổn, hắn thấp giọng đáp, “Tôi không biết.”

Yến Minh Tu tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, đôi mắt tối sầm lại.

Quả nhiên, mãi tới khi bộ phim dần đi vào hồi kết, Chu Tường vẫn chưa được nhìn thấy mặt mình, đương nhiên những phân đoạn hẳn đóng thế cho Uông Vũ Đông đã được biên tập rất cẩn thận, bóng lưng duyên dáng và động tác phóng khoáng tao nhã của hắn đều đã trở thành của Uông Vũ Đông.

Chu Tường siết chặt hai bàn tay.

Yến Minh Tu thấp giọng nói gì đó, hiệu ứng âm thanh của bộ phim quá lớn, Chu Tường không nghe thấy, nhưng nhìn về mặt Yến Minh Tu, hẳn biết câu vừa rồi cũng chẳng phải lời hay. Thấy Yến Minh Tu chuẩn bị đứng bật dậy, hắn vội vàng giữ chặt bả vai y.

Khương Hoàn cũng kéo Yến Minh Tu lại, ý bảo đừng xúc động.

Yến Minh Tu đang trên đà đứng dậy, vẻ mặt vắn vẹo, y miễn cưỡng sửa sang lại vạt áo, cuối cùng vẫn nghiêng rặng ngồi xuống.

Phim đã hoàn tất, từ đầu đến cuối đều không có Chu Tường, thậm chí phần giới thiệu nhân vật cuối phim, cascadeur của Uông Vũ Đông được nêu tên là — Chu Dương.

Chế nhạo trắng trợn.

Chu Tường giận đến váng đầu ù tai, chẳng biết có phải ảo giác hay không, hắn cảm thấy rất nhiều người ở đây đang soi mói hắn, rất nhiều ánh mắt nhìn chòng chọc vào hắn, chờ đợi hắn ê mặt.

Hắn biết đó chỉ là ảo giác, bởi vì đại bộ phận những người này còn chẳng biết bộ phim kia có hắn, mà bây giờ lại càng không thể biết, nhưng hắn vẫn nhục nhã vô cùng.

Tìm hần đến quay phim, cuối cùng lại thả tay hất hần khỏi màn ảnh, dù đổi lại là ai cũng sẽ cảm thấy bị xúc phạm. Chu Tường trăm triệu lần không ngờ Uông Vũ Đông lại làm như thế, hần tin chắc đây chính là ý kiến của Uông Vũ Đông, bởi vì hần là do Yến Minh Tu giới thiệu đến, tự động đá bay hần, còn ai khác dám giỡn mặt Yến Minh Tu như vậy?

Yến Minh Tu cũng cực kỳ tức giận, y siết chặt nắm đấm, các đốt ngón tay răng rắc kêu vang. Phụ đề chưa chạy hết, y đã kéo Chu Tường đứng dậy, “Chúng ta đi thôi.”

Vừa rồi Chu Tường không để Yến Minh Tu đi vì như vậy quá lộ liễu, còn bây giờ bộ phim đã kết thúc, rất nhiều người đứng dậy vào WC, bọn họ bỏ đi cũng không gây chú ý nhiều.

Trên thực tế, hần mới là người không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Chu Tường và Khương Hoàn theo sau Yến Minh Tu, thẳng đường rời khỏi hội trường.

END99.

100. Chương 100

“Anh Tường, anh Tường!”

Không biết từ lúc nào, Chu Tường chỉ dõn dập bước về phía trước, giống như đã hoàn toàn mất phương hướng, hần mãi miết cầm đầu lao tới.

Yến Minh Tu đuổi theo kéo hần lại, trầm giọng nói, “Anh Tường, anh đừng kích động, chuyện này nhất định em sẽ tìm lời giải thích cho anh.”

Chu Tường u ám nói, “Lời giải thích? Lời giải thích chính là ở đ*o đâu tôi cũng phải bị Uông Vũ Đông chèn ép!” Uông Vũ Đông hạ nhục hần hết lần này đến lần khác, tới bây giờ chính hần cũng không phân biệt nổi chuyện nào mới khiến hần cảm hận nhất. Trước đây hần cứ nghĩ, có lẽ Uông Vũ Đông không phải đặc biệt nhắm vào hần, hần cứ nghĩ, hần coi Uông Vũ Đông là tình địch, là kẻ thù giả tưởng, nhưng ở trong mắt Uông Vũ Đông thì hần chỉ như một người vô hình, tất cả những gì Uông Vũ Đông làm đều là vì lợi ích của anh ta, hần chỉ như một hòn đá nhỏ cản đường anh ta, đá văng hần đi là được. Nhưng tới lúc này hần đã có thể xác định, chắc chắn Uông Vũ Đông đang cố tình chèn ép hần, mà hần thậm chí còn không biết nguyên nhân là do đâu!

Chẳng lẽ Uông Vũ Đông cũng thích Yến Minh Tu? Hai người thật ra đã cùng hướng về nhau, nhưng vì ái ngại đạo đức luân thường nên Uông Vũ Đông không thể nào mở miệng ra được?

Ý nghĩ này vừa thoáng qua, Chu Tường đã bị dọa sợ.

Nếu thật đúng như vậy thì hần càng không nên can dự vào chuyện này nữa, chẳng bằng hần tìm chỗ nào mát mẻ ngồi đó cho xong, đỡ phải làm Uông Vũ Đông ngọt ngạt, đỡ phải phiền anh ta nơi chốn làm khó hần.

Chu Tường uất ức không nhin nổi. Một thằng đàn ông liên tục bị kẻ khác bức bách, khiêu khích, hạ thấp mà chẳng thể làm được gì, chẳng thể làm được gì! Uất ức, uất ức phát điên!

Chu Tường nhìn vẻ mặt lo lắng của Yến Minh Tu, trong lòng bắt đầu bốc hỏa, hần lạnh nhạt nói, “Uông Vũ Đông lúc nào cũng nhắm vào tôi, chuyện này rõ ràng có liên quan đến cậu. Hay là cậu đi nói chuyện với anh rể một lần xem sao, biết đâu hai người cùng hướng về nhau đấy, tốt đẹp quá nhỉ?”

Yến Minh Tu biến sắc, trầm giọng nói, “Anh Tường, anh đừng nói lung tung, anh ta không thích đàn ông, mà từ lâu em cũng chẳng còn cảm giác gì với anh ta nữa. Anh ta chỉ là anh rể của em, còn anh là người yêu của em, bất kể phát sinh chuyện gì, em cũng sẽ đứng về phía anh, em sẽ không để anh phải chịu áp lực.”

Cả vẻ mặt và giọng điệu của Yến Minh Tu đều rất chân thành, Chu Tường nhìn y vài giây, cơn giận cũng dần lắng xuống. Hần thở dài, bực bội gơ bàn chân mang giày da sáng loáng đá vào lớp xe, cuối cùng cũng

tỉnh táo lại. Dù hấn uất ức thật, nhưng hấn cũng không bao giờ trông chờ Yến Minh Tu giúp hấn, dù sao Ônng Vũ Đông cũng là người nhà của y, y có thể làm gì? Thậm chí ngay hấn cũng chẳng biết mình đang hi vọng điều gì, vậy nên hấn chỉ trầm giọng nói, “Quên đi, tại tôi bất tài, vai diễn đó vốn cũng chẳng phải của tôi, thôi cứ thế đi, tôi về đây.”

Yến Minh Tu giữ hấn lại, “Anh Tường, chuyện này, em sẽ bắt Ônng Vũ Đông phải tự mình đến giải thích với anh.”

Chu Tường chẳng ôm hi vọng gì, nhưng nghĩ đến cảnh Ônng Vũ Đông cúi đầu trước hấn, hấn cũng thấy khoái chí trong lòng, nhưng đó chỉ là nghĩ mà thôi.

Hấn thở dài một tiếng, cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Hấn như một tên hề diện đồ đom đóm, tràn trề mong ngóng được nhìn thấy mình trên màn ảnh rộng, thậm chí hấn còn nói với Trần Anh rằng sẽ đưa bà đến rạp xem phim, kết quả thì sao? Các cảnh quay của hấn đều bị cắt sạch sẽ, ngay cả vai phụ nhất của phụ nhất, hấn cũng chẳng bằng, ngày hôm nay đúng là một trò cười.

Yến Minh Tu thấy hấn đã bình tĩnh lại, liền đưa hấn lên xe, bảo Khương Hoàn chở cả hai về nhà.

Ba người ở trên xe đều không nói chuyện, không khí rất nặng nề.

Về đến nhà, Chu Tường cởi áo vest, kéo cà-vạt, bôi tung mái tóc tạo kiểu cầu kỳ, đổ nhào xuống sofa, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Yến Minh Tu ngồi bên cạnh, giang tay ôm hấn vào lòng, nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho hấn.

Chu Tường nhịn rồi nhịn, cuối cùng nhịn không được, đành phải hỏi, “Ônng Vũ Đông cao ngạo đến thế, cậu định bảo anh ta tự mình giải thích cho tôi kiểu gì?”

Để một gã con trai kém tuổi thay mình “Đòi lại công bằng”, thật sự còn uất ức hơn cả uất ức, nhưng nếu được nhìn thấy vẻ kinh hoàng của Ônng Vũ Đông một lần, tất cả đều đáng giá.

Hấn tình nguyện làm tiểu nhân còn hơn làm quân tử suốt ngày bức bối.

Yến Minh Tu hôn lên tóc hấn, “Đạo này anh ta thiếu tiền, đang nhờ em quay vòng vốn, em cũng không ngờ anh ta dám làm trò đó.” Yến Minh Tu nheo mắt, bắt đầu suy tính một lượt.

Chu Tường cũng không hiểu Ônng Vũ Đông gây hấn với Yến Minh Tu để làm gì, nếu chỉ mình hấn thì thôi chẳng nói, dù sao hấn cũng chẳng có địa vị gì, nhưng vai diễn đó do chính tay Yến Minh Tu sắp xếp cho hấn, Ônng Vũ Đông làm vậy chẳng khác nào trực tiếp gây sự với Yến Minh Tu.

Nhưng ngẫm kỹ lại, trước đây Yến Minh Tu si mê Ônng Vũ Đông đến thế, có lẽ Ônng Vũ Đông không tin Yến Minh Tu sẽ vì Chu Tường hấn mà làm gì anh ta, ngay cả Chu Tường còn chẳng tin nữa là.

Hấn không tin, không bao giờ tin Yến Minh Tu có thể đối đầu với Ônng Vũ Đông vì hấn.

Dù bây giờ Yến Minh Tu luôn miệng nói yêu hấn, nhưng hấn vẫn không thể nào quên, năm đó Yến Minh Tu cũng đã từng yêu Ônng Vũ Đông như vậy.

Đột nhiên hấn nảy sinh ý nghĩ muốn thử lòng Yến Minh Tu, hấn rất muốn nhìn xem Yến Minh Tu có thể làm đến mức nào vì hấn, giống như một chiếc cân tiểu ly, Yến Minh Tu càng nghiêng về phía hấn, Ônng Vũ Đông sẽ càng nhẹ ký.

Chu Tường biết ý nghĩ kiểu này rất nguy hiểm, nhưng hấn không thể nào kìm chế chính mình, hấn thật sự rất muốn biết sức nặng của hấn và Ônng Vũ Đông trong lòng Yến Minh Tu, rốt cuộc là ai hơn ai? Vấn đề này ba năm trước hấn cũng đã nghĩ tới, nhưng vào lúc ấy, đáp án chỉ khiến hấn chảy máu đầm đìa, chẳng cần nói cũng biết, nếu hấn dốc hết can đảm thử lòng y, người nhục nhã sẽ chỉ có mình hấn, nhưng hiện giờ ma xui quỷ khiến, hấn lại muốn thử một lần.

Có lẽ... Có lẽ Yến Minh Tu yêu hấn nhiều hơn yêu Ônng Vũ Đông, ý nghĩ này không ngừng khuấy đảo trái tim hấn, khiến cho hấn cuống cuống muốn chứng minh điều đó.

Dù Yến Minh Tu luôn ở bên cạnh hắn, nhưng chuyện xưa vẫn như bóng ma ám ảnh hắn, hắn trước sau vẫn không đủ tự tin, trước sau vẫn không thể gạt bỏ mối nghi ngờ, có lẽ lần này là một cơ hội, cơ hội để hắn đánh giá Yến Minh Tu, để hắn biết Yến Minh Tu đã thay đổi như thế nào.

Chu Tường ngồi dậy, bình tĩnh nhìn y, “Được, tôi sẽ chờ Uông Vũ Đông tự mình đến giải thích.”

Yến Minh Tu cười nói, “Ngày mai em đưa anh đến công ty em, sáng mai anh ta cũng sẽ đến đó.”

Chu Tường nhướn mày, “Đến vậy tiền?”

Yến Minh Tu híp mắt, “Giờ thì chưa chắc.”

Trái tim hắn đập nhanh đến mức bồn chồn.

Nhiều năm như vậy, có lẽ đây là lần duy nhất hắn có cơ hội phản kích Uông Vũ Đông, hắn uất ức bao nhiêu năm, ghen tị đủ mọi đường với Uông Vũ Đông, nhưng Uông Vũ Đông thậm chí còn chẳng thèm coi hắn là đối thủ. Nếu thật sự hắn và anh ta là tình địch, vậy thì kiếp trước hắn đã thua tới bời, thua nát bét, nhưng lần này thì sao? Lần này...

Chu Tường nhìn Yến Minh Tu, Yến Minh Tu cũng đang nhìn hắn, hắn rời mắt, phát hiện lý trí của mình càng ngày càng lệch ra khỏi quỹ đạo.

END100.

101. Chương 101

Ngày hôm sau, Yến Minh Tu đưa Chu Tường đến công ty của y.

Đây là lần đầu tiên Chu Tường được tiếp xúc với sự nghiệp của Yến Minh Tu, quy mô công ty lớn đến hãi hùng, Yến Minh Tu vừa phải điều hành tập đoàn lớn đến thế, lại vừa phải làm người của công chúng, ngày ngày mệt mỏi tới mức nào, chẳng cần nghĩ cũng biết.

Tuy Yến Minh Tu đã cố hết sức không gây chú ý, nhưng lúc cả hai mở cửa xuống xe đã thấy mười mấy cô gái trẻ giơ bảng rộn biểu ngữ in tên Yến Minh Tu bị bảo vệ chặn lại trước cổng.

Chu Tường nhìn các cô nàng bất chấp giá lạnh, không thể không cảm thán trong lòng.

Yến Minh Tu đã quen với chuyện này, không thèm liếc mắt nhìn một cái. Giờ Chu Tường mới hiểu tại sao y dùng chiếc xe con thiếu thu hút đến thế, hơn nữa toàn bộ cửa kính còn phải tráng màu đen.

Hai người lên văn phòng của Yến Minh Tu bằng thang máy dưới hầm để xe, vừa ra khỏi thang đã thấy Khương Hoàn bước đến, “Yến tổng, Uông Vũ Đông đến rồi.”

“Ừ, ở phòng khách?”

“Vâng, ngoài anh ấy còn có...”

“Còn có ai?”

“Đại tiểu thư cũng tới.”

Yến Minh Tu khẽ biến sắc, “Chị ấy tới làm gì?”

“Không rõ lắm, ngài vào luôn bây giờ sao?”

Yến Minh Tu trầm giọng nói, “Vào đi.”

“Vậy...” Khương Hoàn khẽ liếc sang Chu Tường.

Đại tiểu thư nhà họ Yến luôn đặc biệt để tâm đến chuyện đời tư của em trai mình, còn anh cả của Yến Minh Tu lại thường nhầm mắt làm ngơ, hai anh em này đã vì tính hướng của Yến Minh Tu mà tranh cãi không biết bao nhiêu lần, bây giờ Yến Minh Tu còn đưa Chu Tường đến, chẳng khác nào đổ dầu vào lửa.

“Không sao.” Yến Minh Tu vỗ vỗ lưng Chu Tường, “Đi thôi.”

Sớm muộn gì y cũng phải ngã bài với người trong nhà, y cũng đã đoán được mục đích Ônng Vũ Đông đưa Yến Minh Mị đến, muốn có lợi, ai cũng phải nhượng bộ.

Chu Tường cũng lưỡng lự nhìn Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu kéo hẳn vào phòng tiếp khách.

Vào phòng, chỉ thấy một đôi nam nữ đang ngồi trên sofa, ngoại hình cực kỳ lộng lẫy, lúc nói lúc cười cực kỳ xứng đôi.

Thấy Yến Minh Tu bước vào, Ônng Vũ Đông đứng dậy, không quên kéo tay Yến Minh Mị.

Yến Minh Mị cũng đứng lên theo, thay vì mang cao gót sáu-bảy phân như trước, bây giờ cô chọn một đôi giày đế bằng rất mềm mại.

“Chị hai, anh rể.” Yến Minh Tu gật đầu chào.

Ngay trong khoảnh khắc hai người bước vào, nụ cười trên môi Yến Minh Mị tắt lịm. Có lẽ Ônng Vũ Đông đã nói trước gì đó với cô, nên từ lúc nhìn thấy Chu Tường, ánh mắt cô đã dán chặt vào hắn, cực kỳ không thiện chí.

Chu Tường cả đời chưa bao giờ bị phái nữ lườm nguýt, tuy hắn không thích phụ nữ, nhưng lịch sự với phái nữ cũng đã thành thói quen, dù Yến Minh Mị không được khách sáo, hắn vẫn gật đầu mỉm cười.

Yến Minh Mị dường như khá sững sốt, gương gao quay sang một bên.

Yến Minh Tu ngồi xuống sofa, “Anh rể, tôi cứ tưởng hôm nay anh muốn bàn công việc, sao còn đưa chị tôi đến làm gì?”

“Hai người bàn thì cứ bàn, chị ở đây có ảnh gì đâu?” Yến Minh Mị trừng mắt lườm Yến Minh Tu, “Lâu lắm rồi chị có được gặp em đâu.”

Yến Minh Tu liếc Ônng Vũ Đông một cái, “Chuyện của anh để hôm khác bàn sau vậy, việc công và việc tư phải phân định rõ ràng, đó là nguyên tắc của tôi.”

Ônng Vũ Đông không biến sắc, cười cười, “Minh Tu, Minh Mị đâu phải người ngoài, lát nữa anh định đưa cô ấy đi khám thai nên tiện đường qua đây trước. Anh mang một ít tư liệu và hợp đồng đến rồi, em kiểm tra giúp anh thử xem.”

Nói đến khám thai, vẻ mặt Yến Minh Tu cũng hơi dao động, nhưng y vẫn không nhận giấy tờ Ônng Vũ Đông đưa tới, “Nếu đã có việc thì anh đưa chị đi trước đi, ngày mốt là sinh nhật mẹ, sau tiệc sinh nhật hãy nói chuyện tiếp. Chị, em cũng có việc, em đi trước đây.”

Nói xong, y đứng dậy định bỏ đi.

Thái độ này rõ ràng là không nể mặt Ônng Vũ Đông, Yến Minh Mị không biết đã xảy ra chuyện gì, cô trách móc, “Minh Tu, sao em lại cư xử với anh rể? Đúng là anh ấy có chuyện làm ăn cần nhờ em, nhưng chúng ta là người một nhà, rốt cuộc thì tại sao không nói trước mặt chị được?”

Ônng Vũ Đông đưa Yến Minh Mị đến tất nhiên là để ép Yến Minh Tu mau chóng ký hợp đồng. Ônng Vũ Đông còn đối phó được, nhưng Yến Minh Mị lại quá kiêu kỳ, trong mắt cô, tiền chỉ là những con số, thứ chẳng đáng giá nhất chính là tiền, mà cô cũng chưa bao giờ – sau này cũng sẽ không bao giờ – phải lo lắng về vấn đề đó, vậy nên cô không hiểu giá trị của việc ký kết đầu tư là như thế nào, cô chỉ biết, nếu Ônng Vũ Đông thiếu tiền mà Yến Minh Tu không giúp, cô sẽ làm âm lên cả ngày.

Yến Minh Tu càng lúc càng bất mãn với Ônng Vũ Đông, từ hôm qua đến hôm nay, Ônng Vũ Đông liên tục làm hai việc thách thức sức đựng của y. Kỳ thật trước kia y cũng biết Ônng Vũ Đông có nhiều khuyết điểm, nhưng y luôn cố để không nhìn thẳng vào chúng, bởi vì khi ấy y một lòng đắm đuối si mê anh ta. Mãi tới

cuối cùng, khi biết mình nhận nhầm người, khi những thiện cảm mù quáng và chủ quan tan biến, y mới chính thức nhìn rõ con người của Uông Vũ Đông. Uông Vũ Đông chỉ là chiếc bình hoa rỗng, năng khiếu lớn nhất chính là đắp nặn mình thành một hình tượng cực kỳ hoàn mỹ, nhưng anh ta không có đầu óc kinh doanh, lòng dạ còn khá hẹp hòi.

Nếu không gặp Chu Tường, y thật không biết đến bao giờ mình mới có thể nhận ra những điều đó.

Y không biết tại sao Uông Vũ Đông cứ khẳng khẳng nhắm vào Chu Tường, nhưng mặc kệ vì nguyên do gì, y cũng sẽ không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương Chu Tường nữa. Chỉ có điều, y không ngờ Uông Vũ Đông lại đưa chị hai ra uy hiếp y.

Yến Minh Tu lạnh lẽo nói, “Chị, em đã nói việc công và việc tư phải phân chia rõ ràng. Ở nhà, anh ta là anh rể em, còn ở công ty, anh ta chỉ là một người qua đường. Hai người có vợ thì cứ đi trước, hôm nay em không bàn chuyện ở đây, cũng sẽ không bàn chuyện ở nhà.”

“Em... Tại sao em lại thần bí đến thế?! Hai người không có chuyện gì gạt tôi đấy chứ?” Yến Minh Mị giận dỗi đập bàn, “Minh Tu, càng ngày em càng trái tính trái nết, còn dùng thái độ đó với bọn chị, tại sao em lại thành thế này? Em... Có phải tại em cứ nhập nhằng với đàn ông, bốc nhằm một gã đầu đường xó chợ rồi đúng không? Trong đầu em đang nghĩ cái gì thế? Ba mẹ đến giờ vẫn mắt nhắm mắt mở, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ chĩnh đón lại em!”

Yến Minh Tu híp mắt, lạnh lùng nói, “Em đã nói rất nhiều lần, chị tự lo chuyện của mình đi, đừng đụng chạm đến em.”

“Yến Minh Tu!”

Chu Tường tự giễu cười cười, hần đứng dậy, khách sáo nói, “Yến tổng, Uông tổng, Yến tiểu thư, đây là chuyện nhà các vị, tôi sẽ không góp mặt nữa, các vị cứ trò chuyện, tôi ra ngoài trước.” Nói xong liền bước ra cửa, không do dự.

“Cậu đứng lại đó cho tôi!” Yến Minh Mị chắn trước mặt hần, “Đúng là chuyện nhà chúng tôi, nhưng cậu đã ngồi ở đây tức là cậu cũng chõ mũi vào rồi. Em trai tôi quần quýt với một thằng đàn ông, tôi là người làm chị, tôi không thể coi như không nhìn thấy!”

Uông Vũ Đông cũng không ngờ sự việc sẽ phát triển thành thế này, mỗi lần Yến Minh Mị nóng lên, mười con trâu cũng không kéo lại nổi.

Yến Minh Tu giận đến nghiến răng, hôm nay y đồng ý gặp Uông Vũ Đông để làm cho ra lẽ chuyện bộ phim, cũng tiện đó bắt Uông Vũ Đông bồi thường tiền thù lao, tự mình giải thích với Chu Tường, y còn định yêu cầu Uông Vũ Đông biên tập lại bộ phim rồi đưa lên mạng, trả lại những cảnh quay bị cắt cho Chu Tường. Nhưng chẳng ngờ anh ta lại đưa Yến Minh Mị tới, để Yến Minh Mị lăng mạ Chu Tường.

Khóe miệng Chu Tường vẫn còn giữ nụ cười, hần cúi đầu không đáp.

Kỳ thật hôm qua nói những lời đó, hơn phân nửa chỉ vì hần giận quá, ngủ một giấc đã tỉnh táo lên nhiều. Hần nghĩ yêu cầu Yến Minh Tu tranh chấp với anh rể y cũng khá vô nghĩa, hơn nữa chuyện của hần đâu phải to tát gì, ích lợi ít đến tội nghiệp, cần gì phải hành động theo cảm tính, hần cũng chưa đến nỗi gây thơ như thế. Hần chỉ muốn Uông Vũ Đông trả cho hần một ít thù lao là được, Uông Vũ Đông giữ được thể diện, mà hần cũng thoải mái trong lòng. Nhưng bây giờ tình hình phát triển theo chiều hướng này, hần cũng rất bất ngờ, còn chưa kịp mở miệng đã bị nhiếc móc, đúng là đáng ngạc nhiên, hần chỉ muốn bật cười.

Yến Minh Tu bước đến, vỗ vỗ lưng Chu Tường, “Anh Tường, anh cứ ra ngoài trước đi, để em giải quyết cho.”

Chu Tường liếc sang Yến Minh Mị, tất nhiên hần muốn ra ngoài, nhưng đại tiểu thư này đâu có cho hần đi.

Yến Minh Mị lạnh lùng nói, “Minh Tu, nếu em còn tiếp tục sa đoạ, chị chỉ còn cách nói lại với ba mẹ, em sắp 24 tuổi rồi, em còn định lang chạ đến bao giờ nữa?”

“Chị đừng nói nữa.” Giọng Yến Minh Tu đã lộ lộ cảnh cáo.

“Em không hiểu thân phận của mình à? Tử Cẩm Thành vừa vuông vức, vừa rộng lớn, tiếng lành đồn xa, tiếng xấu cũng chẳng che đậy được. Hay là em định để bàn dân thiên hạ cười vào mặt nhà họ Yến chúng ta?”

Yến Minh Tu sầm mặt, nghiêng răng nói, “Ra ngoài.”

Yến Minh Mị trợn mắt, “Em lặp lại lần nữa.”

“Tôi nói, ra ngoài.”

Yến Minh Mị như thể đã phần nộ tới cực điểm, nhưng rồi lại tức khắc biến ngay thành tủi thân, đôi mắt đỏ hoe, cô chỉ thẳng vào Yến Minh Tu, run rẩy nói, “Em... Tại sao em lại không chịu hiểu, em vì cậu ta...” Yến Minh Mị liếc Chu Tường, “Em vì cậu ta đúng không? Em đối xử với chị em như vậy...” Nói đoạn, Yến Minh Mị quay sang hung tợn nhìn Chu Tường, “Cậu là thằng đàn ông mà hành xử như đàn bà, bỏ lên người một thằng đàn ông khác, cậu không biết nhục à?”

Những lời này tựa như mũi kim đâm vào tim Chu Tường, nhưng hắn vẫn cười cười khách sáo, “Yến tiểu thư, thực ra tiểu thư đâu cần phải tức giận, đây chỉ là chuyện thuận mua vừa bán mà thôi. Hợp đồng nào cũng phải có thời hạn, sớm hay muộn cũng sẽ đến kỳ, sao phải vì chuyện này mà mất đi hòa khí?”

Yến Minh Mị không ngờ Chu Tường lại bình tĩnh đến thế, nhất thời ngớ người ra.

Chu Tường nhân cơ hội, nhanh chóng lướt qua người cô, bỏ ra ngoài.

Yến Minh Tu sầm mặt, cũng theo bước Chu Tường ra ngoài, ra đến cửa, y đột ngột quay đầu lại, “Chị muốn biết Ưông Vũ Đông đến tìm tôi làm gì phải không? Tôi nói cho chị biết, anh ta đến vay tiền đó, các người tự xử lý đi.”

Nói xong liền thẳng bước đuổi theo Chu Tường.

Yến Minh Tu chặn Chu Tường trên hành lang, kéo hắn vào một phòng làm việc.

Trong phòng đã có hai người đang thảo luận nghiệp vụ, thấy bọn họ bước vào, cả hai cùng ngẩn ngơ.

Yến Minh Tu thấp giọng nói, “Ra ngoài trước đi.”

Hai người kia lập tức đứng dậy, vội vã lui ra ngoài, trong phòng nháy mắt chỉ còn hai bọn họ.

Chu Tường hít một hơi thật sâu, “Cậu muốn nói gì, đại khái tôi cũng biết rồi, giản lược đi thôi. Yến tổng, hậu quả đụng phải gia đình cậu, tôi cũng sớm dự liệu được rồi, không có gì phải ngại.”

Hắn càng lạnh nhạt, Yến Minh Tu càng áy náy, y khàn khàn nói, “Anh Tường, xin lỗi anh, em không ngờ anh ta lại đưa chị hai đến, chị hai thiếu suy nghĩ, anh đừng giận.”

Chu Tường cười cười, “Thôi bỏ đi, hôm qua tôi cũng nóng nên mới nói lung tung, cậu vào bàn việc đi, tôi về xem mẹ tôi thế nào.”

“Anh Tường.” Yến Minh Tu kéo hắn lại, y nhìn thẳng vào mắt hắn, “Anh Tường, những gì chị em nói... Đúng là sau này em sẽ bị áp lực từ phía gia đình, nhưng em sẽ thu xếp được, em sẽ không để anh khó xử, anh tin em được không?”

Chu Tường nhú mày, “Không được, Yến Minh Tu, cậu lấy tự tin ở đâu ra? Tuổi cậu còn quá nhỏ, kể cả sinh ra trong một gia đình bình thường thì cậu cũng không thể tùy tiện bỏ chạy với đàn ông, cậu dựa vào đâu mà nghĩ chúng ta có thể tiếp tục? Cậu dựa vào đâu...” Chu Tường hít sâu một hơi, “Cậu dựa vào đâu... Mà nghĩ gia đình cậu sẽ đồng ý cho phép cậu làm liều? Yến Minh Tu, cậu phải trưởng thành lên đi thôi!”

Giọng Chu Tường càng lúc càng lớn, hắn tự nhủ mình phải bình tĩnh, vốn đã nhục nhã lắm rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, chẳng phải chỉ khiến kẻ khác chê cười thôi sao.

Hắn đã biết từ lâu, trước mặt Ưông Vũ Đông, hắn sẽ vĩnh viễn phải bị hạ thấp. Ưông Vũ Đông chưa bao giờ coi hắn là đối thủ, nhưng lần nào hắn cũng thảm bại đến nhục nhã. Mà càng nhục nhã hơn chính là, hắn lại đi trông cậy vào Yến Minh Tu giúp hắn đòi lại công bằng, từ khi nào mà hắn đã trở nên hèn nhát đến thế?

Ngắm lại tâm trạng mấy ngày nay, khuôn mặt hần bỗng chốc đỏ bừng.

END101.

102. Chương 102

Nhìn Chu Tường giận đỏ hoe mắt còn cố gắng chịu đựng, Yến Minh Tu đau đến nát lòng. Y vốn tưởng đây sẽ là cơ hội cho mình thể hiện, chẳng ngờ lại thành bụng bết thế này, chị hai y còn nhục mạ Chu Tường. Y cứ nghĩ sau khi làm vợ, giờ đã sắp làm mẹ, chị hai sẽ phải cư xử chín chắn hơn, không ngờ tính tình vẫn ngang ngược như thế. Y không ngại Yến Minh Mị nói lại với ba mẹ, sớm muộn gì y cũng sẽ ngửa bài, nhưng bây giờ chưa phải lúc, y sợ Chu Tường bị tổn thương.

Điều y hận nhất trên đời này chính là Chu Tường phải chịu uất ức. Y đã hại Chu Tường mất đi rất nhiều thứ, nhiều đến nỗi y không thể nào bù đắp nổi, hiện giờ y liều mạng sửa sai còn chẳng kịp, sao y có thể tạo thêm khoảng cách giữa mình và hần đây?

Y rất hối hận vì đã để Chu Tường gặp Yến Minh Mị, chẳng sớm thì muộn họ cũng sẽ gặp nhau, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Chu Tường lau mặt, “Tôi về đây, tôi còn có việc của tôi, không thể theo cậu mỗi ngày được.” Nói xong liền bỏ ra ngoài.

Yến Minh Tu thấp giọng hỏi, “Anh đưa dì đi bệnh viện à? Để em đi cùng anh.”

“Không cần, Yến Minh Tu, cậu để tôi thử một chút.” Dứt lời, hần mở cửa bỏ đi.

Yến Minh Tu nhìn bóng lưng vội vã của hần càng lúc càng xa, đột nhiên hoảng loạn vô cùng, y sợ Chu Tường sẽ cứ như thế mà rời đi, đi mãi, tới khi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt y, biến mất khỏi cuộc đời y, giống như ba năm về trước.

Y vội vàng đuổi theo hần, ôm lấy hần, hần hển mà bối rối hỏi hần, “Anh Tường, tối nay anh có về nhà không? Bao giờ chúng ta gặp lại?”

Chu Tường kinh ngạc nhìn y.

“Tối nay về nhà đi, nếu tối nay không về được thì sáng mai về, nói cho em biết mấy giờ anh về?” Yến Minh Tu nhìn hần thật sâu, “Đừng bỏ đi không nói, nói cho em biết bao giờ anh về?”

Y lúc này chẳng khác gì một người đàn bà lo được lo mất, nhưng y không thể kìm lại mình. Mãi đến tận hôm nay y vẫn còn lo sợ, y sợ một ngày nào đó Chu Tường lại biến mất, y lại một lần nữa nát tan. Từng giây từng phút dần vật giã vò trong ba năm đó, cả đời y cũng không thể quên, chỉ khi người này ở bên y, y mới được cứu thoát khỏi hố sâu tuyệt vọng, vậy nên tuyệt đối, y tuyệt đối sẽ không buông hần ra, thậm chí y còn muốn giấu hần đi, để không có bất luận kẻ nào được nhìn thấy hần nữa.

Nhưng Chu Tường chỉ muốn trốn tránh vòng tay y, “Tôi không biết.”

“Sao anh lại không biết được?” Yến Minh Tu sắc giọng, “Anh Tường, bao giờ anh về? Em đến đón anh, anh nói cho em biết.”

Chu Tường nghiêng răng đáp, “Ba ngày, ba ngày sau.”

Yến Minh Tu mắt mát, khẽ buông tay ra, “Ừ, hôm đó em sẽ đến đón anh.”

Chu Tường lùi lại bước nào, Yến Minh Tu tiến lên bước ấy, y áp hần lên tường, nồng nhiệt hôn môi hần.

Hành lang lúc nào cũng có thể có người qua lại, nhưng Yến Minh Tu không để tâm, y chỉ gắng sức hôn Chu Tường đến no, sau mới bắt đầu dĩ buông hần ra.

Chu Tường hấp tấp nhìn y một cái, xoay người bỏ đi.

Mãi đến khi hắt đi khuất dạng, Yến Minh Tu mới hạ mắt, lấy điện thoại ra, bấm số gọi về nhà, “Alo, thím Tiết à, thím chuẩn bị một chút, tối nay tôi về ăn cơm.”

Không cần phải giấu giếm nữa, Yến Minh Tu lơ đãng nhìn màn hình điện thoại, âm thầm hạ quyết tâm.

Chu Tường mua hoa quả đủ ăn một tuần, về nhà.

Dì Vương đang dạy Trần Anh đan áo len, hai người ngồi trên sofa vừa cười vừa nói, khung cảnh rất bình dị và ấm áp.

“Mẹ, con về rồi đây.”

“Ừ, về rồi đấy à.” Trần Anh nhìn đồng hồ, “Con chưa ăn cơm phải không, về ngay sát giờ cơm chiều.”

“Vâng, con muốn ăn canh chua của mẹ.”

“Ôi, nhà hết măng rồi, để đi mua một ít, vẫn kịp.” Dì Vương mặc áo khoác, mang giày, ra ngoài mua nguyên liệu.

Chu Tường ngồi xuống bên cạnh Trần Anh, dịu dàng cười bảo, “Chiều nay con đi bệnh viện với mẹ.”

“Ừ.” Trần Anh bỏ len xuống, thử hỏi, “A Tường, từ giờ đổi sang một tuần một lần được không? Mẹ cảm giác khỏe lắm rồi, tuần hai lần vừa phí thời gian, vừa phí tiền.”

“Mẹ, tuần mấy lần không phải do chúng ta, mà là do bác sĩ quyết định. Bây giờ Yến Minh Tu đang liên hệ để chuyển viện cho mẹ, sang viện mới còn phải kiểm tra lại lần nữa, khỏe hay chưa cụ thể phải nghe bác sĩ, mẹ đừng tin cảm giác.”

“Ài, con kiếm tiền cũng đâu có dễ...” Trần Anh đột nhiên nghĩ đến gì đó, nghiêm túc bảo, “A Tường, nhà chúng ta tuy không giàu có, nhưng vẫn đủ ăn đủ mặc, con phải nghe cho kỹ, gia cảnh Tiểu Yến tuy rất tốt, nhưng con không thể dựa dẫm vào người ta, không được dùng tiền của người ta, con phải có khí phách của riêng mình, không được để người khác xem thường con.”

Chu Tường chột dạ, gật gật đầu, “Mẹ, con hiểu rồi.”

“Ừ, mẹ biết con hiểu chuyện. Đúng rồi, phim con đóng bao giờ chiếu rạp thế? Chúng ta đi xem đi, đưa cả dì Vương theo nữa.”

Chu Tường chỉ có thể qua quýt đáp, “Hình như bị hoãn rồi, con vẫn chưa biết ngày cụ thể, phim chiếu rạp cuối năm nhiều lắm, có khi còn phải chờ đến sang năm.”

“Thế à, cũng đúng, không sao, con còn trẻ, có người bốn – năm mươi tuổi mới nổi tiếng cơ mà, chỉ cần thu nhập ổn định là được, mẹ không sốt ruột đâu.”

Chu Tường trò chuyện với Trần Anh một lát, dì Vương cũng đã trở lại, ba người ăn cơm trưa, ngủ một giấc. Buổi chiều, Chu Tường đưa Trần Anh đến bệnh viện làm thẩm tách.

Cả ngày hôm đó Yến Minh Tu không gọi điện, Chu Tường cũng thấy thoải mái lên ít nhiều.

Sáng hôm sau, Chu Tường đến công ty, gần một tuần hắt không đi làm, như vậy mãi cũng không hay, hắt định bàn bạc với Thái Uy về mấy việc lần trước anh nói với hắt.

Đến công ty, hắt thấy Thái Uy buồn bã ỉu xiu, khác hẳn bộ dáng tràn trề sinh lực thường ngày.

“Anh Uy, anh sao thế?”

Thái Uy mệt mỏi nhìn hắt, “Có lẽ ba anh không sống được đến sang năm.”

Chu Tường nhớ đến ông cụ nằm liệt giường trong phòng bệnh, hắt cũng buồn bã, chỉ có thể an ủi anh, “Anh Uy, anh nghĩ thoáng lên, thực ra ba anh nằm như vậy cũng khổ lắm.”

“Anh biết mà, ông cụ ngã bệnh thời gian dài thế, cả nhà đã chuẩn bị tâm lý rồi. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện cụ sắp đi xa... Anh lại...” Thái Uy lắc đầu, “Sinh lão bệnh tử, ai cũng trốn không thoát, thôi quên đi, đừng nói chuyện này nữa, nói chuyện công việc của chú mày đi.”

“Vâng.”

“Kiểm tra lại mấy phần cát-xê lần trước của chú mày xem, nếu không có vấn đề gì thì ký vào để anh thanh toán luôn cho. MV của Khê Nhung, công ty cấp kinh phí lớn lắm, chú mày được chia tám vạn, người mới như chú mày mà được ngần ấy, đúng là khó tin.”

Chu Tường kinh ngạc hỏi, “Chia nhiều thế cơ à?”

“Ừ, biết ai phê duyệt không?”

“Vương tổng?”

“Đúng, Vương tổng đặc biệt phê duyệt, nói là chú mày thể hiện tốt.”

Chu Tường nhớ hôm đó Vương tổng đẩy hắn vào xe của Yến Minh Tu, hiển nhiên ông còn có dụng ý khác, chỉ mấy vạn mà làm thân được với Yến Minh Tu thì đúng là một vốn bốn lời. Đáng tiếc lần này Vương tổng tính toán hơi lệch, quan hệ của hắn và Yến Minh Tu, chính hắn còn không kiểm soát được.

Thái Uy nhìn Chu Tường, khẽ thở dài, “Gần đây chú mày vẫn qua lại với Yến Minh Tu đấy à?”

Chu Tường xấu hổ rời mắt đi, “Vâng, vẫn thế.”

“Anh cũng biết tại sao chú mày phải dây dưa với gã, nhưng mà A Tường à, anh vẫn phải nhắc nhở chú mày, người vấp ngã hai lần chỉ vì một hòn đá là kẻ ngu ngốc nhất, chú mày hiểu không?”

“Anh Uy...” Chu Tường rất muốn thoải mái nói một câu “Anh yên tâm, em hiểu mà”, nhưng hắn chợt dạ, hắn nói không nên lời. Sao hắn có thể không biết, ở bên Yến Minh Tu, từng giây từng phút đều có nguy cơ giẫm lên vết xe đổ, nhưng hắn thật sự không có sức lực vùng thoát khỏi tầm lưới Yến Minh Tu đã giăng ra.

Yến Minh Tu không cho hắn lựa chọn, mà hắn căn bản cũng không có sự lựa chọn.

Tuy hai người vẫn còn nửa năm giao hẹn, chính xác hơn là năm tháng giao hẹn, nhưng chẳng lẽ năm tháng sau, Yến Minh Tu sẽ phóng khoáng vẫy tay chào hắn hay sao?

Trong lòng hắn còn hoang mang và mờ mịt hơn bất kỳ ai khác, hắn không biết tương lai mình nên làm gì, cũng không biết ai đang đứng chờ hắn sau màn sương dày đặc.

Thái Uy nói, “Chuyện của chú mày, anh cũng không quản được, nhưng chú mày làm Khê Nhung đau khổ quá.”

Chu Tường cúi đầu xuống, không có lời nào để nói.

Sau hôm đó, Lan Khê Nhung gọi cho hắn hai lần, nhưng hắn không bắt máy.

Bắt máy để nói cái gì? Những vấn đề Lan Khê Nhung muốn hỏi, hắn đều không có câu trả lời, như vậy còn khiến y khó xử hơn.

“Năm thứ hai chú mày đi, Khê Nhung cũng có quen bạn gái, nhưng rất nhanh sau đó lại chia tay. Nó nói với anh, thực ra nó không thích đàn ông, nó chỉ thích một mình chú mày. Thực ra chuyện này cũng chẳng trách ai được, lúc trước chú mày tốt với nó như thế, nó chẳng những không cảm động, còn ra vẻ chú mày xúc phạm nó, xù lông chảnh khác gì con nhím, về sau ra nước ngoài chịu khổ, nó mới biết chú mày tốt thế nào. Nếu hồi ấy nó khôn hơn một chút thì làm gì có chuyện Yến Minh Tu xen ngang, cuối cùng lại thành ra như thế... Ài, nói trắng ra là, tất cả đều do số mệnh rồi.”

Chu Tường cười khổ, “Anh không nhắc thì em cũng quên mất, chuyện bao nhiêu năm rồi còn gì. Lúc ấy em có thích nó thật, nhưng ai biết về sau lại thành như vậy. Anh Uy, trí nhớ anh tốt lắm, chỉ có điểm này là kém thôi.”

Thái Uy lắc đầu cười.

Hai người đang nói chuyện, thư ký của Thái Uy gõ cửa, “Thái tổng, Lan Khê Nhung đến.”

Thái Uy bất đắc dĩ cười bảo, “Chẳng biết nó có gài mật thám trong công ty không, chú mày vừa lộ mặt là nó cũng xuất hiện luôn.”

Chu Tường thật sự không muốn gặp Lan Khê Nhung, nhưng trốn tránh mãi cũng chẳng giải quyết được gì, vì thế hắn đành ngồi luôn trong văn phòng Thái Uy, tránh một mình chạm mặt Lan Khê Nhung, giảm bớt đôi phần xấu hổ.

Lan Khê Nhung bước vào, đảo mắt nhìn hai người một lượt. Khác với tưởng tượng của Chu Tường, y rất bình tĩnh, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh hắn.

“Anh Tường, lâu không gặp.”

Chu Tường cười khan, “Cũng hơn một tuần rồi.”

“Mấy ngày nay anh vẫn ở cùng Yến Minh Tu à?” Lan Khê Nhung nhìn hắn không chớp mắt, dưới cái nhìn chăm chú của đôi con ngươi sáng ngời trong vắt, Chu Tường bất giác hoảng hốt trong lòng.

Hắn gật đầu, “Ừ.”

Đôi mắt Lan Khê Nhung lóe lên, bờ môi run rẩy, y ngẫm nghĩ một lát, hỏi hắn, “Anh Tường, năm nay anh có đón Tết với bọn em không?”

Chu Tường trầm ngâm. Trước kia hắn không cha không mẹ, sau khi quen biết Thái Uy, hầu như năm nào hắn cũng về Thông Châu đón năm mới với Thái Uy, bằng không một mình ăn tết trong gian nhà lạnh lẽo, hắn thật sự quá thảm thương.

Lan Khê Nhung giải thích, “Năm nay em có vài chuyện quan trọng, không về nhà được nên định ở lại Bắc Kinh. Em định ăn Tết với anh Uy, anh và mẹ anh cũng đến luôn nhé? Giống như hồi trước ấy, chúng ta cùng đón giao thừa.”

Chu Tường nhìn Thái Uy, Thái Uy gật đầu, “Năm nay anh định đưa ba về Thông Châu, anh không muốn dằn vặt ông cụ nữa. Hồi trước, lúc còn nói chuyện được, ông cụ bảo không muốn chết trong bệnh viện, phải ra đi tại chính nhà mình. Nếu chú mày chưa có kế hoạch gì thì về Thông Châu đón Tết với anh, họ hàng nhà anh đều ở đó, vui lắm.”

Chu Tường nghĩ đến Yến Minh Tu, đại gia tộc của y danh thế lưỡng lự, tất nhiên y phải đón năm mới ở nhà. Dì Vương chắc cũng về quê ở Tứ Xuyên, còn mỗi hắn và Trần Anh thì buồn quá, nhưng để chắc ăn, hắn vẫn chừa lại đường lùi, “Em cũng thích đón Tết với hai người, để em về bàn lại với mẹ đã, có gì sẽ thông báo sau.”

Ánh mắt Lan Khê Nhung nhìn hắn khá thương tâm, điệu bộ muốn nói lại thôi.

Chu Tường chịu không nổi ánh mắt của y, hắn vốn đã là người dễ mềm lòng, hơn nữa hắn vẫn luôn canh cánh về Lan Khê Nhung, vì thế hắn vội vã đứng dậy, “Anh Uy, em đến phòng tài vụ đây, trưa nay mời hai người ăn cơm.”

Giờ cơm trưa, Thái Uy giới thiệu thêm vài công việc cho Chu Tường, bảo hắn tự chọn.

Tạm thời Chu Tường chưa nói với Thái Uy chuyện ở lễ ra mắt phim, cũng chưa nói chuyện Yến Minh Tu đưa hắn đến gặp ekip làm phim nổi tiếng, chuyện đầu tiên hắn không tiện mở miệng, còn chuyện thứ hai, hắn vốn đã không định nói. Hắn vẫn rất thích những công việc đơn giản, kiếm tiền nhanh mà Thái Uy giới thiệu cho hắn, nên hắn nhận vài việc làm ngay.

Hắn ở chỗ Trần Anh hai ngày, hai ngày này Yến Minh Tu không gọi một cuộc, không nhắn một tin, hắn cũng hơi bất ngờ.

Buổi tối ngày thứ ba, hắn về nhà đúng như đã hẹn, hắn thử gọi cho Yến Minh Tu, định hỏi y có về ăn cơm không.

Không ngờ tắt điện thoại tắt.

Chu Tường rất nghi hoặc.

Nhưng hắn không để trong lòng, dù sao hắn cũng ăn cơm rồi, quyết định đi tắm một cái, sau đó vào phòng đọc sách lên mạng.

Hơn mười một giờ đêm vẫn chưa thấy Yến Minh Tu đâu.

Hôm nay là ngày Yến Minh Tu hẹn hẳn quay về, chắc y sẽ không quên chứ nhỉ?

Chu Tường ngẫm nghĩ, đây là nhà của hẳn, sao hẳn phải cư xử như mình là khách? Quan tâm gì chuyện Yến Minh Tu có về hay không!

Hắn tắt máy tính, rửa mặt rồi lên giường ngủ.

Từ khi về lại nhà, đây là lần đầu tiên hẳn ngủ một mình. Cảm giác hơi kỳ quái khó hình dung, thật giống như... Thật giống như vốn không phải thế này, căn hộ này vốn không phải chỉ có một người ở.

Ý nghĩ này khiến hẳn hoảng sợ, hai mươi mấy năm qua hẳn vẫn một mình sống ở đây, mãi cho tới khi Yến Minh Tu xuất hiện. Thói quen thật quá đáng sợ, ngấm ngấm xâm chiếm tâm trí con người, ngay tại những lúc con người vô tri vô giác.

Chu Tường ngủ lúc nào không biết, sáng hôm sau tỉnh lại, hẳn phát hiện Yến Minh Tu vẫn không về, thử gọi lại một cuộc, vẫn tắt máy.

Nếu Yến Minh Tu tắt máy, hẳn cũng yên tâm quay về chỗ Trần Anh. Không phải hẳn không muốn ở lại nhà mình, mà là Trần Anh vẫn cần người chăm sóc.

Mới đầu Chu Tường còn cảm thấy nhẹ nhõm, không phải thấp thỏm lo sợ một cú điện thoại bất thành linh, nhưng một tuần trôi qua, hẳn bắt đầu nghĩ, hay là Yến Minh Tu đã gặp chuyện chẳng lành?

Cuối cùng nhện không nổi, hẳn gọi cho Khương Hoàn, không ngờ Khương Hoàn không bắt máy, gọi đến lần thứ ba, Khương Hoàn tắt điện thoại.

Đây rõ ràng là thái độ không muốn tiếp chuyện hẳn, ngờ vực và bất an trong lòng hẳn càng lúc càng sâu.

Rốt cuộc thì Yến Minh Tu đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì không thể nói với hẳn? Tại sao phải lảng tránh hẳn? Hay là y đã gặp chuyện thật rồi?

Nghĩ đến đây, trái tim hẳn nhói lên một cái.

Chốc lát sau, điện thoại của hẳn vang lên, một dãy số lạ nhắn tin cho hẳn, viết rằng: Đừng hỏi tôi, tôi không thể nói được.

Chu Tường đoán đây là Khương Hoàn nhắn cho hẳn, giờ hẳn lại càng thêm bứt rứt, những chuyện mập mờ chỉ khiến người ta sốt ruột hơn.

Hắn không nắm được tình hình, mà cũng không biết hỏi ai, chỉ đành chờ đợi.

Yến Minh Tu không xuất hiện, quả thật hẳn cũng thấy thoải mái hơn nhiều, hẳn không còn phải bứt rứt trước những cái nhìn chăm chú của y, nhưng đồng thời hẳn lại bắt đầu lo lắng không biết y đã xảy ra chuyện gì.

Từng ngày trôi qua, Chu Tường thấp thỏm không yên, đảo mắt đã sắp đến Tết âm lịch.

Năm nay giao thừa đến sớm, ngay tại tuần thứ ba của tháng Một.

Yến Minh Tu đã biến mất nửa tháng, Chu Tường cũng không biết làm gì, chỉ có thể chờ đợi. Nếu Yến Minh Tu nói thẳng “Chúng ta chấm dứt”, Chu Tường còn cảm thấy được giải thoát, nhưng cứ mập mờ thế này, hẳn vừa lo y gặp sự cố, lại vừa phải đoán già đoán non đủ loại vấn đề, càng đoán càng rối, đầu óc lúc nào cũng quanh quẩn mấy chuyện này.

Hắn định đưa Trần Anh đến Thông Châu ăn Tết với Thái Uy, cả gia đình Thái Uy đều bộc trực thẳng thắn, ai cũng hoan nghênh bọn họ. Di Vương đã về quê, hẳn đưa Trần Anh đi sắm Tết, tắt bật cuối năm, hẳn không rảnh nghĩ đến những chuyện khác, cũng đỡ phải ngày ngày suy đoán Yến Minh Tu đang ở đâu, đang làm gì.

Ngày 29 Tết, Chu Tường dậy sớm chuẩn bị đồ đạc, tối nay Lan Khê Nhung sẽ đến đón hẳn và Trần Anh cùng đi.

Buổi chiều vẫn phải đưa Trần Anh đi làm thẩm tách, buổi sáng nhàn rỗi không có việc gì làm, hẳn đưa Trần Anh đi ăn điểm tâm kiểu Quảng Đông.

Ăn xong về nhà, điện thoại reo lên.

Cuộc gọi từ một dãy số lạ, không biết vì sao tim hắn đập nhanh đến hoảng, hắn cảm giác người gọi có thể là Yến Minh Tự.

Hắn bắt máy, đầu bên kia truyền đến một giọng nói quen thuộc, nhưng không phải Yến Minh Tự, mà là cháu đích tôn nhà họ Yến, Yến Minh Tự.

“Chu Tường phải không?” Âm thanh trầm trầm của Yến Minh Tự từ đầu bên kia truyền tới.

Chu Tường “Ừ” một tiếng.

“Tôi muốn nói chuyện với cậu.”

“Về vấn đề gì?”

“Chắc cậu cũng đoán được vấn đề gì, tất nhiên là liên quan đến Minh Tu.”

Chu Tường hít sâu một hơi, “Cậu ta... Cậu ta đang ở đâu?”

“Gặp nhau rồi nói, tôi chờ cậu ở quán cafe XX trên đường Nam Lễ Sĩ, cậu đến ngay nhé.”

Chu Tường ngẫm nghĩ rồi nói, “Được, tôi đến ngay.”

END102.

103. Chương 103

Chu Tường dặn dò Trần Anh mấy câu rồi ra khỏi nhà. Hắn nhìn đồng hồ, vẫn còn thời gian, nhưng để chắc chắn, hắn vẫn nhắn tin cho Lan Khê Nhung, dặn y lùi lại một tiếng.

Quán cafe nọ rất dễ tìm, ngày 29 tháng Chạp, nhà hàng khách sạn mở cửa không nhiều, nhưng quán cafe này vẫn trang hoàng sắc sỡ, bắt mắt vô cùng.

Bên trong vắng vẻ, nhân viên phục vụ hỏi có phải hắn hẹn với một ngài họ Yến không, Chu Tường đáp phải, người nọ liền đưa hắn đến một gian phòng riêng.

Yến Minh Tự ngồi một mình bên trong, anh nhìn Chu Tường bước vào, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Chu Tường đóng cửa lại, ngồi đối diện với Yến Minh Tự, hắn muốn chờ Yến Minh Tự mở lời trước, nhưng Yến Minh Tự chỉ lẳng lặng nhìn hắn, nhìn chăm chú đến nỗi hắn nổi da gà.

Vậy nên hắn đành phải mở miệng, “Anh tìm tôi vì chuyện của Yến Minh Tự phải không? Nhưng lâu rồi tôi chưa gặp cậu ta, tôi còn không biết cậu ta đang ở đâu.”

Yến Minh Tự trầm giọng đáp, “Không cần vòng vo, tôi cũng không định giấu cậu, bây giờ nó đang ở nhà.”

Chu Tường ngồi thẳng dậy, “Ở nhà?”

“Đúng, ở nhà, bị ba tôi nhốt lại.”

Chu Tường khẽ giật mình, “Nhốt?”

“Minh Mị về kể lại chuyện của các cậu, Minh Tu còn thẳng thắn thừa nhận, sau đó cãi vã thành như bây giờ. Sắp sang năm mới, trong nhà ngoài ngõ tối tăm u ám, nó bị ba tôi nhốt ở nhà, không cho ra ngoài nữa.”

Chu Tường cúi đầu, đôi bàn tay khe khẽ run rẩy, hắn đút tay vào túi, nhẹ nhàng siết chặt hai nắm đấm.

“Tôi có một em gái, một em trai, đứa thì si mê loại phế vật rỗng tuếch thiếu trung thực, đứa thì chỉ thích người cùng giới, chẳng đứa nào để tôi bớt lo.” Yến Minh Tự lắc đầu, nhìn anh vừa mệt mỏi, vừa bức bối.

Chu Tường cố nén xúc động, lạnh nhạt hỏi, “Không biết anh tìm tôi làm gì?”

Hắn không ngờ Yến Minh Tu lại dám thừa nhận với cả gia đình, trong một gia đình như nhà họ Yến, Yến Minh Tu phải can đảm thế nào mới dám thẳng thắn thừa nhận mình thích một người đàn ông? Nếu Yến Minh Tu thật sự có thể vì hắn mà làm đến mức đó...

Đáy lòng hắn bắt dao động, đây là lần đầu tiên hắn hoài nghi quyết tâm của chính mình, có lẽ... Có lẽ tất cả chưa nên nổi bung bét như hắn nghĩ, có lẽ quay lại con đường xưa... Cũng chưa chắc đã đâm vào ngõ cụt.

Yến Minh Tự vẫn luôn quan sát vẻ mặt hắn, đột nhiên đùa cợt, “Sao thế? Cảm động quá hả? Nếu là ba năm trước, có lẽ tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiều, nhưng bây giờ tôi có thể thẳng thắn nói cho cậu biết, nếu đứa em tôi đã yêu một ai, nó sẽ yêu đến chết đi sống lại, trải qua lần đó, tôi đã hiểu rồi.”

Chu Tường neho mắt, “Đầu óc tôi không nhanh nhạy lắm, xin ngài Yến cứ nói thẳng.”

“Ba năm trước, có một người trùng tên trùng họ với cậu đã từng ở bên Minh Tu, cậu biết chứ?”

“Tôi biết.”

“Khi người nọ gặp chuyện chẳng lành, Minh Tu đã rất đau lòng, nhưng cuối cùng nó vẫn quên được, đến bây giờ lại giờ thối ương bướng vì cậu. Nói thẳng ra, chuyện yêu đương ấy mà, bất kể tình cảm sâu nặng thế nào, trải qua thời gian cũng sẽ phai nhạt thôi. Chỉ cần tôi muốn, tôi có vô số biện pháp để các cậu cả đời không thể gặp lại nhau, đến một ngày nào đó nó sẽ quên mất cậu, nhưng tôi không muốn làm thế, bởi vì Minh Tu sẽ hận tôi. Vậy nên tôi khuyên cậu hãy sáng suốt một chút, nhìn cho rõ tình hình, chủ động cắt đứt với nó đi.”

Chu Tường rối như tơ vò, lúc này hắn chỉ muốn nói với Yến Minh Tự, anh nhầm rồi, tôi chính là Chu Tường kia đó.

Hắn vẫn luôn nghĩ Yến Minh Tu nhất định sẽ không vượt qua được rào cản của gia đình, thật ra đến tận bây giờ hắn cũng không biết liệu Yến Minh Tu có thể làm được hay không, nhưng Yến Minh Tu đã dám đi đến bước này, chỉ vậy cũng đủ làm lung lay phòng tuyến tâm lý của hắn.

Từ khi còn rất nhỏ, biết mình là đồng tính luyến ái, hắn đã nghĩ, nếu một ngày nào đó, có một người sẵn sàng vì hắn mà thú thật với cha mẹ, sẵn sàng bất chấp áp lực từ gia đình và xã hội để ở bên cạnh hắn, nhất định cả đời hắn sẽ không phụ người ta.

Bây giờ người ấy đã xuất hiện.

Bọn họ đã từng trải qua những tổn thương tưởng chừng không cách nào hàn gắn, tới cuối cùng, Yến Minh Tu lại trở thành người sẵn sàng liều lĩnh vì hắn.

Tâm trạng hắn lúc này cực kỳ phức tạp, vừa chua xót, vừa khổ sở, hắn thật sự không biết phải làm sao cho đúng.

Nên làm gì? Hắn và Yến Minh Tu phải nên làm gì?

Yến Minh Tự thấy hắn lặng im không nói, bình tĩnh nhìn hắn, “Tôi không biết tình cảm của hai cậu đến đâu, nhưng chắc chắn không sâu nặng như cậu tưởng. Minh Tu mới 24 tuổi, tương lai của nó rộng mở, sau này nó sẽ gặp vô số người khác ngoài cậu, đến một lúc nào đó, nó sẽ nhận ra ở bên một người đàn ông không thể sinh con, không thể ngăn mặt với xã hội là một lựa chọn sai lầm. Đến khi đó, người thiệt thòi cũng chỉ là cậu, sao không nhân lúc này rút lui trong vui vẻ đi? Tất cả tổn thất của cậu, tôi sẽ bồi thường.”

Yến Minh Tự giảng giải không hề làm hắn khó chịu, khác hẳn với đại tiểu thư chỉ mặt xia xối hắn kia.

Không cần Yến Minh Tự nói, tất cả những điều này hắn đều đã hiểu, lúc đầu hắn theo đuổi Yến Minh Tu vì hắn không biết y là người nhà họ Yến, nếu hắn biết, hắn đã sợ phát khiếp từ lâu, chẳng cần ai vận động, tự hắn cũng sẽ rút lui trong yên bình. Khi ấy hắn vẫn chưa yêu thương Yến Minh Tu đến mức đó, hắn sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn như thiêu thân lao vào lửa.

Tới khi hắn biết, thì tất cả đã quá muộn rồi.

Đến ngày hôm nay hắn mới nhận thức rõ, con đường của hắn và Yến Minh Tu có bao nhiêu chông gai gian khổ, ngang trái mấy hắn cũng đã trải qua, ngay cả địa phủ hắn cũng đã đến thăm một lần, hắn dám đánh cuộc không mối tình nào có thể rồi rắm và tuyệt vọng như những gì xảy ra giữa hắn và Yến Minh Tu.

Nếu một người đã biết phía trước chỉ có đau đớn và trở ngại nhưng vẫn kiên trì đi đến cuối con đường, anh ta là một người dũng cảm, nhưng có mấy ai thật sự dũng cảm đây? Ít nhất, Chu Tường đã sớm nảy sinh ý định lùi bước, nếu tương lai chỉ tràn ngập mỗi mịt và kinh hãi, hắn không muốn tiếp tục nữa, nếu đi tới thêm vài bước, hắn sợ mình sẽ lại ngã xuống vực sâu.

Dừng chân ngay tại đây, tiếc nuối nhưng an toàn, đi tới phía trước, địa ngục hoặc đoàn viên, đứng trước hai sự lựa chọn như thế, ai có thể bình tâm?

Chu Tường đau đầu cùng cực, trước mắt cũng bắt đầu mờ mịt. Hắn khoát tay, khàn khàn nói, “Yến thính trưởng, tôi gặp cậu ta trước được không?”

“Không được. Không phải tôi không muốn các cậu gặp nhau, mà là ba tôi không cho, bây giờ nó không ra khỏi nhà được.”

“Vậy nhà anh định giam lỏng cậu ta đến bao giờ?”

“Đến bao giờ nó khuất phục.”

Chu Tường cúi mình, khuỷu tay đặt trên đầu gối, hắn đưa tay chùi mặt, vì dùng sức quá mạnh, khuôn mặt hắn đỏ bừng.

Trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng hắn nói, “Quan hệ của tôi và cậu ta không phải do tôi quyết định, anh có ép tôi cũng vô dụng, bây giờ anh muốn tôi phải làm sao?”

“Cầm tiền và rút lui.” Yến Minh Tự thẳng thắn đáp.

Chu Tường cười nhạt, “Không thể nào, nhà tôi ở đây, sự nghiệp của tôi ở đây, trừ phi anh ném tôi xuống biển, bằng không tôi không thể rời đi.”

“Chỉ cần có tiền, an cư ở đâu cũng thế, sự nghiệp ở đâu cũng ổn. Chu Tường, tôi tiếp xúc với cậu vài lần, ấn tượng về cậu không tệ, cậu không phải loại diễn viên vừa ngu xuẩn vừa nông cạn, cậu là một người đàn ông rất hiểu biết. Tôi đã điều tra cậu, tôi biết cậu thiếu tiền chữa bệnh cho mẹ nên mới đồng ý ở bên cạnh Minh Tu. Cậu là người thông minh, nhất định cậu đã biết Minh Tu không phải sự lựa chọn đúng đắn. Người thông minh nên làm chuyện thông minh, nếu các cậu cứ tiếp tục thế này, có lẽ cậu sẽ chẳng thu được về gì cả.”

Chu Tường thấp giọng nói, “Anh không cần uy hiếp tôi, những gì anh nói, trong lòng tôi đều hiểu, nhưng có vài chuyện tôi không thể giải thích với anh được, chỉ có thể gặp trực tiếp cậu ta.”

“Điều này tôi không đáp ứng được, tôi phải trao đổi với ba trước đã.”

“Vậy anh cứ trao đổi đi, tôi phải về đón giao thừa.” Chu Tường đứng dậy, hắn cảm thấy hơi choáng váng, nghĩ có lẽ não mình quá thiếu oxygen.

Hắn chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh, Yến Minh Tự khí thế quá mạnh, đứng trước mặt anh ta chẳng khác nào bản thân trần trụi, từng câu từng chữ của anh ta đều đâm vào tim hắn, hắn cần một chút thời gian, hắn muốn suy ngẫm lại tất cả.

Yến Minh Tự vẫn ngồi trên ghế, khẽ ngược mặt lên nhìn hắn, thật lâu sau, anh nói, “Được rồi, hôm nay cậu về trước đi, tôi sẽ liên lạc sau.”

Chu Tường qua loa gạt đầu, nhanh chóng mở cửa bỏ đi.

END103.

104. Chương 104

Chu Tường ra khỏi quán cafe, tâm trạng vẫn chưa bình ổn lại.

Hắn đi bộ hơn mười phút, cuối cùng vẫy một chiếc taxi.

Trên đường về, hắn suy nghĩ rất nhiều. Tuy hắn nói với Yến Minh Tự rằng muốn gặp Yến Minh Tu, nhưng kỳ thật hắn lại khá sợ hãi phải đối mặt với y. Gặp nhau thì nên nói những gì? Liệu hắn có thể gạt hết khúc mắc để bắt đầu lại với y không? Yến Minh Tu sẽ đối phó với áp lực gia đình như thế nào? Một loạt vấn đề còn đang bỏ ngỏ, Chu Tường chỉ thấy kiệt quệ vô cùng. Tình cảm sâu đậm thế nào rồi cũng sẽ bị nhấn chìm trong những tháng ngày mỗi một, hiện giờ hắn đang rất bế tắc, điều Yến Minh Tu làm vì hắn, hắn cảm động, nhưng hắn nên dừng lại ở đây thôi, hắn không biết nếu cứ tiếp tục sẽ phải trả giá những gì, sẽ phải nhận về hậu quả ra sao.

Chỉ có điều, mặc kệ hậu quả ra sao, đâu còn gì đáng sợ hơn mất đi sinh mạng? Chu Tường châm biếm nghĩ.

Hắn thở dài, nhìn lên bầu trời Bắc Kinh mờ mịt, trong lòng bí bức vô cùng.

Hắn về nhà, vẫn còn hai tiếng trước giờ hẹn với Lan Khê Nhung.

Mở cửa bước vào, hắn thấy Trần Anh ngồi trong phòng khách, cúi đầu không biết đang đọc thứ gì. Nghe tiếng động, bà ngẩng mặt lên, đôi mắt đỏ hoe, Chu Tường ngay lập tức nhận ra điều bất ổn.

“Mẹ, con về rồi, mẹ sao thế?” Hắn chỉ ra ngoài 2-3 tiếng mà đã có chuyện gì rồi? Lúc này Trần Anh vẫn còn vui vẻ lắm, sao tự nhiên bây giờ lại trông như mới khóc xong?

Trần Anh chỉ vào sofa bên cạnh, “Con ngồi xuống, mẹ có chuyện muốn hỏi.”

Chu Tường rất kinh ngạc, Trần Anh chưa bao giờ dùng giọng điệu nghiêm khắc như thế để nói chuyện với hắn, trong ấn tượng của hắn, Trần Anh vẫn luôn là người phụ nữ hiền hòa mềm mỏng, thương yêu chiều chuộng con trai, hơn nữa hầu như không bao giờ tức giận.

Hắn bước đến, ngồi xuống, lo lắng nhìn bà, “Mẹ, mẹ sao thế? Mẹ khó chịu chỗ nào à?”

“Vừa nãy có người đến.”

Chu Tường giật mình, “Ai? Ai đến?”

“Một luật sư, đưa cho mẹ mấy thứ này.” Trần Anh nhìn hắn bằng đôi mắt đỏ hoe, đẩy xấp giấy tờ trên bàn đến trước mặt hắn.

Chu Tường cầm lên xem, bàn tay run lấy bầy, những thứ này là sao kê giao dịch ngân hàng của hắn, từ khi mới mở tài khoản, hai trăm vạn chuyển thẳng nằm chềnh chệch ngay trang đầu tiên cực kỳ chúm chịt, lát tiếp, còn có chứng từ chuyển nhượng căn hộ, rành rành ghi rõ người sang tên là Yến Minh Tu.

Những thứ tưởng chừng như rất riêng tư, hóa ra trong mắt người nào đó, tất cả vẫn luôn trần trụi lộ liễu.

Chu Tường đặt giấy tờ xuống, hắn không dám nhìn vào mắt Trần Anh.

Ngón tay run rẩy, Trần Anh chỉ vào những tờ giấy trắng bóc như tuyết, sắc mặt bà lúc này cũng đã đồng màu với chúng, “Hai trăm vạn chuyển khoản, mẹ vẫn nhớ rõ ràng, ngay sau khi mẹ sinh bệnh, con nói con đã mượn được tiền. Chu Tường, mẹ già rồi nhưng chưa ngờ ngần đâu, số tiền này là Yến Minh Tu cho con phải không? Căn hộ cũng là cậu ta cho con phải không? Con vì mẹ nên mới... Con nghĩ mẹ có thể vui vẻ sống tiếp hay không?!” Trần Anh càng nói càng kích động, đến cuối cùng còn chuyển sang gào thét, một người phụ nữ gầy yếu như bà, không ngờ có thể phát ra âm thanh lớn đến vậy.

Chu Tường hít sâu một hơi, bắt đầu giải thích, “Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu, con quen cậu ta từ lâu rồi, nên con mới... Vay tiền.”

“Còn muốn gạt mẹ à?!” Trần Anh hét lên, “Người ta đến tận nhà rồi đó! Chu Tường, mày là đàn ông, sao mày có thể làm ra cái chuyện ấy?! Mẹ thà chết còn hơn phải dùng tiền mày kiếm bằng cách đó! Mày... Mày không biết nhục à?!”

Chu Tường tái mặt, lặng thinh không nói.

Trần Anh nhìn khuôn mặt hắn trắng bệch, ngay tức khắc hối hận mình đã quá nặng lời, bà vòng tay ôm lấy hắn, đau lòng da diết, “A Tường, mẹ xin lỗi, mẹ không nên trách con, con không làm gì sai cả, tại mẹ, tại mẹ vô tích sự...”

Chu Tường ghen ngào nói, “Mẹ đừng nói nữa, chuyện này lẽ ra mẹ không nên biết.”

Trần Anh khóc ròng, “Sao con không nói với mẹ? Mẹ chỉ có một đứa con trai, con vừa mới tỉnh lại, mẹ thả chết còn hơn bắt con phải chịu thiệt thòi, mẹ không bao giờ muốn con uất ức, mẹ chỉ muốn con đường chính chính làm người.”

Trái tim Chu Tường nhói đau không ngớt, trước mắt cũng mờ mịt mơ hồ.

Hắn không ngờ Yến Minh Tự lại dùng chiêu đó, gọi hắn ra ngoài, cho người đến thúc ép Trần Anh, với cá tính của Trần Anh, có lẽ bà sẽ không bao giờ chịu chữa bệnh nữa.

Hắn đã quen nén giận, Uông Vũ Đông chen ép hắn bao nhiêu lần, hắn cũng chưa từng giận quá mất khôn, nhưng nếu bây giờ Yến Minh Tự xuất hiện trước mặt hắn, nhất định hắn sẽ đâm gã ta!

Chu Tường vừa giận vừa cuống, trước mắt chỉ còn lại màu đen.

Tại sao lúc đó hắn lại ấu trĩ đến thế? Cứ nghĩ chỉ cần mình và Yến Minh Tu cùng hướng về nhau là tất cả mọi vấn đề sẽ được giải quyết, trên thực tế, nếu năm đó hắn và y cũng đi đến bước này, có lẽ cả hai cũng sẽ gặp phải những biến cố hết như ngày hôm nay. Nói như vậy, liệu có phải hắn rất may mắn vì đã chết sớm rồi? Nếu không như vậy, sau này còn bao nhiêu chuyện sẽ thi nhau ập đến? Hay có lẽ hắn nên oán trách rằng mình chết quá sớm? Nếu được làm lại một năm rưỡi kia, nhất định hắn sẽ tự tìm đường rút lui ngay.

Chuyện đã qua không thể sửa lại, hắn cũng không biết nếu thực sự được quay về lúc ấy, hắn sẽ lựa chọn như thế nào? Vì Yến Minh Tu mà kiên quyết bước vào con đường tối đen như mực, hay nhụt chí chùn chân ngay tại điểm khởi hành? Hắn không biết, hắn thật sự không biết, nếu không vì chuyện của Uông Vũ Đông, có lẽ hắn vẫn sẽ thăm thiết nồng nàn với Yến Minh Tu như một vị thánh sống nặng tình.

Nhưng hắn hiểu, nếu đổi thành hắn bây giờ, e rằng hắn không làm được.

Cuối cùng hậu quả mà hắn lo sợ nhất đã ập đến, Trần Anh khẳng khái bắt hắn trả lại tiền và căn hộ, bằng không sẽ không tiếp tục điều trị nữa.

Chu Tường chẳng còn cách nào khác ngoài đáp ứng. Số tiền tiết kiệm hắn tích góp được, chiếu theo phí tổn chữa bệnh của Trần Anh, có lẽ cũng chẳng chống chọi được mấy lâu nữa. Hắn định đến vay Lan Khê Nhưng nhưng Trần Anh không đồng ý, hơn nữa món nợ ân tình đó, hắn biết trả thế nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn lại nhớ đến căn hộ của mình.

Chỉ cần bán căn hộ đi, mọi khó khăn sẽ được giải quyết.

Chu Tường thật không ngờ, quay chuyển một vòng, lãng phí bao nhiêu sức lực, cuối cùng hắn lại phải trở về bước đường này.

Nhưng bây giờ căn hộ đó cũng đâu còn là của hắn nữa, trừ phi Yến Minh Tu đồng ý chuyển nhượng cho hắn.

Nói đi nói lại, hắn phải gặp được Yến Minh Tu, nhưng Yến Minh Tu sao có thể đồng ý... Chu Tường bực đến điên đầu. Đã lâu không hút thuốc, hắn trốn ra ban công hút liền mấy điếu, tàn thuốc nóng rực rơi vào tay, hắn cũng không hay biết.

Hút xong 7-8 điếu, hắn lấy điện thoại gọi cho Yến Minh Tự.

Bên kia đón máy rất nhanh, Chu Tường trầm giọng nói, “Yến Minh Tự, anh làm được trò này, tôi thật quá khinh thường anh. Anh tìm tôi là xong, mẹ tôi gần sáu mươi, bệnh tật đầy mình, việc đêch gì anh phải đến làm khó mẹ tôi nữa? Anh thấy vui lắm à?”

Yến Minh Tự im lặng vài giây, “Tôi đoán được sơ sơ cậu đang nói gì rồi, nhưng không phải tôi làm, hôm nay tôi chỉ đến tìm cậu.”

Chu Tường lạnh nhạt nói, “Trùng hợp quá nhỉ, anh vừa gọi tôi ra ngoài, ngay lập tức đã có người đến tận nhà tìm mẹ tôi, sao lại trùng hợp thế?”

“Việc này tôi phải điều tra, điều tra xong sẽ trả lời cậu. Những chuyện như thế, nếu đã dám làm thì sao tôi lại không dám nhận? Nhưng phương pháp này không hay, tôi không thích dùng. Đúng rồi, tôi cũng vừa

định gọi cho cậu, bây giờ tôi đang ở nhà, tôi mới thương lượng với ba, ông đã cho phép cậu gặp Minh Tu một lần. Chiều mừng hai tôi sẽ cử xe đến đón cậu.”

“Tôi không muốn đến nhà anh.”

“Ba tôi không đồng ý để Minh Tu ra ngoài nên cậu phải đến thôi. Sao vậy, cậu sợ à?”

“Anh không cần khích tôi, đúng là tôi sợ đấy. Ba đời nhà anh đều làm trong bộ, tôi sợ tôi chẳng có đường về.”

Chu Tường nói những lời này là thật lòng, nhưng Yến Minh Tự lại nghĩ hắn đang giỡn, anh còn khẽ bật cười, “Cậu cả nghĩ quá, nếu muốn chinh đón cậu thì mình tôi là đủ, đâu cần phải mời cậu đến tận nhà. Lát nữa cậu nhấn địa chỉ vào điện thoại cho tôi.”

Gặp chuyện thế này, Trần Anh và Chu Tường đều không có tâm trạng đón mừng năm mới, hắn gọi cho Lan Khê Nhung, nói Trần Anh đột nhiên trở bệnh, phải ở nhà nghỉ ngơi.

Lan Khê Nhung nghe xong thì thất vọng tràn trề, cuối cùng lại khẳng khẳng muốn đến nhà họ mừng tất niên, Chu Tường khuyên giải vô ích, đành phải để y đến.

Trần Anh nghe nói Lan Khê Nhung muốn đến, cố xốc lại tinh thần, dọn dẹp phòng dì Vương để y ngủ lại đêm 30.

Vừa phải chịu một cú sốc lớn, Trần Anh vẫn còn đang suy sụp. Lan Khê Nhung vừa đến đã nhận ra điều bất thường, nhưng y nghĩ bà đang bị bệnh, nên cũng không nghi ngờ. Chỉ có Chu Tường mới biết chuyện gì đã xảy ra, thấy bà ăn không ngon ngủ không yên, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt đau thương nhìn hắn, hắn bứt rứt vô cùng.

Đây chỉ là những bước khởi đầu, nhà họ Yến còn chưa thêm thật sự ra tay, nhưng sau này thì sao? Nếu cứ tiếp tục thế này, rồi sau này sẽ ra sao?

Chu Tường đứng ngoài ban công ***g lộng gió rét, nhìn vầng trăng treo tí trên cao. Đêm nay là đêm giao thừa, ngoài đường náo nhiệt vô cùng, thành phố không ngủ, nơi nơi tràn ngập tiếng người, tiếng xe cộ, không khí ngày hội bùng lên rạng rỡ, nhưng hắn chỉ cảm thấy hoàn toàn tách biệt với nơi này, trước mắt hắn chỉ có khuôn mặt của Yến Minh Tu, từng vẻ mặt, từng biểu cảm của y đều khiến hắn bứt rứt vô cùng.

Hắn không dám thừa nhận, nhưng lại không thể lừa dối chính mình, từ ngày đó đến tận hôm nay, từ đầu đến cuối, tình cảm của hắn đối với Yến Minh Tu vẫn chưa từng đứt đoạn.

Chỉ có điều, quá nhiều cảm xúc, quá nhiều biến cố luôn đè nén tình cảm đó, nhưng hắn không nói dối Yến Minh Tu, hắn thật lòng, thật lòng không muốn quay lại với y. Điều có lợi nhất sau khi chết chính là, những thứ mà kiếp trước hắn luôn khao khát, đến giờ hắn đã không còn chấp nhất nữa.

Hắn thầm nghĩ, phải rời khỏi Yến Minh Tu càng xa càng tốt, để bản thân được yên ổn sống qua ngày. Có lẽ tìm một người đáng để yêu không khó khăn như hắn vẫn tưởng, ít nhất, so với việc đánh cuộc cả tương lai của mình thì đơn giản hơn nhiều.

“Anh Tường?”

Sau lưng truyền đến một tiếng gọi khe khẽ.

Chu Tường quay lại, thấy Lan Khê Nhung đang đứng phía sau.

“Anh Tường, anh ra ngoài đón gió làm gì, lạnh lắm.”

Chu Tường cười cười, dập thuốc, xoay bước vào nhà.

Lan Khê Nhung nhìn đầu lọc Chu Tường bỏ trong chiếc chậu hoa rỗng, đếm thấy hơn mười cái, y nhú mày.

“Anh Tường, anh sao thế?”

Chu Tường nhìn nhìn đồng tàn thuốc, “Lâu không hút.”

“Hồi trước anh có hút nhiều thế này đâu, có chuyện gì phiền lòng à?”

Chu Tường lắc đầu.

“Vì Yến Minh Tu phải không?” Lan Khê Nhung bình tĩnh nhìn hắn, đôi mắt sáng ngời ngập tràn cảm xúc.

Chu Tường cũng không giấu giếm, hắn gật đầu, “Khê Nhung, có lẽ trong mắt cậu thì anh rất khó hiểu, anh cũng không có cách nào giải thích với cậu, dù sao... Anh và cậu ta dây dưa nhiều năm như thế, có lẽ đúng là do vận mệnh rồi. Cậu nói xem, nếu thực sự có thứ gọi là vận mệnh, liệu có phải bắt kể anh làm gì, chuyện cũng đã an bài? Thực ra, dù anh quấy đạp thế nào thì kết quả cũng như nhau cả thôi.”

Lan Khê Nhung sững sờ nhìn hắn.

Chu Tường ngưỡng ngừng cười, “Tự nhiên lại văn chương, giặt mình chưa? Vào thôi vào thôi, vào ăn sủi cảo đi.”

Lan Khê Nhung kéo hắn lại, thấp giọng nói, “Anh Tường, em biết anh thích cậu ta, thực ra em vẫn luôn biết điều đó. Ánh mắt của anh, hành vi của anh từ đầu tới cuối, em biết anh thích cậu ta, dù anh nói sẽ không quay lại, nhưng em cảm thấy đó chỉ là anh đang tự dối mình. Nhưng anh Tường à, chính anh cũng hiểu đúng không? Anh với cậu ta không cùng một thế giới, dù anh tha thứ cho cậu ta, nhưng sau này anh có ở bên cậu ta được hay không?”

Chu Tường cười khỏ, “Anh hiểu, anh hiểu hơn bất kỳ ai.”

“Anh Tường, em biết duyên phận của chúng ta đã qua rồi. Lúc ấy em không nắm giữ, dù bây giờ cố gắng thế nào, em cũng không thể giành lại anh. Cứ nghĩ đến là em buồn bực lắm, nhưng em sẽ không ép anh nữa. Em chỉ hi vọng anh có thể lý trí hơn, em không muốn nhìn thấy anh đau khổ.”

Chu Tường vỗ vỗ vai y, không biết phải nói gì.

Nếu thật sự có vận mệnh, thì hắn còn phản kháng làm gì?

Có thứ gì đó vẫn luôn trêu đùa bọn họ, Yến Minh Tu từng biến hắn thành thể thân của Uông Vũ Đông, đến khi hắn sống lại trong thân thể này, quỹ đạo trùng lặp, lịch sử tái diễn, chỉ có điều hắn lại biến thành thể thân của chính mình, tất cả là do người sắp đặt, hay trên đời quả thật có sự trùng hợp đến mức đó?

Chu Tường cảm thấy quá mệt mỏi, đôi khi hiểu quá rõ lại thành kiệt sức, hồ đồ một chút có lẽ sẽ tốt hơn.

Ba người đón giao thừa không mấy sôi nổi, ăn sủi cảo, đi ngủ sớm.

Sáng mừng một, Lan Khê Nhung có việc phải rời đi. Chu Tường ở nhà lo bếp núc, Trần Anh ngẩn ngơ xem TV, một ngày cứ thế trôi qua.

Sang mừng hai, Yến Minh Tự gọi cho hắn, nói xe đã đến dưới nhà hắn rồi.

Chu Tường thay quần áo, đi xuống lầu, ngồi lên xe. Tài xế trầm lặng, suốt dọc đường không nói một câu, cứ thế đưa hắn vào sân trong của một khu biệt thự quân đội nằm sát bên cạnh đại sứ quán.

Xe đỗ trước một biệt thự ba tầng. Hắn bước xuống, ngoài cổng có binh sĩ đứng gác, còn có một người trông giống quản gia đang chờ hắn.

“Xin chào ngài Chu, mời ngài đi theo tôi.”

Chu Tường quần chặt áo khoác, theo người nọ vào nhà.

Trong nhà đã có vài người ngồi sẵn, ai cũng nghiêm nghị nhìn hắn. Giờ phút này, không khí này hoàn toàn khác hẳn những ngày đầu năm, so ra thì giống một phiên tòa phúc thẩm hơn.

Trước khi đến, Chu Tường cũng đã lường trước điều này, nên bây giờ hắn rất bình tĩnh đứng trong phòng khách chờ bọn họ bố trí.

Thử đảo mắt nhìn quanh, hắn thấy Yến Minh Tự và một đôi vợ chồng lớn tuổi, tất nhiên chính là cha mẹ bọn họ.

Chu Tường khách sáo gật đầu, không nịnh nọt, không sợ sệt.

Cha của Yến Minh Tu hừ một tiếng rồi quay mặt đi, còn mẹ y lại cau mày nhìn hắn.

Yến Minh Tự lên tiếng trước khi ba anh kịp mở miệng, “Ba, đừng nói gì hết, ba đã đồng ý để con thu xếp chuyện này mà.”

Ba anh hơi khựng lại, ông lạnh lùng nhìn Chu Tường một cái, sau đó lại quay mặt đi.

Yến Minh Tự đứng dậy, “Chu Tường, cậu đi theo tôi.”

Chu Tường theo anh lên lầu.

Lúc đi ngang phòng khách, mẹ của Yến Minh Tu đột nhiên đứng dậy, bà bưng một chiếc khay đến trước mặt Chu Tường, nhẹ giọng nói, “Cậu ơi, cậu có thể khuyên con tôi ăn chút gì được không?”

Chẳng biết tại sao khoe mắt hấn cay cay.

Bà đặt chiếc khay lên tay hấn, “Cậu khuyên nó ăn một chút được không?”

Chu Tường đón lấy chiếc khay, gật gật đầu, bước nhanh theo Yến Minh Tự.

Hai người đến căn phòng cuối cùng trên lầu ba, Yến Minh Tự gõ cửa, “Minh Tu, cậu ta đến rồi.”

Chỉ một giây tiếp theo đó, cánh cửa bật mở, khuôn mặt Yến Minh Tu xuất hiện trước mắt Chu Tường.

Chu Tường còn chưa kịp phản ứng, Yến Minh Tu đã nhào đến ôm cổ hấn, tủi thân gọi hấn, “Anh Tường...”

Yến Minh Tự nhú mào, cảm thấy hai tiếng “Anh Tường” của Yến Minh Tu quá quen thuộc, trong đầu bất giác nảy sinh vài ý nghĩ kỳ quái.

Chu Tường vất vả bưng khay cố đứng vững, trái tim hấn vọt lên tới cổ họng, sống mũi cay cay, hấn lúng túng đứng nguyên tại chỗ, không biết phải đáp lại thế nào.

Yến Minh Tu cao hơn Chu Tường nửa cái đầu, lúc này y lại khom lưng vùi mặt vào cổ hấn, dốc sức hít ngửi làn da hấn, muốn đón lấy toàn bộ hương vị, toàn bộ thân thể hấn cho thỏa nỗi mong nhớ bao ngày.

Y đã sớm biết mình không thể rời khỏi Chu Tường, nhưng y không ngờ cảm giác bị ép buộc chia cắt với Chu Tường lại khổ sở đến thế. Ngày nào y cũng tự nhủ, phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh hơn nữa, đây là cuộc độ sức giữa y và ba, y nhất định không chịu thua. Nghĩ thì như vậy, nhưng rồi chẳng biết bao nhiêu lần y lại chỉ muốn nhảy từ trên lầu xuống, y muốn đi tìm Chu Tường, y muốn đi ngay lập tức.

Y không biết có phải mình đã mắc bệnh gì hay không, những cảm xúc này không phải chỉ là nhung nhớ đơn thuần, mà chúng gần như một loại khủng hoảng. Nếu y không nhìn thấy Chu Tường, y sẽ hoang mang, y sẽ sợ hãi Chu Tường biến mất một lần nữa, y sẽ lại rơi vào vực sâu không đáy. Vậy nên chỉ khi ôm chặt lấy Chu Tường, y mới có thể tạm yên tâm.

Yến Minh Tự đẩy cả hai vào phòng, “Vào rồi nói, đừng để ba nhìn thấy.”

Ba người cùng bước vào, trong phòng không bật đèn, Chu Tường nhìn Yến Minh Tu, hấn ngửi thấy mùi thơm trên người Yến Minh Tu, y vừa tắm tấp sạch sẽ, nhưng khuôn mặt tiêu tụy vẫn không thể che giấu, rõ ràng y đã gầy đi rất nhiều, gò má còn hơi nhô lên, Chu Tường nhìn mà khó chịu vô cùng.

Yến Minh Tu bật đèn, căn phòng rất sạch sẽ, vừa nhìn đã biết mới được dọn dẹp lại.

Yến Minh Tự cười nhạt, “Nếu cậu ta không đến, chắc chú mày cũng thanh thản nằm trong cái ổ chó mồi nhĩ.”

Yến Minh Tu đã lấy lại bình tĩnh, y nghiêm túc nhìn Yến Minh Tự, khẩn thiết nói, “Anh, anh nhất định phải giúp em.”

Yến Minh Tự châm chọc, “Anh cũng chẳng muốn giúp chú mày, miễn cho chú mày tuyệt tự.”

“Nhà Yến chúng ta có anh là đủ rồi, em không cần sinh con, em không thích đàn bà, em sẽ không kết hôn với đàn bà, cứ để ba mẹ chết tâm đi.”

“Nói vớ vẩn, mày sống được mấy năm rồi? Bây giờ mày nghĩ thế này, nhưng đến khi mày 34 tuổi thì sao? 44? 54? 84 thì sao? Cứ sống đến chừng đó rồi mày sẽ biết đáp án, mày không thể không có con. Mày còn trẻ, tất nhiên suy nghĩ còn nông cạn, mọi người sẽ giúp mày sửa sai.”

Yến Minh Tu bình tĩnh đáp, “Anh, anh không tin tình cảm của em, vậy thì em nói cho anh biết một chuyện, em vẫn chờ hấn đến để nói thẳng với anh. Em muốn cho anh biết anh đã coi thường em thế nào.”

Yến Minh Tự hí hóp mắt, “Chuyện gì?”

Yến Minh Tu chỉ vào Chu Tường, “Hấn là Chu Tường.”

Yến Minh Tự cả giận, “Nói thừa...”

Chu Tường biến sắc, hấn muốn ngăn cản Yến Minh Tu nhưng không kịp.

Yến Minh Tự suy nghĩ lại một lần, lập tức nhận ra những lời này không đúng lắm.

Yến Minh Tu vẫn cực kỳ bình tĩnh, y nói tiếp, “Hấn là Chu Tường, hấn chính là Chu Tường, Chu Tường mà anh cho rằng đã chết.”

Yến Minh Tự trợn mắt nhìn y, nghiêng răng nói, “Mày... Mày biết mình đang nói gì không? Mày dối quá hóa dần rồi đấy à?”

END104.

~*Sui cảo

105. Chương 105

Yến Minh Tu run rẩy nói, “Anh, chắc anh cũng tò mò muốn biết Tịch Không đại sư nói gì với em phải không? Bây giờ đáp án ở ngay trước mắt anh đó, bởi vì Chu Tường vẫn còn sống.”

Yến Minh Tự kinh hãi nhìn Chu Tường. Anh cũng hiểu lý do đưa em mình chấp nhất với người này chắc chắn là bởi ‘Chu Tường’, tuy miệng nói sau này Yến Minh Tu sẽ hối hận, nhưng kỳ thật anh cũng hiểu, từ đó đến giờ Yến Minh Tu vẫn chưa thể thoát khỏi ám ảnh về Chu Tường, nhưng có chết anh cũng không ngờ sự việc lại ly kỳ đến thế.

Rõ ràng người này không phải Chu Tường, anh đã xem ảnh chụp Chu Tường... Không phải, quan trọng hơn là Chu Tường đã chết!

Nhưng nếu vậy, bây giờ em trai anh lại nói “Còn sống” là sao?

“Mày, mày nói lại cho rõ, rốt cuộc mày đang nói cái gì?”

Chu Tường biết lời đã ra miệng không thể rút về, nên chỉ đành an phận cúi đầu xuống. Thôi được rồi, bí mật hấn vẫn định mang theo xuống dưới mồ lại càng ngày càng nhiều người biết, giờ hấn chỉ thấy bất lực vô cùng.

Yến Minh Tu nhìn sang Chu Tường, khàn khàn nói, “Anh, chắc anh không tin em, nhưng anh phải tin sự phụ anh chứ. Đúng là Chu Tường đã gặp nạn, thì thể kia cũng đúng là của hấn, nhưng hấn đã tỉnh lại trong thân thể một người khác, một người trùng tên trùng họ, hơn nữa còn gặp nạn trùng ngày với hấn! Hấn đã tỉnh lại, người bây giờ đứng trước mặt anh chính là hấn.”

Yến Minh Tự lùi lại mấy bước, hít một hơi khí lạnh, không dám tin nhìn Chu Tường, run rẩy hỏi, “Sao mày dám chắc như thế? Trên đời có bao nhiêu điều trùng hợp? Ngộ nhỡ cậu ta lừa gạt mày thì sao? Ngộ nhỡ cậu ta...” Yến Minh Tự không nói thêm gì nữa, anh biết đó là điều không thể xảy ra. Nếu chuyện là thật, vậy thì dù thế nào cũng vẫn là thật, tuy Yến Minh Tu mê muội vì tình yêu, nhưng y sẽ không ngu xuẩn đến mức bị mắc lừa, hơn nữa, anh vẫn còn nhớ, lúc ấy sự phụ cũng đã nói mấy lời rất mơ hồ, ánh mắt ngái nhìn Chu Tường cũng rất kỳ lạ, bây giờ ngẫm lại, những lời đó quả thực có liên quan đến chuyện lần này.

Yến Minh Tự ngồi xuống. Người bình thường chỉ nghe cũng chẳng thể tin, huống chi còn tận mắt chứng kiến.

Không phải anh chưa nghĩ đến trường hợp Yến Minh Tu lừa anh, bởi vì anh đã từng thuận miệng nói với thẳng em ương bướng rằng nếu Chu Tường sống lại, anh sẽ chúc phúc cho cả hai đứa. Có lẽ Yến Minh Tu muốn vượt qua cửa ải anh trấn giữ, nên mới biên soạn lời nói dối này để lừa anh.

Nhưng còn sư phụ? Liệu anh có nên hỏi sư phụ một tiếng? Sư phụ nhất định sẽ không gạt anh.

Yến Minh Tự muốn gọi điện hỏi, nhưng thực ra trong lòng anh đã tin rồi.

Anh không nghĩ Yến Minh Tu sẽ lấy chuyện này ra lừa anh, trên thực tế, để ép Chu Tường tự lùi bước, anh đã nói sẽ có một ngày Yến Minh Tu quên hẳn giống như quên Chu Tường kia, nhưng ba năm qua anh đã tận mắt chứng kiến cách Yến Minh Tu sống, anh biết Yến Minh Tu chưa bao giờ quên Chu Tường, thậm chí Yến Minh Tu ở bên Chu Tường này cũng chỉ vì Chu Tường đó. Yến Minh Tu không thể bị lừa, và cũng sẽ không dùng chuyện như vậy để lừa anh. Người này, thật sự chính là Chu Tường.

Nghĩ đến đây, Yến Minh Tự không thể không ngẩng lên nhìn Chu Tường, tất cả những chuyện này quả thực quá kỳ lạ.

Yến Minh Tu khàn khàn nói, “Anh, anh sẽ giúp em chứ? Anh đã nói rồi mà, nếu Chu Tường còn sống trở về, anh sẽ đứng về phía em.”

Về mặt Yến Minh Tự cực kỳ khó coi, “Mẹ kiếp, làm sao anh biết cậu ta sống lại được!”

Chu Tường nghiêm mặt nói, “Chuyện này, ra khỏi căn phòng này, mong anh đừng nói với bất kỳ ai, nhất là mẹ của tôi. Nếu anh dùng chuyện này uy hiếp tôi, tôi sẽ liều mạng với anh.”

Yến Minh Tự hừ lạnh, “Cậu xem phim nhiều quá rồi đấy.” Anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Tôi phải suy nghĩ lại đã, tin tức này tạm thời chưa tiêu hóa được. Hai người cứ nói chuyện đi, nhưng đừng lâu quá, tôi xuống dưới chờ.”

Nói xong, Yến Minh Tự đẩy cửa bỏ đi.

Cánh cửa mới vừa đóng lại, Yến Minh Tu đã ấn Chu Tường lên tường, mạnh mẽ hôn môi hắn.

Đôi môi mềm mại nóng hầm hập áp lên môi hắn tràn ngập hương vị quen thuộc của Yến Minh Tu, Chu Tường hé miệng, mặc cho đầu lưỡi ướt át xâm chiếm khoang miệng hắn, càn quét từng góc ngách. Yến Minh Tu giống như đang dùng hết sức bình sinh để hôn hắn, khao khát muốn nuốt chửng lấy hắn.

Yến Minh Tu làm tất cả những điều y muốn làm trong những ngày không được gặp Chu Tường, y hôn, y vuốt ve Chu Tường, y muốn dùng những tiếp xúc thân thể khẳng khái nhất, để chứng minh người này thuộc về y.

Không ai có thể cướp hắn khỏi y.

Chu Tường đè lại vai Yến Minh Tu, chậm rãi đẩy y ra, “Được rồi, tôi đến không phải để làm chuyện này.”

Yến Minh Tu nâng cằm Chu Tường lên, nhìn khuôn mặt hắn tái nhợt, y ngẫm có linh cảm xấu, “Sao thế? Anh cả em làm khó anh à?”

Chu Tường quay mặt sang bên, lắc đầu, hắn sắp không thở nổi, rõ ràng hắn đã ra quyết định, nhưng đến cuối cùng lại không thể mở miệng thốt lên.

“Anh Tường, sao thế? Anh đừng lo chuyện ba mẹ em, sớm muộn gì họ cũng phải nhượng bộ thôi. Anh cứ tin ở em, chúng ta sẽ đường hoàng được ở bên nhau.”

Chu Tường chỉ chiếc khay hắn bưng lên, “Cậu ăn chút gì đã, mẹ cậu làm cho đấy.”

“Em không ăn.”

Chu Tường nhíu mày, “Cậu nhịn đói bao lâu rồi?”

“Không biết, anh đừng lo, em tự giấu được một ít đồ ăn, không chết đói đâu, chờ mẹ em mềm lòng, bà sẽ khuyên nhủ ba em.”

Chu Tường kéo y ngồi xuống, nhịn không được sờ sờ khuôn mặt gầy yếu của y.

Yến Minh Tu híp mắt cười, “Anh Tường, anh có xót xa không?”

“Ăn đi đã.” Chu Tường bưng bát cháo lên, “Ăn đi.”

Yến Minh Tu cau mày nhìn nhìn, dưới sự đốc thúc của Chu Tường, cuối cùng y cũng chịu ăn cháo.

Chu Tường không chớp mắt, im lặng nhìn Yến Minh Tu, mãi tới khi y ăn xong.

Hắn nhận ra được, Yến Minh Tu đã nhịn đói vài ngày, tuy rất cố gắng kiềm chế, nhưng y vẫn ăn cực kỳ nhanh, ăn xong, y lấy khăn giấy lau miệng, ngượng ngùng nhìn Chu Tường. Dù gầy yếu và tiêu tụy đi nhiều, nhưng cái nhìn của y vẫn vô vàn quyến rũ, Chu Tường không khỏi giật mình sửng sốt.

Yến Minh Tu kéo tay hắn, dịu dàng cười, “Anh Tường, mấy tuần nay em nhớ anh muốn chết, chắc anh có gọi cho em phải không? Máy tính và điện thoại của em bị tịch thu mất rồi.”

Chu Tường gật đầu, “Tôi còn gọi cho Khương Hoàn.”

“Chắc chắn Khương Hoàn không dám nói gì đâu. Anh gọi cho anh em hay là anh em gọi cho anh thế?”

“Anh cậu gọi cho tôi.”

“Anh ấy nói gì với anh?”

“Chắc cậu cũng đoán được chứ?”

“Ừ, thực ra anh ấy còn hiểu em hơn ba mẹ nhiều, nhất định anh ấy sẽ giúp chúng ta. Anh Tường, anh cứ yên tâm, ba em ngang ngược thô lỗ, nhưng không chịu nổi mẹ em và anh em cùng thuyết phục đâu, rồi ông sẽ phải nhượng bộ thôi. Chờ sang năm em sẽ đưa anh về nhà em cùng đón giao thừa.” Yến Minh Tu nhe răng cười, đôi mắt ngập tràn vui sướng, như thể đang được chứng kiến tương lai ao ước đã lâu.

Chu Tường mấp máy môi, cuối cùng lại rũ mắt, không nói gì.

“Anh Tường?” Không thấy hắn đáp lời, Yến Minh Tu đột nhiên hoảng hốt, “Anh Tường, em đã làm đến bước này rồi, chẳng lẽ anh vẫn không chịu tin em? Em đã không còn đường lùi nữa.”

Chu Tường khàn khàn nói, “Có người đến tìm Trần Anh.”

Yến Minh Tu giật mình.

“Chuyện của chúng ta, bà cũng biết rồi, bà bắt tôi trả lại tiền và nhà cho cậu, hôm nay tôi đến gặp cậu chủ yếu vì chuyện này...”

“Không được!” Yến Minh Tu lạnh lùng nói, “Thế này là sao?”

Chu Tường ngẩng đầu, đôi mắt hắn trống rỗng, “Minh Tu, tôi biết trong mắt cậu tôi vô lý thế nào, tại sao tôi lại quan tâm đến một người còn chẳng phải mẹ ruột tôi? Nhưng tôi đã coi bà ấy là mẹ mình rồi, cậu không biết hai mươi mấy năm không có mẹ tôi đã trải qua thế nào, cảm giác của tôi ra sao. Từ khi người nhà cậu đến gặp bà ấy, mấy ngày liền bà ấy mất ăn mất ngủ, nếu cứ tiếp tục thế này, tôi không biết người nhà cậu còn định làm những gì, mà dù có làm gì, tôi cũng không thể gánh vác được hậu quả nữa.”

“Em sẽ bảo vệ anh, em sẽ bảo vệ bà ấy, em sẽ không để...”

“Minh Tu.” Chu Tường ngắt lời y, “Bây giờ ngay cả bước chân ra khỏi cửa, cậu cũng không làm được.”

Đôi mắt Yến Minh Tu tràn trề đau đớn.

Chu Tường cảm giác trái tim mình cũng bị khoét ra rồi, hắn tiếp tục máy móc nói những lời đã chuẩn bị từ lâu, “Chúng ta cứ như vậy đi, được không? Tôi không hận cậu, chuyện trước đây cũng xóa bỏ hết đi. Thực ra tôi và cậu vốn không có duyên, nếu có thì đã chẳng đến nỗi vướng mắc hai kiếp mà kết quả vẫn vậy. Ngay từ đầu chúng ta đã không thuộc cùng một thế giới, nếu cậu nói trước cho tôi biết cậu là người nhà họ Yến thì tôi có mấy lá gan cũng chẳng dám đụng vào cậu. Chúng ta cứ tiếp tục thế này cũng chỉ làm khổ nhau thôi. Chi bằng cứ như vậy đi, dừng ở đây thôi.”

Yến Minh Tu trừng lớn đôi mắt đỏ ngầu, y nhìn Chu Tường, không nói gì cả, chỉ cắn chặt môi, kẽ răng còn nếm được vị máu.

Mọi chuyện không giống những gì y đã nghĩ, hoàn toàn khác hẳn những gì y đã nghĩ. Tại sao y khổ sở gắng gượng đến tận hôm nay mà Chu Tường vẫn không chịu mở lòng với y? Y làm nhiều như thế, chẳng lẽ tất cả vẫn chẳng đáng là gì trong mắt Chu Tường? Y vất cạn tâm tư chỉ vì muốn Chu Tường tin tưởng vào y,

y không tin rằng Chu Tường không hiểu, nhưng tại sao... Tại sao hắn lại muốn dừng ở đây? Dựa vào đâu? Nếu Yến Minh Tu y đã muốn một thứ, nhất định không có chuyện “Dừng ở đây”!

Chu Tường không biết mình làm đúng hay sai, nhưng hắn cảm thấy như vậy là tốt cho tất cả mọi người. Yến Minh Tu làm hắn dao động, song hắn phải kiên trì với quyết định ban đầu, hắn không thể để mình bị mê hoặc, nếu quay lại mấy tháng trước, có lẽ hắn sẽ lý trí hơn lúc này nhiều.

Trái tim hắn chưa bao giờ rối loạn như thế, hắn đã không còn phán đoán được gì, nói hắn đưa ra quyết định, chẳng bằng nói hắn trốn tránh phải đưa ra quyết định, nhưng ở trong mắt Yến Minh Tu, hành vi của hắn lại biến thành “Duy trì phán quyết”. Mấy tháng qua y cố gắng hết mình mà vẫn chẳng có gì thay đổi, y không thể chấp nhận những lời này, càng không thể chấp nhận Chu Tường đưa ra quyết định đó, ngay tại thời điểm y liều mạng bảo vệ tương lai của cả hai, Chu Tường lại muốn bỏ cuộc, thật mỉa mai làm sao chứ.

Chu Tường nhìn Yến Minh Tu, nhìn đôi mắt đỏ ngầu và khuôn mặt vằn vẹo của y, Yến Minh Tu không mở miệng, hắn cũng chẳng biết nói gì thêm, hắn ôm lấy đầu, đầu hắn đau như muốn nứt ra.

Yến Minh Tu không kích động, ngược lại còn bình tĩnh đến lạ kỳ, y hỏi Chu Tường, “Anh Tường, anh nói thật đấy chứ?”

Thân thể Chu Tường không nhúc nhích, hắn chỉ khẽ gật đầu.

Đôi mắt Yến Minh Tu đỏ hoe, khuôn mặt y nhìn không ra cảm xúc, “4-5 ngày em chưa ăn cơm, chỉ có anh em trộm đưa vào mấy mẩu bánh mì. Em không phải điên mới làm như vậy, em chỉ chờ đợi đến khi ba mềm lòng, nhất định ông sẽ nhượng bộ, dù gì em cũng là con của ông. Em cứ nghĩ, chỉ cần vượt qua bức tường cao nhất này, mọi thứ sẽ đổi khác, nhưng không ngờ trở ngại lớn nhất lại nằm ở anh.”

Chu Tường bắt đầu run.

“Để em nói cho anh biết tại sao em thích Uông Vũ Đông nhé. Khi đó em mới 16 tuổi, lúc nhận ra mình không thích con gái mà lại có cảm giác với con trai, em sợ lắm, nhưng đồng thời em cũng rất phấn chấn, cuối cùng em cũng biết tại sao em không giống những đứa con trai khác, chỉ cần được nắm tay con gái là vui vẻ cả ngày. Cái tuổi đó là tuổi đặc biệt tò mò chuyện yêu đương, em cũng không ngoại lệ, vậy nên em bắt đầu chú ý đến người cùng giới. Có một hôm tan học, em đi ngang qua một rạp chiếu phim, màn hình lớn đặt bên ngoài rạp đang chiếu một đoạn quảng cáo, đó là bộ phim đầu tiên của Uông Vũ Đông khi mới vào nghề, em nghĩ chắc anh còn ấn tượng với nó hơn cả em, bởi vì anh là cascadeur trong bộ phim ấy mà.”

Chu Tường chậm chạp ngẩng đầu lên.

Đôi mắt trống rỗng, Yến Minh Tu nhìn hắn, “Lúc đó, màn hình lớn chiếu đi chiếu lại cảnh quay kinh điển nhất trong bộ phim kia, chính là cái đoạn anh ta rơi xuống nước sau một hồi chiến đấu, gần như ngay tức khắc, em đã bị mê hoặc, trước đây em không chú ý đến mấy diễn viên, nhưng em cảm thấy bóng lưng kia thật là đẹp, đẹp đến nỗi thỏa mãn hết tất cả ảo tưởng trong lòng em.”

Chu Tường há miệng, không dám tin mà nhìn y.

Yến Minh Tu nói tiếp, “Chính sau lần đó, em bắt đầu chú ý đến anh ta. Về sau em xuất ngoại, nước ngoài rất cởi mở, em cũng từng buông thả một thời gian, thực ra khi đó em rất ít khi nhớ tới anh ta, nhưng không ngờ lại có một ngày anh ta trở thành bạn trai của chị hai em. Anh có hiểu không, khi em nhìn thấy một miếng bánh đã ở rất gần, nhưng lại không có cách nào đưa tay ra nắm lấy, miếng bánh đó đột nhiên ngon mắt tới không ngờ, bởi vì bên trong nó, chất chứa tất cả những ảo tưởng của em.”

Yến Minh Tu nói xong, nước mắt cũng trào ra.

“Lúc gặp anh, em còn chưa đầy 21 tuổi, ngay cả tình cảm là cái thứ gì em cũng không biết. Em chỉ biết một điều, một điều mà em vẫn luôn tự cho là đúng, đó là em thích Uông Vũ Đông, vậy nên em phải tiếp tục thích nữa, thích mãi, bởi vậy nên em quên mất anh. Em làm sai rất nhiều chuyện, em cũng đã phải trả giá rất nhiều điều, những điều đó cả đời em sẽ không bao giờ quên. Nhưng anh có biết buồn cười nhất là gì không? Buồn cười nhất chính là em thích Uông Vũ Đông vì một bóng lưng, nhưng bóng lưng ấy lại chẳng phải thuộc về anh ta.”

Bất giác, trước mắt Chu Tường cũng mờ mịt, khoe mắt cay xè, chất lỏng nóng ầm ầm cũng chậm chậm lặn xuống khuôn mặt hắn.

Yến Minh Tu nghẹn ngào nói, “Chẳng phải là anh ta, hóa ra chính là anh, anh Tường à, người em thích vẫn luôn là anh, nhưng mãi tới khi không thể quay đầu lại, em mới nhận ra được điều này. Em làm sai quá nhiều, em cũng đã bị báo ứng, anh Tường à, chẳng lẽ em thật sự không bao giờ được xá tội sao?”

Chu Tường há miệng thở dốc, nói không ra lời, nước mắt chảy vào miệng hắn, đắng chát tới khó hình dung, trái tim đau buốt như bị khoét ra khỏi ***g ngực, đau đến nỗi hắn chẳng còn biết làm gì.

Rốt cuộc là ai đã trêu đùa bọn họ? Rốt cuộc là ai đã an bài vận mệnh cho bọn họ như thế này?

Rốt cuộc là ai đây?

END105.

106. Chương 106

Cánh cửa đột nhiên bật mạnh ra, đứng tại lối vào là một người đàn ông khoảng sáu – bảy mươi tuổi, dáng dấp bình thường, nhưng tinh thần sáng láng, phong thái cực kỳ uy nghiêm.

Chu Tường cảm thấy người này trông rất quen, đầu óc hắn vẫn còn trì độn, phải mất mấy giây hắn mới nhớ ra người này thường xuyên xuất hiện trên TV, chính là ông nội của Yến Minh Tu, nhân vật quyền uy nhất Trung ương Quốc hội, Yến Đức Giang.

Lúc này Chu Tường cũng chẳng thấy căng thẳng nữa, mặt mũi hắn tèm lem nước mắt, cứ như vậy ngơ ngác nhìn ông.

Mẹ của Yến Minh Tu nhìn đứa con trai gầy đến tiều tụy, nước mắt cũng tuôn rơi, đau lòng thất ruột, bà vội vàng hoà giải, “Ba, ba vừa mới đến, cứ đi nghỉ ngơi trước cho khỏe, chuyện của mấy đứa nhỏ để chúng con giải quyết là được mà.”

Yến Đức Giang không nghe, chậm rãi đảo mắt từ mặt Chu Tường sang mặt Yến Minh Tu, ông cất giọng nói, âm thanh rất từ tốn, nhưng mạnh mẽ cực kỳ, “Khóc lóc thế kia, mất mặt.”

Yến Minh Tu lau mặt, thấp giọng gọi, “Ông nội.”

“Mấy ngày không ăn cơm?” Yến Đức Giang liếc mắt vào phòng, nhíu mày tỏ vẻ không đồng ý.

“Vừa ăn rồi ạ.” Yến Minh Tu quật cường ngược mặt lên.

“Không ăn cơm là giải quyết được vấn đề à? Mấy trò này của mi, ba mi cái thời không chịu nhập ngũ đã dùng hết cả rồi, chẳng phải vẫn bị ta trị cho tới bến hay sao?”

Yến Minh Tu không nói lời nào.

Không khí đặc quánh đầy áp lực, Chu Tường bắt đầu khó hô hấp.

Yến Đức Giang liếc mắt nhìn Chu Tường, “Hừ, tí tuổi đầu đã học đòi yêu đương, yêu chết yêu sống, ngốc nghếch đủ chưa? Nếu dư thừa sức lực, sao không đi làm mấy chuyện khác có ích hơn hả?”

Không ai dám lên tiếng, ngay cả thở mạnh cũng không ai dám.

“Chàng trai trẻ kia, cậu cứ về trước đi, đây là chuyện riêng của nhà tôi, người ngoài đừng xen vào.” Yến Đức Giang nhìn Chu Tường, thần nhiên nói.

Một câu hai câu đều khiến Chu Tường xấu hổ vô cùng, hắn máy móc đứng dậy, dờ dẫm bước ra cửa.

Yến Minh Tu cũng nhào khỏi sofa, chạy đến chắn trước mặt hắn, y lau nước mắt, run rẩy nói, “Anh không được đi.”

Yến Đức Giang cao giọng, “Phản đó à?”

Chu Tường muốn đẩy y ra, nhưng cánh tay hắn chẳng còn sức lực, hắn không dám nhìn thẳng vào mắt Yến Minh Tu, ánh mắt của y khiến hắn khổ sở.

Yến Minh Tự cũng đã đến, anh kéo Yến Minh Tu sang một bên, “Để cậu ta về trước đã, cứ thế này không giải quyết được gì đâu.”

“Không được, em không thể để hắn đi được, nếu hắn đi không quay lại nữa thì sao?” Yến Minh Tu túm chặt ống tay áo Chu Tường, nhất quyết không chịu buông.

Yến Minh Tự vỗ vỗ mặt y, hạ giọng nói, “Cứ bỏ tay ra đã, để anh nghĩ cách cho, bỏ ra đã.”

Tất cả mọi người đều nhìn bọn họ, Chu Tường không chịu nổi, cúi gầm mặt xuống, vành tai nóng phừng phừng, cả người hắn đỏ ửng như quả cà chua chín.

Yến Minh Tu đã cố chấp đến bất bình thường.

Yến Minh Tự chẳng còn cách nào khác, đành phải ghé vào tai y nói gì đó, Yến Minh Tu nhú mày, cuối cùng mới chịu miễn cưỡng buông ra.

Chu Tường vội vàng rút tay về như bị điện giật, hắn quay bước miệt mài chạy ra khỏi cửa, sau lưng hắn, giọng nói của mẹ Yến Minh Tu bắt đầu vang lên, “Con ơi, con định làm khổ mẹ đến chết hả con ơi...”

Chiếc xe đưa hắn đến đã chờ sẵn dưới lầu, Chu Tường lao vào xe, nước mắt không kiềm nổi nữa, mãnh liệt trào ra ngoài.

Hắn tựa vào lưng ghế, đưa tay lên bịt mắt, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, hắn khóc không có âm thanh.

Hắn không ngừng tự hỏi, làm như vậy có đúng không? Đúng không? Nếu không đúng, liệu hắn có đủ can đảm làm lại hay không?

Mãi tới đi chiếc xe đưa hắn đến dưới cổng nhà, hắn vẫn chưa nghĩ ra đáp án, nhưng mỗi lần nhớ lại mình đã bỏ mặc Yến Minh Tu để tháo chạy một mình, trái tim hắn lại đau như bị dao cắt.

Hắn cũng không biết mình lên nhà bằng cách nào, ánh mắt kinh ngạc của Trần Anh cũng không giúp hắn hồi phục được tinh thần. Hắn bước thẳng về phòng, đổ vật xuống giường.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi lo lắng của Trần Anh, nhưng bà không vào.

Chu Tường nhắm mắt lại, cố ngủ cho qua.

Hắn ngủ một giấc thật dài, đến khi tỉnh lại, trời đã tối mịt. Đầu óc quay cuồng đau đớn, hắn cảm giác hộp sọ cũng sắp nứt đến nơi.

Hắn lảo đảo ngồi dậy, thần thờ nhìn bầu trời đen ngòm bên ngoài cửa sổ.

Ngoài kia không có gì cả, chỉ là một khoảng không u ám tối tăm.

“Anh Tường, người em yêu vẫn luôn là anh.”

“Anh Tường, chẳng lẽ em không bao giờ được xá tội sao?”

“Anh Tường...”

Trong đầu quanh đi quẩn lại chỉ có âm thanh của Yến Minh Tu, khuôn mặt của Yến Minh Tu, Chu Tường nghĩ mình đã trúng tà.

Miệng khô khốc, hắn ra khỏi phòng, định vào bếp rót một ly nước, nhưng vừa mở cửa, hắn thấy phòng khách vẫn sáng đèn, Trần Anh ngồi trên sofa, đang lật xem gì đó.

Nghe thấy tiếng động, Trần Anh quay lại, buồn bã nhìn hắn.

Chu Tường nhìn đồng hồ, hơn hai giờ sáng. Hắn cố gắng giữ vững tinh thần, nhưng giọng nói vẫn nặng nề trầm lắng, “Mẹ, sao mẹ chưa ngủ?”

“A Tường, con lại đây.”

Chu Tường bước đến.

Hắn nghĩ nhất định Trần Anh sẽ hỏi hắn hôm nay có chuyện gì, mắt hắn sưng mọng, tất nhiên Trần Anh không thể không chú ý.

Không ngờ Trần Anh không hỏi, bà chỉ vào cuốn album đặt trước mặt, “Mấy tấm này chụp lúc con sáu tuổi, khi đó ba còn vẫn còn sống.”

Chu Tường không hiểu, chỉ im lặng nhìn bà.

“Nếu ba con không chết, mẹ cũng không cần khổ sở như thế, mà con cũng không phải khổ sở như thế.” Trần Anh khịt mũi, “A Tường, có đôi lúc mẹ nghĩ, nếu mẹ chết sớm thì tốt rồi, con sẽ không phải phiền phức thế này nữa.”

“Mẹ, sao lại mẹ nói thế.”

Trần Anh nhìn hắn thật sâu, “A Tường, hôm đó mẹ nặng lời, con đừng để bụng.”

“Không đâu.”

“Thật ra con cũng thích cậu ấy phải không? Con nói thật cho mẹ biết, con thích cậu ấy đúng không?”

Chu Tường cúi đầu không đáp.

“Con thích cậu ấy, nhưng gia đình cậu ấy có chấp nhận con không?”

Vấn đề này đã có đáp án chân thực nhất, Chu Tường lắc đầu.

“Tự con cũng biết rồi đấy. Thế nên con à, đừng vờ ngớ ngẩn nữa, đừng cất bước đi vào con đường không có lối ra, đáng sợ lắm.”

Chu Tường chậm chậm nhắm mắt lại.

Bảy ngày nghỉ Tết dài đằng đẵng, Chu Tường không ra khỏi cửa, ngày nào hắn cũng ngẩn ngơ ngồi trong nhà, Thái Uy và Lan Khê Nhung gọi điện rủ hắn ra ngoài, hắn cũng lấy cớ từ chối. Hắn vẫn cầm điện thoại trên tay, hắn biết mình đang đợi ai gọi đến, nhưng rồi lại không rõ liệu mình có nên đợi hay không.

Thứ lo âu luẩn quẩn ấy sắp biến hắn thành kẻ điên.

Sang đến ngày thứ ba, Trần Anh chịu không nổi nữa, bà đưa cho hắn một cái gương, bảo hắn tự nhìn lại chính mình.

Chu Tường nhìn nhìn, hắn thấy vẫn tốt, đứa bé này trời sinh đã khá đẹp trai, dù bây giờ tiêu tụy, nhưng nhìn chung vẫn rất có phong cách. Hắn cười cợt tự giễu, nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Trần Anh vuốt tóc hắn, “Sao con lại ngốc thế, chỉ cần con thích, mẹ sẽ ủng hộ con đến cùng, nhưng mẹ không muốn nhìn thấy con khổ sở, mẹ rất sợ con bị tổn thương.”

Chu Tường nắm lấy tay bà, dịu dàng vỗ vỗ lưng bà, “Mẹ, mẹ đừng lo nữa, làm gì có ai sống cả đời không bị thất tình, cứ cho con một thời gian là được, đừng nghĩ chuyện này nghiêm trọng quá.”

Hắn không biết mình đang an ủi Trần Anh hay đang an ủi bản thân. Chỉ có mình hắn biết, cả đời này hắn sẽ không thể yêu người nào như yêu Yến Minh Tu được nữa, vì yêu Yến Minh Tu, hắn đã bỏ đi một cái mạng, đâu còn ai có thể khiến hắn thành nông nổi đó.

Trần Anh lắc đầu thở dài, không biết nên nói gì cho phải.

Chu Tường không chờ được điện thoại, nhưng hắn chờ được một người đến thăm, chính là Yến Minh Tự.

Yến Minh Tự trực tiếp ấn chuông nhà hắn, lúc hắn mở cửa ra, những cảm xúc mãnh liệt cuộn trào tưởng chừng như có thể vùi lấp hắn.

END106.

107. Chương 107

“Chu Tường à, ai thế?” Trần Anh vừa từ buồng trong đi ra vừa hỏi, lúc nhìn thấy người đang đứng trước cửa, bà khẽ giật mình.

Ngoại hình Yến Minh Tự và Yến Minh Tu rất giống nhau, chỉ khác biệt ở tuổi tác và ánh mắt.

Trần Anh lập tức hiểu ra, “Chu Tường, mời khách vào nhà đi, đứng ở cửa làm gì.”

Lúc này Chu Tường mới tỉnh trí lại, “Mời, mời vào.”

Yến Minh Tự bước vào nhà, tế nhị quan sát căn hộ thuê nhỏ nhắn, anh che giấu cảm xúc rất kín, người khác nhìn vào không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Chu Tường chỉ chỉ phòng của hắn, “Vào trong nói đi.”

“Không cần, tôi muốn nói chuyện với mẹ cậu trước.” Yến Minh Tự đưa mắt nhìn Trần Anh, cười nói, “Xin chào dì.”

Trần Anh lúng túng nhìn Chu Tường. Ở trong mắt bà, người nhà họ Yến đều là cảnh vàng lá ngọc, một người bình thường đứng trước bọn họ không thể không căng thẳng.

“À, chào ngài, chắc ngài là anh trai của cậu Yến phải không, nhìn hai người rất giống nhau.”

Yến Minh Tự gật đầu, “Dì gặp Minh Tu nhiều lần rồi ạ?”

“Gặp vài lần thôi, cậu ấy ngoan lắm, còn giúp tôi nấu cơm.” Trần Anh chỉ chỉ sofa, “Mời ngồi, để tôi đi pha trà.”

“Dì, đừng khách sáo, dì ngồi đi, con có chuyện muốn nói với dì.”

Trần Anh lại đưa mắt nhìn Chu Tường, Chu Tường kéo bà ngồi xuống, hắn cố kìm lòng không hỏi han tin tức về Yến Minh Tu, hắn quyết định, đầu tiên phải nghe lý do Yến Minh Tự tới đây trước đã.

Yến Minh Tự ngồi xuống, thành khẩn nhìn Trần Anh, “Thưa dì, hôm nay con đến là để xin lỗi dì.”

Trần Anh mở to mắt nhìn.

“Người hôm đó đến gặp dì là lính cần vụ của ba con, mẹ con bảo anh ta đến. Mẹ con làm vậy rất không phải, nhưng dì cũng là một người mẹ, con tin rằng dì ít nhiều cũng hiểu tâm trạng của mẹ con. Mong dì bỏ qua cho.”

Trần Anh há miệng, nhất thời không biết nói gì, đành phải khoát tay, “Không sao...”

“Những gì người nọ nói cũng không hoàn toàn đúng sự thật. Quả thực Chu Tường có nhận tiền của em trai con, nhưng đó chỉ vì bệnh tình của dì, hơn nữa hai đứa đều có tình cảm với nhau, không phải đơn thuần chỉ là giao dịch tiền bạc. Con tin rằng dì cũng đã nhận ra, chuyện của hai đứa không phải như những lời người kia nói.”

Trần Anh bắt đầu thở gấp, bà khổ sở nhìn sang phía Chu Tường. Thực ra trong lòng bà cũng hiểu, hai đứa trẻ nhất định có tình cảm với nhau. Yến Minh Tu đối với Chu Tường ra sao, bà vẫn chưa rõ lắm, nhưng bà biết mấy ngày nay con trai mình ngẩn ngơ ngác vì lý do gì.

Chu Tường vẫn chăm chú nhìn Yến Minh Tự, hắn không biết anh đang toan tính điều gì, tại sao lại nói với Trần Anh những lời đó.

Trần Anh xấu hổ cúi đầu, “Ngài Yến, tôi hiểu ý của ngài, hôm đó tôi xúc động quá, tôi chưa bao giờ gặp phải chuyện này, thật sự là... Ngài nói những lời này, xin hỏi có ý gì?”

Chu Tường cũng muốn hỏi câu đó.

Yến Minh Tự mỉm cười, “Việc này, con muốn một mình nói chuyện với Chu Tường.”

Trần Anh thở dài, “VẬY hai người vào phòng nói đi. A Tường, chuyện của con, con cứ tự mình quyết định, mẹ già rồi, đôi lúc sẽ hồ đồ, con đừng để bụng.”

Chu Tường cúi đầu an ủi bà mấy câu, sau đó đưa Yến Minh Tự vào phòng hắc.

Đóng cửa lại, hắc chỉ lên giường, “Phòng nhỏ, anh cứ ngồi trên giường đi.”

Yến Minh Tự không ngồi, anh cầm lấy chiếc cà-vạt để trên bàn, lắc lư qua lại.

Đó là chiếc cà-vạt Yến Minh Tu bỏ quên vào cái đêm y lén lút đến nhà Chu Tường, Chu Tường cũng quên không trả cho y, vì thế vật này vẫn nằm trên bàn hắc.

“Đây là của Minh Tu?”

“Đúng vậy.”

“Đêm hôm đó, nó có tới gặp tôi trước khi đến tìm cậu, nó nhờ tôi tìm cho nó chuyên gia điều trị thận ưu tú nhất.”

Chu Tường vẫn nhớ ngày hôm ấy, Yến Minh Tu tự tiện đưa Trần Anh đi bệnh viện, hai người tạm biệt chẳng vui vẻ gì, đêm đến, Yến Minh Tu chạy tới tìm hắc. Từ sau khi hắc sống lại, đêm đó là đêm hai người trải qua bình lặng nhất, không hận thù, không đối chọi, không chế nhạo, giống như năm ấy, họ dùng phương thức nguyên thủy nhất để chiếm giữ đối phương, cảm nhận và hấp thụ hơi ấm từ thân thể đối phương.

Nếu thời gian cứ dừng lại ngay lúc đó thì tốt biết bao.

Yến Minh Tự nói tiếp, “Nó thật lòng với cậu. Lúc ấy tôi vẫn chưa biết cậu chính là Chu Tường kia, tôi còn cảm thấy buồn cười, dù sao cậu cũng chỉ là một vật thay thế, nó muốn tìm kiếm thứ đã mất đi trên người một vật thay thế, điều này có thể sao? Nghĩ là vậy, nhưng tôi đâu còn cách nào khác, tôi chỉ có thể trở mặt nhìn nó thay đổi hoàn toàn bởi một thứ gọi là tình yêu. Sự nghiệp của nó ngày càng xuất sắc, trong mắt người ngoài, nó vô cùng xứng đáng là người nhà họ Yến, nhưng chỉ có mình tôi biết, trái tim nó đã biến thành hoang mạc rồi, sớm muộn gì cũng có ngày linh hồn nó tan thành cát bụi.”

Chu Tường không ngờ một người nghiêm túc và cứng rắn như Yến Minh Tự lại có thể nói ra những lời đầy cảm tính đến thế, hơn nữa từng lời đó đều cắm sâu vào trong tim hắc.

“Tôi có thể giúp nó rất nhiều chuyện, tỷ như tìm quan hệ cho nó, nhưng cũng có rất nhiều chuyện tôi không thể giúp nó được, tỷ như làm cho nó quên cậu, làm cho nó trở lại bình thường. Trước đây tôi muốn cậu rời xa nó, bởi vì tôi biết nó đang xem cậu là ai, chuyện đó quá vô nghĩa, thay thế phẩm chính là thay thế phẩm, đến khi nó tỉnh ngộ, nó sẽ hối hận vì những điều ngu xuẩn mình đã làm, tôi không muốn để nó thành như thế. Nhưng mà tôi thật không ngờ cậu chính lại chính là hắc, cậu chính là Chu Tường.” Yến Minh Tự thở dài, trần ngập bất đắc dĩ, “Minh Tu chưa bao giờ thay lòng đổi dạ, nó vẫn luôn nhớ về cậu, tôi thật sự không biết phải ngăn cản nó thế nào, nó đã dùng hành động để chứng minh cho tôi thấy, hơn ba năm, cho đến giờ phút này, nó vẫn không quên được cậu. Ngay cả trong thời gian cậu không biết sống chết, nó vẫn khẳng khái chờ đợi cậu, bây giờ cậu lại đang khỏe mạnh đứng trước mặt nó, dù có giết nó, nó cũng sẽ không buông cậu ra.”

Hai bàn tay run rẩy của Chu Tường lặng lẽ nắm chặt lấy nhau.

Từ đầu đến cuối, điều hắc bận tâm nhất chỉ là đau đớn của riêng mình, được mất của riêng mình, dường như hắc chưa bao giờ nhìn thẳng vào Yến Minh Tu, nhìn xem đến tận cùng y đã phải trả giá những gì, bởi vì hắc không biết, bởi vì hắc muốn trốn tránh, bởi vì hắc muốn rời xa Yến Minh Tu, nên hắc không chịu nhìn, không chịu nghĩ, không chịu cảm nhận.

Nếu đổi lại là hắc, ba năm trời Yến Minh Tu không rõ sống chết, hắc sẽ lâm vào trạng thái nào? Chỉ mới tưởng tượng, khủng hoảng và tuyệt vọng đã trào lên, nhấn hắc chìm ngấm xuống.

Ai đau đớn hơn ai không phải là một trận đấu, nhưng nếu quả thật có thể so sánh, thì hắc và Yến Minh Tu thắng bại như thế nào?

Chu Tường đưa tay bịt kín đôi mắt, ánh sáng trong phòng không lớn, nhưng cũng đủ chói chang để hắc suýt rơi lệ.

“Những ngày cậu xảy ra chuyện, bộ dạng của nó không ai tưởng tượng nổi, nói khó nghe hơn, cậu chết, nó cũng chẳng khác gì người đã chết. Tôi vẫn còn nhớ, hôm đó tôi vội vã bay về Bắc Kinh, bỏ hết công việc để về với nó. Vừa nhìn thấy tôi, nó liền ôm lấy tôi khóc rống lên, nó nói nó rất hối hận, đến khi cậu chết rồi, nó mới nhận ra nó đã yêu cậu, thậm chí nó còn chưa kịp nói với cậu rằng nó yêu cậu, nó đã quá muộn màng. Em trai tôi từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ khóc, bởi vì ba của chúng tôi không cho phép chúng tôi khóc, đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa từng thấy nó đau đớn đến mức đó.”

Trái tim Chu Tường quặn thắt, khóe mắt nóng ran, hần cố gắng giữ mình không được khóc.

Yến Minh Tự hạ mắt, “Những ngày đó quá hỗn loạn, ba – bốn tháng trời tôi phải bôn ba đủ đường, vừa lo công việc, vừa chăm sóc nó, vừa giấu giếm ba mẹ tôi. Thực ra khi ấy ba mẹ tôi cũng đã lơ mờ đoán được, chỉ không biết sự việc nghiêm trọng đến mức nào thôi. Sau đó tôi mời sư phụ đến, nhờ sư phụ khuyên nhủ Minh Tu, không ngờ chỉ qua một buổi nói chuyện, nó lại thật sự khá lên, nhưng lần này nó lâm vào một trạng thái còn đáng sợ hơn trước, nó bắt đầu khẳng khái nói rằng cậu không chết, nó nói nhất định là cậu quá thất vọng về nó, nên cậu không chịu quay về, rồi nó lại muốn đi làm ngôi sao, để cho tất cả mọi người phải nhìn thấy nó, để nếu có một ngày cậu cũng nhìn thấy nó, có lẽ cậu sẽ nhớ nó, có lẽ cậu sẽ quay về. Chu Tường à, em trai tôi hại cậu, nhưng cậu cũng hại nó rồi, có thể hai người các cậu chính là nghiệt duyên, không thể giải thích bằng đạo lý được.”

Chu Tường hít sâu một hơi, đôi mắt hần đã ngập tràn nước mắt, tưởng chừng không thể hô hấp nổi.

Đúng vậy, bọn họ là nghiệt duyên cả một đời, không, với hần mà nói, là cả hai đời, nghiệt duyên đeo bám hai kiếp, hành hạ họ đau đớn vạn phần, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa có thiện quả, thậm chí hần còn chẳng biết liệu cái gọi là khổ tận cam lai có tới hay không.

Chu Tường hần chưa bao giờ làm việc ác, tại sao ông trời lại giày vò hần như thế?

“Đúng là khi ấy tôi đã nói, nếu Chu Tường cậu sống lại, nhất định tôi sẽ không ngăn cấm hai người. Tôi đã biết nó kiên trì vì cậu đến mức nào, dù có muốn thì tôi cũng chẳng ngăn cấm được, mà tôi cũng không ngờ cậu có thể sống lại trong thân thể này.” Yến Minh Tự đặt chiếc cà-vạt lại trên bàn, tiếng vang rất nhẹ nhàng thanh thúy, “Tôi qua tôi đã gọi cho sư phụ, sư phụ đã dạy cho một điều. Chu Tường, mối duyên giữa cậu và Minh Tu không thể bị cắt đứt, cậu đã chết, mà Diêm vương lại đưa cậu trở về, còn trở về ngay bên cạnh Minh Tu, cậu nghĩ điều đó bởi vì sao? Cậu thật sự nghĩ cậu có thể chạy thoát sao? Hai người đã sớm nối liền với nhau rồi.”

Chu Tường vò đầu, khàn khàn nói, “Tôi không biết, tôi không biết...”

“Chu Tường, nói đi nói lại, tôi chỉ hi vọng em trai tôi được vui, nó vui thì tôi cũng đỡ lo, đỡ phải ngày ngày chạy theo dọn tàn cuộc cho nó. Tôi vẫn luôn không tán thành nó dính líu với đàn ông, nhưng xem tình thế hiện giờ, nếu tôi chia cắt hai người, có lẽ chuyện tồi tệ nhất sẽ xảy ra ngay, thế nên, về phía ba mẹ tôi, tôi sẽ lo liệu, còn cậu thì sao? Cậu cũng nên tỏ thái độ chứ?”

Chu Tường ngẩng đầu lên, một thằng đàn ông cao hơn 1m8 như hần, lúc này lại thành nhếch nhác như vậy. Hần mạnh bạo lau mặt, run rẩy nói, “Tôi muốn hỏi anh một vấn đề.”

“Cậu hỏi đi.”

“Nếu anh là tôi, anh sẽ làm gì?”

Ngón tay Yến Minh Tự gõ gõ mặt bàn, “Tôi sẽ tránh xa đối phương cả đời này, đây là một hạng mục không mấy khả thi, tính phiêu lưu quá lớn, vượt ra ngoài năng lực kiểm soát của tôi. Đất trời bao la, hạng mục tốt vẫn còn nhiều lắm, dù có tiền cũng không thể hoang phí đầu tư vô lợi tức.” Yến Minh Tự nhìn Chu Tường, “Chỉ có điều đáp án này không hợp với cậu, bởi vì tôi làm được, còn cậu thì không. Cậu yêu em trai tôi, dù hận bao nhiêu, cậu vẫn yêu nó, chưa kể đến các cậu chính là nghiệt duyên, muốn trốn cũng trốn chẳng thoát, hơn nữa, nó cũng sẽ không cho phép cậu trốn đâu.”

Chu Tường cười một tiếng còn khó nghe hơn khóc, hần mở to đôi mắt đỏ ngầu nhìn Yến Minh Tự, “Yến thánh trưởng, ngài quả không hổ làm quan lớn, nói câu nào cũng đâm vào lòng người.”

Yến Minh Tự cười cười, “Nếu cậu không dao động ngay từ đầu thì tôi cũng đâu thể đâm vào lòng cậu.”

Chu Tường lắc đầu, khàn khàn nói, “Anh đưa tôi đến gặp cậu ta đi.”

Yến Minh Tự lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp giọng nói, “Nó ở dưới lầu.”

END107.

108. Chương 108

Chu Tường hỏi lại, “Dưới lầu?”

“Đúng.”

“Cậu ta được ra ngoài rồi?” Chu Tường căng thẳng, vừa nghĩ tới Yến Minh Tu đang chờ dưới lầu, hắn đã cảm thấy bước xuống là cả một vấn đề nan giải.

Phải đối diện như thế nào?

“Ông nội tôi thả nó ra, ông nói hai thằng nhãi thì yêu đương được mấy bữa? Sớm muộn gì cũng phải bỏ về. Ông không tin các cậu có thể dài lâu, dù sao Minh Tu cũng chỉ mới 24 tuổi, lũ con trai bằng tuổi nó thay người yêu như thay áo.” Yến Minh Tự khẽ cười, “Ông nội chúng tôi bận lắm, không có thời gian trông nom mấy chuyện bên lề của con cháu, ông nghĩ giam lỏng Minh Tu như vậy rất bất hợp lý, nên lần này mới tự mình đến thả nó ra, tôi cũng phụ một tay khuyên nhủ ba tôi, nên tạm thời nó được tự do rồi. Chỉ có điều, có lẽ sau này sẽ còn rất nhiều khó khăn chờ đợi phía trước, hai người phải chuẩn bị tốt tâm lý, hi vọng đến lúc đó đừng phiền tôi nữa.”

Chu Tường cười khổ, thật sự không biết phải nói sao.

Yến Minh Tự nói rất có tình có lý, hùng hồn mà chặt chẽ, Chu Tường cũng bị cuốn theo anh, hoặc cũng có lẽ, những lời của Yến Minh Tự vốn đã chẳng quan trọng, quan trọng là... Yến Minh Tu đang ở dưới kia.

Hắn cự tuyệt Yến Minh Tu rất nhiều lần, nhưng cho đến bây giờ Yến Minh Tu vẫn chưa từng buông tay hắn. Giờ hắn đã đến cực hạn, hắn mắc kẹt quá lâu trong một đoạn đường tiến thoái lưỡng nan, nếu lúc này không đưa ra quyết định, có lẽ người đầu tiên sụp đổ chính là hắn.

Vậy nên hắn quyết định, xuống lầu ngay bây giờ.

Dần vặt nhau quá lâu, Chu Tường đã quá mệt mỏi, những tình cảm này sắp biến đổi hoàn toàn con người hắn, không chỉ về ngoài, mà ngay cả nội tâm hắn cũng đã khác hẳn ngày xưa. Hắn vẫn muốn làm chính mình, nếu trở lại con đường cũ mới có thể tìm về chính mình, hắn sẵn sàng đánh cược một phen. Dù sao, tới nước này, nếu muốn hắn buông tay Yến Minh Tu, hắn thật sự...

Chu Tường đứng dậy, hắn nhìn thấy diện mạo mình phản chiếu trên giá sách thủy tinh, một khuôn mặt tái nhợt và tiêu tụy đang nhìn lại hắn. Hắn rút khăn giấy lau mặt, cố chỉnh trang lại cho giống bình thường, hắn không muốn làm Trần Anh lo lắng.

“Tôi, tôi xuống.”

“Từ từ, tôi vẫn còn chuyện phải nói với cậu.”

“Chuyện gì?”

“Nếu sau này cậu trở thành người nhà họ Yến, đừng nghĩ xấu về mẹ tôi. Là do Uông Vũ Đông thủ thủ bên tai, bơm thổi sai sự thật, nên mẹ tôi mới phái lính của ba tôi đến.”

Chu Tường siết chặt hai nắm tay, “Không ngạc nhiên, tôi với họ Uông chính là oan gia.”

“Gần đây thằng nhỏ này rất thiếu trung thực, nó ỷ vào chuyện em gái tôi mang thai, nghĩ rằng không ai dám đụng vào nó...” Yến Minh Tự cười cười, “Nhưng có lẽ cũng nên dạy dỗ nó một phen, để nó biết nó không đủ tư cách xen vào chuyện của nhà họ Yến.”

Lúc này Chu Tường nào còn tâm trí nghĩ ngợi về Uông Vũ Đông, Uông Vũ Đông sống hay chết hẳn cũng mặc xác. Hai kiếp làm người của hắn, Uông Vũ Đông vẫn luôn sắm vai chính, nhưng đó là vai chính mà ông trời phái xuống để thử thách hắn, chỉ nghĩ tới cũng đã đủ nhức đầu, nên hắn không nghĩ nữa.

Hắn đẩy cửa bước ra, Trần Anh đứng trong phòng khách, hình như đang ngạp ngừng không biết nên gõ cửa hay không, thấy hắn đi ra, bà giật cả mình.

Chu Tường nhìn bà, “Mẹ ơi, Yến Minh Tu đang ở dưới nhà.”

Trần Anh há hốc miệng, một bàn tay đặt lên trước ngực, bà thở dài, “VẬY con nhanh xuống đi, trời lạnh lắm, nhớ phải giữ ấm.”

Chu Tường khẽ ngừng lại, nhưng chỉ một giây tiếp theo, hắn mạnh mẽ mở cửa, bước nhanh xuống lầu.

Trần Anh thở dài, lông mày nhíu chặt, lo lắng ngạp tràn trong đôi mắt.

Tuyết đang rơi.

Chu Tường chỉ khoác một cái áo lông cừu mỏng, hắn cũng không biết trời lạnh đến thế. Hắn nhìn thấy Yến Minh Tu đang đứng tựa vào xe, trên người y đã phủ một tầng tuyết trắng, đầu óc hắn lập tức trống rỗng.

Yến Minh Tu ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn, y không giấu nổi rạng rỡ vui mừng, “Anh, anh Tường.”

“Sao không ngồi trong xe?” Chu Tường thấp giọng hỏi.

“Em muốn được gần anh hơn một chút.” Yến Minh Tu thành thật đáp, như thể làm vậy là chuyện rất bình thường.

Chu Tường khịt mũi, khóe mắt cay cay.

“Sao anh mặc ít thế?” Yến Minh Tu nói xong, đưa tay tự cởi áo khoác.

“Không cần...” Chu Tường ngăn y lại, hắn bất giác cúi thấp đầu xuống, tựa như đang phải hứng chịu một sức nặng vô hình, hắn run rẩy hỏi, “Yến Minh Tu, cậu nói xem, cậu thông minh hay là ngu xuẩn? Cậu nói cậu yêu tôi, vậy tại sao cậu không nhận ra sớm hơn một chút?”

Sống mũi chua xót, Yến Minh Tu đáp, “Em ngu xuẩn.”

“Không phải sao, nếu cậu nhận ra sớm một chút, chúng ta đã chẳng khổ sở thế này.” Chu Tường bật mắt lại, “Cậu đúng là thằng khốn nạn đó Yến Minh Tu, đã đến nước này, tại sao cậu vẫn không chịu để tôi yên, cậu có biết ngày nào tôi cũng...”

Gió lạnh thốc qua, Chu Tường rét run cầm cập, tiếng bước chân giẫm trên tuyết vang lên sần sật, ngay sau đó, hắn được cuốn vào một vòng tay ấm áp. Yến Minh Tu cởi áo khoác bọc quanh mình hắn, từng âm thanh lẫn trong tiếng nức nở lướt qua tai hắn, “Anh Tường, anh Tường, chúng ta bắt đầu lại nhé, quên hết những chuyện trước đây, chúng ta bắt đầu lại nhé.”

Chu Tường cũng rất khát khao được làm lại từ đầu. Thời gian họ biết nhau không thể tính là tươi đẹp, nhưng cũng đủ để hắn nhớ mãi suốt đời, bây giờ nghĩ lại, từng hồi ức đều khiến trái tim hắn mãnh liệt đập dồn.

Chu Tường khàn khàn hỏi, “Minh Tu, chúng ta có thể dài lâu không?”

“Có thể, anh Tường à, anh sống hai cuộc đời rồi, cả hai lần anh đều đến bên em, đó chính là số mệnh của anh, cũng là số mệnh của em, chúng ta nhất định sẽ dài lâu.”

Chu Tường nghẹn ngào nói, “Có lý, bằng không tại sao thế giới lớn như vậy mà vừa tính lại tôi đã gặp Thái Uy, ngày đầu tiên đi làm tôi đã gặp lại cậu? Cậu nói xem, cái thứ gọi là duyên phận ấy mà, rốt cuộc là tốt hay xấu, tốt hay xấu hả?” Nói hết lời cuối cùng, âm thanh cũng rời rạc.

Chết một lần, hắn trở nên dè dặt với tất cả mọi chuyện, vừa cẩn thận, vừa ngạp ngừng, hắn luôn nghĩ, phải làm thế nào mới giữ được an toàn? Phải làm thế nào mới được bình yên mà sống? Phải làm thế nào mới không dẫm lên vết xe đổ? Phải làm thế nào để không tuyệt cảnh cùng đường? Cứ mãi đắn đo như thế, hắn đã quên mất con tim mình luôn khao khát điều gì. Nếu vứt bỏ tất cả bản khoán, hắn cũng không còn lừa

đổi mình được nữa, hần vẫn, vẫn luôn hi vọng được hạnh phúc cùng với Yến Minh Tu, đó là nguyện vọng lớn nhất của hần trước kia, đến hiện tại vẫn chưa hề thay đổi, cái nguyện vọng không thành ấy chính là tiếc nuối lớn nhất trong lòng hần từ đó đến giờ.

Yến Minh Tu ôm hần thật chặt, hần cảm nhận được nước mắt nóng bỏng thấm ướt vai áo hần, hun nóng làn da hần, hần không kìm nổi mình, khe khẽ đưa tay ôm lấy Yến Minh Tu. Hần vẫn còn nhớ cảm giác ôm Yến Minh Tu, luôn luôn khiến hần động lòng, luôn luôn khiến hần bất an, khiến hần chỉ muốn ôm chặt hơn nữa, mãi mãi không bao giờ buông tay.

“Yến Minh Tu, anh đây cực với cậu lần này, nếu lại thua nữa, vậy thì... Vậy thì đó cũng là mệnh của anh mày, mẹ kiếp, anh mày nhận hết.”

Chỉ trong nháy mắt đó, trái tim Yến Minh Tu bị nhấn chìm trong vô vàn cảm xúc, vui mừng, bi thương, bất lực, phần uất, hạnh phúc, kinh hoàng, quay cuồng choáng váng, những cảm xúc đó không ngừng bành trướng trong đầu y, dường như chỉ một giây tiếp theo thôi, chúng sẽ đồng loạt bùng nổ. Y cảm thấy mình đang bước trên một đám mây bồng bềnh, tiếp tục tiến tới, có lẽ vẫn sẽ gặp thiên đường mềm mại, nhưng bất kỳ lúc nào cũng có thể rớt xuống địa ngục khôn cùng. Y mạnh mẽ, mạnh mẽ ôm chặt lấy Chu Tường, chỉ sợ nếu vô ý buông tay ra, tất cả trước mắt y sẽ chỉ còn ảo ảnh.

Y chờ đợi ngày này đã hơn ba năm, y đã từng nghĩ ngày này sẽ chẳng bao giờ đến, y chìm nổi vùng vẫy giữa tuyệt vọng vô bờ, gắng sức chống chọi chỉ bằng một hi vọng quá mong manh. Sẽ không ai biết, ngày ngày điên cuồng nhưng nhớ một người chẳng rõ sống chết, chẳng rõ đang ở đâu, cảm giác ấy đau đớn và đáng sợ đến thế nào, nếu Chu Tường không sống lại, y cũng không biết mình sẽ ra sao nữa.

May mắn, may mắn làm sao, bây giờ y lại được ôm hần, cả hai còn trẻ, y vẫn còn rất nhiều thời gian để chữa lành vết thương cho hần, còn rất nhiều thời gian để bồi đắp lại niềm tin và tình cảm của hần, còn rất nhiều thời gian để trở lại ngày xưa.

Cả đời này, y sẽ không bao giờ buông tay.

109. Chương 109

Quần áo Chu Tường mặc không chống được tuyết rơi, hần mới đứng một lát đã rét run cầm cập, tím tái mặt mày, Yến Minh Tu đưa hần vào xe, giọng y vẫn còn hơi nghèn nghẹn, “Sao anh mặc ít thế?”

Tất nhiên Chu Tường không thể nói vì hần sốt ruột quá, chỉ đành qua loa đáp, “Cứ tưởng tuyết rơi thì đỡ lạnh.”

“Vớ vẩn, kiểu gì cũng phải dưới 0 độ chứ.” Yến Minh Tu tăng nhiệt độ lên mức cao nhất, những ngón tay lạnh buốt vuốt ve khuôn mặt Chu Tường, vẻ mặt y nửa cười nửa khóc, nhưng ngay cả khi đeo biểu cảm kỳ quái đến vậy, y vẫn rất mê hoặc lòng người.

Chu Tường xấu hổ quay mặt đi.

Yến Minh Tu giữ lấy cảm hần, đôi môi mềm lạnh buốt nhẹ nhàng hôn hần.

Chu Tường cứng đờ như khúc gỗ, ngơ ngẩn nhìn hai hàng mi dày rợp chớp chớp của Yến Minh Tu, cực kỳ hút hồn.

Yến Minh Tu nói, “Hôm nay em ngủ lại đây nhé.”

Chu Tường vẫn chưa quen, “Đừng, cậu về với anh cậu đi.”

“Anh sẽ về nhà chứ?” Yến Minh Tu nhìn hần, đôi mắt tràn ngập chờ mong.

Chu Tường gật gật, lại lắc lắc, “Không được, tôi phải chăm sóc mẹ tôi.”

Yến Minh Tu nói, “Vậy thì sống chung luôn, chúng ta dọn đến căn hộ ở Tam Hoàn nhé, em và anh cùng chăm sóc mẹ anh.”

Chu Tường ngẫm nghĩ, “Không được, tính mẹ tôi không thích làm phiền người khác.”

“Nhưng em muốn sống cùng anh.” Yến Minh Tu khẽ nhú mày.

Chu Tường rồi tỉnh rồi mù, “Chúng ta... Thôi để bàn sau.”

Yến Minh Tu áp Chu Tường lên cửa xe, dùng nụ hôn triền miên nồng nhiệt để biểu thị bất mãn.

Rầm! Rầm!

Phía trên đột nhiên vọng tới một loạt tiếng vang, cả hai cùng giật bắn mình, Chu Tường lập tức ngồi bật dậy, đầu đập vào cửa sổ, mắt nổ đom đóm.

Yến Minh Tu ôm hắn lại, dịu dàng cười, “Sợ thế cơ à?”

Y gạt tuyết trên cửa kính, thấy Yến Minh Tự đang đứng bên ngoài, bất đắc dĩ nhìn vào trong xe.

Chu Tường đẩy y ra, vội vàng bước xuống, “Tôi lên nhà đây.”

Chu Tường không phải kiểu người hay xấu hổ, nhưng lúc này vẫn khó tránh khỏi ngượng ngùng, hắn không biết nên dùng thái độ nào để đối mặt với Yến Minh Tu, hắn phải sắp xếp lại suy nghĩ, hắn phải ngẫm lại sau này nên dung hòa quan hệ của Trần Anh và Yến Minh Tu thế nào, còn cả sự nghiệp, còn phải giải thích với Thái Uy, nghĩ đi nghĩ lại, hắn chỉ thấy nhức đầu.

Yến Minh Tu vẫn dõi theo bóng hắn, mãi tới khi hắn biến mất trên cầu thang, y mới rời mắt đi.

Yến Minh Tự nhìn đứa em mãi chẳng chịu khá lên, thở dài, “Như vậy đã vừa lòng chưa?”

Yến Minh Tu cười, nụ cười còn mang theo vài phần đau thương khó tả, “Quả nhiên hắn vẫn còn tình cảm với em.”

“Thế tại sao không tự mình nói với cậu ta?”

“Hắn vẫn luôn kháng cự em, hơn nữa còn kháng cự bước lên con đường cũ. Anh đi cả một quãng dài, tới cuối cùng chỉ còn miệng vực, tất nhiên anh sẽ không bao giờ muốn quay lại nữa.” Yến Minh Tu ngẩng đầu nhìn căn phòng sáng đèn của Chu Tường, vừa chăm chú, vừa co chấp, “Nhưng em muốn hắn cùng đi với em, cùng tiến cùng lùi, bất kể cuối con đường có thứ gì chờ đợi.”

“Được rồi, thế còn chuyện đã hứa với ông nội và ba mẹ, em định giấu đến bao giờ?” Yến Minh Tự nghiêm mặt.

Yến Minh Tu lập tức ảm đạm, không thể dè nén nỗi đau, “Em không biết, nhưng... Nếu em không giữ chặt lấy hắn, hắn sẽ nhân lúc em bất lực nhất để rời đi. Nếu hôm nay em không ở đây, ngày mai hắn sẽ lại do dự. Anh à, hắn mất cha mẹ từ khi tám tuổi, thực ra hắn mới là người thiếu thốn cảm giác an toàn hơn bất kỳ ai khác, nếu em không thể làm hắn an tâm, hắn sẽ lựa chọn phương thức lý trí nhất để tự bảo vệ mình, mà cái gọi là phương thức lý trí nhất của hắn... Em không thể chấp nhận được.”

“Em có lựa chọn của em, anh không nói gì thêm nữa, nhưng em phải nhớ cho kỹ, một khi đã bị vạch trần, anh chờ xem em giải quyết thế nào.”

Yến Minh Tu nheo mắt, không trả lời.

Đến nước này, y đã bất chấp hậu quả, không gì đau đớn hơn việc Chu Tường sẽ rời khỏi y, y muốn vây kín hắn, bao trùm hắn, để sau này, dù có bất cứ chuyện gì phát sinh, hắn cũng không thể rời khỏi y nữa.

Chu Tường lên lầu, cứ nghĩ Trần Anh sẽ nói gì với hắn, nhưng không ngờ Trần Anh không hỏi gì cả, bà chỉ căn dặn hắn đi ngủ sớm.

Chu Tường về phòng, nặng nề đổ vật xuống giường. Đến giờ trái tim hắn vẫn còn nhảy nhót, vì tất cả những gì vừa mới phát sinh, vì quá khứ, và vì Yến Minh Tu.

Chu Tường tự hỏi, sau này không biết sẽ phải đối mặt với những gì, mà kể cả vậy, hắn vẫn sẽ hồ đồ bước tới sao?

Khóe miệng giật giật, hắn nở một nụ cười gượng gạo.

Nếu mọi chuyện đúng như Yến Minh Tu nói, thì có hồ đồ bước tới cũng đáng để thử một lần.

Nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, Chu Tường bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, điện thoại vang lên. Hắn quơ tay vợ lấy, híp mắt nhìn màn hình, đúng là Yến Minh Tu. Giống như phản xạ có điều kiện, hắn rời giường, vén rèm lên, nhìn xuống, quả nhiên xe của Yến Minh Tu đang đỗ dưới lầu, thậm chí Yến Minh Tu còn lộ đầu ra, vẫy vẫy tay với hắn.

Chu Tường ấn nút nghe máy, “Cậu lại làm trò gì thế?”

Yến Minh Tu rất tủi thân, “Em đã bảo em muốn ngủ lại đây, nhưng anh không cho.”

“Tôi đã không cho mà cậu còn chưa chịu đi?”

“Em cũng đã nói em muốn được ở gần bên anh một chút.”

“Được rồi, hơn nửa đêm cậu gọi, chẳng lẽ tôi còn không hiểu ý sao?”

“Em lên được không?”

Chu Tường lưỡng lự vài giây, thở dài, “Lên đi.”

Hắn khê khàng mở cửa, để Yến Minh Tu bước vào nhà.

Phòng của Chu Tường rất nhỏ, rất ấm áp, còn ấm áp hơn cả ở trong xe, Yến Minh Tu vừa vào đã cởi ngay áo khoác, chỉ để lại áo lót bên trong.

Chu Tường híp mắt nhìn y.

Yến Minh Tu kéo hắn ngồi xuống giường, “Em biết anh không có hứng làm chuyện đó, chúng ta chỉ ngủ thôi, chỉ ngủ thôi.”

Chu Tường âm thầm thở phào, một lần nữa quay về giường.

Yến Minh Tu cởi quần, leo lên giường, rúc vào chăn, ôm chặt lấy hắn.

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người.

“Minh Tu.”

“Ừ?”

“Cậu có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Yến Minh Tu trầm ngâm. Tất nhiên y nhớ rõ, lần đầu tiên gặp mặt, y nhìn nhầm phía sau Chu Tường thành Ông Vũ Đông, cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng sau tất cả những gì đã xảy ra, lần đầu tiên ấy lại trở thành đề tài cấm kỵ của cả hai người.

“Không nói gì? Chẳng lẽ cậu quên rồi? Cậu đến tìm Ông Vũ Đông ở trường quay, nhìn nhầm tôi thành anh ta, còn ôm chầm lấy tôi nữa.”

Yến Minh Tu rầu rĩ đáp, “Nhớ.”

Chuyện Yến Minh Tu đã từng xem hắn là thể thân của Ông Vũ Đông, có lẽ sẽ trở thành khúc mắc cả đời này của hắn, cũng sẽ trở thành nỗi ân hận và xấu hổ cả đời này của Yến Minh Tu, nhưng hiện giờ hắn có thể rất thản nhiên nhắc lại điều đó, có lẽ rồi sẽ đến một ngày, khúc mắc này mãi mãi tiêu tan.

“Cậu có biết lúc ấy nhìn thấy cậu, tôi đã nghĩ gì không?”

“Nghĩ gì cơ?”

“Tôi nghĩ, nếu có thể ngủ một đêm với cậu thì giá trị biết mấy.”

Yến Minh Tu cười khẽ, “Thật sao?”

“Thật.”

“Vậy còn bây giờ?”

Chu Tường trầm ngâm một lát, “Bây giờ không chỉ là ngủ một đêm.” Tất cả mọi thứ đều đã thay đổi.

Yến Minh Tu không lên tiếng, chỉ mạnh mẽ ôm siết lấy hắn.

Chu Tường buồn bã nở nụ cười, cảm thán nói, “Nếu có thể quay lại khi xưa thì tốt biết mấy.”

Yến Minh Tu rời đi lúc trời còn chưa sáng. Nếu để Trần Anh nhìn thấy lần nữa thì xấu hổ vô cùng.

Nhưng hơn chín giờ sáng y lại đến, nói muốn đưa Trần Anh đi gặp bác sĩ.

Chu Tường nhớ lần trước y đã nói sẽ liên lạc với chuyên gia điều trị thận, tốt nhất là không nên trì hoãn, vì thế hắn bèn khuyên Trần Anh đi luôn.

Trần Anh cũng rất lưỡng lự, bà vẫn canh cánh chuyện tiền nong.

Yến Minh Tu biết bà đang băn khoăn, liền nhẹ giọng khuyên nhủ, “Dì à, con và anh Tường tuy hai mà một, chuyện của anh Tường cũng là chuyện của con, dì như thế này chỉ làm anh ấy thêm lo thôi, đừng phân vân nữa.”

Chu Tường không có cách nào mở miệng, dù sao hắn vẫn còn cần tiền của Yến Minh Tu, chuyện này quả thật chẳng vẻ vang gì, hắn chỉ có thể lo lắng nhìn Trần Anh, hy vọng bà hiểu được.

Trần Anh chịu không nổi vẻ mặt âu sầu của hắn, mặt bà cũng nóng lên, nhưng cuối cùng vẫn theo hai người đi xuống lầu.

Yến Minh Tu đưa bà đến bệnh viện tư lớn nhất Bắc Kinh, ở đây có một chuyên gia điều trị thận người Trung Quốc cực kỳ uy tín, thỉnh thoảng sẽ đích thân đến khám cho người bệnh.

Chu Tường cầm theo tất cả hồ sơ bệnh án của Trần Anh, đáy lòng tràn trề hi vọng.

Đến bệnh viện, Trần Anh phải kiểm tra lại theo đúng quy trình, bác sĩ và hai phụ tá cùng nghiên cứu bệnh án của bà, sau đó yêu cầu bà nằm viện vài ngày để quan sát thêm, dự kiến trong một tuần sẽ đưa ra phương án chữa trị hữu hiệu nhất.

Trần Anh không muốn nằm viện lắm, nhưng bác sĩ và Chu Tường cùng khuyên nhủ, cuối cùng bà vẫn ở lại bệnh viện.

Y tá đưa bà đến phòng bệnh hạng nhất, còn bác sĩ trao đổi với Yến Minh Tu và Chu Tường, “Chiều theo tình trạng của bà ấy, tốt nhất là nên thay thận, hai vị có thể bắt đầu tìm kiếm người hiến thận từ bây giờ.”

Trên đường từ bệnh viện về, Chu Tường vẫn trầm ngâm nghĩ ngợi.

Yến Minh Tu nhéo nhéo bàn tay hắn, “Anh Tường, việc này đúng là khó, nhưng Trung Quốc đông dân thế này, chúng ta cứ từ từ tìm kiếm. Anh đừng suy nghĩ nhiều, kể cả không tìm được thận thay, chỉ cần kiên trì điều trị, rất nhiều người bệnh nhiễm trùng đường tiểu vẫn có thể sống thêm mười – hai mươi năm.”

Chu Tường cười, “Tôi hiểu rồi, nhưng chuyện này đừng nói với bà vội, cứ chờ tới khi tìm được thận đã, nếu không, hi vọng rồi lại thất vọng, tôi sợ bà không chịu nổi.”

“Em biết rồi.” Yến Minh Tu mỉm cười nhìn hắn, “Anh Tường, chúng ta đến siêu thị gần nhà mua đồ về làm lẩu đi, có cả thịt bò anh thích ăn đấy, tối nay ăn lẩu nhé, được không?”

“Ừ, đi thôi, cũng lâu chưa ăn.”

Yến Minh Tu đau xót trong lòng, khẽ cười nói, “Ừ, lâu chưa ăn rồi...”

END109.

110. Chương 110

Siêu thị gần nhà là nơi hai người thường lui tới nhất khi còn sống cùng nhau, diện tích không lớn, nhưng cách nhà rất gần, hàng hóa cũng phong phú, bên cạnh còn có cửa hàng 7-Eleven và quán cháo 24h, buổi tối đói bụng, hai người thường xuống đó mua đồ ăn khuya, hay nói chính xác hơn, lúc ấy chỉ có Chu Tường xuống mua đồ ăn khuya cho cả hai người.

Hai người đẩy xe đẩy, cùng nhau chọn đồ trước các quầy hàng. Yến Minh Tu vẫn theo thói quen cũ, nhìn vừa mắt là ném vào xe, có cần dùng hay không cũng mặc, đôi lúc Chu Tường sẽ lựa dịp y không để ý, len lén xếp trả lên giá, nếu Yến Minh Tu phát hiện, y sẽ giành lại ngay, sau đó còn ném thêm vài thứ tương tự vào xe, coi như thay lời kháng nghị. Những lúc ấy Chu Tường cũng không giận, ngược lại hắn còn nghĩ, hành động trẻ con như thế thật là đáng yêu.

Khi đó, đối với hắn, Yến Minh Tu làm gì cũng rất mê người, kể cả những lúc ương bướng giận dỗi, y cũng đặc sắc theo một phong cách rất riêng.

Bây giờ Yến Minh Tu vẫn theo thói cũ, nhìn thấy gì hợp mắt là quăng lên xe, còn Chu Tường đã biết cân nhắc bàn bạc lại với y, “Rau cải này không tươi, đổi bó khác đi.”

Yến Minh Tu nhặt gói rau cải đã ném vào xe lên nhìn nhìn, đúng là không tươi thật, “Ừ nhỉ, anh chọn đi.”

Chu Tường đứng trước quầy rau xanh, chọn lấy một bó hắn ưng ý nhất, bỏ vào xe đẩy.

Bàn tay Yến Minh Tu đặt trên xe đẩy không biết cố ý hay vô tình, nhẹ nhàng chạm vào tay Chu Tường. Y quay sang, dịu dàng cười với hắn, cười đến khóe mắt cong vút, xinh đẹp vô cùng.

Chu Tường nhin không được phải cười theo, “Cười gì thế?”

Yến Minh Tu nhéo nhéo ngón tay hắn, “Lâu không đi siêu thị với anh.”

“Lúc trước cậu vẫn chê siêu thị khó gửi mà?”

Yến Minh Tu cười khê, “Có anh bên cạnh, nơi nào cũng thơm.”

Chu Tường nhin cười, “Học kiểu nói đó ở đâu thế, mà đang ở chỗ đông người, cẩn thận bị đồn lung tung.”

Yến Minh Tu dựa vào hắn, bả vai áp sát bả vai, chỉ là một đụng chạm rất nhỏ, nhưng y cũng đã thỏa mãn vô cùng.

Chu Tường cũng đã lâu chưa có cảm giác này, hắn chỉ thấy toàn thân nhẹ bẫng, ấm áp dạt dào, không còn bí bức, không còn áp lực, gánh nặng chưa thể tiêu tan, nhưng... Nhưng có một người cùng san sẻ với hắn... Hắn không phải một mình chống chọi nữa, hắn không phải nặng nề đứng trước bao nhiêu lựa chọn nữa, hắn đã ra quyết định, và quyết định ấy khiến hắn nhẹ nhõm hơn nhiều, chỉ như vậy cũng đủ lắm rồi.

Chỉ cần được ở bên Yến Minh Tu, hắn đã cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Dù đã trải qua bao nhiêu thương tổn, nhưng hắn vẫn muốn tiếp tục bước trên con đường này, tính tình đến chết không chừa, hắn cũng chỉ đành nhận mệnh.

Hai người vừa trò chuyện vừa chọn đồ nấu ăn, không khí hòa hợp vô cùng, Yến Minh Tu như đang nhìn thấy cuộc sống tươi đẹp trong tương lai rạng sáng của hai bọn họ.

Mua xong nguyên liệu, hai người xách ba cái túi lớn về nhà.

Chu Tường chuẩn bị đồ nhúng lẩu, Yến Minh Tu nấu nước dùng, hai người bận bịu trong phòng bếp nhỏ, thỉnh thoảng xoay người lại đụng phải nhau, sau đó cùng nhìn nhau cười.

Chưa đến nửa tiếng, nồi lẩu đã chuẩn bị xong, Chu Tường bỏ đồ lẩu chín vào trước, hai người ngồi quanh nồi lẩu nóng hằm hập, vui vẻ cùng ăn.

Căn hộ nhỏ cũng có cái hay, vừa bật lò sưởi đã ấm áp, cộng thêm nồi lẩu sôi ùng ục, hai người mồ hôi đầm đìa, cởi hết chỉ còn áo lót.

Bọn họ nói đủ chuyện trên trời dưới biển trong ngành showbiz, trước đây Chu Tường luôn phải vắt óc tìm đề tài bắt chuyện với Yến Minh Tu, bởi vì hai người lúc ấy không có điểm gì chung, còn bây giờ họ đã có rất nhiều điều để nói. Yến Minh Tu biết vô số chuyện bên lề, tất cả đều nhờ Khương Hoàn tán nhảm lúc lái xe cho y, y vốn không để tâm lắm, nhưng thấy Chu Tường thích nghe, y cũng liền thích nói, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, không khí ấm áp vô cùng.

Đang lúc đó, điện thoại của Yến Minh Tu đột ngột vang lên, y lấy ra xem thử, nụ cười vẫn đọng trên môi, nhìn thấy tên người gọi, y cúp máy luôn.

Chu Tường nhú mày, không biết do đâu, hẳn có cảm giác cú điện thoại này là Uông Vũ Đông gọi tới, vì thế hẳn bật thốt lên, “Uông Vũ Đông?”

Yến Minh Tu thờ ơ đáp, “Ừ, đừng để ý, ăn tiếp thôi.” Nói đoạn, y cắt máy đi.

Chu Tường bĩu môi, “Cứ nghe đi, không sao.”

Yến Minh Tu lắc đầu, “Thôi khỏi, phí thời giờ.”

Chu Tường nhìn y thật sâu, sau đó khẽ thở dài, lại nhin không được bật cười thành tiếng.

“Sao thế?”

“Cảm giác khá dễ chịu. Mấy năm trời tôi bị Uông Vũ Đông đập lên đầu, không ngờ cũng có ngày Yến Minh Tu cậu vì tôi mà ngắt điện thoại của anh ta, nghĩ kiểu gì cũng thấy sung sướng.” Chu Tường buông đũa, ngửa đầu uống một hớp bia, cười ha hả, “Quá sung sướng.”

Yến Minh Tu không cười, y nghiêm túc nói, “Anh ta không thể so sánh với anh.”

Chu Tường rót đầy chén rượu cho y, “Nào, cạn.” Hắn nghĩ, đến bây giờ, coi như mối tình này đã thôi sâu nào. Kiếp trước hay kiếp này, trong phim hay ngoài đời, hẳn đều đã từng làm thế thân của Uông Vũ Đông, trong tình cảm hay trong công việc, nhục nhã chồng chất nhục nhã suýt làm hắn oằn lưng, nhưng cuối cùng hẳn đã có thể hãnh diện. Công việc chưa dám nói, nhưng ít nhất về tình cảm, hẳn đã không còn thảm bại dưới tay Uông Vũ Đông, thế thân cũng có ngày vùng lên làm nhân vật chính.

Những lúc thế này phải uống cho đã đời, dồn hết ức chế vào chén rượu, từng ngụm từng ngụm tiêu diệt sạch!

Yến Minh Tu cũng cạn với hắn.

Chu Tường đặt chén rượu xuống, lấy khăn ăn lau miệng, cười nói, “Nhưng mà anh ta tìm cậu làm gì? Có chuyện nhờ vả à? Nói tôi nghe xem nào?”

Yến Minh Tu băng quơ đáp, “Vay tiền.”

“Vấn chuyện lần trước à? Cậu vẫn chưa cho anh ta vay?”

“Anh ta nịnh bợ nhằm người.” Yến Minh Tu hừ lạnh, “Ba mẹ em không quan tâm đến tiền bạc, anh ta có vo ve bên tai cũng chẳng ích gì.”

“Nhưng dù thế nào thì anh ta cũng là anh rể cậu, cậu thật có thể bỏ mặc sao?”

Yến Minh Tu khẽ cười cười, “Muốn em xuất tiền thì phải có điều kiện.” Đôi mắt y lóe sáng, không biết đang mưu tính chuyện gì, Chu Tường nhìn cũng thấy rờn rợn.

Yến Minh Tu thay đổi quá nhanh, nhớ năm đó y si mê Uông Vũ Đông là thế, tới khi hết tình cảm, y cũng chẳng thêm nề nang gì. Chu Tường biết chuyện này không thể mang ra so sánh, nhưng hẳn vẫn lẩn cấn trong lòng.

Yến Minh Tu tựa hồ cũng đoán được suy nghĩ của hắn, y đứng dậy, bước ngang qua bàn, gấp rút hôn hắn một miếng, kiên quyết nói, “Anh Tường, anh không giống bất kỳ kẻ nào khác, em sẽ tốt với anh cả đời này.”

Chu Tường cười đáp, “Hi vọng thế, ai nói trước được chuyện cả đời.”

Yến Minh Tu nhú mày, “Anh Tường, đừng nghĩ lung tung nữa, em chỉ muốn cho anh ta một bài học, để sau này anh ta hết dám lăm lỏi về anh.”

Chu Tường nói, “Tôi biết rồi, cậu cho anh ta bài học thế nào tôi cũng muốn xem, nhớ phải thẳng tay đó.”

Yến Minh Tu nhướn miệng cười.

Dù trước đây Chu Tường vẫn luôn thầm rửa Uông Vũ Đông gặp xui, nhưng hiện giờ hắn cũng chẳng quan tâm đến anh ta nữa, có lẽ vì khi đó lúc nào hắn cũng yếu thế hơn anh ta, nên mới nảy sinh âm ức và hiểu lầm, còn lúc này hắn đã có được thứ hắn muốn có, nỗi căm hận và ghen ghét Uông Vũ Đông cũng biến mất chẳng còn, bởi vì hắn không cần nữa, nên Uông Vũ Đông có gặp chuyện gì hắn cũng không quan tâm. Hắn chỉ muốn sống tiếp cho thật tốt, hắn chỉ muốn những ngày này cứ bình yên trôi qua.

Bởi vậy nên hắn cũng không để ý Yến Minh Tu xử lý Uông Vũ Đông thế nào, cho vay hay không cho vay, chẳng nào cũng chẳng phải tiền của hắn, hắn quan tâm làm gì. Dù sao Uông Vũ Đông cũng là con rể nhà họ Yến, hắn nghĩ cuối cùng Yến Minh Tu vẫn sẽ giúp anh ta thôi. Để Yến Minh Tu không phải khó xử vì hắn, hắn liền nói trước, “Chuyện nhà cậu, cậu cứ giải quyết thế nào cho hợp tình hợp lý, đừng để ý đến tôi, Uông Vũ Đông ra sao, tôi sẽ không xen vào, tôi cũng không phải người hẹp hòi như thế.”

Yến Minh Tu hiểu ý hắn, côi lòng ảm áp hắn lên, “Anh Tường, em sẽ không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương anh.”

Chu Tường cười ha hả, “Cậu định nuôi tôi như nuôi chim hoàng yến đó à? Trời sinh tôi đã là quạ đen rồi, cậu đừng như vậy nữa, cứ giống trước đây có phải hơn không?”

Yến Minh Tu cũng cười, “Được, chúng ta cứ giống trước đây.”

Trở lại với cuộc sống trước đây, chính là nguyện vọng lớn nhất trong lòng hai bọn họ.

END110.

~*7-Eleven cho những ai chưa biết:

vi.wikipedia.org/wiki/7-Eleven

~Nó là chuỗi cửa hàng bán đồ ăn nhanh và đồ ăn sẵn theo kiểu convenience store ấy <>

111. Chương 111

Sáng hôm sau, Chu Tường làm bữa sáng cho Trần Anh, ngồi với bà nửa tiếng trong bệnh viện, sau đó đến công ty.

Buổi chiều hắn phải giúp Thái Uy chuẩn bị tài liệu đấu thầu một Studio, hợp đồng trị giá hơn bảy trăm vạn, Thái Uy bận không tự làm được, anh chỉ yên tâm giao cho Chu Tường.

Chu Tường không thể thoái thác, hắn dành cả buổi trưa tìm hiểu mấy công ty dự thầu, sau đó cùng vài người khác thảo luận điều kiện trúng thầu.

Đến tối, Thái Uy xong việc, muốn mời bọn họ ăn cơm, Chu Tường gọi cho Yến Minh Tu, định bảo y hôm nay hắn không về ăn tối.

Không ngờ Yến Minh Tu không nghe máy.

Chu Tường cũng không để bụng, rất vui vẻ đi ăn với Thái Uy.

Ăn cơm khó tránh khỏi chút rượu chè, cả đám người đều dính hơi men, nhưng buổi tối Thái Uy vẫn phải đi tiếp khách nên anh không uống, chờ xong bữa, anh định đưa Chu Tường về nhà.

Chu Tường hơi xấu hổ, nếu Thái Uy đưa hắn về, anh sẽ biết hắn đã chuyển lại về nhà cũ, mà nguyên nhân hắn chuyển về, có lẽ cũng không cần giải thích nữa.

Nhưng Thái Uy là người anh tốt nhất của hắn, sớm muộn gì anh cũng phải biết, vì thế Chu Tường cũng không từ chối, hắn lên xe, nói địa chỉ cho Thái Uy.

Xe vừa đi được một đoạn, Thái Uy thành linh đạp mạnh chân phanh, Chu Tường đổ nhào tới trước, suýt đập mặt vào lớp thủy tinh.

Thái Uy kinh ngạc nhìn hấn, “Chú mày... Chú mày dọn về rồi?”

Hơi men tiêu biến, Chu Tường tỉnh táo ngay tức thì, hấn gạt đầu, “Vâng, em dọn về rồi.”

“Thế... Thế còn Yến Minh Tu?”

Chu Tường khẽ than một tiếng, cười nói, “Cậu ta ở cùng chỗ với em.”

“Nghĩa là sao? Hai đứa huề nhau rồi à?”

Chu Tường sờ sờ mũi, nhỏ giọng đáp, “Anh Uy, chẳng biết anh có hiểu không, em cũng rồi bởi một thời gian, nhưng hình như số mệnh đã an bài rồi.”

“Tao hiểu thế đ*o nào được!” Thái Uy đập tay lái, bất mãn vô cùng, “Những chuyện gã ta làm trước kia, mày quên hết rồi à? Nói thế nào cũng là gã gián tiếp hại chết mày, sao mày lại quay về với gã? Hơn nữa, họ Yến có phải bình thường đâu? Làm sao nhà người ta chấp nhận mày được? Chẳng lẽ mày sẵn sàng làm tình nhân bí mật của gã ta à?”

Chu Tường cười khổ, “Những gì anh nói, em đều chưa quên, nhưng cậu ta cũng sẽ không quên được. Em nghĩ, em khó chịu thì cậu ta cũng chẳng dễ chịu gì, nghĩ như thế, cậu ta cũng không còn đáng hận nữa. Vả lại, bây giờ cậu ta cũng thật lòng với em, em biết mà, còn về phía gia đình cậu ta... Anh Uy, em cũng chẳng biết phải làm sao, được ngày nào hay ngày ấy vậy.”

“Chu Tường, rồi chú mày sẽ hối hận thôi.”

Chu Tường xoa bóp ấn đường, chỉ có thể cười gượng gạo, “Anh Uy, đừng rửa em mà, đến em còn chẳng biết mình bị làm sao nữa. Em cứ nghĩ IQ của em không tồi, nhưng mỗi lần gặp chuyện thế này, em cứ như thằng đần ấy. Anh biết không, đôi lúc nhớ lại chuyện trước kia, em chỉ hận không thể đập cậu ta một trận, nhưng nhìn cậu ta khóc, em lại thấy khó chịu vô cùng.”

“Thần kinh.” Thái Uy hung tợn trừng hấn, xoay người khởi động xe, “Nếu lần này còn thua thiệt nữa, nhất định tao sẽ kệt cha mày.”

Ánh mắt Chu Tường dừng lại bên ngoài cửa sổ, hấn thấp giọng đáp, “Nếu thua thiệt lần nữa thì cũng chỉ do mệnh của em thôi.”

Thái Uy đưa Chu Tường về nhà, Chu Tường đang định xuống xe, đột nhiên quay đầu lại hỏi, “Anh Uy, anh lên ngồi một lát không?” Hấn nhìn anh thật sâu, “Lâu lắm anh chưa đến nhà em.”

Thái Uy vốn đang định chửi hấn “Cút”, nhưng nhìn ánh mắt hấn, anh lại không nói nên lời, cuối cùng chỉ đành giận dữ bảo, “Đề hôm khác.”

Chu Tường gạt đầu, chuẩn bị xuống xe.

Thái Uy kéo tay hấn lại.

Chu Tường hỏi, “Anh Uy?”

Thái Uy thở dài, “Chú mày ngồi lại đây, anh còn chuyện muốn nói.”

Chu Tường đành phải ngồi lại vào xe.

Thái Uy ngẫm nghĩ một lát, sau đó nói với hấn, “Nếu chú mày bằng lòng quay lại với gã ta, thì anh cũng phải nói vài câu cho rõ. Yến Minh Tu chẳng tốt đẹp gì, nhưng gã ta đối với chú mày... Là thật lòng.” Anh châm thuốc, hé mở cửa kính, “Lúc chú mày xảy ra chuyện, theo lý thuyết, đội cứu hộ chỉ có thể tìm một tuần, nhiều nhất là hai tuần, thế nhưng Yến Minh Tu chạy vội đến Quảng Tây, dựa vào quan hệ, ép buộc đội cứu hộ lục soát hơn một tháng. Chuyện này quả thực không đúng lý, đội cứu hộ cũng chẳng phải do nhà gã ta mở, lúc ấy anh cũng có mặt, cũng định khuyên nhủ gã mấy câu, nhưng Yến Minh Tu giống như phát khùng, điên loạn khác hẳn ngày thường, nếu chú mày nhìn thấy, chú mày cũng sẽ không nhận ra đó là Yến Minh Tu nữa.”

Chu Tường rũ mắt, trái tim khê rung động. Việc này hẳn đã được nghe đứt quãng từ miệng người khác, dù không tận mắt chứng kiến, nhưng dựa vào những gì được miêu tả, hẳn cũng có thể hình dung được nỗi tuyệt vọng của Yến Minh Tu ngày đó. Chỉ cần hoán đổi vị trí của Yến Minh Tu và hẳn, hẳn cũng sẽ hiểu hết cảm giác đau đớn khi người mình yêu mất tích là như thế nào.

Vậy nên hẳn không thể tiếp tục thù hận được nữa, bởi vì Yến Minh Tu đã bị trừng phạt rồi.

“Mãi đến lúc đó anh và Khê Nhung mới dám tin rằng gã ta thật lòng với chú mày. Nếu không thật sự đau đớn, một người không thể suy sụp đến mức đó.” Thái Uy đưa điều thuốc ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng gõ gõ, một trận gió lạnh theo khe hở ủa vào, tàn thuốc cũng theo gió ủa vào, len lỏi trong xoang mũi hẳn, hẳn chun chun cái mũi, cả xoang mũi lẫn vành mắt đều thấy cay cay.

“Anh nói cũng nhiều rồi, nếu chú mày đã muốn quay lại thì hai đứa cứ quay lại đi. Dù anh chẳng tán thành lắm đâu, nhưng xét cho cùng, người đã có tình thì không thể rời xa nhau. Chú mày đã chết một lần rồi mà vẫn chưa tuyệt vọng, đúng là hết thuốc chữa.”

Chu Tường thở dài, “Cũng không hẳn thế.”

“Được rồi, cút mẹ mày đê.” Thái Uy vỗ vỗ đầu hẳn, “Ranh con, chết một lần trẻ đi vài tuổi, tiện quá mày nhỉ?”

Chu Tường cười hai tiếng, cất bước lên lầu.

Chu Tường về nhà, Yến Minh Tu vẫn chưa trở lại, chẳng biết y đang bận cái gì.

Hắn ngồi trong phòng khách, tỉ mỉ quan sát từng ngõ ngách, từng chi tiết của căn hộ này. Nơi nơi, nơi nơi đều có dấu vết của Yến Minh Tu. Hẳn ngồi đó, ngẩn ngơ nghĩ về chuyện của hai bọn họ, lơ mơ cảm giác như tất cả chưa từng phát sinh, nhưng sự thật thì, những gì đã phát sinh đều không thể vãn hồi.

Hắn lắc lắc đầu, không muốn nghĩ thêm nữa. Đứng dậy đi tắm, hẳn quyết định ngủ sớm.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cửa phòng vang lên lạch cạch.

“Minh Tu?” Chu Tường lầm bầm.

“Em đây.”

Yến Minh Tu cởi quần áo, chui vào chăn. Chu Tường đang nằm sắp ngủ, Yến Minh Tu sà xuống phủ trên lưng hẳn, làm hẳn hô hấp cũng khó khăn.

Hắn ngửi thấy mùi rượu.

“Hm? Uống rượu à? Hay là từ tôi nhỉ? Nhưng tôi tắm rồi mà... Cậu uống rượu à?”

“Ừ.”

“Với ai thế?”

“... Ba em.”

Chu Tường trở mình, cố gắng nhìn rõ khuôn mặt Yến Minh Tu trong bóng đêm, nhưng nhìn mãi không thấy, hẳn chỉ phân biệt được đôi mắt còn mang theo men say của y.

“Cậu không sao chứ?”

“Anh Tường, bất kể sau này phát sinh chuyện gì, anh vẫn sẽ ở bên em chứ?”

“Cậu sao thế?”

“Anh hứa với em đi.”

“Hứa gì?”

“Hứa rằng sẽ không rời khỏi em, bất kể chuyện gì xảy ra đi nữa.”

“Rốt cuộc là cậu làm sao?” Chu Tường không quen ứng phó với Yến Minh Tu say rượu, Yến Minh Tu tửu lượng rất kém, lần nào uống rượu cũng làm khổ hẳn, mà ấn tượng sâu nhất, khó quên nhất chính là cái ngày

Uông Vũ Đông đính hôn, y say rượu nhào lên ôm hấn, luôn miệng gọi tên Uông Vũ Đông. Lần đó hấn đã muốn điên, vì thế mỗi khi Yến Minh Tu uống rượu là hấn lại thấy không thoải mái.

“Anh Tường, em sẽ không rời khỏi anh, nhất định em sẽ không rời khỏi anh.” Yến Minh Tu ôm eo hấn, “Tại sao anh lại tốt với em như thế, trước đây em chẳng tốt với anh chút nào...”

Bắt đầu nói mê sảng...

Chu Tường cực kỳ bất đắc dĩ, hấn muốn đẩy Yến Minh Tu ra, Yến Minh Tu lại quẩn lấy hấn như xà, dùng cách nào cũng không chịu buông tay.

Đột nhiên, Yến Minh Tu nghẹn ngào nói, “Anh Tường, nhất định anh không được rời bỏ em.”

Chu Tường thở dài, “Được rồi, tôi không rời bỏ cậu, giờ bỏ ra đã được không? Tôi sắp ngạt thở rồi.”

Yến Minh Tu nghe vậy, khê khằng bò xuống khỏi người hấn, nhưng vẫn nhất quyết không chịu buông tay, tựa như một đứa nhỏ thiếu thốn cảm giác an toàn, y dụi đầu vào lòng hấn, chọn lấy vị trí y an tâm nhất, sau đó nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Chu Tường ngủ sớm quá, bây giờ bị y phá, cuối cùng lại không ngủ tiếp được.

Bên tai hấn vẫn còn văng vẳng giọng nói của Yến Minh Tu.

END111.

112. Chương 112

Sáng hôm sau, Chu Tường tỉnh dậy, Yến Minh Tu vẫn còn ngủ say sưa.

Hôm nay hấn có hẹn với mấy người trong đoàn làm phim Yến Minh Tu giới thiệu cho hấn, phải chuẩn bị rất nhiều việc trước khi khởi quay, nghe nói phải học cười ngựa, để tương xứng với hình tượng nhân vật chính, hấn còn phải giảm thêm mấy kg. Thế nên hấn dậy rất sớm để chuẩn bị đến chỗ hẹn.

Hấn tắm rửa một cái, xong xuôi đi ra, thấy Yến Minh Tu hình như sắp tỉnh, y trở mình, tay chân quờ quạng lần tìm gì đó.

Chu Tường thấy động tác của y khá buồn cười.

Chỉ một giây sau đó, Yến Minh Tu mở bừng mắt, y nhìn khắp lượt quanh giường, đến khi nhìn thấy Chu Tường quần khăn tắm đứng trước cửa, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tường cười bảo, “Cậu ngủ chẳng ngăn nắp gì cả.”

Yến Minh Tu trở mình, “Khó chịu...”

“Ai bảo uống lắm vào.” Chu Tường rót một ly nước, sau đó đỡ y ngồi dậy, “Uống đi, giọng khản đặc rồi kìa.”

Yến Minh Tu không giơ tay đón, chỉ há miệng ngậm lấy vành ly, Chu Tường đành phải dứt cho y uống.

Uống xong, Yến Minh Tu lại ôm eo hấn. Chu Tường mới tắm, thơm ngát rất dễ dụ, Yến Minh Tu nhìn không được, ghé mũi vào hít ngửi một chập, làm bầm hổi hấn, “Anh đi à?”

“Ừ, tôi vừa ăn rồi, cậu hâm nóng lại ăn sau nhé.”

“Đi đâu?”

“Mấy người trong ekip hẹn tôi đến bàn bạc trước khi quay, bảo tôi học cười ngựa, còn bảo tôi giảm béo, tôi thấy tôi đã gầy lắm rồi, nhưng người ta vẫn cần gầy nữa.” Chu Tường bất đắc dĩ cười cười, vỗ vỗ đầu Yến Minh Tu, “Bỏ ra nào, tôi đi đây.”

Yến Minh Tu cọ cọ cái cằm lún phún râu lên ngực hấn, xong xuôi mới luyến tiếc buông tay.

Chu Tường buồn cười, hần nhớ hồi hần 24 tuổi đầu có như vậy, sao Yến Minh Tu lại trẻ con thế này?

“Nhớ ăn cơm đây, hâm nóng lại rồi ăn.” Hần thay quần áo rồi ra khỏi nhà.

Bàn bạc xong với mấy người trong ekip làm phim, Chu Tường bị kéo đến một sân cưỡi ngựa, huấn luyện viên chuyên nghiệp sẽ dạy hần bài bản, nghe nói còn phải học một số động tác khá nguy hiểm. Phân cảnh này chỉ chiếm 3-4 phút, nhưng lại đóng vai trò cực kỳ quan trọng trong phim, hần được yêu cầu phải luyện tập cho thật tốt.

Trước đây Chu Tường cũng từng đến thảo nguyên Khang Tây cưỡi ngựa với đồng nghiệp, nhưng khi ấy hần chỉ đến giải trí, thu nhập của hần không cao, cưỡi ngựa lại đắt đỏ, nên hần chỉ cưỡi mười phút là tụt xuống ngay. Lúc đó hần thấy leo lên lưng ngựa chẳng khó khăn gì, lúc cưỡi cũng chẳng mệt, bây giờ ngồi liên tục nửa tiếng, hai chân hần không đứng thẳng nổi, suýt thì nghỉ cả đi lại.

Cũng may huấn luyện viên không làm khó hần, chỉ lập cho hần một bảng tiến độ, nói rằng hần vẫn còn đủ thời gian để thích nghi.

Chu Tường ở sân cưỡi ngựa tập luyện miệt mài, đến gần năm giờ chiều, một nhân viên trong đoàn làm phim tiện đường đưa hần về nhà.

Chu Tường về đến nhà, thấy dưới lầu có một chiếc xe Jeep rất lớn mang biển quân đội cực kỳ bắt mắt, hần thấy chiếc xe này quen quen.

Cửa kính xe đột nhiên hạ xuống, một người đội mũ quân binh ngó ra nhìn hần từ vị trí ghế lái, sau đó quay đầu về. Tiếp theo, người nọ xuống xe, bước đến, hành lễ chào theo nghi thức quân đội với hần, “Đồng chí là Chu Tường phải không?”

“Đúng vậy.” Chu Tường nhớ ra, chiếc xe này hần đã gặp lúc đến nhà Yến Minh Tu lần trước, tuy không nhớ biển số, nhưng ngoại hình thì chính xác rồi.

“Thủ trưởng muốn gặp đồng chí.”

Chu Tường thót tim, hần thử nhìn vào trong xe, nhưng không thấy được gì, “Ai... Là ai?”

Quân nhân nọ quay về mở cửa sau xe, nói gì đó với người ngồi bên trong.

Chỉ chốc lát sau, người ngồi bên trong bước xuống, chính là ba của Yến Minh Tu. Có một lần, không biết tại sao Chu Tường lại lên mạng tìm tin tức về ba của Yến Minh Tu, giữa một hàng dài công trạng và thành tựu chói lóa, hần nhìn thấy tên của ông, Yến Phi.

Hai bàn tay dút trong túi áo toát mồ hôi, hần rất muốn gọi điện bảo Yến Minh Tu nhanh nhanh trở về, nhưng chắc chắn người này sẽ không cho hần cơ hội đó, nếu không thì ông đã chẳng đến tìm hần nhân lúc Yến Minh Tu không có nhà.

Ông tới để gặp hần.

Cả đời Chu Tường chưa bao giờ trực tiếp chạm chán tai to mặt lớn, cao nhất cũng chỉ có Vương tổng, hần cũng chưa từng tiếp xúc với người trong quân đội, nhìn khuôn mặt nghiêm khắc của Yến Phi, nghĩ đến thái độ của ông đối với chuyện về hần, hần ít nhiều cũng thấy sợ sệt.

Hần cố ổn định lại tinh thần, khách sáo khom người chào Yến Phi, “Yến...” Nên xưng hô thế nào? Chu Tường nghĩ, người này dù sao cũng là cha của Yến Minh Tu, xưng hô kiểu cách quá thì không hợp lắm, mà xưng hô thân thiết quá lại thành tự rước lấy nhục.

Yến Phi khoát tay, chẳng buồn cho hần thời gian ngẫm nghĩ, “Đưa ta lên xem.”

“Lên?”

“Đúng, lên chỗ ở của cậu và nó.”

Chu Tường im thín thút, hần cứng đờ tại chỗ vài giây, sau đó siết chặt chìa khóa trong túi áo, cất bước dẫn đường.

Yến Phi vào nhà, dừng lại trước bậc cửa, đảo mắt đánh giá toàn căn hộ một lần, “Hai người ở nơi này?”

Chu Tường không để tâm chuyện ông hài lòng hay không, cũng đâu phải ông ở, vậy nên hắn thẳng thắn gật đầu.

“Cũng được, mặc mặc cũng tốt.” Yến Phi bước vào phòng khách, đột nhiên nhớ ra mình chưa tháo giày, ông bèn lùi lại, thay dép lê, sau đó mới tiến vào.

“Mời ngài ngồi.”

Chu Tường mời ngồi, Yến Phi lập tức ngồi xuống, ánh mắt còn đảo tới đảo lui khắp cả căn phòng, tựa hồ không mấy tin tưởng con trai mình lại ở nơi này.

Chu Tường rót hai chén nước ấm đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống cạnh Yến Phi.

Yến Phi liếc hắn một cái, “Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi bảy.”

“Cậu hơn Minh Tu bốn tuổi?”

Chu Tường nghĩ thầm, đâu chỉ bốn tuổi, nếu tính theo tuổi thật thì là chín tuổi.

Yến Phi lắc đầu, “Chẳng hiểu dạo này lũ trẻ các cậu nghĩ cái gì, chạy theo mốt? Tìm kích thích?”

Chu Tường nhàn nhạt đáp, “Chúng tôi cũng giống mọi người thôi, tìm đúng đối tượng, nói chuyện tình yêu.”

“Bây bạ, hai gã đàn ông mà là đối tượng? Muốn nói chuyện tình yêu? Nếu ai cũng thế thì nhân loại tuyệt chủng lâu rồi.”

Yến Phi nói không lớn, nhưng âm thanh cực kỳ mạnh mẽ hùng hồn, từng câu từng chữ đều mang theo áp lực vô hình, chấn động đến nỗi Chu Tường cũng thầm run.

Hắn cười gượng, đáp, “Yến... Bác Yến, dù chuyện này trong mắt ngài có phi lý thế nào, thì đó cũng là sự lựa chọn sau rất nhiều áp lực của chúng tôi. Tôi không cho rằng ngài thật sự nghĩ chúng tôi chạy theo mốt hay tìm kích thích, ngài biết Minh Tu thật lòng, mà tôi cũng... Tôi cũng vậy.”

Yến Phi hừ lạnh một tiếng, “Hai gã đàn ông cùng với nhau, cậu không thấy mất thể diện sao? Các cậu sẽ sinh con thế nào?”

Chu Tường bứt rứt xoa xoa tay, “Nếu sau này muốn thì có thể nhận nuôi một đứa.”

“Nhận nuôi một đứa? Chẳng lẽ nhà họ Yến chúng tôi không thể tự sinh một đứa hay sao? Hà có gì lại phải nhận nuôi? Đứa con nuôi lớn lên sẽ thương yêu các cậu sao? Nó sẽ phụng dưỡng các cậu khi về già sao?”

Chu Tường hít một hơi thật sâu, “Ngài có ý gì, xin cứ nói thẳng.”

“Trông cậu thế này, chắc Minh Tu chưa nói gì với cậu nhỉ?”

Đôi môi Chu Tường khẽ run rẩy, “Nói, nói cái gì?”

“Nó đã hứa với tôi, nó sẽ kết hôn, nó sẽ sinh cho tôi một đứa cháu nội.”

Ánh đèn rất sáng, nhưng Chu Tường lại thấy trước mắt biến thành màu đen.

Hóa ra Yến Minh Tu được tự do là bởi vì y đã hứa hẹn chuyện này?

Yến Minh Tu, cậu sẽ không định một công đôi việc, chiếm lời cả hai bên như thế chứ?

Chu Tường run rẩy nói, “Chuyện này, tôi quả thật không biết.”

“Tôi phỏng chừng nó cũng chẳng dám nói cho cậu biết, hừ, sợ hãi rụt rè, chẳng đáng mặt thằng đàn ông.” Yến Phi cao giọng, “Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi dành cho các cậu rồi, chỉ cần nó kết hôn, chuyện của các cậu, tôi sẽ không quản nữa. Duy trì hương khói cho gia tộc chính là trách nhiệm của con cháu nhà họ Yến, nếu cậu hiểu được, thì cậu biết nên làm gì rồi đấy.”

Chu Tường nở nụ cười nhợt nhạt, “Tôi biết rồi.”

“Tốt.” Yến Phi hài lòng gật đầu, lại hỏi tiếp, “Cậu cũng là diễn viên?”

“Đúng vậy.”

“Tuổi trẻ, chơi bời vài năm là xong, cái nghề của các cậu không kiếm cơm lâu dài được, sau này muốn ổn định thì đến giúp Minh Tu xử lý một ít việc nhà, nhưng thân phận của cậu không được rêu rao.”

Chu Tường đã chết lặng đến không còn cảm giác, giờ hắn chỉ biết máy móc gật đầu. Những gì Yến Phi nói đều chẳng có ý nghĩa với hắn, bởi vì ông sẽ không vừa lòng dù hắn có làm gì, vậy nên hắn cũng không cần để tâm.

Hắn vẫn biết ở bên Yến Minh Tu là chuyện vô cùng khó, vượt qua chướng ngại trong lòng mình khó, vượt qua chướng ngại từ bên ngoài cũng khó, thậm chí còn khó hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

Hắn chỉ mới vờ vĩnh vô tư được ba ngày thì lập tức đã bị cảnh tỉnh, bị nhắc nhở rằng cho tới bây giờ, sự thật vẫn chưa hề thay đổi, có trốn tránh cũng chẳng nên tích sự gì.

Chung quy, hắn vẫn phải quay về đối mặt với những điều luôn khiến hắn phiền não, sầu lo, thậm chí muốn lùi bước.

Tỷ như những gì đang diễn ra trước mắt đây.

Nếu lúc ấy Yến Minh Tu thẳng thắn với hắn, cái giá của tự do là lời hứa kết hôn, nhất định hắn đã quay bước bỏ đi ngay.

Nhưng Yến Minh Tu lại không nói với hắn, không nói một tiếng nào.

Nếu ba y không tìm đến tận cửa, thì tới khi nào hắn mới biết đây? Tới ngày Yến Minh Tu kết hôn? Ngày đó sẽ là vở hài kịch kịch côm nhất, còn hắn cũng sẽ là vai hề mặc cười nhất.

Yến Phi thấy đã nói đủ, liền đứng dậy, “Tôi đã nói đến thế này, nếu các cậu vẫn muốn quan hệ với nhau thì bàn bạc lại cho tốt đi. Nếu cậu thật lòng muốn ở bên Minh Tu, gia đình tôi cũng sẽ không bạc đãi cậu.” Nói xong, ông quay bước ra cửa.

Chu Tường đứng dậy tiễn ông, tuy hắn bị cảm xúc làm cho choáng váng, nhưng lễ nghĩa cơ bản thì hắn vẫn không quên.

Chờ Yến Phi đi rồi, Chu Tường ngồi trên sofa, cảm thấy sức lực đã bị rút cạn.

END112.

113. Chương 113

Tối hôm đó, Chu Tường nhận được tin nhắn của Yến Minh Tu, đại ý là tạm thời y phải đi công tác, thời gian hơi gấp, y phải ra sân bay luôn, ngày mai sẽ gọi cho hắn, dặn hắn cứ ngủ trước vãn vãn.

Chu Tường nhìn màn hình điện thoại, ngần ngừ thật lâu, cuối cùng máy móc nhấn lại một chữ “Được”, sau đó tắt máy.

Hắn đi tắm, lúc lên giường cũng gần mười một giờ khuya, trong căn phòng tối đen như mực, ngoại trừ tiếng hô hấp của chính hắn thì không còn ai cả, tĩnh lặng vô cùng, cả thời gian và không gian đều thích hợp để ngủ, nhưng hắn lại không nhắm mắt nổi.

Từ khi tỉnh lại trong thân thể này, tính đến giờ cũng đã hơn tám tháng trôi qua, chưa có một ngày nào hắn không phải suy tưởng, chưa có một ngày nào hắn không có gánh nặng, chưa có một ngày nào hắn thoải mái ngủ ngon. Hắn tự giấu nghĩ, mặc dù sống lại trẻ thêm mấy tuổi, nhưng sầu lo nhiều thế này, có khi còn giảm thọ không chừng.

Hắn thật muốn ném hết tất cả những chuyện này sang một bên, không bao giờ nghĩ nữa, không bao giờ phiền nữa.

Nhưng hắn biết tầng tầng lớp lớp mây đen vẫn đang phủ trên đầu hắn, bất kể thế nào hắn cũng không trốn thoát khỏi chúng, sớm muộn gì hắn cũng phải đối mặt.

Cuối cùng, hắn không nằm nổi nữa. Bước ra phòng khách, hắn ngồi trong bóng tối, lần lượt hút từng điếu thuốc, mới đầu càng hút càng tỉnh táo, về sau lại càng hút càng mơ hồ, hắn ngủ luôn trên sofa lúc nào không biết.

Sáng hôm sau, hắn bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Mới đầu hắn còn chưa kịp phản ứng, sau lại đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện đó là tiếng điện thoại bàn, chiếc điện thoại bàn này chưa từng vang lên từ sau khi hắn trở về, nên hắn cũng quên mất có nó tồn tại.

Hắn với lấy ống nghe đặt bên kia ghế sofa, “Alo?”

“Chu Tường?” Giọng Thái Uy truyền đến, nghe có vẻ khá kích động.

“Anh Uy? Sao anh không gọi di động?”

“Chú mày tắt máy rồi còn đâu.”

“Thế à.” Lúc này hắn mới nhớ.

“Số máy bàn lâu lắm anh không gọi, chú mày đoán tại sao anh còn nhớ?”

Chu Tường cảm động, “Trước đây anh gọi rồi.”

“Không phải, à mà thôi, giờ không phải lúc nói chuyện đó, anh kể chú mày nghe cái này, đảm bảo nghe xong chú mày vui muốn chết.”

“Cái gì thế?”

“Tối qua anh với Vương tổng mời khách ăn cơm, nghe bọn họ nói, hình như Uông Vũ Đông và ba gã ta gặp chuyện lớn rồi, có người bảo bọn họ góp vốn phi pháp, bây giờ người bị hại mang chuyện này truyền bá ra ngoài, cả chính quyền cũng đã vào cuộc, giờ đang thu thập chứng cứ rồi.”

Chu Tường tỉnh táo lại ngay, “Góp vốn phi pháp? Nhưng ba anh ta giàu lắm cơ mà?” Cha Uông Vũ Đông khổng chế cổ phần của ít nhất hai công ty cực lớn trên thương trường, chưa kể cổ phần và nguồn vốn từ các công ty ngoài nước, mà sự nghiệp của Uông Vũ Đông cũng đang thuận buồm xuôi gió, sao lại phải góp vốn phi pháp làm gì?

“Càng có tiền càng mạo hiểm lớn, chúng ta đi làm mắc lỗi, cùng lắm chỉ bị trừ lương, nhưng bọn họ mà làm ăn trực trặc, một lúc bốc hơi vài chục triệu là chuyện bình thường. Tình hình quốc tế hai năm nay không tốt, chắc chắn bọn họ cũng bị ảnh hưởng theo. Hừ, anh nghĩ lần này gã họ Uông thảm rồi, mấy người hôm qua ăn cơm với Vương tổng, nếu không nắm rõ tình hình thì bọn họ không dám nói lung tung đâu.”

Chu Tường không biết nên hình dung tâm trạng mình lúc này thế nào, nôn na là khá thích thú chờ xem kịch vui. Danh tiếng trong nghề của Uông Vũ Đông không tệ, nhưng anh ta khá huênh hoang, nhất là sau khi thành rể hiền của nhà họ Yến, anh ta một bước lên trời, mắt cao hơn đầu, làm mất lòng không ít người, giờ gặp nạn, nhất định đầu đầu cũng có kẻ hả hê chờ xem kịch vui. Chu Tường cũng thích cười trên nỗi đau của anh ta, nhưng đồng thời hắn lại khá lo lắng, bởi vì hắn mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan đến Yến Minh Tu. Đạo trước Uông Vũ Đông đến vay tiền Yến Minh Tu, chắc chắn khi ấy anh ta đã gặp khó khăn rồi, tính đến giờ vẫn chưa bao lâu, chuyện góp vốn phi pháp đột nhiên lại truyền ra, nghĩ kiểu gì cũng thấy trùng hợp.

Yến Minh Tu đóng vai trò gì trong này? Chẳng lẽ vì Yến Minh Tu không cho vay tiền, Uông Vũ Đông cùng đường nên mới đi góp vốn phi pháp? Không đúng lắm. Dù hắn không hiểu chuyện thương trường, nhưng đâu phải hôm nay nói góp, ngày mai đã góp được luôn? Hơn nữa, theo lời kể của Thái Uy, người bị hại hình như mới chỉ loan tin gần đây, nếu vậy thì chuyện này rất có khả năng đã xảy ra từ trước. Xét trên danh tiếng của Uông Vũ Đông và ba anh ta ở kinh thành, đâu ai dám nghi ngờ bọn họ hùn vốn phi pháp, lẽ ra mấy nhà đầu tư đều phải nghĩ mình đang đầu tư, chứ không phải là “Bị hùn vốn phi pháp”.

Chuyện lớn như vậy, ngay cả tin bên lề cũng đã truyền ra, Yến Minh Tu chắc hẳn phải biết từ lâu, nhưng y lại không nói một tiếng...

Chu Tường hỏi Thái Uy thêm vài chi tiết, nhưng Thái Uy biết không nhiều, anh chỉ gọi đến để chia sẻ với hắn, suy cho cùng, vì chuyện của hắn nên Thái Uy mới đặc biệt căm ghét Uông Vũ Đông.

Cúp máy xong, Chu Tường phát hiện bây giờ chỉ mới gần tám giờ.

Hắn bật di động lên, thấy Yến Minh Tu nhắn hai cái tin, hỏi hắn đã dậy chưa, đã ăn sáng chưa.

Chu Tường nhắn lại, “Bao giờ về?”

Yến Minh Tu trả lời rất nhanh, “Tối mai.”

Chu Tường vừa nhận tin, Yến Minh Tu đã gọi điện tới, hắn vừa ấn nghe, đầu bên kia đã truyền đến tiếng cười khe khẽ, “Anh Tường, có nhớ em không?”

Nghe thấy giọng y, nội tâm hắn cuộn trào cảm xúc, hắn thấp giọng hỏi, “Cậu đang làm gì đó?”

“Đang họp, em chạy ra ngoài một lát, em nhớ anh.” Yến Minh Tu hình như đang vui, cười không ngừng, “Em mua nhiều đồ ăn ngon cho anh lắm.”

Chu Tường không biến sắc hỏi y, “Tôi có việc muốn hỏi cậu, chờ cậu về rồi chúng ta nói chuyện.”

“Việc gì thế?”

“Cậu cứ vào họp đi, qua điện thoại không tiện nói.”

Nhịp thở của Yến Minh Tu bắt đầu hỗn loạn, “Anh Tường, có chuyện gì thế? Giọng anh nghe khác lắm.”

Chu Tường trầm ngâm một lát, “Chờ cậu về rồi nói.”

“Anh Tường...”

Chu Tường dập máy.

Hắn hít một hơi thật sâu, cảm giác đầu vang ù ù, hắn ngồi phịch xuống sofa, không muốn nhúc nhích.

Ngắn ngủi hơn mười phút, nhịp tim hắn mới trở lại bình thường. Hắn đứng dậy, thay quần áo, định đến bệnh viện.

Hôm nay hắn định đón Trần Anh về, ngày nào Trần Anh cũng gọi cho hắn, nói không muốn nằm viện nữa, chỉ muốn về nhà. Phỏng chừng đã có kết quả kiểm tra, dì Vương cũng mới từ quê lên, vừa đúng lúc nên đón bà về.

Hai ngày nay hắn vẫn đi lại bằng xe của Yến Minh Tu, lúc lấy chìa khóa, không biết sao hắn lại nhớ tới mấy lời của Yến Phi, “Sau này muốn ổn định thì đến giúp Minh Tu xử lý một ít việc nhà, nhưng thân phận của cậu không được rêu rao”, hết như hắn là một người đàn bà.

Mẹ nó...

Nam nhân vốn không câu nệ tiểu tiết, giúp đỡ nhau cũng chẳng có gì lạ, huống chi hắn và Yến Minh Tu còn là một đôi, nhưng nghe Yến Phi nói, lại nhớ đến khoản tiền còn nợ Yến Minh Tu, trong lòng hắn cực kỳ khó chịu.

Hắn ném chìa khóa, quyết định mua một chiếc xe second-hand, vừa phù hợp thân phận của hắn, mà hắn lái cũng thanh thản.

Chu Tường bắt xe đến bệnh viện, đón Trần Anh về nhà. Dàn xếp xong xuôi, hắn lại đến sân cưỡi ngựa tiếp tục luyện tập. Hắn định tối đến sẽ về ăn cơm với Trần Anh, nhưng buổi tập vừa kết thúc, Yến Minh Tu đã gọi cho hắn.

Chu Tường đầm đẩm bấp chân đau nhức, nghe máy, “Alo?”

“Anh Tường, anh đang ở đâu thế?”

“Đang ở sân tập cưỡi ngựa.”

“Em về rồi.”

“Không phải cậu bảo... Thôi, giờ tôi về ngay.”

“Để em đón anh nhé? Em thấy anh không lái xe.”

“Không cần, cậu cứ đợi tôi.” Chu Tường bình tĩnh cúp máy.

Hắn về đến nhà, Yến Minh Tu đang sửa soạn một bàn ăn đầy ắp. Chu Tường vừa vào cửa đã nhìn thấy Yến Minh Tu mặc tạp dề bận bịu trong bếp, bộ quần áo dính dầu mỡ và tạp dề xanh da trời không hề giảm đi sức quyến rũ của y, chỉ có thể nói, người như Yến Minh Tu, kể cả mặc bao tải cũng vẫn đẹp.

Nhưng Chu Tường không có nhiều thời gian thưởng thức mỹ cảnh, bởi vì Yến Minh Tu không phải thuộc về hắn, nghĩ đến đây, hắn chẳng còn tâm tư gì nữa.

Yến Minh Tu cười với hắn, “Mệt rồi đúng không? Anh tập đến chiều cơ mà, đi tắm rồi ra ăn cơm.”

“Không cần.” Bình thường Chu Tường rất thích sạch sẽ, nhưng bây giờ thay vì cẩn thận treo áo khoác lên giá, hắn lại ném thẳng đến lưng ghế sofa.

Nụ cười của Yến Minh Tu đông cứng trên mặt, y đã nhận ra không khí bất thường. Trong lòng bắt đầu căng thẳng, y không thể không căng thẳng, bởi vì y chột dạ.

Chu Tường rút một điều thuốc trong túi áo khoác ra, vừa châm lửa vừa hỏi y, “Tôi chỉ định hỏi cậu một câu, cậu định bao giờ mới nói với tôi chuyện cậu sẽ kết hôn? Hay là cậu định cứ thế phát thiệp mời thẳng cho tôi luôn?”

Yến Minh Tu lập tức biến sắc, “Ai nói cái gì với anh rồi?”

“Ba cậu đến tìm tôi. Sao cậu phải ngạc nhiên đến thế? Cậu nghĩ chuyện này giấu được bao lâu? Yến Minh Tu, tôi thật không hiểu nổi, cậu nghĩ tôi ngu lắm à, cậu nghĩ tôi sẽ hân hoan nhìn cậu kết hôn? Cậu nghĩ tôi sẽ nhìn cậu trái ôm vợ hiền, phải ôm con nhỏ làm rạng rỡ tổ tông, còn bản thân tôi thì khép nép một bên trong vai trò tình nhân bé bỏng?!” Chu Tường chỉ vào mũi y, phẫn nộ quát, “Đừng tưởng rằng họ Yến các người to lắm, cậu nghĩ người khác ngu con mẹ nó hết rồi à?”

“Anh Tường, anh bình tĩnh lại đã, nghe em giải thích được không?”

Chu Tường hung hăng rút thuốc ra, cảm giác thiêu đốt chỉ làm cổ họng hắn thêm ngứa ngáy, “Cậu định giải thích cái gì? Cậu định khuyên tôi cứ nhận đi chắc?”

“Không phải!” Yến Minh Tu vội nói, “Đó chỉ là kế sách tạm thời, em chỉ phải...”

“Cậu chỉ phải lừa ba cậu? Qua quýt che mắt ba cậu? Kết hôn vui đùa một chút, xong xuôi thì phải dứt bỏ đi?” Chu Tường sắc lém nói, “Tôi thật muốn biết, rốt cuộc cậu có kế sách chu toàn thế nào rồi?”

Yến Minh Tu tái mặt, “Anh Tường, em không muốn kết hôn với bất luận kẻ nào.”

“Kể cả chưa hứa hẹn thì cậu đã chẳng có cách nào chống lại ba cậu, nói gì đến chuyện bây giờ cậu đã hứa rồi?” Chu Tường khàn khàn nói, “Chẳng lẽ cậu nghĩ ba cậu ngốc đến thế à? Yến Minh Tu, đây là cuộc sống hạnh phúc mà cậu đã nói đó à? Đây là làm lại từ đầu như cậu đã nói đó hả? Cậu nhìn mà xem, thực ra chẳng có gì thay đổi cả, trong lòng cậu nghĩ cái gì, tôi đoán được hết rồi. Nếu cậu thật sự không định kết hôn với bất kỳ ai thì ngay từ đầu cậu đã nói cho tôi biết, nhưng cậu không nói, cậu gạt tôi, bởi vì cậu chột dạ. Cậu tự hỏi lại mình xem, cậu định giải quyết vấn đề mà không để tôi biết, hay là cậu... Cậu thật sự có ý định kết hôn?” Chu Tường ngắt đầu, lẳng lặng nhìn y.

Đôi mắt hắn như hồ sâu không đáy, Yến Minh Tu cảm giác mình không thể che giấu điều gì dưới ánh mắt kia.

Y đã nghĩ tới rất nhiều biện pháp giải quyết, y quả thật cũng đã nghĩ tới... Yến Minh Tu chột dạ cúi đầu xuống.

Chu Tường kỳ thật vẫn đang chờ mong y phản bác bằng một lý do nào đó, ít nhất sự thực này, hắn cũng không muốn biết, nhưng Yến Minh Tu lại im lặng, chẳng khác nào hắn đã nói đúng.

Trong khoảnh khắc đó, Chu Tường thật muốn khóc lên, hắn cảm thấy một mối hơn bao giờ hết.

Thế giới này có rất nhiều người đồng tính, vì đủ loại áp lực, vì đủ loại nguyên nhân, họ cũng phải kết hôn với người khác phái chỉ để tránh tai mắt người đời. Chu Tường dù không tán thành việc này, nhưng hắn cũng không để tâm lắm, chỉ có điều đối với bản thân mình thì hắn không thể chấp nhận được, hắn không thể chấp nhận Yến Minh Tu vừa muốn kết hôn với một cô gái khác, vừa muốn duy trì mối quan hệ này với hắn.

Mẹ nó chứ, bẽ tắc.

Chu Tường đã không còn đau lòng nữa, nếu tổn thương có thể thực thể hóa, thì trái tim hắn đã sớm biến thành tổ ong, sợ gì thêm một hai đao nữa.

Hắn chỉ chỉ ra cửa, “Cậu ra ngoài đi, bây giờ tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

Yến Minh Tu cời tạp dề, nghiêm mặt nói, “Anh Tường, em thừa nhận, quả thật em cũng từng nghĩ tới cách đó, em thừa nhận áp lực của em quá lớn, em phải tìm biện pháp cân bằng, nhưng em không nói với anh không phải vì em định lén lút quyết định, em chỉ không muốn anh khó chịu trong lòng. Lựa chọn cuối cùng của em tuyệt đối không phải kết hôn, mà là làm cho ba em thỏa hiệp. Anh Tường, anh tin em đi...”

“Tôi không tin, cậu rút đi.” Chu Tường ngả người trên sofa, không muốn nhúc nhích, “Ồ bên cậu quá mệt mỏi. Thật sự. Cậu muốn tôi phải làm sao?”

Khuôn mặt Yến Minh Tu trắng bệch như giấy, y run rẩy nói, “Anh Tường, anh đừng đuổi em đi, ngay tại thời điểm này, anh không thể buông tay em.”

“Thời điểm nào? Yến Minh Tu, rốt cuộc là cậu muốn tôi phải làm sao? Hay là chờ đến khi nhận được thiệp cưới, tôi còn phải vất óc tìm lý do bao biện cho cậu?” Chu Tường mệt mỏi nói, “Cậu đi đi, đi đi, chấm dứt mẹ nó đi, tôi hết chịu nổi rồi.”

Yến Minh Tu lùi lại từng bước, cuối cùng không nhúc nhích nữa, y giống như tảng đá, cứng đờ đứng tại chỗ, trái tim đau đến bật máu.

END113.

114. Chương 114

Chu Tường vẫn cúi đầu, tàn thuốc rơi xuống chân hắn, rơi xuống tấm thảm sạch sẽ yêu thích của hắn, nhưng hắn không phát hiện ra.

Yến Minh Tu hít sâu một hơi, “Anh Tường, em nghĩ ra cách rồi, nhưng em chưa chắc chắn thành công nên chưa nói với anh, bây giờ anh có muốn nghe không?”

Chu Tường lắc đầu, “Bây giờ... Không muốn, tôi chỉ muốn được yên tĩnh.”

“Được, em sẽ để anh yên tĩnh, tối mai anh về nhé, nếu anh không về, em sẽ đến đón anh.”

Chu Tường ngẩng đầu, đôi mắt đỏ bừng đờ đẫn nhìn Yến Minh Tu, “Cậu đi đi.”

Yến Minh Tu cúi xuống, lặng lẽ cầm áo khoác, bước ra cửa.

Về mặt Chu Tường nửa như muốn cười, nửa như muốn khóc.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở bọn họ, hay là xung quanh bọn họ xảy ra vấn đề? Tại sao mọi chuyện luôn diễn ra theo chiều hướng tồi tệ nhất? Hắn và Yến Minh Tu liều mạng muốn trở lại quỹ đạo xưa, nhưng rồi lần lượt vẫn bị gạt ra ngoài. Hắn thật sự không cam tâm, hắn và Yến Minh Tu bị chi phối đến mức đó, không thể chống lại, không thể kháng cự, chỉ có thể...

Hắn đã dâng cả cái mạng mà vẫn không giành lại được cuộc tình này, hắn trả giá nhiều đến thế, không phải chỉ để cuối cùng lại trắng tay.

Sao hắn có thể cam tâm được.

Chu Tường đứng bật dậy, túm lấy áo khoác, nhanh chóng bước ra ngoài.

Hắn đón xe ở ven đường, nói địa chỉ cho tài xế.

Đó là một con phố thuộc phạm vi khu sứ quán, rất nhiều lãnh đạo cấp cao và cán bộ trung ương sống ở đó, tuy cách nhà hắn không xa, nhưng Chu Tường mới đến một lần. Hắn cứ nghĩ cả đời sẽ không còn cơ hội thứ hai đặt chân tới đó, chủ động đặt chân lại càng không thể nào, nhưng hắn nghẹn sắp điên rồi, bao nhiêu lửa giận đều tập trung về đó.

Nhân lúc còn chưa hồi hận, hắn muốn làm luôn một lần.

Hắn nghĩ, dù sao cũng chẳng còn gì tệ hơn lúc này được nữa.

Hơn mười phút sau, hắn đến cổng chính trước khu biệt thự, binh sĩ gác cổng tuổi còn khá trẻ, xoa xoa chóp mũi đỏ bừng vì lạnh, hỏi hắn, “Xin hỏi anh tìm ai?”

“Tôi tìm Yến thủ trưởng.”

“Xin hỏi anh tên gì?”

“Tôi tên Chu Tường.”

“Anh chờ một lát.” Binh sĩ đi vào, nói mấy câu với tốp cảnh vệ, một người nhắc điện thoại lên gọi. Lát sau, binh sĩ lấy ra một cuốn sổ, “Xin mời anh đến đăng ký.”

Chu Tường viết tên mình và người muốn gặp, sau đó được cho vào.

Xa xa, một bóng người mặc quân phục bước về phía hắn. Lúc tiến đến gần, Chu Tường nhận ra đây là cảnh vệ bên cạnh Yến Phi.

“Chu Tường phải không? Mời đồng chí theo tôi.”

Chu Tường hít hít mũi, im lặng theo sau.

Khu biệt thự cực kỳ yên tĩnh, Bắc Kinh về đêm náo nhiệt ồn ã, nhưng dường như chỉ một tiếng động cũng không thể lọt tới nơi này, lặng ngắt như tờ làm tim hắn bắt đầu dồn dập.

Cảnh vệ đưa hắn đến trước một tòa biệt thự, ngoài sân có một chiếc xe Jeep lớn và một chiếc Hồng Kỳ, hắn biết Yến Đức Giang cùng ba người con nhà họ Yến không sống ở đây, nhưng nếu lúc này Yến Minh Tự ở nhà, có lẽ hắn sẽ bớt căng thẳng hơn một chút. (*Hồng Kỳ là loại xe chuyên dành cho các Nguyên thủ Trung Quốc.)

Hắn đến đây thật.

Yến Phi và mẹ Yến Minh Tu đang ngồi trong phòng khách rộng lớn chờ hắn. Yến Phi không mặc quân phục, nhưng toàn thân vẫn được bao quanh bởi khí thế phi thường, ông cau mày hỏi hắn, “Cậu đến nhà tôi làm gì?”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy ông, Chu Tường bất giác bình tĩnh lạ lùng, hắn đáp, “Thủ trưởng, ngài cũng đến nhà tôi.”

Yến Phi nghẹn lời, sắc mặt không tốt lắm.

“Cậu đến tìm tôi? Minh Tu không có ở đây.”

“Tôi đến gặp ngài, tôi có chuyện muốn nói với ngài.”

Yến Phi nhíu mày, nghiêm khắc nói, “Cậu nói đi.”

Mẹ của Yến Minh Tu túm lấy cánh tay ông, vẻ như trách cứ.

Yến Phi trừng mắt nhìn bà, gạt tay ra.

Chu Tường đứng trước cửa. Yến Phi không mời hắn vào, trên thực tế, chính hắn cũng không muốn vào. Hắn chỉ muốn nói hết những lời hắn cần nói, nơi này chẳng đáng để hắn lãng phí thời giờ.

Hắn điềm tĩnh bắt đầu, “Thủ trưởng, ngài tin cũng được, mà không tin cũng được, tôi và Minh Tu thật lòng với nhau. Trên đời này có rất nhiều thứ ngài không muốn tin, không muốn lý giải, nhưng chúng vẫn tồn tại.”

Yến Phi hung tợn đập bàn, thở phì phò, gần giọng bảo hắn, “Cậu nói tiếp đi.”

“Tôi chỉ nói đơn giản. Minh Tu sẽ không kết hôn với bất kỳ ai, nếu cậu ấy có thể thì ngay từ đầu đã chẳng dây dưa với tôi làm gì. Đúng là tôi không thể sinh con, tôi không phải phụ nữ, nên tôi lấy thân phận đàn ông để ở bên cậu ấy. Tôi có sự nghiệp của tôi, cậu ấy cũng có sự nghiệp của cậu ấy, chúng tôi không ảnh hưởng đến nhau. Tôi không thể làm vợ hiền dâu đảm, cũng không thể làm tình nhân sau khi cậu ấy kết hôn, tất cả những gì các người muốn tôi làm, tôi đều không làm được. Tôi chỉ làm được duy nhất một điều, tôi sẽ mãi mãi xem cậu ấy là người quan trọng nhất, đến chết cũng không thay đổi. Tôi hi vọng... Các người có thể tôn trọng sự lựa chọn của chính con trai mình.”

Cha mẹ Yến Minh Tu cùng trở mắt nhìn hắn, ngỡ ngàng không kịp phản ứng.

Chu Tường cúi mình chào bọn họ, sau đó xoay bước, mở cửa bỏ đi.

Tuyết vẫn chưa tan, từng bước chân ‘sàn sạt’ lún xuống, Chu Tường nghe âm thanh đó, cảm giác như một bản hòa tấu không lời.

Có lẽ hắn điên rồi, hoặc có lẽ hắn cùng đường cần loạn, chẳng muốn nghĩ bất kỳ điều gì nữa. Hắn mang tất cả ảm ức trong lòng xả vào mặt Yến Phi, cảm giác sung sướng đến cực kỳ, tiếp theo sẽ thế nào à? Chẳng lẽ còn gì khốn nạn hơn những điều hắn đã trải qua hay sao? Không có, vậy nên hắn cũng chẳng cần lo lắng nữa.

Hắn bắt xe, lên đường đến một địa chỉ quen thuộc.

Hơn mười phút sau, hắn đứng trước cửa căn hộ của Yến Minh Tu.

Cứ thế này, kỳ thật cũng chẳng có gì khó.

Hắn chưa kịp nhấn chuông, cánh cửa đã bật mở, Yến Minh Tu vội vàng lao ra, áo khoác cũng không mặc, cuống cuồng đâm sâu vào hắn.

“Anh Tường?” Yến Minh Tu không dám tin nhìn Chu Tường đang đứng trước mặt.

Chu Tường lạnh cóng, gượng gạo cười cười, “Cuống lên làm gì thế?”

“Ba em gọi, nói là...”

Chu Tường ngắt lời y, “Nói tôi à? Ừ, tôi đến đó, rồi tôi trở về.”

Yến Minh Tu thở hổn hển, “Anh đến làm gì, anh nói cái gì?”

Chu Tường xoa xoa khuôn mặt y, dịu dàng nói, “Tôi nói cậu sẽ không kết hôn với ai hết, cậu chỉ theo tôi thôi, không ý kiến gì chứ?”

Về mặt Yến Minh Tu lập tức biến đổi, vừa bi thương, vừa đau đớn, vừa mừng rỡ điên cuồng, Chu Tường nhìn mà chua xót không thôi.

Giây tiếp theo, hắn bị Yến Minh Tu tha vào nhà. Tầm lưng nện mạnh lên tường, hắn còn đang hoa mắt, một đôi môi mềm mại đã sà xuống ngậm lấy môi hắn, cuống cuồng đến tuyệt vọng mà hôn hắn.

Ngón tay hắn luồn qua tóc y, bắt chặp tất cả đáp lại y.

Yến Minh Tu cởi hết quần áo của hắn, đôi bàn tay ấm áp vuốt ve thắt lưng hắn, bàn tay y lướt đến đâu, hắn nóng bừng đến đó.

Hắn thở dốc, hổn hển nói, “Ba cậu gọi cậu về...”

“Kệ.” Yến Minh Tu không ngần ngại đáp. Giây tiếp theo, y kéo tuột quần dài của Chu Tường xuống, những ngón tay thăm dò trong quần lót hắn, linh hoạt vuốt ve nơi mềm mại ẩn trong bụi cỏ.

Chu Tường cũng đưa tay nắm lấy phần dưới của Yến Minh Tu, cảm nhận được vật kia càng lúc càng nóng, càng lúc càng lớn.

Hai người như một đôi dã thú đói khát, chỉ dựa vào căn nuốt đối phương mới có thể sinh tồn.

Rất nhanh sau đó, cả hai đã trần trụi ngã xuống lớp thảm mềm.

Yến Minh Tu lột hết quần áo của Chu Tường, những nụ hôn như mưa rào không ngừng đáp xuống khuôn ngực hần, hai bàn tay càng lúc càng vội vã, dưới kỹ xảo khơi gợi và đùa bỡn, Chu Tường không nén nổi, chỉ một lát đã xuất tinh.

Yến Minh Tu đưa toàn bộ dịch lỏng của Chu Tường xuống lối vào phía sau hần, thuần thực bôi trơn, ngón tay nhẹ nhàng thăm thú trong vách tường chật hẹp, uyển chuyển chà xát và nới rộng.

Chu Tường kẹp hai chân quanh eo Yến Minh Tu, không kiêng dè, không ngần ngại, hần liên tục hôn môi y, hôn ngực y, như thể muốn dùng những nụ hôn đó để dung hợp với y.

Yến Minh Tu thở hổn hển, “Em không có bao.”

Chu Tường nghiêng rằng, “Vào đi, vào luôn.”

Nhận được lời mời, Yến Minh Tu nắm lấy côn thịt nóng bỏng, không chút do dự tiến vào bên trong thân thể người y mong nhớ ngày đêm, dùng mọi thủ đoạn để giữ chặt bên mình.

“Ách... a...” Chu Tường kêu một tiếng đau đớn, ôm chặt lấy Yến Minh Tu.

Trên trán Yến Minh Tu đã nổi gân xanh, y cố nén kích thích muốn điên cuồng tiến công, chậm rãi đưa đẩy, chờ đợi lối vào khít chặt hoàn toàn mở ra.

Chu Tường ra sức ép mình không được thốt lên một cái tên, cái tên của một người hần muốn ở bên suốt cuộc đời này: Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu đỡ lấy eo hần, vật cứng nóng rực không ngừng thúc vào bên trong hần, chà xát qua lại. Thân thể Chu Tường run lên từng đợt, khoái cảm quen thuộc chậm rãi sôi trào, hần gắng sức ôm chặt Yến Minh Tu, vận vẹo eo lưng, dùng động tác thay cho lời thúc giục.

Yến Minh Tu nhả nạt đã đến đỉnh điểm, y gác đùi Chu Tường trước ngực mình, mạnh mẽ nắm lấy eo hần, mạnh mẽ thúc đẩy, từng đợt từng đợt vùi mình trong đường hầm nóng bỏng tới phát điên, tiếng thân thể va đập không ngừng vang lên trong không gian yên tĩnh. Chu Tường ngửa cổ, khuôn mặt đỏ hồng, bằng tư thế rộng mở và dâng trọn, hần nghênh đón từng đợt tiến công của Yến Minh Tu.

Hai người quay cuồng quẩn quýt trên tấm thảm mềm mại, dục vọng nguyên thủy dâng trào, bọn họ không mệt mỏi, không kiệt sức, chỉ không ngừng, không ngừng tìm kiếm khoái cảm như độc được trên thân thể đối phương, cùng nhau sa vào bể dục vô bờ, không có cách nào kìm nén được.

Thứ xúc cảm sung sướng đến trần trề từng bước khiến cả hai trào dâng một ý niệm mãnh liệt, ý niệm rằng sự việc vốn phải nên như thế, đây mới là điều họ luôn luôn khao khát. Hết thấy và hết thấy, mọi chuyện không được phép thay đổi, tất cả những gì họ muốn từ lâu thật lâu trước đây, cuối cùng cũng đã tới, dần vật mấy năm, đi một vòng lớn, hóa ra những gì họ vẫn luôn tìm kiếm, lại chính là thuở ban đầu.

Hai người đã vượt qua một đường vòng xa xôi, trả giá rất nhiều thứ, đến cuối cùng mới có thể quay lại điểm ban đầu.

Chu Tường cảm thấy vừa may mắn, vừa xót xa.

Ít nhất, họ vẫn còn cơ hội trở về, ít nhất, họ vẫn còn ngày hôm nay.

END114.

~*Hong Kỳ cho những ai chưa biết:

115. Chương 115

Lúc Chu Tường tỉnh lại, trời đã sáng bạch. Hắn nghe thấy tiếng Yến Minh Tu từ dưới lầu vọng lên, hình như đang gọi điện thoại.

Hắn trở mình, cả người vừa mỏi vừa đau, nhất là từ phần eo xuống dưới, vừa nhúc nhích đã ê ẩm khổ sở, hẳn nghĩ thầm, mệt hơn cả cưỡi ngựa. Hắn nằm sấp trên giường, rên rỉ một lát mới phục hồi chút sinh lực, hẳn khoác áo ngủ của Yến Minh Tu, đi xuống lầu.

Quả nhiên Yến Minh Tu đang gọi điện trong phòng khách, vẻ mặt y cực kỳ nghiêm túc.

“Trong vòng hai ngày phải tóm được, tôi sẽ liên hệ Lý viện trưởng, nghĩ cách giúp điều tra viên thẩm tra lại một lần.”

Chu Tường vừa đi vừa buộc dây lưng áo ngủ, hắn nghe được nội dung nhưng không hiểu Yến Minh Tu đang nói cái gì.

Yến Minh Tu nghe thấy tiếng bước chân hắn xuống lầu, y ngẩng lên nhìn hắn, vẻ mặt cứng rắn tức khắc biến đổi, ý cười ngập tràn trong đôi mắt.

Y vội vàng cúp máy, “Anh Tường, dậy rồi à?”

“Sao không gọi tôi? Hơn mười giờ rồi.” Chu Tường nhớ lại chuyện hôm qua, vẫn còn hơi ngượng ngùng. Hai người điên cuồng chần gồi cũng không phải lần đầu, nhưng họ chưa bao giờ nồng nhiệt đến tuyệt vọng như thế, mãi tới tận lúc này, Chu Tường vẫn còn choáng váng về những chuyện đã qua, đôi lúc lại hoài nghi có phải mình vừa nằm mộng?

Yến Minh Tu bước đến hôn hắn một ngụm, “Anh Tường, anh giỏi thật đấy.”

“Hử?”

“Chuyện hôm qua anh đến gặp ba em, ba em đã kể lại rồi.” Yến Minh Tu ôm eo hắn, nhẹ giọng nói, “Chưa bao giờ em thấy mình mạnh mẽ như lúc này, cảm giác khỏe khoắn tràn trề, thừa sức chiến đấu với ba em ba trăm hiệp.”

Chu Tường cúi đầu cười, “Minh Tu, đôi khi tôi thấy mình quá uất ức, đôi khi lại thấy mình rất đàn ông, tất nhiên tôi cũng muốn làm một thằng đàn ông rất đàn ông, nhưng tôi lại không thể tránh cho mình uất ức. Tôi chẳng rõ tới qua mình lấy can đảm ở đâu, nhưng mà, nói thế nào nhỉ, tôi chỉ muốn được ở bên cậu, chỉ cần nghĩ vậy là tôi đã đàn ông hẳn lên rồi.”

Khóe mắt cay xè, Yến Minh Tu nở nụ cười dịu dàng vô hạn, “Anh Tường, cảm ơn anh, vì tất cả những gì anh dành cho em, cảm ơn anh vô cùng.”

Chu Tường theo thói quen nhiều năm trước, giơ tay vuốt vuốt tóc y, “Thực ra nhớ lại hôm qua cũng sợ lắm, ba cậu có sủng không?”

Yến Minh Tu nhin không được, bật cười.

“Tối qua cậu không về, có sao không?”

“Không sao đâu, lát nữa em về.”

Chu Tường gật đầu, “Hôm qua cậu nói...”

“Gì cơ?”

“Cậu nói cậu có cách, bây giờ tôi muốn nghe.”

Yến Minh Tu hôn hắn ‘chụt’ một cái, “Ừ, em nói cho anh nghe.”

“Nói đi.”

“Có liên quan đến Uông Vũ Đông.”

Chu Tường kinh ngạc hỏi, “Liên quan?” Hấn lập tức nhớ tới tin đồn Uông Vũ Đông hùn vốn trái phép. Hấn cũng định hỏi Yến Minh Tu chuyện này, nhưng óc còn chưa mang nổi mình óc, hấn đã sớm vứt Uông Vũ Đông ra sau đầu. Chẳng lẽ Yến Minh Tu muốn lợi dụng chuyện này? Nghĩ đến đây, hấn lập tức hỏi luôn, “Trong giới cũng đồn anh ta và ba anh ta bị tình nghi góp vốn phi pháp, có liên quan không?”

“Anh nghe tin rồi?”

“Ừ, Thái Uy nói với tôi.”

Yến Minh Tu nhếch miệng, “Không tồi, loan tin rất nhanh.”

“Là sao?”

“Em truyền tin đấy.” Yến Minh Tu kéo hấn vào bếp, “Anh vẫn chưa ăn sáng, mau đến ăn đi.”

Chu Tường nào còn tâm tư ăn uống, hấn kinh ngạc nhìn Yến Minh Tu, “Cậu truyền tin? Tại sao?”

Yến Minh Tu tự động múc cháo cho hấn, “Tất nhiên là để hù dọa.”

“Cậu nói rõ ra xem nào.”

“Thực ra sự việc chưa nghiêm trọng đến mức đó, đơn giản mà nói, em có thể thao túng cho nó nghiêm trọng hơn, tổng ba Uông Vũ Đông vào tù dưỡng lão, nhưng em cũng có thể dẹp tan sự việc lần này.” Yến Minh Tu ngẩng đầu, híp mắt cười, “Tuy ba em cũng chẳng ưa gì ba Uông Vũ Đông, nhưng nếu thông gia sa đọa đến thế, chính ba em cũng sẽ mất mặt.”

“Cậu... Cậu sắp đặt chuyện này?”

“Em chỉ lợi dụng chuyện này, anh ta góp vốn phi pháp đâu phải do em ép buộc.” Yến Minh Tu bưng bát cháo trắng như tuyết lên bàn, “Nhanh ăn đi, chắc là từ tối qua đến giờ anh chưa ăn gì đúng không?”

Chu Tường tái mặt, hấn đột nhiên cảm thấy Yến Minh Tu có phần đáng sợ. Tuy góp vốn trái pháp không phải do Yến Minh Tu ép buộc, nhưng ít nhất cũng có liên quan đến chuyện Yến Minh Tu không chịu cho vay tiền, đúng là hấn cũng chẳng ưa gì Uông Vũ Đông, nhưng hấn cảm thấy... Lòng dạ Yến Minh Tu cũng khá nham hiểm.

Yến Minh Tu vỗ vỗ mặt hấn, nghiêm túc nói, “Anh Tường, có rất nhiều chuyện em không giải thích rõ được, nhưng anh đừng lo gì cả, nhé? Lần này em nắm chắc rồi, em không tổng ba Uông Vũ Đông vào tù thật đâu, còn chị hai nữa mà, nhưng nhất định em phải lợi dụng chuyện này để bọn họ không cản trở chúng ta được nữa. Anh cứ tin em, nhé?”

Chu Tường lắc lắc đầu, thở dài, “Chuyện làm ăn tôi có hiểu đâu, mà tôi cũng chẳng định hiểu. Tôi chỉ muốn hỏi, rốt cuộc cậu tính thế nào với chuyện kết hôn? Lợi dụng Uông Vũ Đông có thể khiến ba cậu rút lại quyết định đó thật sao?”

Yến Minh Tu khẽ biến sắc, y thấp giọng nói, “Anh Tường, thực ra, em định gặp mặt người ba em giới thiệu vài lần, để xoa dịu bọn họ...”

Chu Tường cứng đờ người.

Yến Minh Tu vội nói, “Anh Tường, anh cứ yên tâm, em tuyệt đối sẽ không kết hôn với bất luận kẻ nào, chuyện này em nắm chắc rồi, anh đừng nghĩ nhiều nữa, được không?”

Chu Tường nhìn thẳng vào mắt y, thật lâu sau, hấn mới miễn cưỡng mở miệng, “Được.”

Yến Minh Tu thở phào nhẹ nhõm, y siết chặt đôi bàn tay hấn, trầm giọng nói, “Anh Tường, chỉ cần anh ở bên em, chuyện gì em cũng sẽ thay đổi vì anh, chuyện gì em cũng sẽ làm vì anh, nhưng anh nhất định không được rời khỏi em, nếu anh rời khỏi em, em không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa, anh hiểu không?”

Đôi mắt đen thẳm thẳm chăm chú nhìn hấn, nhìn đến da đầu hấn cũng run lên, hấn gật gật.

Yến Minh Tu cười hân hân một miếng, “Nào, ăn nhanh đi.”

Chu Tường chẳng muốn nghĩ thêm gì nữa, dù sao hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, sáng nay có rượu, sáng nay say. Nếu tương lai Yến Minh Tự thật sự có lỗi với hắn, hắn sẽ bỏ của chạy lấy người, đâu phải hắn không thể rời khỏi Yến Minh Tự, để xem ai mới không rời được ai.

Yến Minh Tự đi rồi, Chu Tường cũng đi luôn.

Trước tiên hắn về nhà một chuyến, bổ sung thêm vật dụng hàng ngày, sau đó nghỉ ngơi chốc lát, xế chiều hắn đi tập gym. Chu Tường là người rất nghiêm túc với công việc được giao, nhà làm phim đã nói hắn phải giảm 5-6kg trong hai tháng, nên hắn sẽ giảm.

Vận động xong, hắn đi tắm rồi thay quần áo. Di động vẫn để trong tủ gửi đồ, lúc lấy quần áo ra, hắn thấy có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là từ Yến Minh Tự.

Trực giác nói Yến Minh Tự đã gặp chuyện không may, hắn vội vàng gọi lại, đổ chuông một lát mới có người nhấc máy.

“Alo? Có chuyện gì rồi?”

Giọng điệu Yến Minh Tự không tốt lắm, “Sao bây giờ cậu mới nghe?”

“Tôi ở phòng gym, thế rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Minh Tự bị ba đánh, đánh nặng lắm, cậu đến bệnh viện ngay đi.”

Chu Tường cắn chặt môi, dậm thật mạnh lên tủ gửi đồ, “Rầm” một tiếng, cánh cửa sắt lỏng lẻo lồm vào một mảng lớn.

END115.

116. Chương 116

Chu Tường vội vàng đến bệnh viện.

Mới đầu hắn còn nghĩ, có lẽ Yến Minh Tự chỉ nói quá lên, dù sao cũng là con trai ruột, Yến Phi sẽ đánh Yến Minh Tự thành thế nào? Vậy nên dù bị chọc tức, nhưng hắn cũng không lo lắng quá nhiều.

Chẳng ngờ vừa đến bệnh viện, Chu Tường đã trợn tròn mắt.

Khuôn mặt Yến Minh Tự không có dấu vết gì, nhưng cánh tay đã bó bột, y nhắm mắt cau mày, nhìn có vẻ rất không thoải mái.

Yến Minh Tự đang ngồi bên giường làm việc trên laptop, thấy Chu Tường bước vào, anh giơ ngón tay “Suýt” một tiếng, sau đó đặt laptop xuống, kéo Chu Tường ra ngoài.

Yến Minh Tự thấp giọng nói, “Mới vừa ngủ, ra ngoài nói.”

Chu Tường vội hỏi, “Gãy tay?”

“Đúng, gãy tay.” Yến Minh Tự có vẻ đã quá quen rồi, “Nứt hai cái xương sườn.”

Chu Tường biến sắc, “Anh... Ba anh... Là ba anh đánh thật hả?” Cha dạy dỗ con trai là chuyện bình thường, nhưng hắn rất ít khi thấy người cha nào nặng tay như vậy, sao có thể nở lòng?

“Đúng vậy, ba tôi rất ít khi đánh ai, bởi vì cứ ra tay là ông không kìm chế được.” Yến Minh Tự nhìn thoáng vào trong, “Đánh bằng côn cảnh sát.”

Chu Tường từ xa nhìn Yến Minh Tự nhắm nghiền hai mắt, đau lòng ghê gớm. Hắn uể oải cả người, hai vai sụp xuống, tựa lưng vào tường, không biết phải làm sao.

Yến Minh Tự nhìn Chu Tường một lượt, “Cậu đừng lo lắng quá, ba tôi không đánh vào chỗ hiểm. Hồi trước tôi gây chuyện nhiều, nhưng hầu như chỉ toàn chuyện nhỏ, Minh Tự gây ít, mà lần nào cũng là chuyện lớn,

nếu ba tôi không kìm chế nổi thì đã đánh chết một đứa từ lâu rồi.” Yến Minh Tự nhún vai, “Thực ra không phải không có lợi, mỗi lần ba tôi đánh xong, mẹ tôi sẽ làm ầm lên, bọn tôi cũng được yên ổn một thời gian sau đó.”

Chu Tường nghiêng rằng, “Mẹ kiếp, cha ruột đó à?”

Yến Minh Tự không biến sắc đáp, “Có thể sống đến giờ, tất nhiên là cha ruột.”

“Tôi vào xem cậu ta?”

Yến Minh Tự gật đầu, “Vào đi, lúc này nó vẫn chờ cậu, chờ không nổi mới ngủ đó.”

Chu Tường lặng lẽ bước đến bên giường bệnh, hẳn cũng biết tại sao Yến Minh Tự bị đánh, vì hẳn hàm hồ chạy đến nhà họ Yến, nói những lời thiếu suy nghĩ, hẳn chỉ biết chấp nhất về sĩ diện của mình, mà không chịu suy nghĩ cho Yến Minh Tự.

Hắn còn dám chê cười Yến Minh Tự ngu xuẩn? Mối tình này chẳng có ai thông minh hơn ai, bởi vì cả hai đều đã thảm bại rồi.

Chu Tường vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt y, hẳn chỉ định dùng đầu ngón tay cảm nhận chút hơi ấm của y, vì khuôn mặt y tái quá, nhìn như chẳng còn giọt máu nào.

Đụng chạm rất nhỏ, nhưng Yến Minh Tự lập tức mở mắt ra. Đôi mắt từ mơ màng chuyển sang tỉnh táo, nhìn thấy người trước mặt, y nở nụ cười dịu dàng khôn tả, “Anh Tường, anh đến rồi.”

Chu Tường thấp giọng nói, “Xế chiều tôi đi tập gym, không nghe điện thoại.”

“Không sao, anh đến là được.” Yến Minh Tự vươn tay trái, cầm lấy tay Chu Tường.

Chu Tường trầm giọng, “Minh Tự, tôi làm việc không suy tính hậu quả, chuyện này phải trách tôi, tôi xin lỗi.”

Yến Minh Tự cười bảo, “Anh không cần xin lỗi, anh làm tốt lắm, chúng ta phải cho ba em một thái độ dứt khoát. Em đã tỏ thái độ, anh cũng nên làm thế, chỉ vậy thì ông mới xem trọng tình cảm của chúng ta. Hôm nay rất đúng lúc, chỉ có ông nội và mẹ em mới trị được ba em. Trước đây ba còn đánh cả chị hai nữa, nên đánh em một chút cũng không vấn đề gì, đánh càng nặng càng tốt, mẹ em sẽ làm ầm lên ít nhất ba tháng. Ít nhất ba tháng tới, ông sẽ không rảnh để ngăn cấm chúng ta.”

Chu Tường thở dài, “Vẫn không có lời. Nếu tối qua cậu về luôn thì tốt rồi.”

“Đừng nghĩ lung tung. Thực ra lần này không liên quan nhiều đến chuyện anh tới nhà em đâu, là em nói với ba chuyện của Ông Vũ Đông, nên ba mới điên tiết.” Yến Minh Tự cong miệng cười, “Em muốn sắp xếp một trò hay cho ông ấy. Để ông chấp nhận chúng ta, chấp nhận con ông là đồng tính luyến ái, nếu ông không đồng ý, con rể ông sẽ làm ông bẽ mặt.”

Chu Tường sờ sờ trán y, “Cậu kiềm chế chút đi, dù sao ông cũng là ba cậu, chộc giận ông, cuối cùng cậu cũng chẳng dễ chịu gì.”

Yến Minh Tự “Hừ” một tiếng, “Em tự biết chừng mực, ông đánh em như thế, chứng tỏ sức khỏe vẫn còn tốt lắm.”

Lúc này, Yến Minh Tự bước vào, trong tay cầm mấy lon nước và hộp thức ăn nhanh, “Chắc chưa ăn gì nhỉ, ăn tạm cái này đi.”

“Ở đâu ra đây?” Yến Minh Tự ghét bỏ nhìn hộp đồ ăn nhanh.

“Ở đâu ra mà cũng chả được kén chọn, ăn phần mình đi. Ngày nào anh cũng bận bỏ mẹ, đã thế còn phải giải quyết chuyện của mà, có thằng em như mà, anh đây xui tám đời.”

Yến Minh Tự cười cười, “Cái này có phải tại em đâu.”

Yến Minh Tự thả đồ ăn lên đầu giường, “Hai đứa ăn đi, anh đi đây.”

Chu Tường hỏi, “Anh không ăn với bọn tôi à?”

Yến Minh Tự nhìn đồng hồ, “Tối nay có buổi tiệc, tôi đi trước đây.” Nói xong liền cất bước ra cửa.

Yến Minh Tu kêu lên, “Anh!”

“Gi?” Yến Minh Tự đặt một tay trên cửa, quay lại nhìn y.

“Cảm ơn anh.”

“Mẹ, không khiến.” Nói xong liền bỏ đi thẳng.

Yến Minh Tu nhún vai, vươn tay định lấy đồ ăn, lúc này mới nhớ mình chỉ còn một tay để dùng.

Chu Tường rất hâm mộ anh em nhà bọn họ, cùng nhau lớn lên, cùng nhau già đi, tới khi cha mẹ mất, bọn họ vẫn sẽ chăm lo cho nhau, cảm giác chắc là tuyệt lắm. Hắn cảm lon nước trong tay Yến Minh Tu, mở nắp, cảm ống hút, sau đó nhét ống hút vào miệng y.

Yến Minh Tu lăm bằm, “Một tay khó chịu quá.”

“Nói thừa.” Chu Tường mở hộp cơm, gấp cho y một miếng thịt kho tàu.

Yến Minh Tu cười cười, hưởng thụ Chu Tường đút cho ăn.

Hai người mới ăn vài miếng, cửa phòng bệnh đột ngột mở ra. Động tác cứng đờ tại chỗ, cả hai cùng quay lại nhìn, mẹ của Yến Minh Tu vừa hốt hoảng lao vào, giờ cũng đang sững sờ nhìn hai bọn họ.

“Mẹ...”

Chu Tường đã gặp Yến phu nhân vài lần, người phụ nữ này không có chỗ nào là không quý phái, cả tướng mạo lẫn khí chất đều tuyệt đỉnh vượt trội, sự chín chắn và thùy mị ở độ tuổi của bà quyến rũ đến phi thường. Hai anh em nhà họ Yến xinh đẹp như vậy chủ yếu là nhờ các đường nét được thừa hưởng từ bà, trái lại, Yến Minh Tự tuy cũng đẹp, nhưng so ra vẫn còn kém anh trai và em trai mình.

Chỉ có điều, lúc này vẻ mặt bà hốt hải, đôi mắt lo âu, tóc tai bù rối, hiển nhiên trạng thái đang không được tốt. Bà quét mắt nhìn Chu Tường một thoáng, sau đó quay về với con trai, vội vàng bước đến, “Minh Tự, con sao rồi? Anh con đâu?”

“Con không sao, bố trí xong rồi, tối anh có việc.”

“Việc gì mà quan trọng hơn cả em nó nữa? Thật là, rõ ràng đã bảo anh trông con mà!”

Chu Tường đứng dậy, nhường chiếc ghế duy nhất trong phòng cho bà, hắn khẽ gật đầu với bà, sau đó im lặng đứng sang một bên.

Yến mama vẫn chưa có cơ hội đánh giá thanh niên này, giờ nghĩ đến hắn sắp thành “Con dâu” trong nhà, bà không thể không nhìn hắn một lát.

Chu Tường khác hẳn mấy gã đàn ông chuyên đi mê hoặc đàn ông trong tưởng tượng của bà, bà theo quan niệm cũ, cứ nghĩ những người như vậy sẽ chẳng khác gì phụ nữ, tô son điểm phấn, ăn mặc lố lố, nhưng Chu Tường nhìn bề ngoài rất có phong thái đàn ông, bà cũng từng thấy hắn trên TV, lúc ấy còn nghĩ đứa nhỏ này ngoại hình không tồi, nếu nói đẹp trai thì còn kém xa hai đứa con bà, nhưng tác phong bình thản và phóng khoáng lại khiến người ta rất có thiện cảm.

Có lẽ là do trực giác trời sinh của phụ nữ, bà không thể ghét nổi người thanh niên này.

Yến mama ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay bó bột của Yến Minh Tự, đôi mắt hoe hoe đỏ, “Nào có ai làm cha như thế, ác độc quá đáng, nhưng con cũng thật là, bảo con xin lỗi mà con không nghe, lại còn cố tình hờ hết chọc giận ba nữa. Lúc nào cũng cãi lời ba mẹ, con định làm cái gì thế, giờ bị đánh thế này...”

“Không sao mà, xương lành nhanh lắm. Mẹ à, con xin mẹ đừng khóc được không? Mẹ cứ khóc là con nhức đầu.”

“Hư đồn...” Yến mama lau khóe mắt, nhìn thấy hộp cơm ăn dở, bà cau mày hỏi, “Ăn gì thế? Anh con mua cho đây à?”

“Vâng.”

“Anh con lúc nào lúc thế, cái gì cũng chỉ quấy quá cho xong.” Yến mama lấy điện thoại, định gọi cho lính cần vụ.

“Mẹ, không cần đâu, bọn con ăn sắp xong rồi.”

Yến mama thở dài, “Con nói xem giờ phải làm sao? Con với ba làm loạn như thế, con không nghe lời, ba mẹ cũng chẳng muốn quản, nhưng mà chuyện này...” Nhớ đến Chu Tường vẫn đứng bên cạnh, bà lại quay sang nhìn hắn một cái.

Chu Tường hờ hững nói, “Hai người cứ nói chuyện, tôi đi mua ít đồ.”

Yến Minh Tu cố sức vươn tay túm góc áo hắn, nghiêm túc bảo, “Anh Tường, anh không cần phải tránh mặt, anh ngồi lên giường đi.”

Yến mama kinh ngạc nhìn Yến Minh Tu, rồi lại nhìn sang Chu Tường.

Chu Tường hơi xấu hổ.

Yến mama nói, “Vậy cậu ngồi lên giường đi.”

Chu Tường đành phải ngồi xuống, thực ra hắn muốn ra ngoài hít thở không khí hơn.

Yến mama nhìn hắn, “Chu Tường, cậu bao nhiêu tuổi? Người ở đâu thế?”

“Hai mươi bảy, người ở đây.”

“Ba mẹ cậu đang làm gì?”

“Ba mẹ con làm công chức, ba con đã qua đời mấy năm trước, mẹ con về hưu, giờ đang ở nhà.”

“Trong nhà không còn ai sao?”

“Không.”

“Vậy cậu...” Yến mama hé miệng, “Mẹ cậu không ngăn cản... Mẹ cậu để cậu và...”

Chu Tường ôn hòa cười nói, “Dì à, ba năm trước con bất ngờ gặp sự cố, nằm liệt trên giường đúng hai năm, sống cuộc đời thực vật. Trước lúc đó, mẹ con cũng cực lực phản đối chuyện con không thích phụ nữ, nhưng sau khi con gặp nạn, mẹ con nói, chẳng có gì quý giá hơn việc con còn sống và khỏe mạnh, từ đó mẹ con không cấm cản nữa, chỉ cần con vui vẻ là được rồi.”

Yến mama giật mình, chậm rãi cúi đầu xuống.

“Dì à, hơn nửa năm trước, mẹ con mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu, lúc con nằm viện đã tiêu tốn rất nhiều tiền, mẹ con con vẫn đang mắc nợ, mẹ con sinh bệnh, gia cảnh lại càng khó khăn hơn. Chắc dì không tưởng tượng được, thời điểm đó lương tháng của con chỉ có hơn ba ngàn, cộng thêm vài việc nhận ngoài, mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ mang về được sáu-bảy ngàn, tiền khám chữa bệnh của mẹ con mỗi tháng gần ba ngàn, còn tiền thuê nhà, tiền ăn, tiền trả nợ. Lúc ấy quần bách quá, nên con mới phải mượn tiền của Minh Tu, nhưng chúng con không phải quan hệ như dì nghĩ, sau này sự nghiệp khởi sắc, nhất định con sẽ trả lại cho Minh Tu.”

Chu Tường nói rất chân thành, những điều này đều xuất phát từ thật tâm của hắn. Hắn vẫn quan sát đôi mắt của Yến mama, hắn biết bà đã mềm lòng.

Từ trước Chu Tường đã rất được lòng nữ giới, dựa theo những gì họ nói, hắn vừa dịu dàng vừa rộng lượng, hài hước, biết cách chăm sóc người khác. Chu Tường không nghĩ mình đặc biệt hấp dẫn ở đâu, nhưng ít ra, hắn luôn cực kỳ kiên nhẫn và khoan dung với nữ giới, hơn nữa, tiếp xúc nhiều, hắn còn biết cách nhận ra người nào có thiện cảm với hắn.

Yến mama cũng không ngoại lệ, ánh mắt nhìn hắn đã khác hẵn, bà hỏi, “Vậy mẹ con bây giờ thế nào?”

Chu Tường thở dài, “Bệnh tình đã khá hơn, nhưng cuối tuần nào cũng phải làm hai lần thẩm tách, một lần 4-5 tiếng, hầu như cả thời gian nghỉ ngơi chỉ dành cho bệnh viện.”

Yến mama gật đầu, thấp giọng nói, “Vậy à, con cũng không dễ dàng.”

Chu Tường cười cười, “Dì à, lừa mắt con của dì, con cũng áy náy lắm, nhưng chúng con thật sự không thể tách rời nhau.”

Yến Minh Tu nắm chặt bàn tay Chu Tường, cười với hắn, Chu Tường cũng cười với y.

Từng hành động nhỏ bé đều lọt vào mắt Yến mama, bà bứt rứt cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói, “Chuyện này dì không quyết định được, dì chỉ cần con dì vui vẻ thôi.”

“Mẹ, con ở bên hắn mới vui vẻ được, mẹ bắt con cưới một người con không yêu, lúc đó con vui nổi sao?”

“Mẹ chỉ sợ con không có con cái thôi, bây giờ con vẫn chưa biết con cái quan trọng thế nào, nhưng đến khi con già đi, con sẽ hiểu lúc ấy đau đớn ra sao.”

“Mẹ, bọn con có thể nhận con nuôi mà, hoặc tìm người để mượn cũng được, có rất nhiều biện pháp giải quyết. Mẹ nói cũng đúng, nhưng chúng con sống cả đời đâu phải chỉ vì con cái.”

Chu Tường nhẹ giọng nói, “Dì, quả thật vấn đề này có rất nhiều cách giải quyết, nhưng biện pháp thiếu sáng suốt nhất chính là, biết rõ không thể mà vẫn làm tổn thương một người con gái khác.”

Yến mama thở dài, “Mẹ hiểu rồi, con... Con bàn bạc lại với ba đi, mẹ cũng đâu phải gia chủ.”

Yến Minh Tu nắm lấy tay bà, “Mẹ, chỉ cần mẹ không phản đối chúng con là được.”

Yến mama miễn cưỡng nói, “Mẹ hiểu con quá rồi mà.”

END116.

117. Chương 117

Yến mama ở bệnh viện đến hơn mười giờ, dặn đi dặn lại từ mai phải ăn uống cẩn thận, sau mới tiếc nuôi rời đi. Bà đi rồi, Chu Tường ở lại với Yến Minh Tu thêm một tối.

Phòng bệnh đơn Yến Minh Tự sắp xếp điều kiện rất tốt, giường đôi rộng rãi, hai người có thể ngủ cùng.

Yến Minh Tu không dùng được tay phải, nên lấy tay trái nhẹ nhàng đặt lên tay Chu Tường, mười ngón đan xen, làn da tiếp xúc với nhau ấm áp rất dễ chịu.

Hôm sau tỉnh lại, Yến Minh Tu sống chết đòi xuất viện.

Chu Tường hỏi ý kiến bác sĩ rồi giúp y làm thủ tục xuất viện. Khương Hoàn nhận được điện thoại, lái xe đến đón cả hai về nhà.

Đây là lần đầu tiên Khương Hoàn đưa hai người đến nhà Chu Tường, lúc nhìn thấy nơi này, gã cực kỳ kinh ngạc, không thể ngờ Yến Minh Tu và Chu Tường lại ở trong một khu tập thể cũ nát như thế, xét gia thế và địa vị của Yến Minh Tu, quá sức không thích hợp.

Không thể nghi ngờ, đây chính là nhà Chu Tường. Yến Minh Tu làm đủ loại chuyện vì Chu Tường, Khương Hoàn đã xác định Chu Tường không giống những người khác, bởi vậy thái độ của gã với Chu Tường cũng cẩn thận hơn nhiều.

Về nhà rồi, giờ phải tính đến chuyện sinh hoạt thường ngày cho Yến Minh Tu.

Gãy xương tay phải, cả người bầm tím, nứt xương sườn, không chỉ khó cử động, mà vệ sinh cá nhân cũng là cả một vấn đề.

Người duy nhất phù hợp chăm sóc y bây giờ hiển nhiên chỉ có Chu Tường. Chu Tường chẳng còn cách nào khác, đành phải kiếm cố xin nghỉ phép mấy ngày, viện lý do Yến Minh Tu sinh bệnh để qua quýt Trần Anh, dặn bà trong thời gian tới hắn sẽ ít về nhà.

Tạm thời hắn không lúc nào được rảnh rỗi, công việc chủ yếu là chăm sóc Yến Minh Tu.

Vì gãy tay phải, Yến Minh Tu không cầm được đũa, ăn cơm phải dùng thìa, mà thìa y cũng không chịu dùng, chỉ nâng nặc đòi Chu Tường gấp thức ăn đưa lên tận miệng, bữa cơm nào Chu Tường cũng mệt bã cả người.

Nhưng đó chỉ là bắt đầu.

Chuyện tắm tấp buổi tối mới là thách thức lớn nhất đối với Chu Tường. Hắn đứng trước cửa phòng tắm nhìn hồi lâu, cuối cùng quay lại, bất đắc dĩ nói với Yến Minh Tu, “Hay là ba ngày cậu tắm một lần nhé?”

Yến Minh Tu nhú mày, lắc đầu, “Khó chịu.”

“Ngày nào cậu cũng muốn tắm thì chúng ta lấy đâu ra thời gian làm gì nữa?”

“Thì anh cũng có làm gì đâu? Mà em lại càng chẳng có gì làm.” Yến Minh Tu toét miệng cười, “Tắm cho em nhanh lên.”

Chu Tường đầu hàng, cẩn thận giúp y cởi quần áo, để tránh bị ướt, hắn cũng tự cởi luôn cho sạch sẽ, sau đó giơ vòi sen, chờ nước ấm, tỉ mỉ tắm cho Yến Minh Tu.

Phòng tắm nhà Chu Tường rất nhỏ, chỉ vừa đủ chức năng tắm rửa và vệ sinh, hai gã đàn ông cùng sử dụng thì hơi chật chội, mà lúc này cả hai còn đang trần trụi ngồi sát vào nhau, càng tắm càng nóng, càng tắm càng bất thường.

Chu Tường vừa phải cẩn thận tránh các vết thương của Yến Minh Tu, vừa phải cẩn thận tránh Yến Minh Tu sờ sờ mó mó, chưa bao giờ tắm rửa lại mệt đến thế, hắn cười mắng, “Nhóc con quậy đủ chưa, trên người cậu chỗ nào cũng không được ngấm nước, nếu bị ướt là tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Yến Minh Tu vươn tay vuốt ve vòng eo thon gọn của hắn, thấp giọng nói, “Anh không chịu thì còn ai chịu nữa.”

“Tự cậu chuốc lấy, tôi không chịu. Yên đi xem nào.” Chu Tường vô tình đẩy y một cái, không ngờ đụng phải xương sườn bị thương, Yến Minh Tu đau đến phì phò thở.

Chu Tường vội la lên, “Không sao chứ? Đụng vào đâu rồi?” Lực tay đàn ông tất nhiên không nhẹ, bình thường còn chưa tính, chọc đúng vào chỗ bị thương, chắc là đau đến tắc thở.

Yến Minh Tu cười khổ, khoát tay nói, “Không sao.”

“Nhìn xem, cho chữa cái tội quấy phá.” Chu Tường càng thêm cẩn thận.

Yến Minh Tu đánh chết không chừa, mấy ngón tay tiếp tục sờ mó Chu Tường, chỉ được nhìn mà không được ăn, thật không cam lòng.

Chu Tường cười khế, “Sờ nữa tôi trối cậu lại.”

Yến Minh Tu mờ ám nói, “Trò này cũng nên thử một lần.”

“Cút đi.”

Vắt vả tắm xong, cả hai người mặt mũi đỏ bừng, tuy không làm đến bước cuối, nhưng sờ soạng cũng đã ra trò, mặc dù gã không đứng chỗ ngứa, không được thỏa chí mê tơi, nhưng ít nhiều cũng đỡ thèm một tí.

Tắm tấp sạch sẽ rồi, hai người làm tổ trên sofa xem phim, xem được hơn nửa, điện thoại của Chu Tường đột ngột reo vang, hắn đang mãi xem TV nên chỉ liếc một cái, thấy số lạ cũng không nghĩ nhiều, bắt máy luôn.

“Alo?”

Đầu bên kia không có ai lên tiếng.

“Alo? Ai đó?” Chu Tường giảm âm lượng TV.

Lúc này bên kia mới lên tiếng, giọng nói rất âm trầm, “Tôi là Uông Vũ Đông.”

Chu Tường sững sốt, lập tức thẳng người lên.

“Minh Tu có đó không?”

Yến Minh Tu tò mò liếc Chu Tường, “Ai thế?”

Có muốn ngăn Yến Minh Tu mở miệng cũng đã muộn, Uông Vũ Đông nghe thấy tiếng Yến Minh Tu, liền cất giọng ra lệnh, “Bảo Minh Tu nghe máy.”

Chu Tường nhú mày, “Anh tìm cậu ấy có chuyện gì?”

“Không đến lượt cậu hỏi, đưa điện thoại cho nó.”

Chu Tường hừ lạnh một tiếng, “Ông tổng, ngài đang gọi vào máy của tôi đây, tuy chuyện không đến lượt tôi hỏi, nhưng cho ai mượn điện thoại thì tôi vẫn còn quản được, kính chào.” Nói xong, hắt dậm máy.

Yến Minh Tu đang hồi hộp nhìn Chu Tường, “Ông Vũ Đông?”

“Ừ.” Chu Tường nhét thật bõ khô vào miệng, “Cậu không nghe máy à?”

Yến Minh Tu đáp, “Ít nhất cũng phải mặc xác anh ta mấy ngày, lửa chưa đến nơi, bọn họ sẽ không biết đám cháy lớn hay nhỏ.”

“Gọi cả cho tôi rồi còn gì...”

Chưa dứt lời, chuông điện thoại lại vang lên, Chu Tường nhìn thử, vẫn là Uông Vũ Đông.

Hắn đang lưỡng lự không biết nên bắt máy hay thôi, Yến Minh Tu nói, “Anh cứ nghe đi, nghe em.”

Chu Tường gạt đầu, ấn nút nhận cuộc gọi, “Alo, Ông tổng.”

Uông Vũ Đông nén giận nói, “Tôi có việc gấp muốn trao đổi với Minh Tu.”

Chu Tường cũng khá đắc chí trong bụng, nghĩ đến bộ dáng kinh ngạc của Uông Vũ Đông, thật đúng là hả giận, hắt lạnh nhạt nói, “Ông tổng à, tôi đâu thể buộc ai trao đổi với ngài, ngài đang làm khó tôi đây.”

“Cậu!” Uông Vũ Đông giận điên, “Đừng có ỷ vào quan hệ với nó mà cáo mượn oai hùm, nói đi nói lại, cậu nghĩ mình là cái gì?”

Chu Tường cười đáp, “Ông tổng à, nếu nói cáo mượn oai hùm thì chúng ta kẻ tám lạng – người nửa cân.”

“Đ*t mẹ mày muốn chết!” Uông Vũ Đông chửi đồng, thẳng tay quăng luôn điện thoại, có vẻ đã giận đến điên.

Chu Tường cúp máy, cảm thán trong lòng.

Hắn thấy mấy năm nay Uông Vũ Đông đã thay đổi rất nhiều. Lúc hắn mới biết anh ta, đại khái khoảng sáu – bảy năm trước, khi ấy Uông Vũ Đông chính là con cưng của trời, gia thế hiển hách, ngoại hình rực rỡ, bằng cấp cao sang, hội tụ tất cả những yếu tố khiến người ta mê đắm, Uông Vũ Đông cũng rất biết làm người, ngoài mặt luôn thân thiện tốt tính, rất ít khi làm mất lòng ai, nhưng từ khi trở thành rể hiền nhà họ Yến, có đỉnh núi chọc trời chống sau lưng, anh ta bắt đầu thay đổi, vì địa vị nâng cao, nên thái độ cũng vọt lên theo, chọc giận không ít người.

Hắn vẫn nhớ trước đây mình khâm phục Uông Vũ Đông ra sao, đối với Uông Vũ Đông, hắn chỉ có hâm mộ, chưa từng nghĩ đến chuyện ghen tị. Nếu không phải vì Yến Minh Tu thì dù bất mãn Uông Vũ Đông thế nào, hắn nhất định cũng sẽ không trở mặt với anh ta. Tình yêu khiến con người trở nên hẹp hòi và nhạy cảm, lúc ấy phát sinh quá nhiều chuyện, bây giờ ngẫm lại, thực ra cũng có nhiều cách giải quyết tốt hơn, ít nhất cũng không đến nỗi hại mình hại người, nhưng mọi chuyện đã qua, tất cả đều đã là quá khứ, chẳng ai quay lại được nữa.

Để có ngày hôm nay, hắn và Yến Minh Tu cũng đã phải vượt qua một con đường dài đầy tiếc nuối và đau khổ, chứ nói gì đến “Tình địch” Uông Vũ Đông.

Yến Minh Tu nhẹ giọng hỏi, “Anh Tường, anh không sao chứ?”

Lúc này Chu Tường mới biết mình đang thần thờ, vội vàng đáp, “Không sao...” Hắn cười khổ, “Thực ra anh ta nói cũng đúng, nếu là trước đây, tôi nào dám ăn nói với anh ta như thế, tôi vẫn còn muốn kiếm cơm mà.”

Yến Minh Tu đáp, “Đó là lẽ đương nhiên, hai chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Chu Tường lắc đầu, “Xem phim đi.”

“Ừ.”

Chu Tường cầm điều khiển nhưng không ấn Play, hần lại hỏi, “Minh Tu, chuyện của Uông Vũ Đông, cậu định thế nào?”

“Chuyện kinh doanh, em nói chắc anh cũng không hiểu hết được, đại khái là em chủ trì một số nhà đầu tư, khởi tố hay không khởi tố ba của Uông Vũ Đông, bây giờ sẽ do em quyết định. Nếu khởi tố, ba anh ta ngồi tù ít nhất mười năm.”

Chu Tường nhú mày, “Không phải tôi thông cảm với Uông Vũ Đông, nhưng tôi thấy, dù sao anh ta cũng là người nhà cậu, cậu làm thế, ba mẹ cậu chẳng lẽ không phản ứng gì sao?”

“Em làm vậy không chỉ riêng vì chúng ta. Em đã bàn bạc với anh cả rồi, làm vậy còn để dạy cho cha con Uông Vũ Đông một bài học. Mấy năm nay cha con nhà đó dựa vào tên tuổi nhà em, kiêu chác không ít tiền. Thanh danh nhà họ Yến sắp bị bọn họ phá hủy rồi. Chắc anh biết năm nay bắt đầu nhiệm kỳ mới, ngộ nhờ đúng lúc này có người lợi dụng chuyện đó công kích ông nội em, đến khi ấy, không chỉ thanh danh, mà vấn đề sẽ biến thành cực kỳ nghiêm trọng. Anh cả em đã phủ đầu một lần rồi, bằng không bọn họ cũng chẳng cùng đường đến nỗi phải trưng cầu góp vốn, nhưng không ngờ hai người đó không biết hối cải, nợ nần càng lúc càng nhiều, cuối cùng mới thành be bét thế này. Ba của Uông Vũ Đông vét hết vốn liếng để dẹp loạn, còn về phần có dẹp được hay không thì lại do em và anh cả quyết định. Đây là lợi thế lớn nhất của em, dù ba em không cần thể diện, nhưng vì vận mệnh của gia tộc, ông vẫn phải lo cho đại cuộc.”

“Cậu làm vậy, ba cậu không giận mới lạ.”

“Ba em là quân nhân, cả đời tuân theo giáo lý quân đội, đầu óc không chịu linh động, chuyện trong nhà hay ngoài ngõ, ông đều mặc kệ. Ông nội em nói sao thì ba em nghe vậy, mẹ em thì thăm gì, ba em cũng thường chiều theo, trên đời này chỉ hai người đó có khả năng lay động ba em. Mẹ em hay mềm lòng, lại thương chị em nhất, bây giờ chị em mang thai, nếu Uông Vũ Đông và chị em cùng năn nỉ, mẹ em sẽ lại xoa dịu ba em. Nếu ba em nghe theo, bỏ qua cho cha con Uông Vũ Đông, để mặc bọn họ tiếp tục càn quấy, nhà họ Yến sẽ thật sự nguy to, bởi vì từng chuyện lớn nhỏ của Uông Vũ Đông đều thu hút truyền thông, vô số ánh mắt sẽ chú mục vào đó. Em làm thế này, vừa là vì chúng ta, vừa là vì gia đình em nữa.” Yến Minh Tu nằm xuống lòng Chu Tường, nhắm mắt lại, mỉm cười, “Anh Tường, anh cứ yên tâm, em đâu phải loại người không biết suy tính, em sẽ dùng biện pháp tốt nhất để đạt tới mục tiêu, hơn nữa còn phải cắt đứt hậu họa sau này.”

Chu Tường thở dài, “Nhà cậu phức tạp thật.”

Yến Minh Tu chọn tư thế thoải mái nhất nằm trong lòng hắn, vươn tay trái ôm cổ hắn, “So với anh nghĩ còn phức tạp hơn nhiều, nhưng anh đừng lo gì cả, không sao đâu.”

“Cũng đúng, riêng chuyện của cậu đã đủ phiền rồi.” Chu Tường nhẹ nhàng chọc chọc thạch cao trên tay y.

“Em cũng phiền, em muốn làm.” Yến Minh Tu mở to mắt nhìn hắn, tràn trề mong đợi.

“Nhìn đi.”

“Anh Tường...”

Chu Tường cười nói, “Chịu khó đi, không thì cậu định làm kiểu gì hả đại hiệp cụt tay?”

Yến Minh Tu kéo cổ hắn xuống, kề miệng bên tai hắn, mờ ám thì thầm, “Anh ngồi trên em, em muốn nhìn anh tự lên xuống.”

Chu Tường méo miệng cười cười, “Mệt lắm, cái eo già không chịu nổi.”

“Anh Tường, làm đi mà...”

Chu Tường liếc mắt nhìn y, cúi xuống ngậm lấy đôi môi y.

END117.

118. Chương 118

Chu Tường ở nhà chăm sóc Yến Minh Tu mấy ngày, ngoài đi mua đồ ăn thì hầu như hắn không ra khỏi cửa, sẵn có thời gian rảnh, hắn tranh thủ nghiền ngẫm kịch bản luôn.

Đây là lần đầu tiên hắn được vào vai chính, ngẫm lại vẫn thấy không dám tin, hắn vẫn nghĩ tư chất của mình không đủ, nếu không nhờ Yến Minh Tu, có lẽ cả đời hắn cũng chẳng bao giờ có được cơ hội này, bởi vậy hắn phải cực kỳ nghiêm khắc tối luyện bản thân.

Thỉnh thoảng Yến Minh Tu sẽ im lặng ngồi bên cạnh nhìn hắn đọc lời thoại, kết hợp với hoàn cảnh và ngữ cảnh, bằng đủ loại giọng điệu và cảm xúc. Hai người sẽ như vậy đến chiều, ai cũng không thấy chán.

Chu Tường cảm giác trái tim mình ấm áp lắm rồi.

Ngày ngày, hắn không làm gì cả, chỉ cần im lặng sống cuộc sống bình thường với Yến Minh Tu, buổi sáng ăn cơm, giữa trưa chợp mắt, đến chiều nhàn nhã, tối ngủ cùng nhau, những điều nhỏ nhặt ấy, được trải qua cùng một người đặc biệt, tất cả đều biến thành quý giá lạ thường. Từng phút từng giây ở bên Yến Minh Tu như vậy, Chu Tường đều hạnh phúc vô biên.

Đôi lúc hắn còn nghĩ, căn hộ nhỏ cũ kỹ của hắn chính là một không gian bí mật, chỉ cần ở trong này, hai người sẽ luôn bình lặng viên mãn, nhưng một khi rời khỏi đây, trở lại thế giới thực, những phiền não bên ngoài sẽ ồ ạt tràn về.

Dù biết trốn tránh cũng chẳng giải quyết được gì, nhưng Chu Tường vẫn nảy sinh tâm lý nhàn hạ, chỉ hi vọng những ngày này kéo dài hơn một chút.

Tiếc rằng chỉ chưa đến một tuần, Yến Minh Tu đã đứng ngồi không yên. Công ty còn rất nhiều chuyện cần xử lý, chờ xương sườn đỡ đau, Khương Hoàn liền đón y đi làm.

Y đi rồi, Chu Tường cũng quay lại công việc hằng ngày, tiếp tục tập cưỡi ngựa, học kịch bản, giám cân, chuẩn bị hai tháng sau lên hình.

Sau khi MV của Lan Khê Nhung tung ra thị trường, hình tượng của hắn cũng được nâng cao, bây giờ hắn đã có một chút tiếng tăm, công việc cũng nhiều hơn trước, hắn vẫn nhờ Thái Uy sắp xếp công việc mới, hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội kiếm tiền nào.

Hắn nghĩ, chỉ khi nào trả đủ hai trăm vạn cho Yến Minh Tu, hắn mới có thể chính thức ngừng đầu trước mặt người nhà họ Yến.

Một hôm đến công ty bàn chuyện, lúc đi qua văn phòng, hắn bị đồng nghiệp gọi lại.

A Lục khoác vai hắn, cười nói, “Anh Tường, lâu lắm không gặp anh nhỉ.”

“Cũng phải, chắc các bạn nhớ tôi đến chết luôn nhỉ?” Chu Tường giả giọng thầy Phùng, đáp.

A Lục và mọi người cùng cười. Lão Chu vỗ vỗ bàn, “Chu Tường, nhóc con giờ khác rồi đó, ngôi sao mini rồi đó, sau này không giúp anh bê đạo cụ nữa nhỉ?”

“Anh Chu, sao lại xa cách thế, anh muốn bưng bê cái gì, lúc nào em cũng phụng mệnh.”

Chu Tường vẫn rất thích công ty này, ở đây có tình hơn các công ty giải trí khác nhiều. Quan hệ mờ ám giữa hắn và Yến Minh Tu, nghe đồn đã chẳng còn gì bí mật, nhưng mọi người ở đây vẫn vô tư trò chuyện với hắn, chỉ riêng điều này cũng đủ khiến hắn cảm động vô cùng.

A Lục thần bí nói với Chu Tường, “Anh Tường, lại đây lại đây, buôn chuyện cái đã.”

Chu Tường cười hỏi, “Chuyện gì mà phấn khởi thế?”

“Ông Vũ Đông gặp nạn, anh biết chưa?”

Chu Tường khá ngạc nhiên, hần ngạc nhiên thật, không ngờ bọn A Lục cũng biết tin này, vậy tức là cả showbiz đều đã biết.

Hắn hỏi, “Có chuyện gì thế?”

“Vừa nhìn đã biết anh không nhảy rồi, để em nói cho, thực ra không phải Uông Vũ Đông gặp nạn, mà là ba gã ta gặp nạn. Anh biết ba gã ta đúng không, tai to mắt lớn đó, giàu nứt đổ đổ vách, làm chủ hai công ty lớn, cuối cùng chẳng biết sao lại thua lỗ đến vài tỷ, cổ phiếu phá giá trầm trọng. Nghe nói ổng còn đang bị tình nghi hùn vốn phi pháp với lão em trai, công ty của Uông Vũ Đông cũng bị ảnh hưởng nặng. Bây giờ Uông Vũ Đông sút đầu mẻ trán rồi, sự nghiệp cũng phải tạm dừng luôn.”

Chu Tường gật gật đầu, “Nghiêm trọng thế cơ à?”

“Đúng thế đó, Uông đại minh tinh vênh váo hống hách chả khác gì bạch hổ tước, à mà cũng không phải, thực ra gã ta ăn ở cũng được, khá là hào phóng, phải mỗi cái tội huênh hoang, bị nhiều người ghen ghét lắm nha. Giờ xảy ra chuyện, đảm bảo cả đồng nghiệp đang chờ hả hê.”

Lão Chu bĩu môi, “Theo anh thấy, lúc này nịnh bợ gã ta là hợp nhất đấy. Ngấm lại mà xem, Uông Vũ Đông làm sao gục dễ thế được? Sau lưng gã ta còn ai nào? Nhà họ Yến sao có thể để gã làm mất mặt như thế? Giấu đồ bìm leo ai mà chẳng khoái, nhưng một miếng khi đói mới là tình cảm chân thành, nếu thông minh ra, lúc này lại càng không được hắt hủi gã, ngược lại còn phải giúp gã nhiều vào.”

“Giúp? Anh nói dễ thế? Nếu bây giờ gã đến vay tiền anh, chẳng lẽ anh đưa tiền ra luôn?”

“Đưa chứ.”

“Xạo hả anh Chu?”

“Tất nhiên là xạo, anh mày làm gì có tiền?”

“Ha ha ha ha ha.”

Giữa một nhóm người hăng say bàn luận, Chu Tường rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là giấu đồ bìm leo. Tuy hắn cũng chẳng cảm thông gì với Uông Vũ Đông, nhưng ít nhiều cũng hiểu được tình người ấm lạnh.

Hàn huyền một lát, hắn đến gặp Thái Uy, thảo luận một ít công việc hắn muốn nhận sắp tới. Từ khi hắn nhận nhiều việc hơn, tỉ lệ trích về cho công ty cũng cao lên, đây là quy định, Chu Tường không dị nghị gì, ngược lại, nhờ quan hệ đôi bên cùng có lợi, công việc hắn nhận được cũng cao cấp hơn xưa.

Hai người bàn xong việc chính, Thái Uy lại có hứng thú thảo luận scandal mới nhất, chấn động showbiz nhất, chính là Uông Vũ Đông.

Chu Tường biết nội tình nhưng cũng không tiện nói, hắn chỉ dặn dò Thái Uy đừng bôn cọt như những người khác, Uông Vũ Đông không ngã được, nói đi nói lại, anh ta vẫn là con rể nhà họ Yến.

Thái Uy biết Chu Tường nắm rõ nội tình, nhưng anh cũng không hỏi, chỉ lắng nghe những gì hắn khuyên.

Buổi tối, Yến Minh Tu nhắn tin cho Chu Tường, nói hôm nay y không về.

Chu Tường cũng không để ý, tủ lạnh sắp trống trơn, hắn khoác tạm cái áo, định xuống lầu mua ít đồ về nấu cơm.

Vừa ra đến cổng khu tập thể, một chiếc xe mang biển quân đội phanh kít trước mặt hắn, tiếp sau đó, một sĩ quan bước xuống, “Ngài Chu, mời lên xe.”

Vừa nhìn cũng biết người này từ đâu tới, Chu Tường cười nhạt, “Đây là gì vậy, bắt cóc à?”

Khuôn mặt người nọ vẫn cứng như tượng, máy móc đáp lời hắn, “Mời lên xe.”

“Ngài chờ tôi thay quần áo đã nhé?” Chu Tường kéo vạt áo khoác lên, “Tôi đang mặc đồ ngủ.”

“Rất xin lỗi, tôi phải đưa ngài đến nội trong nửa giờ, thời gian cấp bách, xin mời lên xe.”

Ồ, lên thì lên.

Chu Tường khom lưng chui vào xe, hần nghĩ chắc nhìn mình buồn cười lắm, nhưng Yến Phi vốn đã chẳng coi hần ra gì, nên hần cũng không quan tâm.

Lúc ấy hần thật không ngờ, lần cười này là cười sảng sặc.

END118.

119. Chương 119

Chu Tường nghĩ chắc mình lại được đưa đến khu biệt thự kia, nhưng chỉ sau ít phút, hần đã nhận ra lộ trình không đúng.

Hần nhớ lại bộ dáng Yến Minh Tu bị Yến Phi dạy dỗ, không khỏi lo sợ Yến Phi sẽ ra tay với mình. Đến con ruột mà ông ta còn đánh như vậy, huống gì một người ngoài bị ông ta ghét bỏ như hần, hần bắt đầu thật sự lo lắng cho bản thân.

Lúc xuống lầu mua đồ ăn, hần chỉ mang theo chìa khóa và hai tờ tiền, di động cũng không cầm, giờ có muốn gọi cho Yến Minh Tu cũng chẳng được. Hần vừa tự rửa mình chuyện bé xé ra to, vừa thấp thỏm nghĩ sự việc có lẽ không đơn giản như vậy.

Chiếc xe quân đội đưa hần đến một nơi lạ lẫm, đi qua ba trạm gác, vừa nhìn cũng biết đây là địa bàn của những nhân vật cực kỳ quan trọng. Chu Tường túm chặt cái quần ngủ màu san hô, bắt đầu quẩn bách.

Xe dừng lại giữa một khoảng sân rộng, một tòa biệt thự ba tầng hiện ra trước mắt, hần nhớ rõ lúc đi vào đây cũng có vài biệt thự như vậy, nhưng khoảng cách rất xa nhau.

“Ngài Chu, mời xuống xe.”

Chu Tường cuộn chặt áo khoác, giờ là tháng Ba, trời đã ấm lên nhiều, hần không lạnh, chỉ vô thức muốn giấu kín cái áo ngủ kẻ sọc mặc bên trong.

Bước vào nhà, Chu Tường há hốc mồm.

Toàn là người hần đã gặp qua, già trẻ lớn bé nhà họ Yến đang ngồi quanh bàn ăn, chỉ có Yến Minh Tự vắng mặt. Yến Đức Giang ngồi tại ghế chủ tọa, cầm chén trà quan sát hần, những người khác cũng quay mặt ra nhìn hần đăm đăm.

Chu Tường quẩn bách không thể tả.

Yến Đức Giang hỏi sĩ quan đi bên cạnh hần, “Trương Vũ, sao lại để cậu ta ăn mặc thế kia?”

Trương Vũ mặt cứng như tượng đá, “Báo cáo, ngài nói muốn đưa đến nội trong nửa giờ.”

“Thì cũng nên để cậu ta thay quần áo chứ?”

“Báo cáo, thay quần áo sẽ vượt quá nửa giờ.”

“Mẹ ơi, thằng nhóc cậu đúng là đầu gỗ.” Yến Đức Giang hươ tay, “Thôi đi ăn cơm đi.”

Sĩ quan xoay bước, mở cửa lui ra, còn lại Chu Tường xấu hổ đứng trơ trơ đó.

Cả nhà họ Yến đều ăn mặc bình thường, nhưng tất nhiên chẳng ai mặc đồ ngủ. Chu Tường thẳng lưng, cố hết sức giữ mình không lúng túng.

Yến Minh Tu tươi cười với hần, “Em với anh đi thay đồ nhé, trong xe em có hai bộ vest.”

“Ừ, đi thôi.”

Yến Minh Tu đang định đứng dậy, Yến Đức Giang đã giơ tay ngăn cản, “Thôi kệ đi, ở đây làm gì có người ngoài.”

Yến Minh Tu khẽ giật mình, nhanh nhẹn quay sang nháy mắt với Chu Tường, “Anh Tường, qua đây ngồi.” Y đứng dậy, kéo chiếc ghế dựa bên cạnh cho hắn.

Chu Tường ngồi xuống, lúc này mới phát hiện ngồi đối diện là Uông Vũ Đông và Yến Minh Mị. Đôi vợ chồng này cùng híp mắt nhìn hắn, miệt thị cực kỳ.

Chu Tường đảo mắt sang hướng khác, không để ý đến họ.

Yến Đức Giang vỗ vỗ bàn, “Ăn cơm.”

Hai người phục vụ bắt đầu bưng thức ăn lên bàn, chỉ chốc lát sau bàn đã đầy ăm ắp, đều là những món bình thường, cuộc sống của những người này cũng không giống Chu Tường tưởng tượng cho lắm.

Yến Đức Giang gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, “Cậu tên Chu Tường phải không? Làm việc ở đâu?”

Chu Tường đáp, “Cháu làm ở một công ty điện ảnh.”

“Ồ, cậu là diễn viên hả?”

“Vâng.”

Yến Đức Giang gạt đầu, cầm đũa lên, “Ăn cơm đi.”

Sau khi ông nhấc đũa, những người khác mới bắt đầu ăn.

Chu Tường kín đáo quay sang nhìn Yến Minh Tu, ý hỏi sao lại thế này, Yến Minh Tu nắm tay hắn dưới mặt bàn, hạ giọng đáp, “Không sao, cứ ăn cơm đi.”

Yến Phi lạnh lùng trừng mắt nhìn cả hai.

Yến Minh Tu kệt, vì một tay y vẫn chưa thể cử động, Chu Tường đành phải gấp đồ ăn cho y, để y tự xúc bằng thìa. Vốn chỉ là một chuyện rất bình thường, nhưng chiếu theo quan hệ của hai bọn họ, lọt vào mắt người khác lại thành vô cùng kỳ quái.

Chu Tường cảm giác rất nhiều ánh mắt thường xuyên phóng đến đây, suốt cả bữa cơm, hắn bứt rứt như ngồi trên bàn chông.

Lúc này, Yến Đức Giang lên tiếng, giọng điệu cực kỳ bình thản, ngữ điệu cũng rất chậm rãi, nhưng khi ông nói, không ai dám không nghe, “Hai đứa biết nhau bao lâu rồi?”

Yến Minh Tu đáp, “Một năm ạ.”

“Mới một năm thôi à?” Yến Đức Giang cười cười, “Mới một năm mà đã định gắn bó chung thân? Trẻ con đúng là trẻ con.”

Yến Minh Tu không biến sắc, rút khăn tay lau miệng, không nhìn ai, cũng không định đáp lời.

Yến Đức Giang cao giọng, “Minh Tu à, nhóc con mi vì chuyện này mà làm loạn cả nhà lên, tự mình cũng bị ăn đòn rồi, có đáng không?”

Yến Minh Tu thấp giọng đáp, “Đáng.”

Yến Đức Giang hừ một tiếng, cười nói, “Tự nhóc con mi thấy đáng là được, nếu sau này hối hận, không ai dọn bãi chiến trường cho đâu nhé.”

Yến Minh Tu trịnh trọng gạt đầu.

Yến Đức Giang nói với Yến Phi, “Mi đã từng này tuổi, sao còn cổ hủ thế? Con cháu tự biết đường của con cháu, ta già rồi, sức lực có hạn, sống thêm được mấy năm? Ta muốn cống hiến hết mình cho quốc gia, không có thời gian quản chuyện chúng bây đâu. Yến Phi, sau này đừng đến phiền ta nữa, ta cũng khuyên mi mở mang đầu óc lên, tự mình nghĩ thoáng, tự mình nhẹ nhõm.”

Yến Phi cả giận nói, “Ba, ba cứ để chúng nó như vậy à?”

“Ta lười không muốn quản.” Yến Đức Giang liếc qua Yến Minh Mị, “Minh Mị thì khác, Minh Mị là con gái, mi phải chăm lo cho nó, đừng để nó tủi thân, còn hai nhóc kia thì kệ đi. Chúng nó yêu đương thế nào, mi xen vào làm gì? Có thấy mệt không?”

Yến Phi đỏ khốc đỏ cười, “Ba à, nếu ba mươi năm trước con cũng nói con thích đàn ông, lúc đó ba nghĩ thế nào?”

“Ba mươi năm trước ta chưa cởi mở như bây giờ. Ta nói lại cho rõ, mi yêu đương thế nào, ta mặc kệ. Tự mi không quản được con mình, còn đến tìm ta làm gì? Thôi thì ta khuyên mi, về nhà nghỉ ngơi đi, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, thoải mái ra cho lòng thanh thản, đừng tự làm khổ mình.” Yến Đức Giang thanh thoi nhấp trà, híp mắt nhìn Yến Minh Tu và Chu Tường, “Hơn nữa, hai đứa nhóc này, mới một năm đã thế chết thế sống, sau này chắc chắn có trò hay để xem, mi cố gắng lên làm gì.”

Yến Minh Tu và Chu Tường đưa mắt nhìn nhau, nắm chặt tay nhau dưới mặt bàn.

Có lẽ trong mắt Yến Đức Giang, tình cảm của bọn họ chỉ là phút bùng bột nhất thời, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tiêu tán, không cần người khác cản trở, tự bọn họ sẽ chán nhau, nhưng Yến Đức Giang không biết, những gì họ đã trải qua còn dài hơn nữa cuộc đời người khác, sau bao nhiêu chông gai và thử thách, họ vẫn đang ở bên nhau, vậy thì sau này còn lý do gì khiến họ buông tay được nữa?

Yến Đức Giang đột nhiên sầm mặt, quay sang nhìn Ôn Vũ Đông và Yến Minh Mị, “Minh Mị.”

“Ông nội.” Lúc này Yến Minh Mị không kiêu căng phách lối như ngày thường, thậm chí còn đặc biệt ngoan hiền.

Yến Đức Giang không buồn nhìn Ôn Vũ Đông, chỉ thông thả nói, “Ba của cháu chỉ có một đứa con gái, cả nhà đều thương cháu, nhưng có một số vấn đề về nguyên tắc, liên quan đến thanh danh gia tộc và những điều lớn lao hơn, cháu phải biết nhìn nhận cho rõ ràng, đừng hương mặt ra bên ngoài, đừng quên chính mình mang họ gì. Nếu thực sự xảy ra chuyện, cũng đừng trách người lớn vô tình, tất cả là hai đứa tự chuốc lấy.”

Câu cuối cùng, giọng điệu đã cực kỳ nghiêm khắc, Ôn Vũ Đông run lấy bẩy, không dám thở mạnh, cúi gằm mặt xuống, ngồi im như khúc gỗ.

Yến Minh Mị run rẩy nói, “Ông nội, cháu hiểu rồi.”

“Ừ.” Yến Đức Giang nhấp một ngụm trà, “Cơm nước xong rồi, tất cả ai về nhà nấy, bọn nhỏ trưởng thành hết rồi, đều đã có gia đình riêng. Yến Phi ở lại đánh cờ với ta.”

“Dạ thưa ba.”

Yến Minh Tu đứng dậy, ngập ngừng một lát, y mới nói, “Ba.”

Yến Phi không quay lại, nhưng vẫn dừng bước.

Yến Minh Tu thở dài, cố gắng bắt chuyện, “Nếu tối nay ba ở lại đây thì nhớ nói với mẹ.”

Yến Phi hừ một tiếng, thẳng bước theo Yến Đức Giang lên lầu.

Yến mama thở dài, “Con cứ kệ ba, ba con tính tình xấu thế đó.”

Yến Minh Tu cũng không để ý, quay lại nhìn Chu Tường, “Anh Tường, anh không căng thẳng chứ?”

Chu Tường thở dài, “Khó nói lắm, chúng ta cứ về cho nhanh thôi.”

Ôn Vũ Đông hừ lạnh một tiếng, hung hăng trợn mắt lườm Chu Tường.

Chu Tường cũng lạnh lùng nhìn lại, quyết không chịu yếu thế. Hắn bắt lấy cánh tay Yến Minh Tu, “Đi thôi, cậu lái xe đến à?”

“Khương Hoàn đưa em đến.”

“Anh ta đâu rồi?”

“Đang ăn cơm với chú Trương, thôi cứ kệ anh ta, anh lái xe đi.”

“Ừ.”

Hai người đang định đi, Ưông Vũ Đông đột nhiên gọi, “Minh Tu.”

Yến Minh Tu nhìn anh ta, chờ câu tiếp.

“Đã lâu không gặp, em cũng không nghe điện của anh, anh không hiểu thế này là sao, anh muốn nói chuyện với em mà cũng khó khăn đến thế à?”

Yến Minh Tu lạnh nhạt nhìn anh ta, không đáp lời.

Yến mama và Yến Minh Mị cùng căng thẳng nhìn bọn họ.

“Anh định nói với em chuyện ba anh, anh cũng tìm anh cả rồi, nhưng em biết thái độ anh cả đấy, không trao đổi được, chỉ có em là giúp được anh thôi, em không định nhìn anh chết mà không cứu chứ?”

Yến Minh Tu lãnh đạm nói, “Giúp anh thì tôi phải chi rất nhiều tiền, tôi có in được tiền đâu?”

Ưông Vũ Đông vội nói, “Nhưng chúng ta là người một nhà!”

Yến Minh Mị xen mồm, “Đúng thế, Minh Tu à, chuyện hệ trọng thế này, sao em với anh cả lại lạnh lùng như vậy?”

“Không phải ông nội đã nói rồi sao? Chính hai người tự chuốc lấy thôi. Anh rể, hai năm nay, anh và ba anh đã làm những gì, trong lòng anh rõ nhất. Ba không quan tâm đến chuyện này, nhưng tôi và anh cả đều nhìn thấy hết. Nể tình anh là người một nhà nên chúng tôi mới mắt nhắm cho qua, không ngờ các người càng ngày càng táo tợn, làm việc không bao giờ suy tính hậu quả. Năm nay đổi nhiệm kỳ, ông nội sẽ lui về, những năm tại vị không xảy ra chuyện, nhưng lui về rồi thì sao? Các người chỉ nhìn thấy tiền, chỉ biết vơ tiền, có chịu nghĩ đến đại cục không?”

Ưông Vũ Đông mặt mũi trắng bệch, không đáp nổi một câu.

Yến Minh Tu lạnh lùng nói tiếp, “Giờ gặp nạn mới nhớ đến chúng tôi, thế từ trước đến nay thì sao? Chuyện này tôi còn phải suy xét, đừng tưởng dựa vào chúng tôi mãi được. Ba anh đến giờ này vẫn chưa chịu xì tiền, tưởng chúng tôi ngốc hết rồi sao? Nếu không nộp tiền ra thì cứ chờ bóc lịch.”

Ưông Vũ Đông run lên bần bật, ngồi phịch xuống ghế.

Yến Minh Mị lo lắng nhìn Yến mama, Yến mama bắt đầu dĩ lắc đầu, tỏ vẻ không can thiệp được, cô lại nhìn Yến Minh Tu, Yến Minh Tu liếc cô một cái, “Chị, chị đừng thiếu công bằng như thế, chị và anh ta là người nhà, chị và bọn em cũng là người nhà, động nào đi, phải biết nhìn đại cục.” Yến Minh Tu quay sang Ưông Vũ Đông, “Tôi đã nói nhiều đến thế, các người tự lo liệu đi, nội trong một tuần mà không chịu nhả tiền ra, thì đừng bao giờ mong tôi cân nhắc chuyện này nữa.”

Yến Minh Tu kéo Chu Tường, “Anh Tường, đi thôi.”

Chu Tường đi theo y. Lúc ra đến cửa, hắn ngoái lại nhìn Ưông Vũ Đông, từ khi mới gặp nhau, hắn chưa bao giờ thấy Ưông Vũ Đông sa sút như bây giờ, đả kích lần này đối với anh ta, hiển nhiên là vô tiền khoáng hậu.

Chu Tường cứ nghĩ, nếu có một ngày được nhìn thấy Ưông Vũ Đông suy sụp, hắn sẽ sung sướng vô cùng, nhưng lúc này hắn lại chẳng có cảm giác gì cả, thật giống như Ưông Vũ Đông chỉ là một kẻ qua đường, chẳng liên quan gì đến hắn, mà trên thực tế, đúng là chẳng liên quan thật.

Chu Tường nhận ra, trái tim hắn đã thay đổi không ít, đó cũng là điều tốt.

Hai người lên xe, cuối cùng Chu Tường mới có thời cơ mở miệng, hắn lập tức hỏi luôn, “Hôm nay có chuyện gì thế? Mẹ nó, tôi mặc đồ ngủ xuống lầu mua đồ ăn, vừa ra khỏi cửa đã bị mời lên xe, tôi còn tưởng mình bị bắt cóc.”

Yến Minh Tu đáp lại bằng một cái ôm nồng nàn, y kích động nói với hắn, “Anh Tường, chúng ta tạm thời thoát rồi.”

“Thật sự?”

“Thật sự, hôm nay họp mặt gia tộc, ông nội gọi anh đến, anh đã hiểu chưa?”

Chu Tường nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, “Không đúng đâu, ông nội cậu cũng có nói gì đâu.”

“Ông nội em chỉ nhìn đại sự, chuyện chúng ta chỉ là việc nhỏ, ông không quản đâu. Nhưng ông thương yêu chị em từ bé, hôm nay ông làm thế là để thay ba em thương lượng với em. Ông sẽ mặc kệ chuyện chúng ta, miễn là em chịu giúp Ông Vũ Đông qua ải.”

Chu Tường ngăn người, “Cái này... Nhà cậu phức tạp thật đấy.”

Yến Minh Tu hung hăng hôn hấn một miếng, “Bây giờ cũng là nhà anh rồi.”

“Đừng, chuyện nhà cậu là chuyện nhà cậu, tôi chỉ liên quan đến một mình cậu thôi, không muốn dây dưa với ai hết. Nước quá sâu, tôi không nhảy xuống được.”

Yến Minh Tu nhẹ giọng nói, “Đừng lo, có em ở đây, em sẽ không để anh chìm đâu.”

Chu Tường híp mắt cười, hôn lại y một cái, “Thế tức là chúng ta tự do một thời gian?”

“Đúng vậy.” Yến Minh Tu ôm siết lấy hấn, khàn khàn đáp, “Anh Tường, em có nằm mơ cũng muốn mơ thấy được thỏa thích bên anh.”

Chu Tường cười nhẹ, “Tôi cũng muốn thế.”

Từ trước đã muốn, bây giờ càng muốn hơn.

END119.

120. Chương 120

Mùa xuân năm nay đến muộn. Sang đầu tháng Ba, tiết trời mới dần ấm áp, cây cối đâm chồi, hoa lá trở bông. Khu vườn nhỏ nhà Chu Tường trồng khá nhiều hoa cỏ, lúc này cũng đã bừng bừng sức sống.

Từ hôm đến nhà Yến Đức Giang, quả nhiên Yến Phi không quấy nhiễu hai người nữa, rất nhiều phiền não đã được giải quyết, dù Yến Phi vẫn chưa chịu nói chuyện với Yến Minh Tu, nhưng Yến mama lại mềm lòng rất nhanh, có lần bà còn chủ động gọi Yến Minh Tu và Chu Tường đi ăn cơm, hỏi thăm Chu Tường cực kỳ tỉ mỉ.

Hôm đó, cơm nước xong xuôi, hai người lái xe về nhà, Yến Minh Tu nói với Chu Tường, “Mẹ em thích anh lắm.”

Chu Tường chớp mắt, “Sao cậu biết?”

“Mẹ em thích đẹp trai, lúc trước bà cũng thích Ông Vũ Đông, nhưng mấy năm nay Ông Vũ Đông quá đáng quá. Nghe anh cả nói, lúc nào TV chiếu quảng cáo của anh, mẹ em cũng xem không chớp mắt.”

Chu Tường cười bảo, “Vậy thì mùa đông tôi phải tập thể hình để mùa hè cho mẹ cậu xem cơ bắp, như thế có ích lợi gì không?”

Yến Minh Tu mờ ám nói, “Chẳng riêng mẹ em, em cũng thấy có ích.”

Chu Tường híp mắt, “Bao giờ cậu lành lặn cũng phải chăm chỉ tập luyện đi, nếu không thì hè này chúng ta không đi nghỉ nữa, tôi sẽ tự tìm mỹ nam ăn chơi một mình. Là một chàng gay điển trai, tôi muốn người yêu tôi phải có tám múi cơ bụng.”

Yến Minh Tu hừ một tiếng, “Em có tám múi hay không, lát anh sờ thử là biết.”

“Bây giờ không tính, để xem 4-5 tháng sau có giữ được không đã. Ngày nào cũng chờ tôi dứt cơm tận miệng, tắm rửa cũng ngồi im, quần áo toàn phải nhờ tôi mặc, chỉ bó bột một tay thôi, sao lại lười biếng thế? Mới

một tháng mà cậu đã lên 4kg, cứ thế này...” Chu Tường cười ha hả, “Chẳng cần cậu rút lui khỏi showbiz, các fan cũng tự bỏ rơi cậu thôi.”

Yến Minh Tu giơ tay nhéo nhéo eo hắn, bĩu môi, “Thế còn anh? Anh cũng định bỏ rơi em à? Kể cả em biến thành lão béo, anh cũng không được đi tìm thằng khác đâu.”

Chu Tường cười không ngừng nổi, “Sao mà bụng dạ hẹp hòi thế, tôi chỉ đùa thôi mà. Nhưng cũng phải nói thật, tay cậu đỡ chưa vậy? Cả ngày bốn cơm mặc quần áo cho cậu, lãng phí thời gian của tôi quá, chúng ta có làm được gì khác đâu?”

Yến Minh Tu híp mắt cười, thỏa mãn như một con hồ ly mới được ăn no bụng, “Em nói đỡ lúc nào thì sẽ đỡ lúc ấy.”

“Hở, sao lại chơi xấu thế.”

Yến Minh Tu chỉ cười mà không nói.

Chu Tường đang định mắng y mấy câu, điện thoại đột ngột reo lên, hắn lấy tai nghe trong túi áo nhét vào lỗ tai, đang lái xe nên hắn cũng không nhìn tên người gọi, cứ thế ấn nghe máy, “Alo?”

“Anh Tường, em đây.”

“A, Khê Nhung à.” Chu Tường hơi ngạc nhiên, hắn vô thức nhìn sang Yến Minh Tu, thấy Yến Minh Tu khẽ nhú mày.

“Anh Tường, anh đang làm gì đó?”

“Anh đang lái xe.”

“Em nói ngắn gọn thôi vậy, ngày mai em phải về Mỹ, chắc mấy tháng sau không quay lại được, chúng ta gặp nhau trước khi em đi được không?”

Tuy Yến Minh Tu không nghe thấy Lan Khê Nhung nói gì, nhưng nhìn vẻ ngập ngừng của Chu Tường, đại khái y cũng biết Lan Khê Nhung muốn gặp mặt. Chẳng buồn suy nghĩ, y giơ tay định cướp tai nghe của Chu Tường.

Chu Tường nghiêng đầu tránh, khe khẽ nạt, “Đừng quấy.”

Lan Khê Nhung ngừng một chút, “Anh đang ở cùng gã ta à?”

“Ừ, bọn anh đang về nhà.”

Lan Khê Nhung trầm ngâm hồi lâu, cười khổ nói, “Trước sau gì em cũng không bằng được gã.”

Chu Tường khẽ thở dài. Hắn vừa lái xe vừa né tránh Yến Minh Tu, cảm thấy quá nguy hiểm, hắn đậu xe luôn tại ven đường.

Hắn giữ chặt tai nghe, không cho Yến Minh Tu cướp giật, thấp giọng nói, “Khê Nhung, cảm ơn cậu giúp đỡ anh suốt thời gian qua. Không có cậu và anh Uy, chẳng biết anh sẽ thế nào nữa.”

“Anh biết em không muốn nghe mấy lời khách sáo này mà.” Giọng nói của Lan Khê Nhung vô cùng dễ nghe, vừa thanh vừa rõ, như làn gió xuân khẽ lướt qua da, nhưng lại hoàn toàn không hề nữ tính, y quả không hổ diễn viên – ca sĩ trời sinh, không có điểm nào của y là không hấp dẫn. Khi ấy đúng là Chu Tường có ý với y, đứa bé trai vừa sạch sẽ vừa đáng yêu, ai gặp cũng thích, tiếc là bây giờ hắn không còn nhớ cảm giác động lòng vì y là như thế nào nữa.

Nếu như ngày đó Lan Khê Nhung cũng chấp nhận hắn, mọi chuyện đã khác hẳn rồi.

Nhưng đời người không có nếu như.

Chu Tường thở dài, “Không phải khách sáo mà, Khê Nhung, anh thật sự rất biết ơn cậu, anh cũng rất mừng vì cậu đã thành danh. Chỉ có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần mới xứng đáng với người như cậu, cậu cứ quên anh Tường đi.”

Lan Khê Nhung thở dài, tiếng thở dài mang bao thương tâm và cay đắng, Chu Tường cũng áy náy trong lòng.

“Anh Tường, ngày mai em đi rồi, thật sự không thể gặp em một lần sao?”

Chu Tường suy nghĩ một lát, “Đâu phải cậu không về nữa, lần sau cậu về, chúng ta sẽ gặp, nhất định, được chứ?” Hắn nghĩ, đến khi Lan Khê Nhung trở về, có lẽ y sẽ thản nhiên chấp nhận chuyện của hắn và Yến Minh Tu, tới lúc đó cả hai sẽ không còn khó xử nữa.

Lan Khê Nhung khàn khàn nói, “Anh Tường, hi vọng lần này anh không lựa chọn sai.”

Chu Tường khẽ nở nụ cười, ánh mắt bất giác dừng lại trên người Yến Minh Tu, hắn nói, “Anh cũng hi vọng thế.”

Cúp máy, Chu Tường nghiêng đầu nhìn về ám ức trên mặt Yến Minh Tu, rõ ràng đang cố nhịn không bùng nổ, nhịn đến khó chịu, Chu Tường vừa gác máy, y đã truy vấn ngay, “Nói gì thế? Muốn gặp anh à? Mẹ kiếp thằng ranh con, bám mãi không tha, chuyện của chúng ta liên quan gì đến nó, đúng là âm hồn bất tán!”

Chu Tường nói, “Đừng nói thế, cậu ấy chỉ quan tâm đến tôi thôi.”

Yến Minh Tu hừ lạnh, lẩm bẩm, “Ồ luôn bên Mỹ đi cho xong, đeo bám làm gì nữa.”

Chu Tường vỗ vỗ mặt y, “Đừng trẻ con thế, ài, mấy tuổi rồi...” Nói xong, hắn khởi động xe.

Yến Minh Tu ôm lấy hắn, mím môi mím miệng nhìn hắn.

Trong xe không bật đèn, chỉ có đèn đường lơ mơ chiếu sáng, khung cảnh rất mờ ảo, nhưng đôi mắt Yến Minh Tu lại đặc biệt sáng ngời, sáng ngời như có thể soi rọi lòng người.

“Sao thế?”

“Anh Tường, bất kể người khác tốt thế nào, anh cũng không được nhìn, không được nghĩ.”

Chu Tường bật cười, “Nói gì thế...”

“Em nói thật đấy. Em biết anh và họ Lan kia quan hệ không tồi, anh cũng có nhiều thiện cảm với nó. Em với anh đều là gay, em biết đàn ông nghĩ cái gì trong đầu. Em không tin trước kia nó đeo bám anh hàng ngày như thế mà lại không có ý đồ gì khác với anh.”

Chu Tường xoa xoa tóc y, hơi xấu hổ, “Ừ.”

Yến Minh Tu nâng cằm hắn lên, để bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, “Anh Tường, nhưng đó đều là chuyện đã qua, bây giờ anh đã có em, dù nó có tốt với anh thế nào, anh cũng chỉ được nhìn em, nghĩ về em. Trên đời này không ai cần anh như em cả, anh không được làm em lo, hiểu không?”

Chu Tường lẳng lặng nhìn y, nhìn đôi mắt ngập tràn cảm xúc, hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt y, dịu dàng nói, “Yên tâm đi, trong mắt tôi vẫn luôn chỉ có một mình cậu.”

Cuối cùng Yến Minh Tu mới nở nụ cười, y nâng khuôn mặt Chu Tường lên, nồng nàn hôn đôi môi mềm của hắn. Chu Tường cũng ôm lấy y, hai người cuồng nhiệt hôn nhau trong chiếc xe nhỏ hẹp, bờ môi ướt át, khoang miệng ấm nóng, hương vị quen thuộc, tất cả đều khiến họ thật an tâm. Tuy chỉ là một nụ hôn, nhưng ý nghĩa lại vô cùng lớn.

Được ở bên người mình yêu, dù nóng dù lạnh, dù trong hoàn cảnh nào họ cũng sẽ bảo vệ nhau, ôm lấy nhau, ủ ấm cho nhau, đó là niềm hạnh phúc lớn lao nhất.

Chỉ một nụ hôn, nhưng cũng đủ để người ta chìm sâu trong nó.

Hai người định về thẳng nhà, nhưng Chu Tường đột nhiên nhớ hôm nay Yến mama mang cho họ rất nhiều cá thu tươi, hơn mười kg, hai người ăn không hết, hắn muốn chia cho Trần Anh ăn cùng, vì thế hai người liền đến chỗ Trần Anh.

Trần Anh đã quen với việc hai người sống chung, Chu Tường không về nhà, bà cũng không gọi hỏi, bà biết con trai lớn sẽ phải chuyển ra ngoài, dù Chu Tường thích nam hay thích nữ, ngày này sớm muộn cũng phải đến.

Dù thất vọng vô cùng, nhưng Trần Anh cũng không biểu hiện ra, bà chỉ dặn dò Chu Tường, nếu không bận thì một tuần về ăn cơm một lần.

Bình thường có dì Vương làm bạn, Trần Anh cũng không cô đơn, nhưng thấy hai người cùng về, bà vẫn vừa mừng vừa sợ. Thấy cả hai vào nhà, bà vội vàng hỏi ngay, “Ăn cơm chưa?”

“Mẹ, hơn tám giờ rồi, bọn con ăn rồi mà. Mẹ của Minh Tu mang đến một ít cá thu ướp lạnh, vẫn còn tươi lắm, bọn con ăn không hết, mẹ lấy một nửa đi.”

“Ừ ừ, ngon đấy, dì Vương ơi, bỏ vào tủ lạnh đi.”

Dì Vương đang sung sướng nhìn Yến Minh Tu và Chu Tường, nhìn kiểu gì cũng thấy thích, chỉ hận không thể sinh hai đứa con trai như thế này, nghe Trần Anh nói, dì mới lưu luyến tiếc thương đi vào nhà bếp.

Trần Anh đeo kính mắt, lấy bệnh án ra, “Hai hôm nay mẹ đọc cái này, nhưng mà chữ bác sĩ khó nhìn quá, có nhiều từ mẹ không đoán được.”

“Dì à, dì không cần đoán nữa, có vấn đề gì, lúc đến làm thăm tách, dì cứ hỏi thẳng bác sĩ là được.”

“Ồi, thế thì phiền người ta lắm, bác sĩ cũng bận mà.”

“Mẹ, chữa bệnh không được sợ phiền.” Chu Tường ngừng một chút, “Có chuyện này, con nghĩ lâu rồi, hôm nay muốn nói với mẹ.”

“Con nói đi.”

“Chuyện thay thận cho mẹ.”

Trần Anh gật gật đầu, “Ừ, chuyện này... Nghe nói tỷ lệ thành công không cao, trừ phi...” Trần Anh đột nhiên mở to mắt, trừng trừng nhìn Chu Tường, “Mẹ nói cho con biết nhé Chu Tường, mẹ cấm con đi làm xét nghiệm thận đấy. Thận của con, đánh chết mẹ cũng không dùng, con đừng bao giờ nghĩ nữa!”

Chu Tường không ngờ Trần Anh lại phản ứng kịch liệt đến thế, “Mẹ à, để con nói đã, mỗi người có hai quả thận...”

“Đừng nói mấy cái đó với mẹ, mẹ thừa biết rồi, nhưng mẹ không cho phép con. Cắt một thứ trong người, làm gì có ai không bị ảnh hưởng? Mẹ không tin. Mẹ sáu chục tuổi rồi, con mới hơn hai mươi, trẻ trung như thế, còn cả quãng đường dài phía trước, chẳng cần biết thận có hợp hay không, cắt của con lấp vào cho mẹ thì có lợi gì? Mẹ nhất quyết không đồng ý đâu, con đừng bao giờ nghĩ nữa, có chết mẹ cũng không đồng ý đâu. Không thay được thận thì mẹ cứ như thế này cũng được, không sao cả, còn nếu để con mất đi sức khỏe vì mẹ, mẹ thà chết còn hơn.” Trần Anh bắt đầu kích động, thái độ cực kỳ kiên quyết.

Yến Minh Tu ôn tồn khuyên nhủ, “Dì à, con hiểu bản khoăn của dì, con cũng không tán thành anh Tường đổi thận cho dì. Dù con nói thế này có hơi ích kỷ, nhưng con nghĩ dì cũng hiểu ý con. Con sẽ tìm thận trong phạm vi toàn thế giới, con tin rằng vẫn còn rất nhiều hi vọng.”

Chu Tường thở dài, nhìn vẻ mặt kiên quyết của Trần Anh, lại nhìn sang ánh mắt dịu dàng nhưng dứt khoát của Yến Minh Tu, hẳn biết cách này không xong rồi.

Hắn hiểu tâm trạng của Trần Anh, nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ không để con mình mạo hiểm như thế. Nhưng tận sâu trong lòng, hắn vẫn luôn cảm thấy mắc nợ Trần Anh, dù sao thân thể này cũng là hắn mượn của con trai Trần Anh.

Trần Anh cầm tay hắn, “A Tường, con phải hiểu cho mẹ, nếu con lo cho mẹ, muốn mẹ sống thêm được vài năm, thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện này nữa, chỉ vậy mẹ mới an tâm được. Hứa với mẹ đi.”

Dưới cái nhìn kiên quyết của Trần Anh, Chu Tường bất đắc dĩ gật đầu.

Trần Anh thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới cười cười, “Hai đứa ăn cơm lâu chưa, chắc tiêu hết rồi nhỉ? Hôm qua mẹ với dì Vương học trên TV, làm mấy món ngọt ngon lắm, để mẹ lấy cho ăn nhé.”

Hai người ở lại ăn bánh ngọt, xem TV, bàn chuyện nhà với Trần Anh, mãi đến hơn mười giờ mới đứng dậy ra về.

Trần Anh tiến cả hai đến cửa, thở dài một tiếng, sau đó nở nụ cười, “Con trai lớn, lập gia đình, nhanh thật đấy.”

Chu Tường cúi đầu cười, bất thành lời ôm cổ Yến Minh Tu, hắn nói, “Mẹ, cứ coi như mẹ có thêm một đứa con trai đi.”

Trần Anh đỏ hoe mắt, cười hiền từ.

END120.

121. Chương 121

Hai người về nhà, Chu Tường cởi áo khoác, định bàn bạc với Yến Minh Tu chuyện điều trị cho Trần Anh.

Không ngờ áo khoác vừa cởi, Yến Minh Tu đã ôm lấy hắn từ phía sau, tay trái mò vào sờ soạng, vuốt ve ngực ấm áp của hắn.

Chu Tường thả lỏng, nhẹ nhàng tựa vào y, cười nói, “Tôi có chuyện nghiêm túc muốn nói với cậu đây.”

“Chuyện này cũng rất nghiêm túc.”

“Sao cậu vội vàng thế... Ái, đừng cần cố tôi, miệng cậu khỏe lắm.”

Mặc kệ Chu Tường nói, Yến Minh Tu cẩn thận theo cổ hắn, lưu lại một hàng dấu răng chính tề.

Chu Tường cảm giác phía sau có gì cứng cứng, hắn cố tình cọ cọ, vốn chỉ định đùa một chút, không ngờ Yến Minh Tu mất luôn kiên nhẫn, thẳng tay ấn hắn xuống sofa, cuống cuồng lột đồ hắn, những nụ hôn thì nhau sà xuống ngực hắn.

“Sao thế?” Chu Tường thấy Yến Minh Tu gấp gấp hơn hẳn bình thường, mấy ngày nay đâu có ghen gì đâu.

Yến Minh Tu ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn hắn, “Anh Tường, lúc này anh bảo đi Trần cứ xem như có thêm một đứa con trai.”

Chu Tường gật đầu, “Ừ.”

Yến Minh Tu mờ ám cười cười, “Vì thế, hôm nay em sẽ hầu hạ anh một trận.”

“Cậu... Mẹ kiếp, hầu hạ kiểu gì mà lột quần tôi trước? Có kiểu hầu hạ như cậu sao?”

“Thế anh muốn hầu hạ thế nào?” Yến Minh Tu nhéo nhéo quần lót hắn, híp mắt nhìn nhìn, cực kỳ thèm khát.

Chu Tường ngẩn người, bất đắc dĩ nói, “Thôi cậu lột đi.”

Yến Minh Tu không do dự, hai ba cái đã lột hắn sạch sẽ, y nòng nàn cúi xuống hôn hắn, hai tay không ngừng vuốt ve làn da hắn.

Chu Tường đột nhiên ngộ ra, “Tay cậu lạnh rồi!”

“Ừ.” Yến Minh Tu vui đầu hôn hắn, không rảnh nói chuyện.

“&^%\$ cậu nhé Yến Minh Tu, *@&%\$ dám lừa tôi à?”

“Em thích anh dứt cho em.”

“Cậu chưa cai sữa à?”

“Em thích anh dứt cho em mà, hôm nay cũng cho em ăn no đi.” Yến Minh Tu mạnh mẽ mở rộng thân thể hắn, dùng tất cả cảm xúc, vùi mình vào bên trong hắn.

Trên thế giới này, không còn ai có thể khiến y đau thấu xương đến thế, cũng không còn ai có thể khiến y yêu thương nhiều như thế. Y muốn dùng tất cả thời gian, tất cả sức lực để ôm trọn lấy người này, không cho phép bất luận kẻ nào tách rời y và hần nữa.

Bộ phim của Chu Tường dự định ba tháng sau sẽ khởi quay. Để chuẩn bị, hần học cưỡi ngựa hai tháng, giảm 7kg thịt, vóc dáng hần vẫn đang đúng tiêu chuẩn, bây giờ gầy đi thấy rõ, nhưng hần rất hài lòng với hình tượng này của mình. Lúc thử trang, hần soi gương ra vẻ nghiêm nghị, khuôn mặt hần nhìn vừa có vẻ nghèo khó, lại vừa cực kỳ chính trực ngay thẳng.

Vì quay theo mùa nên các phân đoạn được ghi hình trước đều là nội cảnh. Đây là lần đầu tiên Chu Tường không cần đánh võ hay múa kiếm, nhưng hần cũng không thấy thoải mái lên, mà ngược lại còn mệt hơn hần khi làm cascadeur. Nguyên nhân rất đơn giản, lúc còn làm cascadeur, hần chỉ cần diễn sao cho đúng động tác, nhưng bây giờ đảm nhận vai chính, đạo diễn yêu cầu hần rất nhiều. Kỹ xảo diễn xuất của hần vẫn còn khiếm khuyết, chưa kể đến áp lực vai chính, thời gian rảnh của hần chỉ dùng để nghiên cứu nhân vật và luyện tập trước gương. Lúc mới bắt đầu, hầu như hần diễn gì cũng hỏng, làm chậm trễ tiến độ của cả đoàn.

Chu Tường thuộc kiểu người không bao giờ cho phép bản thân liên lụy đến người khác, hần cuống đến sùi bọt mép, thường xuyên bật dậy lúc nửa đêm, chạy đi học kịch bản.

Sau 2-3 lần như vậy, Yến Minh Tu xót quá, quyết định nghỉ phép ba ngày, ở nhà luyện diễn xuất với hần.

Thực ra Chu Tường cũng chẳng học hỏi được gì nhiều từ Yến Minh Tu, bởi vì Yến Minh Tu diễn cái gì cũng không có biểu cảm, nhưng khí thế của y rất cao quý, nếu bảo Yến Minh Tu đóng phim hài, chắc chắn sẽ hỏng bét từ đầu tới cuối, nhưng vai diễn lần này là Yến Minh Tu tự chọn cho mình, rất phù hợp với con người của y, vì thế y diễn cực kỳ xuất sắc.

Tiếc là Yến Minh Tu chẳng quan tâm gì đến showbiz, y đã ra quyết định, sau này ngoại trừ phụ diễn cho Chu Tường, y sẽ không bao giờ đóng phim nữa, còn bây giờ vì Chu Tường, y đặc biệt xếp công việc lại, ở nhà giúp hần luyện tập thêm.

Chu Tường vừa cảm động, vừa xấu hổ.

Sự kiên nhẫn của Yến Minh Tu quả thật đã giúp hần rất nhiều, cuối cùng hần cũng có thể bình tâm đối diện với thử thách. Đến ngày chính thức ghi hình, hần đã tự tin hần lên, tiến độ công việc cũng bắt đầu thuận lợi.

Scandal tình ái của hai người cũng không giấu được lâu, trên mạng lan tràn tin vịt. Yến Minh Tu từ xưa đã chán ghét mấy chuyện này, nhưng một hôm lên mạng, nhìn thấy tám ảnh Chu Tường túm tay mình kéo sang đường, Yến Minh Tu chỉ vào màn hình, nói, “Anh Tường, ảnh này chụp khéo nhỉ, chân em dài thế.”

Chu Tường phì cười, “Dài lắm hả, để tôi xem nào.” Hần nghiêng đầu nhìn qua, “Không tồi, nhưng góc chụp không đẹp, nhìn chả khác gì tôi đang dắt cụ bà sang đường.”

Yến Minh Tu hí mắt, “Anh dám nói em là cụ bà?”

“Cụ bà mặt dày vô liêm sỉ.” Chu Tường hôn y một miếng, “Đi tắm nhanh đi, tôi muốn ngủ sớm, mai còn dậy sớm.”

“Anh quay cái phim này, ngày nào cũng đi sớm về khuya, bận rộn hơn cả em nữa. Em hối hận rồi, biết thế đã chẳng đưa anh đến đó, về nhà chẳng thấy anh đâu, tủ lạnh chật ních toàn đồ ăn thừa.”

Chu Tường tủm tỉm cười, “Cưng muốn ăn gì thì cứ nói, anh Tường làm cho cưng.”

Yến Minh Tu bĩu môi, vung tay ôm eo hần, “Em không cần anh nấu cơm, em cần thời gian của anh.”

Chu Tường dịu dàng nói, “Vậy thì có vấn đề gì đâu, ngoài quay phim, thời gian của tôi toàn dùng cho cậu đấy còn gì. Anh chỉ có một mình cưng thôi, không chơi với cưng thì còn biết làm gì nữa.”

Yến Minh Tu hí mắt cười, “Cái miệng anh vẫn nói hay nhỉ.”

“Miệng anh không chỉ nói hay, mà còn làm được nhiều chuyện rất hay nhé.” Chu Tường cúi xuống hôn y, nhẹ nhàng mút liếm đôi cánh hoa mềm mại.

Yến Minh Tu nhắm mắt lại, hạnh phúc hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào.

Chu Tường hôn chán, chớp chớp mắt, cười mờ ám, “Đi tắm nhanh, hôm anh anh liệu mình phụng hầu quân tử.”

Yến Minh Tu mắt sáng rực, thẳng tay ấn hân ngã xuống giường, “Làm xong tắm cùng luôn.”

“Tắm trước đi, tôi cũng không... A a...”

Trong căn phòng là một màn kiều diễm.

Dù bận rộn đóng phim, nhưng vẫn còn một chuyện quan trọng phải làm, đó là sửa nhà.

Chu Tường chan chứa biết bao tình cảm với căn hộ lâu đời của hân, nhưng quả thật nhiều chỗ đã cũ lắm rồi, cần phải tu bổ lại. Chu Tường trưng cầu ý kiến Yến Minh Tu, hỏi y có muốn ở đây luôn không, nếu y không muốn, hai người sẽ chuyển đi chỗ khác, dù sao hân vẫn có thể về lại đây bất cứ lúc nào, hân chỉ sợ điều kiện nơi này nghen chết Yến Minh Tu.

Nhưng Yến Minh Tu thẳng thắn lắc đầu, y nói y rất thích nơi này, còn nói hai người ở 70m2 là quá đủ rồi, nếu cần thì thỉnh thoảng về căn hộ của y ngủ cũng được. Y cũng dành rất nhiều tình cảm cho nơi này, bởi vì nơi này luôn tràn ngập những hồi ức ban đầu của y và Chu Tường.

Vì thế Chu Tường dự định trang hoàng căn hộ nhỏ xíu này. Làm lại mấy bức tường ốp gạch men cũ kỹ, mua thêm một ít đồ dùng trong nhà, sắp xếp lại nội thất, lắp thêm giá sách treo tường cho Yến Minh Tu để tài liệu.

Hai người tạm thời dọn đến căn hộ của Yến Minh Tu.

Vì cả hai đều bận nên phần việc này giao cho Khương Hoàn, thỉnh thoảng hai người về xem tiến độ, đưa ra vài ý kiến chỉnh sửa.

Chớp mắt, nửa năm đã trôi qua.

Căn hộ đã trang hoàng thỏa đáng, bộ phim của Chu Tường đã quay được 1/3. Vào hạ bắt đầu tiến hành quay ngoại cảnh, mỗi ngày Chu Tường phải diễn ngoài trời hơn mười tiếng, mồ hôi như tắm, cả đoàn làm phim đều vất vả, hân cũng không ngoại lệ.

Yến Minh Tu đến thăm hai lần, lần nào cũng rất thoải mái chào hỏi người trong đoàn, quan hệ giữa hai người đã không còn gì bí mật, dù không ai dám bàn tán trước mặt hai bọn họ.

Danh tiếng và địa vị của Chu Tường cũng dần được nâng cao, còn Ôn Vũ Đông vì scandal góp vốn phi pháp, sự nghiệp bị ảnh hưởng nghiêm trọng, suốt một thời gian dài không có tác phẩm mới, cũng rất ít khi lộ diện trước công chúng.

Nhưng Chu Tường cảm thấy, với thực lực của Ôn Vũ Đông, muốn vùng lên cũng không phải quá khó, mà bất kể Ôn Vũ Đông có thể nào, hân cũng chẳng cần quan tâm nữa.

Đối với cuộc sống hiện tại, hân đã cảm thấy viên mãn, khi lòng hân viên mãn, hân cũng không còn oán giận hay ghen ghét gì ai.

Trong nửa năm, mỗi tháng hân và Yến Minh Tu về thăm Trần Anh 2-3 lần, về nhà họ Yến một lần.

Cuối cùng Yến Minh Tu cũng đã nói chuyện lại với ba, đó là dấu hiệu tốt, hân không biết như vậy có giúp ích gì không, nhưng chỉ cần hiện tại mãi mãi như thế này, hân và Yến Minh Tu cũng đã đủ thành công.

Hân nghĩ, những người vẫn trông chờ hân và Yến Minh Tu đứt gánh giữa đường, giờ cũng đã bỏ cuộc.

Bởi vì ở trong lòng hân, không có tình cảm gì vượt qua được chướng ngại sinh tử, biến cái không thể thành có thể, vừa ngoan cố vừa bướng bỉnh, kiên quyết và kỳ diệu giữ chặt lấy nhau. Duyên phận của hân và Yến Minh Tu, dù hân chết vẫn không thể chặt đứt, hân không nghĩ còn có thứ gì hai người không thể vượt qua.

Dù đã chết một lần, dù sống lại bằng phương pháp kỳ quái, dù quãng đường gặp ghềnh khốn khổ, nhưng lòng hân vẫn luôn hướng về thiếu niên năm ấy khiến hân rung động, khiến hân mê đắm, điều này chưa bao giờ thay đổi.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, sau đó tấm nệm lún xuống, thân thể ấm áp chui vào chăn, ngọt ngào ôm eo hắn.

Chu Tường thấp giọng nói, “Về rồi hả.”

Yến Minh Tu dịu dàng đáp, “Về trễ, làm anh dậy rồi.”

Chu Tường nhích lại gần y, hình thể hắn không nhỏ, không làm nổi tư thế chim non e ấp, nhưng hắn lại thích cảm giác gần gũi này, hắn thấy an tâm, hắn thấy thỏa mãn, “Không sao, tôi cũng mới ngủ, sau này đừng về trễ thế, không an toàn.”

Yến Minh Tu hôn lên trán hắn, “Em biết mà, chắc anh cũng bận cả ngày rồi nhỉ.”

“Ừ, mệt chết đi được.”

Yến Minh Tu nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng hắn, “Thế ngủ sớm đi, cuối tuần chúng ta về nhà.”

Khóe miệng Chu Tường cong lên thành một nụ cười dịu dàng khôn kể, “Ừ.”

Hắn vươn tay ôm ngang hông Yến Minh Tu, thân thể hai người áp sát vào nhau, sát đến có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Thình thịch thình thịch, hai trái tim vẫn đập vì nhau.

END121.

122. Chương 122: Pn1: Chuyện Xưa

Thực ra kể từ mấy tháng trước, y cũng đã cảm giác được, Chu Tường ở trong lòng y đã khác rồi. Nhưng tại thời điểm đó, y không để ý, bởi vì Chu Tường là người đầu tiên được y cho phép bước vào cuộc sống của y, thậm chí hắn còn là người đầu tiên sống chung với y, nên tất nhiên Chu Tường phải khác, còn về điểm khác này, hoàn toàn chỉ là bởi Chu Tường rất giống Uông Vũ Đông.

Khi Uông Vũ Đông dính hôn với chị hai, y đã định buông tay. Theo đuổi một tình yêu vô vọng chẳng phải chuyện gì có ích, huống chi nếu cứ tiếp tục, nhiều khả năng sẽ làm tổn thương chị hai y, y không nên cố chấp nữa. Vả lại, y phát hiện những lúc có Chu Tường ở bên, y đã không còn suy tư nhiều nữa, y cảm thấy, thực ra hắn cũng không tệ, cứ như thế này cũng đủ rồi.

Vào lúc đó y đã ra quyết định, y có thể tiếp nhận Chu Tường.

Nhưng y thật không ngờ, Chu Tường đã biết tất cả, hơn nữa còn phản ứng quyết liệt, thậm chí đến cuối cùng, y lựa chọn hy sinh Chu Tường vì lợi ích của Uông Vũ Đông cũng là hoàn toàn trái ngược. Uông Vũ Đông đích thân nhờ vả, y không có lý do gì để từ chối, thêm nữa, y cũng có nguyên nhân của riêng mình. Đầu tiên, nếu Uông Vũ Đông nhận vai chính này với giá trị kèm theo là mười, còn Chu Tường là một trăm, vậy thì mất đi vai chính này, Chu Tường tổn thất nhiều nhất chỉ là mười, nhưng Uông Vũ Đông lại là một ngàn. Tiếp theo, y có thể cho Chu Tường vai diễn tốt hơn, làm nền cho sự nghiệp sau này của hắn. Cuối cùng, cũng là lý do quan trọng nhất, y nhất định không cho phép người của mình quay phim chụp ảnh cùng gã họ Lan kia, y cảm ghét kẻ khác nhìn ngó đồ của y, càng miễn bàn mơ ước.

Trong mắt y, y có thể cho Chu Tường rất nhiều thứ, tỷ như vai diễn tốt, điều kiện vượt trội, nhất là thứ Chu Tường vẫn luôn mong muốn — thái độ của y. Chu Tường thích y như vậy, hắn hẳn phải vui vẻ nhận ngay, vì thế y không bỏ nhiều thời gian suy xét, y đưa ra một quyết định khiến y ân hận cả đời này.

Nhót Chu Tường hai ngày, y liên hệ với một đạo diễn, dự định cho Chu Tường nhân vật tốt hơn cả nhân vật của Uông Vũ Đông, coi như bồi thường cho Chu Tường. Y không phải kiểu người giỏi biểu đạt tình cảm, y thậm nghĩ sẽ thông qua phương thức này để Chu Tường cảm nhận được sự quan tâm của y. Cho tới bây giờ y vẫn không thể ngờ, Chu Tường chẳng những không nhận ra tình cảm của y, chẳng những không cảm kích, mà còn dùng cách thức tàn khốc nhất để trừng phạt tất cả những sai lầm của y.

Lúc Chu Tường lấy có đi toilet rồi trốn mất, y nằm mơ cũng không dám ngờ, đây lại là lần cuối cùng y được nhìn thấy người đàn ông đó, từ nay về sau, y mãi mãi không còn cơ hội được nhìn lại nụ cười dịu dàng mà khoan dung nở rộ trên khuôn mặt đó.

Chu Tường lấy có bỏ đi, y cũng không vội vã đuổi theo, y muốn cho Chu Tường vài ngày để bình tĩnh lại. Không ngờ Chu Tường tắt điện thoại, y tìm mãi không thấy hắn.

Ngày đầu tiên, ngày hôm sau, thậm chí ngày thứ ba, y còn có thể chịu đựng, nhưng rồi y không thể chịu nổi nữa, y nhờ quan hệ, buộc Thái Uy nói ra sự thật, cuối cùng biết được Chu Tường đã gia nhập một đoàn làm phim tài liệu, lên núi Thập Vạn Đại Sơn.

Y chán nản, tín hiệu trong núi không tốt, không thể liên lạc với hắn, có lẽ mấy tháng sau Chu Tường mới về. Kể từ khi quen nhau, chưa bao giờ hai người xa cách lâu như thế, cứ nghĩ hai – ba tháng sau không thể nhìn thấy Chu Tường, hơn nữa hai người còn chia tay trong hoàn cảnh cực kỳ không thoải mái, y cảm thấy khó ở trong lòng. Thế rồi chỉ sau vài ngày, cảm giác khó ở trong lòng liền biến thành khó chịu toàn thân.

Về đến nhà không nhìn thấy Chu Tường, ăn bữa cơm không phải Chu Tường nấu, tối đến không thể ôm Chu Tường đi vào giấc ngủ, tất cả những điều nhỏ nhặt mà bình thường y vẫn không để tâm, tối khi mất đi lại khiến y cực kỳ khó chịu.

Lần đầu tiên y nhận ra, y cần một người ở bên cạnh, người này không phải Uông Vũ Đông, không phải ai khác, mà chính là Chu Tường. Thời điểm y nhận ra điều này, thậm chí y còn muốn lên núi tìm Chu Tường. Ý tưởng này khuấy đảo, thúc giục y gọi cho Chu Tường, nhưng tín hiệu trên núi quá kém, y chỉ nói chuyện được với Chu Tường một lát, hơn nữa nội dung cuộc trò chuyện cũng chẳng thoải mái gì, tâm trạng y lại càng thêm tồi tệ.

Y bắt đầu chuyên tâm xử lý các công việc dồn lên, đồng thời cũng tìm cách liên lạc với đoàn làm phim, Chu Tường không chịu làm lạnh với y, y sẽ bảo người ta dẫn y lên núi.

Y muốn đích thân đến gặp Chu Tường.

Ý nghĩ lớn nhất trong đầu y lúc đó, chính là phải đặt Chu Tường ở dưới thân, hung hăng thúc vào bên trong hắn, y muốn cho Chu Tường biết, ai mới là kẻ thống trị tình cảm này, y không cho phép Chu Tường rời khỏi y, y muốn nói với Chu Tường, y muốn bắt đầu lại một lần nữa, nghiêm túc bắt đầu lại một lần nữa.

Y thật sự, thật sự rất nhớ Chu Tường, y chỉ muốn một giây sau mình được xuất hiện bên cạnh Chu Tường.

Nhưng còn chưa kịp làm gì, y đã nghe được một tin ác mộng.

Chu Tường ở trong núi đã xảy ra chuyện.

Y rất khó nhớ lại cảm giác của mình khi ấy thế nào. Mới đầu y không tin, từng câu từng chữ người ta nói với y, lọt vào tai y đều chỉ là vô nghĩa, y cảm thấy đối phương đang nói dối, Chu Tường không thể nào gặp nạn, cái gì mà mưa to, cái gì mà đá lở, y không tin đâu.

Y đã nghĩ tới vô số tình cảnh khi y gặp lại Chu Tường, nhưng y không bao giờ nghĩ đến hoàn cảnh này.

Ở tại thời điểm đó, y vẫn chưa rối loạn, bởi vì Chu Tường chỉ mất tích thôi, cũng có vài người mất tích như hắn, có lẽ bọn họ bị kẹt ở nơi nào đó, nhất định tìm là thấy.

Y cố gắng không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp bay thẳng đến Quảng Tây, vào núi bằng tốc độ nhanh nhất. Ý nghĩ duy nhất của y lúc đó, y sẽ là người đầu tiên tìm được Chu Tường, xác nhận Chu Tường bình an.

Y nghĩ cũng chẳng dám nghĩ, Chu Tường đã hoàn toàn biến mất rồi.

Y nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.

Thời gian cứ ngày một trôi qua. Ngày đầu tiên, ngày hôm sau, y còn có thể gắng sức giữ mình tỉnh táo, nhưng đến ngày thứ ba, khi đội cứu hộ tìm được thi thể một người, thì y sụp đổ.

Ai cũng biết, thời gian lục soát càng lâu, tỷ lệ cứu được người lại càng nhỏ.

Nhìn thi thể thảm thương bị đè ép tới biến dạng, nghĩ đến Chu Tường có lẽ cũng trở thành thế này, y phát điên. Vài ngày nhịn ăn nhịn uống, tinh thần căng thẳng quá mức, sợ hãi và tuyệt vọng dần ăn mòn trái tim y, y mất cả ý thức.

Tới khi y tỉnh lại, anh trai y xuất hiện, công cuộc tìm kiếm đã đến ngày thứ năm.

Chu Tường đã mất tích năm ngày.

Đội cứu hộ muốn kết thúc công việc, bọn họ cho rằng Chu Tường đã gặp nạn tại một hóc hẻm vô danh nào đó, diện tích vùng núi này quá lớn, muốn tìm một người thì nói dễ hơn làm.

Ngay lúc đó, y cảm giác toàn bộ thế giới trước mắt y nát vụn, y quên mất mình là ai, người bên cạnh là ai, xung quanh là cái gì, tất cả và tất cả đều biến thành bọt nước lúc ẩn lúc hiện, chỉ còn lại quyết tâm nhất định phải tìm được Chu Tường là cực kỳ chân thật.

Y không tin, y không tin Chu Tường lại chết. Y cảm giác Chu Tường vẫn còn sống. Y không rõ tại sao, anh trai y nghĩ y điên rồi, nhưng y cảm giác được, Chu Tường nhất định còn sống, nhất định...

Y bắt ép đội cứu hộ lục tìm suốt một tháng, tìm khắp nơi trong phạm vi mười km, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, y thậm chí còn muốn mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Anh trai đánh y, nói y lãng phí tiền của, nói y thần kinh, nói y điên rồi.

Y không cần biết. Nếu thân thể biến dạng tả tơi của Chu Tường thật sự xuất hiện trước mặt y, y sẽ điên, nhưng y phải tìm được một kết quả, bằng không y sẽ không chống đỡ nổi.

Nhưng ông trời cũng tàn nhẫn với y, giáng xuống cho y nỗi tuyệt vọng đau đớn nhất — Không rõ sống chết.

=====

Thế giới lớn như vậy, Chu Tường cứ như vậy biến mất, tất cả mọi người đều cho rằng Chu Tường đã chết, nhưng vì không nhìn thấy thi thể khiến cho y vẫn cảm thấy hy vọng, một chút hy vọng này giống như một đốm lửa nhỏ, ở trong lòng y càng thêm tỏa sáng, chỉ đợi đến một ngày bùng cháy.

Y rơi vào tuyệt vọng trước nay chưa từng có, việc Chu Tường không rõ sống chết khiến y rơi vào bóng tối bức bách, y không ăn không uống, không thể đi vào giấc ngủ, y cảm thấy chính mình đang sắp sụp đổ.

Trước kia y chưa từng thực tâm coi trọng hấn, trước kia y nghĩ bản thân không cần trả giá gì hấn vẫn sẽ luôn ở bên cạnh y, nhưng chính vào lúc thực sự mất đi mãi mãi, y mới ý thức được đối với bản thân mà nói người kia có bao nhiêu quan trọng.

Y bắt đầu nhớ lại từng đoạn hồi ức khi y còn ở bên Chu Tường, một lần lại một lần, không bỏ lỡ bất cứ một chi tiết nào, thậm chí cố gắng nhớ lại từng câu nói của Chu Tường, cùng với từng biểu cảm của người kia, y càng nhớ lại, càng cảm giác mạnh mẽ được Chu Tường từng sống trên đời rất rõ ràng, nhưng cũng càng khiến y đau đến tê tâm liệt phế.

Đoạn thời gian đó với y mà nói, đã không còn phân biệt nổi ngày và đêm, mỗi một thời khắc đều là vô tận tuyệt vọng, y hy vọng mỗi khi mở mắt tỉnh lại, có thể phát hiện tất cả đều chỉ là một hồi ác mộng, y chỉ cần đưa tay sang bên cạnh, liền có thể chạm vào thân thể ấm áp của Chu Tường, y sẽ quay sang, ôm chặt lấy hấn, lần này tuyệt đối sẽ không buông tay nữa.

Y thật sự nguyện ý từ bỏ hết tất cả, chỉ cần, chỉ cần Chu Tường có thể khỏe mạnh đứng trước mặt y một lần nữa.

Y cảm thấy chỉ cần như thế thôi đời này của y cũng đã đủ thỏa mãn.

Y không rõ vì cái gì một người có thể ngu xuẩn đến mức này, chính vào lúc thực sự mất đi, mới chân chính nhận ra người kia quan trọng đến mức nào, quý giá đến thế nào.

Vì cái gì ngay vào lúc y không còn có thể nhìn thấy Chu Tường nữa, y mới dám thừa nhận, không biết từ lúc nào, đã thật sự yêu Chu Tường, đã có thói quen luôn có Chu Tường bên cạnh, đã cho phép Chu Tường bước vào thế giới của y, đã đem Chu Tường trở thành một bộ phận không thể tách rời.

Nhưng tất cả đều đã quá muộn, bây giờ y mới nhận ra, thì tương lai muốn cùng người kia trải qua, đều đã không còn kịp nữa, bởi vì dù cho y có thống khổ tuyệt vọng đến cỡ nào, Chu Tường cũng sẽ không biết, dù cho y có hối hận đến chết đi sống lại, người kia cũng sẽ không bao giờ cảm nhận được.

Y thậm chí muốn cùng Chu Tường chết đi, chỉ cần lại có thể ở cùng một chỗ với Chu Tường, có lẽ đó cũng là một phương pháp hay.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, y đã không còn cảm giác gì với chung quanh nữa. Trái tim của y đang dần hoại tử, thì những thứ khác có còn ý nghĩa gì?

Không biết vào lúc nào, trước mặt y xuất hiện một hòa thượng.

Thời gian qua, xung quanh y có rất nhiều người lui tới, y cũng có đôi chút cảm giác, nhưng mà không nghe được thanh âm của những người đó, cũng thấy không rõ diện mạo của những người đó, y không muốn nghe, không muốn nghĩ, nhưng tướng mạo của vị hòa thượng này lại rõ ràng xuất hiện trong đầu y, thanh âm của vị hòa thượng cũng giống như tia sáng xuyên qua lớp sương mù dày đặc, đi thẳng vào tai y.

Y biết vị hòa thượng này, đây là sư phụ Tịch Không pháp sư của đại huy nh, y trước đây từng gặp qua một lần, là một người rất thông tuệ.

Lúc ấy trong đầu y bỗng nảy sinh một ý niệm.

Dù dùng bất cứ khoa học lý luận hay thủ đoạn nào đều không có khả năng giúp y tìm về Chu Tường, nên y bắt đầu hy vọng vào một sức mạnh siêu nhiên, hoặc là sức mạnh tôn giáo, y nghĩ, có lẽ vị hòa thượng này có biện pháp, nói không chừng thật sự có...

Tịch Không pháp sư cũng không làm gì, chỉ ngồi vào chỗ của mình, chỉ là thản nhiên nói: “Hắn không chết.”

Chỉ một câu này, khiến cho y như phát điên bỏ nhào vào người Tịch Không pháp sư, y nói không ra lời, cổ họng như có một ngọn lửa thiêu đốt đau đớn, không thể phát ra một âm thanh nào, chỉ có thể gắt gao nhìn chăm chăm vào vị đại hòa thượng này, yêu cầu ông ta tiếp tục nói.

Tịch Không pháp sư sờ phạt châu, thanh âm xa xôi: “Hắn không chết, nhưng cũng không tính là sống, ta nhận uỷ thác của huynh trưởng ngươi, chỉ có thể nói cho ngươi bấy nhiêu, nên làm như thế nào, ngươi hãy tự quyết định cho tốt.”

Y nắm chặt vạt áo của Tịch Không, kích động nghẹn ngào, y không rõ “Không chết, cũng không tính là sống” là ý tứ gì, nhưng y tin tưởng, y tin tưởng Chu Tường không chết, y tin tưởng Chu Tường thật sự không chết, bây giờ còn có thêm một người chứng thực, y tất nhiên sẽ càng thêm tin tưởng không nghi ngờ.

Y mặc kệ “cũng không tính là sống” là ý tứ gì, cho dù tàn phế biến thành người thực vật, y cũng phải tìm ra Chu Tường, chỉ cần Chu Tường không chết, chỉ cần còn có thể khiến y cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Chu Tường, chạm đến góc áo của hắn, đối với y mà nói cũng đã đủ rồi.

Chỉ cần Chu Tường không chết!

Y muốn dùng cả đời này của y kiên nhẫn đi tìm, kiên nhẫn chờ đợi, Chu Tường không chết, sẽ không chết, sẽ không như vậy rời bỏ y, chỉ cần y không từ bỏ, một ngày nào đó Chu Tường sẽ trở lại bên người y.

Y tỉnh táo lại trong một ngày.

Đại huynh đem y trở về Bắc Kinh, chăm sóc y thêm hai tháng, y mới thực sự “bình thường” lại một ít, đối với việc bản thân khiến đại huynh lo lắng hơn ba tháng, y cũng không phải không cảm thấy áy náy, vì việc y từng suốt ngày vô tri vô giác, triệt để chết tâm, nên y phải miễn cưỡng bản thân trước mặt đại huynh biểu hiện bình thường một chút.

Khi đại huynh của y hơi yên tâm mà rời đi, y liền liên hệ với một người bạn mở công ty giải trí, nói cho đối phương y muốn đóng phim, muốn quay quảng cáo, y phải trở thành ngôi sao.

Người bạn của y rất kinh ngạc, không thể lý giải y vì cái gì lại làm như vậy, nhưng cùng lúc đó, cũng vui mừng ra mặt.

Y suy nghĩ rất đơn giản, y muốn làm chính mình càng nổi danh càng tốt, y muốn cho Chu Tường bất luận ở góc vách nào trên đời, đều có thể nhìn vào TV và nhìn thấy y.

Y sợ Chu Tường hận y, không muốn cùng y làm hòa, nhưng chỉ cần chính mình ngày qua ngày xuất hiện, có lẽ sẽ có một ngày Chu Tường thay đổi tâm ý, nếu Chu Tường còn sống, có một ngày nhất định sẽ trở lại bên y.

Y cứ kiên trì như vậy, đợi đến ngày Chu Tường trở về, là động lực duy nhất chống đỡ y sống tiếp.

Từng thời từng khắc không có Chu Tường bên cạnh, đều khiến y chìm sâu trong hồi hận, thống khổ vô cùng, nhưng y không thể trốn tránh, không thể ngã xuống, Chu Tường không chết, Chu Tường không thể chết được, có một ngày y nhất định sẽ trở về, y nhất định sẽ đợi được đến ngày đó, bởi vì có ngày đó tồn tại, mới có thể giúp y sống qua từng ngày không còn hơi ấm của Chu Tường.

Y bắt đầu điên cuồng chụp quảng cáo cùng hoạt động kinh doanh, người nhà và bạn bè không thể hiểu được ý định của y, y cũng không cần bất cứ ai hiểu, y chỉ cần một người, ở một nơi nào đó trên đời này, có thể nhìn thấy y.

Một năm trôi qua, hai năm trôi qua.

Chu Tường vẫn như cũ bất vô âm tín. Y không biết chính mình hơn bảy trăm ngày qua đã cầm cự mà tồn tại như thế nào, chỉ dựa vào một hy vọng xa xôi đến không thể biết được làm thứ duy nhất chống đỡ cho y.

Trên thế giới này sợ là chỉ có một mình y còn kiên trì tin tưởng rằng Chu Tường không chết, y cũng không biết chính mình tìm nghị lực từ đâu, nhưng y vẫn tin tưởng, chỉ cần trái tim y còn đập, y vẫn sẽ tin.

Có một ngày, y vào một buổi tối phải chụp một quảng cáo, vào lúc y đi vào tòa nhà ấy, khi cánh cửa thang máy mở ra trong nháy mắt, ngay trước mắt y xuất hiện một người.

Đó là một người hết sức bình thường, nếu vào một lúc khác y chắc chắn sẽ không để ý dù chỉ một chút, nhưng vào thời điểm hai người đối mặt trong khoảng cách không quá hai thước, trong trái tim y có một loại cảm xúc khó hiểu bùng phát, cứ như ở đối phương có cái gì đó, ngăn cản bước đi của y, cũng đồng thời thu hút tâm mắt y ngừng lại. Thời điểm mắt y cùng người thanh niên kia giao nhau, toàn thân y như có một luồng điện mạnh chạy dọc khắp người, trái tim truyền đến đau đớn kịch liệt, đau đến mức y cơ hồ không thể đứng vững.

Đó là ánh mắt như thế nào, chính y cũng không thể hình dung rõ, ánh mắt ấy quá sâu, quá trầm, phẳng phát ẩn chứa vô tận bi thương cùng thống khổ, loại cảm xúc kia cuốn hút đến cực đại khiến y không thể cử động, bằng một cách vô hình nào đó y có thể cảm nhận được sự đau đớn của người này, cũng đồng thời làm y cảm thấy thống khổ theo.

Người này là ai?! Vì cái gì hắn khiến toàn thân y run rẩy! Cái loại cảm giác khổ đau quen thuộc vô hình bao phủ trói buộc y, gắt gao bóp chặt cổ họng y, thứ cảm xúc này trong nháy mắt khiến y nghĩ tới một người, chỉ có một người có thể làm y đau đến tê tâm liệt phế thế này —— Chu Tường.

Y cùng với người thanh niên kia nhìn nhau, bất quá chỉ trong giây lát, nhưng ngay lập tức, người kia liền muốn bước qua y mà bỏ đi.

Y vội vã giữ lấy người kia.

“Anh là ai?” Y cắn răng hỏi.

Người đến tột cùng là ai!

123. Chương 123: Pn2: Đông Chí

Chu Tường đang ngủ mê mịch thì tiếng chuông di động đột ngột réo lên. Từ trạng thái ngủ say chuyển sang lơ mơ giống hệt một bước dài lê thê, hắn mở mắt, đầu râm râm đau, tay lảo nhò đến nơi phát ra âm

thanh.

Bàn tay ấm áp vẫn nắm chặt lấy tay hắn, giọng nói dịu êm của Yến Minh Tu nhẹ nhàng cất lên, “Đừng bắt, ngủ tiếp đi.”

Chu Tường ngáp một cái, gối cái đầu mềm oặt lên bụng Yến Minh Tu, “Anh ngủ bao lâu rồi, sao đầu nhức thế không biết.”

“Từ tối qua đến giờ... tầm mười sáu mười bảy tiếng gì đó.”

“Không thể nào, sao lâu vậy chứ.” Chu Tường lắc lắc đầu, “Anh phải ngồi dậy, điện thoại, đưa điện thoại cho anh.”

Yến Minh Tu cảm di động của Chu Tường, liếc cái ấn tắt luôn, “Khương Hoàn gọi, khởi nghe, anh đã bảo tuyên truyền xong muốn nghỉ ngơi mà.”

Từ khi Yến Minh Tu hầu như rút khỏi giới giải trí, sự nghiệp của Chu Tường cũng không ngừng phát triển, Khương Hoàn bèn đổi thành người đại diện của hắn.

Chu Tường thở dài, “Cho dù tuyên truyền xong rồi thì cậu cũng đừng có tra tấn anh vậy chứ, mệt muốn chết luôn.”

Yến Minh Tu lần tay vào chần, bóp eo hắn, giọng điệu có phần tức tối bảo, “Một hai tháng nay anh cứ chạy tùm lum cả nước, em muốn tóm cũng không tóm được, vất vả lắm mới có cơ hội, có phải anh nên bù đắp cho em không?”

Chu Tường xoay người lại, vuốt mặt người kia, “Chẳng phải giờ đã xong rồi sao, nguyên một khoảng thời gian dài nghỉ ngơi trước mắt, cậu gấp gấp làm gì.”

Yến Minh Tu buông sách xuống, cúi đầu hôn hắn một cái, “Chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Chu Tường cười khổ sở, “Đừng, anh không muốn đi đâu hết, giờ anh chỉ muốn ở nhà chơi một hai tháng gì đấy, chả muốn bước ra khỏi cửa tỷ nào.” Một ngày bay những ba thành phố để tuyên truyền, thật muốn toi cái mạng này.

“Anh muốn sao thì vậy, chúng ta ở nhà nghỉ ngơi. Nhưng nói cho anh biết, trong vòng ba tháng tới không được nhận thêm việc khác.”

Chu Tường cười, “Nghe cậu luôn, người đại diện của anh chẳng phải cũng do cậu sắp xếp à.”

“Em sắp xếp như vậy chỉ vì sợ anh mệt quá thôi, vốn dĩ đâu cần phải thế, anh chỉ cần diễn vai mình muốn diễn là được, không cần phải liều mạng kiếm tiền đâu.”

“Anh biết, anh sẽ lựa kịch bản mà.” Chu Tường ôm cổ y, thủ thủ, “Lâu rồi không nấu món ngon cho cậu ăn, tối nay cậu muốn ăn gì?”

“Anh Tường, đừng có lảng sang chuyện khác.” Ngón tay thon dài của Yến Minh Tu cuốn một lọn tóc của hắn, “Anh phải hứa với em, một năm chỉ được nhận một bộ phim thôi.”

Chu Tường cười méo xẹo, “Nhưng anh muốn kiếm nhiều tiền hơn một chút, anh không muốn dùng tiền của cậu.”

“Của em cũng là của anh.”

“Vậy không được đâu, mẹ anh mà biết là lại ầu sầu cho coi.”

“Cho dù một năm chỉ nhận một bộ cũng đủ cho anh nuôi gia đình mà, hưởng hồ nếu anh bận quá thì làm gì còn thời gian lo cho dì, rồi bên cạnh em nữa, lẽ nào anh chỉ muốn nuôi gia đình mà không chăm lo cho nó sao?” Yến Minh Tu nhìn vào mắt Chu Tường, nghiêm túc nói.

Chu Tường nhìn cái vẻ thanh niên nghiêm túc ấy, nhin không được phì cười, “Được rồi, làm như anh không biết cậu đang nghĩ gì, nhưng cậu nói cũng có lý, anh cũng chả muốn liều mạng, một bộ thì một bộ vậy.”

Yến Minh Tu lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm, mỉm cười, “Sáng nay mẹ em có cho người đem một ít tôm qua, tươi lắm, anh muốn nấu thế nào?”

“Cậu muốn ăn gì?”

“Anh biết hôm nay là ngày mấy không?”

“Ngày mấy?” Chu Tường vội hỏi, hẳn cực kỳ sợ quên mất mấy ngày dạng như sinh nhật của Yến Minh Tu, quên cái là đừng hòng cậu ta bỏ qua cho, tuy nhiên nghĩ lại thì sinh nhật của Yến Minh Tu là vào mùa hè cơ mà.

Yến Minh Tu nói, “Hôm nay là đông chí.”

“Ồ, mới đây mà đã đông chí rồi, vậy thì làm sủi cỏ đi?”

“Ừ, làm sủi cỏ được đó.”

“Uầy, vậy phải về nhà thôi.”

“Anh quên là dì với thím Vương đã đi du lịch Tứ Xuyên rồi sao, đợi họ về rồi hẵng qua.”

“Anh lẫn mất rồi.” Chu Tường lắc lắc tay, ngồi dậy, “Ngủ cả ngày người cứng hết cả, cậu ngồi đọc sách này giờ à?”

Yến Minh Tu nhẹ giọng nói, “Dựa vào người anh ảm lắm.”

Chu Tường rửa mặt xong, hai người cùng đi xuống lầu mua đồ ăn.

Hôm trước vừa mới lập thu, thời tiết có hơi lạnh, Yến Minh Tu không mặc áo khoác, Chu Tường đi sát rạt một bên, hai người đi cực kỳ thông thả, tựa như khoảng thời gian cùng nhau đi mua đồ ăn cũng đáng giá để hưởng thụ một cách tinh tế.

Chu Tường mua một bó rau cải trắng bự, cùng một ít rau củ thịt thà. Sở trường của Chu Tường là món sủi cỏ nhân tôm cải trắng, sủi cỏ ra khỏi nồi rồi mà chẳng có cái nào bị rách, cắn vào có thể thưởng thức nước dùng thơm ngon tươm ra, hẳn gói sủi cỏ còn có nghề hơn cả Trần Anh.

Lúc Chu Tường mua thực phẩm xong, đang quay về nhà, đột nhiên nói, “Hay là mời dì đến ăn chung đi.”

Yến Minh Tu vô cùng ngạc nhiên hỏi, “Mẹ em?”

“Phải.”

Yến Minh Tu có phần do dự, “Được không?”

“Gì mà được hay không, tôm là của dì cho, cậu ở chỗ anh lâu vậy rồi dì cũng chưa tới lần nào, hẳn là dì cũng muốn đến chỗ con mình ở xem thế nào. Hơn nữa hôm nay là đông chí, rất là hợp lý có phải không?”

Yến Minh Tu nói, “Chắc gì mẹ em đến chứ.”

“Thì cứ hỏi thử đi.”

Yến Minh Tu gọi điện nói chuyện với mẹ, ai ngờ bà Yến lại đồng ý đến thật.

Hai người về nhà chuẩn bị sủi cỏ, một tiếng sau, chuông cửa vang lên.

Yến Minh Tu mở cửa, bà Yến hiếu kỳ quan sát ngôi nhà này một chút.

“Mẹ, vào đi.”

Chu Tường ló đầu ra khỏi gian bếp, cười chào, “Dì, dì đến rồi.”

Bà Yến khẽ cau mày, “Không phải mẹ nói gì hai đứa, nhưng sao lại ở một chỗ nhỏ như vậy? Ý mẹ không phải nói là ở chỗ thật sang, nhưng mà... chúng ta đâu có thiếu tiền cơ chứ.”

Chu Tường giơ cái tay dính đầy bột lên, dùng cánh tay quạt trán, giải thích, “Chỗ này đối với hai đứa tụi con mà nói có ý nghĩa vô cùng đặc biệt, thực ra tụi con không phải ở đây suốt đâu, thỉnh thoảng cũng qua bên chỗ của Minh Tu, kể ra cũng nửa này nửa kia ấy ạ.”

Yến Minh Tu cũng góp lời, “Mẹ, nhà đủ ở là được rồi, lớn để làm gì đâu, chưa kể chỗ này giao thông thuận lợi nữa.”

“Được rồi, dù sao cũng là chỗ hai đứa ở.” Bà Yến cởi áo khoác ra, xắn tay áo lên, “Gói xong chưa? Để mẹ phụ một tay.”

“Không cần đâu mẹ, mẹ ngồi đi, để hai đứa tụi con làm đủ rồi, nhà bếp chật lắm không đủ chỗ đứng đâu.”

Bà Yến tủm tỉm cười, “Thật là, cũng biết nhỏ cơ đấy... mẹ vô phòng nhìn thế nào, hai đứa cứ làm đi.”

Hơn mười phút sau, sủi cảo đã cho vào nồi, trong phòng tràn ngập mùi thơm hấp dẫn.

Chu Tường bận rộn lột tỏi, Yến Minh Tu đứng bên cạnh hắn, nhìn đến nhập tâm, sau đó ôm eo hắn, tựa đầu lên vai, “Anh Tường, em nghĩ là mẹ em thích anh lắm đấy.”

Chu Tường nhanh chóng quay đầu lại hôn y, “Ừm, anh biết, mẹ cậu là một người rất nhẹ dạ.”

Yến Minh Tu vẫn thòm thềm hôn cổ hắn, “Sớm muộn gì cũng có ngày em mang anh về nhà.”

Chu Tường cười đáp, “Cũng mong ngày đó sẽ đến... ái da, bảo cậu trông chừng nồi, trào nước ra rồi kìa!”

Yến Minh Tu vội vàng nhắc nắp vung lên, nước sủi cảo trào ra ngoài nhỏ xuống sàn nhà mới được Chu Tường chà lau xong, Yến Minh Tu ngượng ngùng cười cười, cái vẻ cười ấy thật đẹp khôn tả, làm Chu Tường vừa thấy liền quên cả nổi nóng.

Hắn cười mắng, “Bảo cậu trông có cái nồi cũng trông không xong.”

Yến Minh Tu siết eo hắn, “Em có thể trông chừng anh là được rồi.”

Một lát sau, sủi cảo được vớt ra khỏi nồi, một đĩa sủi cảo xếp lớp nóng hổi trắng mềm nhìn hết sức ngon mắt.

Hai người bưng đồ ăn đã chuẩn bị và sủi cảo lên bàn, Yến Minh Tu gọi, “Mẹ ơi, ra ăn.”

Bà Yến đi tới nhìn, “Ồ, ai làm đấy, chắc chắn không phải con mẹ làm rồi.”

Chu Tường cười nói, “Hôm nay là con làm, nhưng tay nghề nấu nướng của Minh Tu cũng không thường đâu, trước đây cậu ấy đi học toàn tự nấu cả thôi.”

“Phải không vậy? Sao mẹ lại không biết, ồ, mẹ hiểu rồi, con chỉ biết thể hiện trong nhà Chu Tường thôi chứ gì, còn ở nhà thì chẳng thèm mó tay vào.” Bà Yến bĩu môi chỉ Yến Minh Tu, “Khôn nhà đại chợ.”

Yến Minh Tu cười cười, “Lần sau con làm cho mẹ ăn là được chứ gì, mẹ, mau ngồi xuống đi.”

Con trai lớn rồi rất hiếm khi gần gũi đặc biệt với mẹ, ít nhiều gì cũng cảm thấy hơi ngượng, Yến Minh Tu làm thế khiến bà Yến mới cảm nhận được lâu rồi mình mới thân thiết với con trai đến vậy, kể ra thì toàn bộ đều là công của Chu Tường, bà lại không cảm được nhìn Chu Tường thêm vài lần, đứa con dâu này trừ việc không phải là nữ ra thì cái gì cũng tốt cả.

Chu Tường dịu dàng cười, “Dì ơi, mau ăn cho nóng, hôm nay là đông chí, ăn sủi cảo nhiều một chút cho ấm người.”

“Rồi rồi, hai đứa cũng ăn đi.”

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện, bà Yến rất hào hứng kể lại thật nhiều chuyện hồi bé của Yến Minh Tu, không ngừng nhắc đi nhắc lại rằng lúc nhỏ Yến Minh Tu đẹp thế nào, dẫn ra ngoài chơi có bao nhiêu người trầm trồ xuýt xoa, càng nói càng thấy vui, còn hứa để lần sau sẽ cho Chu Tường coi ảnh hồi nhỏ của Yến Minh Tu.

Chu Tường ngửi được mùi thân mật, lâu lâu còn đá vài câu trêu chọc Yến Minh Tu, Yến Minh Tu nhìn hai người ấy cười nói với nhau, nhất thời cảm thấy nhẹ cả người.

Y vẫn luôn lo rằng Chu Tường không thể chịu được áp lực của cha mẹ mình, nhưng dần dà y phát hiện ra rằng Chu Tường còn kiên định hơn những gì y nghĩ nhiều. Tuy ba của y vẫn cứ giữ thái độ cứng rắn, nhưng Chu Tường đã từng bước thỏa hiệp được với mẹ của y, giờ mẹ y mua cho y cái gì là thể nào cũng mua cho Chu Tường một phần. Nói thế nào thì đây cũng là một bước tiến lớn, y không sợ cha mẹ phản đối, chỉ sợ Chu Tường tủi thân.

Cơm nước xong, bà Yến còn kéo Chu Tường hỏi chuyện đóng phim, Chu Tường bèn kể những chuyện thú vị trong quá trình quay phim cho bà nghe. Thực ra bà vẫn luôn tò mò về chuyện này, nhưng Yến Minh Tu rất ít khi trò chuyện với mẹ, giờ lại có người chịu tán gẫu với bà, bà cảm thấy vô cùng thích thú. Hơn nữa Chu Tường rất biết cách ăn nói, âm thanh cũng ôn hoà, nói chuyện với hẳn quả thực là một cách dễ thư giãn.

Chu Tường nói chuyện với bà Yến đến mười giờ hơn, tài xế mới đưa bà về.

Sau khi bà về, Chu Tường cầm tạp dề lên định dọn dẹp nhà bếp, ai dè vô nhà bếp đã thấy toàn bộ chén đĩa nôi niêu xoong chảo đều được rửa sạch, hẳn không hề biết Yến Minh Tu đã dọn từ bao giờ nữa.

Yến Minh Tu ôm hẳn từ sau lưng, “Anh mệt cả ngày rồi, sao còn để cho anh dọn chứ.”

“Gì chứ, chuyện vặt vãnh ấy sao làm mệt nổi anh, có điều cậu dọn dẹp cũng đúng lúc đấy, anh cũng thấy hơi mệt, chúng ta đi ngủ thôi.”

“Giờ mà ngủ ư? Còn sớm quá.” Lúc Yến Minh Tu nói đến chỗ ‘sớm quá’ thì tay đã luồn vào trong quần Chu Tường sờ soạng xuống.

Chu Tường giật mình gấp người lại, giữ lấy tay Yến Minh Tu cách lớp quần, tư thế có phần buồn cười, hẳn cần rằng bảo, “Sao cậu không biết mệt thể hả, tối qua chúng ta làm bao nhiêu lần rồi.”

Yến Minh Tu cười khê, “Chuyện vặt vãnh ấy sao làm mệt nổi em.” Nói rồi bắt đầu kéo quần Chu Tường.

Chu Tường thở dài, “Coi bộ lúc anh không có ở nhà, đã làm cậu mắc nghẹn thật rồi.”

“Vớ vẩn, anh có biết em muốn đi tìm anh bao lần không, mà anh thì ngăn không cho em đi.”

“Cậu đến phiền lắm, ai cũng biết mặt cậu hết... ưm...” Yến Minh Tu nắm lấy thẳng bé của Chu Tường, ngón tay linh hoạt vân vê nhào nặn cách lớp quần lót.

“Anh không cho em đi thì phải bù đắp phần của hai tháng qua cho em.”

“Lên giường đi... mặt đất lạnh lắm.”

May mà nhà của bọn họ nhỏ bé, đi vài bước là trở vào phòng, Yến Minh Tu rõ ràng là gấp gấp vô cùng, vừa vô phòng ngủ là dè Chu Tường lên giường, cũng cóc cần biết bây giờ là mấy giờ, y nhin hết nổi rồi.

Hai đôi môi nóng bỏng quần quýt, vồ vập lấy nhau, Chu Tường hé miệng đón nhận đầu lưỡi khiêu khích của Yến Minh Tu, đối phương bày tỏ sự hưng phấn thấy rõ, hạ thân cứng rắn không ngừng cọ xát quần lót của Chu Tường, khiến dục hỏa của hẳn tăng vùn vụt.

Chu Tường lộn xộn cởi bỏ quần áo của Yến Minh Tu, hai người hệt như củi khô bốc lửa, loáng một cái đã có phần thô bạo lộ trần trụi đối phương.

Yến Minh Tu hôn một đường xuống cằm, ngực, vút thẳng đến rốn của Chu Tường, đôi chân dài của hẳn cặp lấy eo người kia, lùa ngón tay qua mái tóc đen như mực của đối phương, không ngừng rướn eo lên, ma sát với eo đùi của Yến Minh Tu.

Nơi da dẻ tiếp xúc bỏng rát, ngọn lửa dục vọng nhảy múa trong đồng tử của hai người đàn ông.

Yến Minh Tu hôn hên nói, “Anh Tường, em muốn vào ngay.” Y vô cùng vội vã muốn cảm nhận được sự ấm nóng như cơn sốt cao trong cơ thể Chu Tường, ngay cả những việc tiền diễn mà y rất thích làm cũng muốn lược bớt.

Chu Tường nói nhỏ, “Được, tiến vào đi.”

Tối qua hai người vừa điên cuồng làm tình cả đêm, nơi khó nói của Chu Tường đến giờ vẫn còn mềm mại, Yến Minh Tu dùng một ít gel bôi trơn nhẹ nhàng thâm nhập, rất dễ dàng đẩy hai ngón tay vào trong động thịt của Chu Tường.

Yến Minh Tu cười khe khê, “Làm cả đêm quả có khác nhĩ, vào dễ thật.”

Mặt Chu Tường nóng bừng, “Nói nữa anh đá cậu xuống giường đấy.” Nói rồi gơ chân lên định đá Yến Minh Tu.

Yến Minh Tu giữ bắp đùi hấn lại, gắng sức banh ra hai bên, nhanh chóng rút ngón tay mình ra, thay vào đó là cổ gắng nhằn nạy đẩy đại bảo bối của mình vào, vừa đẩy vừa trêu đùa, “Nếu anh còn sức mà đá em, tức là chúng mình làm chưa đủ đâu.”

“Bớt xàm đi...” Chu Tường nghiêng rằng, những tiếng ‘gừ gừ’ hít hà thoát ra khỏi miệng, vùng dưới trông rõ ràng được mạnh mẽ lấp đầy, xen lẫn giữa khoái cảm là một chút đau đớn, loại cảm giác không tên này càng lúc càng trở nên dữ dội, nhưng hẳn biết đây chính là thứ hấn khao khát.

Cổ họng Yến Minh Tu thoát ra tiếng thở thỏa mãn, “Chật quá, nóng quá, anh Tường, ở trong anh thật thoải mái.”

Mặt Chu Tường đỏ như quả cà, không buồn đáp lại, chỉ xoay eo thúc giục Yến Minh Tu.

Ban đầu Yến Minh Tu còn sợ làm mạnh quá Chu Tường chịu không nổi, sau khi nhận được sự cổ vũ trắng trợn đó, cả người y như cánh cung dồn hết sức phát động, cổ định eo của Chu Tường xong thì bắt đầu công cuộc mở rộng kết hợp mạnh mẽ với đối phương.

Cái huyết bé nhỏ của Chu Tường thoát cái đã bị nong ra đến khó tin, hoàn toàn nuốt chửng lấy bộ củ khổng lồ của Yến Minh Tu, đến khi nó lút hẳn vào trong cơ thể của Chu Tường, không gian tản mát ra hương vị tội ác tục tũ.

Yến Minh Tu cố gắng tẽ mông Chu Tường ra, mạnh bạo thúc vào trong cái mông vĩnh ấy, mỗi lần tiến vào đều như rướn vào trong cơ thể Chu Tường một liều thuốc thôi tình, bức hấn phải co rút huyết khẩu lại, muốn nhận thêm thật nhiều ấm áp, mỗi lần đi ra lại như nước mùa xuân rút xuống, để lại nỗi trống rỗng không bút nào tả được. Giữa những lần triều dâng triều hạ ấy, hai người bị đẩy theo con thuyền dục vọng; giữa những lần cơ thể chặt chẽ kết hợp với nhau, cả hai như ngụp lặn giữa biển dục, như bị giam hãm giữa cơn khoái cảm tựa lũ tràn bờ đê, vừa muốn giãy giụa lại như khát cầu nhiều hơn.

Yến Minh Tu không ngừng thúc bành bạch vào trong mông của Chu Tường, loại âm thanh có tiết tấu này thật dễ khiến người ta xấu hổ, nhưng lại là thứ thuốc kích tình tuyệt hảo nhất, Yến Minh Tu không ngừng điều chỉnh tốc độ, để cho cơ thể Chu Tường có thể phối hợp với y.

“Minh Tu... nhanh quá... chậm lại... nhanh quá rồi...” Chu Tường ôm cổ y, hấn bị Yến Minh Tu đóng cọc đến mức thở không ra hơi.

“Không dừng được, anh Tường, em phải thừa nhận là có làm tình với anh cả đời cũng không đủ, em không dừng lại được... em thích anh, thích vô cùng.” Tốc độ và lực độ của Yến Minh Tu càng lúc càng bộc phát dữ dội, Chu Tường bị thúc đến mức rồi rít kêu lên, thứ dục vọng giã vào như những đợt sóng, sóng sau đến chớp nhoáng hơn sóng trước, cùng loại khoái cảm như bị ngàn con kiến cắn toàn thân khiến người khác phải run rẩy ấy quả thực như muốn lấy mạng hấn, hấn thực sự chịu không nổi...

“Đủ rồi, nhanh quá rồi... quá nhanh... a a a... ư ư ư Minh Tu, quá, quá nhanh...”

Yến Minh Tu rành rẽ cơ thể Chu Tường như lòng bàn tay, hầu hết đều nhắm trúng điểm G của Chu Tường, hấn không khống chế được bản thân oằn người, khi lên đến cực cảm, cơ thể hấn đột nhiên căng sít, thệt huyết co rút mạnh mẽ mang đến cho Yến Minh Tu một khoái cảm tột đỉnh.

Trong tích tắc Chu Tường bắn ra, thân thể Yến Minh Tu cũng rung động, bắn ra trong người Chu Tường, hai người gần như lên đỉnh cùng một lúc.

Toàn bộ không khí phảng phất như bị nhiệt độ của bọn họ hun cháy.

Yến Minh Tu mệt mỏi ghé sát người Chu Tường, còn chưa chịu ngoạn ngoạn mà liếm mồ hôi trên cổ hấn.

Một lúc lâu sau Chu Tường mới tỉnh táo khỏi cơn mông lung, cả người bải hoải rã rời, “Cậu... lấy đâu ra lắm sức lực thế.”

Yến Minh Tu ôm chặt eo của hấn, mặc dù y cũng rất mệt, song thân thể lẫn tâm lý đều vô cùng thỏa mãn, thực sự có thể bổ khuyết cho toàn bộ thể giới của y, y cười khê, “Chỉ cần là cùng với anh, lúc nào em cũng dư sức cả.”

Chu Tường vuốt tóc y, “Thôi, mệt quá, anh không đu theo nổi đâu, anh muốn ngủ.”

“Anh không tắm à?”

“Lười quá.”

“Em giúp anh tắm được không?”

“Ừm...” Chu Tường lăm bằm, “Cũng được...”

Yến Minh Tu ôm chặt hần, dịu dàng nói, “Để mồ hôi ảm coi chừng cảm, đợi em nghỉ một chốc xong, em giúp anh tắm rửa, anh ngủ đi.”

“Được... đừng đánh thức anh.”

“Không đâu.”

“Minh Tu.”

“Ừ?”

“Bữa nay đáng lẽ anh nên gửi dì mang về một ít sủi cảo, không chừng ba cậu chịu ăn, ăn ngon lắm mà phải không?”

“Phải, ông ấy không ăn được là tổn thất của ông ấy.”

“Ài, sao anh lại quên mất chứ...” Giọng Chu Tường dần dần nhỏ lại.

“Không sao, còn tết mà.”

“Ừ, tết cũng được.”

Yến Minh Tu nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng đối phương, “Anh Tường, em yêu anh.”

“Ừ, anh cũng yêu em.”

“Lặp lại đi.”

“Gi?”

“Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

Yến Minh Tu cảm thấy mỹ mãn siết tay. Có thể ôm được Chu Tường như vậy, y đã cảm thấy cuộc đời này đủ đầy lắm rồi. Nếu như hạnh phúc có thể ních đẩy con người, vậy thì hiện tại trái tim của y đã chẳng còn kẽ hở nào nữa.

Cảm tạ ông trời, đã một lần nữa mang Chu Tường về bên cạnh y...

-HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuc-nghiep-the-than>